

Mang Quả Hãm Tống Tử

Hình Bóng

Review Dam mỹ & Ngôn Tĩnh

Mục lục

<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	
<u>Chương 14</u>	
<u>Chương 15</u>	
<u>Chương 16</u>	
<u>Chương 17</u>	
<u>Chương 18</u>	
<u>Chương 19</u>	
<u>Chương 20</u>	
<u>Chương 21</u>	
<u>Chương 22</u>	
<u>Chương 23</u>	
<u>Chương 24</u>	
<u>Chương 25</u>	
<u>Chương 26</u>	
<u>Chương 27</u>	
<u>Chương 28</u>	
<u>Chương 29</u>	
<u>Chương 30</u>	
<u>Chương 31</u>	
<u>Chương 32</u>	
<u>Chương 33</u>	
<u>Chương 34</u>	
<u>Chương 35</u>	
<u>Chương 36</u>	
<u>Chương 37</u>	
<u>Chương 38</u>	
<u>Chương 39</u>	
<u>Chương 40</u>	
<u>Chương 41</u>	
<u>Chương 42</u>	
<u>Chương 43</u>	

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hấm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 1

d4609c00fb082baec656256027308164

“Cụng ly ——” một đám thanh niên ngồi vây quanh bàn tròn nâng chén ăn mừng. Ông chủ bưng một chậu tôm hùm đất cay đặt trên bếp lửa ra để vào giữa bàn. Bấy, tám người đang ngồi đều sáng mắt lên, bắt đầu ăn cho tới khi cay đến kêu gào.

6e17d87458020140908103552

Tôm hùm đất cay

Lộ Tân nhìn vài miếng vỏ đậu phộng trước mặt Lý Dật Sơ, lè lưỡi hỏi cậu, “Sao cậu không ăn tôm hùm đi?”

Lý Dật Sơ nói, “Trước tiên tôi ăn chút sủi cảo chiên lót dạ đã, một ngày rồi không ăn cơm, dạ dày xẹp lép.”

Tiểu Phương ngồi bên tay phải Lý Dật Sơ cười nói, “Anh Lý, hôm nay có phải anh rất căng thẳng không? Cơm hộp buổi trưa cũng không thấy anh ăn.”

Lý Dật Sơ nở nụ cười, “Trước giờ chưa từng ký hợp đồng nào lớn như vậy, đương nhiên là căng thẳng rồi.”

Lộ Tân ngồi bên cạnh nhìn cậu cười đến cong cả lông mày, nghĩ thầm đến Thượng Hải quả là lựa chọn chính xác.

Sau khi ăn vài thứ Lý Dật Sơ liền tới bàn khác chúc rượu, hàn huyên mấy câu với mọi người rồi mới quay về chỗ mình, thoải mái nhét đồ ăn vào bụng.

Cơm nước no nê xong mọi người bắt đầu kẻ đờ người dìu ra ngoài đón xe, Lý Dật Sơ cùng vài đồng nghiệp nam bắt taxi cho mấy cô gái, sau đó cậu tự gọi một chiếc về nhà.

Lý Dật Sơ dựa vào ghế ngồi trên taxi, híp mắt nhìn ánh đèn sặc sỡ bên đường. Gió đêm thổi vào mặt mang theo hơi lạnh mát mẻ làm cho cậu vốn đang chũnh choáng say cũng trở nên tỉnh táo hơn một chút. Bốn năm trước cậu và Lộ Tân đến Thượng Hải thuê chung một căn nhà ở khu dân cư ngoại thành. Hè năm ngoái Lộ Tân dọn ra ngoài ở chung với bạn gái, Lý Dật Sơ liền trả nhà rồi tìm tiểu khu khác mượn một căn phòng bốn mươi mét vuông sống một mình.

Khi bận rộn thời gian trôi nhanh như nước chảy, phẳng phất chỉ là một lần say rượu, bốn năm đã qua, tám năm cũng qua.

Sáng thứ hai có cuộc họp thường kỳ, tối hôm trước Lý Dật Sơ uống rượu, không ngờ sáng hôm sau lại ngủ quên, khi vội vội vàng vàng chạy đến công ty thì đã thấy mấy vị quản lý ôm laptop đi tới phòng hội nghị trên tầng năm. Lý Dật Sơ liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, cách thời gian họp còn tới hai mươi phút mà sao tích cực dữ vậy?

Cậu bắt lấy một người hỏi, “Hôm nay họp sớm hơn à?”

Người nọ đáp, “Tuần trước phó tổng có nói rồi mà, cuộc họp hôm nay do tổng giám đốc chủ trì, anh Lý anh quên rồi à?”

Tuần trước Lý Dật Sơ vội vàng lo chuyện ký hợp đồng, sớm đã quên sạch sẽ mọi lời phó tổng nói rồi, nhìn thấy cảnh này mới nhắc cậu nhớ ra cuộc họp thường kỳ hôm nay có vẻ rất quan trọng. Cậu nhanh chóng đến phòng làm việc lấy máy tính rồi chạy tới phòng họp.

Phòng làm việc của tổng giám đốc Trần An cũng ở tầng năm, cánh cửa pha lê trong suốt ngăn không cho bất cứ tiếng ồn nào lọt vào phòng. Lý Dật Sơ cầm máy tính bước ngang qua phòng làm việc của tổng giám đốc, dư quang nhìn thấy Trần An đang nói chuyện với một người đàn ông ở bên trong. Người kia quay lưng về phía Lý Dật Sơ, thân thể bị ghế làm việc che hơn phân nửa nhưng chỉ cần thoáng nhìn qua thôi mà trái tim cậu đã nhảy lên kịch liệt. Cậu không tự chủ được quay đầu sang nhìn, sắp thấy được người thì Lộ Tân từ đâu chạy đến kéo cậu vào phòng họp, “Sắp bắt đầu rồi cậu còn đứng cầm cốc ở đây làm gì?”

Họp thường kỳ chỉ có những lãnh đạo cấp quản lý trở lên mới tham dự. Vị trí của mỗi người quanh bàn họp hình bầu dục cũng được quy định sẵn. Lý Dật Sơ bị Lộ Tân đẩy vào chỗ ngồi, ngón tay cậu đặt trên mặt laptop, căng thẳng bất an gõ vang.

Năm phút sau, Trần An đưa một người đàn ông vô cùng phong độ bước vào phòng hội nghị, mỉm cười giới thiệu với mọi người, “Vị này chính là giám đốc kỹ thuật được điều tới từ tổng bộ Bắc Kinh, Lương Huyền. Mọi người cùng hoan nghênh nào.” Nói xong liền bắt đầu vỗ tay.

Lương Huyền nhìn mọi người đang ngồi xung quanh một lát rồi cười nhạt mở miệng, “Sau này mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn.”

“Ngồi đi.” Trần An chỉ một vị trí bên tay phải bảo Lương Huyền ngồi xuống, sau đó nói tiếp, “Trình độ nghiệp vụ của giám đốc Lương ở tổng bộ vô cùng xuất sắc, còn từng trải nghiệm ở nước ngoài, cho nên tổng công ty điều cậu ấy đến chỗ chúng ta nhằm nâng cao chất lượng bộ phận kỹ thuật, lát nữa lần lượt từng người một hãy trình bày rõ ràng với giám đốc Lương về tình hình công tác của mình để cậu ấy có cái nhìn tổng quát. Nếu không hay là chúng ta cứ theo quy tắc cũ, bắt đầu từ phòng kế hoạch sản phẩm nhé? Quản lý Lý, cậu nói trước đi.”

Lý Dật Sơ ngồi bên tay trái Trần An, cả người đang lơ lửng trên mây, đột nhiên bị Trần An gọi tên liền kinh ngạc một chút, “Hả?”

Trần An cười cười, “Dù sao cậu cũng chưa chuẩn bị, vậy chi bằng nói cho Lương Huyền về hạng mục mới ký kết tuần trước đi?”

Chân tay Lý Dật Sơ cứng đờ mở laptop ra, ho khan một tiếng rồi mới nói, “Hạng mục này đã được duyệt vào ngày 10 tháng 7 năm nay, tốn thời gian hai tháng...”

Lương Huyền cũng mở máy tính, gỡ cây bút kẹp bên ngoài cặp hồ ra sơ rồi gắn nắp vào đuôi bút, cúi xuống bắt đầu ghi chép lời Lý Dật Sơ nói.

Tầm mắt Lý Dật Sơ nhìn xuống cây bút mình cầm bên tay phải, tư thế cầm bút giống nhau như đúc, đến động tác gắn nắp vào đuôi cũng y hệt.

— Sao anh cứ làm mất nắp bút hoài vậy? Em đã nói với anh rồi, mỗi lần viết phải gắn nắp vào đuôi, vậy sẽ không có chuyện viết xong rồi không tìm được.

Bản thân mình từng nói những lời này lúc nào? Lớp 11 hay là 12? Nhớ không rõ lắm.

“Quản lý Lý?”

Đồng nghiệp bên phải Lý Dật Sơ nhỏ giọng kêu một tiếng mới khiến cậu vốn đang trở mắt ra lấy lại được tinh thần, ngược mắt lên thì toàn bộ mọi người đều đang nhìn cậu một cách kỳ quái. Lý Dật Sơ nhìn vào máy tính của mình một lần nữa, “Tôi mới nói tới... Ôi...”

Đương nhiên là quên mất nói đến đâu rồi.

Lý Dật Sơ đang chuẩn bị tìm lại tài liệu để nói tiếp thì Lương Huyền ngồi đối diện bình tĩnh nhắc, “Cậu đang nói đến chỗ nguyên mẫu của website do các cậu thiết kế có tham khảo từ nước ngoài.”

Lý Dật Sơ vội vàng nói, “Ồ đúng, tôi nói tiếp, trang web này...”

Sút mẻ lóng ngóng nói xong thì đã hơn mười phút, Lý Dật Sơ vẫn cứ rử mắt nhìn máy tính như cũ. Trần An hỏi Lương Huyền, “Giám đốc Lương có chỗ nào chưa hiểu rõ không?”

Lương Huyền đáp, “Không có, tiếp tục đi.”

Trần An, “Được, tiếp theo quản lý Hà của phòng kinh doanh nói đi.”

Mặc dù đa phần nhân viên trong công ty đều trẻ tuổi nhưng các cấp bậc từ quản lý trở lên thì cơ bản đều trên ba mươi. Đến nỗi những người chừng hai mươi mấy tuổi như Lý Dật Sơ và Lương Huyền ngồi chung liền lộ ra vẻ hoàn toàn không hợp.

Cuộc họp kéo dài hơn hai giờ, ngoại trừ phòng kế hoạch sản phẩm thì mỗi báo cáo của các vị quản lý khác đều bị Lương Huyền chọn vài điểm hỏi sâu hơn, ngữ khí không hề lay động, biểu tình hờ hững hững, chỉ toàn hỏi những vấn đề khiến người khác không dám trả lời qua loa. Mới một cuộc họp thôi mà mọi người đều biết vị giám đốc kỹ thuật trẻ tuổi đến từ tổng bộ này không chỉ có hư danh.

Sau khi tan họp Lý Dật Sơ cùng vài đồng nghiệp đi xuống lầu. Phòng làm việc của cậu ở lầu bốn, toàn bộ phòng kế hoạch sản phẩm tính cả cậu thì có hai mươi ba người, chiếm hơn hai trăm mét vuông, phòng quản lý của cậu nằm phía trong góc. Vào phòng rồi Lý Dật Sơ liền thả cửa chớp xuống ngăn tầm mắt mọi người lại, sau đó cứ thế ngồi ngẩn ngơ. Cậu có cảm giác rất không thật, giống như tất cả mọi chuyện mới vừa rồi đều chỉ là tưởng tượng của một mình cậu, kỳ thực chưa hề diễn ra.

Suy nghĩ này vừa lóe lên cậu đã nhếch khóe miệng tự giễu. Người ngày thường động một chút lại hiện lên trong trí nhớ giờ đột nhiên biến mất, lúc này cậu chỉ có thể nhận ra Lương Huyền bây giờ đã trưởng thành rồi, gương mặt không hề gợn sóng. Dường như không khác quá nhiều so với người trong ký ức, nhưng lại dường như chỗ nào cũng đã đổi thay.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, Lý Dật Sơ lên tiếng mời vào, là một quản lý mang theo vật liệu tìm cậu bàn bạc. Lý Dật Sơ liền siết chặt nắm tay ép bản thân mình tập trung vào công việc. Tiếp theo không ngừng có người đến rồi đi, hạng mục vừa mới kết thúc hôm thứ hai, tóm lại có một đồng tổng kết và công việc mới không cho cậu thoát thân.

Vẫn như mọi khi tới gần mười giờ Lý Dật Sơ mới hoàn thành công việc xong, đóng cửa phòng làm việc sau đó vào thang máy

xuống bãi đỗ xe, đi về phía chiếc xe Hyundai second-hand của mình.

Giờ này bãi đậu đã trống rỗng, liếc mắt nhìn chỉ còn hai chiếc xe.

Xe của Lý Dật Sơ đậu trong góc tối, cậu cầm túi laptop đi đến, vừa ngang qua chiếc xe còn lại thì đèn xe này đột nhiên sáng lên. Tia sáng chói mắt khiến Lý Dật Sơ theo bản năng che tay lại nhìn vào trong xe.

Lương Huyền ngồi ở ghế lái mờ tối, nhìn cậu không hề động đậy.

Hai người một trong tối một ngoài sáng, cách một cánh cửa xe nhưng lại giống như cách cả thời gian mấy năm.

Chỉ có điều trong quá khứ Lý Dật Sơ là người đứng trong bóng tối, vừa hay ngược lại với giờ phút này.

Rất lâu sau Lương Huyền mới xuống xe đi tới trước mặt Lý Dật Sơ, chìa tay ra, “Đã lâu không gặp.”

Lý Dật Sơ bắt lại tay anh, “Đã lâu không gặp.”

Lương Huyền dựa vào nắp xe, “Có khỏe không?”

Lý Dật Sơ nở nụ cười: “Rất tốt, anh thì sao?”

Lương Huyền lấy tay kéo kéo cà vạt, dừng lại mấy phút mới mở miệng nói, “Cậu cảm thấy thế nào?”

Từ trước đến nay Lý Dật Sơ chỉ sợ Lương Huyền dùng cách cười mà không cười thế này nói chuyện với mình, hiện giờ càng sợ hơn. Cậu liếc mắt nhìn thân xe của Lương Huyền rồi nói, “Thoạt nhìn cũng không tệ lắm.”

Lương Huyền, “Cũng đúng, trước đây sợ nghèo, vừa bắt đầu làm việc liền liều mạng kiếm tiền.”

Lý Dật Sơ có ngốc cũng nghe ra ý trong lời anh, những chuyện đã qua tựa như một giấc mơ tràn vào đầu cậu. Lý Dật Sơ quay người bước về xe của mình. Cậu không thể đứng đây nói chuyện với Lương Huyền được nữa, một câu cũng không.

Lương Huyền nhìn theo bóng lưng kia, đến khi cậu sắp ngồi vào xe mới gọi một tiếng, “Lý Dật Sơ.”

Tay Lý Dật Sơ ngừng lại trên cạnh cửa.

“Sau này... hợp tác vui vẻ.”

Lý Dật Sơ mở cửa xe ngồi vào, trong nháy mắt đó cậu còn có suy nghĩ cứ như vậy mà lái khỏi Thượng Hải. Cậu thừa nhận bản thân mình từng vô số lần tưởng tượng tới cảnh gặp lại Lương Huyền, nhưng đến khi thật sự nhìn thấy anh thì chỉ muốn chạy trốn theo bản năng. Ngoài ra, không có đường lui, không có tương lai.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 2

BYHình Bóng – Chương2

Hình Bóng

Tác giả:Mang Quả Hãm Tổng Tử

Editor: Den Shì

Chương 2

large-1

“Lương Huyền! Lương Huyền! Mau đến sân tập xem đi! Em trai cậu đánh nhau với người ta kìa!”

Lương Huyền đang chép bài trên bản theo yêu cầu của giáo viên, nghe bạn học đứng ngoài cửa gọi liền lập tức quăng sách xuống chạy về phía sân tập.

Lương Huyền đẩy đám đông ra chen vào, nhìn thấy Lý Dật Sơ đang bị mấy người đè lên cỏ mà đánh. Anh chưa kịp suy nghĩ đã cởi phăng áo ra tiến đến hất văng mấy người đó xuống đất, tiện tay kéo Lý Dật Sơ lên liền thấy khoe miệng cậu rách một mảng, đôi mắt cũng bầm tím. Lương Huyền quay đầu hai mắt lạnh như băng nhìn mấy nam sinh trước mặt, “Ai ra tay trước?”

Trường cấp ba này không ít người biết Lương Huyền, anh là khách quen trên bảng vàng danh dự, rất thông minh lại nghiêm túc thận trọng, đúng chuẩn học sinh tốt.

Lý Dật Sơ vừa nãy lấy một chọi năm không hề sợ sệt, lúc này thấy Lương Huyền đến lại càng không sợ, đứng bên cạnh kêu, “Lô Bân, hôm nay nếu mày không nhận sai thì tao không để yên đâu!”

Nam sinh tên Lô Bân thờ ơ cười cười, “Chỉ với hai người bọn mày? Vậy được, chúng ta thử xem.”

Lương Huyền chờ hấn vừa dứt lời chưa kịp phản ứng đã nhanh chóng đạp vào hông hấn một cái, đầu gối ép người ngã xuống đất, một chân đè chặt lên chân hấn, vậy mà đến hơi thở cũng không lệch, “Muốn thử ư? Cùng lên hay từng đưa một?”

“Con mẹ mày dám dám lên à?!” Đồng bọn của Lô Bân thấy hấn bị chặn lại liền muốn tới hỗ trợ.

Đương nhiên Lý Dật Sơ cũng vọt tới bên cạnh Lương Huyền, hai bên đang muốn choảng nhau thì nghe Lương Huyền lạnh giọng hô một tiếng, “Dật Sơ!”

Lương Huyền bẻ tay Lô Bân ra sau lưng, Lô Bân lập tức đau đến thét lên.

Lương Huyền, “Lô Bân, năm người bọn anh đánh một mình em trai tôi, chuyện như vậy mà cũng làm được thì đừng trách tay tôi dùng lực.”

Nói xong liền vặn cánh tay trái của Lô Bân, tiếng xương cốt vang lên giòn giã, ngay sau đó là tiếng tru thảm thiết như tan nát cõi lòng của hấn.

Toàn bộ học sinh vây xem đều bị dọa sợ.

Lương Huyền nói, “Anh yên tâm, chỉ trật khớp thôi, nếu giờ đến bệnh viện ngay thì sẽ không sao. Còn nếu anh vẫn muốn tiếp tục đánh thì tôi chơi đến cùng.”

Lô Bân đau đến chảy cả nước mắt, xé giọng rống to với đồng bọn, “Còn không mau đưa tao đến bệnh viện!”

Lương Huyền buông hấn ra, đứng lên phủi sạch cỏ trên người.

Lý Dật Sơ cũng bị khí thế vừa nãy của anh dọa hết hồn, nơm nớp lo sợ nhích tới trước mặt Lương Huyền, “Anh, anh không sao chứ?”

Lương Huyền nhú lông mày nhìn cậu: “Tại sao đánh nhau?”

Lý Dật Sơ tức giận nói: “Bọn họ mắng chú Lương.”

Lương Trường Bình cha của Lương Huyền là thầy giáo dạy toán cấp ba, hiện giờ đang dạy lớp 12, bình thường vô cùng nghiêm khắc, chưa bao giờ nương tay với những học sinh cá biệt trong lớp, có lẽ bởi vậy mà khiến nhóm học sinh này bất mãn.

Lương Huyền nói, “Sau này nếu gặp chuyện như vậy phải nói cho anh biết.”

Lý Dật Sơ lén lút nhìn sắc mặt anh, hỏi liều, “Anh không giận em hả?”

Lương Huyền quay người về lớp.

Lý Dật Sơ bước nhanh đuổi theo, “Lương Huyền anh vẫn chưa trả lời em, anh không tức giận chứ?”

Lương Huyền bị cậu ép hỏi đến cùng đành phải dừng lại nói, “Không giận.”

Lý Dật Sơ lập tức yên lòng. Lương Huyền rất ghét việc cậu gây thị phi ở trường, trước đây đã dạy dỗ cậu không ít lần, hôm nay lại chẳng nói câu nào, thật là nên đốt pháo ăn mừng mà.

Mắt Lương Huyền nhìn thẳng về phía trước, “Chờ anh mấy phút, anh đi lấy chút tiền rồi chúng ta đến bệnh viện.”

Lý Dật Sơ lập tức nghe lời đứng trước lớp của Lương Huyền chờ anh. Bạn học cùng lớp Lương Huyền đều biết Lý Dật Sơ, nhân đó cậu liền thừa dịp đứng đùa giỡn với mấy nữ sinh trong lớp.

“Lý Dật Sơ, nhìn cậu bây giờ xấu quá.” Một cô gái quay lại nhìn Lý Dật Sơ rồi chọc cậu.

Cậu chỉ thờ ơ nở nụ cười, “Huân chương của đàn ông đó, cậu không hiểu đâu.”

Lương Huyền đi tới cửa phòng học, “Đi.”

Lý Dật Sơ đuổi theo.

“Lương Huyền, em không biết anh đánh nhau lợi hại như vậy đó, có phải anh giấu em đi học võ không?”

Lương Huyền liếc nhìn viền mắt bầm tím của Lý Dật Sơ mà thấy lòng nhói lên. Đôi mắt cậu rất đẹp, trong suốt sáng ngời, lúc nghiêm túc nhìn người khác giống y như một con thú nhỏ.

Lương Huyền trả lời, “Mỗi buổi sáng anh đều chạy hai mươi vòng, em có không?”

Lý Dật Sơ thức thối im miệng, có vài lần cậu tình cờ muốn chạy chung với Lương Huyền, nhưng mới mười vòng đã không lết nổi nữa.

Lương Huyền tiếp, “Mấy ngày nay lúc nghỉ trưa em tới tìm anh, không nên làm gì một mình.”

Lý Dật Sơ đáp, “Ừm.”

Buổi tối tan học hai người đạp xe về nhà, đến dưới lầu nhìn thấy đèn trong nhà còn sáng liền biết nhất định là Lương Trường Bình đang chờ bọn họ.

Lương Huyền căn dặn Lý Dật Sơ vài câu, “Đợi lát nữa anh nói chuyện với ba, em không được nói nhiều.”

Lý Dật Sơ theo sau anh lên lầu, nghe lời người phía trước căn dặn nhưng trong lòng thật sự chẳng hề sợ sệt. Có Lương Huyền ở đây cậu còn phải sợ cái gì?

Lương Trường Bình đã hơn năm mươi tuổi, hằng năm đều ngồi bên bàn làm việc khiến sống lưng ông hơi khòm, thế nhưng lúc tỏ vẻ nghiêm nghị vẫn vô cùng uy nghiêm. Vợ ông Lưu Phàm đứng một bên nhỏ giọng thăm thì, “Xưa nay tiểu Huyền chưa bao giờ đánh nhau với người khác, nhất định là do Dật Sơ gây sự.”

Lương Trường Bình cau mày nói, “Hai đứa nó đều lớn như vậy, cũng chẳng có ai bắt bọn nó phải đánh nhau, phạm lỗi chính là phạm lỗi.”

Lưu Phàm biết trước giờ chồng mình luôn xem Lý Dật Sơ như con ruột, nếu bà nhiều lời thì ngược lại sẽ khiến vợ chồng mâu

thuần, vì thế đành bỏ về phòng ngủ, không thêm quản chuyện này nữa.

Lương Huyền vừa vào nhà đã ăn ngay nói thật với cha, “Ba, hôm nay là do bọn nó tìm tới Dật Sơ trước. Con đã nói với bọn nó rồi, sau này sẽ không đụng tới nhaunữa.”

Lương Trường Bình nhìn Lý Dật Sơ, dùng ánh mắt hỏi cậu có thật như vậy không.

Lý Dật Sơ ngoan ngoãn gật đầu.

Lương Trường Bình, “Ngày mai ba sẽ gọi mấy học sinh đó lên nói chuyện, hôm nay mặc dù con thắng nhưng nếu mai này bọn nó lại tìm đến thì tính sao?”

Lý Dật Sơ lập tức nói, “Chú Lương đừng làm vậy mà, chú mà gọi lên thì bọn họ sẽ nghĩ là con đâm thọc với giáo viên, vậy sau này lại càng rầy rà hơn nữa. Chú yên tâm, ngày mai con sẽ đi nói chuyện rõ ràng với bọn họ, chỉ là hiểu lầm nhỏ thôi, nói ra là xong.”

Lương Huyền nghiêng đầu liếc sang Lý Dật Sơ, vừa nãy mới dặn cậu không được nói nhiều mà giờ chẳng chịu yên. Lưu Phàm vừa bước ra khỏi phòng ngủ, Lương Huyền biết lời Lý Dật Sơ mới nói bà đều nghe được, đang muốn mở miệng ngăn lại thì cậu đã tiếp lời, “Dì Lưu, con xin lỗi.”

Lưu Phàm còn chưa kịp nói gì thì đã nhận được một lời áy náy, buồn cười hỏi, “Con xin lỗi dì làm gì?”

Lý Dật Sơ, “Hai bọn con đánh nhau ở ngoài, đã khiến dì lo lắng rồi.”

Lưu Phàm nói, “Nếu con biết vậy thì sau này khiêm tốn một chút, lo học cho giỏi là được, chỉ hơn một năm nữa hai đứa phải thi đại học rồi, thành tích con không tốt thì thôi, nhưng tiểu Huyền có thể vào được đại học danh tiếng đó.”

Lương Huyền cau mày: “Mẹ.”

Dường như Lý Dật Sơ không nghe được ý trào phúng trong lời Lưu Phàm, vẫn vô cùng hồ thẹn nói, “Vâng, sau này con sẽ không vậy nữa.”

Lương Trường Bình vung vung tay: “Được rồi, về phòng tắm rửa đi ngủ đi.”

Nhà của Lương gia là do trường học phân cho, hai phòng ngủ một phòng khách. Lúc bảy tuổi Lý Dật Sơ đã đến nhà họ Lương, khi đó cậu còn nhỏ, đặt một cái giường xếp trong phòng khách là ngủ được rồi. Sau này lớn hơn ngủ như vậy không tiện, Lương Huyền liền chia phòng mình ra làm hai, ở giữa dựng một vách ngăn bằng gỗ, diện tích mỗi bên rộng chừng mười mấy mét vuông. Tuy tấm vách gỗ hoàn toàn không cách âm, lúc người ở cách vách bước đi đều có thể nghe rõ ràng, nhưng ít ra trên hình thức cũng là hai không gian riêng biệt.

Lý Dật Sơ vào phòng khóa trái cửa lại, dựa lưng vào tường trượt người xuống đất. Cẳng chân cậu đau dữ dội, trên đường về cũng không dám nói với Lương Huyền. Lý Dật Sơ kéo ống quần lên tới đầu gối, quả nhiên trên cẳng chân đã hiện ra một mảng tím đen to bằng nắm tay, nhìn sát vào còn có thể thấy được từng lỗ chân lông sưng đến ứa máu, vô cùng đáng sợ.

“Ôi —” Lý Dật Sơ thử dùng tay ấn ấn vào, lập tức đau đến nhe răng, sau đó nhanh chóng nhớ đến Lương Huyền ở cách vách liền vội vã kìm nén âm thanh trong miệng lại.

Lý Dật Sơ lê chân đến gần kéo tìm thuốc, mò ra mấy loại thuốc mỡ mà không biết trị gì. Nhưng chân cậu thật sự đau dữ dội, đành lấy đại một loại thuốc bôi lên vết thương, làm xong thì trán đã đổ đầy mồ hôi.

Tuy rằng còn có vài vết thương chưa kiểm tra đến nhưng đôi mắt sưng vù quá khó chịu, lần đầu tiên Lý Dật Sơ đành bò lên giường trước mười một giờ. Cậu dịch đến gần bức ngăn tựa vào đó lắng nghe, cách vách chẳng có động tĩnh gì, có lẽ Lương Huyền đã ngủ rồi.

Nằm trên giường Lý Dật Sơ cảm thấy đau nhức khắp cả người, bọn Lô Bân thân thể cường tráng, dính một đập thôi là cậu đã không đi nổi rồi, huống hồ còn bị đánh hội đồng. Mấy năm nay số lần Lý Dật Sơ bị bắt nạt không nhiều, thông thường nếu gặp đối thủ quá mạnh thì sẽ ngậm bồ hòn, chạy là thượng sách. Nhưng hôm nay bọn nó dám mắng Lương Trường Bình và Lương Huyền khiến cậu không khống chế nổi cơn giận.

Lúc ở trường tính cách Lý Dật Sơ rất hoạt bát, bạn bè cũng nhiều, từ trước đến giờ còn hay giúp đỡ mọi người, nếu nói có chuyện cậu tuyệt đối không nhân nhượng thì chính là động đến cha con nhà họ Lương.

Cha Lý Dật Sơ và Lương Trường Bình là anh em từ nhỏ đến lớn. Năm Lý Dật Sơ bảy tuổi cha mẹ cậu đi tàu gặp nạn, chỉ vội vàng viết vài dòng chữ quán kỷ vào bên trong áo phao, phó thác con trai lại cho Lương Trường Bình. Khi đó Lý Dật Sơ còn quá nhỏ, hoàn toàn

không nhận thức được cha mẹ đã qua đời. Cậu luôn nghĩ rằng cha mẹ chỉ đi xa mà thôi, không bao lâu sẽ quay về.

Lúc Lý Dật Sơ vừa tới Lương gia, cả nhà ba người đều đau lòng thay cậu, đặc biệt là Lưu Phàm. Tính cách bà không lộ rõ yêu ghét như chồng, một ngày ba bữa ăn, ngủ, đi học đều do Lưu Phàm tự tay chăm sóc cậu, thậm chí còn để ý hơn cả con trai ruột mình.

Trẻ nhỏ đều rất hưởng thụ tình yêu của người khác dành cho mình, huống hồ là đứa nhóc đã được cha mẹ nâng trong tay từ nhỏ như Lý Dật Sơ, được yêu được thích giống như là chuyện đương nhiên, căn bản cậu không hiểu phải đáp trả thiện ý của người khác như thế nào. Nỗi sợ hãi vì không được gặp cha mẹ khiến cậu nhóc vô cùng bất an, đương nhiên không nghe lọt lời của bất kỳ ai. Công việc của Lương Trường Bình bận rộn, Lương Huyền cũng bó tay toàn tập với đứa nhóc nhỏ hơn mình vài tháng tuổi này. Chỉ có Lưu Phàm là phải đối mặt với tiểu ma đầu thích làm xằng làm bậy ấy mỗi ngày.

Rốt cuộc có một lần, khoảng hai tháng sau khi Lý Dật Sơ chuyển vào nhà họ Lương, cậu chọc giận Lưu Phàm. Hôm đó Lý Dật Sơ tranh cãi với thầy giáo ở trường nên bị mời phụ huynh lên. Lưu Phàm nuôi Lương Huyền chưa bao giờ bị giáo viên mắng vốn tới đỏ mặt, vô cùng giận dữ dắt Lý Dật Sơ về nhà. Về đến nơi cậu mới nói mình đói bụng, Lưu Phàm cũng không có cách nào đành vào bếp nấu cho cậu một bát mì.

Lý Dật Sơ bưng bát mì tới phòng khách ngồi lên ghế sofa chuẩn bị ăn, có thể vì vấp vào chân bàn ngang đường, thế là nguyên bát mì đổ hết xuống ghế sofa bằng vải.

Lưu Phàm nhìn thấy tình cảnh thê thảm kia liền giận điên người, trước giờ hầu hạ hai cha con thì thôi đi, giờ còn phải hầu một thằng nhóc hay gây họa, ngày nào giặt quần áo cũng phải chà đến trưa, vì sao chứ? Lý Dật Sơ có quan hệ gì với bà? Tại sao mỗi ngày đều phải hầu hạ cho thằng nhóc này?

Tay Lý Dật Sơ bị phồng đến phòng lên khiến cậu òa khóc, đứng giữa phòng khách không biết làm sao. Lưu Phàm lấy tay đẩy cậu qua một bên, “Mày còn khóc? Khóc gì mà khóc? Kiếp trước tao nợ mày hay sao? Sao mày phải ám tao mỗi ngày thế hả? Nếu mày đã không muốn ăn, vậy được, mau biến đi, biến ra ngoài muốn ăn gì ngon thì ăn! Đừng bước vào cửa nhà tao nữa!”

Trong đôi mắt Lý Dật Sơ ngập tràn nước mắt, đột nhiên bị tiếng la hét của Lưu Phàm dọa sợ. Lớn tới hôm nay chưa có ai từng hét vào mặt cậu như vậy. Cậu nhóc thút thít nhìn Lưu Phàm, trong ánh mắt là nỗi lo sợ bất an.

Lưu Phàm đang nổi nóng, nhìn bộ dạng cậu như vậy càng thêm thiếu kiên nhẫn, nắm lấy cánh tay cậu đẩy ra khỏi cửa, “Mày đi đi, đi tìm người nhà của mày đi, chúng tao với mày không quen không biết, dựa vào đâu mà phải nuôi mày!”

Kỳ thực Lý Dật Sơ không hiểu rõ ý Lưu Phàm, cậu chỉ biết Lưu Phàm muốn đuổi mình đi, ngay lập tức sợ hãi quay đầu nhìn bà, “Dì Lưu có thể dẫn con đi tìm ba mẹ ư? Đi tìm bọn họ ngay đi mà.”

Lưu Phàm cười lạnh, “Ba mẹ mày đã chết lâu rồi, mày không hiểu sao? Bọn họ sẽ không bao giờ quay lại nữa, mày cũng đừng bao giờ mong được gặp lại bọn họ. Chú Lương thấy mày đáng thương mới nhận mày vào nhà chúng tao, nếu không giờ mày đang ngủ ngoài đường đó có biết không hả? Tao không phải mẹ mày, nơi

này cũng không phải nhà mày. Mày không muốn ăn cơm tao làm thì cút ra ngoài, xem thử ai muốn nuôi mày!”

Lưu Phàm muốn dạy dỗ Lý Dật Sơ mạnh bạo một chút, liền đẩy cậu ra ngoài sau đó đóng cửa rầm một tiếng.

Lý Dật Sơ đứng ngoài, trên quần còn có vệt nước mì, vô cùng thê thảm. Nhưng cậu còn chưa kịp khổ sở đã chạy về hướng nhà của mình.

Thật ra điều kiện nhà họ Lý không tệ, cha Lý mở một xưởng đồ gia dụng quy mô chừng hai, ba mươi người, ngoài ra nhà cậu còn mở thêm một phòng trưng bày đồ nội thất. Lý Dật Sơ chạy đến trước cửa nhà mình nắm chặt tay vịn, vừa đập vừa kêu, “Ba! Mẹ! Mở cửa ra đi, con về rồi!”

Người mở cửa là một đôi vợ chồng trung niên, thấy đứa trẻ này liền không nhịn được nói, “Sao cậu lại đến nữa, đã nói là căn nhà này bán cho chúng tôi rồi, không phải nhà cậu nữa.”

Cha mẹ họ Lý đột ngột qua đời, lương công nhân trong xưởng cùng phí bồi thường hợp đồng vì chưa giao hàng cho khách cộng lại thành một khoản tiền kèch sù, trong di thư cha Lý nhờ Lương Trường Bình bán căn nhà này bù đắp vào những khoản kia. Lúc đó mọi chuyện đều vội vàng, tang lễ cho hai vợ chồng cũng bị giản lược, chưa tới mười ngày căn nhà này đã được sang tên.

Sau khi đến nhà họ Lương Lý Dật Sơ có quay lại căn nhà này mấy lần. Cậu luôn nghĩ rằng cha mẹ chỉ đi du lịch mà thôi, biết đâu một ngày nào đó khi cậu bấm chuông thì người mở cửa ra sẽ là mẹ mình.

Nhưng hôm nay thì khác, Lý Dật Sơ bị Lưu Phàm mắng một trận xong hình như liền bắt đầu mơ hồ hiểu được những chuyện xảy ra gần đây, cha mẹ cậu thật sự sẽ không trở lại nữa. Cho nên cậu mới chạy về nhà như tìm một nhánh cỏ cứu mạng, cậu không dám chắc chắn đây có phải một giấc mộng hay không, cha mẹ mình có ở nhà chờ mình hay không.

Nhưng những người xa lạ này lại nói với cậu, “Nhà cậu đã bán cho chúng tôi rồi, sau này đừng đến đây nữa.”

Lý Dật Sơ quay người bước về, trên đường đi ngang qua rất nhiều cửa hàng và nhà ở. Đã đến giờ ăn cơm tối, cậu rất đói bụng nhưng không biết giải quyết thế nào.

Trong quá khứ, khi còn ở nhà cậu chưa từng biết đói bụng là cảm giác thế nào. Sau đó đến Lương gia, đói bụng chỉ cần nói với dì Lưu, dì Lưu sẽ nấu cơm cho cậu. Cậu nhớ lúc trước ở nhà từng chơi đùa gì đó làm hỏng cả ghế sofa, cha mẹ chẳng những không mắng cậu mà ngược lại còn đau lòng nhìn ngón tay cậu đỏ hồng lên.

— Chú Lương thấy mày đáng thương mới nhận mày vào nhà chúng tao, nếu không giờ mày đang ngủ ngoài đường đó có biết không hả? Tao không phải mẹ mày, nơi này cũng không phải nhà mày.

— Ba mẹ mày đã chết lâu rồi, mày không hiểu sao? Bọn họ sẽ không bao giờ quay lại nữa, mày cũng đừng bao giờ mong được gặp lại bọn họ.

Lý Dật Sơ bảy tuổi đứng ở đầu đường nhìn người đến người đi, bên cạnh có một người đàn ông nắm tay con trai đi ngang qua, cậu

nhìn theo đôi bóng lưng kia, cuối cùng đã hiểu rõ từ nay về sau trên đời này chỉ còn lại mình cậu. Khi còn nhỏ cha mẹ từng dạy cậu phải hiểu chuyện nghe lời khi đến làm khách nhà người khác, sao cậu lại quên cơ chứ?

Nhưng cậu không muốn cứ mãi là khách, không muốn phải hiểu chuyện nghe lời cả đời, cậu chỉ muốn cha mẹ mình mà thôi.

Lý Dật Sơ đổi hướng không về nhà họ Lương nữa mà đi lung tung không mục đích. Cậu chẳng hề xa lạ chút nào với cái huyện Hòa này, đã từng xông ngang xả dọc khắp nơi không cần kiêng dè. Nhưng đến hôm nay lại phát hiện ra mình chẳng dám đến chỗ nào, giống như mọi nơi đều cười nhạo cậu là người thừa. Đến một thân cây ven đường dường như cũng là đồ của người khác, khiến cậu chẳng dám dựa lên.

Hàng vạn ngôi nhà đèn đuốc sáng trưng huyền ảo nói cười giống như tự động hợp lại thành một khối cầu gió không thổi lọt, còn Lý Dật Sơ cậu lại bị ngăn cách ở ngoài, không một ngọn đèn nào thuộc về cậu, cũng không một giọng nói nào gọi cậu về nhà.

Lý Dật Sơ càng chạy càng xa, cuối cùng mới đứng lại gào khóc bên bờ kênh. Cậu rõ ràng, cho dù mình đi bao xa thì từ nay về sau đã chẳng còn ai chờ cậu nữa rồi.

Lương Huyền về đến nhà biết mẹ mình đuổi Lý Dật Sơ đi liền ném cặp sách chạy đi tìm người. Sau đó cha Lương tan tầm về nhà cũng cãi nhau lớn với Lưu Phàm một trận, hai vợ chồng huy động bà con hàng xóm cùng đi tìm. Lý Dật Sơ nhìn thấy người nhà họ Lương đến tìm mình, thấy sự lo lắng của cha Lương, thấy vẻ vui mừng của Lương Huyền, cùng với cơn giận còn chưa tan của Lưu Phàm. Cậu biết mình không bao giờ có thể tiếp tục tùy hứng được

nữa, nếu không chẳng mấy chốc sẽ bị người ta đuổi khỏi nhà. Nếu như bị đuổi thì cậu đâu còn chỗ nào để đi, lúc đó biết phải làm sao?

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 3

60eb6ab29eb45588088a8831c40e08c9

Trước khi rời giường cảm giác ở chỗ chân bị thương hôm qua của Lý Dật Sơ càng rõ ràng hơn, lúc mặc quần vào đụng phải vải vóc khiến cậu đau tới mức nhe răng trợn mắt. Sơ tự thể bước đi không được tự nhiên, cậu liền cắn răng ngồi xổm xuống mấy lần, sau khi thích ứng với cảm giác đó mới bình thường bước ra khỏi phòng ngủ.

Rửa mặt xong Lý Dật Sơ liền vào bếp giúp Lưu Phàm nấu đồ ăn sáng. Người nhà họ Lương thích ăn cháo hơi đặc, Lý Dật Sơ không ưa mùi vị này nhưng lại chưa từng lên tiếng phản đối, có điều mỗi lần cậu đều chỉ ăn rất ít. Lâu dần lượng thức ăn buổi sáng của cậu còn không bằng một nửa Lương Huyền.

Trên bàn ăn Lưu Phàm căn dặn Lương Huyền, “Tuần sau có phải thi giữa học kỳ rồi không? Nhớ phải ôn tập cho kỹ đó.”

Lương Huyền trả lời, “Con biết rồi.”

Lưu Phàm thấy Lý Dật Sơ cúi đầu ăn cơm, nhớ lại tối qua mình nói chuyện có chút khó nghe liền nói với cậu, “Dật Sơ à, nếu con có gì không biết thì nhất định phải nói Lương Huyền dạy con, đều là anh em đừng tỏ vẻ như người xa lạ.”

Lý Dật Sơ cười, “Dạ được.”

Lý Dật Sơ sẽ không chủ động đến hỏi bài Lương Huyền. Một mặt là cậu sợ làm lỡ thời gian của anh, mặt khác là bởi vì căn bản cậu không có bài gì không biết làm, chỉ không muốn thể hiện ra mà thôi.

Hồi tiểu học Lý Dật Sơ học tập vô cùng nghiêm túc. Khi đó cậu nghĩ mình nhất định phải học thật giỏi, tính cách phải ngoan thì mới có thể làm người khác yêu thích, bởi vậy luôn rất chăm chỉ khắc khổ. Thêm vào đó cậu vốn rất thông minh, thành tích luôn luôn đứng top đầu trong trường. Ban đầu quả thật Lưu Phàm rất vui vẻ, mỗi lần hai đứa trẻ cầm bằng khen về nhà đều khen ngợi cả hai. Sau đó có một lần Lý Dật Sơ còn cao điểm hơn Lương Huyền, vừa khéo đúng lúc ăn tết, rất nhiều thân thích của Lương gia đều ngạc nhiên không thôi về thành tích của Lý Dật Sơ. Còn Lương Huyền – đứa con mà Lưu Phàm vẫn lấy làm kiêu ngạo – lần đó không thể trở thành tiêu điểm của cuộc họp mặt gia đình.

Lúc ấy Lý Dật Sơ đã nhanh chóng luyện thành khả năng xem xét biểu tình của Lưu Phàm. Cậu thêm một lần nữa hiểu rõ, mình không phải người nhà họ Lương, dù cậu ưu tú đến đâu cũng không thể khiến người Lương gia vui vẻ, ngược lại còn khiến dì Lưu không thoải mái.

Từ đó về sau thành tích của Lý Dật Sơ luôn duy trì ở mức trung bình trong lớp. Lớn lên Lương Huyền thì vào lớp trọng điểm cấp 3, còn cậu chỉ vào lớp phổ thông. Lý Dật Sơ vẫn còn nhớ biểu tình vừa kích động vừa kiêu ngạo của Lưu Phàm lúc đó. Đương nhiên về mặt an ủi cậu cũng là thật lòng.

Có lẽ đây chính là điểm khác biệt. Lưu Phàm đối xử với Lý Dật Sơ không phải không tử tế, chỉ là bà càng muốn nhìn thấy con trai mình tài năng hơn người mà thôi.

Sau khi ăn sáng xong hai người cùng đi xuống hành lang dưới lầu dắt xe đạp ra. Lương Huyền đi sau Lý Dật Sơ, nhìn tư thế xuống lầu của cậu mấy lần, khi cậu vừa đứng vào tay lái liền gọi lại, “Dật Sơ, chân em làm sao vậy?”

Sắc mặt Lý Dật Sơ bình thường nói, “Không có chuyện gì cả.”

Lương Huyền ngồi xổm người xuống nắm chặt đầu gối Lý Dật Sơ, chuẩn bị vén quần của cậu lên. Lý Dật Sơ vội vã nhấc chân sang một bên, lắp bắp nói, “Không sao mà, chỉ, chỉ là bầm một chút thôi.”

Lương Huyền ngồi xổm bất động ở chỗ cũ ngửa đầu nhìn Lý Dật Sơ, vẫn không mở miệng nói lời nào.

Lý Dật Sơ bị ánh mắt kia nhìn đến sợ hãi, do do dự dự lui người trở lại.

Sau khi Lương Huyền nhìn thấy vết thương liền cứng người lại vài giây, độ cong khoe miệng cũng giãn thẳng ra, ngón tay nhẹ nhàng vuốt ve hai bên vết thương, đến lúc nghe được tiếng hít khí của cậu mới lập tức ngừng lại. Da dẻ Lý Dật Sơ rất trắng, màu sắc đen thui của vết thương cùng màu máu bầm tụ lại khó mà không đập vào mắt.

Lương Huyền cúi đầu, “Tại sao không nói với anh?”

Chân Lý Dật Sơ bị Lương Huyền nắm chặt, tư thế này khiến cậu đứng không vững lắm. Cậu giải thích, “... Lúc đi ngủ em mới phát hiện.”

Lương Huyền xoa xoa ngón tay đứng lên, thầm nghĩ hôm qua đánh Lô Bân còn quá nhẹ. Đầu tiên anh dắt xe đạp của mình ra rồi

nói, “Hôm nay em đừng đạp xe, trước hết chúng ta đến bệnh viện một chuyến đã.”

Lý Dật Sơ nghiêng đầu nhìn Lương Huyền, mấy giây sau liền mỉm cười gật đầu.

Lương Huyền đạp xe chở Lý Dật Sơ đến bệnh viện, dọc đường đi đều không đáp lại lời cậu. Lý Dật Sơ ngồi phía sau đoán được nhất định anh đang tức giận. Có lẽ là do cha Lương ở nhà quá nghiêm khắc nên từ nhỏ Lương Huyền đã được giáo dục rất cẩn thận, đa số thời điểm đều nghiêm túc thận trọng, vẫn luôn duy trì một loại thái độ xa cách đối với bạn học. Nhưng Lý Dật Sơ là ngoại lệ. Cậu biết Lương Huyền hiếm khi tức giận với mình, có điều mỗi lần như vậy đều sẽ rất khó dỗ dành.

Con người Lý Dật Sơ xoay chuyển muốn nghĩ cách xin lỗi. Khi xe đến sườn núi liền cảm thấy mình tuột về phía sau, cậu vội vã vươn tay ôm lấy eo Lương Huyền.

Lương Huyền ho khan hai tiếng, “Thả tay ra, ngồi cho vững.”

Lý Dật Sơ dán người vào lưng Lương Huyền, “Không được, em sắp té mất rồi!”

Lương Huyền cúi đầu nhìn đôi tay đang vòng lấy bụng mình, trắng nõn thon gầy, giống như người phía sau, sạch sẽ xinh đẹp. Khóe miệng Lương Huyền nhếch lên một xiu, ngồi thẳng thân thể lại để cậu dễ ôm chặt hơn một chút.

Lương Huyền ngồi bên cạnh nhìn bác sĩ thoa thuốc băng bó cho Lý Dật Sơ, trên mặt không có biểu tình gì. Cẳng chân Lý Dật Sơ rất gầy gò, một bàn tay đã có thể nắm hết mắt cá chân, nằm trong tay

bác sĩ giống như một miếng ngọc thạch có thể vỡ ra bất cứ lúc nào. Lương Huyền nắm chặt tay kiềm chế cơn tức giận không biết từ đâu kéo tới trong lòng. Trước giờ anh luôn trầm ổn, tâm tình rất ít khi xao động, giờ phút này nhìn chân Lý Dật Sơ anh không biết nên giận đám Lô Bân kia, hay là nên giận nhà mình nuôi Lý Dật Sơ thành gậy như vậy.

Năm bảy tuổi Lý Dật Sơ từng bị mẹ anh đuổi đi, sau khi trở về tính cách cậu trở nên hoàn toàn khác biệt so với ấn tượng của Lương Huyền. Vốn là một thằng nhóc bướng bỉnh coi trời bằng vung, trong chớp mắt đã biến thành vô cùng nhát gan, trên bàn ăn cũng không dám nói lời nào, ăn hết một bát không dám xin bát thứ hai, buổi tối đói bụng thì lén lút bò đi uống nước. Ban đầu Lương Huyền cũng không chú ý tới, tình cờ có một lần đi vệ sinh lúc nửa đêm mới nhìn thấy cậu ngồi trong phòng khách uống nước ừng ực. Vậy mà vừa nghe tiếng bước chân của Lương Huyền cậu liền lập tức bỏ ly xuống quay về nằm trong chăn. Lương Huyền chỉ nghĩ là cậu nửa đêm khát nước nên không để trong lòng. Nhưng mấy buổi tối liên tiếp đều nghe thấy tiếng động trong phòng khách, Lương Huyền bèn tò mò hỏi Lý Dật Sơ, “Em uống nước nhiều như vậy mà tối không phải đi vệ sinh sao?”

Lý Dật Sơ nằm một góc trên chiếc giường nhỏ trong phòng khách, vốn đang giả bộ ngủ thì bị Lương Huyền kéo chăn ra. Giờ phút đó cậu không dám ngẩng đầu nhìn Lương Huyền, một tay cầm góc chăn lật tới lật lui.

Từ trước đến nay Lương Huyền không quen gần gũi với người khác, nhưng lúc trước Lý Dật Sơ động một chút lại dán đến bên cạnh anh, bởi vậy anh đã quen với đứa trẻ mềm mại này, liền vươn tay bắt lấy bả vai cậu, “Sao vậy?”

Lý Dật Sơ nhìn Lương Huyền nói, “Có phải nước đất tiền lắm không? Sau này em sẽ không uống nhiều như vậy nữa, xin lỗi...”

Lương Huyền làm sao ngờ được Lý Dật Sơ lại nghĩ như thế, cuộc sống mỗi ngày của anh đều cứ như vậy, không hề ý thức được Lý Dật Sơ đã thay đổi đến long trời lở đất. Lần đầu tiên anh có cảm giác đau lòng thế này với người khác ngoài cha mẹ, anh tiếp tục hỏi, “Dật Sơ, có phải em đói bụng không?”

Lý Dật Sơ do dự một lát mới gật đầu.

Lương Huyền lập tức đứng dậy vào bếp, tìm bánh mì và sữa bò trong tủ lạnh đưa cho Lý Dật Sơ, ôn tồn nói, “Sau này đói bụng cứ lấy đồ ăn vặt mà ăn, nơi này là nhà của em, đừng sợ.”

Dù sao Lý Dật Sơ chỉ mới là một đứa trẻ, ai đối xử tốt với cậu cậu liền thích người đó. Nhưng cậu biết Lương Huyền cũng chỉ là một đứa trẻ mà thôi, chú Lương thường xuyên vắng nhà, người cậu hay đối mặt nhất là dì Lưu, bà đã đuổi cậu đi một lần, chỉ cần cậu không biểu hiện tốt thì chẳng mấy chốc sẽ có lần thứ hai.

Cậu là người ngoài, nếu như tham ăn quá thì Lương gia sẽ không muốn bỏ tiền nuôi cậu nữa, vậy cậu sẽ bị đuổi đi đúng không? Lý Dật Sơ chậm rãi hiểu được, ngoại trừ cha mẹ ruột thì sẽ không có ai đối xử tốt với cậu vô điều kiện. Người khác giúp đỡ cậu là vì bọn họ lương thiện, cậu cần phải biết ơn.

Lương Huyền nhìn Lý Dật Sơ ăn từng miếng bánh mì, khuôn mặt trắng nõn như một con búp bê sứ, không nhin được vươn tay giúp cậu lau vụn bánh bên khóe môi. Lý Dật Sơ uống hết sữa mới hài lòng nói, “Lương Huyền, anh thật tốt.”

Lương Huyền mỉm cười.

Lý Dật Sơ dịch lại gần hôn lên gò má Lương Huyền một cái, đôi mắt vô cùng sáng ngời, “Cảm ơn anh.”

Lương Huyền có chút cứng đờ lấy tay xoa mặt, vỗ vỗ đầu Lý Dật Sơ, “Ngủ đi.”

Từ đó về sau mỗi lần ăn cơm Lương Huyền đều cố ý ăn chậm lại, đợi đến khi Lý Dật Sơ ăn hết bát thứ nhất sẽ cầm bát cậu cùng đi bới bát thứ hai. Mãi đến sau này Lý Dật Sơ từ từ điều chỉnh lại tâm trạng của mình, bọn họ càng ngày càng giống người một nhà, thói quen này mới chậm rãi biến mất.

Lương Huyền nghĩ rằng bản thân mình vẫn luôn chú ý tới tình trạng thân thể của Lý Dật Sơ, đến giờ phút này mới nhận ra cậu thật sự quá gầy. Cứng lớn lên trong một gia đình vậy mà tuy chiều cao của Lý Dật Sơ không kém anh bao nhiêu, nhưng cân nặng sợ là thua khá nhiều.

Đợi đến khi bác sĩ băng bó xong Lương Huyền mới chở Lý Dật Sơ về trường học. Đi ngang qua một quán nhỏ bán mề đường, đột nhiên nhớ ra lúc nhỏ đến nhà Lý Dật Sơ chơi, cậu vừa nghe bên ngoài có tiếng rao “Bán mề đường đây—” liền đòi ra mua, sau khi mua về mới vui sướng hài lòng chia cho Lương Huyền.

“Dật Sơ, có muốn ăn mề đường không?”

01b0ee3e020a435

米糖 – mề đường (chắc là một loại bánh làm từ gạo)

“Hả?” Lý Dật Sơ ngoài ý muốn hỏi lại.

Lương Huyền dừng xe đạp chạy đến quán hàng rong mua hai cái về, đưa hết cho Lý Dật Sơ, “Cầm lấy.”

Lý Dật Sơ rũ mắt xuống nhìn mề đường mấy giây, không biết nghĩ gì mà nhanh chóng ngẩng đầu lên, “Cảm ơn anh.”

Lương Huyền tiếp tục chở cậu đi, nhìn cửa hàng bánh mì ven đường lại dừng xe hỏi, “Dật Sơ, ăn bánh mì không?”

Không chờ cậu trả lời anh đã vào trong mua hai cái bánh mì chà bông đưa cho cậu, “Buổi sáng đói bụng thì ăn.”

Trong tay Lý Dật Sơ vẫn còn mề đường chưa ăn xong lại bị nhét thêm hai cái bánh mì, cậu cười khanh khách, “Lương Huyền, anh phát tài à?”

Lúc này Lương Huyền nhìn mặt cậu, đột nhiên cảm thấy góc mặt hơi bén nhọn, quả nhiên là quá gầy, liền mở miệng nói, “Buổi trưa chờ anh cùng đến nhà ăn, biết chưa?”

Lý Dật Sơ gật đầu, “Được!”

Lý Dật Sơ vừa vào lớp thì mấy bạn học nữ liền vây lại, “Lý Dật Sơ, hạt điều cay còn không? Mì ăn liền thì sao?”

Lý Dật Sơ ngồi xuống chỗ mình lật qua lật lại ngăn kéo, tiếc nuối nói, “Không còn, buổi trưa tớ sẽ đi lấy hàng.”

Sau khi lên cấp ba mỗi tuần cậu và Lương Huyền đều có năm mươi đồng tiêu vặt. Lương gia chỉ có Lương Trường Bình có thu nhập, trước giờ vốn không giàu có gì. Cậu đã định không muốn nhận tiền tiêu vặt, có điều cha Lương không đồng ý nên đành nhận lấy, nhưng cậu vẫn chẳng dám tiêu xài mà để dành đó. Tiền tiêu vặt

của cậu bắt nguồn từ việc bán lẻ này, cứ vài ngày cậu sẽ đến tiệm tạp hóa mua sỉ một ít đồ ăn vặt đem vào lớp bán. Trường học đã có công văn nghiêm cấm loại hành vi này, cho nên mỗi lần cậu chỉ lấy đầy cặp sách chứ không dám nhiều, mỗi ngày kiếm một vài đồng lời đã đủ để tiêu xài. Thêm vào đó bạn cùng lớp đều bao che cho cậu, không ai mách lẻo với giáo viên. Lý Dật Sơ làm ăn một lần liền làm tới hai năm. Hai năm qua cậu vẫn luôn giấu Lương Huyền, mỗi lần đều nhân lúc nghỉ trưa đến tiệm tạp hóa nhập hàng.

Trước giờ Lý Dật Sơ và Lương Huyền vốn không ăn trưa cùng nhau, hôm nay vì Lương Huyền căn dặn nên Lý Dật Sơ vừa tan lớp liền đến chờ trước cửa phòng học của anh. Lý Dật Sơ vội vã đi lấy hàng nên ăn trưa vừa nhanh vừa vội, sau khi ăn xong liền nói trong lớp có việc, bỏ Lương Huyền lại chạy mất.

Lý Dật Sơ vừa đi đường vừa nhẩm tính trong lòng xem mình còn bao nhiêu tiền, từ trường học đến tiệm tạp hóa có một con đường tắt để đi, tiết kiệm được hơn phân nửa thời gian. Lý Dật Sơ đeo cặp sách đi xuyên qua một giàn nho, đột nhiên nghe thấy động tĩnh nơi khúc quanh.

Lý Dật Sơ đứng trong góc nhìn sang bên đó.

Lô Bân với cánh tay băng bó bị hai người chặn ở góc tường, nhìn biểu tình của hắn liền biết đã từng có ân oán với hai người kia. Không biết Lô Bân nói gì mà hai người đưa lưng về phía Lý Dật Sơ đột ngột vung một cái tát lên đầu hắn.

Lý Dật Sơ không kịp nghĩ nhiều nữa, kêu lên một tiếng từ xa, “Lô Bân!”

Lô Bân theo lời nhìn sang, nhận ra cậu liền thầm nghĩ hôm nay đúng là vận rủi tám đời, kẻ thù tụ tập lại còn tay mình thì đang tàn phế. Cục diện thế này vẫn nên nghĩ cách chạy trốn thì hơn, hảo hán không ngại thua thiệt trước mắt.

Lý Dật Sơ đi đến trước mặt ba người bọn họ, gỡ cặp sách trên lưng xuống, cười nói, “Sao anh lại ở đây? Tội tôi chờ anh này giờ.”

Hai tên lưu manh kia thấy Lý Dật Sơ gầy gò như con gà bệnh, căn bản chẳng thèm để vào mắt, cất giọng nói, “Mày là ai? Đừng lo chuyện bao đồng, cút nhanh đi!”

Lý Dật Sơ làm bộ bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Các người đang đánh nhau à?”

Hai thằng kia rõ ràng không nhin nổi, vừa chuẩn bị tới đẩy Lý Dật Sơ liền nghe cậu nói, “Lô Bân, có phải anh là đồ ngốc không?”

Tới lúc này Lô Bân mới ý thức được Lý Dật Sơ đang giúp mình dời đi sự chú ý của hai người này, nhanh chóng lấy điện thoại ra gọi, hét lớn, “Mấy anh em, tao đang ở đầu hẻm nam, nhanh đến đây đi!”

Hai thằng lưu manh kia muốn giật lấy di động Lô Bân nhưng không kịp, bỏ lại mấy lời hung ác rồi chạy mất.

Lý Dật Sơ thấy nguy hiểm đã hết liền nhắc cặp đi đến trước mặt Lô Bân, “Lô Bân, hôm nay tôi đang chuẩn bị tới tìm anh, hiện tại vừa hay, chúng ta nói chuyện chút được chứ.”

Lô Bân cười như không cười, “Làm sao? Muốn đánh nhau với tao nữa à?”

Lý Dật Sơ nở nụ cười, “Tôi không sợ đâu, nhưng Lương Huyền nhà chúng tôi thì không được, anh ấy là học sinh tốt, anh đừng tìm anh ấy gây sự nữa. Nếu anh cảm thấy chuyện hôm qua làm anh mất mặt thì tôi mời anh ăn cơm, mời cả mấy người anh em của anh nữa.”

Lô Bân nghiêng ngẫm, “Hai người các cậu là anh em?”

Lý Dật Sơ, “Đúng vậy.”

Lô Bân, “Bà con?”

Lý Dật Sơ đáp, “Không phải, từ nhỏ tôi đã ở nhà anh ấy, cha mẹ anh ấy chính là cha mẹ tôi, ngày đó anh mắng thầy Lương chính là mắng cha tôi.”

Lô Bân không khỏi coi trọng người trước mặt này thêm mấy phần, hấn vốn cho rằng loại người nhìn nho nhã yếu đuối như thế này đều chẳng có ích gì, không ngờ lại rất có tình nghĩa.

Lô Bân dùng tay không bị thương vuốt tóc, cười nói, “Được. Hôm nay nhờ có cậu, hai ta giảng hòa. Sau này nhất định tôi không đi tìm Lương Huyền gây phiền phức nữa.”

Lý Dật Sơ vốn định dùng hết tiền tiết kiệm để mời đám này bữa cơm giảng hòa, một thân một mình thì cậu không sợ trời không sợ đất, nhưng một khi liên lụy tới Lương Huyền thì cậu không thể cứ làm theo ý mình. Cậu không sợ mấy tên này trả thù mình, chỉ sợ Lương Huyền gặp chuyện.

Thấy mục đích đã đạt được, Lý Dật Sơ chào tạm biệt Lô Bân, “Tôi đến tiệm tạp hóa đây, tạm biệt.”

Hai năm qua Lý Dật Sơ đều lấy hàng ở cửa hàng này, bà chủ cũng quen biết cậu, mỗi lần đến đều sẽ tính bớt một ít. Hôm nay lấy đồ cho Lý Dật Sơ xong liền nhìn vết xanh tím trên mặt cậu hỏi, “Tiểu Lý, mặt cháu sao vậy?”

Lý Dật Sơ cười nói, “Không sao ạ, đánh nhau với người ta thôi.”

Bà chủ vốn rất thích Lý Dật Sơ, đứa trẻ này còn nhỏ mà đã bán sỉ đồ ăn vặt, lớn lên nhìn lại gầy yếu, thấy là biết điều kiện gia đình không tốt. Nhưng cậu không hề keo kiệt với người khác, mỗi lần lấy hàng nếu được bà chủ khuyến mãi nhiều thì lần sau đến nhất định sẽ mang theo đồ chơi tặng con gái bà.

Bà chủ đang ăn cơm trưa, nhìn Lý Dật Sơ có hơi đau lòng, dịu dàng nói, “Tiểu Lý, ở lại ăn bữa cơm đi, buổi trưa có canh gà này.”

Lý Dật Sơ sắp xếp hàng hóa xong mới dừng tay, đôi môi mấp máy vài lần rồi ngẩng đầu cười, “Không được dì ơi, con ăn trưa rồi, còn phải về trường sắp xếp đồ đạc nữa.”

Lý Dật Sơ vác cặp sách căng đầy về trường. Mấy năm nay ăn nhờ ở đậu cậu luôn thầm biết ơn bất kỳ ai đối xử tốt với mình. Cậu biết mỗi người đều có lòng trắc ẩn, đều có thể thương hại cậu khi thấy cậu bị khi dễ. Nhưng cậu lại càng hy vọng xa vời rằng người khác đối xử với cậu bình đẳng như một người bình thường, không thương hại cũng không bắt nạt cậu.

Phạm lỗi sẽ có người mắng cậu, không hề kiêng kỵ cậu là người ngoài; thi được điểm cao có người khen ngợi cậu, cũng không kiêng kỵ cậu là người ngoài.

Vốn đã từng là thói quen, mười năm nay lại trở thành hy vọng xa vời.

“Này.”

Một tiếng gọi kéo lại tinh thần Lý Dật Sơ, cậu nhìn thẳng vào Lô Bân cùng mấy người bạn của hắn trước mặt.

Lý Dật Sơ hỏi, “Sao các anh lại ở đây?”

Lô Bân đá cục đá dưới chân, “Cậu có hiểu quy tắc không vậy? Hai người bạn này mới bị cú điện thoại của tôi dọa chạy thôi, nhất định còn lòng vòng quanh đây chờ xem anh em của tôi có tới thật không. Nếu bọn chúng thấy cậu đi một mình như vậy chắc chắn sẽ trút giận lên đầu cậu.”

Lý Dật Sơ hiểu rõ bọn họ đang bảo vệ mình, cười nói, “Cảm ơn anh. Đúng rồi, mọi người có muốn ăn đồ ăn vặt không, trong cặp tôi có rất nhiều.”

Nói xong liền cởi cặp sách, mở dây kéo bày ra các loại đồ ăn vặt bên trong.

“Wow—” Đám bạn của Lô Bân kêu lên kinh ngạc, cười giỡn nói, “Mình cậu ăn cũng nhiều quá ha?”

Lý Dật Sơ kéo dây khóa rộng ra hơn một chút, nhìn bọn họ cười, “Các anh tự chọn đi.”

“Dừng lại.” Lô Bân ngăn đám bạn mình lại. Gia đình hắn cũng có làm ăn, vừa nhìn điệu bộ Lý Dật Sơ liền biết cậu đi lấy hàng mang về trường bán. Nguyên một cặp đầy đồ ăn vặt như vậy gộp lại chưa đủ tiền để Lô Bân ăn một bữa cơm, trừ tiền vốn ra chắc cũng chỉ có

thể kiếm được vài đồng lời. Nếu đám anh em này còn chia nhau thì người ta lấy gì ăn cơm?

Lô Bân khom lưng kéo khóa cặp sách lại, nhấc lên trả cho Lý Dật Sơ, cười hỏi, “Cậu học lớp nào? Sau này muốn ăn vật sẽ tìm cậu mua.”

Lý Dật Sơ, “Lớp 11-6, Lý Dật Sơ.”

Lô Bân và đám anh em liếc nhìn nhau cười, “Không cần tôi tự giới thiệu nữa chứ? Trong trường mọi người đều biết tôi. Sau này có chuyện gì cứ đến tìm tôi.”

Lý Dật Sơ cũng cười đáp lại, “Được, về thôi, sắp vào học rồi.”

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hấm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 4

15645200_1033003843470548_679679799_n

Buổi chiều tan học Lương Huyền ra sớm hơn mấy phút, đến nhà xe lấy xe đạp sau đó tới cửa phòng học của Lý Dật Sơ chờ cậu. Chân Lý Dật Sơ không đi được lâu, mà lớp cậu lại cách nhà xe một khoảng rất xa. Đương nhiên Lương Huyền không ngại cồng cậu đến nhà xe, có điều Lý Dật Sơ sẽ không vui.

Đại khái là vào lúc khoảng mười một mười hai tuổi, vóc dáng Lý Dật Sơ bắt đầu phát triển. Có lẽ do dinh dưỡng không đủ nên đầu gối cậu luôn bị đau, vài lần lên lầu còn suýt chút ngã sấp xuống. Lương Huyền nhìn không nổi nên đòi cồng cậu lên lầu trong suốt một thời gian dài, Lý Dật Sơ nằm nhoài trên lưng anh la hét ồn ào ầm ĩ vô cùng. Chỉ vào lúc đó anh mới tìm thấy lại Lý Dật Sơ trước năm bảy tuổi mình từng quen biết.

Nhưng có lần hai người về nhà thì bị Lưu Phàm bắt gặp lúc đi đổ rác. Sắc mặt bà lúc ấy rất khó chịu, phê bình Lý Dật Sơ quá được nuông chiều, tới đi đường mà cũng không muốn tự đi.

Lý Dật Sơ lập tức nhảy khỏi lưng Lương Huyền, cúi đầu xin lỗi Lưu Phàm, sau đó cầm lấy bịch rác trong tay bà xuống lầu vứt.

Lương Huyền không thích mẹ mình tỏ thái độ ghét bỏ với Lý Dật Sơ. Trong mắt anh cậu luôn ngây thơ cởi mở, lại nghe lời hiểu chuyện, khiến anh chẳng nỡ lòng mắng nặng lời, vậy mà mẹ vẫn cứ

thường xuyên mĩa mai cậu. Tuy rằng trước giờ anh luôn bảo vệ Lý Dật Sơ nhưng còn cậu lại tỏ vẻ như chẳng liên quan gì tới mình, có phải thật sự không để ý hay không?

Làm sao có thể không để ý được? Từ đó về sau Lý Dật Sơ không bao giờ chịu leo lên lưng Lương Huyền để anh cõng nữa. Sự gần gũi giữa hai người có từ bé bị Lý Dật Sơ cố gắng kéo dần ra, cậu không bao giờ tự nhiên ôm lấy Lương Huyền hay là động chạm vào bất kỳ chỗ nào trên người anh như trước nữa.

Lý Dật Sơ nhìn thấy Lương Huyền liền vui vẻ, khập khiễng bước xuống cầu thang. Bên cạnh cậu cũng có rất nhiều bạn học đi xuống, Lương Huyền liền kéo Lý Dật Sơ tới cạnh mình, dùng cánh tay tạo thành một phạm vi an toàn quanh người cậu.

Ra khỏi cổng trường cấp ba có một đoạn phải xuống dốc, Lương Huyền không đạp xe thẳng về nhà mà quẹo vào phố ăn vặt, dừng lại trước một tiệm bán sữa tươi, quay đầu nói với Lý Dật Sơ, “Chúng ta vào ăn chút gì đi.”

Hai người vừa vào cửa liền thấy đám Lô Bân đang ngồi quanh bàn cười cười nói nói. Lương Huyền theo bản năng che chở cho Lý Dật Sơ đằng sau, nghiêng đầu nhỏ giọng nói, “Em ra ngoài trước đi.”

Lô Bân cũng nhìn thấy hai người đứng trước cửa, cười lớn rồi đi đến trước mặt, “Lý Dật Sơ?”

Lương Huyền giơ tay che ngang gương mặt Lý Dật Sơ.

Lô Bân nhếch khóe miệng, “Làm gì? Lại muốn bẻ tay tôi à?”

Lý Dật Sơ cười cười đẩy cánh tay Lương Huyền xuống, “Lương Huyền, em và Lô Bân giảng hòa rồi.”

Lương Huyền nghi ngờ nhìn Lý Dật Sơ.

Lý Dật Sơ nói, “Lát nữa kể với anh sau, trước tiên đi mua đồ ăn đi, không phải anh đói bụng à?”

Lương Huyền gật đầu, sau đó đi thẳng vào quầy mua đồ, mắt còn chẳng thèm liếc Lô Bân lấy một cái. Lỗ mũi Lô Bân bốc khói chỉ vào Lương Huyền, Lý Dật Sơ đi sau lập tức khoát tay làm khẩu hình: Anh ấy luôn như vậy.

Thiếu niên trắng trẻo híp mắt cười đứng sau lưng Lương Huyền ra dấu tay xin tha, Lô Bân vừa thấy liền không tức giận nổi nữa.

Lương Huyền mua sữa bò và bánh mì đem về chỗ ngồi, chỉ giữ cho mình một chai sữa chua còn lại đều đẩy sang trước mặt Lý Dật Sơ, “Hai cái bánh mì và một ly sữa bò, ăn xong chúng ta về nhà.”

Lý Dật Sơ nhìn những thứ trước mặt mình, rồi lại nhìn anh một chút mới nghi ngờ nói, “Không phải anh đói bụng sao? Chỉ uống sữa chua thôi à?”

Lương Huyền xé bao bì ra cho cậu, mặt không chút thay đổi nói, “Ai nói anh đói. Sau này mỗi ngày tan học chúng ta đều đi ăn gì đó rồi mới về, tố chất thân thể em quá kém.”

Lý Dật Sơ nhìn giá tiền bánh mì, nếu ngày nào cũng ăn thì tiền tiêu vặt đâu ra cho đủ.

Lương Huyền đưa bánh mì cho cậu, “Em không cần lo lắng chuyện tiền bạc, anh vẫn còn.”

Lý Dật Sơ vội vàng nói, “Chúng ta thay phiên nhau trả tiền mỗi ngày, em cũng có tiền.”

Lương Huyền liếc mắt nhìn cậu rồi gật đầu tỏ vẻ đồng ý. Muốn Lý Dật Sơ yên tâm thoải mái ăn uống thì không thể không chia tiền với cậu.

Ăn xong mọi thứ hai người mới tiếp tục về nhà, Lý Dật Sơ kể với Lương Huyền vì sao mình và Lô Bân chuyển thù thành bạn. Sau khi kể xong Lương Huyền không nói lời nào, lúc gần về đến nhà mới lên tiếng, “Buổi trưa sao em lại đi đến hẻm nam?”

Vừa nãy đi trên đường Lý Dật Sơ đã nghĩ sẵn lý do, lúc này liền thản nhiên trả lời, “Em đi chung với bạn, cậu ấy muốn đến tiệm tạp hóa mua đồ.”

Lương Huyền thấy cậu trả lời nghiêm túc thì chẳng nghi ngờ gì nữa, thuận miệng nói, “Sau này đừng qua lại với bọn Lô Bân nữa, bọn họ rất hay gây chuyện.”

Lý Dật Sơ ở phía sau gật đầu, “Dạ.”

Lý Dật Sơ biết cách tốt nhất để đối phó với Lương Huyền là anh nói gì thì cứ nghe vậy. Lương Huyền là kiểu người không lộ vui buồn ra bên ngoài nhưng tính cách lại nhất ngôn cửu đỉnh. Từ nhỏ Lý Dật Sơ đã hiểu rõ, muốn đối nghịch với anh thì cuối cùng chỉ có thể bại trận. Lực khắc chế của Lương Huyền cực kỳ lợi hại, nếu như anh không muốn để ý đến ai thì có thể không mở miệng với người đó cả năm, Lý Dật Sơ nào chịu nổi thời gian dài như vậy. Có điều cậu cũng biết Lương Huyền đối xử với mình rất tốt, trên đời này ngoại trừ cha mẹ thì anh chính là người tốt với cậu nhất.

Lúc vừa tới Lương gia buổi tối cậu rất sợ hãi, nằm trong phòng khách không ngủ được, thế là Lương Huyền không nói lời nào mà ngủ ở sofa cùng cậu; Lý Dật Sơ ngã bệnh không dám nói cho người lớn, chỉ có Lương Huyền nhận ra cậu không thoải mái. Lương Huyền không nói, trước giờ Lý Dật Sơ cũng không đề cập tới, thế nhưng trong mười năm sống ở Lương gia cậu đã quen nghe lời đoán ý mọi người, chỉ có những lúc ở bên Lương Huyền cậu mới có thể buông bỏ sự đề phòng. Cậu luôn cảm thấy cho dù mình làm gì thì Lương Huyền sẽ luôn ở bên cạnh cậu, tuy rằng xưa nay anh chưa từng tỏ thái độ.

Lý Dật Sơ làm xong mấy bộ đề luyện tập mới kéo học tử ra đếm lại tiền để dành của mình. Ngoại trừ tiền tiêu vặt mỗi tháng cha Lương cho cậu, tiền bán đồ ăn vặt gom lại chỉ được năm, sáu trăm đồng. Cậu muốn mua một bộ truyện tranh bìa cứng, lúc nhỏ mẹ đã từng mua cho cậu, sau đó khi bán nhà chẳng biết bị ném đi đâu. Mấy năm nay cậu vẫn luôn thèm muốn nhưng tiếc rằng hai, ba trăm đồng với cậu mà nói là quá mắc.

Tuần sau đã đến ngày giỗ của cha mẹ, vào hôm ấy Lý Dật Sơ muốn mua bộ truyện tranh kia sau đó làm như khi còn bé, ngồi trước mộ đọc cho cha mẹ nghe.

Về phần số tiền cha Lương cho cậu, Lý Dật Sơ vẫn luôn để dành sang một bên. Tuy rằng bây giờ không biết số tiền này có thể có tác dụng gì nhưng cậu không muốn dùng đến. Lương gia vốn chẳng hề giàu có, nuôi thêm một đứa trẻ đã đủ tạo thành áp lực lớn, có lẽ trong nhà cũng chẳng dành dụm được bao nhiêu. Nếu tương lai xảy ra chuyện gì khẩn cấp thì ít nhất cậu có thể giúp đỡ phần nào. Mấy năm nay cậu chưa từng mua thứ gì cho mình, sinh nhật hằng năm tuy rằng đều nhận được quà nhưng cũng không phải bộ truyện tranh

cậu muốn nhất. Bây giờ vất vả lắm mới góp đủ tiền, có thể để bản thân xa xỉ một lần đúng không?

Lý Dật Sơ thừa dịp nghỉ trưa chạy vào nhà sách tìm truyện tranh, lựa chọn lưỡng lự hồi lâu mới cắn răng quyết tâm ôm truyện ra quầy tính tiền. Toàn bộ tiền trong cặp cậu đều là tiền giấy một đồng hai đồng, là tiền cậu bán đồ ăn vặt lời được. Lý Dật Sơ đứng ở quầy đếm từng tờ từng tờ trước mặt nhân viên thu ngân, có người đứng chờ phía sau nhìn thấy còn khinh bỉ “Hừ” một tiếng.

Lý Dật Sơ hoàn toàn không nghe, hiện tại lòng cậu ngập tràn vui mừng vì mua được bộ truyện tranh mơ ước đã lâu, làm gì rảnh mà để ý xem người khác có cười nhạo hay không.

Buổi chiều Lý Dật Sơ xin giáo viên cho nghỉ học, đứng ở cổng trường chờ Lương Huyền.

Lần đầu tiên cậu trải qua ngày giỗ của cha mẹ là năm tám tuổi. Khi đó cậu buộc phải chấp nhận sự thật cha mẹ qua đời, trời chưa sáng rõ đã đi cùng người nhà họ Lương đến nghĩa trang. Sau khi nhìn thấy di ảnh của cha mẹ Lý Dật Sơ liền sinh ra một cảm giác trung thành vô cùng mãnh liệt. Cậu cảm thấy cái nghĩa trang kia chẳng còn đáng sợ chút nào, chỉ muốn ngồi đó giữa hai tấm bia mộ không chịu đi đâu. Nỗi lo lắng không ai thèm không ai thích cũng quên hẳn đi mất, cha mẹ cậu ở đây, vậy phải chăng cậu vẫn là bảo bối có người yêu có người thương?

Lúc ấy Lý Dật Sơ cứ dựa vào bia mộ không chịu về, khóc lóc cầu xin Lương Trường Bình, “Chú Lương chú cho con ở lại đây được không? Ba mẹ con cũng ở đây mà, để bọn họ nhìn thấy con.”

Lương Trường Bình rất tệ trong việc dỗ dành trẻ nhỏ đang khóc lóc, Lương Huyền nhà ông chưa bao giờ làm ông lo lắng như vậy, tính tình từ nhỏ đến lớn đều như người trưởng thành. Trước đây khi cha Lý còn sống từng dẫn Lý Dật Sơ đến nhà ông chơi, lúc đó đứa trẻ này nhảy nhót tung bừng lúc khóc lúc cười, quả thật làm người khác bó tay. Bây giờ Lý Dật Sơ vừa khóc lóc vừa cầu xin lại còn bày ra bộ dạng đáng thương như vậy, nhưng sao có thể để mặc cậu làm vậy được?

Lương Trường Bình nói, “Không được.”

Lý Dật Sơ vẫn sợ vẻ nghiêm túc của Lương Trường Bình, vậy mà lần này không biết lấy dũng khí từ đâu ra cứ ôm mẹ mình không chịu buông tay. Lương Trường Bình thấy thái độ cậu kiên quyết như vậy cũng không nói nhiều, trực tiếp cúi người xuống ôm lấy cậu muốn vác đi.

Ngờ đâu Lý Dật Sơ lại liều chết ghì chặt lấy một tảng đá lồi ra ở mặt trái tấm bia, cho dù Lương Trường Bình kéo thế nào cũng không nhúc nhích.

Lương Huyền đứng một bên thấy đầu ngón tay Lý Dật Sơ đã trắng bệch liền vội vã ngăn cản Lương Trường Bình, “Ba! Ba mau buông ra đi!”

Lúc này Lương Trường Bình mới thả Lý Dật Sơ xuống. Cả người cậu lập tức dựa lên tấm bia mộ.

Lương Huyền nhìn cha mẹ nói, “Ba mẹ, hai người về trước đi, con ở lại đây với Dật Sơ. Ba mẹ yên tâm, nhất định con sẽ đưa em ấy về.”

Lưu Phàm sốt ruột nói, “Con ở lại đây làm gì? Ở đây toàn là bia mộ, một đứa bé không nên ở lại nơi không sạch sẽ này!”

Ánh mắt Lương Huyền chuyển hướng sang nhìn cha, nghiêm túc nói, “Ba, ba tin con đi.”

Trước giờ Lương Trường Bình luôn yên tâm về con trai mình, nghe cậu nói như vậy cũng không phản đối nữa, “Ba và mẹ con đi trước, con cầm lấy điện thoại di động này, có chuyện gì cứ gọi cho chúng ta.”

Lương Huyền, “Được.”

Lương Trường Bình dẫn vợ ra khỏi nghĩa trang, ngồi trong phòng nhân viên quản lý chờ hai đứa trẻ.

Lương Huyền nhìn thấy cha mẹ đi xa mới quay đầu lại nhìn đứa bé vẫn còn đang duy trì tư thế đề phòng, không nói gì mà chỉ ngồi xuống bên cạnh cậu.

Lý Dật Sơ cũng trượt xuống tựa lưng vào bia mộ.

Hai đứa nhỏ cứ yên lặng ngồi mấy tiếng như vậy, mãi cho đến khi mặt trời xuống núi, Lý Dật Sơ không nhin được nữa mới mở miệng, “Lương Huyền, anh không về nhà à?”

Lương Huyền trả lời, “Không về.”

Một lát lâu sau Lý Dật Sơ mới hỏi câu thứ hai, “Anh nói xem bây giờ chúng ta nói chuyện bọn họ có nghe thấy không?”

Lương Huyền, “Có chứ.”

Lý Dật Sơ, “Em biết anh đang gạt em. Ba mẹ em chết rồi, bọn họ sẽ không bao giờ nghe thấy được nữa.”

Lý Dật Sơ nghiêng cổ dựa vào tấm bia mộ, khước miệng mếu máo.

Lương Huyền nói, “Dật Sơ, em rất yêu ba mẹ mình đúng không?”

Lý Dật Sơ gạt đầu.

Lương Huyền tiếp, “Nếu như em cứ đợi ở đây không ăn không uống thì chẳng mấy chốc sẽ chết đói. Nếu em chết như vậy thì ba mẹ em làm sao nhận ra em được?”

Lương Huyền biết cha mẹ Lý gia cưng chiều Lý Dật Sơ tới mức nào, lo nhất là cậu không đủ dinh dưỡng, ngoài một ngày ba bữa thì các loại thực phẩm dinh dưỡng không bao giờ thiếu, có lúc thậm chí chỉ cần Lý Dật Sơ đồng ý ăn thêm một miếng cơm là cha Lý đã chấp nhận mua đồ chơi cho cậu.

Lý Dật Sơ cũng muốn được cha mẹ đút cơm như trong quá khứ, bọn họ xem việc dỗ cậu ăn là việc duy nhất phải hoàn thành, nếu như cậu không ăn thì bọn họ sẽ rất lo lắng.

Lương Huyền thấy rõ cậu đã nghe vào, làm tới nói thêm, “Sau này chúng ta sẽ thường xuyên đến thăm ba mẹ em, anh sẽ đi với em có được không?”

Từ đó về sau mỗi năm đến ngày giỗ của cha mẹ Lý thì Lương Trường Bình sẽ đi chung với vợ, còn Lương Huyền đi cùng Lý Dật Sơ.

Lương Huyền thấy Lý Dật Sơ ôm một hộp giấy được gói cẩn thận đứng trước cổng trường, liền hỏi, “Đây là gì thế?”

Lý Dật Sơ vui vẻ nói, “Truyện tranh đó. Ba mẹ em rất thích, tiếc là em không tìm được bộ truyện cũ trước kia, chỉ có phiên bản mới này thôi.”

Lương Huyền cầm lấy lật tới lật lui, gói rất cẩn thận, chất giấy cũng đẹp, anh thuận miệng hỏi, “Em để dành bao lâu?”

Lý Dật Sơ duỗi hai ngón tay ra, “Hai năm.”

Lương Huyền sửng sò, anh không ngờ một bộ truyện thôi lại khiến Lý Dật Sơ nhìn ăn nhìn mặc lâu như vậy. Lúc này trong lòng anh không rõ là cảm giác gì, không hề giận Lý Dật Sơ như dự đoán mà ngược lại còn giận bản thân mình. Tại sao trước giờ anh chưa bao giờ biết Lý Dật Sơ thích thứ này? Tại sao xưa nay anh không nhận ra Lý Dật Sơ chẳng đủ tiền để dùng?

Lý Dật Sơ nhận ra suy nghĩ của Lương Huyền từ những biến hóa nhỏ trong ánh mắt anh, vội vàng nói, “Tiền tiêu vặt em dùng mãi không hết mà, có điều vì em không biết tiết kiệm thôi, nếu không cũng chẳng cần để dành hai năm đâu.”

Lương Huyền hơi rũ mắt xuống, ý nói rằng anh nghe được.

Hai người cùng đi ra cổng trường, Lý Dật Sơ ôm cặp ngồi sau xe đạp, lúc xuống dốc Lương Huyền liền nhắc cậu, “Ngồi cho vững.”

Đối diện với Lý Dật Sơ là gáy của Lương Huyền, cậu nhìn thấy trên cổ áo anh hơi dính chút bụi bặm liền vươn tay phẩy giúp. Lương Huyền có hơi khiết phích, bình thường dù ở đâu thì vẫn muốn giữ toàn thân mình sạch sành sanh, cũng chưa bao giờ dùng đồ của

người khác. Đương nhiên “người khác” này không bao gồm Lý Dật Sơ.

Lương Huyền cảm giác được ngón tay Lý Dật Sơ lướt qua cổ mình, mang theo xúc cảm lạnh lạnh, lóe lên rồi biến mất.

Nghĩa trang nằm ở ngoại ô, hai người khóa xe đạp ở ven đường rồi đi dọc theo sườn núi lên trên. Mấy năm nay Lý Dật Sơ đã quen thuộc với nơi này, không còn khóc lóc mỗi khi đến đây như hồi bé. Trước hết Lương Huyền cùng cậu bái lạy hai bia mộ rồi đứng sang một bên nghe cậu nói chuyện với cha mẹ.

Đường nét gò má Lý Dật Sơ rất thon gọn, khóe miệng lúc nào cũng mang theo nụ cười, thoạt nhìn chẳng giống như đang tế bái cha mẹ mà giống ôn chuyện với bạn cũ hơn. Từ nhỏ Lương Huyền đã cảm thấy Lý Dật Sơ càng lớn càng dễ nhìn, lúc bé thì như búp bê, lớn lên lại như những thiếu niên tuấn tú được miêu tả trong sách truyện, chỉ cần nhìn thôi đã khiến người khác cảm thấy an bình. Lương Huyền cũng không biết tại sao lại cảm thấy như vậy, rõ ràng Lý Dật Sơ trước mặt anh lúc nào cũng thích làm âm ỉ.

Lương Huyền thích sự yên tĩnh, thích cảm giác mọi chuyện đều nằm trong lòng bàn tay mình. Lý Dật Sơ chẳng phù hợp chút nào, nhưng lại cho anh cảm giác bình yên một cách bất ngờ. Bọn họ đã sớm chiều làm bạn bên nhau mười năm, có lẽ sau này vĩnh viễn cũng sẽ như vậy.

Khi mặt trời lặn về tây hai người mới ra khỏi nghĩa trang. Lý Dật Sơ ôm bộ truyện tranh nói, “Chúng ta về nhà trước một chút đi, em cất truyện rồi lại về trường tự học buổi tối.

Lương Huyền gật đầu đồng ý.

Sau khi tan học Lý Dật Sơ cùng với Lương Huyền đến phố cổ ăn mì nôi đất. Mỗi ngày nay đều ăn đồ ở gần trường học có hơi ngán. Mì nôi đất ở chỗ này rất khác biệt so với tiệm khác, mì vừa mềm lại vừa dai, nước lèo cũng loãng hơn. Khi còn bé Lý Dật Sơ rất thích ăn món này, kể từ khi tới nhà Lương gia chưa bao giờ quay lại đây, may là quán ăn này mở mấy chục năm rồi, dựa vào trí nhớ cũng tìm tới đúng đại chỉ.

2013092f252f202357498496

Mì nôi đất

Lý Dật Sơ nhận lấy bát đũa nóng hổi từ tay ông chủ, ấm nước mới vừa cầm lên liền bị Lương Huyền lấy mất. Lương Huyền ra hiệu bằng mắt bảo cậu ngồi xuống, động tác thành thạo tráng sạch bát đũa.

Mặc dù đã hơn chín giờ tối nhưng trong cửa hàng vẫn còn không ít người, mấy cái bàn gần như đều kín chỗ. Lý Dật Sơ ăn được một nửa thì có đôi tình nhân cười nói ngồi xuống đối diện bọn họ.

Cặp đôi này tuổi tác không lớn, mái tóc dài của cô gái cứ bị thổi ra trước mặt, bạn trai của cô liền lấy tay vén nhẹ, tình cờ nghiêng đầu sang hôn lên má cô, sau đó hai người không để ý đến ai mà cứ vừa nói chuyện thân mật vừa ăn uống.

Lý Dật Sơ không rành lắm về phương diện này, hơi lúng túng liếc mắt nhìn Lương Huyền. Đối phương vẫn cứ cúi đầu ăn, giống như chẳng nhìn thấy gì cả.

Trên đường về nhà Lý Dật Sơ vẫn nhớ đến cặp đôi kia, bản năng trong thời kỳ trưởng thành khiến cậu nhất thời vô cùng tò mò. Lý Dật

Sơ nhìn vào gáy người ngồi trước, hỏi, “Lương Huyền, anh có thích nữ sinh nào không?”

Lương Huyền đáp, “Không có.”

Lý Dật Sơ, “Cũng đúng, mỗi ngày anh chỉ biết lo học, làm sao có thời gian yêu đương với bạn gái chứ.”

Lương Huyền suy ngẫm câu nói của Lý Dật Sơ một chút, hình như có chỗ nào không đúng. Cho tới giờ anh luôn là học sinh được mọi thầy cô yêu thích, chăm chỉ học hành, chưa bao giờ vi phạm kỷ luật. Nhưng anh cũng không phải là người bẩm sinh đã giỏi kiểm chế, những điều đó đều là lựa chọn của anh dựa vào bản năng. Tuy chưa từng thích ai nhưng anh cũng không cố gắng ngăn cấm bản thân mình. Anh sắp mười tám tuổi rồi, trong lớp cũng có vài học sinh lén lút yêu đương, không thể nói mình chẳng biết gì về phương diện này. Thế nhưng anh thật sự chưa từng để ý đến cô gái nào, dường như trong mười mấy năm cuộc đời anh đến giờ, không có cô gái nào có thể khiến anh nhớ kỹ.

Thật ra Lương Huyền cũng nhìn thấy hành động của đôi tình nhân lúc nãy. Anh vốn không cảm thấy gì, chỉ có bộ dáng Lý Dật Sơ đỏ mặt nhìn xung quanh là buồn cười vô cùng. Lương Huyền cố ý đùa giỡn cậu, “Em có không?”

Lý Dật Sơ, “Em không biết nữa —“

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 5

6671de18c00a5e005efdda6195a9772e

Hai người vừa vào nhà đã cảm thấy bầu không khí hơi khác thường. Lưu Phàm đang nói gì đó với cha Lương, vừa thấy hai đứa bé liền ngậm miệng lại, sau khi nhìn Lý Dật Sơ hai lần mới quay sang Lương Huyền, “Tiểu Huyền, tiền tiêu vặt của tụi con có đủ dùng không?”

Lương Huyền và Lý Dật Sơ cùng ngồi xuống sofa, đáp lời, “Đủ ạ, sao vậy mẹ?”

Lưu Phàm liếc mắt nhìn chồng, con người lấp lóe, “À không có gì... Mẹ chỉ hỏi vậy thôi. Nếu không đủ con và Dật Sơ phải nói với ba mẹ đó.”

Lý Dật Sơ cười nói, “Dì Lưu, tiền đủ rồi.”

Lương Trường Bình có hơi uể oải, “Ngủ đi.”

Lưu Phàm gật đầu, “Ừm, hai con cũng ngủ sớm một chút.”

Nói xong bà liền vào phòng ngủ với Lương Trường Bình, để bọn trẻ lại đó hai mặt nhìn nhau.

Lương Huyền cũng đi về phòng ngủ, vừa đi vừa nói, “Em rửa ráy trước đi, sau đó đến anh.”

Lý Dật Sơ vào phòng lấy quần áo đi tắm, xả nước rồi mới phát hiện quên mang sữa tắm theo. Bồn rửa tay nằm bên ngoài buồng tắm, Lý Dật Sơ lau cơ thể qua loa sau đó mặc áo ngủ vào muốn ra ngoài lấy. Lúc mở cửa phòng tắm ra, cậu nghe thấy tiếng dì Lưu nhỏ giọng nói chuyện với Lương Huyền.

“Hai ngày trước nhà mình mất một trăm đồng, mẹ nghĩ rất lâu cũng không biết làm sao tìm ra. Buổi tối ba con đến phòng Dật Sơ tìm cò lê sữa bếp gas, mẹ thấy nó giấu một bộ truyện tranh dưới gối. Thứ đó rất đắt đúng không? Tiểu Huyền, việc này mẹ còn chưa nói với ba con, tình cảm giữa con và Dật Sơ rất tốt, con nhớ nói với nó trẻ con không được trộm tiền trong nhà. Lần này thì thôi, xem như là tiền đã tiêu rồi, nó... Dù sao nó cũng không phải con ruột của mẹ, nếu mẹ đánh mắng nó chỉ sợ nó sẽ ghi hận trong lòng, đồng thời hàng xóm lại nói chúng ta bắt công...”

Lý Dật Sơ đứng đó sững sờ vài giây rồi mới nhanh chóng phản ứng lại, cầm lấy sữa tắm quay đi.

Lý Dật Sơ mở nước thật mạnh xối thẳng xuống đầu, nhắm mắt lại nhớ tới mấy năm trước. Lúc ấy cậu học lớp 9, trước mắt là kỳ thi Cao trung. Cậu hiểu rõ sức lực mình đến đâu, nếu phát huy toàn bộ thì vào lớp trọng điểm cấp ba không thành vấn đề, vì vậy thời gian đó đặc biệt nghiêm túc học hành. Tuy rằng vì để tâm trạng dì Lưu thoải mái một chút nên cho tới nay mỗi lần kiểm tra cậu đều cố ý chỉ đạt điểm trung bình, thế nhưng bước vào kỳ thi lớn cậu vẫn muốn nắm chặt mọi cơ hội. Chênh lệch giữa lớp trọng điểm và lớp phổ thông ai cũng biết rõ.

Lương Trường Bình là giáo viên cấp ba, dựa theo chính sách thì con cái giáo viên có thể được tuyển thẳng vào lớp trọng điểm. Có điều Lương Trường Bình chỉ có một tiêu chuẩn. Thành tích Lương

Huyền khi ấy muốn tự thi cũng không thành vấn đề, thế nhưng đối với bậc cha mẹ mà nói thì tuyển thẳng mới là an toàn nhất. Lưu Phàm khẳng định muốn Lương Huyền nhận lấy tiêu chuẩn này, còn Lương Trường Bình lại nói như vậy chỉ lãng phí mất một suất mà thôi, không bằng chuyển nó cho Lý Dật Sơ. Lưu Phàm nói với thành tích của Lý Dật Sơ thì có vào lớp trọng điểm cũng sẽ gặp khó khăn, chênh lệch với bạn học quá lớn ngược lại còn gây bất lợi cho cậu. Hai vợ chồng tranh cãi rất lâu, Lưu Phàm không hề nhường bước vì con trai mình, tới gần ngày thi rồi mà trong nhà không có một bữa yên ổn.

Phải qua một thời gian hai đứa trẻ mới biết cha mẹ đang ồn ào chuyện gì. Lương Huyền nói rằng cậu không cần tiêu chuẩn này, muốn nhường cho Lý Dật Sơ. Đến giờ Lý Dật Sơ vẫn còn nhớ lúc ấy Lưu Phàm tức giận đến mức nào, bà mặc kệ những người xung quanh mà lên tiếng dạy dỗ anh, “Đâu phải con chưa bao giờ thi điểm thấp! Cuối kỳ năm ngoái con còn rớt khỏi 50 thứ hạng đầu đó! Nếu lần này thi không tốt thì con muốn học lại một năm hay là vào lớp phổ thông hả? Sao con không chịu hiểu cho tấm lòng của mẹ?!”

Lý Dật Sơ biết nguyên nhân Lương Huyền bị điểm thấp lần đó. Khi ấy sắp thi học kỳ thì ông nội anh đột nhiên đổ bệnh, thế là vợ chồng Lương gia phải dẫn hai đứa trẻ chạy đến bệnh viện trong đêm khuya. Thân thích cả nhà bận đến bận đi trong phòng bệnh, không ai có thời gian chú ý đến hai đứa nhỏ. Lý Dật Sơ nằm ngủ trên ghế dài ngoài hành lang, Lương Huyền sợ cậu cảm lạnh nên cởi áo mình ra đắp cho cậu, còn anh chỉ mặc áo len gật gù bên cạnh cả đêm. Ngày hôm sau vào phòng thi thì anh bắt đầu phát sốt, miễn cưỡng thi cho xong nên đương nhiên thành tích kém nhất từ trước đến giờ.

Thái độ Lương Huyền rất kiên quyết, “Mẹ, nếu mẹ cứ đòi đưa tiêu chuẩn đó cho con thì con sẽ không đi thi đâu.”

Lưu Phàm suýt chút nữa bị câu nói này chọc ngất, từ nhỏ Lương Huyền đã là niềm kiêu ngạo của bà, chuyện nhỏ chuyện lớn gì cũng không hề để bà bận tâm. Tuy rằng anh không quá gần gũi với mẹ nhưng vẫn luôn hiếu thuận, chưa từng chống đối bà ra mặt như vậy. Trong lúc tức giận Lưu Phàm vung nắm đấm lên cánh tay anh, vừa mở miệng liền mang theo tiếng nức nở, “Con muốn chọc mẹ tức chết đúng không?!”

Lý Dật Sơ bị cú đấm kia dọa sợ hết hồn, vô thức tiến lên bảo vệ Lương Huyền, đứng che chở phía trước anh vài bước, “Dì Lưu.”

Lưu Phàm biết lần này mình đã trở mặt ngay trước mặt Lý Dật Sơ, đơn giản không thèm kiêu dè gì nữa, trực tiếp nhìn Lương Huyền nói, “Con không nghe lời mẹ đúng không? Vậy được, từ hôm nay cứ xem như con không có người mẹ này đi.”

Bắt đầu từ hôm ấy, Lưu Phàm tuyệt thực.

Tan học hôm sau, ba người đàn ông ngồi ăn mì trên bàn, còn Lưu Phàm vẫn giam mình trong phòng ngủ như trước. Lương Huyền gõ cửa hồi lâu, nói bao nhiêu lời hay mà bà vẫn làm như không nghe thấy. Lý Dật Sơ đặt đĩa xuống quay về phòng ngủ, ngồi thẫn thờ nhìn chồng sách trên bàn. Cậu lật từng quyển từng quyển, mỗi quyển đều được ghi chép dày đặc, mỗi một trang đều là thành quả do cậu thức đêm đến hai ba giờ sáng. Lý Dật Sơ ngồi rất lâu, cố nén những giọt nước trong mắt mình, ngửa đầu khụt khịt một tiếng rồi đứng dậy đi tìm Lương Huyền.

Lý Dật Sơ vào thẳng vấn đề, “Lương Huyền, em không vào nổi lớp trọng điểm đâu. Thành tích của em không tốt, không thể nào theo kịp tiến độ học tập, đến lúc đó nhất định sẽ vô cùng vất vả.”

Lương Huyền nhìn cậu nói, “Anh sẽ dạy em.”

Lý Dật Sơ đưa mắt về phía quả bóng rổ trong góc tường, “Em không thích học lắm, cho dù anh dạy thì em cũng không muốn học. Nếu như mỗi lần đều đứng nhất từ dưới đếm lên thì đã kích em chết mất.”

Lý Dật Sơ tốn một đồng công sức mới thuyết phục được Lương Huyền, đến ngày thi cậu cứ thế quen tay làm đến mức trung bình, thẳng tiến vào lớp phổ thông.

Trong lòng Lý Dật Sơ không phải chưa bao giờ hối hận, cậu cũng từng nghĩ khi thi cứ làm hết sức để vào lớp trọng điểm, nhưng vậy thì sao? Làm thế nào cậu sống tiếp trong ngôi nhà này? Lương Huyền và Lưu Phạm là người thân, còn cậu, chỉ là một đứa sống bám. Ba người Lương gia có thể mâu thuẫn cãi nhau vì bất kỳ nguyên nhân gì, chỉ ngoại trừ vì cậu.

Khi Lý Dật Sơ ra khỏi buồng tắm thì cửa phòng ngủ chính đã đóng chặt. Cửa phòng Lương Huyền chỉ khép hờ, cậu đứng đó suy nghĩ mấy giây, cuối cùng cười khở một tiếng quay về phòng mình.

Trong lúc mình không biết gì cả thì đã bị khép tội rồi, cần gì phải giải thích chi nữa? Huống hồ mọi người trong nhà cũng chẳng thèm quan tâm đến phần chân tướng này. Bởi vì không phải con ruột, cho nên thứ bọn họ quan tâm chẳng phải là nhân phẩm cậu đang hoàng hay không, mà là không được để cậu cảm thấy bất công. Hôm nay là chuyện mất tiền, ngày mai sẽ có chuyện khác thôi. Nếu trong nhà

chỉ có mình Lương Huyền thì chú Lương và dì Lưu nhất định sẽ hỏi rõ có phải anh trộm tiền hay không. Phủ nhận thì xong chuyện, còn thừa nhận sẽ bị dạy dỗ một trận, không cần lo sợ anh cảm thấy thế nào, cũng chẳng có chuyện không dám đánh anh. Cha mẹ giáo dục con cái là chuyện đương nhiên.

Lý Dật Sơ lấy bộ truyện tranh dưới gối ra, bao bì thủ công sờ lên rất có cảm xúc. Cậu vốn định đặt nó ở nơi dễ thấy nhất trong phòng, bây giờ xem ra không bằng cứ cất đi. So với ai khác cậu càng rõ ràng nhất, mình chẳng có tý quan trọng nào đối với gia đình này, được ở lại đây là điều cần thiết nhất, so với việc kéo căng quan hệ thì chi bằng cứ duy trì vẻ ôn hòa bề ngoài. Để khiến Lưu Phàm vui vẻ, từ nhỏ cậu đã làm rất nhiều thứ trái ý mình, đồng thời cũng im lặng với rất nhiều chuyện, bây giờ có nhiều thêm một thứ thì cũng chả có gì ghê gớm.

Qua ba, bốn ngày sau chân Lý Dật Sơ đã gần như khỏe lại, ngoại trừ thoát nhìn vẫn còn bầm tím thì bước đi hay hoạt động đều không thành vấn đề. Mấy ngày nay không biết Lương Huyền đang bận gì, nhiều trưa Lý Dật Sơ đến phòng học tìm anh thì bạn học đều nói không nhìn thấy. Thế nhưng buổi chiều cùng nhau về nhà, mỗi lần Lý Dật Sơ dò hỏi, Lương Huyền đều nói không bận gì hết.

Tuần sau là kỳ nghỉ mừng một tháng năm, lớp Lý Dật Sơ muốn tổ chức một buổi đi chơi, đến Đài tưởng niệm liệt sĩ ở Lâm huyện. Kỳ thật Lý Dật Sơ rất thích các hoạt động ngoại khóa do lớp tổ chức, bởi vì mỗi lần cậu đều có thể kiếm lời nhiều hơn một ít. Học sinh đi chơi ai cũng thích ăn đồ ăn vặt, thế nhưng mỗi người lại không mang được bao nhiêu. Toàn là con cưng trong nhà, ra ngoài chơi chỉ đeo một chiếc túi nhỏ trên lưng để khỏi phải vác nặng. Mỗi mình Lý Dật Sơ là khác, mỗi lần hoạt động ngoại khóa cậu đều gánh theo

một bao to, bên trong đựng đầy đồ ăn vặt, đến nơi liền cẩn cẩn thận thận tuần cho bạn học ngay dưới mí mắt giáo viên.

Hôm xuất phát thời tiết rất tốt, sáng sớm tám giờ tới cổng trường đã thấy mặt trời chói chang, một lớp bốn, năm mươi người ngồi trên xe buýt chạy đến Lâm huyện.

Sân bãi ở Đài tưởng niệm liệt sĩ rất lớn, cả đám học sinh đi lòng vòng theo hướng dẫn viên đến trưa, giáo viên chủ nhiệm bày đồ ăn trên bãi cỏ, Lý Dật Sơ y theo cách cũ nhờ một bạn học đến tán gẫu với cô để dời tầm mắt, còn mình vội vàng tìm đồ ăn vặt cho các bạn, đồng thời ghi chép lại vào sổ để lát về trường tính toán lại. Cả bao to đồ ăn vặt nhanh chóng bị chia sạch sẽ, so với lúc bán trong lớp còn lẹ hơn.

Lý Dật Sơ giữ giữ bao, chỉ còn dư một gói mì khô, lúc này mới nhớ ra rằng quên giữ lại đồ để ăn trưa rồi. Có thể do bận rộn nên cậu không hề thấy đói, chỉ là mặt trời chiếu vào nên khát nước. Trong đài tưởng niệm có một siêu thị nhỏ nhưng giá cao gấp hai ba lần so với bên ngoài, một chai nước bán tận năm đồng, bằng cả tiền cơm một ngày của Lý Dật Sơ. Thừa dịp mọi người vừa ăn vừa tán chuyện, cậu bèn chạy đến phòng rửa tay vốc mấy ngụm nước vòi lên uống, sau đó lấy nước lạnh rửa mặt và cổ, đến khi không còn quá nóng nực nữa mới trở lại bãi cỏ tập trung với mọi người.

Buổi chiều đi dạo hết mọi nơi xong đã hơn bốn giờ, giáo viên chủ nhiệm đặc biệt miễn lớp tự học buổi tối cho cả lớp, tất cả học sinh đều hối hả về nhà. Lý Dật Sơ không muốn về nên đến hỏi giáo viên chìa khóa lớp học để lát nữa đến đó ngồi.

Bình thường Lý Dật Sơ học tập vô cùng chăm chỉ. Trên đời này không có thiên tài, cậu cũng không được may mắn có nhiều vốn

liếng như người khác. Tuy thành tích mỗi kỳ thi chỉ ở mức trung bình nhưng tự bản thân cậu biết khả năng mình tới đâu, tiến bộ chỗ nào, sai sót chỗ nào, sau cùng đều nằm lại trong lòng.

Lý Dật Sơ lựa một chỗ gần cửa sổ, vùi đầu nhăm tính đề toán học, làm đến đề thứ mười thì có chút vướng mắc. Tay trái cậu vô thức cuộn tờ giấy, tay phải thì viết lên giấy đủ loại cách thức nghĩ ra được.

“Vẽ đường phân tuyến thì sẽ nhìn thấy ngay.”

Lý Dật Sơ đang đi vào ngõ cụt thì bị câu nói này dọa hết hồn, quay đầu lại nhìn liền thấy Lương Huyền đang dựa vào bệ cửa sổ nhìn đề thi trong tay cậu.

Lương Huyền nói, “Bài này tuần trước lớp anh có làm qua, rất hóc búa, chẳng có mấy ai làm đúng. Không thể viết phương trình như cách cũ mà phải vẽ thêm vào.”

Lý Dật Sơ đứng lên: “Sao anh lại tới đây?”

Lương Huyền, “Đoán là em đi chơi xong sẽ về trường nên tới xem thử.”

Lương Huyền đã đứng ngoài cửa sổ một lúc, vốn định trực tiếp gọi cậu nhưng nhìn người ta đang tập trung tinh thần làm bài nên không muốn quấy rầy. Sau đó thấy cậu viết nháp càng lúc càng lộn xộn, suy nghĩ chạy đi quá xa nên anh mới mở miệng nhắc nhở.

Lý Dật Sơ cười nói: “Vào đi, trong lớp không có ai.”

Thế là Lương Huyền bước vào trong, đi tới ngồi xuống bên cạnh Lý Dật Sơ, đôi mắt lướt qua cặp sách xếp lếp của cậu, hỏi, “Buổi

sáng anh thấy em vác cả bao to lên xe buýt, đựng gì thế?”

Trong lòng Lý Dật Sơ hơi hồi hộp, sáng sớm cậu có chú ý thấy Lương Huyền đứng đầu, nhưng mà vội vã quá không kịp suy nghĩ gì. Trước tiên cần phải tìm lý do gạt anh, ánh mắt cậu nhìn tới nhìn lui mấy giây giữa tờ đề thi và bên ngoài cửa sổ rồi mới trả lời, “À, là mấy thứ đồ của bạn cùng bàn em, bụng cậu ấy không thoải mái nên em mang giúp đồ ăn và nước uống.”

Lương Huyền đương nhiên biết ai là bạn cùng bàn của Lý Dật Sơ. Đó là một nữ sinh nhỏ nhắn đáng yêu, quả thực có vẻ không mang nổi thứ gì nặng.

Lý Dật Sơ lén nhìn sắc mặt Lương Huyền, hình như anh không hoài nghi có cậu đưa ra, thế là cậu lập tức nói sang chuyện khác, “Mấy ngày nay anh bận làm gì vậy? Sao lần nào em tới lớp tìm anh cũng không thấy?”

Lương Huyền vẫn còn mãi mất hồn.

Lý Dật Sơ kè sát lại gần nhìn anh, sau đó đẩy bả vai anh một cái, “Lương Huyền?”

“... Hả?” Lúc này Lương Huyền mới phục hồi lại tinh thần, xoay đầu qua nhìn Lý Dật Sơ: “Em nói gì?”

Lý Dật Sơ không nói nữa, “Thôi, không có gì.”

Tầm mắt Lương Huyền trở lại trên mặt bàn lần nữa. Trước mặt anh là một đồng sách được bao bì màu trắng chỉnh tề chồng lên nhau, trên gáy mỗi quyển đều được viết tên bằng nét mực bút máy màu đen, chữ viết thanh thoát gọn gàng, mỗi một nét bút đều là phong cách anh quen thuộc nhất.

Giờ khác này Lương Huyền không sao diễn tả được tâm trạng mình là như thế nào. Lần đầu tiên anh cảm thấy mình quá dốt nát, đến cảm giác của bản thân mà còn không hiểu được. Chỉ vì nhìn thấy tất cả tên sách của cô nữ sinh kia đều do Lý Dật Sơ viết mà đầu anh bỗng chốc trống rỗng, quên mất luôn hôm nay vốn có chuyện rất quan trọng muốn hỏi Lý Dật Sơ.

Tiếng chuông trường nhanh chóng vang lên, Lý Dật Sơ đứng dậy thu dọn đồ đạc rồi ra về cùng Lương Huyền.

Hai người quen thuộc đạp xe đến phố ăn vặt. Lương Huyền chọn một ngôi nhà ngói mở quán ăn bình dân. Sau khi bước vào còn chưa kịp ngồi xuống thì đã nghe tiếng gọi, “Lý Dật Sơ?”

Thì ta là bạn cùng lớp Vương Tiểu Vũ của cậu. Vương Tiểu Vũ vui mừng nói, “Cậu đi ăn hả? Quá tốt, mình mời cậu.”

Lý Dật Sơ vội vàng nói, “Không cần đâu mà, cảm ơn cậu.”

Vậy mà Vương Tiểu Vũ đã nói với ông chủ, “Ba, đây là bạn học của con, ba không được lấy tiền của bọn họ đâu đó. Lý Dật Sơ à, tiền hôm nay nên trả mình còn chưa đưa cho cậu mà, bữa này xem như trả cho cậu đó, đừng từ chối nha.”

Trong lòng Lý Dật Sơ muốn quỳ lạy Vương Tiểu Vũ luôn rồi, thậm chí cầu khẩn Lương Huyền tuyệt đối đừng suy nghĩ nhiều. Ngoài miệng đầu tiên cứ đồng ý với cô nàng, sau đó lập tức giải thích khẽ cho Lương Huyền, “Hôm nay cậu ấy mượn em ít tiền.”

Lương Huyền nhìn cậu, “Nhiều hay ít?”

Lý Dật Sơ thậm chí than đúng là một lời nói dối sẽ để ra làm mười, thật đúng là tự gây tội, không còn cách nào khác kiên trì tiếp tục nói,

“Khoảng mười mấy đồng.”

Lương Huyền lẳng lẳng nhìn cậu vài giây, đến khi Lý Dật Sơ sắp không chịu nổi nữa mới rũ mắt xuống không hỏi gì thêm.

Trong lòng cậu yên lặng thở phào nhẹ nhõm.

Lương Huyền múc canh xương sườn thơm ngát vào bát cho Lý Dật Sơ, nhìn cậu nghiêm chỉnh ăn hết bát thịt và cơm tẻ mới uống mấy ngụm canh tượng trưng.

Sau khi về nhà, Lý Dật Sơ rửa mặt rồi ngồi vào bàn học tiếp tục làm bài tập, mở cặp sách ra mới phát hiện đã cầm luôn vở của bạn về. Buổi chiều khi về trường Vương Tiểu Vũ có nhờ cậu tiện thể mang vở bài tập của cô ấy về lớp luôn, kết quả khi đến nơi lại quên lấy ra.

Mấy đề luyện tập trong này sáng mai phải nộp. Lý Dật Sơ nhìn lướt qua vài trang liền phát hiện Vương Tiểu Vũ làm sai không ít bài giáo viên từng giảng qua, nếu nộp lên chắc chắn sẽ bị mắng một trận. Giờ đã khuya rồi, đương nhiên không thể trả lại cho Vương Tiểu Vũ sửa chữa, vậy là cậu liền dùng bút chì viết đáp án đúng vào bên cạnh những bài Vương Tiểu Vũ làm sai. Thế thì sáng mai Vương Tiểu Vũ có thể nhanh chóng sửa lại rồi.

Lý Dật Sơ sửa bài rất tập trung, đến khi nghe tiếng gõ cửa mới dừng bút đi mở.

Lương Huyền cầm ly sữa bò vào đặt lên bàn, tầm mắt quét đến quyển vở liền sững sốt mấy giây, sau đó mới nhìn Lý Dật Sơ, “Uống hết sữa bò rồi ngủ đi.”

Lý Dật Sơ cười gật đầu.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 6

925455cc2abec1b511c06e18a02b07ef

Học sinh cấp ba mỗi tuần chỉ được nghỉ một ngày. Từ trước đến giờ Lý Dật Sơ chưa bao giờ ngủ nướng cuối tuần, bình thường đều thức dậy như những ngày đi học khác, quét dọn nhà cửa sau đó giặt đồ của mình. Từ ngày trở về sau khi bị Lưu Phàm đuổi đi, cậu liền tìm đủ mọi cách để khiến bà vui lòng, trước hết là muốn giành làm việc nhà. Nhưng tiếc rằng lúc đó cậu chẳng làm nổi việc gì, nhiều lắm chỉ có thể giúp cầm bát đũa mà thôi. Sau này lớn hơn một chút thì tự giác nhận việc quét dọn. Dù sao việc này thoạt nhìn không vừa cổ ý vừa đáng thương như giành rửa chén giành nấu cơm, sẽ khiến người khác cảm thấy không dễ chịu, cậu chỉ cần tới tới lui lui kéo ra một đồng tro bụi là xong. Huống hồ lần nào Lương Huyền cũng sẽ phụ cậu một tay, nhìn qua giống như bậc phụ huynh cổ ý bồi dưỡng khả năng tự lập cho con cái.

Hôm nay Lương Huyền thức dậy lại không giúp Lý Dật Sơ làm vệ sinh như mọi khi mà vào bếp giúp mẹ chuẩn bị đồ ăn sáng. Bốn người ngồi quanh bàn cơm nước xong, thấy cha định ra cửa Lương Huyền liền gọi ông, “Ba, hôm nay con có chuyện muốn nói với mọi người, ba có thể chờ chút rồi mới đi không?”

Lưu Phàm rửa chén xong ra khỏi phòng bếp, lấy tạp dề lau tay, “Sao vậy?”

Lương Huyền, “Mọi người chờ con một chút.”

Lý Dật Sơ và hai người lớn nhìn nhau, ngồi hết xuống sofa chờ Lương Huyền.

Lương Huyền đi thẳng đến gõ cửa nhà hàng xóm đối diện, giọng nói vẫn trầm tĩnh như mọi khi, “Dì Trần à, dì tới nhà con ngồi một lát đi.”

Dì Trần thở dài, khép hờ cửa đi theo Lương Huyền vào nhà.

Năm người ngồi vây quanh ghế sofa, Lương Huyền bình tĩnh mở miệng, “Ba, mẹ, lúc trước nhà mình mất một trăm đồng tới giờ vẫn không tìm ra, mấy ngày nay con có để ý điều tra, chuyện đã được làm rõ.”

Những lời còn lại Lương Huyền không định tự nói mà nhìn sang dì Trần, “Dì Trần, dì nói đi.”

Dì Trần lúng túng ho khan vài tiếng, nhìn Lưu Phàm nói. “Chị Lưu, việc này phải trách tôi không dạy được con. Mấy ngày trước thằng nhóc nhà tôi đến nhà chị chơi, nhìn thấy tiền kẹt trong khe ghế sofa liền lấy đi mua đồ chơi. Mấy ngày nay nó vẫn luôn giấu tôi, tôi không hề biết nó tùy tiện lấy tiền của người khác như vậy. Nếu không nhờ Lương Huyền nhắc nhở tôi rằng nó giấu một cái ô tô đồ chơi trên trần nhà thì tôi nào phát hiện ra chuyện này.”

Lương Huyền tiếp lời, “Hôm qua sau khi làm rõ mọi chuyện dì Trần định trực tiếp tới trả tiền lại, nhưng con đã ngăn dì ấy, nhờ dì hôm nay hãy sang.”

Sao Lưu Phàm có thể trách mắng hàng xóm láng giềng, vì một trăm đồng mà tổn thương hòa khí hai nhà thì thật không đáng, bà

vội vàng nói, “Ôi tiểu Huyền, con làm gì sao không nói một tiếng với ba mẹ, việc này làm rõ là được rồi, toàn hàng xóm với nhau có gì đâu chứ!”

Lương Huyền ngồi thẳng người lại, nghiêm túc liếc mắt nhìn Lý Dật Sơ, sau đó lại nhìn sang mẹ mình, “Phải trái đúng sai, đương nhiên quan trọng.”

Rất lâu rồi Lý Dật Sơ không còn biết cảm giác muốn khóc là như thế nào, vậy mà ngay khi Lương Huyền nói ra mấy chữ này, cậu đột nhiên cảm thấy viền mắt mình nóng lên. Cậu quay đầu đi ra sức trừng mắt thật to để đè lại những giọt nước mắt, dư quang trong ánh mắt chỉ nhìn được một bên gương mặt cùng từng đường nét ngũ quan anh tuấn của Lương Huyền, tuy có chút mờ hồ nhưng lại phát sáng chói mắt như ánh đèn, phút chốc đã soi rọi đến từng ngóc ngách trên cơ thể cậu. Những ấn nhãn oan ức, sự giãy dụa trước khi từ bỏ, thậm chí lòng tự tôn ẩn sâu trong xương cốt đến mức chính cậu còn không nhìn thấy, tất cả đều không còn chỗ che giấu.

Lưu Phàm hiểu lần này Lương Huyền long trọng giải thích mọi chuyện như vậy chính là vì sự trong sạch của Lý Dật Sơ. Bà không biết Lương Huyền có nói lại những lời lúc trước của mình cho Lý Dật Sơ hay không, chưa kịp mở miệng thì anh đã nói tiếp, “Dì Trần, con xin lỗi vì đã khiến dì phải nói rõ chuyện này trước mặt mọi người.”

Dì Trần vội vàng nói, “Ôi không có gì, lần này may nhờ có con, nếu không đưa nhóc nhà dì mà không bị dạy dỗ chỉ sợ sẽ gây ra chuyện lớn.”

Sau đó Lương Huyền để ba người lớn lại nói lời khách khí với nhau, còn mình thì lôi kéo Lý Dật Sơ về phòng.

Lý Dật Sơ dựa vào cạnh cửa, cắn cắn môi nói, “Cảm ơn anh.”

Lương Huyền cảm thấy hơi kỳ lạ vì lời cảm ơn, “Cảm ơn anh chuyện gì?”

Lúc này Lý Dật Sơ mới nhớ ra Lương Huyền không biết việc mình vô tình nghe được lời Lưu Phàm nói, vì vậy cậu càng không biết phải diễn tả tâm trạng mình ra sao. Lương Huyền nghe lời mẹ nhưng lại lựa chọn tin tưởng cậu, còn tìm kiếm chứng cứ giúp cậu, chỉ vì muốn trả lại sự trong sạch cho cậu trước mặt người nhà.

Kỳ thực Lương Huyền vốn không cần quản chuyện này, anh chỉ cần xem nó như một câu chuyện phiếm lúc trà dư tửu hậu mà thôi. Dù sao Lưu Phàm cũng chưa từng trách mắng Lý Dật Sơ trước mặt mọi người.

Tuy Lý Dật Sơ từng tự nhủ với bản thân rằng sự trong sạch của mình chẳng hề quan trọng, thế nhưng đó chỉ là lựa chọn bất đắc dĩ mà thôi. Ai lại không muốn sống một cách đường đường chính chính.

Lý Dật Sơ nghiêm túc nói, “Cám ơn anh đã làm sáng tỏ chuyện này vì em.”

Lương Huyền, “Em biết?”

Lý Dật Sơ, “Đúng, hôm ấy... lời dì nói với anh em đều nghe thấy hết.”

Lương Huyền không hiểu hỏi, “Nếu đã nghe được, sao lại không giải thích?”

Lý Dật Sơ nghe vậy liền cúi đầu nghĩ, nên nói thế nào để Lương Huyền hiểu đây? Cho dù nói gì anh cũng không hiểu được đúng không?

Dù sao cũng không ai có thể cảm động lây với những gì người khác đã từng trải qua.

Lương Huyền, “Thật ra từ mấy ngày trước sau khi biết chuyện, anh luôn nghĩ tại sao mẹ lại nhanh chóng khép tội cho em như vậy. Tuy anh biết mẹ lúc nào cũng có thành kiến với em, nhưng một chuyện chẳng hề có chứng cứ làm sao có thể chĩa mũi dùi về phía em ngay lập tức như vậy được? Dật Sơ, em nói thật với anh đi, em làm bài tập cho bạn học để kiếm tiền đúng không? Cho nên dù tiền tiêu vặt ít như vậy nhưng em vẫn có thể để dành mua truyện tranh.”

Lý Dật Sơ nhanh chóng hiểu ra nguyên nhân vì sao Lương Huyền nghĩ thế. Tuy anh đoán không đúng nhưng cũng xem như đã tin vào nhân phẩm của Lý Dật Sơ, vậy làm sao cậu còn có thể gạt anh?

Lý Dật Sơ chậm rãi sắp xếp từ ngữ, “Em không giải thích bởi vì em thấy không cần thiết, dì cũng chẳng quan tâm em tốt hay xấu. Trong nhà mất tiền, nếu em đã không bù vào được thì nói nhiều ngược lại còn phá hỏng bầu không khí gia đình. Còn tiền mua truyện tranh là do em tự để dành. Nếu anh muốn thì trưa mai đi theo em, em dẫn anh đi xem xem em tích góp thế nào.”

Lương Huyền bỗng nhiên nở nụ cười, trên gương mặt ít biểu tình của anh đột nhiên hiện lên vẻ vui sướng, ngũ quan vốn luôn mang lại cảm giác xa cách cũng trở nên cực kỳ dịu dàng. Anh nói như hạ quyết tâm giải quyết mọi họa trong lòng, “Quả nhiên là anh đúng.”

Thấy mặt Lý Dật Sơ vẫn mờ mịt như trước, Lương Huyền liền cười nói, “Sau này có chuyện gì không cho phép giấu trong lòng, đặc biệt là những chuyện như vậy. Nếu em nói sớm cho anh biết thì đỡ mất công biết bao nhiêu.”

Giữa trưa hôm sau, Lý Dật Sơ và Lương Huyền ăn cơm xong liền cùng nhau đến tiệm tạp hóa. Lương Huyền đứng một bên nhìn cậu thuần thục lựa chọn đồ ăn vật chất đầy cặp sách, lúc gần đi còn chơi trò gì đấy với nhóc con nhà bà chủ.

Lý Dật Sơ đeo chiếc cặp nặng trĩu bước được mấy bước liền bị Lý Dật Sơ đỡ xuống vác lên lưng mình. Anh áng chừng một chút rồi hỏi. “Một túi như vậy có thể kiếm lời được bao nhiêu?”

Lý Dật Sơ thấy Lương Huyền không có vẻ tức giận mới cười nói, “Hai, ba mươi đồng gì đó, đã đủ tiền cơm mấy ngày của em rồi, thật ra bây giờ em còn có tiền hơn anh đó nha.”

Lương Huyền cong khóe miệng, “Vậy tối nay em mời anh.”

Tuy Lý Dật Sơ đã quen với gương mặt không đổi sắc mọi khi của Lương Huyền, thế nhưng giờ phút này lại phát hiện ra anh cười rõ lên càng đẹp trai hơn. Trước giờ mỗi khi ở chung với Lương Huyền cậu vẫn luôn hoạt bát, hiện tại thấy vẻ mặt dịu dàng này của anh lại càng muốn được voi đòi tiên, chấp tay sau lưng bước lùi, rung chân đắc ý nói, “Em đã bán được hai năm rồi, nếu như em không tự nói ra thì mọi người sẽ không bao giờ phát hiện được đâu nha.”

Lương Huyền nhìn bộ dạng khôn vặt của cậu ngược lại không hề nhần tâm trách cứ. Tự anh cũng cảm thấy rất kỳ lạ, với tính cách của mình thì khi biết Lý Dật Sơ có chuyện giấu diếm anh đến hai năm nhất định sẽ tức giận. Vậy mà không biết tại sao lần này anh

chẳng hề cảm thấy điều đó, chẳng qua trong lòng có chút chua xót mà thôi.

Lý Dật Sơ đang học tiết ba, lúc ra chơi đột nhiên một đám người xuất hiện bên cửa sổ. Lô Bân nằm nhoài lên bệ cửa cười hì hì nói, “Lý Dật Sơ, trong cặp còn bao nhiêu?”

Lý Dật Sơ đáp, “Còn nhiều lắm, trưa nay mới đi lấy hàng.”

Lô Bân sảng khoái nói, “Tụi tôi lấy tất, có điều mấy người không cầm hết, cậu đưa cặp sách cho tôi đi, lát nữa trả lại cho cậu.”

Trước đó Lô Bân đã mua hàng của Lý Dật Sơ mấy lần, mỗi lần đều bao trọn những gì còn lại trong cặp dù nhiều hay ít, chưa bao giờ do dự. Lý Dật Sơ biết hán đang giúp đỡ việc làm ăn của mình, mà có người mua thì bán cho ai không phải là bán? Buôn bán với Lô Bân như vậy ngược lại còn đỡ việc.

Lý Dật Sơ đưa cặp ra ngoài cửa sổ, dặn dò như mọi khi, “Đừng xé rách cặp đó.”

Lô Bân cười nói, “Biết rồi, dài dòng.”

Lý Dật Sơ trợn mắt, “Lần trước anh làm đứt móc treo cặp luôn rồi.”

Lô Bân lập tức nghẹn hong. Lần đó vốn định mua một cái mới đền cho Lý Dật Sơ luôn, không ngờ bị cậu từ chối. Lý Dật Sơ nhìn như một thằng nhóc nhưng tính tình lại là kiểu nói một không hai.

Lô Bân vác cặp lên lưng mình, tùy tiện nói, “Yên tâm, lần này rách nữa thì tôi tự may cái mới cho cậu luôn!”

Nói xong một đám người liền kéo nhau đi. Ngang qua cuối hành lang thì thấy Lương Huyền vẫn đứng ở đó. Lô Bân chào anh một tiếng rồi bước tiếp xuống lầu.

Lương Huyền cầm ba mươi đồng trong tay, là do anh kêu gọi mấy người bạn mua đồ ăn vặt. Anh vốn định đến chỗ Lý Dật Sơ mua thì nhìn thấy bọn Lô Bân vây quanh bệ cửa sổ, dáng vẻ như rất quen thuộc với Lý Dật Sơ, sau đó lại nhìn Lô Bân đeo nguyên cặp sách đựng đồ ăn vặt của cậu bước xuống lầu.

Lương Huyền đứng tại chỗ vài giây rồi cũng quay về lớp.

Gần đây anh cảm thấy mình càng lúc càng dễ tức giận, giống như chuyện gì cũng có thể khiến anh phẫn nộ, nhưng suy xét kỹ càng thì đều là những chuyện chẳng có gì đặc biệt.

Bạn cùng bàn Hứa Phán của Lương Huyền nhạy cảm phát giác được người ngồi bên cạnh mình đang tỏa ra áp suất thấp. Cô và Lương Huyền ngồi cùng bàn từ rất lâu, cô chính là người hiểu rõ hơn ai hết rằng tốt nhất đừng nên chọc tới anh, tuy bình thường không nói gì nhưng nổi nóng lên sẽ hù chết người. Hồi trước có ai đó trong lớp vô tình nói một câu ‘Lý Dật Sơ có anh trai thế này mà sao lại học ngu như vậy?’, người đó rõ ràng chỉ nói đùa thế mà Lương Huyền đen mặt ngay tại chỗ, nói thẳng “Liên quan gì tới cậu?” Từ đó về sau anh chưa từng trả lời một câu nào của người đó nữa. Chưa kể đến chuyện lần trước cô còn tận mắt nhìn thấy Lương Huyền chưa nói lời nào đã bẻ gãy tay người ta, nếu không nhờ thành tích học tập tốt thì người như anh đúng là tai họa ngầm lớn nhất trong trường.

Hứa Phán rút sách giáo khoa của mình ra, cố gắng hạ thấp cảm giác tồn tại của bản thân đến mức tối đa, mặc dù cô có cảm giác

rằng mình cũng chẳng hề tồn tại trong mắt Lương Huyền.

Tầm mắt anh quét qua bìa sách của Hứa Phán, hỏi một câu, “Nữ sinh đều thích bọc sách lại à?”

Hứa Phán, “Hả? Đương nhiên, không thôi sách sẽ dễ bẩn lắm.”

Lương Huyền nghe xong càng thêm buồn bực, đứng dậy đến sân tập chạy vài vòng.

Sau khi tan lớp Lý Dật Sơ đến tìm Lương Huyền, nằm nhoài lên bệ cửa sổ hỏi Hứa Phán, “Lương Huyền đâu rồi?”

Hứa Phán liếc mắt từ trái sang phải, thấy Lương Huyền chưa về liền cười giỡn nói với Lý Dật Sơ, “Gọi ‘chị’ đi, chị sẽ nói cho cậu biết.”

Lý Dật Sơ ‘xì’ một tiếng, bởi vì cậu nhỏ hơn Lương Huyền vài tháng nên bạn học cùng lớp anh cũng có thói quen xem cậu như em trai, hơn nữa cậu còn thường xuyên chơi đùa với bọn họ, thế nên thỉnh thoảng thừa dịp không có mặt Lương Huyền bọn họ lại chọc cậu.

Hứa Phán chép miệng, “Giống y như anh cậu, chẳng đáng yêu chút nào. Lương Huyền đến sân tập chạy bộ rồi.”

Lý Dật Sơ cười lộ hàm răng trắng tinh, “Cảm ơn nha!” Sau đó quay người chạy về phía sân tập.

Lương Huyền đã chạy được một lúc, bây giờ đang ngồi thở dốc trên sân cỏ, cả người toàn là mồ hôi. Khi anh nhìn thấy Lý Dật Sơ từ xa chạy tới, cảm giác tức tối không giải thích được trong lòng bỗng

chốc tan thành mây khói, chờ cậu chạy tới trước mặt, Lương Huyền liền không tự chủ nổi nhếch miệng lên, “Sao lại tới đây?”

Lý Dật Sơ nằm giang tay chân thành hình chữ đại (大) trên sân cỏ, “Tới tìm anh ăn cơm đó.”

Lương Huyền, “Chờ anh nghỉ một lát, trên người toàn là mồ hôi.” Nói xong liền vén sơ mi lên quạt gió, một nửa vòng eo lộ ra trước mắt, mặc dù đang ngồi nhưng đường viền cơ bụng vẫn rất rõ ràng.

Lý Dật Sơ quay đầu sang nhìn Lương Huyền quạt gió. Một bên gò má anh vô cùng đẹp đẽ, sóng mũi cao đồ thành một cái bóng trên gương mặt, Lý Dật Sơ đột nhiên nhớ đến sáng hôm đó trong phòng khách, khi Lương Huyền mời dì Trần tới chứng minh sự trong sạch cho cậu. Trước giờ cậu vốn không chú ý tới nhưng mấy hôm nay những đường nét này vẫn luôn luẩn quẩn trong đầu cậu không tan. Hôm nay nhìn thấy lần hai, dường như Lý Dật Sơ đã quay ngược lại hôm đó, lúc nghe Lương Huyền nói câu ‘Phải trái đúng sai, đương nhiên quan trọng’, cảm thấy như người trước mặt đang phát ra ánh sáng, chói mắt nhưng thu hút ánh nhìn.

Trước giờ Lý Dật Sơ không cảm thấy mình nhìn Lương Huyền như vậy không ổn chỗ nào, thế mà lúc này lại đột nhiên có chút chột dạ. Đợi đến khi Lương Huyền bỗng nhiên quay đầu lại thì cậu lập tức chuyển tầm mắt.

Cậu không hiểu tại sao bản thân lại chột dạ, hay nói chính xác hơn, cậu chỉ sợ bị Lương Huyền phát hiện.

Hai người gọi cơm xong tìm chỗ ngồi xuống, Lý Dật Sơ cẩn thận lựa rau thơm khỏi bát mì như mọi khi. Các bác gái ở nhà ăn chưa bao giờ chịu lắng nghe học sinh, mặc dù lần nào cũng lớn tiếng yêu

cầu không bỏ rau thơm nhưng mỗi lần đều thấy cả đống trong bát. Lương Huyền không thích ăn mì cho nên cầm đũa sạch giúp Lý Dật Sơ gấp rau trong bát ra.

Hứa Phán và bạn bè ăn cơm xong cầm một xiên đi ngang qua hai người, nhìn thấy Lương Huyền gấp rau giúp Lý Dật Sơ liền cảm thấy kỳ lạ không nói nên lời. Cảm giác của con gái vẫn luôn nhạy bén, mặc dù không nói rõ được tại sao nhưng chỉ cần một cái liếc mắt cô đã thấy cách ở chung của hai người này có hơi khác thường.

Lý Dật Sơ nhìn thấy Hứa Phán trước tiên, lớn tiếng gọi, “Hứa Phán!”

Hứa Phán khoát khoát xiên khoai tây trong tay, cười nói, “Tôi ăn xong rồi, về lớp trước đây!”

Lý Dật Sơ cười, nói với Lương Huyền, “Hình như Hứa Phán rất sợ anh.”

Lương Huyền, “Phải không? Anh chẳng làm gì cậu ấy cả.”

Lý Dật Sơ cúi đầu ăn.

Lương Huyền cũng ăn vài miếng, suy nghĩ một chút rồi hỏi, “Vậy còn em?”

Miệng Lý Dật Sơ còn đang hút một sợi mì, “Cái gì?”

Lương Huyền, “Em cũng sợ anh à?”

Lý Dật Sơ nghe thấy vấn đề này liền hút hết sợi mì vào miệng, nghiêng đầu nghĩ một lát mới nói, “Có lúc sợ, nhưng phần lớn thời gian thì không.”

Lương Huyền hứng thú, “Lúc nào?”

Lý Dật Sơ nhấp một muống nước, “Lúc anh nhìn em không nói gì.”

Lương Huyền nhớ lại xem lúc nào mình nhìn Lý Dật Sơ mà không nói gì, đương nhiên chả hề có chút ấn tượng.

Cơm nước xong xuôi, anh nói với Lý Dật Sơ, “Sau này em đến tiệm tạp hóa lấy hàng thì cứ đi giờ này, buổi trưa nắng lắm.”

Lý Dật Sơ, “Có thể giờ này bảo vệ không cho học sinh ra ngoài.”

Lương Huyền nở nụ cười, “Anh có giấy bảo lãnh của ba, lúc nào ra ngoài cũng được.”

Lý Dật Sơ lập tức trả lời, “Vậy nếu bị ba anh biết được thì em càng không bán nổi.”

Lương Huyền đáp, “Yên tâm, đảm bảo không biết.”

Tuy rằng Lý Dật Sơ không biết anh lấy gì đảm bảo, nhưng nghe anh nói vậy cậu liền cảm thấy cực kỳ yên tâm.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 7

2a7074fd7dd765c5cba9601cf5e0cc84

Vừa qua ngày một tháng năm tiến độ học tập liền tăng lên rất nhanh, học sinh trong trường cũng bắt đầu ôn tập không kể ngày đêm, đặc biệt là học sinh lớp 12. Trước mắt chính là kỳ thi đại học, toàn bộ các lớp 12 không hề có ai ra ngoài chơi bởi sau khi tan học, đương nhiên là trừ đám Lô Bân. Cặp sách của Lương Huyền bị Lô Bân đem đi hai ngày mà vẫn chưa trả lại, cậu không thể làm gì khác hơn đành đến lớp hán tìm người. Lô Bân đang đứng tán dóc hút thuốc với một đám trẻ trâu trên hành lang, nhận ra ánh mắt khinh thường của giáo viên quăng tới cũng đáp trả một cách khinh thường.

Lô Bân thấy Lý Dật Sơ đi tới liền tắt điều thuốc còn hơn phân nửa trong tay, đến trước mặt cậu, “Tới lấy cặp sách à?”

Lý Dật Sơ đáp, “Đúng vậy, tôi còn phải đi lấy hàng.”

Lô Bân cười, “Thật ngại quá, hôm qua tôi không tới trường nên quên mất việc trả cặp cho cậu.”

Lý Dật Sơ dựa vào cửa sổ nói, “Nhanh đi lấy đi, sắp vào học rồi.”

Lô Bân, “Cậu đi lấy hàng buổi trưa à? Tôi đi với cậu nha? Ở trong trường chán chết đi được.”

Lý Dật Sơ đáp, “Không cần.”

Lô Bân vốn chỉ bất chợt có hứng thú nên nói vậy thôi, không ngờ Lý Dật Sơ lại từ chối, thế là càng thêm hăng hái, “Cậu không cho tôi đi thì tôi không trả cạp cho cậu đâu.”

Lý Dật Sơ đảo con người, quay người nghênh ngang bước vào lớp Lô Bân.

Không khí trong phòng học lớp 12 tương đối ngột ngạt, phần lớn học sinh đều ngồi cúi đầu học bài, chỉ có vài trường hợp cá biệt thấp giọng nói chuyện, thấy người lạ đột nhiên bước vào đều kinh ngạc nhìn cậu.

Lý Dật Sơ hỏi người ngồi bàn đầu, “Lô Bân ngồi chỗ nào?”

Người kia đáp, “Bàn cuối sát tường.”

Lý Dật Sơ liền bước thẳng tới vị trí của Lô Bân, lôi cặp sách của mình ra khỏi ngăn kéo sau đó đeo lên vai, khi tới cửa còn phẩy tay với Lô Bân một cái, “Bye.”

Lô Bân dở khóc dở cười nhìn cậu nghênh ngang rời đi.

Mặc dù xem Lô Bân là bạn bè nhưng Lý Dật Sơ vẫn không ưa thái độ của Lô Bân đối với giáo viên. Có lẽ bởi vì Lương Trường Bình làm nghề giáo cho nên cậu đều tôn kính tất cả mọi giáo viên khác. Tuy Lương Trường Bình nghiêm khắc ít lời, nhưng vào lúc cậu bắt lực nhất ông đã cho cậu một chỗ dựa, đến bây giờ Lý Dật Sơ vẫn nhớ như in lời của Lương Trường Bình khi ông tới tìm cậu, “Nơi này là nhà của con, chú sẽ luôn ở đây, đừng sợ.”

Dù cho sau này Lương Trường Bình chưa bao giờ ôn nhu dỗ dành Lý Dật Sơ như vậy nữa, thế nhưng ông luôn luôn thực hiện câu nói kia.

Lý Dật Sơ đeo cặp về lớp, nơi vốn nên yên tĩnh sau tiếng chuông vào học lúc này lại vô cùng huyên náo. Cậu về chỗ ngồi, bạn cùng bàn lập tức phấn khởi nói, “Cậu biết gì chưa? Vừa nãy giáo viên chủ nhiệm có ghé qua, nói rằng trường chúng ta sẽ bắt đầu học khiêu vũ giữa giờ.”

Gần đây các trường học ở mọi tỉnh thành trong cả nước đều đang thử nghiệm việc tăng cường hoạt động ngoại khóa. Vài thành phố chọn một số trường học, thay vì tập thể dục dưới loa phát thanh thì đổi sang tập luyện theo từng đôi nam nữ, sử dụng các động tác mô phỏng theo hình thức khiêu vũ. Sau khi được truyền thông đưa tin, đây liền trở thành tấm gương cho các trường khác noi theo, đám học sinh cứ quen gọi là khiêu vũ giữa giờ. Lúc Lý Dật Sơ đọc được tin tức này từng nghĩ, loại hoạt động dễ dàng gây yêu sớm thế này chắc chỉ náo nhiệt một hồi rồi thôi, làm gì có khả năng mở rộng khắp cả nước. Nào ngờ trường cấp ba của cậu cũng đòi góp vui rồi.

Lý Dật Sơ hỏi, “Lớp chúng ta có 31 nam, 29 nữ, còn dư lại hai thằng con trai thì làm sao?”

Bạn cùng bàn cười ha ha, “Giáo viên chủ nhiệm nói, hai người còn lại phải bắt cặp với nhau. Có điều để công bằng thì lát nữa sẽ cho mọi người rút thăm. À còn nữa, lát cô cũng sẽ chọn ra hai người đi tập trước với đội múa của trường, sau đó vào giờ nghỉ trưa sẽ bày lại cho mọi người.”

Cả lớp còn đang đùa giỡn thì giáo viên chủ nhiệm đã ôm hai hộp giấy bước vào phòng học, đứng trên bục giảng, “Mọi người im lặng

một chút nghe cô nói, lần này trường mở rộng hoạt động thể thao là vì tháng sau lớp trọng điểm cấp ba phải tiến hành đánh giá năng lực, đến lúc đó sẽ có lãnh đạo tỉnh đến tham quan, chúng ta không thể để xảy ra sơ sót gì. Cô có hai hộp giấy ở đây, phân biệt thành nam và nữ, những ai bốc được hai số giống nhau thì hợp thành một cặp. Bên phía nam thì số 30 và 31 tạm thời nhảy với nhau một tháng được không?”

Nói xong mọi người liền dồn dập lên bục rút thăm. Lý Dật Sơ lấy một tờ giấy trong hộp, mở ra thì thấy là số 17. Cậu trở lại chỗ ngồi, chờ đến khi mọi người đều rút xong thì đi tìm bạn nữ cũng bốc được số đó. Các bạn học khác cũng cầm giấy đi tìm cặp, có người cười lớn “Không ngờ là cậu”, cũng có người không quen thân lắm khách sáo một hai câu.

Lý Dật Sơ ngồi tại chỗ nhìn những người xung quanh gần như đã nhận cặp xong xuôi, sau đó mới nhìn xem còn ai vẫn cầm tờ giấy tìm kiếm. Tầm mắt quét đến nữ sinh ngồi cách đó hai dãy, Lý Dật Sơ cao giọng gọi, “Tần Nhan!”

Tần Nhan nghe tiếng gọi quay đầu lại, khi nhìn thấy Lý Dật Sơ vẫy vẫy tờ giấy trong tay liền nhoẻn miệng cười.

Lý Dật Sơ cảm thấy bản thân thật may mắn, bốc đại mà cũng trúng được hoa khôi của lớp.

Rút thăm xong cô chủ nhiệm liền chọn một nữ sinh từng học múa và bạn cặp của cô bé đại diện lớp đi tập huấn ở trường. Ngoại trừ lớp 12 thì toàn bộ mười mấy lớp trong trường, mỗi lớp đều phải cử ra một đôi đại diện đi tập huấn, cuối cùng sẽ chọn một trong số này làm mẫu dẫn dắt cả mấy ngàn học sinh trong trường khiêu vũ giữa giờ vào tháng sáu, lúc lãnh đạo tỉnh đến tham quan.

Cô chủ nhiệm vừa biết Lý Dật Sơ bắt cặp với Tần Nhan liền thăm than, công sức rút thăm công bằng coi như đổ sông đổ bể. Lúc trước khi trường ra thông báo cô hầu như không cần suy nghĩ gì đã quyết định cử hai học sinh dễ nhìn là Lý Dật Sơ và Tần Nhan làm đại diện cho lớp 11-6. Có điều được các giáo viên khác nhắc nhở, cô mới ý thức được làm vậy khó tránh khỏi khiến các học sinh khác nghĩ rằng giáo viên chỉ coi trọng bề ngoài. Gái xinh hợp với trai đẹp thành một đôi, vậy những học sinh khác lớn lên không dễ nhìn lắm phải làm sao bây giờ? Người đẹp kết bạn với nhau còn kẻ khác thì lạc đàn, sẽ tổn thương đến lòng tự tôn của tụi nhỏ.

Nhưng bây giờ hai người lại ngẫu nhiên bốc trúng nhau, thực sự không thể không nói ông trời cũng thích xem mặt.

Cô giáo nhìn lớp học ồn ào náo nhiệt, gõ gõ bảng đen nhắc mọi người yên lặng, “Còn có việc quét dọn vệ sinh các góc khuất trong trường, ví dụ như xe đạp hỏng trong nhà xe, xác động vật chết lẫn trong thảm cỏ sân tập,... sẽ được phân đều cho mỗi lớp. Dựa theo công văn của trường thì lớp 12 không cần làm, lớp 10 năm ngoái làm xong được đánh giá rất tốt, năm nay ban giám hiệu đổi thành lớp 11, cũng chính là chúng ta. Nhiệm vụ tương đối nhiều, lát nữa ủy viên vệ sinh sẽ phân chia nhiệm vụ cho từng tổ.”

Mọi người vẫn còn bàn tán về vụ rút thăm vừa nãy, đợi tới lúc giáo viên chủ nhiệm thông báo xong rời đi, một vài người mới nhận ra chỗ nào đó sai sai.

Năm ngoái là lớp 10, năm nay là lớp 11, nói tới nói lui vẫn là bọn họ mà!

Tổ của Lý Dật Sơ bị phân đi quét vườn cây nhỏ diện tích gần ba mươi mét vuông kéo dài từ sân sau tới tường vây. Trong này toàn là

cây giống được dời đến vì không còn chỗ trồng khi trường học được mở rộng, cây cối rậm rạp lại thêm gần bờ tường nên bình thường rất ít người tới đây. Nhân viên vệ sinh của trường cũng không thể nào dọn nổi nơi này.

Dựa theo quy định thì nửa tiếng trước giờ tự học buổi tối chính là thời gian để quét dọn. Lý Dật Sơ và vài bạn học cầm đồ dùng đi đến vườn cây, không hện mà cùng thở dài một tiếng.

Bao quanh khu vườn là một hàng rào xộc xệch bằng tre, dây leo từ mặt đất quấn quanh lít nha lít nhít trên hàng rào. Nếu muốn dọn dẹp sạch sẽ nơi này theo lệnh của trường thì đầu tiên phải dỡ hàng rào này ra, quét tước xong rồi mới hỏi giáo viên xem cần kinh phí bao nhiêu để rào khu vườn lại lần nữa.

Lý Dật Sơ cùng mấy nam sinh khác dùng tay nhỏ bỏ hàng rào, toàn là mấy thanh tre nhỏ khô héo, không tốn sức là bao. Hai nữ sinh đứng bên cạnh phụ gỡ dây leo ra, chưa tới mười phút thì hàng rào đã được dọn sạch đặt qua một bên. Lý Dật Sơ nhường cho hai bạn nữ kia đi nhặt rác, còn cậu và những người khác chồng mấy thanh tre lại chuẩn bị đem đi vứt.

“A –“

Bọn Lý Dật Sơ vừa đi được nửa đường liền nghe hai bạn nữ kia hoảng sợ hét lên. Bọn họ lập tức thả đồng tre xuống chạy lại.

“Làm sao vậy? Làm sao vậy?”

Nữ sinh sợ đến phát khóc, loạng choạng chạy đến trước mặt Lý Dật Sơ, “Bên trong... bên trong có thỏ chết!”

Lý Dật Sơ thở phào nhẹ nhõm, còn tưởng có con gì đáng sợ. Cậu vỗ vỗ vai bạn nữ kia, “Đừng sợ, bọn mình vào xem thử, hai người các cậu về lớp trước đi.”

Cô nàng lắc đầu nói, “Bọn mình ở lại giúp cho.”

Lý Dật Sơ cười nói, “Vậy lát nữa tụi mình lấy xác con thỏ ra thì nhớ đừng chạy đó.”

Hai nữ sinh nghe vậy lập tức đổi sắc mặt.

Lý Dật Sơ cười: “Về lớp đi.”

Cậu và bạn bè cùng bước đến, quả nhiên dưới gốc cây hòe to nhất có xác một con thỏ trắng. Con trai không sợ mấy thứ này, ai đó đá nó một phát, có lẽ đã chết mấy ngày rồi.

“Lý Dật Sơ, kìm của cậu đâu? Để tôi gấp nó bỏ vào túi rác, lát nữa ném đi luôn.”

Lý Dật Sơ vội vã ngăn cản: “Êiiii — đừng mà.”

Bạn học nhìn cậu kỳ quái.

Lý Dật Sơ nhìn đất đai chung quanh, “Đào hố chôn ở đây đi.”

Mọi người nghe cũng cảm thấy như vậy nhân đạo hơn một chút, thế là mấy đứa đi tới đi lui trong vườn tìm một chỗ đất hơi bằng phẳng, sau đó bắt đầu đào. Lý Dật Sơ nửa ngồi nửa quỳ trên mặt đất, vừa dùng xẻng hất đất lên vừa nói, “Đào sâu một chút, sau khi chôn xong chúng ta lại đập đất cho bằng, không thôi ngày mai mấy nhóc lại sợ hãi.”

Lý Dật Sơ trở mình bắt đầu đào từ hướng khác, dư quang đột nhiên liếc thấy một bóng trắng. Cậu vội vàng ngẩng đầu nhìn xung quanh, nhanh chóng phát hiện trong góc tường chổng chất lá cây có thứ gì đó màu trắng. Lý Dật Sơ đứng dậy bước lại phía đó, từ góc cậu đứng bây giờ đã có thể thấy được nó đang động đậy trong đồng lá. Lý Dật Sơ ngồi xổm xuống, nhẹ nhàng gạt đồng lá ra, một con thỏ con màu trắng hơi lem luốc hiện ra trước mắt cậu.

Lý Dật Sơ vui mừng ôm con thỏ lên, nó chỉ nhỏ bằng một nửa bàn tay cậu, trên lưng dính chút bùn, không biết vì sao mà tai phải lại cụp xuống. Thân thể ấm áp khẽ run lên trong lòng bàn tay Lý Dật Sơ, có lẽ là đang sợ hãi.

Mấy bạn học khác cũng tụ lại đây, nhìn con thỏ nói, “Con thỏ này làm sao bây giờ?”

Trong nháy mắt nhìn thấy con thỏ con kia Lý Dật Sơ đã cảm thấy nó đáng thương vô cùng, trong đầu cậu chỉ có duy nhất một ý nghĩ, “Tôi muốn nuôi nó.”

Những người khác còn đang không biết phải làm gì với con thỏ, thấy Lý Dật Sơ muốn nuôi đương nhiên liền đồng ý.

Lý Dật Sơ đứng lên nói, “Mấy việc còn lại giao cho các cậu, trước tiên tôi đưa con thỏ này đến bệnh viện thú y trước cổng trường kiểm tra một chút.”

Vào giờ này trường học không cho phép học sinh ra ngoài, Lý Dật Sơ đặt con thỏ vào mũ áo khoác của mình, sau đó đến lớp Lương Huyền tìm anh. Lương Huyền vừa ra khỏi phòng học liền bị Lý Dật Sơ lôi đến dưới một gốc cây. Cậu quay lưng lại nửa ngồi nửa quỳ vui vẻ khoe với anh, “Nhìn xem trong mũ em có gì này?”

Lương Huyền vạch mũ ra một chút, nhìn thấy thỏ con bên trong liền kinh ngạc hỏi, “Em kiếm đâu ra vậy?”

Lý Dật Sơ cẩn thận xoay người lại trả lời, “Để lát nữa kể cho anh. Giờ trước tiên em phải ra khỏi trường đưa nó đi kiểm tra đã, anh có thể mang em ra ngoài không?”

Lương Huyền dẫn cậu ra khỏi cổng trường, sau đó ôm lấy con thỏ sau lưng cậu, “Em muốn nuôi nó à?”

Lý Dật Sơ, “Đúng vậy.”

Lương Huyền suy nghĩ một chút rồi nói, “Về tìm một ít gỗ, làm cho nó một cái chuồng nhỏ trên sân thượng.”

Lý Dật Sơ biết ngay Lương Huyền sẽ không phản đối. Khi còn bé bọn họ từng nuôi một con chim sẻ. Nó bay lạc vào nhà hai người trong một ngày mưa, cánh cũng bị thương. Cả hai cùng làm một cái ổ ở ban công cho con chim, dốc lòng chăm sóc hai tuần lễ đến khi nó lành lặn bay đi. Lúc đó người lớn trong nhà vốn không cho phép bọn họ nuôi, cũng nhờ Lương Huyền ra sức thuyết phục.

Tuy Lương Huyền chưa bao giờ nói nhưng Lý Dật Sơ biết anh thích các loại động vật nhỏ, chỉ có điều nhà cũng chật nên người lớn mới không cho, bởi thế bọn họ không có cơ hội nuôi. Bây giờ thỏ con vô cùng đáng thương lại bị kẹt trong vườn cây, nếu cậu không mang nó đi, để nhân viên vệ sinh trong trường nhìn thấy thì rất có thể sẽ bị ném vào thùng rác.

Bác sĩ trong bệnh viện thú y kiểm tra cho con thỏ, đồng thời xử lý vết thương trên tai nó, sau khi tắm rửa xong liền trở thành thỏ con lông mịn trắng như tuyết nằm trong một tấm thảm len màu vàng,

đáng yêu đến mức khiến người khác không nhìn được muốn vuốt ve.

Hai người tạm thời để thả con lại bệnh viện thú y, dự định ngày mai làm chuồng xong sẽ đón nó về nhà.

Ngày hôm sau là cuối tuần, sáng sớm Lý Dật Sơ đã thức dậy đến trạm thu mua phế phẩm trong khu tìm ván gỗ, chọn được mười mấy miếng tương tự nhau về hình dáng và độ dày mang về nhà, cùng Lương Huyền ôm đồ nghề lên mái nhà làm chuồng thả.

Lương Huyền muốn làm một cái chuồng chắn song sắt rộng rãi, bên trong đặt cái hộp nhỏ hình chữ nhật, mặt bên là cửa, thuận tiện cho thả con ra vào, cũng có thể chắn gió. Thả sợ nước, để chiếc hộp không bị mưa thấm ướt, Lý Dật Sơ liền gắn một cái dù cũ xin của bạn lên thanh sắt trên đỉnh. Đồng thời để phòng ngừa thả con bị mèo ở lâu dưới căn, hai người còn gắn một ổ khóa nhỏ lên thanh sắt cạnh cửa, sau này khi nào bọn họ đi học sẽ khóa nó lại. Lương Huyền thấy Lý Dật Sơ nóng lòng muốn thử liền đưa chìa khóa cho cậu giữ.

Lương Huyền nói, “Đợi lát nữa đón thả con xong chúng ta tiện đường đến chợ mua ít rau làm thức ăn cho nó.”

Lý Dật Sơ, “Có cần nói một tiếng cho dì biết không?”

Lương Huyền trả lời, “Lát nữa về anh sẽ nói.”

Lý Dật Sơ đi lòng vòng khắp sân thượng nhặt sạch mảnh vỡ thủy tinh hay đinh ốc rỉ sắt nguy hiểm, sau đó mới cùng xuống nhà với Lương Huyền.

Thỏ con được bệnh viện thú y chăm sóc rất tốt, tai phải hôm qua cụp xuống cũng đã dựng lên. Lương Huyền mua một cái lồng rồi cùng Lý Dật Sơ đưa nó về nhà.

Lương Huyền ăn cơm trưa ở nhà xong liền thu dọn cặp sách chuẩn bị ra cửa, đi ngang qua phòng ngủ Lý Dật Sơ liền đẩy cửa vào hỏi, “Lần này lớp em không chọn em làm đại diện tập khiêu vũ giữa giờ à?”

Lý Dật Sơ lắc đầu.

Lương Huyền có hơi bất ngờ, anh vốn tưởng rằng đây là chuyện đương nhiên.

Lý Dật Sơ thấy anh đeo cặp sách liền hỏi, “Anh phải đến trường à?”

Lương Huyền, “Đúng, phải đi dàn dựng và luyện tập tiết mục, đại diện cho lớp anh.”

Lý Dật Sơ hào hứng nói, “Vậy là anh sẽ có cơ hội làm mẫu trước toàn trường?”

Lương Huyền sờ mũi một cái, “Anh không rành cái này lắm, em biết mà.”

Lý Dật Sơ vội vàng nói, “Cũng đâu phải khiêu vũ thật đâu, cái này không khó, hôm nay em mới nhìn qua một lần đã học được rồi. Anh cố gắng luyện đi, nếu có thể đứng đầu làm mẫu cho cả trường tập theo thì quá oách luôn!”

Lương Huyền nhìn dáng vẻ cậu nhảy nhót, mỉm cười nói, “Em muốn nhìn thấy đến vậy à?”

Lý Dật Sơ gật đầu như giã tỏi, “Đúng đúng đúng, em cực kỳ muốn nhìn thấy!” Cậu và Lương Huyền lớn lên cùng nhau, Lương Huyền không thích tham gia mấy trò này, cũng chưa bao giờ thể hiện bản thân trước đám đông như vậy. Nhưng mà theo từng ngày từng ngày anh lớn lên, cái đầu bắt đầu vươn cao, ngũ quan cũng càng lúc càng hiện lên vẻ hoàn mỹ như điêu khắc, muốn người khác không chú ý đến cũng rất khó. Lý Dật Sơ cảm thấy với ngoại hình như Lương Huyền mà đứng trên đài phát biểu làm mấy động tác gì đó thì nhất định là một chuyện vô cùng vui tai vui mắt.

Lương Huyền thấy cậu mong đợi đến thế, tâm trạng tùy tiện vốn có cũng đột nhiên thay đổi, thôi thì mấy ngày này cứ luyện cho tốt đi đã.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 8

BYHình Bóng – Chương 8

Hình Bóng

Tác giả: Mang Quả Hãm Tổng Tử

Editor: Den Shì

Chương 8

6c2a8d3fc65acf36c814b779745be501

Trước khi tự học buổi tối, bọn Lý Dật Sơ vẫn đi quét dọn như mọi khi. Khu vườn đã được dọn dẹp gần hết rồi, hiện giờ công việc còn lại tương đối nhẹ nhàng, chỉ cần mười mấy phút là xong. Muốn trở về phòng học phải đi ngang qua hội trường, từ ngoài nhìn vào có thể thấy rõ hoạt động của những người bên trong.

Lý Dật Sơ cầm kìm và xẻng nhỏ xong tay, vô ý quay đầu qua liền nhìn thấy Lương Huyền và bạn đôi của anh đang luyện tập.

Khiêu vũ giữa giờ có không ít khác biệt so với khiêu vũ thật sự, độ khó giảm xuống, đồng thời cũng bỏ bớt tiếp xúc tay chân. Nhưng dù vậy thì hai động tác kinh điển là đỡ lên xoay tròn và ôm eo cong lưng chắc chắn không thể bỏ được.

Lương Huyền và bạn cặp Tống Tân Dư đã tập được mấy ngày, động tác tương đối thuần thực, có điều vẫn còn cách tiêu chuẩn mà giáo viên đề ra rất xa. Cả hai đều chưa từng học nhảy, đương nhiên động tác không thể đẹp để như những người chuyên nghiệp khác, may là cơ thể bọn họ phát triển khá cân đối, bù đắp cho sự cứng nhắc của hình thể.

Tuy Tống Tân Dư và Lương Huyền là bạn học cùng lớp nhưng số câu hai người nói với nhau còn chưa tới mười câu. Dù lúc này cả hai đang đối diện luyện tập cùng nhau, Lương Huyền cũng chỉ làm theo yêu cầu của giáo viên, ngăn nắp hoàn thành động tác với Tống Tân Dư. Tống Tân Dư vẫn luôn không dám nhìn thẳng vào mặt anh, chẳng phải chỉ vì anh đẹp trai mà còn vì nguyên nhân chủ yếu là ánh mắt anh quá xa cách, giống như tạo thành một bức bình phong kiên cố chắn ngay trước mặt cô. Dù hai người cần phải thực hiện vài động tác ôm eo nâng lên nhưng ánh mắt Lương Huyền vẫn khiến cho người ta có cảm giác không thể nào lại gần.

Giáo viên dạy nhảy đứng một bên nói đùa với Lương Huyền, “Lương Huyền, đều là bạn học phải gần gũi nhau một chút, không nên nghĩ đến chuyện khác. Đừng ngại ngùng, tới đi.”

Tống Tân Dư mím môi cười trộm.

Lương Huyền chỉ có thể làm theo yêu cầu của giáo viên, lặp lại động tác vừa rồi một lần nữa, cánh tay đang ôm vòng eo nhỏ nhắn của Tống Tân Dư cũng nắm chặt hơn một chút. Vất vả lắm mới hoàn thành buổi tập, hai người cùng nhau rời khỏi hội trường đi về lớp.

Lý Dật Sơ nhìn hai bóng lưng đang bước đi cạnh nhau kia, đứng yên ngoài cửa sổ không biết nên đi hay nên ở. Cậu không hiểu tại

sao trong lòng lại đột nhiên tràn ngập tâm sự nặng nề, đột nhiên cảm thấy mũi và cả mọi lỗ chân lông trên người dường như bị bịt kín, gió thổi không lọt, cũng không hít thở nổi.

Buổi tối làm bài tập xong Lý Dật Sơ lên giường nằm nhưng không hề buồn ngủ. Trần trọc trở mình mười mấy phút, cậu liền xuống giường lấy chìa khóa lên sân thượng.

Thỏ con cũng không ngủ, nhìn thấy Lý Dật Sơ liền nhảy đến dưới chân cậu ngay lập tức, dùng miệng cọ tới cọ lui lên người cậu. Lý Dật Sơ bế thỏ con lên đặt trong lòng bàn tay, sau đó ngồi xếp bằng xuống bên cạnh chuồng của nó. Cậu nhẹ nhàng xoa tay lên lỗ tai thỏ con, “Sao mà cũng không ngủ hả?”

Thỏ con không phát ra được âm thanh gì, miệng vẫn không ngừng cọ quây trong lòng bàn tay Lý Dật Sơ, thân thể cũng cong thành hình tròn nho nhỏ. Lý Dật Sơ ôm nó vào ngực, tiện tay xé lá cỏ dại quăn bừa thành một chiếc vòng, sau đó treo lên lỗ tai nó, cười nói, “Làm cho mày hai cái vòng tai nha.”

Nhiệt độ đêm hè hơi thấp, một cơn gió thổi qua làm cánh tay Lý Dật Sơ nổi hết cả da gà. Cậu xoa xoa tay mình, thấp giọng hỏi, “Mày có lạnh không?”

Đương nhiên thỏ con không trả lời cậu.

Lý Dật Sơ liền đổi hướng ngồi để tránh gió lạnh thổi vào người thỏ con. Nhưng sau khi xoay người cậu lại nhìn thấy Lương Huyền đang đứng ở cửa sân thượng.

Đêm hôm khuya khoắt, Lý Dật Sơ giật mình cao giọng nói: “Sao anh không lên tiếng hả?”

Lương Huyền vừa lên tới nơi được mấy phút. Ban đêm anh đi ra rót nước uống, phát hiện cửa phòng Lý Dật Sơ khép hờ, trên giường cũng không có ai. Phản ứng đầu tiên của anh là lên sân thượng tìm người, quả nhiên đoán không sai.

Thân hình thon gầy của Lý Dật Sơ quay lưng về phía anh, chiếc cổ mịn màng được ánh trăng chiếu vào trắng sáng như sứ. Cậu đang nói chuyện với thỏ con, tuy rằng có vẻ con nít nhưng Lương Huyền lại cảm thấy cảnh tượng ấy yên tĩnh tốt đẹp đến mức khiến anh không đành lòng cắt ngang.

Lương Huyền bước ra khỏi cửa lầu, “Sao nửa đêm không ngủ mà chạy lên đây?”

Tay Lý Dật Sơ vẫn vuốt ve lông thỏ, “Ngủ không được.”

Lương Huyền ngồi xổm xuống bên cạnh cậu. Lý Dật Sơ nâng thỏ con bằng một tay đưa sang lồng ngực anh. Lương Huyền vội vàng vươn hai tay đỡ bên dưới tay cậu, nói, “Cẩn thận té xuống.”

Lý Dật Sơ cười, “Không đâu, nó biết điều lắm.”

Lại thêm một trận gió lạnh, thân thể Lý Dật Sơ không chịu nổi run lên một cái.

Lương Huyền đặt thỏ con vào ổ, nói với cậu, “Đi xuống ngủ đi, nếu không sáng mai không dậy nổi đâu.”

Hai người đóng cửa chống trộm trên sân thượng lại rồi cùng nhau xuống lầu. Chẳng biết xảy ra chuyện gì mà công tắc bóng đèn ở hành lang không hoạt động. Lý Dật Sơ bật liên tục mấy lần nhưng xung quanh vẫn cứ tối đen như mực.

Lương Huyền nói, “Có lẽ cầu chì bị cháy rồi, ngày mai gọi người đến sửa. Chậm một chút, đi theo anh xuống dưới.”

Lý Dật Sơ gật đầu trong bóng tối, sức nhớ ra anh không thể nhìn thấy liền lên tiếng nói, “Ừm.”

Lương Huyền lần theo cầu thang bước xuống, Lý Dật Sơ đi sau lưng anh. Cả chung cư vô cùng yên tĩnh trong đêm khuya, trên hành lang tối tăm không nhìn thấy nổi cả đầu ngón tay chỉ còn dư lại tiếng bước chân hai người. Lý Dật Sơ vẫn luôn bám lấy lan can, cảm giác được phía trước có mấy cái đỉnh ốc lòi ra liền dừng lại mở miệng nhắc nhở người phía sau, “Dật Sơ, em –”

Lý Dật Sơ đi sau Lương Huyền một bậc, bây giờ đột nhiên anh dừng lại, cậu theo quán tính cứ bước chân về phía trước, thế là vừa vịn đá vào bắp chân Lương Huyền, cả người lập tức mất cân bằng té nhào lên người anh. Lương Huyền phản ứng rất nhanh, mau lẹ xoay người vững vàng ôm lấy Lý Dật Sơ còn đang lắc lư, chân sau trượt vài bậc cầu thang, miễn cưỡng ổn định được thân thể hai người.

Đêm ngày hè, hai người đều mặc rất ít, đầu Lý Dật Sơ vừa khéo vùi vào cổ Lương Huyền, đôi môi dán sát lên một mảnh da thịt lộ ra trên bả vai anh.

Cảm xúc cứng rắn, bóng loáng mà ấm áp.

Lòng Lý Dật Sơ lập tức hoảng hốt, lỗ tai cũng dường như phát sốt lên. Cơ thể cậu cứng lại, thậm chí còn quên cả hô hấp. Thời điểm cảm nhận được hai mảng da thịt mềm mại lạnh lẽo dính lên cổ, Lương Huyền cũng cứng hết cả người, hốt hoảng trừng mắt nhìn

vào bóng đêm. Trong lòng trước giờ luôn bình tĩnh không gợn sóng dường như bị ai đó dùng cành cây nhẹ nhàng quét qua.

Dường như rất lâu, cũng dường như chỉ là trong nháy mắt.

Hai người cùng lúc buông nhau ra. Lương Huyền hắng giọng một tiếng, cầm lấy tay Lý Dật Sơ dắt cậu xuống lầu.

Mãi đến khi về phòng Lý Dật Sơ mới cảm giác được tai mình đang nóng bừng. Đầu óc cậu vô cùng hỗn loạn, chậm rãi bước tới bước lui vài bước nhưng chỉ càng cảm thấy khô nóng hơn, thế là bưng ly nước trên bàn uống một ngụm lớn. Uống xong cậu liền dùng mu bàn tay quạt môi, theo sự ma sát ấy cả người đột nhiên như trúng một kích.

Lý Dật Sơ nhìn mu bàn tay mình, trên ấy có hai dấu tay. Cậu bật cười, không biết vừa rồi Lương Huyền dùng bao nhiêu sức để nắm tay cậu. Nhìn chằm chằm vào hai dấu tay kia vài giây, thần xui quỷ khiến thế nào Lý Dật Sơ lại đưa tay lên môi mình, sau đó chậm rãi chạm môi lên chỗ ấy.

Chưa đến một giây sau cậu lập tức buông tay xuống, hốt hoảng liếm liếm môi, khó có thể tin mà nghĩ lại động tác mới rồi của mình. Cậu đây là... là bị bệnh gì sao?!

Qua hơn nửa tháng tập luyện, Lương Huyền và Tống Tân Dư được chọn làm đại diện cho toàn bộ học sinh, một tuần sau khi lãnh đạo tỉnh đến thăm quan thì sẽ làm mẫu cho cả trường thực hiện khiêu vũ giữa giờ. Để lần bình xét này không có gì sai sót xảy ra, trường học liền yêu cầu hai người tăng cường tập luyện, thời gian dàn dựng và luyện tập tiết mục từ nửa giờ tăng lên thành một giờ.

Vừa nghe tiếng chuông vang lên Lý Dật Sơ liền ra khỏi lớp, học cả buổi chiều xong bụng cậu đói meo rồi. Lúc vọt tới chỗ rẽ cầu thang thì bất ngờ nhìn thấy Lương Huyền.

Lý Dật Sơ, “Anh đến rồi à? Chúng ta đi ăn cơm thôi, hôm nay em bán hết đồ rồi, lát nữa còn phải tới tiệm tạp hóa lấy thêm.”

Lương Huyền đáp, “Dật Sơ, mấy ngày này em đi lấy hàng một mình đi, anh phải đến hội trường dàn dựng và luyện tập tiết mục, cơm tối cũng không có thời gian ăn chung với em.”

Lý Dật Sơ nghe vậy khẽ run lên vài giây, sau đó mới dường như tỉnh mộng gật đầu nói, “Vậy à...”

Lương Huyền đưa giấy bảo lãnh trong tay cho cậu, “Đây là giấy của ba anh, em cứ cầm cái này là ra khỏi cổng được thôi. Anh đi trước đây.”

Lý Dật Sơ, “Ừm...”

Lương Huyền cười với cậu một cái, sau đó quay người nhanh chóng bước xuống cầu thang.

Đây là lần đầu tiên Lý Dật Sơ đi ăn tối một mình, ăn một bát mì nhanh gấp đôi mọi khi, sau đó đeo cặp sách đi đến tiệm tạp hóa lấy hàng.

Đã là chạng vạng, các quán đồ nướng bắt đầu dọn hàng ra. Lý Dật Sơ đi xuyên qua một dãy các quán nướng bếp lò nghi ngút khói, chuẩn bị rẽ sang đường khác thì nhìn thấy Lô Bân ở cách đó mấy mét. Lý Dật Sơ vừa định bước đến chào hỏi đã thấy hắn quay đầu hôn nữ sinh bên cạnh.

“...” Lý Dật Sơ sờ mũi một cái, cứng đờ quay đi.

Lô Bân trợn mắt hôn xong, đang định xoay người thì thoáng thấy Lý Dật Sơ, thế là dừng động tác gọi người lại, “Lý Dật Sơ!”

Lý Dật Sơ luống cuống, không quay đầu lại mà nói, “Tôi đi lấy hàng đây, bye bye.”

Lô Bân buồn cười cản cậu lại, đứng bên cạnh nói, “Chạy cái gì?”

Lý Dật Sơ, “Không dám quấy rầy cậu.”

Lô Bân nghiêng đầu nhìn sắc mặt Lý Dật Sơ, mấy giây sau liền cười phá lên, “Cậu đỏ mặt à?!”

Lý Dật Sơ bước nhanh hơn.

Lô Bân hưng phấn như phát hiện châu lục mới. Từ cấp 2 hần đã nói chuyện yêu đương, đừng nói là con trai đỏ mặt, những đứa con gái hần từng theo đuổi qua còn chưa ai như vậy nữa là. Lý Dật Sơ thế này quả thực buồn cười lắm.

Lý Dật Sơ đang đi đột nhiên dừng lại. Cậu trừng mắt nhìn Lô Bân một hồi, sau đó nghiêm túc hỏi, “Vì sao cậu lại muốn hôn người ta?”

Biểu tình nghiêm túc như đang hỏi giáo viên một đề toán khó.

Lô Bân cảm thấy cậu như vậy có hơi ngốc nghếch, khinh thường nói, “Thích thì hôn thôi. Hơn nữa còn có nhu cầu sinh lý đó.”

Mặt Lý Dật Sơ càng đỏ hơn một cách kỳ lạ.

Lô Bân phục cậu luôn rồi, “Tôi nói này, cậu bị sao vậy hả? Nghĩ tới cái gì rồi?”

Lý Dật Sơ quyết định không thềm đếm xỉa nữa, dù sao cũng không chỉ mặt nói tên, cậu cứ hỏi cho rõ là được, “Lô Bân, nếu như tôi nói tôi muốn hôn cậu thì có phải là tôi bị bệnh không?”

Lô Bân, “...”

Lý Dật Sơ thấy mặt đối phương đàn ra như heo liền vội vã giải thích, “Tôi chỉ nói ví dụ thôi, cậu đừng sợ đến mức ấy!”

Lô Bân làm bộ lau mồ hôi trán, nói, “Làm tôi sợ muốn chết, còn tưởng mị lực của mình lớn đến mức nam nữ đều mê rồi chứ.” Hắn nghiêm túc nhìn Lý Dật Sơ mấy lần rồi hỏi, “Sao cậu lại đột nhiên hỏi vậy? Cậu có bệnh à?”

Nói xong liền vươn tay muốn sờ trán Lý Dật Sơ.

Lý Dật Sơ nghiêng đầu né khỏi tay hắn, lấy ngón trỏ cọ lên mi tâm, “Gần đây tôi cũng không biết làm sao, cứ đặc biệt nghĩ...”

Lô Bân thấy cậu tỏ vẻ không mở miệng được thì nhanh chóng đoán ra, “Có phải là tưởng tượng rằng muốn làm như tôi và bạn gái hồi nãy không?”

Lý Dật Sơ vội vàng nói, “Đúng, nhưng mà không khoa trương đến thế...”

Lô Bân giương khóe miệng, cười nửa ngày rồi mới nói, “Lý Dật Sơ, vậy là cậu mới biết yêu rồi.”

Trong phút chốc Lý Dật Sơ mở to mắt, trong ánh mắt ấy không có sự ngỡ ngàng ngừng mà Lô Bân đoán, chỉ có sự sợ hãi vô cùng rõ ràng.

Lý Dật Sơ cũng không ngốc, mấy ngày nay cậu không ngừng phân tích bản thân, có điều lý thuyết và kinh nghiệm đều thiếu thốn khiến cậu cứ tự lừa mình dối người như đã điều châu Phi, chỉ cần không ai thức tỉnh thì có lẽ cậu sẽ mãi mơ mơ hồ hồ mà sống tiếp như vậy.

Lô Bân không hiểu nổi biểu tình của Lý Dật Sơ. Người ở tầm tuổi bọn họ nếu đột nhiên bị lật tẩy tình cảm thâm mến thì hoặc là sẽ chối đây đẩy, hoặc là sẽ ngượng ngùng thừa nhận. Chưa từng thấy ai như Lý Dật Sơ, bộ dạng y như gặp phải quỷ.

Lô Bân quơ quơ tay trước mắt Lý Dật Sơ, “Ê —”

Lúc này Lý Dật Sơ mới hồi phục tinh thần, hoảng loạn cúi đầu nói, “Tôi đến tiệm tạp hóa.” Sau đó nhanh chóng bỏ chạy.

Lô Bân, “...”

Lý Dật Sơ vòng qua đầu hẻm, xác nhận Lô Bân không đi theo mới dựa vào tường thở hổn hển ngồi xồm xuống. Cậu vô thức lật qua lật lại bàn tay mình, dường như muốn tìm ra thứ gì đó từ những dòng vân tay xoắn xuýt kia. Cậu nhớ năm ngoái có một thời gian bạn nữ ngồi cùng bàn rất thích coi vân tay, mỗi khi rảnh liền coi cho mấy người xung quanh. Khi nữ sinh đó nhìn tay Lý Dật Sơ liền kinh ngạc nói thẳng, “Lý Dật Sơ, vân tay của cậu sao nát bét như vậy, đến một đường hoàn chỉnh cũng không tìm thấy.”

Trong chớp mắt dường như Lý Dật Sơ quay về năm bảy tuổi khi vừa mới mất đi cha mẹ, mờ mịt bất lực nhưng không có cách nào. Tại sao lại là anh ấy? Tại sao cứ cố tình là Lương Huyền?

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hấm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 9

12742346_879296508855278_5625951227122080062_n

Ngày lãnh đạo tỉnh đến thăm quan đã sắp tới, toàn trường như chuẩn bị đón địch, tất cả học sinh đều phải mặc đúng đồng phục đến trường. Mỗi sáng giáo viên chủ nhiệm vừa vào lớp đã kiểm tra từng người, nhìn thấy một nữ sinh bên trên mặc áo khoác đồng phục nhưng bên dưới lại mặc quần jeans bó sát, trực tiếp nghiêm khắc dạy dỗ, “Sao em lại không mặc quần?!”

Cả lớp lập tức cười ồ lên.

Cô giáo nhận ra lời của mình dễ gây hiểu lầm, ho khan hai tiếng rồi nghiêm túc nói, “Bây giờ em phải gọi ngay cho phụ huynh đem đồng phục học sinh tới trường, nếu không cuối kỳ em đừng mong nhận được bằng kết quả học tập.”

Đồng phục học sinh vừa rộng vừa dài, một ống quần có thể nhét vừa cả hai chân, chẳng có nữ sinh nào lại thích kiểu quần áo khiến mình nhìn mập ra như vậy, hầu như đều đem theo trọn bộ vào lớp, trước khi vô học mới thay. Nghe cô giáo dạy dỗ xong tất cả liền dón dập móc quần ra trực tiếp tròng vào bên ngoài quần jeans.

Chuông tan học vừa vang lên, trường lập tức bật nhạc tập hợp. Lúc tới sân tập, đầu tiên Lý Dật Sơ liếc nhìn lên đài phát biểu một chút, Lương Huyền và Tống Tân Dư đã đứng sẵn ở đó. Bên cạnh có

bạn học nói, “Quả nhiên không phải quần áo xấu mà là người xấu. Cậu xem bọn họ mặc dễ nhìn ghê, giống như đồ đôi vậy.”

Đồng phục học sinh rộng thùng thình nhưng Lương Huyền mặc vào lại toát lên vẻ hiên ngang phong độ, mà Tống Tân Dư đứng cạnh anh cũng chẳng hề thua kém. Hai người phối hợp vô cùng hoàn mỹ, khiêu vũ giữa giờ xong còn bị giáo viên gọi lên giới thiệu tình hình trường học cho lãnh đạo tỉnh.

Lý Dật Sơ theo dòng người về lớp, lúc tập xong cậu còn quay đầu liếc mắt lên đài phát biểu đằng xa một lần, sau đó dứt tay vào túi bỏ đi.

Lãnh đạo tỉnh vừa đi khỏi, ban giám hiệu ngay lập tức khôi phục hình thức thể dục với nhạc từ loa phát thanh. Các chủ nhiệm lớp bị hối hả gọi đi họp, được các giáo viên lâu năm truyền thụ kinh nghiệm làm sao để phát hiện tín hiệu của một đôi học sinh yêu sớm, bóp chết tất cả các nhân tố không yên ổn ngay từ trứng nước.

Nhưng chẳng ai ngờ, người trở thành bia ngắm đầu tiên lại là học sinh ưu tú nhất trường — Lương Huyền.

Chỉ vài ngày ngắn ngủi mà mỗi phiên bản của lời đồn truyền ra đều rất bài bản. Có người nói nhìn thấy Lương Huyền và Tống Tân Dư ôm nhau trong sân trường; Có người nói Tống Tân Dư ngồi khóc trong lớp nhờ Lương Huyền dỗ mới nín; Cũng có người nói nhìn thấy Lương Huyền đưa Tống Tân Dư về nhà...

Phiên bản truyền tới tai Lý Dật Sơ là, Lương Huyền và Tống Tân Dư vốn đã yêu nhau từ sớm, chỉ có điều đến giờ mới bị người khác phát hiện.

Lý Dật Sơ nghe mấy nữ sinh xung quanh bàn tán về Lương Huyền. Cậu còn đang tự hỏi sao tên Lương Huyền lại đột nhiên xuất hiện trong miệng mọi người nhiều thế, tới lúc nghe được suy đoán của bạn gái ngồi cạnh liền phải bội phục khả năng tưởng tượng của mấy nhỏ.

“Này này Lý Dật Sơ, việc này cậu là người có quyền lên tiếng nhất, rốt cuộc là Lương Huyền và Tống Tân Dư có gì với nhau không? Cậu là người rõ ràng nhất chứ gì?” Bạn cùng bàn và những người khác nói một hồi mới đột nhiên nhớ ra người ngồi yên bên cạnh ở chung nhà với Lương Huyền, thành phần tám chuyện tốt như vậy sao có thể dễ dàng buông tha.

Lý Dật Sơ nói, “Cậu hỏi mình à? Mình không biết thật đó. Mấy chuyện như vậy sao Lương Huyền có thể nói với mình, không sợ mình méc người lớn hay sao!”

Lý Dật Sơ chặn lời mấy nữ sinh xong liền ra khỏi phòng học. Không cần biết là câu hỏi hay là suy đoán chủ quan của người khác, cậu đều chẳng muốn nghe.

Lương Huyền có từng đưa bạn gái về nhà hay không, có từng lén lút yêu đương với ai hay không, Lý Dật Sơ là người biết rõ nhất. Thế nhưng đó đều là quá khứ, hiện giờ đến cậu cũng không rõ Lương Huyền có thích Tống Tân Dư hay không. Cho dù có thì cũng là điều rất bình thường, cái tuổi này của bọn họ, ai cũng sẽ thích một người nào đó đúng không?

Lúc Lý Dật Sơ bước xuống cầu thang thì thấy Lương Trường Bình vội vã bước lên một bên cầu thang khác. Cậu đang muốn đến chào hỏi thì đã thấy chủ nhiệm lớp 11 đứng ở trên lầu chờ ông, hai người vừa chạm mặt liền cùng nhau bước vào văn phòng. Trong

lòng Lý Dật Sơ cảm thấy rất kỳ lạ, Lương Trường Bình là giáo viên khối 12, bình thường nếu không có chuyện gì sẽ không tới lớp của khối 11, hướng hồ văn phòng bọn họ đi vào là phòng chủ nhiệm, toàn bộ giáo viên khối 11 đều làm việc ở văn phòng này, đương nhiên chủ nhiệm lớp trọng điểm cũng thế.

Lý Dật Sơ mơ hồ cảm thấy việc này có liên quan đến Lương Huyền. Bình thường Lương Trường Bình rất nghiêm túc cứng nhắc, khi ở trường Lý Dật Sơ và Lương Huyền gặp ông đều phải gọi là thầy Lương. Ông sẽ càng không ý vào bản thân mình là giáo viên mà khiến các thầy cô khác phải chăm sóc Lương Huyền đặc biệt hơn. Ngược lại nếu anh gặp sự cố thì ông chính là người nghiêm khắc hơn ai hết.

Lý Dật Sơ đổi hướng đi về phía văn phòng, lúc tới gần bộ cửa sổ liền phát hiện cửa chỉ khép hờ. Cậu còn đang sợ tiến tới gần sẽ bị người bên trong nhìn thấy, vừa chuẩn bị bắt chước mèo lù lại thì nghe giọng Lương Huyền truyền đến.

“Thầy nói rằng yêu sớm ảnh hưởng đến học tập nên ngăn cấm. Như vậy nói cách khác dựa vào thành tích của em, em đâu hề vi phạm kỷ luật.”

Lý Dật Sơ vốn đang cong lưng, dường như trong phút chốc mất đi chỗ dựa. Cậu hoảng loạn đỡ lấy mặt tường dưới bộ cửa sổ rồi lui về. Cả người Lý Dật Sơ chật vật như người bị đuổi đi một cách vô tình.

Hoặc không nên nói là bị đuổi đi, mà là đang chạy trốn. Cậu như một tên ăn mày áo quần rách rưới ngẫu nhiên đi ngang qua một căn biệt thự đang tổ chức dạ tiệc, không cần chủ nhân ra lệnh đuổi đi đã xấu hổ tự mình chạy mất.

Cho đến hôm nay Lý Dật Sơ mới ý thức rõ thêm lần nữa, cậu cùng lắm chỉ là một đứa cô nhi được chú Lương tốt bụng nuôi dưỡng, nhờ ông trời chiếu cố nên mới có thể ở cạnh Lương Huyền sớm chiều mười năm, nói sâu thì như anh em, nói cạn thì là ân nhân. Cậu nợ nhà họ Lương, đối với Lương Huyền cậu không có quyền nói “Không được”, thậm chí ngay cả quyền nói “Được” cũng không có.

Tình cảm không thể nói ra trong lòng... thật thấp hèn, chỉ có thể giữ chặt gắt gao ở đáy lòng, cả đời cũng không thể nói ra nửa chữ.

Sinh nhật Lý Dật Sơ rơi vào kỳ nghỉ hè. Mỗi lần Lương gia tổ chức sinh nhật cho ai đều không làm gì đặc biệt, cả nhà chỉ cùng nhau ngồi ăn bánh ngọt, tặng quà cho nhau, tuy không mới lạ nhưng cũng coi như ấm áp. Mỗi lần sinh nhật Lý Dật Sơ sẽ ra ngoài chơi cùng Lương Huyền, lúc nhỏ không thể đi xa nên thường đi dạo quanh quần ở những nơi chung quanh. Nhưng năm nay thì khác, Lý Dật Sơ đã tròn mười bảy tuổi, hơn nữa nghỉ hè xong cả hai sẽ lên lớp 12, không còn thời gian rảnh rỗi nữa. Bởi vậy Lương Huyền muốn thừa dịp này đưa Lý Dật Sơ đi đâu xa chơi một lần.

Vừa hay lớp Lương Huyền muốn tổ chức một trại hè vào kỳ nghỉ, đến trường đại học của tỉnh để trải nghiệm cuộc sống sinh viên một thời gian, xem như khích lệ tinh thần học sinh lớp trọng điểm, để bọn họ có thể lập nên thành tích mới cho trường trong kỳ thi đại học. Lương Huyền muốn đưa Lý Dật Sơ đi cùng nhưng không biết giáo viên có đồng ý không. Anh liền nghĩ không bằng nhờ cha nói với chủ nhiệm lớp một tiếng. Đương nhiên việc này không thể tiết lộ với Lý Dật Sơ, món quà sinh nhật bất ngờ mà nói sớm thì còn gì hay.

Điểm thi học kỳ của Lý Dật Sơ không khác gì so với mọi khi, đứng thứ hai mấy trong lớp. Dựa vào tỉ lệ lên lớp 12 thì đã đạt trình

độ phổ thông chính quy rồi, không quá tốt cũng không quá tệ. Trên đường về Lý Dật Sơ hỏi Lương Huyền một chút, trong lòng yên lặng tính thêm vào mấy chục điểm mình cố tình viết sai để xem đạt đến mức nào. Hình như vẫn còn cách Lương Huyền một chút, có điều... càng lúc càng gần.(Thang điểm bên Trung là 100)

Lương Huyền quay đầu nhìn nụ cười khó hiểu của Lý Dật Sơ, kỳ quái hỏi, “Em đang nghĩ gì thế?”

Lý Dật Sơ vội vã thu hồi vẻ mặt, tỏ ra bình thường, “Không có gì.”

Lương Huyền đã quen với bộ dáng giấu giấu điểm điểm của cậu, giống như thỏ con bọn họ đang nuôi, có đôi lúc nó ôm củ cà rốt trốn vào góc tường ngồi gặm, bị ai đó phát hiện liền giấu cà rốt xuống bụng, tự ra vẻ như đang ngồi yên bất động.

Thỏ con lớn rất nhanh, mới một tháng mà cơ thể đã lớn gấp đôi, cần cả hai tay mới có thể ẵm lên nổi. Ban đầu Lý Dật Sơ thích ngồi xếp bằng trên mặt đất ôm nó vào ngực. Sau đó thỏ con liên tiếp đá vào chỗ hiểm của cậu khiến cậu chỉ có thể nhịn đau, sau này không dám thả nó xuống chỗ đó nữa.

Lương Huyền ngại mặt đất bẩn nên không ngồi xếp bằng trên sân thượng. Hôm nay bọn họ ôm thỏ xuống nhà tắm rửa, xong xuôi Lý Dật Sơ sấy khô cho nó. Lương Huyền đứng bên cạnh thấy thỏ con cứ nhúc nhích liền ôm nó vào ngực mình giữ chặt lại, tiện cho Lý Dật Sơ sấy toàn thân ẩm ướt của nó.

Lý Dật Sơ cầm máy sấy tóc, vừa vò lỗ tai thỏ vừa cười, “Anh nhìn ánh mắt nó kìa hahaha...”

Vì hơi nóng lướt qua mặt nên miệng thở con hơi méo ra, đôi mắt bình thường to tròn giờ nheo chặt lại, lo lắng chớp chớp, ánh mắt rõ ràng đang tỏ ý miệt thị: “Hai kẻ điên này.”

Lương Huyền cũng nghiêng đầu ra trước nhìn ánh mắt thở con, gần như ngay cùng lúc với Lý Dật Sơ. Ánh mắt anh liền chuyển từ đôi mắt thở con sang gương mặt cậu. Lý Dật Sơ rũ mắt chơi đùa lỗ tai thở, khóe môi vẫn còn mang theo nụ cười.

Gương mặt trẻ trung sạch sẽ, đường nét tinh xảo như tranh vẽ. Bởi vì khẽ ngậm nga mà đôi môi ảm ướt màu hồng hơi hé mở, hàm răng trắng tinh ngay ngắn lộ ra như có như không giữa đôi môi ấy. Lương Huyền không dời mắt nổi, vô thức cắn chặt răng lại.

Lý Dật Sơ cảm nhận được Lương Huyền đang ngắm mình liền muốn đứng dậy, ngờ đâu lại nghe anh rên một tiếng.

Lý Dật Sơ thấy mặt Lương Huyền đỏ bừng lên liền vội vàng hỏi, “Làm sao vậy?”

“Khụ –” Lương Huyền ho khan hai tiếng, dời tầm mắt khỏi người Lý Dật Sơ, sau đó dùng tay vỗ vỗ lên lưng thở, đẩy nó cách ra một khuỷu tay, đứng dậy kéo kéo quần pyjama, “... Không có gì.”

Trong nháy mắt Lý Dật Sơ đã hiểu ra, cười xấu xa thò đầu ra khỏi lưng Lương Huyền, “Đau không?”

Lương Huyền liếc mắt nhìn cậu một cái, mặt không đổi sắc bước ra khỏi buồng tắm.

Lý Dật Sơ ôm thở con lên, chỉ vào nó cười lộ ra hàm răng trắng, “Lá gan mày thật lớn đó nha.”

Hôm sinh nhật Lý Dật Sơ vẫn dậy sớm như cũ. Lương Huyền đặt một bộ truyện tranh mình đã chuẩn bị sẵn lên bàn cậu, “Tác giả này mới ra bộ mới, anh nhớ là em rất thích.”

Lý Dật Sơ vui mừng vô cùng, bộ này và bộ cậu mua là chung một nhà xuất bản, phong cách in ấn giống nhau, đương nhiên giá cũng cao như nhau. Cậu từng đến nhà sách nhìn thử, xem giá xong chỉ có thể yên lặng trả về chỗ cũ. Bây giờ được Lương Huyền mua tặng, cậu kích động hôn mấy cái lên bìa sách rồi vui vẻ nói, “Cảm ơn anh.”

Lương Huyền thấy cậu mặt mày hớn hờ thì tâm trạng cũng tốt lên theo.

Cả nhà cùng nhau ăn cơm xong, hai người lớn tặng quà cho Lý Dật Sơ. Cuối cùng Lương Trường Bình mới nói với hai đứa trẻ, “Lần này đi chơi xa hai đứa phải biết chăm sóc lẫn nhau. Lương Huyền, con lớn hơn một chút, đừng chỉ lo chơi một mình.” Mỗi khi đến kỳ nghỉ Lương Trường Bình vẫn phải đi dạy bổ túc để kiếm thêm thu nhập, bởi vậy nghỉ đông và nghỉ hè hằng năm đều chỉ có Lương Huyền dắt Lý Dật Sơ đi đâu đó chơi.

Mặt Lý Dật Sơ tỏ vẻ mờ mịt.

Lương Huyền chống cằm nhìn cậu, “Đây chính là món quà khác mà anh vừa nói.”

Lý Dật Sơ, “Hả?”

Lương Trường Bình, “Tuần sau lớp Lương Huyền sẽ tổ chức trại hè, đây là truyền thống cũ của lớp trọng điểm khối 12, đưa học sinh

đến đại học của tỉnh ở một tuần. Lương Huyền đã nhờ chú nói hộ với giáo viên chủ nhiệm, lần này sẽ cho con đi cùng.”

Đầu tiên Lý Dật Sơ sửng sò run lên mấy giây, sau đó không dám tin hỏi lại, “Thật vậy sao?”

Lương Huyền cười, “Đương nhiên là thật.”

Lý Dật Sơ hưng phấn nhảy khỏi ghế sofa nhào lên người Lương Huyền, ôm anh thật chặt như khi còn bé, “Cảm ơn anh Lương Huyền!”

Lục phủ ngũ tạng Lương Huyền trong nháy mắt như bị điện giật, hai tay đỡ lấy Lý Dật Sơ theo bản năng, đồng thời lưng cũng cứng ngắc duỗi thẳng thành một đường, cả người căng thẳng đến mức lộ ra cả gân xanh trên trán.

Lương Trường Bình chờ Lý Dật Sơ bình tĩnh lại đứng lên rồi mới nói, “Dật Sơ, đi theo chú vào phòng ngủ.”

Lý Dật Sơ nhìn sang hai bên một chút, về mặt Lương Huyền cũng mang theo nét nghi hoặc, còn dì Lưu thì lại gật đầu với cậu. Lý Dật Sơ như rơi vào sương mù, theo sau Lương Trường Bình đi vào phòng.

Lương Trường Bình quay lưng về phía Lý Dật Sơ, mất mấy phút mở két sắt ra, lấy một xấp giấy đưa cho cậu. Lý Dật Sơ nghi hoặc nhận lấy, vừa mở ra xem liền kinh sợ đứng ngây ra tại chỗ.

Thứ Lương Trường Bình đưa cho cậu là một quyển sổ tiết kiệm.

“Tiền trong sổ tiết kiệm là ba con để lại cho con. Khi đó ông ấy bất ngờ gặp nạn, tài sản trong nhà đều phải động đến, tiền nợ người

ta không thể không trả, chỉ có thể để lại hai mươi vạn này, nói là dùng làm chi phí nuôi con.” Lương Trường Bình im lặng một lát, phải nhắc đến người bạn tốt đã qua đời khiến ông có chút buồn bã, đến khi bình tĩnh lại mới nói tiếp, “Số tiền kia chúng ta không hề động vào. Tuy mấy năm nay sống ở nhà chú con không còn được nuông chiều như ngày bé, nhưng ít ra chú vẫn có thể nuôi nổi con. Chú nhớ lúc con còn rất nhỏ ba con từng nói sau này muốn cho con đi du học. Sang năm con phải thi đại học rồi, chú có hỏi thăm qua, nếu con muốn du học thì phải chuẩn bị từ trước khi thi tốt nghiệp trung học. Bây giờ con đã lớn, muốn dùng số tiền đó như thế nào là quyền của con, chú sẽ không ngăn cản. Thế nhưng con phải sống sao cho ba mẹ con yên tâm, không được lãng phí có biết chưa?”

Lý Dật Sơ đột nhiên biết được cha mẹ để lại cho mình số tiền lớn thế này, đầu óc ngoại trừ choáng váng ra thì không trả lời nổi câu hỏi của Lương Trường Bình. Chỉ trong tích tắc sao cậu có thể nghĩ rõ xem muốn làm gì với số tiền ấy?

Lương Trường Bình nói, “Mật mã là sinh nhật con, quyển sổ tiết kiệm này chú có thể giữ giúp con, đợi tới khi nào con muốn dùng cứ nói chú là được.”

Lý Dật Sơ hồ đồ nói, “Chú Lương, không phải chú... không phải chú luôn tích cóp để đổi một căn nhà lớn hơn một chút sao, số tiền này có thể...”

“Nói bậy!” Lương Trường Bình lớn tiếng cắt ngang cậu, thở dài nói, “Dật Sơ, con đừng nên cảm thấy có gánh nặng trong lòng. Chúng ta bây giờ đủ ăn đủ uống là được rồi, số tiền của con một phần chú cũng sẽ không đụng tới. Nhưng chú tuyệt đối không cho phép con tiêu lung tung. Thời gian này con cố gắng tìm hiểu thêm một chút về việc du học, cân nhắc xem có muốn đi hay không.”

Lý Dật Sơ đột nhiên biết được tin này, theo bản năng liền muốn làm gì đó cho Lương Trường Bình, bởi vậy mới không nghĩ kỹ đã thốt ra câu ấy. Bây giờ cậu bị tiếng la của Lương Trường Bình cản lại mới từ từ tỉnh táo. Trước đây từng có thời gian tài chính của trường cấp ba xảy ra chuyện, mấy tháng liên tục Lương Trường Bình không được phát lương, lúc đó một nhà bốn người vô cùng túng quẫn. Dì Lưu còn thường xuyên âm ỉ với ông rằng nhà sắp đói meo rồi mau tìm cách khác. Dù cho gặp tình huống như vậy nhưng chú Lương vẫn không hề động vào tiền cha cậu để lại, hiện tại lại càng không thể dùng số tiền đó để mua nhà.

Lý Dật Sơ xấu hổ nói, “Xin lỗi chú Lương, là do con không suy nghĩ kỹ.”

Lương Trường Bình, “Bây giờ trong nhà chỉ có Lương Huyền không biết việc này, con nhớ tạm thời cũng đừng nói với nó. Tuy chú hiểu với tính cách của nó thì sẽ không lừa con đi mua thứ gì, nhưng dù sao đây cũng là tài sản cá nhân của con, trước khi xác định công dụng thì không nên nói cho bất cứ ai, hiểu chưa?”

Tuy Lý Dật Sơ cảm thấy cha Lương đề phòng Lương Huyền như vậy là không cần thiết, nhưng đương nhiên cậu sẽ đồng ý với yêu cầu của ông, gật đầu nói, “... Dạ.”

Mười năm qua Lý Dật Sơ chưa từng nghĩ tới việc ra nước ngoài, lý tưởng lớn nhất của cậu cũng chỉ là thi đậu một trường đại học tốt. Lúc đó cậu có thể lấy tiền để dành của mình đóng học phí, giảm bớt áp lực trong nhà. Nhưng bây giờ bỗng nhiên có được một khoản tiền kék sù, cậu nằm trên giường nhắm tính trong đầu, nếu cứ như bây giờ mỗi ngày tích cóp vài đồng thì để được hai mươi vạn cũng phải mất mấy chục năm. Cậu thậm chí còn không biết số tiền kia có

thể mua nổi những thứ gì, có lẽ là mua được tiệm tạp hóa cậu vẫn hay lấy hàng, hoặc là một căn nhà?

Lý Dật Sơ lẩn qua lẩn lại không ngủ được, bò dậy mở sách tiếng Anh ra. Chuyện trước năm bảy tuổi cậu còn nhớ khá nhiều, khi còn bé trong nhà cậu bày đầy sách báo và đồ chơi cha mẹ mua từ nước ngoài về. Mẹ của cậu còn thường nói cậu có năng khiếu ngoại ngữ, xem ti vi một lần đã có thể đọc theo vài câu tiếng Anh. Cậu của Lý Dật Sơ khi còn trẻ đã đoạn tuyệt quan hệ với gia đình sau đó định cư luôn tại Pháp, cho nên mỗi lần cậu lý lợm mẹ lại hù dọa sẽ đuổi cậu sang Pháp ở với ông. Sau này đến Lương gia rồi tình cờ chọc Lưu Phàm tức giận, Lưu Phàm cũng không biết lựa lời mà nói rằng sẽ đẩy cậu sang Pháp.

Du học? Hai chữ này đã phủ đầy bụi từ nhiều năm nay, sau khi cha mẹ qua đời cũng biến mất khỏi cuộc đời Lý Dật Sơ. Giờ đây khi nó xuất hiện lần nữa, Lý Dật Sơ chỉ cảm thấy vô cùng xa lạ, giống như gặp lại một người thân nhiều năm không liên lạc, tuy rằng biết đó là người nhà của mình nhưng lại không dám đến gần.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 10

11071147_769885233129740_4458480513616777472_n

Thời gian hoạt động của trại hè kéo dài một tuần. Từ huyện lên đến tỉnh cần ngồi xe buýt sáu tiếng, đầu tiên giáo viên chủ nhiệm tập trung học sinh lại trước cổng trường, kiểm kê nhân số xong mới chia thành từng nhóm lên xe.

Lương Huyền vốn đứng ở hàng cuối cùng với Lý Dật Sơ nhưng chủ nhiệm lại gọi anh lên xe trước để giúp các bạn nữ, dù sao trong lớp anh cũng thuộc hàng cao nhất. Lý Dật Sơ chờ mọi người lên xe gần hết mới bước lên.

“Này này, Tống Tân Dư –” Tống Tân Dư vừa mới bước lên xe đã có mấy nam sinh gọi lại, xếp cho cô ngồi xuống cạnh Lương Huyền, vừa kêu la vừa huýt sáo.

Sau khi lên xe Lý Dật Sơ vốn định bước thẳng về phía Lương Huyền, vừa lúc nghe mấy thằng nhóc kia ồn ào mới liếc mắt nhìn sang, thấy anh đang bận nhét hành lý, thế là cậu nghiêng người nhường Tống Tân Dư đi trước. Sắc mặt Tống Tân Dư ửng đỏ, ngồi xuống bên cạnh Lương Huyền trong tiếng cười giòn của mọi người.

Hứa Phán ngồi phía sau gọi Lý Dật Sơ, “Lý Dật Sơ, ngồi với mình này!”

Lý Dật Sơ liền ngồi xuống cạnh Hứa Phán, ngay sau lưng Lương Huyền.

Lương Huyền cất hành lý xong mới quay người lại, nhìn thấy Tống Tân Dư liền sửng sốt một chút. Sau đó anh đứng lên tìm Lý Dật Sơ, phát hiện cậu đang cười cười nói nói với Hứa Phán mới cảm thấy yên lòng.

Ngồi trên xe rất tẻ nhạt, bên cạnh có mấy người đánh bài giữa lối đi gây náo động rất lớn, tiếng cười nói khiến lòng người cũng ngứa ngáy. Lý Dật Sơ sờ sờ ghế dựa, bất chợt nảy sinh một ý tưởng, “Cái ghế này có thể đẩy ra ngoài một chút, tạo thành khoảng không ở giữa, bốn người chúng ta cũng đánh bài đi.”

Hứa Phán nhìn Lý Dật Sơ ấn nút đẩy ghế dựa về hướng lối đi một chút, khoảng cách chỉ có thể nhét vừa một cánh tay, nhưng để đánh bài thì vậy là đủ rồi. Cô vui sướng hài lòng nói, “Cái này được đó, nhưng mà anh cậu thì tự cậu tới mời đi.”

Lý Dật Sơ đứng lên nhìn đỉnh đầu Lương Huyền từ phía sau. Anh đang nhắm mắt nghỉ ngơi, không để ý đến hành động sau lưng mình. Lý Dật Sơ dùng ngón trỏ chặn môi “Xuyt” một tiếng với Tống Tân Dư bên cạnh đang quay đầu nhìn cậu, sau đó lén lén lút lút kê một lá bài lên sát gáy Lương Huyền.

Lương Huyền mở mắt ra lấy lá bài xuống, nhìn số “2” phía trên nói, “Chửi anh à?”

* Số 2 tiếng trung là nhị, là kiểu chơi chữ ý chỉ sự ngu ngốc.

Lý Dật Sơ đáp, “Lương Huyền, chúng ta cũng đánh bài được không?”

Lương Huyền quay đầu nghe cậu miêu tả thao tác, sau đó dùng ánh mắt hỏi ý Tống Tân Dư. Đương nhiên cô nàng không có ý kiến gì, đẩy ghế dựa về phía hành lang mấy centimet dưới sự giúp đỡ của anh.

Hứa Phán lật ngược ba lô nhỏ của mình lại kẹp vào giữa khe ghế. Cứ thế bốn người ngồi trước sau bắt đầu chơi bằng chiếc bàn dựng tạm này.

Nhiều năm nay Lý Dật Sơ và Lương Huyền đều chơi bài vào dịp tết, tiền đặt cược một đồng rưỡi, đánh đến không còn biết trời đất gì. Tài lẻ của Lý Dật Sơ rất nhiều, cậu đã sớm thăm dò ra phong cách đánh bài của Lương Huyền. Bài anh đánh ra được sắp xếp rất ổn thỏa, thậm chí còn hơi cứng nhắc. Nếu trong tay anh có bài nhỏ thì nhất định trước tiên anh phải xả hết ra ngoài, chỉ để dành lại bài lớn đến cuối cùng mới đánh. Kiểu đánh bài có quy tắc như thế chỉ cần ai đó thăm dò ra thì nhất định sẽ chết rất khó xem.

Giống như bây giờ.

Lý Dật Sơ quả thực đối phó với Lương Huyền đã quen tay, lần nào cũng chỉ cần ra bài dụ anh đánh hết những quân lớn thì cuối cùng cậu có thể xưng vương. Vậy nên vừa bắt đầu, người trước nhất đánh đôi 3, còn Lý Dật Sơ ngay lập tức ra đôi Q. Nhà tiếp theo cậu là Hứa Phán. Hứa Phán nhìn cách ra bài của Lý Dật Sơ, không khỏi nói, “Cậu điên à? Trên tay không còn đôi nào khác sao?”

Lý Dật Sơ mím môi lắc đầu.

Hứa Phán đau lòng quăng ra một đôi K, sau đó đồng tình nhìn nhà kế, chính là Lương Huyền.

Lương Huyền liếc mắt nhìn Lý Dật Sơ đang vô cùng đắc ý trước mặt, cười khể lắc đầu vút xuống đôi 2. Anh biết Lý Dật Sơ vừa vào đã đánh cao như vậy chỉ để dụ mình đánh hết bài lớn trong tay xuống, sau đó đến phiên cậu làm chủ. Có điều anh cũng đầu ngốc, làm sao lại bị Lý Dật Sơ xỏ mũi dắt đi được?

Lương Huyền ra tiếp một lốc, còn là lốc nhỏ nhất ba bốn năm sáu bảy tám, bài trên tay cậu cơ bản có thể bắt được.

Lý Dật Sơ lập tức thu hồi vẻ đắc ý vừa nãy. Bài Lương Huyền đánh ra giống như muốn đòi mạng, theo quy tắc thì chỉ cần có thể bắt được nhất định anh sẽ đánh, nhưng nếu giờ bắt theo thì bài cậu sẽ bị xé lẻ hết! Đánh xuống thì trong tay chỉ còn một đồng bài rác không lớn không nhỏ.

Lương Huyền thấy mặt Lý Dật Sơ chuyển sang trầm ngâm thì tâm tình càng tốt hơn, mím khóe môi tính xem tiếp theo nên ra bài gì. Trước giờ chơi bài ở nhà đa phần anh đều nhường Lý Dật Sơ, ai bảo cậu là tiểu tham lam chứ, chỉ cần thua mấy đồng thôi đã đau lòng gần chết. Lần này không cược tiền, người thua chỉ cần cống lá lớn nhất của mình cho người thắng là được, vậy Lương Huyền hoàn toàn không cần nường tay nữa.

Quả nhiên chỉ cần Lương Huyền động não một chút thì không ai là đối thủ của anh. Anh còn có khả năng nhớ kỹ bài người khác đã đánh ra, trong đầu quay một phát liền biết ai đang cầm lá gì. Bởi thế nên muốn ai thua cũng rất dễ dàng.

Không ngạc nhiên chút nào khi Lý Dật Sơ là người thua chót.

Lý Dật Sơ khó tin nhìn bài trong tay mình và hai nhà bên cạnh, thì ra trong lúc vô tình bài cậu đã bị xé sạch, người khác ra đôi 4 thôi

mà cậu còn không có bài bắt. Lý Dật Sơ kêu rên, “Anh bắt em –”

Ngón tay Lương Huyền linh hoạt xào bài, nhắc mí mắt lên nhìn Lý Dật Sơ, “Tự em ra bài không biết chưa đường lui, trách ai nữa?”

Lý Dật Sơ, “...”

Đây là câu cậu thích nói nhất mỗi lần thắng Lương Huyền, bây giờ bị anh trả lại nhưng không có chỗ nào để cãi.

Tổng Tân Dư mỉm cười nói, “Ở nhà các cậu thường chơi bài sao?”

Lý Dật Sơ đáp, “Ăn tết mới chơi.”

Tổng Tân Dư, “Vậy bình thường cậu cũng thua Lương Huyền à?”

Lý Dật Sơ bất mãn nói, “Dĩ nhiên là không rồi, tết nào mình cũng thắng.”

Hứa Phán bên cạnh chen miệng nói, “Ở nhà nhường cậu đó mà, nhưng giờ có Tổng đại mỹ nhân ở đây đương nhiên Lương Huyền muốn biểu hiện tốt một chút.”

Tay Lý Dật Sơ đang chia bài hơi ngưng một chút, sau đó nhanh chóng khôi phục về tự nhiên.

Gần đây Lương Huyền đã sắp miễn dịch với sự chọc ghẹo của đám bạn học. Từ khi anh và Tổng Tân Dư bắt cặp khiêu vũ giữa giờ với nhau, lời đồn trong trường càng ngày càng lan truyền rộng rãi. Không biết do ai nghĩ ra, còn anh tới khi được cha và chủ nhiệm lớp gọi vào văn phòng vấn tội mới được biết đến nó.

Lúc đó anh trực tiếp phủ nhận trước mặt các thầy cô, nào ngờ thầy Cố chủ nhiệm nổi tiếng nghiêm khắc vẫn không chấp nhận, cứ nói hoài về tầm quan trọng của việc học, rồi nào là nhà trường đã bỏ bao công sức để bồi dưỡng anh thành học sinh ưu tú thế này. Lương Huyền nghe đến mắt kiên nhẫn. Đương nhiên anh hiểu sự khổ cực của các thầy cô, thế nhưng nhận hết mọi thành tích là nhờ sự giáo dục của nhà trường thì khác nào nói bản thân anh chẳng có năng lực gì to tát. Vì vậy anh liền lên tiếng bày tỏ thái độ: Thầy nói yêu sớm ảnh hưởng tới việc học, vậy thành tích của em tốt như vậy thì thầy tính sao?

Sau lần bị gọi lên nói chuyện đó, những lời đồn đại trong lớp Lương Huyền càng lúc càng nhiều. Các nam sinh cũng thường bàn tán chọc ghẹo, giống như nhìn thấy đại mỹ nữ Tống Tân Dư đỏ mặt là một chuyện rất vui tai vui mắt. Bọn họ nào thèm để ý đến gương mặt nhăn nhó khó chịu của Lương Huyền. Chuyện khó khăn nhất trên đời là chặn miệng người khác, cho dù mỗi giây mỗi phút Lương Huyền đều giữ khoảng cách với Tống Tân Dư thì vẫn không thể khống chế được sự ghép đôi của mọi người, giống như vụ chỗ ngồi hôm nay. Anh cũng không thể trực tiếp xúc phạm đến lòng tự tôn của Tống Tân Dư trước đám đông, đối phó với mấy chuyện thế này chỉ có cách để mặc mọi người. Chờ nghỉ hè xong thì có lẽ cả lớp cũng đã quên mất việc này rồi.

Nhưng đột nhiên câu đùa vừa rồi của Hứa Phán lại khiến Lương Huyền không thể thoải mái nổi. Mấy ngày nay anh luôn có cảm giác như bị người ta trói lại quăng lên giữa sân khấu, những người chung quanh vui vẻ cười đùa đều là bạn chung lớp mấy năm nay, cùng hào hứng đẩy anh về phía Tống Tân Dư, giống như đang xem một bộ phim.

Tầm mắt Lương Huyền dính cố định trên đầu ngón tay Lý Dật Sơ đang chia bài. Móng tay cậu được cắt dũa rất sạch sẽ, mỗi lần chia bài đều nhẹ nhàng hất lên một chút, động tác nhanh chóng và trôi chảy. Trong chớp mắt bàn tay ấy có hơi khựng lại, đầu ngón tay cứng đờ vài giây trên lá bài, sau đó mới nhanh chóng tiếp tục chia.

Lương Huyền tiếp lời Hứa Phán, “Bài có thể chia bậy nhưng lời không thể nói lung tung, Dật Sơ nhỏ hơn mình, đương nhiên ở nhà mình phải nhường em ấy. Có điều giờ đang ở bên ngoài, nếu mình còn nhường thì đến lúc đó hai người bọn cậu lại chẳng trách mình nhường tay ư?”

Ý chính là muốn nói, anh thắng hay thua cũng không có quan hệ gì với Tống Tân Dư.

Đương nhiên Hứa Phán nghe ra sự chỉ trích trong lời nói của Lương Huyền. Cô ngượng ngùng le lưỡi một cái nói, “Chỉ đùa chút thôi mà, đừng nóng giận.”

Lương Huyền gật đầu tỏ ý trả lời, sau đó nhìn Lý Dật Sơ, “Đưa lá bài lớn nhất của em cho anh.”

Lý Dật Sơ đau lòng đưa con 2 duy nhất của mình cho Lương Huyền, tỏ vẻ đáng thương nói, “Anh cho em lá gì?”

Lương Huyền nhướn lông mày nhìn bài trong tay, có bốn quân rác, nhỏ nhất là 3. Anh rút lá ấy ra, nhìn biểu tình Lý Dật Sơ đối diện liền vô cùng tốt bụng thu về, đưa một con 10 cho cậu.

Chơi được mấy ván, bốn người có thắng có thua, nhưng nếu phải nói ai thua thảm nhất thì đương nhiên là Lý Dật Sơ. Đôi mắt Lương Huyền giống như nhìn được xuyên tường vậy, ván nào cũng

nhANH chóng đoán ra cậu đang cầm lá gì trong tay, sau đó bắt đầu nhắm vào cậu, từng bước xé vụn bài cậu ra cho tới khi quân lính tan rã.

Xe buýt chạy ba tiếng thì đến trạm dừng chân, tài xế cho mọi người mười phút tự do hoạt động. Lý Dật Sơ chấp nhận thua cuộc, xuống xe đi mua đồ ăn vặt cho mọi người. Lương Huyền ngồi bên cửa sổ xe nhìn cậu vào siêu thị của trạm dừng chân, lúc quay ra tay trái cầm một túi đồ ăn vặt, tay phải thì cầm một túi nước khoáng. Lương Huyền lập tức đứng dậy bước xuống trước mặt Lý Dật Sơ, tiện tay cầm lấy đồ trong tay cậu. Anh nhìn cậu hỏi, “Đi toilet chưa?”

Lý Dật Sơ đáp, “Vẫn chưa, em định mang mấy thứ này lên xe trước đã.”

Lương Huyền, “Để anh xách lên cho, em đi toilet đi.”

Lý Dật Sơ cười nói, “VẬY không tốt lắm đâu, thôi đi nha.”

Lương Huyền thấy mới đảo mắt cái mà cậu đã mất dạng, thầm nghĩ thằng nhóc này đúng là không biết xấu hổ.

Mười phút sau xe tiếp tục lên đường, bốn người đánh bài suốt ba tiếng đều đã hơi uể oải, vì vậy liền dọn dẹp hết rồi tự dựa vào lưng ghế ngủ.

Lương Huyền nhắm mắt ngủ chốc lát, cảm thấy ánh mặt trời hơi chói liền vươn tay thả màn xe xuống, lúc nhồm dậy anh còn quay sang liếc nhìn Lý Dật Sơ một lần. Ánh mặt trời chiếu thẳng vào mặt khiến cậu khẽ nhíu mày.

Lương Huyền vừa điều chỉnh độ rộng của màn xe vừa quan sát bóng râm trên mặt Lý Dật Sơ, mãi đến lúc cả gương mặt cậu được

bóng của màn xe bao trùm thì anh mới cố định nó lại đó. Đáng tiếc là góc độ này lại không tốt cho Lương Huyền, phần lớn gương mặt anh đều phơi ra dưới ánh mặt trời, có điều giờ khắc này anh lại chẳng hề thấy nóng bức nữa.

Hứa Phán ngồi sau lưng Lương Huyền, nhìn anh vừa quay đầu vừa chỉnh lại màn xe, sau đó lại nhìn bóng tối lay động trên gương mặt Lý Dật Sơ. Hai người tuy một ngủ một không lên tiếng, nhưng dường như đang được vây lại bởi một chiếc lồng pha lê trong suốt. Người ngoài có thể nhìn thấy bọn họ nhưng lại không xen vào nổi, còn hai người bên trong đương nhiên đều chẳng thèm liếc mắt ra ngoài.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hầm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 11

11043459_720165841435013_8488605787242887736_o

Cuối cùng xe buýt cũng tới đại học của tỉnh vào giữa trưa, giáo viên chủ nhiệm dẫn đám học sinh xuống xe, sau đó phân chia vào từng phòng ký túc xá. Hiện giờ đang là kỳ nghỉ hè nên trong trường không có bao nhiêu sinh viên, ký túc xá cũng trống trơn. Gần hai mươi nam sinh được phân cùng một tầng lầu, kiểu giường trên bàn dưới trong ký túc xá là những thứ thật mới mẻ với bọn họ.

20140402111710

Kiểu giường trên bàn dưới

Lý Dật Sơ và Lương Huyền ở chung phòng với hai người nữa, đều có quen biết với Lý Dật Sơ. Người hơi mập một chút tên là Tào Dung, mọi khi vẫn hay tìm Lý Dật Sơ mua đồ ăn vặt. Người cao gầy tên là Trương Vân, có quan hệ khá tốt với Lương Huyền.

Trại hè được hợp tác tổ chức với đại học, năm nào trường cấp ba của bọn họ cũng cho học sinh lớp trọng điểm tới trải nghiệm một lần, bởi vậy toàn bộ quy trình đã vô cùng quen thuộc. Buổi chiều giáo viên cho đám học sinh nghỉ ngơi vài tiếng, sau đó buổi tối liền bắt đầu hoạt động đầu tiên là một buổi tiệc nhỏ với các anh chị sinh viên, hai bên cùng trò chuyện hỏi han để học sinh cấp ba có cái nhìn rõ hơn về đại học.

Những sinh viên này là cán bộ trong hội sinh viên của trường, đều là những người có khả năng kết nối, vừa nhìn thấy bọn trẻ đã không chịu buông tha, đầu tiên liền tổ chức một vài trò chơi giúp cho không khí sinh động hẳn lên.

Cả đám người chia thành hai đội, sinh viên và học sinh. Từng đội sẽ cử hai đại diện lên thi đấu, giáo viên viết chữ gì đó lên bảng, một người diễn tả bằng hành động còn người khác thì đứng đoán, cặp đoán đúng có thể đoán tiếp, cặp đoán sai thì xuống thay người. Thời gian giới hạn là hai giờ, đội nào thay hết người hoặc đoán ra ít hơn coi như thua. Bên thua cuộc sẽ phải biểu diễn hai tiết mục cho mọi người cùng xem.

Đội sinh viên đều là những người kinh nghiệm đầy mình, loại trò chơi ông diễn tôi đoán này càng khó phải nói. Chưa tới nửa giờ, bên sinh viên mới đổi hai cặp thôi mà bên này đã sắp thay hết số nữ sinh rồi.

Tình hình trận chiến quá mức khốc liệt, giáo viên chủ nhiệm cũng hơi nóng lòng, liên tục chọn những học sinh thường có thành tích tốt và đầu óc linh hoạt lên sân, nhưng kết quả vẫn phải nhanh chóng bước xuống. Cuối cùng đội học sinh trung học chỉ còn lại sáu người, mà đối phương thì còn rất nhiều.

Lúc bắt đầu Lý Dật Sơ cũng rất muốn chơi, nhưng cậu không phải là học sinh lớp này nên đương nhiên không thể nóng vội xông lên trước. Hiện giờ thấy mọi người đều đã xuống tinh thần, cậu mới thử dò hỏi Lương Huyền bên cạnh, “Chúng ta lên chơi thử đi?”

Lương Huyền quay đầu nhìn cậu, “Muốn chơi à?”

Lý Dật Sơ gật đầu.

Thế là Lương Huyền liền đứng lên nói với giáo viên chủ nhiệm, “Cô ơi, ván tiếp theo để em và Dật Sơ lên thử nhé.”

Quả nhiên cặp nữ sinh của đội cấp ba chỉ chống đỡ được hai hiệp liền thất bại, Lương Huyền và Lý Dật Sơ cùng bước lên giữa hội trường chuẩn bị ứng chiến. Quy tắc trò chơi là hai bên thay phiên nhau thực hiện, ngoại trừ giáo viên và người diễn tả thì khán giả và người đoán đều không biết từ đó là từ gì. Thường thường người hoa tay múa chân sẽ chọc mọi người cười ồ lên, cuối cùng vẫn không đoán ra đáp án.

Lý Dật Sơ và Lương Huyền kết hợp với nhau, đương nhiên Lý Dật Sơ sẽ diễn tả còn Lương Huyền đứng đoán. Giáo viên viết lên bảng từ đầu tiên — cây liễu.

Từ này tương đối đơn giản, Lý Dật Sơ chỉ cành cây bên ngoài cửa sổ, Lương Huyền nhanh chóng đưa ra câu trả lời.

Từ thứ hai là xe đạp, phản ứng đầu tiên của Lý Dật Sơ là mô phỏng hành động đạp xe, nhưng tiếc rằng cậu không có cách nào nâng cả hai tay hai chân lên khỏi mặt đất nên động tác làm ra lại nhìn như bơi lội.

Lý Dật Sơ bèn mô phỏng theo một động tác từng làm. Lúc trước khi cậu và Lương Huyền vừa lên cấp hai đã phải đi học khá xa nhà, bởi vậy cha mẹ mới cho cả hai đi học chạy xe đạp rồi đạp xe đi học. Hai người bọn họ thường tập đạp xe ở bãi đất trống gần nhà, sau khi học xong liền thi xem ai đạp nhanh hơn. Lý Dật Sơ thấy mình sắp thua liền cố ý dọa Lương Huyền, nhảy từ trên xe xuống lăn ục ục tới dưới chân anh.

Lúc đó Lương Huyền bị dọa đến trắng bệch cả mặt, lập tức thắng xe lại trước khi cậu lăn tới, nhanh chóng đẩy xe đạp ra ngồi xổm xuống xem cậu có sút mẻ gì không. Lý Dật Sơ cứ lấy tay bụm mặt không chịu quay đầu lại, Lương Huyền còn tưởng cậu đau tới bật khóc, sốt ruột dỗ dành, “Dật Sơ, cho anh xem chút nào. Ngoan.”

Lý Dật Sơ im lặng một hồi lâu, đến khi nghe giọng Lương Huyền đã hơi run run mới cười ha hả thả tay xuống nhảy dựng lên, quay qua quay lại hai bên thể hiện là mình không sao cả. Lương Huyền thở phào nhẹ nhõm, sau đó một tháng trời không thèm để ý gì đến Lý Dật Sơ. Lần đó cậu đã có một bài học nhớ đời, sau này không còn dám tiếp tục đùa như vậy nữa.

Lương Huyền khẽ nhếch khóe miệng, nói ra hai chữ, “Xe đạp.”

Sau khi mọi người thấy giáo viên quay bảng đen lại đều cùng nhau tán phục, làm sao mà đoán được vậy! Động tác của Lý Dật Sơ có liên quan gì tới xe đạp đâu!

Lý Dật Sơ vô cùng đắc ý giơ ngón cái lên với Lương Huyền.

Tiếp theo hai người thể như chẻ tre trả lời đúng mười mấy từ, thậm chí sau này chỉ cần Lý Dật Sơ vừa làm một động tác thì Lương Huyền đã không do dự nói ra từ chính xác. Loại ăn ý này không chỉ khiến khán giả kinh ngạc đến ngây người mà càng khiến giáo viên đưa ra đề bài bất ngờ hơn nữa. Cô đành phải lật từ điển ra tìm những từ không dễ diễn tả để làm khó cặp đôi này.

Cặp sinh viên đang đấu với Lương Huyền nhanh chóng thua cuộc, chốc lát sau cả đội bọn họ chỉ còn lại hai người. Cặp cuối cùng của phe sinh viên lên sàn, cả hai lớn hơn đám học sinh này một tuổi, bình thường cũng chỉ chơi cho vui thôi, bây giờ thấy sắp thua cuộc

rồi, dù không còn bao nhiêu cơ hội nhưng cả đội vẫn gửi gắm mọi hy vọng lên cặp cuối cùng này. May mà cặp đôi đó không làm bọn họ thất vọng, vừa lên sàn đã trả lời được thêm vài từ nữa, tỏ ra ngang tài ngang sức với cặp Lương Huyền.

Giáo viên ra đề hoàn toàn bị hai người Lương Huyền hấp dẫn, cô đã ra liên tục mấy từ lạ nhưng vẫn không làm khó nổi hai người. Lúc này cô đã nhận ra rằng càng đưa từ lạ thì càng dễ đoán, ngược lại những thứ bình thường mới khiến người ta khó có thể phản ứng nhanh chóng. Thế là giáo viên liền lật từ điển, viết một từ khác lên bảng — mặt hồ.

Mỗi từ đưa ra có thời gian suy nghĩ ba mươi giây, một nửa dùng để khoa chân múa tay và một nửa dùng để đoán. Nhìn đề bài xong Lý Dật Sơ liền thấy trong đầu trống rỗng. Mặt hồ? Cái này diễn tả làm sao đây?

Lý Dật Sơ nhìn ra ngoài cửa sổ, hồ nước của đại học cách hội trường rất xa, cậu không thể chỉ thẳng vào đó để Lương Huyền đoán được.

Đầu óc Lý Dật Sơ nhanh chóng chuyển động, vận dụng tất cả những thứ có thể sử dụng được. Thấy thời gian càng lúc càng gần nhưng vẫn không có cách nào, cậu chỉ có thể kiên trì tiếp tục. Đầu tiên cậu giơ hai ngón tay lên, ý là từ này có hai chữ, sau đó bắt đầu diễn tả chữ thứ nhất. Cậu nhìn sang hai bên một chút, đột nhiên nhớ ra trong đám bạn có một người họ Hồ, Lý Dật Sơ lập tức chỉ vào người đó, sau đó chỉ chén nước trên bàn, một tay chỉ vào bạn học một tay chỉ chén nước rồi khép hai tay lại thành một.

Bên dưới có học sinh nhỏ giọng đoán, “Ấm nước?”

Lý Dật Sơ không nhịn được cười thành tiếng, vội vã lắc đầu với Lương Huyền, cũng dựng một ngón tay biểu thị động tác vừa rồi chỉ diễn tả một chữ. Lương Huyền gật gật đầu.

Chữ “Mặt” cũng tương tự như vậy. Lý Dật Sơ nâng một tay lên chụm lại, tay khác khếp hai ngón như đôi đũa, sau đó làm động tác đang xì xụp húp mì.

Bên dưới lại có người đoán, “Nấu mì?”

Lý Dật Sơ cười đến đau bụng, chống thất lưng lắc đầu với Lương Huyền.

Trong đầu Lương Huyền ghép lại được vài chữ nhưng cũng không chắc chắn lắm. Lý Dật Sơ thấy anh hơi chần chờ liền nhanh chóng giơ hai ngón tay lên, ý rằng cậu muốn diễn tả chữ thứ hai lần nữa. Lý Dật Sơ bịt mũi lại nhìn bàn, sau đó lắc đầu, tay phải khếp lại thành đũa, làm động tác gấp rau thơm ra khỏi cái bát tưởng tượng trước mặt.

Trong nháy mắt Lương Huyền liền hiểu ra, mở miệng nói, “Mặt hồ.”

Lý Dật Sơ lập tức vui mừng nhảy lên, thả tay xuống chạy về phía Lương Huyền hô lớn, “Anh thông minh ghê! Quá tuyệt!”

Lương Huyền tiếp lấy người đang chạy về phía mình, tươi cười nhìn cặp cuối cùng của phe sinh viên đã thua trận. Trò chơi này đội cấp ba toàn thắng.

Sau khi trò chơi kết thúc, hai công thần là Lương Huyền và Lý Dật Sơ lập tức bị nhấn chìm trong tiếng vỗ tay. Bọn học sinh cứ trầm trồ về sự hiểu nhau giữa hai người. Tào Dung vừa thở dài vừa nói,

“Nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì chắc tôi sẽ nghĩ hai người là anh em sinh đôi luôn đó.”

Lý Dật Sơ đứng bên cạnh Lương Huyền, khi người khác đòi chỉ giáo cậu chỉ cười lắc đầu chứ không nói gì. Muốn cậu phải nói thế nào đây? Chẳng lẽ nói là trời sinh? Lương Huyền lại càng không nói, anh nhìn hiểu được động tác của Lý Dật Sơ hoàn toàn dựa theo phản ứng bản năng, làm gì có bí quyết nào mà kể? Nếu phải nói thật, có lẽ là do hai người đã trải qua quá nhiều chuyện cùng nhau, có rất nhiều ấn tượng khắc sâu, chỉ cần Lý Dật Sơ làm ra động tác khi đó anh liền có thể nhớ lại.

Chơi trò chơi xong quả nhiên mọi người không còn cảm thấy gò bó nữa, cả sinh viên và học sinh cứ ông một câu tôi một câu, bầu không khí vô cùng náo nhiệt.

Lương Huyền không muốn tìm hiểu gì đặc biệt về cuộc sống đại học, dù sao đều là những thứ không biết, trong đầu anh cũng không có khái niệm tương ứng, nghe người khác dò hỏi là đủ rồi. Ngược lại Lý Dật Sơ thì vô cùng hào hứng, liên tục hỏi mấy câu. Có một đàn anh chân thành nói với bọn họ, “Tuy mỗi người có một con đường phát triển riêng nhưng trong hoàn cảnh hiện tại thì thi đại học vẫn là cơ hội thay đổi vận mệnh công bằng nhất. Các em đều là những học sinh có thành tích tốt của trường, nhất định phải tiếp tục cố gắng. Đại học danh tiếng và cao đẳng chính quy khác biệt rất lớn, anh không chỉ nói về tiếng tăm, mà còn là cách các em được rèn giũa trong trường, trải nghiệm nhiều việc, tầm nhìn rộng rãi, đó đều là những thứ mà cao đẳng bình thường không có. Đương nhiên con đường sau khi tốt nghiệp đại học không ai đoán được, không ít người học tốt nhưng ra trường lại long đong không có việc làm, tuy vậy ít ra trước mắt các em cũng có một con đường tốt để đi.”

Trước đây rất lâu Lý Dật Sơ đã biết học tập và thi cử là nền tảng căn bản nhất. Cậu không có cha mẹ, cũng không có năng khiếu, cơ hội duy nhất trước mắt chính là học, nếu không muốn cứ mãi ăn bám vào người khác như thế này thì chỉ có thể liều mạng học, thi vào trường tốt nhất.

Lương Huyền rất ít khi nhìn thấy ánh mắt ước ao như vậy của Lý Dật Sơ. Khi còn bé anh và cậu ra ngoài chơi, Lý Dật Sơ nhìn thấy con gấu to bằng thân người trong cửa hàng cũng lộ ra ánh mắt như vậy. Sau đó cậu từ từ thích ứng với khó khăn, không còn hy vọng xa vời về những thứ không thể có được nữa, cũng rất ít khi biểu lộ khát vọng và ước mơ ra mặt như hồi còn bé.

Thế nhưng các đàn anh miêu tả đại học tốt đẹp như vậy, có những khát vọng và phấn đấu mà Lý Dật Sơ muốn, thỏa mãn tất cả mong chờ của cậu về tương lai. Nghe thêm một câu thì ham muốn trong lòng cậu càng tăng thêm một phần.

Tan cuộc, học sinh cấp ba từ từ đi về ký túc xá, Lương Huyền và Lý Dật Sơ bước song song bên nhau dưới ánh đèn. Lý Dật Sơ vẫn còn đang nhớ tới những lời đàn anh vừa mới nói nên im lặng cả đường. Lương Huyền lại cho rằng cậu bị đả kích, an ủi, “Sự chênh lệch ở đại học không lớn vậy đâu, chủ yếu vẫn dựa vào nỗ lực cá nhân. Em...”

Lý Dật Sơ ngẩng đầu lên, đôi mắt vô cùng xán lạn, “Em nhất định có thể thi vào một đại học tốt, anh yên tâm. Nếu như em không thi nổi —” Lý Dật Sơ nhìn hai bên một chút, suy nghĩ rồi nói, “Nếu như em không thi nổi thì cả đời ngày đều đi thái rau thôi!”

Lương Huyền phì cười ra tiếng.

Hai người trở lại ký túc xá, những người cùng phòng cũng đã về, một người đang tắm còn một người đứng phơi quần áo vừa giặt ngoài ban công, nhìn thấy Lý Dật Sơ vừa vào cửa đã oán giận nói, “Muộn như vậy mà còn phải giặt quần áo của mình, buồn ngủ chết tôi rồi.”

Giáo viên dẫn đoàn sẽ đến ký túc xá kiểm tra vệ sinh mỗi buổi sáng, nếu như phòng bẩn thì những thành viên trong phòng sẽ phải chạy mười vòng quanh sân tập.

Tào Dung tắm rửa tương đối lâu, khi đi ra đã sắp mười một giờ, theo quy định thì đến giờ đó phải tắt đèn, thời gian để hai người Lương Huyền tắm rửa chỉ còn mười phút. Trương Vân thấy Lý Dật Sơ còn chậm rãi thay áo ngủ liền sốt ruột nói, “Hai người các cậu vào tắm chung đi, không thôi lát nữa tắt đèn thầy cô đi kiểm tra mà nghe tiếng động sẽ bị phạt đó.”

Mắt Lý Dật Sơ còn đang nhìn vào tủ quần áo, nghe vậy lập tức nói, “Tôi tắm nhanh lắm!”

Trương Vân trực tiếp đẩy cả hai vào nhà vệ sinh, sau đó cầm cây lau nhà bắt đầu lau, tiện thể còn rống vào trong, “Lát nữa đi ra cẩn thận chút, sàn mới lau xong trơn lắm.”

Ký túc xá học sinh không có bồn tắm hay vòi hoa sen, chỉ có thể xối một chậu nước lạnh lên người rồi thêm một chậu nước nóng, làm ướt cơ thể xong lại thoa một lớp xà phòng thơm lên, dùng bông tắm kì cọ sạch sẽ. Lương Huyền đã cởi đồ ra, ở trần dội nước lạnh. Anh liếc mắt sang phải thì thấy Lý Dật Sơ vẫn cứ sững sờ đứng đó không động đậy. Anh nghi ngờ hỏi, “Sao không tắm đi?”

Lý Dật Sơ, “À... Đang chuẩn bị tắm.”

Lý Dật Sơ nhanh chóng cởi quần áo ra, toàn bộ quá trình không dám quay đầu nhìn Lương Huyền lấy một lần, mặt đỏ như tôm luộc trong làn hơi nước mập mờ.

Tầm mắt Lương Huyền không hề lệch đi, vẫn cứ cúi đầu chăm chú kì cọ, giống như cơ thể anh bần lả vậy, mỗi phần da dẻ đều phải chà qua mấy lần. Lúc cúi người xuống kì chân thì mắt anh lệch sang nhìn thấy chân Lý Dật Sơ bên cạnh. Lý Dật Sơ đang xối nước lên người, dòng nước chảy xuống dọc theo cẳng chân cậu. Bắp chân cậu không có cơ bắp rõ ràng như của Lương Huyền, nhưng ngược lại rất cân xứng, đường cong bên sườn kéo dài từ bắp chân xuống tới tận gót, vô cùng thon thả trơn tru. Lương Huyền phát hiện bản thân hơi ngây ra liền vội vã chuyển tầm mắt, đứng dậy dội một xô nước từ trên đầu xuống, chà lung tung thêm vài lần rồi đẩy cửa đi ra ngoài.

Lương Huyền vừa ra khỏi phòng, thân thể căng thẳng của Lý Dật Sơ lập tức bình tĩnh lại. Quả nhiên vừa đúng mười một giờ giáo viên chủ nhiệm liền cầm đèn pin đi kiểm tra các phòng ký túc xá, nhìn xuyên qua cửa thủy tinh vào trong xem học sinh đã lên giường ngủ chưa. Chờ đến khi giáo viên dạo hết một vòng, tiếng giày cao gót càng lúc càng xa thì trong các phòng mới đồng loạt vang lên tiếng thở ra “Phù –”.

Trương Vân là người đầu tiên nhỏ giọng nói, “Đại học mà vẫn nghiêm ngặt thế này thì đúng là quá bi kịch.”

Lý Dật Sơ, “Hồi nãy có người hỏi các đàn anh rồi, bọn họ nói mỗi quản lý của trường lại có một cách làm khác nhau, người khó người dễ.”

Tào Dung, “Tôi nghĩ đại học của tôi chính là yêu đương và du lịch.”

Trương Vân cười, “Không sai.”

Tào Dung, “Em trai Dật Sơ, cậu thì sao?”

Lý Dật Sơ bị cách gọi này của cậu ta chọc nổi cả da gà khắp người, lật người lại mới nói, “Chuyện này làm sao tôi biết chứ. Du lịch thì chưa chắc có tiền, còn yêu đương thì chưa chắc tìm được đối tượng đâu.”

Tào Dung, “Gì, cậu mà còn lo tìm không ra ư? Hai người các cậu không ai cần lo chuyện đó hết có biết không hả? À mà đúng rồi, Lương Huyền giờ đã có, không cần tìm nữa.”

Lúc này Lương Huyền mới lên tiếng, “Đừng đoán mò, tôi và Tống Tân Dư xưa nay không có quan hệ gì cả.”

Trong lớp Trương Vân ngồi trước Lương Huyền, thành tích đứng thứ hai, thường xuyên thảo luận những đề bài khó với anh, bởi vậy quan hệ giữa hai người cũng khá tốt. Mỗi lần có người hỏi chuyện giữa Lương Huyền và Tống Tân Dư, cậu ta đều thấy anh phủ nhận, có điều dù phủ nhận nhiều tới đâu cũng không ngăn được người khác bàn tán về đôi nam thanh nữ tú này.

Từ sau lần núp ngoài phòng làm việc nghe Lương Huyền nói chuyện với thầy cô thì Lý Dật Sơ không bao giờ đề cập đến ba chữ Tống Tân Dư trước mặt anh. Ý của Lương Huyền lúc đó rất rõ ràng, chính là anh và Tống Tân Dư có tình cảm với nhau, đồng thời anh cũng không để ý đến phê bình của nhà trường. Tuy nhiên sau đó Lý Dật Sơ cũng cảm thấy kỳ lạ là tại sao Lương Huyền không bao giờ

nhắc đến Tống Tân Dư, cũng chưa từng nhìn thấy hai người đi chơi riêng với nhau. Nhưng cậu biết rõ mình không nên hỏi tới, bởi vậy đến

giờ vẫn đóng vai ốc sên nhét lỗ tai vào trong vỏ, không quản không hỏi.

Nhưng hôm nay vừa nghe chính miệng Lương Huyền phủ nhận, bảo không để ý là không có khả năng. Lý Dật Sơ gần như muốn ôm chần cười to lên, nhưng niềm vui vừa qua cậu liền bắt đầu xỉ vả bản thân: Cho dù Lương Huyền và Tống Tân Dư có quan hệ thế nào thì cũng đâu liên quan gì tới Lý Dật Sơ cậu đâu? Vui vẻ có ích gì?

Trong đầu Lý Dật Sơ như có hai người tí hon đang đánh nhau, đầu tiên là phỉ nhổ bản thân, sau đó lại vô cùng phấn khởi: Tôi không quản, tôi chỉ vui vẻ thôi!

Giường của Lương Huyền nằm sát bên cậu, anh cảm giác được người bên kia không biết đang làm gì mà cả giường đều run lên, bèn ngẩng đầu hỏi, “Dật Sơ, em làm gì đó?”

Lý Dật Sơ, “Hả? Không có gì!”

Giọng nói vô cùng vui vẻ vang dội, chẳng hề giống như không có chuyện gì.

Tào Dung, “Cậu muốn gọi cô giáo tới hay sao vậy.”

Lý Dật Sơ hạ thấp giọng nói, “Không có, nhớ lại một chuyện hài nên buồn cười thôi.”

Trương Vân hỏi, “Chuyện hài gì?”

Nhất thời Lý Dật Sơ tìm đâu ra chuyện hài mà kể, chỉ có thể cười giả lả, “Quên rồi.”

Tào Dung, “...”

Lương Huyền nhồm dậy nhìn tư thế ngủ của Lý Dật Sơ, ra lệnh, “Đắp kín mền, ngủ.”

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hầm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 12

15727141_1136609896457270_7637666809086429200_n

Ngày thứ hai trại hè tổ chức hoạt động huấn luyện thể chất, phạm vi là toàn bộ khuôn viên trường, gồm có ba trò: truy sát, tìm kho báu, hợp tác chiến thắng. Người chiến thắng vòng trước sẽ có ưu thế trong vòng sau.

Trò truy sát được tiến hành trong khu dạy học, mỗi người đều mặc áo thun đen ngắn tay, được phát cho một khẩu súng dùng đạn màu trắng, tầm bắn chừng mười mét, chỉ cần bị trúng đạn sẽ mất quyền thi đấu ngay lập tức, người bắn trúng nhiều nhất là người giành chiến thắng. Bên trong phòng học nào cũng có máy quay, các giáo viên chỉ cần ngồi một chỗ quan sát học sinh, tình cờ nhìn thấy ai đó phản ứng nhanh lẹ thì lại cười khen một tiếng ‘Khỉ hoang’.

Trò chơi này rất căng thẳng kích thích, quay đầu một phát thôi đã có thể gặp kẻ địch, cho dù bạn có tìm góc chết an toàn trốn vào thì cũng phải đề tim cầu khẩn không có ai khác lại đây, nếu không sẽ rơi ngay vào thế bị động. Lý Dật Sơ là kiểu người bình thường im lặng không lên tiếng nhưng gặp chuyện thì to gan đến mức người lớn còn phải sợ hãi. Cậu am hiểu nhất là loại trò chơi cần sự can đảm và cẩn trọng này, vừa mới chơi được nửa giờ đã hạ liên tục sáu người.

Lý Dật Sơ không có ưu thế về thể lực, phải chạy liên tục khiến cậu nhanh chóng thở hồng hộc. Thế nhưng bù lại cơ thể cậu rất linh hoạt, một khi nhìn thấy kẻ địch có thể vọt tới sau chướng ngại vật ngay lập tức, thừa dịp đối phương không chú ý phản kích một đòn, chiêu này cũng có thể hạ được một hai người.

Các lớp học trong trường đều có bố cục giống nhau, nếu như chạy vào đó là coi như đã chui vào lồng tre chờ người khác tới đánh. Thế nhưng ngoài phòng học lại là hành lang trống trơn không có chướng ngại vật nào, một khi hai người đụng mặt thì tình cảnh cũng rất khốc liệt.

Lý Dật Sơ dựa vào tường chậm rãi di chuyển, vừa nãy vì tránh một người đuổi theo mà cậu hoảng loạn chạy tới hành lang thẳng tắp không có ngã rẽ này. Địa hình quá tệ, cậu nhất định phải mau chóng rời khỏi đây, quay lại phòng học chờ người khác tới đánh. Lý Dật Sơ thò đầu ra nhìn hành lang, hiện giờ cậu muốn xuống lầu thì chỉ có thể chạy từ chỗ này đến cầu thang phía bên kia hành lang. Một khi bắt đầu chạy thì sau lưng cậu sẽ không có đường lui. Nhưng cậu lại không chắc cuối hành lang có người hay không, lỡ như chạy được nửa đường mà gặp phải ai đó thì chỉ có thể đứng im chờ chết.

Thôi kệ, liều một lần!

Lý Dật Sơ nép vào tường tiến qua, tới khi khoảng cách chỉ còn mười mấy bước thì thấy một bóng người từ dưới cầu thang chậm rãi bước lên, trong đầu cậu thầm than một tiếng xui xẻo, lập tức quay đầu định chạy về, thế nhưng bên kia lại có thêm một bóng người bước ra, chính là lớp trưởng lớp Lương Huyền. Lớp trưởng kia đặc ý nhìn Lý Dật Sơ, “Lần này để xem cậu chạy nổi không.”

Lý Dật Sơ lúc này hai mặt đều gặp địch, suýt chút nữa nhấc tay đầu hàng thì bị ai đó đằng sau kéo cổ áo, nhanh chóng lôi cậu vào trong phòng. Lý Dật Sơ còn chưa kịp kinh ngạc thốt lên thì miệng đã bị bịt lại. Lương Huyền nhìn cậu nói, “Đừng lên tiếng, đi theo anh.”

Lý Dật Sơ hưng phấn bước sau anh. Lương Huyền mở cửa lớp học, bước vào một căn phòng kho nhỏ. Anh kéo Lý Dật Sơ ngồi xổm xuống gầm bàn trong phòng, nhỏ giọng nói, “Bây giờ chúng ta đợi bọn họ vào tìm, từ cái khe này có thể nhìn thấy bóng của bọn họ, khi nào cách chúng ta chừng năm, sáu mét thì anh sẽ xông ra bắn.”

Hai người núp dưới gầm bàn, gương mặt gần như dán vào nhau, Lý Dật Sơ nhỏ giọng nói, “Sao anh lại ở đây?”

Lương Huyền, “Anh vẫn đứng chờ ở hành lang bên cạnh, tuy rằng nơi này nguy hiểm nhưng chỉ cần có người chạy trốn thì sẽ phải chạy qua đây. Không ngờ lần này lại là em.”

Lý Dật Sơ đang muốn mở miệng nói thì đã bị lòng bàn tay Lương Huyền ngăn lại. Anh nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, đôi mắt hết sức chăm chú nhìn những cái bóng lộ ra qua khe hở. Lý Dật Sơ không hiểu sao bản thân lại đột nhiên cảm thấy gấp gáp, nuốt nước miếng một lần, nín thở ngưng thần chờ tiếng bước chân tiến lại. Thời cơ vừa đến, Lương Huyền liền quyết đoán chui ra ngoài, tiếng súng vang lên, trên người lớp trưởng đối diện xuất hiện vết phún rõ ràng. Cậu ta nhún vai thờ dãi một tiếng, cười nói, “Thì ra là cậu trốn ở đây, chẳng trách.”

Lý Dật Sơ thừa dịp hai người nói chuyện liền bò ra từ một bên khác, thần không biết quỷ không hay nổ súng vào người bạn học đang bước vào phía sau. Tiếp đó cậu vỗ vỗ đầu gối đứng lên, cười hì hì tiếp nhận sự tức tối của cậu bạn kia.

Tuy rằng hợp tác với nhau thì phần thắng sẽ càng lớn hơn, nhưng Lương Huyền và Lý Dật Sơ không thể mặc kệ quy tắc, cuối cùng cả hai chia ra mỗi người một ngã.

Sau khi tách khỏi Lương Huyền, vận may của Lý Dật Sơ cũng không tệ lắm, chưa mất bao nhiêu sức lực đã hạ được thêm mấy bạn nữ, cả Hứa Phán cũng ‘chết’ trong tay cậu. Hứa Phán bỏ vũ khí xuống hỏi cậu, “Cậu nghĩ ai sẽ là người thắng cuối cùng?”

Lý Dật Sơ nói không chút do dự, “Vậy mà còn phải đoán sao? Nhất định là Lương Huyền nhà mình.”

Hứa Phán xem thường nói, “Cũng chưa chắc, nếu cuối cùng chỉ còn lại cậu và cậu ấy thì nhất định cậu sẽ thắng.”

Lý Dật Sơ bị lời khẳng định của Hứa Phán thức tỉnh, giờ cậu mới nhận ra có thể cuối cùng cậu sẽ phải đối mặt với anh. Với tác phong của Lương Huyền, nhất định anh sẽ trực tiếp đầu hàng nhường cậu chiến thắng. Mặc kệ là trong tình huống nào, Lương Huyền cũng sẽ không để Lý Dật Sơ phải động tay, cho dù chỉ chơi trò chơi mà thôi.

Loa phát thanh không ngừng thông báo những người bị loại, Lý Dật Sơ vừa đấu trí đấu dũng với kẻ địch, một bên còn vừa im lặng tính xem còn sót lại mấy người. Cậu nửa muốn chơi tới cùng nhưng nửa lại không muốn đối mặt với Lương Huyền. Cậu thích nhìn Lương Huyền trở thành tiêu điểm ánh nhìn của mọi người, cho nên khi tính được chỉ còn ba, bốn người sót lại thì Lý Dật Sơ liền cố ý thua một nữ sinh.

Cuối cùng đúng như Lý Dật Sơ dự đoán, người thắng là Lương Huyền. Dựa theo quy tắc thì người thắng trò đầu tiên sẽ nhận được phần thưởng trong trò tìm kho báu tiếp theo. Trò này diễn ra trên

ngọn núi phía sau trường học. Gọi là núi, thực ra chỉ là một ngọn đồi hơi chập chùng, cao hơn mặt biển chưa tới 100 mét, trên sườn đồi cũng có trồng đủ loại cây cối dày đặc. Trong rừng cây bố trí đầy chàm bẫy, ví dụ như những sợi tơ nhỏ chằng giũa hai thân cây. Sợi tơ này trong suốt, nếu không nhìn kỹ sẽ không thấy được. Hai đầu sợi tơ buộc vào máy dò cảm ứng, chỉ cần có người chạm vào thì máy kêu lên ngay, như vậy người đó sẽ bị loại. Kho báu cuối cùng nằm giữa khu rừng, ai có thể vượt qua tầng tầng sợi tơ sẽ tìm được nó, tức là chiến thắng.

Lương Huyền thắng trò đầu tiên nên lần này nhận được hai lần hồi sinh. Thế nhưng anh có một điểm yếu là mắt bị cận nhẹ, hằng ngày không cần đeo kính nhưng vào học thì nhất định phải đeo. Trò tìm kho báu này thiết lập chàm bẫy như vậy, với anh mà nói dù có mười lần hồi sinh cũng không có tác dụng, bởi vì anh không nhìn thấy.

Trò chơi vừa bắt đầu thì Lương Huyền đã dùng mất một lần hồi sinh. Máy dò cảm ứng kêu tới mức anh cảm thấy đau đầu. Vừa nãy mới nhấc chân đã động vào sợi tơ nhỏ khiến nó kêu lên, bởi vậy anh nghĩ có lẽ là giáo viên chằng sợi tơ ở vị trí thấp để học sinh khó nhìn thấy. Lần tiếp theo đi qua giữa hai cây anh liền nhấc chân nhảy lên, cả người còn chưa qua nổi thì còi báo động chói tai lại vang lên lần nữa.

Lương Huyền, “...”

Lần này sợi tơ được giăng ở ngay giữa thân cây, vị trí ngang eo Lương Huyền. Anh nhanh chóng mất đi hai lần hồi sinh, chỉ còn dư lại một mạng này.

Lý Dật Sơ vượt qua khoảng cách mười mấy mét bước đến cạnh Lương Huyền, còn chưa kịp lên tiếng nhắc nhở đã thấy anh liều mạng xông lên trước. Lý Dật Sơ phản ứng không kịp chỉ còn cách ôm eo Lương Huyền từ đằng sau túm anh ngã xuống đất. Góc áo anh quẹt qua sợi dây, cậu đành lo lắng chờ tiếng còi báo động vang lên.

Lương Huyền lúc này té xuống với tư thế vô cùng mất tự nhiên. Anh đề lên nửa người Lý Dật Sơ, chờ một lát không nghe thấy còi báo động cậu mới thở ra một hơi, sau đó nhìn Lương Huyền nói, “Anh thật là, xông lên bừa bãi quá.”

Lương Huyền mỉm cười, “Anh không nhìn thấy.”

Lý Dật Sơ, “Vậy từ giờ chúng ta đi cùng nhau đi.”

Hai người đang chuẩn bị tiến tới thì đột nhiên một cơn gió nổi lên, cuốn theo lá cây và tro bụi thổi vào mặt bọn họ. Lương Huyền vội vàng giơ tay che mắt Lý Dật Sơ lại, sợ bụi bay vào mắt cậu. Mặt Lý Dật Sơ bị che chỉ còn thấy được sống mũi và đôi môi bên dưới. Lương Huyền cúi đầu nhìn cậu, ngón cái bàn tay đang che cho Lý Dật Sơ theo bản năng đưa xuống chạm vào môi cậu, sau đó nhanh chóng rút về. Anh kéo Lý Dật Sơ lên, “Em đi trước đi, anh theo sau.”

Hai người đi chung chưa tới mười phút đã nghe loa phát thanh thông báo rằng trò chơi kết thúc. Người thắng là một bạn nữ. Phần lớn học sinh lúc này vẫn chưa bước vào khu vực đặt kho báu, vậy mà cô nàng lại thắng nhanh như vậy, quả thực quá khó tin.

Sau khi tập hợp lại, nữ sinh giành chiến thắng mới nói ra bí quyết, “Tớ nép vào thân cây đi, trước hết phải tìm một cành cây khô

ném giữa hai thân cây, làm vậy thì chỉ cần một thời gian ngắn là qua rồi.”

Lúc này mọi người mới tỉnh ngộ, thầm than sao mình không nghĩ đến chuyện đó mà chỉ dựa vào mắt thường đi thăm dò?

Quy tắc trò thứ ba tương đối đặc biệt, yêu cầu nữ sinh bịt mắt xếp thành hàng đứng trên sân tập, sau đó giáo viên sẽ dẫn sang bắt cặp với đội nam sinh. Sau khi ghép đôi với nhau thì nam sinh phải hướng dẫn nữ sinh bị bịt mắt vượt qua vài chướng ngại, có điều trong lúc chơi cả hai không được mở miệng nói chuyện. Đồng thời trò này không loại người, chỉ căn cứ theo thời gian hoàn thành để định thắng thua. Đây là hoạt động quen thuộc khi đón sinh viên mới nhập trường, mục đích để bồi dưỡng sự ăn ý và tín nhiệm giữa sinh viên với nhau.

Lý Dật Sơ nhìn bạn nữ đang bước về phía mình, là đại diện tiếng Anh trong lớp Lương Huyền, thành tích rất tốt, nhưng... cân nặng tương đối cao. Giáo viên đưa tay của cô nàng cho Lý Dật Sơ, sau khi nhận được cậu đành nắm lấy, chờ đến lúc giáo viên thổi còi liền dựa theo quy tắc công cô lên vượt qua một tấm lưới chằng chịt. Tấm lưới này do dây ni lông đan thành, mỗi ô vuông chỉ chứa được một chân, nam sinh nhất định phải công nữ sinh vượt qua nó mới có thể tiến vào cửa ải tiếp theo.

Tuy Lý Dật Sơ gầy nhưng chưa thấy vất vả lắm, công đại diện tiếng Anh vượt qua tấm lưới xong cũng không mệt mấy. Hai người nghỉ ngơi vài phút, cậu mới cùng cô bé tiến tới ải tiếp theo.

Thử thách thứ hai là đi qua cầu người. Những nam sinh không vượt qua cửa thứ nhất sẽ theo thứ tự nằm úp sấp duỗi thẳng lưng trong hố cát, người này sát bên cạnh người khác tạo thành một cây

cầu lưng người. Nam sinh thử thách cần phải đưa bạn cặp cùng nhau vượt qua cây cầu này mới coi như qua ải. Cả cây cầu dài năm mét, Lý Dật Sơ đứng hít sâu một hơi ở đầu cầu, vừa đạp chân lên lưng người thứ nhất liền cảm thấy trơn trượt, vội vã giữ chặt nữ sinh sau lưng rồi lui về. Vừa nãy cậu nghĩ quá dễ dàng, lưng người không thể rắn chắc như mặt đất, thậm chí còn khó đi hơn cả hố cát. Bởi vì bấp thính dính vào xương cốt, đạp chân lên sẽ trượt sang một bên, cơ bản là không cố định nổi.

Lương Huyền đã thông qua cửa ải này từ lâu, đứng bên ngoài hố cát nhìn Lý Dật Sơ bước qua cầu hết lần này tới lần khác. Mỗi lần cậu chỉ bước được một hai bước liền thất bại, hoặc là rơi vào hố cát, hoặc là ngã sấp xuống lưng người khác. Lương Huyền biết nếu trò này chỉ chơi một mình thì chạy vào cái về phía trước là qua, vô cùng đơn giản. Thế nhưng Lý Dật Sơ phải dắt theo một nữ sinh hơi mập, để giữ thăng bằng cho cô bé thì cả hai không thể nắm tay nhau chạy được, cậu chỉ có thể nghiêng nửa người sang đỡ lấy cánh tay cô giúp cô bước từng bước về phía trước. Tư thế này rất khó để Lý Dật Sơ giữ thăng bằng cho mình, thường thường chỉ đạp lên lưng người thứ hai thôi đã mất thăng bằng ngã xuống rồi, trong khi bạn cặp của cậu mới vừa duỗi một chân ra.

Lương Huyền nhíu lông mày nhìn một hồi, cho tới khi bạn đôi của anh lắc lắc tay anh, ý rằng nghỉ ngơi xong rồi nên đến cửa ải tiếp theo. Lương Huyền nhìn hố cát bên kia, dứt tầm mắt khom lưng cõng bạn đôi tiến lên, đi một đoạn lại nhịn không được mà quay đầu nhìn Lý Dật Sơ lần nữa.

Lần này Lý Dật Sơ đỡ hơn lúc nãy nhiều, đã nắm tay bạn cặp bước qua chừng ba mét, hai người chỉ dám bước từng bước thật nhỏ. Mắt thấy thắng lợi đã ở ngay trước mặt nên tâm trạng Lương

Huyền cũng thả lỏng, đang chuẩn bị quay người đi thì lại thấy bạn đôi của Lý Dật Sơ trượt chân sang phải một chút, cả người lập tức mất cân bằng té xuống hố cát. Lý Dật Sơ phản ứng rất nhanh chóng, trước khi cô bé rơi vào hố đã xoay người ngã xuống trước, làm đệm thịt chịu tội thay.

Trong nháy mắt tim Lương Huyền như bị ai đó móc ra, không cần nghĩ gì đã đặt nữ sinh trên lưng xuống đất rồi chạy về phía hố cát. Tới khi anh chạy đến nơi thì thấy mọi người đã kéo Lý Dật Sơ ra ngoài, trên tóc cậu toàn cát là cát, đang lắc lắc đầu cho nó rơi xuống. Lương Huyền không hiểu tại sao, nhưng giây phút ấy anh rất muốn kéo Lý Dật Sơ lại bên cạnh mình, không để chân cậu phải ma sát trong hố cát thô ráp đó, không để cậu phải làm đệm thịt cho người ta, càng không để cậu bị người khác lôi kéo miễn cưỡng như vậy.

Lương Huyền nhìn thấy Lý Dật Sơ quay lại điểm bắt đầu lần nữa, chuẩn bị vượt cầu lần tiếp theo. Anh liền nắm chặt tay quay người đi. Chỉ là một trò chơi mà thôi, sao anh lại không nở tới như vậy, nếu đã thế chỉ có thể chọn cách không nhìn nữa.

Sinh hoạt tập thể trong ký túc xá dù có nhiều điểm bất tiện, nhưng so ra bốn nam sinh nhét vào một phòng vẫn náo nhiệt hơn ở nhà nhiều. Mỗi đêm chờ giáo viên kiểm tra xong bọn họ đều làm ầm lên một trận rồi mới chịu ngủ. Lý Dật Sơ tắm xong bước ra, thấy Tào Dung và Trương Vân đang chen nhau trên giường xem gì đó liền hiếu kỳ hỏi, “Các cậu đang làm gì vậy?”

Tào Dung và Trương Vân mỗi người đeo một tai nghe mắt tập trung nhìn thẳng, vừa nghe thấy câu hỏi của Lý Dật Sơ, Tào Dung liền tháo tai nghe ra ngoắc ngoắc ngón tay với cậu, “Lại đây.”

Lý Dật Sơ leo lên cầu thang, Tào Dung đưa tai nghe cho cậu. Lý Dật Sơ đeo vào xong mới nhìn tới màn hình mp4 trong tay Trương Vân, lập tức lúng túng ho khan vài tiếng. Bên trong mp4 là một đôi nam nữ nước ngoài trần truồng cả người đang ác chiến với nhau, bên trong tai nghe còn truyền đến tiếng rên rỉ cao vút của người phụ nữ khiến tai Lý Dật Sơ cũng cảm thấy hơi đau.

Lý Dật Sơ nhìn buồng tắm, Lương Huyền đang ở trong đó, trực giác cậu cảm thấy nếu anh biết mình xem thứ này thì nhất định sẽ bị mắng. Vì vậy cậu trả tai nghe lại, rút chân bước xuống giường. Trương Vân vội vàng bắt lấy cậu, cười nói, “Cậu chạy đi đâu? Đều là đàn ông có gì phải ngượng?”

Lý Dật Sơ lắp bắp nói, “Tôi, tôi buồn ngủ.”

Trương Vân đột nhiên có cảm giác vui vẻ vì lừa được con nít, cứ kéo tay Lý Dật Sơ không tha, “Coi xong sẽ không buồn ngủ nữa.”

Hai người còn đang lôi kéo thì Lương Huyền đã bước ra khỏi buồng tắm, nhìn Trương Vân nắm tay Lý Dật Sơ liền không vui nói, “Làm gì đó?”

Lý Dật Sơ nhân cơ hội tránh khỏi tay Trương Vân, nhanh chóng leo xuống bò lên giường mình. Trương Vân phía sau vỗ thành giường cười nói, “Lý Dật Sơ, cậu bị dấm trúng đuôi hay sao vậy?”

Lương Huyền cũng cảm thấy buồn bực vì phản ứng này của Lý Dật Sơ, bực bội nhìn Trương Vân hỏi, “Cậu làm gì em ấy?”

Trương Vân vẫy tay với anh, ra hiệu bảo anh lại gần chút nữa. Lương Huyền rất cao, đứng dưới đất cũng có thể nhìn được thứ trên giường. Trương Vân đưa tai nghe cho anh, sau đó quay hình

ảnh trong mp4 lại cho anh xem, tặc lưỡi cười nói, “Lừa em trai cậu xem cái này một chút, vậy mà đã sợ tới mức đó rồi.”

Lương Huyền nhìn thấy hai nhân vật chính đang làm vận động pit-tông, nữ chính đầy đặn rên rỉ như hát những nốt cao. Lương Huyền cũng chưa từng xem loại phim này, lập tức cảm thấy lúng túng, rút tai nghe ra vứt lại lên giường, “Đừng làm hư Dật Sơ.”

Trương Vân đột nhiên cảm thấy vô cùng tò mò và khó hiểu về sinh hoạt của hai người này. Điều là con trai mười bảy mười tám tuổi sao lại cảm thấy ngại ngùng với phim sex như thế? Nên biết rằng trong mấy anh em của cậu ta thì không ít người đã có kinh nghiệm thực chiến, chứ đừng nói chi mấy loại phim coi không ít lần này. Chẳng có ai như hai anh em nhà này, không có chút hứng thú nào với phim khiêu dâm.

Trương Vân nằm nhoài ra khỏi giường hỏi Lý Dật Sơ đang đọc sách đối diện, “Lý Dật Sơ, hai người các cậu chưa bao giờ cùng nhau xem loại phim này à?”

Lý Dật Sơ bắt chéo chân lật sang trang mới, “Không có. Chú Lương mà biết sẽ đánh gãy chân bọn tôi.”

Trương Vân, “Vậy mà còn không chịu lại đây xem với tôi? Qua thôn này sẽ không còn tiệm khác đâu!”

Lý Dật Sơ mặt không đổi sắc, “Không thèm.”

Lương Huyền đang đứng dưới đất lau tóc, nghe vậy liền nói, “Hai người các cậu tự xem đi, đừng có gọi Dật Sơ.”

“Chán chết.” Trương Vân phun ra một câu, sau đó quay lại xem tiếp với Tào Dung. Bộ phim dài tổng cộng 15 phút, hai người xem

xong đều chỉ vào lều trại đã dựng lên của đối phương mà cười nhạo, sau đó tới lúc ký túc xá tắt đèn thì bò về giường mình ngủ.

Giáo viên kiểm tra phòng vừa đi qua, Trương Vân liền đập lên đầu giường Tào Dung trong bóng tối, “Vẫn chưa xong hả mập?”

Tào Dung ló đầu ra khỏi chăn, “Cút, ông còn đang tuốt súng đây!”

Lý Dật Sơ liền cười ra tiếng.

Trương Vân, “Em trai Dật Sơ à, cậu như vậy là không được, tương lai làm sao theo đuổi bạn gái hả? Phải nhìn nhiều luyện nhiều thì tới lúc đó mới có được kỹ năng gần gũi.”

Lý Dật Sơ, “...”

Tào Dung phụ họa nói, “Chúng ta còn trẻ không thể nhịn, nhịn lâu sẽ thành bệnh đó biết không?”

Lý Dật Sơ trầm nghĩ, tôi mới không nhịn, chỉ sợ nói ra hù chết các cậu.

Lương Huyền mở miệng trong bóng đêm, “Dật Sơ còn nhỏ, các cậu đừng nói lung tung.”

Trương Vân đáp, “Nhỏ hơn mấy tháng thôi mà, cũng đâu phải vài tuổi. Nói đi nói lại thì với cái kiểu không hiểu phong tình của Lý Dật Sơ thì coi bộ sau này chỉ có thể thực hiện những động tác cuối trong video kia mà thôi.”

Nói xong liền vỗ giường cười với Tào Dung.

Mặc dù biết chẳng phải lời gì hay nhưng Lý Dật Sơ vẫn không nhịn được hỏi, “Động tác gì?”

Tào Dung, “Nữ ở trên, cậu nằm dưới, để người ta tự động.”

Lương Huyền nghe thế lập tức lên tiếng, “Im miệng.” Giọng nói còn mang theo sự tức giận mà tới anh còn chưa nhận ra.

Hai người đang ba hoa đối diện rốt cuộc cũng chịu câm miệng ngủ.

Lương Huyền gối đầu lên cánh tay, những lời Tào Dung nói cứ quanh quẩn trong đầu anh, thậm chí còn hoàn toàn không khống chế được mà tưởng tượng ra một khung cảnh. Đôi nam nữ mơ hồ, nữ trên nam dưới, rõ ràng là... giống như động tác trong mp4 khi nãy. Tưởng tượng vừa tới đó thì hình ảnh trong đầu Lương Huyền lập tức tan ra. Anh nghiêng người nhìn sang giường sát bên, Lý Dật Sơ đã ngủ rồi, ánh trăng ngoài cửa sổ dịu dàng chiếu lên gương mặt cậu.

Lương Huyền nhìn chằm chằm vào gương mặt ấy đến quên cả dờn mắt. Một ngày nào đó đôi môi Lý Dật Sơ sẽ kẻ sát trên thân thể phụ nữ, chân cậu, eo cậu, thậm chí cả nơi riêng tư cũng sẽ bày ra hoàn toàn trước mắt một ai đó. Chỉ cần nghĩ thoáng qua trong đầu như thế thôi mà Lương Huyền đã cảm thấy sắp không thở nổi. Anh thật chẳng dám tưởng tượng, nếu như thật sự có ngày đó thì anh có tức điên lên hay không.

Lý Dật Sơ là do anh trông nom từ nhỏ tới lớn, đương nhiên phải thuộc về anh. Ý nghĩ này cho tới giờ đã khắc vào tận xương Lương Huyền, thậm chí anh còn không nhận ra đây là chuyện bất hợp lý, cũng không ý thức được thật ra khái niệm của mình rất mơ hồ. Mỗi đến gần đây anh mới càng ngày càng rõ ràng, cái gọi là thuộc về, không chỉ cần trong đầu Lý Dật Sơ xem anh là người quan trọng nhất, mà còn cả cơ thể cậu cũng phải là của anh. Anh không thể cho

phép Lý Dật Sơ dây dưa thân thể với người khác. Anh không chấp nhận được.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 13

9a624fe269790fc436868bc20a047176

Trường đại học tỉnh nằm ở vùng ngoại thành, từ cửa sau của trường đạp xe hai mươi phút sẽ tới một khu du lịch sinh thái, bên trong cho phép nướng thịt, là lựa chọn tốt nhất của sinh viên đại học mỗi lần đi cắm trại dã ngoại.

Buổi trưa giáo viên dẫn lớp căn dặn mọi người về ký túc xá thu dọn quần áo, mang theo đồ vệ sinh cá nhân, tối nay bọn họ sẽ cắm trại trong khu du lịch này. Nhóm học sinh cấp ba còn đang buồn ngủ vì buổi diễn thuyết lúc trưa, vừa nghe xong liền hưng phấn chạy về ký túc xá, quay trái quay phải hỏi xem cần mang thứ gì. Giáo viên để bọn họ tự lựa chọn những thứ muốn mang, chẳng thêm đưa ra ý kiến, nếu đến tối mà thiếu thốn thứ gì thì chỉ có thể tự nghĩ cách.

Bốn nam sinh phòng Lý Dật Sơ đầu tiên đều cầm một tờ giấy tự liệt kê những đồ dùng cần mang theo, sau khi tổng hợp lại liền dựa vào đó chuẩn bị cho đủ.

Mọi người chuẩn bị ổn thỏa hết mới tùm năm tùm ba đến căn tin ăn cơm trưa. Lúc Lý Dật Sơ và Lương Huyền ăn xong về đến dưới lầu ký túc xá thì nhìn thấy Tổng Tân Dư mặc áo đầm trắng đang đứng chờ. Tổng Tân Dư vừa thấy hai người liền nở nụ cười tiến lại, sau khi chào hỏi cả hai mới nhìn Lương Huyền nói, “Lương Huyền,

cô giáo nói lát nữa chúng ta sẽ đạp xe đến khu du lịch, lúc đó... mình có thể ngồi xe cậu được không?”

Khu du lịch cách không xa cho nên người phụ trách hoạt động mới đề nghị mọi người di chuyển bằng xe đạp. Ở cạnh cửa sau trường có một cửa hàng cho thuê xe đạp, một bạn nam đạp xe chở theo một bạn nữ, quá thuận tiện.

Lý Dật Sơ liếc mắt nhìn Lương Huyền nói, “Em về phòng trước.”

Lương Huyền có chút bất đắc dĩ với cô nàng trước mắt này. Mấy ngày nay lời đồn đại trong lớp không thể nào dập tan, vì Lương Huyền thì luôn phủ nhận còn Tống Tân Dư lại ba phải sao cũng được, dường như rất hưởng thụ sự cổ vũ của mọi người thế này. Nhưng Tống Tân Dư lại chưa từng làm hành động quá đáng gì trước mặt Lương Huyền, thậm chí còn chả nói với nhau mấy câu. Đây là lần đầu tiên cô thẳng thắn đòi ngồi xe của anh.

Tuy Lương Huyền chưa từng nói chuyện yêu đương nhưng quy tắc đối xử giữa người với người anh vẫn hiểu được. Lần này nếu anh đồng ý thì về sau càng khó chối bỏ hơn. Giờ anh chỉ hy vọng sau khi nghỉ hè xong mọi người trong lớp có thể quên chuyện này đi, bởi vậy đợi Lý Dật Sơ vào trong rồi Lương Huyền mới mở miệng nói, “Thật ngại quá, buổi sáng mình đã nói với Hứa Phán rồi, trên đường hai bọn mình phải bàn chuyện này nên mình sẽ chở cậu ấy.”

Ánh mắt đang nhảy nhót của Tống Tân Dư nhanh chóng mất đi niềm vui, cúi đầu nói, “Ồ...”

Lương Huyền, “Nếu không còn chuyện gì thì mình lên lầu trước nhé?”

Tống Tân Dư cắn môi dưới gật gật đầu. Đến khi Lương Huyền đi mất cô mới dùng mu bàn tay gạt nhẹ khóe mắt thật nhanh. Tất cả mọi người đều nghĩ cô và Lương Huyền là tình nguyện từ hai phía, cho nên vừa nãy các bạn học trong ký túc xá đều bảo cô nhất định phải ngồi xe anh đến khu du lịch. Bản thân Tống Tân Dư biết rõ mình và Lương Huyền vốn không hề có quan hệ gì, thậm chí ngay cả bạn bè còn chưa tới. Nhưng không biết từ lúc nào cô đã bắt đầu thích Lương Huyền, phải chăng là lúc tình cờ chạm mắt khi khiêu vũ giữa giờ. Lương Huyền đối xử với ai cũng đều lạnh lùng xa cách, chỉ có cô là có một thời gian tiếp xúc gần gũi với anh, nói chung Tống Tân Dư rất hưởng thụ sự tác hợp của những người khác, có lẽ không thể phủ nhận là vì cô nghĩ rằng mình có một vị trí khác biệt trong lòng Lương Huyền.

Cho nên Tống Tân Dư mới chủ động đưa ra yêu cầu với Lương Huyền. Bản thân cô cũng không thể nói rõ mình làm vậy là để duy trì mặt mũi trước các bạn nữ khác, hay là thật sự muốn ở bên cạnh anh. Nhưng bây giờ những chuyện đó đều không còn ý nghĩa, bởi vì Lương Huyền đã thẳng thắn từ chối rồi.

Lương Huyền lên phòng ký túc xá lấy balo đeo lên lưng, cùng mọi người đi sang dãy nhà của nữ sinh tìm người. Vừa nãy anh thuận miệng lời Hứa Phán vào, hiện giờ phải kéo cô bé lên xe mình trước đã. Trong lòng Hứa Phán âm thầm kêu khổ, cô và Lương Huyền ngồi cùng bàn đã lâu nên luôn có chút run rẩy trước mặt anh, chỉ những khi có mặt Lý Dật Sơ mới có thể bạo dạn đùa giỡn. Bây giờ phải ở chung một mình với Lương Huyền, Hứa Phán thật chẳng biết nói gì.

Hứa Phán nhìn thấy một nam sinh khác chở Tống Tân Dư đi ngang qua bọn họ, nhớ lại lúc trưa nay trong phòng Tống Tân Dư,

mấy nữ sinh kia đều nói cô ấy nhất định phải ngồi xe Lương Huyền. Cũng không biết xảy ra chuyện gì mà Lương Huyền lại đứng chờ mình dưới lầu từ sớm, tình huống này thật không đúng chút nào.

“Lương Huyền, sao cậu không đi chung với Tống Tân Dư?” Hứa Phán không kiềm chế nổi tất nhiều chuyện, liền hét lên tiếng hỏi.

Lương Huyền thành thật trả lời, “Không muốn mọi người lại gièm pha thêm nữa.”

Hứa Phán đã sớm biết thái độ của Lương Huyền, nhưng vẫn cảm thấy không hiểu nổi. Tống Tân Dư xinh đẹp như vậy, học hành cũng không tồi, hai người đều xứng đôi với nhau thì sao phải từ chối chạy xa ngàn dặm vậy? Hứa Phán tiếp tục nói, “Cậu đúng là kỳ lạ ghê.”

Lương Huyền, “Có gì kỳ lạ? Mình — Dật Sơ! Đạp chậm một chút!”

Lý Dật Sơ đạp như bay vượt qua bọn họ, Lương Huyền còn chưa dứt lời đã lên tiếng gọi cậu, bảo cậu cẩn thận.

Hứa Phán trầm nghĩ, đây chính là chỗ kỳ lạ này. Ngoại trừ Lý Dật Sơ ra thì trong mắt cậu còn có thể nhìn thấy ai?

Cho dù là anh em ruột cũng chưa tới mức này.

Bên trong khu du lịch có một chiếc cầu bắc qua sông, bên bờ sông đặt các vĩ nướng, trên bãi cỏ xa hơn một chút là những chiếc lều đã được dựng sẵn. Giáo viên bảo bọn học sinh khóa xe đạp vào một chỗ, sau đó bắt đầu chia lều. Lều bạt này rất nhỏ, mỗi cái chỉ ngủ vừa hai người, Lý Dật Sơ đương nhiên là ngủ chung với Lương

Huyền. Bọn họ ném hết balo vào lều rồi ra bờ sông giúp thầy cô nhóm lửa nướng thịt.

Nguyên liệu nấu ăn do khu du lịch cung cấp, vừa rất đa dạng lại vừa tươi ngon, chỉ có điều khả năng chế biến của đám học sinh này thật khiến người ta sốt ruột, tiếng gào rít vì bị cháy khét vang lên không ngừng. Cứ năm, sáu người vây quanh một cái vỉ nướng, có nơi đã ăn được, có nơi vẫn còn bốc lên từng làn khói đen.

Lý Dật Sơ luống cuống tay chân xếp một đồng xiên thịt dê lên vỉ, Lương Huyền đứng bên kia quạt lửa. Chiều gió không ổn định nên thỉnh thoảng khói vẫn tạt vào mặt người bên cạnh. Hứa Phán rít gào, “Trước tiên bôi chút dầu có được không hả!”

Vắt vả lắm Lý Dật Sơ mới nướng chín được mấy xiên, ngoại trừ những cây cháy khét ra thì chỉ còn lại ba xiên. Cậu chia một xiên cho Hứa Phán, một xiên nữa cho Tào Dung, còn dư lại một xiên thì tự cắn một miếng rồi đưa tới mép Lương Huyền, trong miệng cậu nóng tới mức nói không rõ lời, “Ném thử xem, cũng không tệ lắm.”

Lương Huyền cắn một miếng từ trên tay Lý Dật Sơ, mặc dù hơi cháy xém nhưng mùi vị vẫn rất ngon.

Hứa Phán chuyển mắt ăn thịt dê của mình. Cô biết tên Lương Huyền này có bệnh sạch sẽ, bình thường sẽ không bao giờ ăn những thứ người khác đã cắn qua. Trước đây có lần cô thấy Lý Dật Sơ bỏ đồ không ăn vào bát Lương Huyền trong căn tin trường đã kỳ lạ lắm rồi, hiện giờ Lương Huyền lại còn tự nhiên cắn tiếp xâu thịt nướng vẫn còn dấu răng Lý Dật Sơ, chẳng hề có vẻ e ngại với đồ ăn người khác đã ăn dở như mọi khi.

Mọi người nướng thịt mãi từ chạng vạng cho tới khi trời tối, phần lớn là nướng nhiều ăn ít, cuối cùng thu dọn bếp lò lau bàn sạch sẽ xong mới tuân lời thầy cô vào lều ngủ.

Lều này dựng tương đối thấp, thân hình một mét tám của Lương Huyền chỉ có thể gập eo đi vào trong. Lý Dật Sơ thì trực tiếp bò luồn, bò trải mền gối, bò xếp đồ đạc. Cậu cúi đầu bò tới bò lui, trong tầm mắt chỉ còn có đôi chân đang đi qua đi lại của Lương Huyền. Không biết đầu óc chạm mạch thế nào mà bỗng nhiên Lý Dật Sơ chợt dừng lại bất động, đợi tới khi Lương Huyền đi qua mặt cậu lần nữa liền đột ngột nhào tới ôm lấy hai chân anh.

Lương Huyền bị va chạm mạnh như vậy suýt nữa ngã chổng vó, vội vàng nắm lấy giá đỡ trong lều để ổn định cơ thể. Lý Dật Sơ ôm chân anh nằm trên mặt đất ngẩng đầu nhìn, “Anh làm sao mà càng ngày càng cao vậy?”

Hình ảnh này đột nhiên khiến Lương Huyền nhớ loại vài kỷ niệm khi còn bé. Mấy năm ấy Lý Dật Sơ vẫn còn rất dính lấy anh, động một chút lại nhào tới bên cạnh anh, nếu không ôm cánh tay thì cũng ôm đùi, thường thường còn từ đằng sau nhảy lên lưng anh bắt anh cõng. Chỉ có điều quên mất từ lúc nào, Lý Dật Sơ không còn gần gũi với anh như vậy nữa. Hiện giờ cậu bỗng nhiên ôm anh thân mật thế này, cả người Lương Huyền đều có hơi hồi hộp.

Lý Dật Sơ thấy biểu tình Lương Huyền khẽ thay đổi, thân thể cũng cứng lại mất tự nhiên liền ngưng ngừng thu tay mình về, tiếp tục bò sang bên kia thu dọn đồ đạc.

Lương Huyền muốn giải thích với Lý Dật Sơ rằng mình không hề ghét bỏ cậu, thế nhưng lại không biết phải mở miệng nói thế nào mới rõ, thế là hai người liền đột nhiên rơi vào im lặng, mỗi người tự

thu dọn đồ đạc của mình, tới khi nghe mệnh lệnh của giáo viên bên ngoài liền đắp chăn lên ngủ.

Đến hừng đông nhiệt độ trong khu du lịch chợt giảm xuống, chân Lý Dật Sơ duỗi ra khỏi chăn, nhiệt độ thấp khiến cậu đang ngủ mê cũng tỉnh lại vì lạnh. Lý Dật Sơ ngồi dậy rúc chân vào chăn, sau đó tén chặt bốn góc rồi lấy cơ thể đè lên. Cậu sợ tiếng động quá lớn sẽ đánh thức Lương Huyền, lúc động dậy đều cẩn thận từng li từng tí một, cố gắng nhồm lên trở người đưa lưng về phía anh, co lại như một con nhộng.

Lý Dật Sơ làm mọi thứ xong, đang chuẩn bị nhắm mắt ngủ tiếp thì chăn đột nhiên bị một cánh tay sau lưng cuốn lại, tiếp đó cả người liền lọt vào lồng ngực Lương Huyền. Anh vùng chăn mình đắp cho cả hai người, thấp giọng hỏi, “Còn lạnh không?”

Dung lượng não Lý Dật Sơ lập tức không còn đủ dùng, lắp bắp nói, “Không, không lạnh.”

Đầu Lương Huyền kề sát lại đầu cậu, chi dưới dù cách lớp mền của Lý Dật Sơ nhưng vẫn dính chặt vào chân cậu, cả người anh hình thành một tư thế bao vây mọi hướng, giọng khàn khàn nói, “Ngủ đi.”

Lúc này Lý Dật Sơ không chỉ không còn lạnh, mà trong thân thể còn cọ xát bốc lên một ngọn lửa, cảm giác như chẳng bao lâu đã muốn toát mồ hôi. Lý Dật Sơ tròn mắt thăm đếm trong lòng, cưỡng ép bản thân mình tỉnh táo lại. Qua hơn một giờ cậu mới chậm chạp ngủ mất.

Khi tiếng chim hót vang lên bên ngoài Lương Huyền liền tỉnh lại. Cánh tay của anh bị Lý Dật Sơ đè lên cả đêm nên lúc này đã mất đi

cảm giác. Lý Dật Sơ vẫn còn ngủ say sưa, cơ thể hơi phập phồng. Tối hôm qua nhớ rõ là ôm cậu ngủ từ phía sau, qua một đêm hai người lại thành mặt đối mặt. Lương Huyền rũ con ngươi nhìn ngắm người trong lòng, khoảng cách quá gần khiến anh có thể nhìn thấy rõ từng đường vân da nhỏ trên gương mặt cậu. Tuy mỗi ngày bọn họ đều ở bên nhau nhưng rất hiếm khi Lương Huyền quan sát Lý Dật Sơ từ cự ly gần thế này. Cho dù cậu đang ngủ nhưng Lương Huyền vẫn có thể nhớ được khi đôi mắt này mở ra sẽ trông thế nào, đôi môi này nếu cười lên thì khóe miệng sẽ cong cong đến đâu. Lương Huyền không tự chủ khẽ chạm tay vào khóe miệng Lý Dật Sơ, đương nhiên cậu chẳng có phản ứng gì. Vì vậy ngón tay của anh lại lần tới sống mũi của cậu, tạm dừng nơi chóp mũi. Trong nháy mắt dường như có một sức mạnh vô hình nào đó thúc ép Lương Huyền, đầu anh hơi cúi xuống, đôi môi hạ lên chóp mũi Lý Dật Sơ.

Lúc dời môi ánh mắt Lương Huyền liền liếc lên đôi mắt cậu, vẫn đang nhắm chặt, không hề có chút phản ứng nào với bên ngoài. Đôi môi Lương Huyền cách gương mặt Lý Dật Sơ chưa tới hai ngón tay, anh cảm giác như trong cơ thể mình có thứ gì đó luôn giật dây anh, khiến cho anh không tài nào hài lòng với loại đụng chạm này. Anh muốn tìm tới đôi môi Lý Dật Sơ, sau đó giống như trong phim vậy, xâm nhập, dây dưa.

Lương Huyền cắn răng lui về phía sau. Anh cảm giác nếu như không rời khỏi đây thì sẽ không kiềm chế nổi, thế là nhẹ nhàng rút cánh tay dưới cổ Lý Dật Sơ ra, sau đó đắp kín chặn lại giúp cậu rồi khom lưng bước ra ngoài.

Bên ngoài lều ngày mới vừa đến, không khí trong lành, cơn gió lạnh buổi sáng thổi vào mặt vô cùng thoải mái. Lương Huyền cảm

đồ rửa mặt đi đến vòi nước đằng xa đánh răng. Tay trái anh bưng cốc hứng nước, chỉ chốc lát thôi đã hơi run run, thế là liền bỏ cốc xuống vung vung tay.

Hứa Phán cũng đem đồ đạc tới rửa mặt, nhìn thấy Lương Huyền liền cười nói, “Cánh tay làm sao vậy?”

Trong miệng Lương Huyền vẫn còn ngậm kem đánh răng, “Bị tê cứng.”

“Chắc tư thế ngủ không đúng rồi.” Hứa Phán nhìn hai bên một chút mới hỏi, “Lý Dật Sơ đâu? Còn chưa dậy à?”

Lương Huyền, “Ừ, nửa đêm bị lạnh, sáng mới ngủ lại được.”

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hầm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 14

photo

Thứ thường thấy nhất ở đại học chính là các buổi diễn thuyết. Mặc dù bây giờ đang nghỉ hè nhưng nhà trường vẫn mời mấy vị giáo sư được ca ngợi hết lời của trường đến tiến hành diễn giảng cả buổi trưa, nội dung bao quát về tâm lý học, kế hoạch nghề nghiệp, còn tinh tường lựa chọn một vài học sinh có hứng thú với đề tài lên giao lưu với họ.

Giảng đường không lớn lắm, Lý Dật Sơ và Lương Huyền ngồi cùng nhau ở hàng thứ năm, cách bục giảng một khoảng. Bình thường Lý Dật Sơ luôn rất nghiêm túc khi lên lớp, ngồi bút viết liên tục theo từng lời của thầy cô. Bây giờ đang nghe diễn thuyết nhưng thói quen này vẫn không thay đổi được. Tầm mắt Lương Huyền rơi xuống hàng chữ trên vở Lý Dật Sơ, nhỏ giọng hỏi, “Những nội dung này đâu cần ghi chép đâu?”

Lý Dật Sơ vẫn viết liên tục như cũ, “Còn một năm nữa mới thi đại học, giờ cứ ghi lại không thôi tới đó sẽ quên mất.”

Lương Huyền cười cười. Trong ấn tượng của anh, Lý Dật Sơ không nhiệt tình lắm với việc học, thành tích cũng chỉ ở mức trung bình. Anh vốn nghĩ rằng cậu không có bao nhiêu tâm tư đối với việc thi đại học, nào ngờ Lý Dật Sơ lại mong chờ đến thế. Từ khi đến

trường đại học này cả người cậu đều hưng phấn nhảy nhót, dường như yêu thích đến từng lá cây ngọn cỏ ở nơi này.

Giáo sư giảng một phần lý thuyết, mở máy chiếu muốn phát một bộ phim ngắn cho không khí sinh động hơn. Ông cầm dụng cụ điều khiển từ xa bấm bấm nửa ngày mà cũng không mở được, thế là liền chỉ vào Lương Huyền có vóc dáng cao nhất, “Anh bạn này, phiền cậu đứng lên bàn nhìn thử xem công tắc của máy có vấn đề gì không?”

Máy chiếu treo trên trần nhà, với chiều cao của Lương Huyền chỉ cần đứng lên bàn là đã có thể mò tới công tắc. Anh nghe lời giáo sư đứng lên trên, mò mẫm tới chỗ công tắc rồi bật lên, quả nhiên màn hình liền hiện tia sáng, thế nhưng góc độ lại bị lệch đi nhiều. Vậy là Lương Huyền cứ đứng đó phối hợp với giáo sư điều chỉnh góc độ của máy.

Khoảng cách từ bàn Lương Huyền đang đứng đến chỗ anh ngồi hơi xa hơn một chút. Lý Dật Sơ vẫn ngồi yên đó, nhìn Lương Huyền một lát rồi quay đầu nhìn bức giảng, phát hiện gò má Lương Huyền bị máy chiếu in thành bóng trên màn hình. Đường nét gương mặt anh vốn rất tinh tế, lúc này bị máy chiếu phóng to, càng lộ rõ hơn vàng trán cao, sống mũi thon dài và đôi môi hơi nhếch lên, độ cong nửa gương mặt vô cùng hoàn hảo. Lý Dật Sơ lấy bút phác họa vài nét vào vở, sau khi tìm được cảm giác liền vẽ lại theo hình chiếu trên bảng. Tới lúc Lương Huyền nhảy xuống bàn thì Lý Dật Sơ cũng vừa hoàn thành nét cuối cùng, không chờ anh về chỗ cậu đã lật vội sang trang khác che bức vẽ đi.

Buổi diễn thuyết kéo dài tới năm giờ chiều, Lý Dật Sơ cầm vở theo sau Lương Huyền ra khỏi giảng đường, một đám học sinh tùm năm tùm ba đi về phía cầu thang. Lý Dật Sơ vẫn luôn cúi đầu, đột

nhien lại nghe có tiếng ai gọi mình. Cậu vừa ngẩng đầu lên, không ngờ lại là Lô Bân.

Lô Bân vốn đang đứng ở đầu cầu thang, nhìn thấy Lý Dật Sơ liền bước về phía cậu, “Chờ cậu nãy giờ.”

Lý Dật Sơ nhìn Lương Huyền rồi lại nhìn Lô Bân, buồn bực nói, “Anh chờ tôi làm gì?”

Lô Bân lấy một tờ giấy ra, cười nói, “Vốn định nghỉ hè sẽ nói cho cậu, không ngờ cậu lại chẳng có nhà. Ngày mốt tôi sẽ ra nước ngoài, đây là sổ di động và các loại tài khoản của tôi, sau này nhớ dùng nó để liên lạc với tôi.” Nhìn Lô Bân giống như đang có việc gấp, đưa giấy cho Lý Dật Sơ xong liền chuẩn bị đi ngay, “Tôi có nửa ngày tự do thôi, buổi tối còn chuyện cần làm, đi nha.”

Lý Dật Sơ giơ tờ giấy trong tay lên, nói, “Anh đi một quãng đường xa như vậy, chỉ vì cái này?”

Lô Bân nhếch miệng, “Cậu nói xem?”

Lương Huyền đứng một bên nãy giờ không mở miệng, nghe Lô Bân nói vậy liền nhẹ nhàng nhú mào, nhìn cả hai nói, “Hai người nói chuyện đi, tôi về ký túc xá trước.”

Hứa Phán đang xuống cầu thang, đột nhiên thấy Lương Huyền bước xuống rất nhanh từ bên cạnh, tới tiếng bắt chuyện của cô cũng không nghe thấy, chỉ có gò má lạnh lùng nghiêm túc chột thoáng qua. Bạn học của Hứa Phán buồn bực nói, “Ai cha Lương Huyền tức giận à?” Hứa Phán quay đầu nhìn Lý Dật Sơ đang tán gẫu với Lô Bân ở bên trên, mấy giây sau mới nói, “Chuyện này ai biết đâu...”

Lương Huyền về thẳng tới ký túc xá, theo bản năng liếc nhìn giường của Lý Dật Sơ, tâm trạng dường như có gì đó đang tích tụ không thoát ra được. Anh biết mình không phải đang tức giận, nhưng tâm trạng này chính anh cũng không tìm được từ nào để diễn tả, nói chung là nhìn đâu cũng thấy buồn bực. Từ nhỏ tới lớn, gần như chưa bao giờ anh có cảm giác xao động như vậy.

Tào Dung từ bên ngoài về phòng, thấy Lương Huyền nằm ở đầu giường đọc sách liền giật dây, “Đi đến phòng đa phương tiện không?”

Phòng đa phương tiện thực ra chính là phòng máy tính, Tào Dung ở trong trường lâu như vậy đã ngửa tay từ sớm. Lương Huyền rất ít khi lên mạng, nhưng nghĩ lại sách đọc cũng không vào, thôi thì tới phòng máy tính với Tào Dung cho rồi.

Máy vi tính của trường cài đặt tương đối thấp, Tào Dung bị giày vò hồi lâu mới tải được một trò chơi online, co vào góc ngồi gõ bàn phím bùm bùm, vô cùng tập trung.

Lương Huyền thì mở đại một bộ phim điện ảnh, đeo tai nghe vào im lặng xem.

Sau khi tiễn Lô Bân đi, Lý Dật Sơ về ký túc xá tìm Lương Huyền, không thấy anh đâu liền đến nhà ăn tìm nhưng vẫn không gặp. Trước khi lên đường chú Lương muốn mua điện thoại di động cho bọn họ nhưng bị Lương Huyền cự tuyệt, nói rằng không nên tiêu phí số tiền này, có gì cần cứ gọi cho giáo viên. Lý Dật Sơ không tìm được người liên hệ thậm chí anh đi chơi với ai đó thôi, thế là cậu đành quay lại ký túc xá chờ anh.

Đêm nay không có hoạt động tập thể, các kiểu giải trí của học sinh cấp ba rất thiếu thốn, hoặc là chôn mình trong ký túc xá tám chuyện, hoặc là đến thư viện đọc sách. Lý Dật Sơ nằm lì trên giường sửa sang lại ghi chép hôm nay. Buổi chiều khi nghe giảng, vì phải ghi rất nhanh nên cậu chỉ chép vào những ý chính thôi, hiện tại cứ dựa vào những nội dung này mà lý giải ra. Đại học chứa đựng tất cả ảo tưởng về tương lai của cậu, hiện tại cánh cửa sổ đó đã được mở ra cho cậu nhìn một góc, dù rất nhỏ bé rất mơ hồ thôi nhưng vẫn hoàn toàn được cậu đối xử thật trân trọng.

Coi lại đến phần giáo sư giới thiệu các trường đại học lớn trong nước, Lý Dật Sơ lại nghĩ đến Lương Huyền, không biết tương lai anh muốn đến thành phố nào? Với thành tích của anh Thanh – Bắc nhất định chắc ăn rồi, nếu cậu muốn đi theo thì lớp 12 càng phải nỗ lực nhiều hơn nữa. Lương Huyền vẫn không biết học lực của cậu khá tốt, đến lúc đó nếu thi đủ điểm đại học nhất định anh sẽ bị dọa sợ cho xem. Nếu có thể học chung trường với Lương Huyền, vậy biết đâu có thể giống như mấy ngày nay, mỗi ngày cùng nhau đi học cùng nhau trở về, cho dù có chút khô khan nhưng chỉ cần quay đầu là có thể nhìn thấy đối phương, nhất định sẽ rất thú vị.

* Thanh – Bắc: Đại học Thanh Hoa và Đại học Bắc Kinh, hai đại học hàng đầu của TQ.

Lý Dật Sơ càng nằm nghĩ càng cảm thấy tương lai tươi đẹp như một viên kẹo được bọc lại bằng tầng tầng lớp lớp giấy gói rục rỗng, chỉ chờ cậu dùng năm học lớp 12 đến xé ra thì sẽ được thưởng thức mỹ vị bên trong. Cả Lương Huyền nữa, đến khi anh biết mình cũng thi đại học, hơn nữa còn thi cùng một trường với anh thì sẽ có biểu tình thế nào?

“Tôi nói này em trai Dật Sơ, cậu đang nghĩ gì thế? Khóe miệng kéo tới mang tai rồi kìa.” Trương Vân ngồi đối diện nhìn thấy Lý Dật Sơ nằm trên giường cười như thần kinh, không nhin được gọi cậu tỉnh lại.

Lý Dật Sơ xoay người, “Lương Huyền và Tào Dung đâu? Vẫn chưa về à?”

Trương Vân, “Ai biết, gần tám giờ rồi mà không thấy ai.”

Lý Dật Sơ xuống giường, “Tôi ra ngoài tìm thử.”

Trương Vân, “Đừng đi hỏi cô giáo, có lẽ là hai bọn họ đi đâu chơi, nếu thầy cô biết lại mắng cho.”

Lý Dật Sơ, “Tôi biết, mà có hỏi chắc cô cũng không biết gì, sao lại đưa tới cửa cho cô mắng chứ.”

Đầu tiên Lý Dật Sơ đến thư viện, thư viện đã chuẩn bị đóng cửa. Lương Huyền không ở đây. Sau đó cậu lại đến đình nghỉ chân giữa hồ mà mấy ngày nay thường tới, cũng không thấy ai. Tìm mấy nơi vẫn không gặp, trong lòng Lý Dật Sơ có hơi hốt hoảng. Tuy cậu cứng rắn ám chỉ bản thân rằng đây là trường học, Lương Huyền sẽ không xảy ra chuyện gì, nhưng chưa nhìn thấy người thì cậu chưa an tâm nổi.

Lý Dật Sơ tìm kiếm khắp nơi trong trường, thậm chí không mang theo đèn mà cứ đi lên ngọn núi sau trường hô vài tiếng, bóng tối dày đặc bao trùm tất cả cây cối ban đêm, cơ bản không thể nào nhìn thấy có người trong đó hay không. Lý Dật Sơ liên tục gọi tên Lương Huyền từ chân núi tới đỉnh núi, cuối cùng đành thất vọng trở xuống.

Nghĩ lại mình đã tìm khắp nơi rồi, Lý Dật Sơ thầm nghĩ không biết có khi nào Lương Huyền đã về phòng hay chưa, vậy thì mình tìm ở ngoài làm sao ra. Cậu vội vã chạy về ký túc xá, mở cửa ra đến Trương Vân cũng không thấy đâu. Trên bàn có một tờ giấy, là lời nhắn của Trương Vân, “Tôi cũng đi tìm bọn họ, mười giờ rưỡi sẽ về.”

Đồng hồ treo tường chỉ đã sắp mười rưỡi rồi, Lý Dật Sơ đứng ngồi không yên trong phòng, vừa nghe tiếng mở cửa liền lập tức chạy ra đón, lại thấy chỉ có mình Trương Vân quay lại. Lý Dật Sơ vẫn chưa từ bỏ mà nhìn đằng sau lưng cậu ta một chút, lúc mở miệng mới nghe được giọng nói đã hơi lạc đi, “Lương Huyền đâu...?”

Trương Vân nhíu mày, “Không thấy, tôi nghĩ hay là đi nói với cô đi, lỡ như...”

“Đừng nói bậy!” Lý Dật Sơ lập tức cắt lời cậu ta. Cậu cúi đầu suy nghĩ vài giây rồi mới nói, “Như vậy đi, hai ta đi tìm thêm lần nữa, nhớ mang đồng hồ đeo tay. Nếu như đến mười một giờ vẫn không thấy thì sẽ báo với giáo viên.”

Trương Vân gật đầu, “Được.”

Hai người khóa cửa phòng vội vội vàng vàng chạy ra ngoài. Lúc ra khỏi cửa ký túc xá liền bị dì quản lý gọi lại, “Này, gần nửa đêm rồi các cậu ra ngoài làm gì? Bây giờ sẽ tắt đèn đi kiểm tra phòng ngủ ngay, không thể ra khỏi ký túc xá.”

Trong lúc tình thế cấp bách hai người đều quên mất ngoài cửa còn có người canh, cho dù nói sao cũng không cho qua. Lý Dật Sơ vốn đang sốt ruột, ầm ỹ một hồi liền gật luôn nội quy trường qua một

bên, vừa muốn trực tiếp đẩy cửa đi ra ngoài thì lại nhìn thấy Lương Huyền và Tào Dung từ xa xa đang đi về phía ký túc xá.

Sự tức giận cả buổi tối bốc lên tới đỉnh đầu, Lý Dật Sơ đẩy cửa kính ra, bước vài bước tới trước mặt Lương Huyền hét to, “Anh đi đâu?!”

Lương Huyền vốn nghĩ xem phim xong có thể thay đổi tâm trạng, nhưng vừa ra khỏi phòng máy trong đầu anh lại nhen đến Lý Dật Sơ, nhanh chóng không nhớ nổi mình mới xem cái gì. Càng đến gần ký túc xá thì cảm giác buồn bực trong lòng như ban chiều càng lớn, tới khi Lý Dật Sơ bước tới trước mặt hét to với anh, tâm trạng trong lòng nháy mắt vọt lên tới đỉnh điểm, biến thành cảm xúc anh vẫn thường xuyên có trong nửa năm nay — tức giận.

Lương Huyền, “Anh đi đâu cũng cần phải báo hết với em sao.”

Lý Dật Sơ trơ mắt nhìn anh đi thẳng vào ký túc xá không thèm quay đầu lại, nhất thời không biết phải đối diện thế nào với một Lương Huyền đang tức giận. Từ trước tới giờ anh cũng từng giận dữ với cậu, nhưng đó đều là vì cậu phạm lỗi. Lần này anh đi chơi bên ngoài tới nửa đêm mới về, sao ngược lại cơn giận còn lớn hơn cả mình?!

Lý Dật Sơ càng nghĩ càng phẫn nộ, mặt sầm xuống quay về. Dì bảo vệ ngăn cậu lại hỏi cậu tên gì, chuẩn bị viết lên bảng đen nhỏ để phê bình. Lý Dật Sơ trực tiếp cầm lấy viên phấn, loạch xoạch viết tên mình lên bảng xong liền quay đầu đi.

Dì quản lý sau lưng cả giận nói, “Cậu bạn học này, cậu nhất định phải bị phê bình!”

Hôm sau quả nhiên dì quản lý liền báo lại cho cô giáo. Vì vậy hoạt động buổi trưa vừa kết thúc xong Lý Dật Sơ bị gọi lại trước mặt cả lớp, phạt chạy mười vòng quanh sân tập. Buổi trưa chính là khi ánh nắng mặt trời chói chang nhất, trong sân tập không có bất kỳ bóng râm nào, chỉ cần bước trên đường trải nhựa đã có thể cảm giác thấy lòng bàn chân nóng lên.

Lý Dật Sơ biết quả thực mình đã vi phạm kỷ luật, bị phạt là đúng. Tuy rằng thể chất cậu không tốt nhưng mỗi lần học thể dục chạy mười vòng cũng chẳng thành vấn đề, mười vòng nơi này hẳn không phải việc khó gì.

Hứa Phán lên tiếng đầu tiên, “Cô ơi, trời nóng như vậy Lý Dật Sơ dễ bị say nắng lắm, chạy ít lại chút được không ạ?” Vài học sinh bên cạnh nghe xong cũng lên tiếng xin xỏ giáo viên.

Cô giáo gật gật đầu, “Vậy thì đổi thành năm vòng đi.”

Hứa Phán lập tức hiểu rõ cô Bạch chủ nhiệm cũng không thật sự muốn phạt Lý Dật Sơ, cô chỉ mới nói một câu thôi mà cô giáo đã trừ một nửa, vậy nếu người khác tới xin xỏ tiếp thì biết đâu lệnh phạt này sẽ bị hủy luôn. Hứa Phán vội vàng vỗ vỗ Lương Huyền bên cạnh, “Lương Huyền cậu mau nói gì đi, thành tích cậu tốt nhất, cô Bạch cũng rất thích cậu, chỉ cần cậu cầu xin thì có thể cô sẽ không phạt Lý Dật Sơ nữa đâu.”

Hàm dưới Lương Huyền khẽ nhúc nhích, đứng lên không thay đổi sắc mặt bước ra khỏi phòng.

Lý Dật Sơ lập tức nổi giận chạy về phía sân luyện tập.

“Uầy –” Hứa Phán nhìn Lương Huyền đã đi xa, nhất thời không biết chuyện gì đang xảy ra. Bình thường cô thấy Lương Huyền coi Lý Dật Sơ như bảo bối vậy, đừng nói chạy mười vòng dưới trời nắng, nếu như mọi khi, chỉ cần cậu đứng dưới ánh nắng mười phút thôi thì Lương Huyền đã kéo cậu về phòng rồi.

Hứa Phán trầm nghĩ, nhất định là đang cãi nhau. Hôm qua không phải vẫn còn rất tốt sao? Không đúng, từ lúc nhìn thấy Lương Huyền chiều qua trên cầu thang thì anh đã bày ra bộ mặt như ai đang nợ tiền mình rồi.

Lương Huyền vốn định đến căn tin ăn cơm, tới cửa rồi nhưng rồi cuộc vẫn chuyển hướng đi về phía sân tập.

Bên ngoài đường chạy có trồng mấy hàng cây, Lương Huyền dựa vào vào một thân cây đứng nhìn Lý Dật Sơ đầu đầy mồ hôi cách đó không xa. Giữa chừng Lý Dật Sơ có hơi lảo đảo một chút, chân Lương Huyền liền không khống chế nổi bước vài bước về phía trước muốn đến dìu cậu, nhìn thấy cậu đứng thẳng dậy anh mới dựa lại vào thân cây. Ánh mặt trời nóng rực xuyên qua tán lá chiếu lên cánh tay Lương Huyền, anh cảm giác như da dẻ mình đang bị nướng lên, vừa mới chuẩn bị thay đổi vị trí thì hình ảnh cả người Lý Dật Sơ đều phôi ra dưới ánh mặt trời lọt vào mắt. Lương Huyền đảo mắt nhìn sang hai bên, tìm thấy một nơi ánh sáng chiếu mãnh liệt nhất rồi bước qua.

Ngày tết năm ấy khi hai người mười hai tuổi, Lưu Phàm dẫn bọn họ về nhà mẹ để chúc tết. Trong nhà bà ngoại Lương Huyền có hai anh họ, cha mẹ đi làm thuê ở xa nên hai đứa đã ở với ông bà từ nhỏ, nuôi dạy sơ sài nên không hề có lễ phép, đứng trước mặt Lương Huyền và Lý Dật Sơ càng giống như hai con khỉ hoang chạy từ đám bùn ra. Khi đó Lý Dật Sơ rất đáng yêu, mắt to mũi cao, ăn

nói cử chỉ đều có quy củ, yên yên tĩnh tĩnh khiến ai cũng khen. Cha mẹ của hai người anh họ kia chỉ gặp được con mỗi khi về tết, cho nên bọn chúng muốn gì được đó, càng thêm coi trời bằng vung. Bọn chúng không dám bắt nạt Lương Huyền nhưng lại chuyên môn khó dễ Lý Dật Sơ. Hai thằng nhóc ngang ngược thấy Lý Dật Sơ yên tĩnh hiểu chuyện lại có vẻ dễ bắt bặt, giống như nhìn thấy một món đồ chơi mới thú vị, tìm đủ mọi chiêu dọa cậu cho bằng được.

Lý Dật Sơ biết đây là quê của Lưu Phàm, chỉ có mình cậu là người ngoài, có thể nhìn đều nhìn hết, nếu bị bắt nạt quá trớn thì trốn xa một chút. Nhưng hai đứa nhỏ choai choai kia gây chuyện không có điểm dừng, một ngày nọ Lý Dật Sơ đang ngủ trưa đột nhiên cảm thấy khuôn mặt hơi lạnh lạnh, vừa mở mắt ra nhìn liền thấy một con rắn to bằng ngón tay cái đang quấn quanh cổ mình. Lúc đó cậu bị dọa suýt ngất đi. Hiện giờ đang mùa đông, sao có thể có rắn bò lên giường, nhất định là do mấy người anh họ bày trò. Cậu từng thấy trên tivi, rắn đang ngủ đông mà bị chọc tỉnh sẽ vô cùng hung hãn. Lý Dật Sơ không biết đây có phải rắn độc không, cho dù không phải thì hiện giờ cậu cũng chẳng dám động đậy, sợ hãi và buồn nôn khiến cậu quên sạch mấy cách bắt rắn trên tivi. Cậu cứ nằm thẳng đơ cả người trên giường mãi, muốn chờ đến lúc con rắn tự bò đi. Giữa mùa đông khắc nghiệt mà mồ hôi lạnh sau lưng đã thấm ướt cả áo ngủ của Lý Dật Sơ.

Lương Huyền đi ra ngoài về không thấy Lý Dật Sơ đâu, hỏi bà ngoại thì bà nói cậu còn đang ngủ trưa. Lương Huyền nhìn đồng hồ, thầm nghĩ không biết cậu có ngã bệnh hay không, sau đó liền vào phòng ngủ xem thử. Trong nháy mắt mở cửa ra gần như Lương Huyền cũng bị hù chết khiếp. Anh nhìn thấy Lý Dật Sơ nhắm mắt không nhúc nhích, trên cổ cậu có một con rắn, còn tưởng rằng cậu đã chết. Lý Dật Sơ nghe thấy tiếng động liền mở mắt ra, một giọt

nước mắt chảy xuống từ đôi mắt đỏ ửng của cậu ngay khi vừa nhìn thấy Lương Huyền, sợ hãi tột độ và vui sướng bất ngờ khiến môi cậu khẽ run. Lương Huyền nhanh chóng bình tĩnh lại, giơ ngón tay lên ‘Xuyt’ một tiếng với cậu, ra hiệu cho cậu đừng nói gì. Sau đó anh liếm liếm môi, trong lòng vô cùng căng thẳng nhưng chẳng hề lộ chút gì ra ngoài, hơi cúi người xuống nhắm vào đầu rắn, chỉ một giây sau đã nhanh chóng bóp lấy đầu nó dùng sức ném mạnh ra ngoài cửa sổ.

Lương Huyền ném con rắn đi rồi trở lại bên giường, Lý Dật Sơ vẫn còn nằm yên không nhúc nhích như người mất hồn. Lương Huyền vỗ vỗ mặt cậu, “Dật Sơ? Không sao rồi.” Lý Dật Sơ đột nhiên lao xuống giường cắn răng chạy ra ngoài, vừa đến cạnh cửa đã bị anh kéo lại. Lý Dật Sơ dùng sức giữ lấy cậu, “Em cứ ngồi yên trong phòng, anh đi!”

Lý Dật Sơ nghiêng rằng, “Không liên quan tới anh.”

Lương Huyền dùng lực giữ lấy đầu cậu, trầm giọng nói, “Vậy chúng ta cùng đi.”

Trận đánh nhau đó là lần khốc liệt nhất trong trí nhớ Lương Huyền, hai bên đều thương tích đầy mình, cuối cùng là nhờ người lớn đi ngang qua vào ngăn cản, nếu không thật sự là không thấm tặn xương thì không bỏ qua.

Bốn đứa nhỏ bị người ta đưa về nhà, mẹ Lương Huyền nhìn thấy hai thằng con mình bị đánh sưng mặt sưng mũi, đến rằng cửa cũng gãy mất, lập tức nổi trận lôi đình mắng từ Lương Huyền đến Lý Dật Sơ. Lưu Phàm nghe tin chạy về nhà, cậu anh liền giận giữ mắng thẳng, “Bình thường nhìn Lý Dật Sơ thành thành thật thật, không ngờ lại là thứ lòng dạ ác động! Còn cả Lương Huyền nữa! Cô dạy

dễ thế nào vậy hả? Hả?! Giúp người ngoài đánh anh họ của mình! Còn có phép tắc gì hay không?!”

Lưu Phàm vội vã đẩy Lương Huyền, “Lương Huyền, mau xin lỗi cậu đi, con nít không chịu học cái tốt mà cứ học người ta đánh nhau!”

Lương Huyền hừ lạnh, nói thẳng, “Từ nay về sau, hai người các anh đừng bao giờ lại gần Dật Sơ nữa.”

Lời khiêu khích này vừa tốt ra, hai bên liền muốn lao vào nhau lần nữa. Lương Huyền kéo Lý Dật Sơ lui lại vài bước, lớn tiếng nói, “Việc hôm nay tụi con không sai chút nào, cậu, nếu không phải vì cậu là cậu ruột của con thì con sẽ còn đánh ác hơn nữa.”

Nói xong anh liền kéo Lý Dật Sơ đi thẳng tới bến xe mua vé về nhà. Trên đường đi Lý Dật Sơ phát hiện tâm trạng Lương Huyền tốt một cách kỳ lạ, cho dù mi mắt vẫn sừng sững nhưng lại hát khẽ cả đường, thỉnh thoảng còn nhip chân theo, không hề giống người vừa mới đánh nhau.

Lương Huyền vẫn còn nhớ tâm trạng mình khi ấy. Lý Dật Sơ bị người khác bắt nạt, anh biết hết, nhưng anh cũng biết đó là nhà bà ngoại, nhường nhịn là cách tốt nhất, mãi tới khi không nhịn nổi nữa anh mới bộc phát hết ra ngoài. Trên bàn cơm thân thích của anh nhìn Lý Dật Sơ như có lòng tốt nhưng thật ra lại đang trào phúng cậu bằng từ ngữ ác ý, hai người anh họ âm thầm bắt nạt cậu, cho dù trước mặt Lương Huyền Lý Dật Sơ vẫn cười ha hả như bình thường nhưng lòng anh lại thấy khó chịu vô cùng. Bởi vậy lúc đánh nhau anh không hề nể mặt mũi ai, anh đang báo thù cho Lý Dật Sơ, đồng thời cũng xả ra sự tức tối tích tụ mấy ngày liên tiếp trong lòng.

Bắt đầu từ khi đó Lương Huyền đã biết, so với việc Lý Dật Sơ bị bắt nạt thì anh càng không thể chấp nhận chuyện để cậu phải một mình đối mặt với những thứ này, còn anh và người khác cùng nhau đứng bên ngoài thờ ơ lạnh nhạt nhìn. Cho dù là việc tốt hay việc xấu, Lương Huyền phải cùng trải qua với Lý Dật Sơ thì mới có thể an tâm, cho dù đánh nhau với người khác, cho dù bị thương khắp cả người, cũng tốt hơn đứng một bên nhìn Lý Dật Sơ bị thương.

Vài năm nhoáng cái trôi qua, tự bản thân Lương Huyền cũng không nhận ra anh đã dưỡng thành thói quen như vậy, nếu Lý Dật Sơ phải chịu khổ thì nhất định anh sẽ chịu chung với cậu. Mặc dù hiện giờ đang giận cậu nhưng thân thể vẫn lựa chọn tuân theo bản năng.

Từ khi Lương Huyền đi đến sân tập thì Lý Dật Sơ đã nhìn thấy anh, sau đó liền cố ý không đưa mắt về phía đó nữa. Chạy xong vòng thứ năm cậu còn hờn giận chạy tiếp, quả nhiên không ngoài dự đoán, mới chạy được nửa vòng thứ sáu thì Lương Huyền đã bước ra khỏi hàng cây, mặt lạnh nhạt chắn trước người Lý Dật Sơ, phun ra ba chữ quý như vàng, “Có bệnh à.” Sau đó ngồi xổm xuống vác cậu lên vai quay người đi về.

Lý Dật Sơ nằm nhoài trên lưng Lương Huyền, khước miệng nhếch lên nhưng giọng nói lại giả vờ lạnh lùng, “Lương Huyền, cô giáo phạt em chạy bộ mà, anh thả em xuống.”

Lương Huyền ước chừng cơ thể cậu, “Đàng hoàng một chút!”

Lý Dật Sơ há miệng làm mặt quỷ đằng sau lưng anh, cẳng chân thon dài cứ lắc tới lắc lui trên cánh tay Lương Huyền, thực hiện ba chữ “Không đàng hoàng” suốt cả đoạn đường.

Về tới sảnh ký túc xá Lương Huyền mới đặt Lý Dật Sơ xuống. Anh nhìn tấm bảng nhỏ treo trên tường, phía trên ghi bốn chữ “Thông báo phê bình” thật lớn, dưới đó là tên Lý Dật Sơ. Lương Huyền đi đến cầm lấy viên phấn trên cửa sổ phòng bảo vệ, quay lại chỗ bảng đen xoạt xoạt xoạt viết tên mình lên trước tên Lý Dật Sơ.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hấm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 15

10986903_425193134311301_2059947966904245747_n-2

Thời gian bảy ngày trôi qua rất nhanh, sau khi kết thúc buổi lễ tạm biệt vui vẻ thì đám học sinh liền leo lên xe buýt về nhà. Lần này Lương Huyền đã rút ra được bài học, sau khi lên xe nhanh chóng đẩy Lý Dật Sơ vào chỗ ngồi bên trong, còn mình ngồi xuống ghế ngoài, tránh bị những người khác chen vào như lần trước. Xe chạy được nửa quãng đường thì phần lớn người trên xe đều đã ngủ thiếp đi. Lý Dật Sơ vốn dựa đầu vào cửa sổ xe, nhưng bởi vì xe cứ chấn động mãi nên hất đầu cậu sang bên khác, tựa lên cánh tay Lương Huyền.

Mắt Lương Huyền vốn đang nhắm chặt, đầu Lý Dật Sơ vừa ngã sang anh liền mở mắt ra, hơi động dậy cơ thể để tìm cho cậu một tư thế thoải mái. Đáng tiếc tư thế này không duy trì được bao lâu, xe chạy vào đoạn đường cao tốc đang tu sửa nên xóc nảy vô cùng, đầu Lý Dật Sơ lúc ẩn lúc hiện, cuối cùng cả khuôn mặt đều tỳ lên cánh tay Lương Huyền, vàng trán sống mũi đôi môi đều dán hết vào phần da dẻ cánh tay anh.

Trên xe có máy điều hòa không khí đang thổi ra hơi lạnh, thế mà trong nháy mắt khi đôi môi Lý Dật Sơ thiếp lại Lương Huyền liền cảm thấy nhiệt độ đột ngột tăng lên. Anh nghiêng đầu nhìn Lý Dật Sơ vẫn đang nhắm mắt ngủ say. Tối hôm qua phòng bọn họ trò chuyện quá muộn, ba giờ sáng mới ngủ được, sáng sớm mới hơn

sáu giờ đã phải dậy ngồi xe tới giờ, chẳng trách tắc lư cỡ nào cũng không tỉnh nổi. Có lẽ vì mũi ép vào quá sát nên hô hấp Lý Dật Sơ hơi khó khăn, vô thức chuyển góc độ, đôi môi bởi thế còn ma sát qua lại trên cánh tay Lương Huyền.

Nếu như không phải đang nhắm mắt thì động tác này giống y như đang hôn cánh tay anh.

Lương Huyền thử thu tay vịn giữa hai ghế lên, nhưng lại sợ kinh động tới Lý Dật Sơ nên dùng cánh tay kia sờ soạng hồi lâu mà vẫn không mò tới nút lệnh, coi bộ không thể thu lại rồi. Trong đầu Lương Huyền tiếc nuối thở dài, anh vốn định thu tay vịn lên để Lý Dật Sơ có thể nằm lên đùi anh mà ngủ. Tư thế này của cậu nhìn chẳng thoải mái chút nào, nếu như không phải đôi môi cậu đang tỳ vào cánh tay anh thì Lương Huyền thật sự muốn đánh thức cậu dậy đổi tư thế ngủ khác.

Chỉ là hai mảnh xúc cảm mỏng manh mềm mại, lại khiến cả người cảm thấy như đang bước trên bông, sự mềm mại ấy thấm thấu khắp toàn thân anh. Lương Huyền vốn cũng đang buồn ngủ nhưng lúc này lại tỉnh hẳn, cúi đầu nghiêng sang nhìn Lý Dật Sơ. Từ lần đầu tiên nhìn thấy Lý Dật Sơ khi còn bé đến giờ, Lương Huyền vẫn cảm thấy chưa từng có người nào dễ nhìn như cậu, bất kể là nam sinh hay nữ sinh. Trước đây trong lớp luôn có người nói anh là cây gỗ mục không biết thưởng thức, người khác hỏi ý kiến anh về hotgirl hotboy trong trường, lúc nào anh cũng cảm thấy chỉ có nhiều đó, nhìn qua rồi quên ngay. Người khác lại hỏi anh phải dạng gì thì anh mới thấy dễ nhìn, bao giờ trong đầu anh cũng nhớ tới Lý Dật Sơ.

Lúc nhỏ từng có lần, khi ấy cha mẹ Lý Dật Sơ vẫn còn, bọn họ đến Lương gia làm khách, Lương Trường Bình bưng một bàn kẹo

ra, cha Lý Sợ con trai sâu răng nên bình thường không cho cậu ăn kẹo, lần này cũng chỉ cho Lý Dật Sợ ăn một viên. Lý Dật Sợ thèm ăn không chịu, Lương Trường Bình liền bảo Lương Huyền đưa cậu đi chơi một chút để dời sự chú ý. Đầu óc Lý Dật Sợ rất linh hoạt, quần lầy Lương Huyền cũng không đòi được viên kẹo nào, tủi tủi thân thân muốn chơi trò chơi với anh, quy tắc trò chơi là hai người thay phiên nhau giấu kẹo, đối phương đến đoán, tổng cộng hai ván, ai đoán trúng có thể ăn viên kẹo đó. Lương Huyền bị nhõng nhẽo đến hết cách, thậm chí nghĩ thôi thì giấu thật kỹ cho cậu khỏi tìm ra là xong, vì vậy liền đồng ý chơi trò này.

Ván đầu tiên là Lương Huyền giấu, Lý Dật Sợ đoán. Để Lý Dật Sợ đoán không ra anh liền đưa kẹo cho cha Lý. Phòng nào Lý Dật Sợ cũng vào tìm, cuối cùng chỉ có thể chịu thua, nhìn thấy cha mình đưa viên kẹo ra liền không ngừng kêu ca rằng anh Lương Huyền quá âm hiểm.

Ván sau đến phiên Lý Dật Sợ giấu, Lương Huyền bị nhốt vào phòng ngủ để khỏi nhìn lén, sau khi cậu giấu kỹ xong cậu liền vào gõ cửa phòng ngủ, dương dương đắc ý tạo một thủ thế với Lương Huyền, sau đó đỉnh đạc ngồi lên ghế sofa chờ anh chậm rãi đi tìm. Lương Huyền đương nhiên rất quen thuộc với nhà mình, cứ nghĩ sẽ tìm rất nhanh nhưng mất mười mấy phút rà khắp các góc mà vẫn không thấy bóng dáng viên kẹo đâu. Anh không phục, lại kiểm tra hết những nơi có khả năng bỏ sót, lật tới lật lui hai lần mà vẫn không tìm được. Còn Lý Dật Sợ trốn sau sofa không ngừng cười trộm, Lương Huyền đi tới bên cạnh cậu nhìn chằm chằm một hồi, lúc Lý Dật Sợ nhảy từ ghế xuống liền lập tức đuổi theo.

Lý Dật Sợ chạy đến phòng ngủ Lương Huyền, chôn đầu vào chăn không muốn lộ diện. Lần này Lương Huyền càng xác nhận suy

đoán của mình, Lý Dật Sơ giấu kẹo vào miệng rồi, sợ là đã tan mất một nửa. Lương Huyền cũng nhảy lên giường thọc lét cậu, nhanh chóng đè cậu xuống giường không động đậy nổi.

Lương Huyền giả vờ nghiêm túc, “Há mồm.”

Miệng Lý Dật Sơ vốn đang ngậm chặt, Lương Huyền vừa chọc eo cậu một phát liền lập tức há mồm nở nụ cười, “Hahaha –”

Hiện tại hai tay Lương Huyền đều đang bận, nhìn thấy nửa viên kẹo trên đầu lưỡi Lý Dật Sơ liền không hề nghĩ ngợi mà cúi đầu qua, lè lưỡi cuốn viên kẹo kia vào miệng mình. Lý Dật Sơ thấy đã vỡ lẽ với anh, cũng nghiêng người qua dán miệng mình vào miệng Lương Huyền, muốn cạy mở miệng anh để giành viên kẹo về. Hai người đùa giỡn trên giường, hàm răng mấy lần va vào một chỗ.

Lưu Phàm nghe tiếng động trong phòng ngủ, vừa bước vào liền thấy hai đứa nhỏ đang tranh tới tranh lui viên kẹo, miệng dính đầy nước bọt của đối phương, ghét bỏ nói, “Mau dừng lại mau dừng lại, nhìn bộ dạng hai đứa kia, mất vệ sinh quá!”

Lưu Phàm tách hai đứa nhóc ra, mở miệng nhắc Lương Huyền, “Bình thường chia cho con hoa quả với người khác đều ngại người ta bẩn, giờ ngược lại không thấy dơ à?” Sau đó kéo bọn họ vào buồng tắm rửa mặt.

Lý Dật Sơ vẫn ngủ say như trước. Trong đầu Lương Huyền nhớ tới việc khi còn nhỏ, cảm thấy hơi buồn cười, dùng ngón tay nhẹ nhàng ấn ấn khóe miệng cậu. Suy nghĩ kỹ một chút quả thật có chút lạ lùng. Lương Huyền lớn như vậy, không phải chưa từng tiếp xúc với người lạ trong khoảng cách gần, nhưng bất kể là nam sinh đen thui hay nữ sinh trắng trẻo thì chỉ cần đứng quá gần anh đã có chút

bài xích. Anh không thích cảm giác đụng vào người người khác, nói một cách chính xác hơn, là ghét bỏ. Cho nên từ lâu Lý Dật Sơ đã nói anh có tính khiết phích(aka bệnh sạch sẽ), là người có tật xấu. Chỉ có Lý Dật Sơ là ngoại lệ. Khi còn bé Lương Huyền và cậu thân mật không hề có khoảng cách, cùng ăn một bát cơm, cùng tắm chung một bồn là chuyện bình thường. Sau đó lớn lên cứ chỉ hai người cũng không còn như hồi bé, mỗi lần Lý Dật Sơ tình cờ lại gần Lương Huyền, anh không chỉ không hề có ý chống cự mà ngược lại còn có cảm giác lưu luyến mơ hồ. Giờ đây loại lưu luyến này càng ngày càng rõ ràng, rất nhiều lần, ví dụ như lúc này, khi Lý Dật Sơ tựa vào anh, thứ Lương Huyền nghĩ tới không phải là đẩy cậu ra, ngược lại anh còn có một loại kích động muốn cúi đầu hôn cậu, muốn ôm trọn cơ thể cậu vào lòng, muốn giữa hai người không còn khoảng cách lớn như vậy nữa.

Cuối cùng những dục vọng gì đó đều chỉ hóa thành chuyển động nhỏ nơi bả vai Lương Huyền.

Hai người về đến huyện, trước tiên đến cửa hàng thú cưng đón thả con về. Một tuần không gặp mà thả con không hề quên mất bọn họ, vừa thấy mặt đã nhảy đến dưới chân hai người, mũi cọ cọ vào giày Lý Dật Sơ. Lý Dật Sơ ôm thả con vào lòng, hai người ngồi xe hơn nửa ngày mộng đã tê rần, cho nên quyết định không bắt xe nữa mà đi bộ về nhà.

Đi ngang qua cổng trường cấp ba, bảng vàng đã dán lên, lần này thành tích thi đại học của trường kém hơn ý muốn, trước đây mỗi khối 12 đều có khoảng mười mấy hai mươi học sinh thi đậu Thanh – Bắc, năm nay chỉ còn có năm. Đừng nói tới điểm thi vào đại học trọng điểm, trình độ bình quân cũng thấp hơn năm ngoái nhiều.

Lý Dật Sơ, “Năm nay tiền thưởng của chú Lương ít đến một nửa.”

Lương Huyền, “Trường mình mười mấy năm rồi không gặp tình huống này, tà môn.”

Hai người nói chuyện phiếm cả đoạn đường về nhà, tặng chút quà mua trên tỉnh cho người lớn. Lương Trường Bình đang chuẩn bị ra ngoài, thuật lại dăm ba câu tình hình hiện nay cho bọn họ. Thành tích khối 12 năm nay thật sự là một cú sốc, bởi vậy năm học này sẽ khai giảng sớm hơn hai mươi ngày, hiện giờ chỉ còn hai ngày nghỉ. Lương Huyền và Lý Dật Sơ vội vàng về phòng ngủ sắp xếp lại sách giáo khoa và giáo trình.

Đêm trước khai giảng sấm vang chớp giạt, đến sáng sớm hôm sau lại mưa rào xối xả. Cha con ba người không ai có thể đạp xe, đành cõng nhau bung dù đi xe buýt. Trước cổng trường cấp ba có một ổ gà lớn, vì trời mưa nên đọng đầy nước. Bảo vệ đặt mấy hàng gạch trong vũng nước, tiện cho học sinh đi giày kèm tất giẫm lên bước vào cổng, còn các học sinh chỉ mang giày không thì trực tiếp lội nước vào. Có vài nam sinh hiếu động nhìn thấy các nữ sinh đang run rẩy bước trên các viên gạch liền cố ý chạy ngang qua dùng chân đạp nước bắn lên thật cao, tóa hết lên người người khác.

Người đẹp như Tống Tân Dư đương nhiên cũng không được buông tha, cô bé vừa mới bước lên viên gạch đầu tiên thì đã có vài nam sinh từ bên cạnh đạp nước chạy tới, bọt nước trực tiếp bắn lên dính hết vào áo sơ mi của Tống Tân Dư. Một đám học sinh tụ tập trước cổng trường, mấy hàng gạch khác đều có học sinh đang bước lên, có điều chẳng quen biết gì nhau, những bạn gái xinh xắn đương nhiên sẽ thu hút sự chú ý hơn, đặc biệt là với những đứa lưu manh như ban nãy. Tống Tân Dư là học sinh ưu tú, bình thường không có

cơ hội tiếp xúc với những thành phần này, đột nhiên bị cố ý khó dễ khiến cô không biết phản ứng thế nào, cũng không dám lấy cứng đối cứng với mấy nam sinh đó, thế là đành quay người bước xuống, dự định đổi sang đường khác. Mấy thằng nhóc kia lại đứng chặn trước mặt cô bé cọt nhả, huýt sáo nói, “Đi đi chứ người đẹp, tụi tui đâu phải người xấu.”

Tổng Tân Dư vừa sợ vừa bất lực, rướn cổ lên tìm khắp bốn phương tám hướng, xem thử có ai quen biết để cầu cứu, nhưng đáng tiếc trong cơn mưa chẳng chịt toàn là bóng dù ngăn cản tầm mắt, cô bé không thấy rõ mặt người phía sau. Đang hoang mang lo lắng thì Lương Huyền và Lý Dật Sơ chen qua các nam sinh đến đứng bên cạnh Tổng Tân Dư. Vốn bọn họ đã đi qua rồi, khi Lý Dật Sơ vô tình quay đầu liền nhìn thấy Tổng Tân Dư bị người khác ngăn lại nên mới gọi Lương Huyền cùng tới đây.

Mấy thằng nhóc lưu manh tuy không quen biết Lý Dật Sơ nhưng lại nhận ra Lương Huyền, người thành danh sau một trận chiến với Lô Bân. Bọn họ làm khó Tổng Tân Dư chỉ để cho vui, cũng không muốn gây chuyện, thấy Lương Huyền đến đây đều tản hết đi.

Tổng Tân Dư cảm động vô cùng, luôn miệng cảm ơn hai người.

Lương Huyền và Lý Dật Sơ đều mang giày thể thao, không thể lội nước nên phải bước theo sau Tổng Tân Dư vào trường.

Dù cửa Tổng Tân Dư bung ra vừa vặn ngang tầm mắt Lý Dật Sơ, cô còn loạng chà loạng choạng cảm giác như sắp đâm vào mắt cậu. Thỉnh thoảng Lý Dật Sơ phải né về sau một chút để tránh tán dù phía trước, lại sợ mình động đậy chọc dù vào mặt Lương Huyền, thế nên đành duỗi thẳng tay giơ dù qua khỏi đỉnh đầu mọi người.

Lương Huyền lại cho rằng cậu đang chơi đùa, nhắc nhở cậu từ phía sau, “Hạ dù xuống, mưa lớn lắm.”

Khai giảng được nửa ngày thì có bạn học theo thói quen đến chỗ Lý Dật Sơ mua đồ ăn vặt. Lý Dật Sơ lớn tiếng nói, “Mình tuyên bố, cửa hàng đồ ăn vặt của mình đóng cửa từ hôm nay!”

Các bạn học đau lòng kêu rên, “Tại sao —!”

Lý Dật Sơ nói thầm, bởi vì tôi phải học tập thật tốt để nhanh chóng đuổi kịp Lương Huyền, sau này vào cùng một trường đại học, nhưng ngoài miệng chỉ có thể trả lời, “Bởi vì bị người nhà phát hiện, không thể bán nữa.”

Mưa to cả ngày không có vẻ gì sẽ nhỏ lại, mắt thấy mọi con đường trong thị trấn đều ngập nước. Trường học lo lắng sau giờ tự học buổi tối học sinh ra về không an toàn, quyết định học buổi chiều xong thì cho nghỉ. Lý Dật Sơ đứng bên ngoài phòng học nhìn màn mưa dày đặc, đột nhiên cảm thấy thật không quen. Có lẽ bởi vì tất cả thời gian gần đây đều ở cạnh Lương Huyền, chợt nhìn lại mới không quen với cảm giác bên cạnh trống rỗng như vậy.

Lý Dật Sơ chờ dưới mái hiên, mười mấy phút sau Lương Huyền mới che dù bước tới trước mặt cậu, Lý Dật Sơ mặt mày hớn hờ nhảy vào dưới tán dù anh. Xung quanh đều là người đang bung dù, các tán dù cứ va chạm ma sát vào nhau, rộn rộn ràng ràng. Lý Dật Sơ vốn định bung dù mình lên, tay lại bị Lương Huyền bắt lấy, “Ra khỏi trường rồi bung, nơi này chen lấn chật chội quá, dễ đụng vào người khác.”

Thế là Lý Dật Sơ và Lương Huyền che chung một cây dù bước ra ngoài theo dòng người. Lý Dật Sơ đi bên phải Lương Huyền, anh

vốn cầm dù bằng tay phải nên tay trái bị mưa tạt ướt, đoán là có lẽ cánh tay phải Lý Dật Sơ chắc cũng không giấu được. Thế là anh đổi dù sang tay trái, tay phải ôm bả vai Lý Dật Sơ kéo cậu vào giữa, nửa ôm cậu như vậy đi ra khỏi cổng trường.

Lý Dật Sơ ngẩng đầu lên nói, “Giày anh có ướt không? Giày em ướt.”

Mưa to rơi liên tiếp lên mặt dù, tạp âm dày đặc, Lương Huyền nhìn thấy Lý Dật Sơ há mồm nói chuyện nhưng lại không nghe rõ cậu nói gì, vì vậy liền đưa lỗ tai lại gần miệng cậu, lớn tiếng hỏi, “Em nói gì?”

Lý Dật Sơ nói vào lỗ tai anh, “Không có gì, ra ngoài lại nói tiếp, ui —”

Bởi vì sau lưng có người đẩy một chút nên môi Lý Dật Sơ liền chạm phải tai Lương Huyền. Hai má Lý Dật Sơ lập tức nóng như sắp bị thiêu cháy, sau khi sững sốt mấy giây mới nhanh chóng rút về.

Lương Huyền nghiêng đầu nhìn Lý Dật Sơ trong ánh đèn đường tối tăm ẩm ướt, cậu không thể tránh né nên cũng ngẩng lên nhìn thẳng vào anh qua màn hơi nước. Tán dù như ngăn cách hai người trong một thế giới nhỏ, mặc kệ dòng người mắc cửi xung quanh. Tiếng mưa rơi không ngừng lọt vào tai, nhưng dưới tán dù lại vô cùng yên tĩnh khô ráo, cuộn cuộn sóng ngầm.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 16

0189fdfa0ea6d2b4d2155b4154db7225-1

Mưa to hiem thấy khiến căn nhà tràn đầy hơi nước ẩm ướt. Góc tường trong phòng ngủ Lương Huyền cũng bắt đầu bị dột, từng giọt nước mưa nhỏ xuống chảy dọc theo mặt tường đầu giường anh. Lưu Phàm nhìn bức tường rầu rĩ, “Dự báo thời tiết nói là mấy ngày nữa đều có mưa to kèm sấm chớp, mẹ nghĩ hay là dời chiếc giường tới chỗ khác đi.”

Lương Huyền, “Được. Mẹ cứ ngồi bên này đi, con và Dật Sơ đi chuyển giường.”

Lưu Phàm, “Haizz, hai con cẩn thận chút, coi chừng dập chân.”

Căn phòng không lớn, còn dư lại ba mặt tường, một mặt có cửa sổ, một mặt có cửa ra vào, chỉ còn tấm gỗ ngăn phòng ngủ làm hai là hoàn chỉnh. Lương Huyền và Lý Dật Sơ liền dời giường đến vị trí dựa vào vách ngăn.

Lý Dật Sơ rửa mặt xong, như mọi khi chuẩn bị hết bài tập mới bò lên giường ngủ. Tiếng sấm ngoài trời một tràng rồi một tràng, khiến cậu không có cách nào nhắm mắt. Tuy rằng mưa to nhưng dù sao cũng đang mùa hè, Lý Dật Sơ lăn qua lộn lại mấy lần, thân thể cũng cảm thấy nóng nực hết cả lên. Cậu sờ sờ vách tường, thấy tương đối mát mẻ liền dán cơ thể mình lại gần. Giường của Lý Dật Sơ luôn

nằm sát vách ngăn, trong nháy mắt khi nép người, cậu đột nhiên nhớ ra nằm đối diện bên kia tấm gỗ chính là Lương Huyền.

Lý Dật Sơ càng thêm khó ngủ, không cầm lòng được nằm suy đoán trong đầu xem Lương Huyền đang ngủ trong tư thế nào bên kia, đối mặt hay quay lưng về phía cậu? Có khi nào anh cũng dán người vào vách ngăn không?

Lý Dật Sơ nhớ tới nụ hôn ngoài ý muốn dưới tán dù lúc ban chiều tan học. Tuy rằng cậu vẫn luôn tự nhủ tuyệt đối không được làm ra hành động khác thường nào với Lương Huyền, nhưng Lý Dật Sơ chưa bao giờ biết việc chạm môi vào người mình thích lại mang đến cảm giác thần kỳ trong tim như vậy, không nói rõ được cũng không tả lại được, có điều mỗi lần nhớ đến trong đầu lại tái hiện rõ ràng thêm một lần, dù cho tương lai có già đi không còn nhớ được gì thì có lẽ cậu vẫn sẽ nhớ mãi cảm giác ấy.

Lý Dật Sơ dùng ngón tay xoa xoa mặt gỗ, suy đoán xem mặt Lương Huyền nằm ở vị trí nào, sau đó dùng ngón tay lại nơi ấy. Ngoài trời tiếng sấm ầm ầm, Lý Dật Sơ nhắm mắt hôn lên vách ngăn, đôi tai lập tức xuất hiện màu hồng phấn, đường cong khoe miệng nhếch lên vừa thận trọng vừa mừng rỡ, tưởng như người đối diện bên kia cũng đang hôn lại cậu.

Thêm một tia sét giáng xuống ngoài cửa sổ, đôi môi Lý Dật Sơ lập tức rời khỏi tấm gỗ, thân thể cứng lại nghe tiếng sấm nhỏ dần, cuối cùng chỉ còn tiếng mưa rơi lộp bộp. Cậu xoa xoa cằm mình, nghĩ thầm hành vi lúc này quả thực đáng xấu hổ ghê. Nhưng bởi vì vậy mà cậu càng không ngủ được, đành mở đèn bàn ngồi lên tìm sách, trong lúc lục lọi lại nhìn thấy tờ giấy Lô Bân đưa cho cậu. Lý Dật Sơ chợt nghĩ, thôi đã không ngủ được thì chi bằng đi hỏi thăm Lô Bân một chút xem nước Mỹ hình dạng thế nào.

Máy vi tính nằm trong góc phòng khách, Lý Dật Sơ khởi động máy đăng nhập vào QQ của mình. Tài khoản QQ này cậu lập vào kỳ nghỉ hè năm lớp 9, có điều bình thường rất ít khi lên, bạn bè trong đó cũng không nhiều. Bây giờ ở Mỹ đang là ban ngày, Lý Dật Sơ gửi yêu cầu kết bạn sang, đối phương nhanh chóng chấp nhận.

Lô Bân, “Cuối cùng cậu cũng thêm tôi haha.”

Lý Dật Sơ, “Cỡ chữ của anh sao lại lớn như vậy? Mắt tôi muốn mù luôn nè.”

Lô Bân, “Tôi cận thị.”

...

Hai người tôi một câu cậu một câu trò chuyện hơn nửa giờ, rồi cuộc Lý Dật Sơ cũng cảm thấy buồn ngủ, đang chuẩn bị nói tạm biệt Lô Bân một tiếng rồi thoát ra, đột nhiên lại nghe tiếng bước chân sau lưng, quay đầu nhìn thấy Lương Huyền đang cầm cốc. Anh mới từ phòng ngủ đi ra, thấy Lý Dật Sơ lên mạng liền hỏi, “Làm gì còn chưa ngủ?”

Lương Huyền vừa nói vừa bước tới trước mặt Lý Dật Sơ, tầm mắt quét qua ngay lập tức nhìn thấy khung chat trên màn hình, “Hơn nửa đêm rồi còn chat với ai?”

Lý Dật Sơ, “Lô Bân.”

Ngón tay cầm cốc của Lương Huyền hơi khựng lại một chút, hỏi, “Anh ta ở Mỹ à?”

Lý Dật Sơ, “Ừm.”

Lương Huyền, “Vậy giờ đang là ban ngày? Buổi tối không ngủ mà ngồi chat với anh ta, ngày mai lên lớp sẽ buồn ngủ.”

Lý Dật Sơ nhấn một câu vào khung chat — Tôi đi ngủ, bye bye.

Câu trả lời của Lô Bân đứng xa ba mét vẫn có thể nhìn thấy — Được, ngày mai trò chuyện tiếp.

Lương Huyền đờ xuống cảm giác không thích sinh ra trong lòng, nói với Lý Dật Sơ, “Ngủ đi thôi.”

Hôm sau quả nhiên Lý Dật Sơ ngủ quên mất, đồng hồ báo thức vang hai lần đều chẳng nghe được. Lương Huyền rửa mặt xong thấy cậu còn chưa ra liền vào phòng ngủ gọi người. Lý Dật Sơ quay mặt vào tường ngủ rất say, áo ngủ bị cuộn lên tới nách, lưng và eo gầy gò đối diện với cửa phòng.

Lương Huyền cúi người xuống, “Dật Sơ? Dậy thôi.”

Lý Dật Sơ không có động tĩnh.

Lương Huyền giơ tay muốn lay cậu, cánh tay vốn định đặt lên thất lưng trần trụi của Lý Dật Sơ, nhưng không biết tại sao anh lại cảm thấy không thể trực tiếp chạm tay vào mảnh da thịt này, vì vậy liền dịch tay xuống, đặt lên phần mông bị quần áo che lại, nhẹ nhàng đẩy người trên giường, “Dật Sơ?”

Lý Dật Sơ híp mắt xoay người, trong miệng thầm thì gì đó không rõ, “Ừm... Em lập tức dậy...”

Theo động tác của Lý Dật Sơ, Lương Huyền nhìn thấy dưới gối cậu lộ ra nửa tờ giấy, anh vừa đưa tay cầm lên vừa hỏi, “Đây là cái gì?”

Lý Dật Sơ vốn đang mơ ngủ, vậy mà Lương Huyền vừa duỗi tay cầm lấy tờ giấy kia lên cậu lập tức tỉnh táo hẳn, cuống quýt cướp lại, “Hê, không có gì –”

Lương Huyền cho là cậu lén lén lút lút làm gì mờ ám, nhanh chóng rút tay về, “Không có gì sao em sốt sáng dữ vậy?”

Lương Huyền cúi đầu nhìn, trên tờ giấy trắng là những đường nét của một hình dáng kỳ quái, bên trái trắng, bên phải đen. Anh quay đầu nhìn Lý Dật Sơ, “Tranh này là gì?”

Lý Dật Sơ lắp ba lắp bắp, “Không, không có gì mà, em tô lung tung chơi thôi.”

Lương Huyền nhìn vẻ mặt cậu không giống không có gì chút nào, nhưng quả thực tờ giấy này chẳng có điểm gì đặc biệt, đành đặt sang một bên, “Nhanh dậy đi, đợi chút nữa là muộn đó.”

Lý Dật Sơ liếc một cái, trong lòng thở phào nhẹ nhõm. Tờ giấy này là hình vẽ một bên mặt Lương Huyền chiếu lên màn hình trong buổi diễn thuyết ở đại học mấy ngày trước, có điều vừa nãy anh cầm ngược, chẳng trách lại không nhận ra. Nhưng mà cho dù cầm đúng, hẳn là... cũng rất khó nhận ra trong tranh là gò má của anh đúng không? Vừa nãy do bản thân cậu có tật giật mình nên mới lòi dốt.

Khóe miệng Lý Dật Sơ mỉm cười, mang dép vào chạy ra ngoài.

Lương Huyền bị hành động khác lạ của cậu khiến lòng hiếu kỳ trỗi dậy, cầm tờ giấy kia xoay qua xoay lại mấy lần, cuối cùng cũng nhìn ra là đường nét gò má của một người, thế nhưng vậy thì có gì đáng giá mà Lý Dật Sơ phải giấu giấu diêm diêm?

Lương Huyền tới lớp sớm ngồi đọc sách, Hứa Phán dùng áo mưa bao lấy vật gì đó chạy vào, sau khi ngồi xuống liền đau lòng không thôi, “Ôi poster quảng cáo của tôi! Tuyệt đối không được ướt!”

Hứa Phán rút cuộn poster quảng cáo bọc trong áo mưa ra, cẩn cẩn thận thận trải thẳng, kiểm tra hết trên dưới trái phải một lần xem có dính hạt mưa nào không, một khi phát hiện liền dùng khăn giấy thấm sạch. Tám poster lại được cô đối xử như thế, người không biết còn tưởng làm bằng vàng.

Hứa Phán đang bận rộn thì thấy vẻ mặt Lương Huyền kỳ quái nhìn mình, vội vã nhích tám poster ra ngoài, “Cậu đừng nên lộn xộn nha, nếu như có nếp nhăn thì mình sẽ liều mạng với cậu đó.”

Lương Huyền nở nụ cười, “Cần phải vậy không?”

Hứa Phán tròn to mắt, “Đương nhiên!”

Lương Huyền nhìn người trên tám poster một chút, là một nam minh tinh đang hot nhất hiện nay, đóng vai chính trong bộ phim truyền hình mới chiếu xong cách đây không lâu, trong giờ phát thanh của trường thường phát bài hát của anh ta.

“Mỗi lần có poster mới trước cổng trường mình đều không giành nổi, lần này vất vả lắm mới có được, sau này mỗi ngày tớ phải ôm nó ngủ.” Hứa Phán càng ngắm càng cảm thấy anh chàng trên poster đẹp trai mê người, khịt mũi nói, “Dính mưa cả đường cũng đáng giá!”

“Ôm ngủ?” Lương Huyền buồn cười nói, “Vậy cũng quá...”

Hứa Phán, “Cậu không hiểu, đây là sức mạnh tinh thần.”

Lương Huyền nhớ tới bức chân dung dưới gối Lý Dật Sơ sáng nay, em ấy... sẽ không mê nam minh tinh nào chứ? Gương mặt trên tờ giấy vừa nhìn liền biết là đàn ông. Nghĩ đến đây Lương Huyền không còn cười nổi nữa.

Buổi trưa đến căn tin ăn cơm, Lương Huyền ngẫm nghĩ một hồi vẫn quyết định hỏi thẳng, cho dù Lý Dật Sơ thật sự có thích, vậy cũng phải chờ sau khi thi đại học... sau khi thi cũng không thể! Nói chung vừa nghĩ đến việc Lý Dật Sơ tới nào cũng ôm một bức chân dung đi ngủ, Lương Huyền đã cảm thấy không thoải mái khắp cả người.

Bởi vì khối 10 khối 11 còn chưa tan học nên nhà ăn chỉ mở cửa ở lầu một, vừa đến giờ cơm trưa học sinh khối 12 gần như đã ngồi đầy căn tin. Lương Huyền và Lý Dật Sơ mua cơm xong, bụng mâm thức ăn tìm hồi lâu trong phòng mà vẫn chưa thấy chỗ trống. Hứa Phán ngồi trong góc nhìn thấy hai người liền lớn tiếng gọi bọn họ, “Lương Huyền! Tới đây này, bên này có hai bàn sắp đi rồi.”

Thế là hai người ngồi xuống cạnh Hứa Phán. Lương Huyền ăn vài miếng thức ăn xong mới chậm rãi mở miệng, “Dật Sơ, chân dung sáng nay...”

Không chờ Lương Huyền nói xong thì đã có một học sinh đi về phía Lý Dật Sơ, khua điện thoại di động trong tay nói với cậu, “Cuối cùng cũng tìm được cậu, anh Bân nói tìm cậu có việc gấp, nhưng tiếc là không liên lạc được.”

Lý Dật Sơ, “Lô Bân tìm tôi?”

“Đúng vậy, hỏi bao nhiêu người rồi mới gọi vào di động tôi, may mà hai ta cùng lớp.” Cậu bạn kia chảy mồ hôi đầy đầu, “Cậu ăn

xong rồi hả? Ăn xong thì chúng ta về lớp trước đi, cậu lấy điện thoại tôi gọi lại cho anh ấy.”

Lý Dật Sơ thấy bộ dạng cậu ta rất gấp gáp liền lập tức dọn dẹp mâm thức ăn, nói một tiếng với Lương Huyền rồi theo bạn học chạy về lớp.

Lương Huyền bị bỏ lại nhìn phân nửa đồ ăn thừa trong mâm, khẩu vị hoàn toàn không còn. Mất Hứa Phán thấy Lương Huyền đen mặt liền nhỏ giọng nói, “Dật Sơ nhất định là có việc gấp thôi...”

Lương Huyền hừ lạnh một tiếng, “Lô Bân ở tận nước Mỹ xa xôi, có thể có chuyện gấp gì tìm Dật Sơ?”

Hứa Phán, “Không phải cậu và Lô Bân chuyển thù thành bạn rồi sao?”

Lương Huyền chẳng hề trả lời, mấy giây sau mới đẩy mâm thức ăn ra, “Mình về phòng học trước.”

Hứa Phán nhìn bóng lưng anh nói thầm, “Đụng tới việc của Dật Sơ lại tức giận đến vậy...”

Hứa Phán ăn cơm trưa xong định về phòng học, được nửa đường lại bị Tống Tân Dư ngăn cản. Tống Tân Dư ôm hộp quà có gắn một chiếc nơ con bướm màu hồng phấn, mỉm cười xấu hổ nhìn Hứa Phán, “Cậu có thể đưa giúp mình món quà này cho Lương Huyền không?”

Hứa Phán liếc mắt nhìn hộp quà kia một cái, khỏi cần đoán, bên trong nhất định là ‘tín vật’ mà Tống Tân Dư tỉ mỉ chuẩn bị, xem ra Tống đại mỹ nữ đã nhẫn nhịn đến cực hạn, rốt cuộc đành chủ động đánh tới. Có điều Hứa Phán không ngốc, cô biết Lương Huyền thật

sự không hề có ý đó với Tống Tân Dư, giờ cô bạn này muốn cô giúp thì quay đầu lại làm sao cô giao được cho anh?

Hứa Phán, “Không phải mình không muốn giúp cậu, nhưng mà chuyện này sao có thể nhờ người ngoài nhúng tay vào.”

Tống Tân Dư, “Mình biết, có điều Lương Huyền khiến người khác không tài nào đoán được, mình sợ cậu ấy không muốn nhận quà của Minh. Cậu ngồi cùng bàn với cậu ấy, chỉ cần cậu ấy mở chiếc hộp này ra, nhất định sẽ –”

“Sẽ thế nào cậu không cần nói với mình.” Hứa Phán cắt lời cô, bắt đắ dĩ nói, “Mình nói thật với cậu này, bằng cái nhìn của người ngồi cùng bàn với Lương Huyền lâu như vậy, cậu ấy thật sự không thích cậu. Đương nhiên mình chỉ có lòng tốt nhắc nhở cậu một chút, còn cậu có tin hay không thì mình không xen vào. Nhưng mình khuyên cậu một câu, món quà này, đừng tặng.”

Tống Tân Dư nghe vậy liền nhếch miệng, tuy rằng cô bé có thể cảm giác được Lương Huyền không hề đặc biệt quen thân với mình, nhưng bàn về tướng mạo, học lực, gia cảnh cô đều có thừa, làm sao nam sinh nào có thể thờ ơ không động lòng với cô? Trừ phi... trong lòng Lương Huyền có người khác.

Tống Tân Dư hỏi, “Vậy cậu ấy thích nữ sinh nào? Có phải cậu biết không? Cậu nói cho mình với, mình sẽ không tự đi chuốc lấy nhục nhã.”

Hứa Phán lắc đầu nói, “Không có...”

Tống Tân Dư, “Đúng vậy, mình biết ngay. Bên cạnh Lương Huyền chưa từng xuất hiện nữ sinh nào, vậy sao mình không thể

thử xem? Mình... mình không có điểm nào không xứng với cậu ấy. Cậu giúp mình một việc được không? Chính là giúp mình chuyển món quà này cho cậu ấy, không cần làm thêm chuyện gì khác, nha? Được không?”

Mấy câu nói này của Tống Tân Dư đã giúp Hứa Phán làm sáng tỏ mọi nghi hoặc trước giờ. Cô và Lương Huyền ngồi cùng bàn lâu như vậy, từ trước tới nay chưa từng thấy Lương Huyền thân thiết với bạn nữ nào, dường như ánh mắt anh chỉ dừng trên một người, anh sẽ đánh nhau vì người ấy, ghen tuông vì người ấy, mỗi giờ mỗi khắc đều chú ý đến người ấy.

Người đó chính là Lý Dật Sơ.

Nếu như Lý Dật Sơ là con gái thì tất cả mọi thứ đều rõ ràng, hết thấy mọi phản ứng của Lương Huyền đối với Lý Dật Sơ không phải cái gọi là tình thân, tuyệt đối không phải. Lương Huyền không phải không có người mình thích, ngược lại, Lương Huyền đã thích người kia muốn chết rồi. Toàn tâm toàn ý, từ đầu tới cuối.

Hứa Phán bị suy luận này của mình dọa đến mức khiếp sợ hồi lâu mà vẫn chưa lấy lại được tinh thần. Cô biết mình đoán không sai, nếu suy luận này là đúng thì tất cả mọi chuyện cô chứng kiến trước giờ đều trở nên có căn cứ. Trước đây mỗi lần nhìn Lương Huyền và Lý Dật Sơ ở chung cô đều thấy chỗ nào đó là lạ, nếu như có tình yêu làm tiền đề thì tất cả đã không còn kỳ quái.

Tống Tân Dư thấy Hứa Phán giật mình liền lung lay bả vai cô nói, “Hứa Phán, cậu có đồng ý giúp mình không?”

Hứa Phán lấy lại tinh thần, hít sâu một hơi mới bực bội đáp, “Mình không thể giúp cậu.”

Tổng Tân Dư thất vọng nhìn cô, cong miệng nói, “Cậu đã không muốn thì thôi. Mình đi tìm Lý Dật Sơ.”

Hứa Phán vội vã gọi cô bạn lại, “Tuyệt đối không nên!”

Tổng Tân Dư, “Tại sao?”

Ánh mắt Hứa Phán lấp lóe hồi lâu mới nói, “Mình đã nói với cậu rõ ràng rồi mà, nói chung nếu cậu không muốn từ giờ Lương Huyền coi cậu như kẻ thù thì đừng đi tìm Lý Dật Sơ.”

Tổng Tân Dư liên tiếp gặp trắc trở, không nhờ vả Hứa Phán tiếp nữa mà ôm món quà chạy đi.

Hứa Phán nhìn bóng lưng cô trầm nghĩ, đường đường là một đại mỹ nữ, đáng tiếc ánh mắt lại không tốt. Thích ai không thích cố tình lại đi thích Lương Huyền.

Hứa Phán bước tiếp về phía phòng học, nhìn thấy Tổng Tân Dư ôm hộp quà nhanh chóng chạy đi liền có cảm giác không tốt lắm, đành phải đuổi theo.

Lúc này học sinh trong phòng không nhiều, đa số còn đang ăn cơm ở căn tin. Không biết Tổng Tân Dư có phải bị lời Hứa Phán kích thích không, cô bé trực tiếp đặt món quà lên bàn Lương Huyền ngay trước mặt bạn bè, cắn môi nói, “Lương Huyền, mình thích cậu. Tối mai là tiệc sinh nhật của mình, cậu nhất định phải đến nha.” Nói xong liền đỏ mặt quay về chỗ ngồi.

Hai, ba nam sinh có mặt trong phòng đều muốn phát điên rồi. Dù sao Tổng Tân Dư cũng là nữ thần của bọn họ, luôn luôn lạnh lùng cao ngạo, vậy mà còn giống trống khua chiêng theo đuổi bạn trai. Tuy rằng trước đây tai tiếng giữa hai người dai dẳng không ngừng,

thế nhưng Tống Tân Dư vẫn chưa thực sự đáp trả. Ấy vậy mà giờ cô lại thổ lộ trước mặt bạn bè thế này, làm sao Lương Huyền có thể không mừng như điên? Thế là mấy nam sinh đều cười to la hét ‘Quen nhau! Quen nhau!’, âm thanh càng lúc càng lớn.

Lương Huyền vốn ôm một bụng hờn dỗi từ nhà ăn về đến phòng học, lời bài tập ra làm cũng đã lâu mà không suy nghĩ được gì. Đang buồn bực thì Tống Tân Dư lại ôm cái hộp từ trên trời giáng xuống, đến thời gian phản ứng anh cũng không có. Đôi lông mày của Lương Huyền nhíu lại càng lúc càng chặt, rốt cuộc sau hai phút bị mọi người kêu gào xung quanh liền lạnh mặt đứng lên bước ra khỏi phòng.

Hứa Phán trơ mắt nhìn Lương Huyền bước qua khỏi người mình, sau đó cô hơi quay người nhìn Tống Tân Dư trong lớp đã nằm úp sấp lên bàn khóc nghẹn. Hứa Phán nhìn đôi vai gầy yếu của cô bạn run lên không ngừng, trong lòng cảm thấy hổ thẹn. Nếu như lúc này mình kiên nhẫn một chút, hoặc là tìm cách nói chuyện uyển chuyển hơn thì hẳn Tống Tân Dư sẽ không bất chấp như vậy? Cũng sẽ không rối rắm thành cục diện thế này.

Hứa Phán dậm chân tại chỗ một cái, xoay người đuổi theo Lương Huyền.

Lương Huyền đang dựa vào cột nhà nhắm mắt nghỉ ngơi, Hứa Phán đi tới trước mặt cũng chẳng hề mở mắt. Cô nhìn bộ dạng tỏ ra không có việc gì của anh, cả giận nói, “Cậu không thể uyển chuyển hơn một chút sao? Làm vậy rất tổn thương người khác đó.”

Lương Huyền mở mắt ra, “Mình muốn yên tĩnh một chút.” Nói xong liền đi về phía một cây cột khác.

Hứa Phán bị thái độ này của anh chọc giận triệt để, quát theo bóng lưng kia, “Người cậu thích là Lý Dật Sơ cậu không biết sao?! Học kỳ trước cậu nên sớm nói rõ ràng với Tống Tân Dư! Vậy thì cậu ấy đã sớm bỏ cuộc!”

Phảng phất như một đạo sấm sét nổ tung trong đầu Lương Huyền. Ngày hôm nay, không, phải nói là một hai năm nay, bởi vì Lý Dật Sơ mà anh từng có tất cả mọi loại tâm trạng kỳ lạ, vui sướng, tức giận, buồn bực... phút chốc toàn bộ đều tràn vào đầu óc anh. Anh không biết rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào, cũng không biết còn bao nhiêu cảm xúc khó diễn tả bằng lời đang chờ anh trải qua, nhưng hết thấy những thứ đó, hết thấy những thứ anh không dám phân tích, cuối cùng, đều là thích?

Anh biết, nếu như giờ phút nào cũng nhớ một người, muốn giữ lấy người ấy, muốn hôn môi người ấy, vậy đó chính là thích, có quá nhiều tiểu thuyết và phim ảnh dạy cho anh điều này. Nhưng khi đối tượng ấy biến thành Lý Dật Sơ, tại sao anh lại chậm chạp không nhận ra điều đó?

— Có lẽ là bởi vì, giữa anh và Lý Dật Sơ còn tồn tại một tầng ‘tình thân’ chói mắt.

Anh vẫn không dám nghĩ, tình cảm mười năm nay đến cùng có mấy phần là tình thân chân chính, hay phải nói là, bắt đầu từ khi nào thì anh đã không còn thỏa mãn với việc nó chỉ là tình thân. Lúc còn bé Lý Dật Sơ đến nhà anh, Lương Huyền cảm thấy cậu giống như món quà mà trời cao ban tặng mình, một món quà vừa đẹp đẽ vừa đáng thương. Sau đó tuổi ngày càng lớn, Lương Huyền lại cảm thấy Lý Dật Sơ giống như một mầm cây anh tận tâm tận lực vun trồng, anh không nỡ để nó rơi một chiếc lá, mỗi giây mỗi phút đều nghiêm túc chăm sóc nó. Sau đó nữa, mầm cây này lớn rồi, trưởng thành

với dáng dấp và phong thái xuất chúng, Lương Huyền chưa từng nghĩ rằng bản thân mình sẽ mê muội sa vào. Anh tốn hết tâm tư trông chừng Lý Dật Sơ lớn lên như vậy, làm sao có thể chỉ là em trai của anh?

Anh muốn trong đôi mắt Lý Dật Sơ chỉ có thể nhìn thấy mình, muốn trong quá khứ và cả tương lai sinh mệnh hai người đều sẽ trói chặt lại với nhau, có tương trợ hoạn nạn, có gần gũi da thịt, kém một phần một chút cũng không phải tương lai anh dự đoán.

Hứa Phán đã đi nhưng Lương Huyền vẫn đứng dựa cột nhà hồi lâu, ban đầu giác ngộ* đến lúc sau lại cười nhạt một tiếng. Rất nhiều thứ cứ im lặng phát sinh không tiếng động, đến mức chính anh cũng chưa từng nhận ra. Thế nhưng nếu đã đến bước này rồi cũng không cần phải truy cứu nguyên nhân thêm nữa.

* 醍醐灌顶 – thể hồ quán đỉnh: tưới sữa tươi lên đầu; trong Phật giáo: truyền thụ trí tuệ; giúp người triệt để giác ngộ; chợt có giác ngộ, có gợi ý, bỗng nhiên hiểu rõ.

Đúng như một câu nói anh từng đọc được, “Tình không biết từ đâu, càng bước càng sâu.”

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 17

16144267_1057781310992801_559113991_n

Buổi chiều tan học, Lý Dật Sơ vốn đang chờ Lương Huyền trước cửa căn tin, kết quả người ta vừa nhìn thấy cậu đã kéo ra khỏi trường.

Lý Dật Sơ, “Làm gì?”

Lương Huyền, “Theo anh đi mua đồ.”

Lý Dật Sơ, “Mua cái gì?”

Lương Huyền, “Quà sinh nhật.”

Lý Dật Sơ vênh tai lên, “Ai muốn tổ chức sinh nhật?”

Lương Huyền, “Tổng Tân Dư.”

“...” Lý Dật Sơ thầm nghĩ đây đúng là làm khó người khác quá, kéo dài giọng, “Không đi được khôngggggg? Em còn bài tập chưa làm xong nữa.”

Lương Huyền, “Không được.”

Lý Dật Sơ nhăn mặt, “Em không biết chọn quà cho con gái.” — đặc biệt là con gái thích anh.

Lương Huyền thấy cậu mâu thuẫn, không thể làm gì khác ngoài việc dừng lại giải thích, “Hôm nay Tống Tân Dư thổ lộ với anh trước mặt bạn học trong lớp –”

“Cái gì?” Lý Dật Sơ không chờ Lương Huyền nói xong đã cắt ngang, vội vội vàng vàng hỏi, “Vậy còn anh? Anh có đồng ý với cô ấy không? Bởi vậy nên mới muốn mua quà sao?”

Lý Dật Sơ dùng dùng xả một tràng dài, Lương Huyền không chen vào nổi, cuối cùng đành lấy tay bịt miệng cậu lại, “Em hãy nghe anh nói hết đã. Lúc đó anh đang phiền lòng, cô ấy lại đột nhiên làm thế càng khiến anh tức giận hơn, đập bàn bỏ ra ngoài ngay lúc đó, buổi chiều người ta liền xin nghỉ về nhà. Anh nghĩ có lẽ mình hơi quá đáng rồi, bởi vậy mới định ngày mai sinh nhật sẽ tặng quà cho cô ấy đồng thời nói rõ mọi chuyện. Trước đây anh cảm thấy thanh giả tự thanh, không cần để ý người khác nói gì mà chỉ cần không giao tiếp với cô ấy là được, còn người khác đùa giỡn sao anh chẳng quan tâm. Nhưng bây giờ cô ấy đột nhiên làm khó dễ thế này cũng xem như có trách nhiệm của anh.”

Lý Dật Sơ chớp chớp đôi mắt, Lương Huyền vừa bỏ tay xuống cậu lại hỏi tiếp, “Sao anh lại phiền lòng?”

Lương Huyền, “...”

Mất công anh nói tới nửa ngày, ngay câu đầu tiên Lý Dật Sơ đã hỏi trúng trọng điểm.

Lý Dật Sơ thấy Lương Huyền không muốn nhiều lời đành cười đùa nói, “Rồi em không hỏi nữa được chưa?” Ngược lại chỉ cần anh không thích Tống Tân Dư là tốt rồi.

Hai người ra khỏi cổng đi về phía tiệm tạp hóa gần đó, lúc ngang qua hẻm nhỏ đột nhiên nghe tiếng đánh nhau, liếc mắt nhìn qua lập tức quyết định đi cho nhanh. Những đứa đánh nhau ở đây hầu hết đều là lưu manh trong trường học, bọn họ không cần chọc vào.

Đáng tiếc không được như mong muốn, hai người vừa mới quay đi được một nửa thì đằng sau truyền tới giọng nói, “Đây không phải đàn em của Lô Bân sao?”

Lương Huyền kinh ngạc liếc mắt nhìn Lý Dật Sơ, đương nhiên anh không ngờ quan hệ giữa cậu và Lô Bân lại thân đến mức này, từ lúc nào đã tham gia vào đám lưu manh ấy rồi. Lý Dật Sơ quay đầu nhìn người nói chuyện kia, nhớ tới việc mấy tháng trước cậu giải vây cho Lô Bân dưới tay đàn em của mấy người này. Nào ngờ trí nhớ bọn chúng tốt thế, hiện giờ cũng không kịp giải thích với Lương Huyền nên đành bình tĩnh nói, “Chúng tôi chỉ đi ngang qua thôi.”

“Đi ngang qua?” Tên lưu manh cầm đầu cười to vài tiếng, “Sao mày không nói là đi mua xì dầu luôn đi?”

Lý Dật Sơ, “...”

“Thằng nhóc Lô Bân kia được đó, chắc nghĩ là ra nước ngoài rồi thì tụi tao tìm không nổi chứ gì, bởi thế nên trước khi đi còn bày mưu hại tao. Hừ, tao còn đang muốn báo mối thù này thì mày lại tự dưng đến cửa. Đây đúng là — báo ứng.” Thằng cầm đầu nói xong còn nhìn sang mấy người anh em bên cạnh, vừa thoáng đưa mắt liếc có bốn, năm người nhào về phía Lý Dật Sơ.

Lương Huyền nắm lấy cánh tay Lý Dật Sơ xoay người chạy, tiếc là đám người kia cách quá gần nên nhanh chóng đuổi kịp, một thằng

trực tiếp vung cây về phía cậu. Trong lúc tình thế cấp bách Lương Huyền đành dùng cánh tay ngăn cản cây gậy gỗ kia lại, lập tức đau đến mức rên lên thành tiếng. Lý Dật Sơ thấy anh bị thương liền nhặt cục đá ném về phía thằng nhóc kia. Một đám người lâm vào cảnh hỗn chiến.

Tổ chất thân thể Lương Huyền trước giờ không tệ, nếu như đầu tay đôi thì mấy tên này chưa chắc là đối thủ của anh. Nhưng bây giờ Lý Dật Sơ ở đây nên anh vẫn bị phân tâm, động tác nhanh chóng rơi vào thế bất lợi, sau lưng liên tiếp bị thanh sắt đập trúng vài lần. Lý Dật Sơ cũng yếu thế, chặn hộ Lương Huyền một đòn thôi mà suýt chút nữa phun máu. Mấy tên lưu manh này vốn chỉ muốn đánh Lý Dật Sơ một trận xả giận, không muốn gây náo loạn quá lớn, nào ngờ hai người kia lại biết đánh nhau như vậy, đặc biệt là thằng cao hơn, từng cú đâm thấu xương gần như muốn hộc cả dạ dày ra. Thế nên bọn chúng xuống tay không nặng không được, vốn nắm thắng thì chỉ ba có vũ khí, hai người còn lại vẫn luôn chịu thiệt, mắt đỏ lên nhìn thấy viên gạch trong góc tường liền mò tới đập vào đầu Lý Dật Sơ. Nói thì chậm nhưng xảy ra rất nhanh, chỉ trong vài giây mà Lương Huyền đã sử dụng hết sức lực cả đời che chở Lý Dật Sơ bên dưới, làm cho gáy anh bị đập trúng.

Cú đập này không phải chuyện nhỏ, trước mắt Lương Huyền nhất thời biến thành màu đen, bước chân thoáng lung lay, cuối cùng vẫn ngã xuống đất.

Mấy tên kia vừa thấy Lương Huyền ngã xuống, phản ứng đầu tiên là xảy ra án mạng rồi, sợ đến mức mặt mũi trắng bệch chạy mất dép trong nháy mắt.

Lý Dật Sơ há miệng mấy lần, một lúc sau mới tìm lại được giọng nói, “Lương, Lương Huyền?”

Máu từ sau gáy Lương Huyền thuận theo bả vai nhỏ xuống mặt đất, hai mắt nhắm nghiền, đôi môi tái nhợt.

Lý Dật Sơ nhìn hai bên một chút, chỗ này cách tiệm tạp hóa cậu hay lấy hàng lúc trước rất gần. Cậu không dám động đến thân thể Lương Huyền, chỉ khom lưng rống vào tai anh, “Em đi gọi xe cứu thương, Lương Huyền anh ráng chịu đựng!”

Âm thanh phát ra giống y như tiếng đao xẹt qua mặt tường, sắc bén vỡ vụn.

Lý Dật Sơ chạy đến tiệm tạp hóa, nắm lấy điện thoại trên quầy bắt đầu ấn số, có điều ngón tay làm thế nào cũng không nghe sai khiến, run rẩy xúc động không nhấn đúng nổi. Cậu tức giận dùng sức đấm lên tường, chỉ hai lần mu bàn tay đã tróc da, sau đó lại bắt đầu ấn phím điện thoại, đến khi cuộc gọi được nhận liền báo địa chỉ cho bệnh viện rồi thả điện thoại xuống chạy ngược về.

Bà chủ tiệm thấy cậu vội vàng cả đường, trên người còn mang theo vết máu, sợ cậu xảy ra chuyện gì nên chạy theo sau, nhìn thấy Lý Dật Sơ chuẩn bị vác Lương Huyền lên liền vội vã tới giúp. Ba người đi gần năm phút đồng hồ thì xe cứu thương dừng ngay trước mặt bọn họ, khi ấy Lý Dật Sơ mới chịu buông tay.

Bệnh viện muốn Lý Dật Sơ đi làm thủ tục đóng viện phí trước, cậu đang định gọi điện thoại cho chú Lương thì bà chủ thận trọng nói, “Đừng nóng vội, tiền này trước hết dì ứng trước cho con, hiện giờ phẫu thuật mới là quan trọng nhất.”

“Cảm ơn.” Giờ phút này Lý Dật Sơ không nói nổi cảm ơn chuyện gì, những thứ khác lại càng chẳng thể nói ra. Trong đầu cậu ngoại

trừ cái cổ đầy máu của Lương Huyền thì không thể nhớ thêm gì nữa, giống như con rối bước theo y tá đi làm thủ tục.

Ca phẫu thuật của Lương Huyền giăng co gần một tiếng, Lý Dật Sơ cứ đứng yên trước cửa phòng mổ, đầu gối và sống lưng thẳng tắp, toàn thân từ trên xuống dưới chỉ có mí mắt thỉnh thoảng chớp chớp là có thể chứng minh cậu còn sống. Mãi tới khi bác sĩ bước ra, Lý Dật Sơ chụp một phát lấy tay ông, “Thế nào rồi?”

“Sau gáy phải may mười mấy mũi, mất máu rất nhiều, phải hai, ba tiếng nữa mới tỉnh lại, sau khi tỉnh lại còn cần quan sát tiếp.”

Bà chủ thấy thân thể Lý Dật Sơ run lên cảm cập, vội vàng tiến lại đỡ lấy cậu an ủi, “Dì thấy thân thể Lương Huyền rất tốt, không có chuyện gì đâu, đừng sợ ha?”

Lý Dật Sơ vô thức gật đầu, “Đúng, Lương Huyền sẽ không có việc gì.”

Bác sĩ, “Chị là người nhà của cậu ấy?”

Bà chủ vội vàng lắc đầu, “Không phải, tôi chỉ quen biết hai cậu bé này thôi.”

Bác sĩ, “Vậy chị mau chóng thông báo cho người nhà đi, vết thương của cậu ấy rất nặng.”

Bà chủ, “Ồi, chúng ta gọi điện thoại đi.”

Bà chủ móc di động ra hỏi Lý Dật Sơ, “Con biết số điện thoại người nhà Lương Huyền không? Đọc số đi dì gọi.”

Lý Dật Sơ cầm lấy điện thoại di động, tự mình bấm số Lương Trường Bình.

“Chú Lương, Lương Huyền xảy ra chuyện rồi.”

Buổi tối mười giờ hơn Lương Huyền mới tỉnh lại, sau khi bác sĩ tiến hành kiểm tra toàn diện cho anh liền báo lại với người nhà, bảo rằng cần ở lại bệnh viện quan sát.

Lưu Phàm nghe Lý Dật Sơ kể đầy đủ mọi chuyện xong liền cho cậu một cái tát, sau đó cứ đi tới đi lui trong phòng bệnh. Mãi đến khi Lương Huyền tỉnh lại bà mới lau nước mắt tới bên giường hỏi han tình trạng anh.

Lương Huyền mới tỉnh lại không có sức nói chuyện, con người nhìn trái nhìn phải, tới khi tìm thấy Lý Dật Sơ đứng sau lưng cha mình mới nở một nụ cười yếu ớt với cậu, sau đó vẫy tay bảo cậu lại gần.

Lý Dật Sơ bước đến cạnh giường, cổ tay bị Lương Huyền nắm chặt lấy. Anh chậm rãi hỏi, “Dật Sơ, em có đi kiểm tra chưa?”

Lý Dật Sơ đã quên mất mình cũng bị thương đầy người, nhưng hiện giờ cậu chẳng hề thấy đau, vì giúp Lương Huyền an tâm nên nhỏ giọng nói, “Lập tức đi ngay.”

Lương Huyền chỉ tỉnh táo một hồi liền ngủ thiếp đi.

Lưu Phàm bảo chồng và Lý Dật Sơ về nhà trước, ngày mai một người đi học một người đi làm, đều không thể thức đêm. Lý Dật Sơ biết lúc này mặc kệ cậu nói gì Lưu Phàm cũng sẽ không đồng ý, chỉ có thể cùng Lương Trường Bình về nhà.

Sáng sớm hôm sau Lương Trường Bình và Lý Dật Sơ cùng đến trường. Cậu vừa vào lớp liền mượn di động của bạn học, ấn dãy số đã thuộc lòng tối qua. Điện thoại vừa thông Lý Dật Sơ lập tức rít gào, “Lô Bân con mẹ nó anh không chùi mông cho sạch mà đòi ra nước cái gì ngoài?!”

Lô Bân bên kia vội vã dịch điện thoại ra xa, đợi đến khi tiếng gầm biến mất mới kể lại vào tai, “Xảy ra chuyện gì?”

Đáng tiếc Lý Dật Sơ đã cúp điện thoại.

Lúc này Lô Bân mới ý thức được có chuyện lớn xảy ra, lập tức lục passport và ví tiền chạy tới sân bay, trên đường còn gọi cho bạn bè trong nước hỏi thăm tin tức. Vừa biết Lương Huyền phải vào bệnh viện, trong lòng hắn liền sợ rằng Lý Dật Sơ thật sự có ý muốn giết mình.

Khuya hôm đó, Lô Bân chạy tới bệnh viện.

Ngày mai là cuối tuần, Lý Dật Sơ được phép ở lại bệnh viện trông chừng. Cậu nhân lúc Lương Huyền và Lưu Phàm đã ngủ đi vệ sinh, tới hành lang liền nhìn thấy Lô Bân chạy đến trước mặt. Không chờ hắn đến gần cậu đã vén tay áo xông tới chân đấm tay đá, phảng phất như quyết tâm xem Lô Bân là kẻ thù giết cha. Lô Bân rúc vai mặc cậu xả giận, mãi đến khi y tá tách hai người ra. Lý Dật Sơ thở hổn hển dựa vào tường, bàn tay nắm chặt thành nắm vẩy cứ run rẩy, thái dương nổi đầy gân xanh. Lô Bân vừa lại gần cậu liền lập tức ngẩng đầu căm giận nhìn hắn, ánh mắt vô cùng đáng sợ.

Lúc này Lô Bân mới phát hiện cảm xúc cả người Lý Dật Sơ không bình thường chút nào, căng thẳng cùng sợ hãi cực độ khiến cậu giống như một con thú hoang sắp chết, chỉ còn cách phô trương

thanh thể được ăn cả ngã về không, nếu thiếu dù chỉ một ngọn cỏ
thôi cậu cũng có thể ngã xuống ngay lập tức.

Lô Bân quyết định trước hết để cậu ổn định lại tinh thần, xoay
người tìm bác sĩ hỏi han tình hình. Bác sĩ trả lời coi như lạc quan,
bảo rằng sau khi quan sát hai ngày sẽ đưa ra kết quả, hẳn là không
có vấn đề gì lớn. Lô Bân yên lòng, quay lại cửa phòng bệnh lần nữa,
Lý Dật Sơ vẫn còn đứng dựa vào tường, cúi thấp đầu không biết
đang suy nghĩ điều gì.

Lô Bân xoa xoa khoe môi đã rách ra của mình, đứng bên cạnh Lý
Dật Sơ đầy áy náy, “Chuyện này đều tại tôi, cậu muốn đánh tôi thế
nào cũng được. Cậu yên tâm, nhất định tôi sẽ kết thúc chuyện này.”

Lý Dật Sơ vẫn cứ nhìn dưới đất, hàm răng cắn chặt, một lúc lâu
sau mới nhìn Lô Bân. “Anh muốn làm gì tôi không quản, nếu Lương
Huyền xảy ra chuyện thì một người tôi cũng sẽ không bỏ qua, kể cả
anh.”

Lô Bân bị ánh mắt ấy của cậu dọa sợ, trong lòng dù còn nhiều lời
áy náy và an ủi đều không thốt ra nổi.

Cuối cùng ngày hôm sau bác sĩ cũng đưa ra câu trả lời xác định,
chỉ bị thương bên ngoài, trong đầu không có vấn đề gì, sau khi cắt
chỉ vết thương có thể xuất viện ngay. Rốt cuộc Lương Huyền cũng
bù đắp đủ tinh thần nhờ ngủ nhiều, trong người cảm thấy rất tốt, tình
cờ đụng vào chỗ vết may sẽ hơi đau, còn lúc khác chẳng có cảm
giác gì. Lưu Phàm canh trong bệnh viện ba ngày, đến quần áo còn
chưa thay, Lương Huyền nghe xong lời bác sĩ liền giục mẹ mình,
“Mẹ yên tâm rồi đúng không? Mau về nhà ngủ một giấc đi, nhìn con
người mẹ đều đỏ hết lên rồi.”

Lưu Phàm lo lắng suốt ba ngày nay, giờ biết được con trai không sao cả người liền thả lỏng, cảm giác mệt mỏi bao phủ toàn thân, vì vậy giao Lương Huyền cho Lý Dật Sơ, “Vậy mẹ về ngủ một giấc rồi lại đến, Dật Sơ, chú ý trông chừng Lương Huyền một chút nghe không?”

Lý Dật Sơ, “Yên tâm đi dì Lưu.”

Lương Trường Bình đã canh trong bệnh viện một đêm, lúc này cũng bị Lương Huyền khuyên về nhà.

Đợi đến khi trong phòng chỉ còn lại Lý Dật Sơ, Lương Huyền mới vẫy vẫy tay với cậu, “Lại đây.”

Lý Dật Sơ trù trù bước lại bên giường. Mấy ngày nay hơn nửa thời gian Lương Huyền đều ngủ, hai người rất ít khi nói chuyện. Giờ anh đã tỉnh táo lại, Lý Dật Sơ biết mình tránh không khỏi. Chính cậu hại Lương Huyền thành như vậy, làm sao còn mặt mũi nào gặp anh đây?

Lương Huyền từ từ ngồi dậy trên giường.

Lý Dật Sơ lập tức bước tới bên cạnh, đề bả vai Lương Huyền lại nói, “Anh làm gì thế? Mau nằm xuống.”

Lương Huyền nắm lấy tay Lý Dật Sơ ngồi dậy, thuận thế kéo cậu ngồi đối diện mình. Lý Dật Sơ không dám nhìn thẳng vào anh, hạ mắt xuống, lông mi bất an rung động.

Lương Huyền thở dài, một tay vịn vào sau gáy Lý Dật Sơ, trong lúc cậu còn chưa kịp phản ứng đã kiên quyết mà dịu dàng hôn lên môi cậu.

Nhất thời Lý Dật Sơ mở to mắt, muốn lui về sau theo bản năng, có điều Lương Huyền đã giữ đầu cậu lại, trong ánh mắt không hề cho phép cự tuyệt. Đôi mắt Lý Dật Sơ chớp liên tục, mãi đến khi Lương Huyền nhắm mắt lại cậu vẫn còn khần trương nhìn người gần trong gang tấc. Anh hơi hé miệng, dùng phiến môi mình ngậm lấy bờ môi Lý Dật Sơ, dây dưa triền miên, đầu lưỡi tình cờ chạm vào môi dưới của Lý Dật Sơ còn lưu lại một chút ẩm ướt.

Nụ hôn này dài dằng dặc chẳng khác nào một bộ phim vĩnh viễn không có hồi kết. Từ khiếp sợ ban đầu, Lý Dật Sơ dần dần nhận thấy được tình cảm Lương Huyền muốn truyền tới cho cậu, từ từ khép mắt đáp lại anh. Dường như có một trang giấy trắng tinh mở ra trước mặt hai người, không cần ngôn ngữ nhưng thời gian mười năm lại rõ ràng mà chậm rãi tái hiện trên trang giấy ấy, khiến cho bọn họ không cần suy đoán, không cần mơ hồ, tất cả mọi thứ vừa nhìn liền hiểu ngay: về tình yêu, về lẫn nhau, về quá khứ và hiện tại.

Hai bọn họ giống như người sống trong vỏ trứng, bên trong vỏ trứng đó chỉ có nhau. Khi những bạn bè cùng lứa bắt đầu trải qua chuyện yêu đương, thậm chí còn hiểu được khoái cảm thân thể, bọn họ vẫn chỉ sống bên nhau theo quán tính, không thay đổi, cũng không thức tỉnh. Tất cả kích động xuất phát từ tình yêu, đều bị bọn họ xem như thói quen dành cho nhau mà bỏ qua, không tìm hiểu nguyên nhân, cũng không tìm hiểu xem ý nghĩa thật sự trong lời đối phương nói với mình. Tưởng như nếu không có người bên ngoài tác động thì bọn họ có thể vĩnh viễn làm bạn với nhau trong vô thức như vậy.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hấm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 18

15178225_948888688577768_1774282644445296697_n

Lô Bân nói được làm được. Buổi chiều ngày thứ ba Lương Huyền nằm viện, hấn dẫn theo mấy tên lưu manh cùng cha mẹ bọn chúng đến bệnh viện xin lỗi và bồi thường. Lý Dật Sơ nhìn vẻ mặt bọn họ không hề lọt mắt, tiện thể Lô Bân cũng không ưa lây, cuối cùng Lô Bân thiếu điều bắt người ta quỳ xuống trước mặt bọn họ, Lương Huyền mới nhả lời không thêm truy cứu, đuổi tất cả ra ngoài.

Lô Bân chờ đám người kia vừa đi hết mới ngồi vào một bên giường bệnh, nói, “Lý Dật Sơ cậu đúng là một chút mặt mũi cũng không giữ lại cho tôi.”

Lý Dật Sơ liếc mắt nhìn hấn một cái, “Tôi không chặt đầu anh xuống đã xem như nể mặt rồi.”

Lô Bân cả giận, “Cậu đúng là không hề có chút lương tâm nào! Tuy việc này đều là lỗi của tôi nhưng hiện giờ tôi cũng cố hết sức đền bù rồi, không đúng ư? Cậu không thể bớt giận chút à?”

Lý Dật Sơ u ám nói, “Lương Huyền nhà tôi vốn có thể thi vào đại học Q, nếu như vì chấn thương đầu lần này mà không thi nổi thì anh với bọn chúng cứ lo mà tự xử đi, miễn cho tôi phải tới cửa giết người.”

Lương Huyền nở nụ cười, “Được rồi Dật Sơ, em nên xúc bạch dược Vân Nam rồi.”

* Bạch dược Vân Nam: thuốc dùng để hoạt huyết, làm tan máu tụ, giảm sưng & giảm đau, giải độc.

Lý Dật Sơ ngồi lên giường bệnh, đang chuẩn bị vén quần áo thì bị Lương Huyền đè tay lại. Anh quay đầu nhìn Lô Bân, “Anh còn không đi à?”

Lô Bân cảm nhận được sự ghét bỏ sâu sắc, “Làm sao? Nhanh vậy mà muốn đuổi tôi đi rồi?”

Lương Huyền, “Không đi thì nhắm mắt lại.”

Lý Dật Sơ nhin không được, trực tiếp bước đến trước mặt Lô Bân kéo hán dậy đẩy ra ngoài, “Anh mau chóng quay lại Mỹ đi.”

Lô Bân la ầm lên, “Cậu định tuyệt giao với tôi ư?”

Lý Dật Sơ, “Đúng!”

Lô Bân, “Vậy tôi không đi!”

Trước khi đóng cửa Lý Dật Sơ lớn tiếng nói, “Nếu ngày mai anh quay lại Mỹ thì chúng ta vẫn là bạn bè.”

Lương Huyền đợi Lý Dật Sơ ngồi lại lên giường rồi cởi áo giúp cậu, sau lưng cậu lộ ra vài vết bầm đen rõ ràng. Anh vừa xịt thuốc vừa nói, “Sau này ít tiếp xúc với Lô Bân lại.”

Lý Dật Sơ, “Ừm.”

Lương Huyền buồn bực, “Không hỏi anh tại sao lại yêu cầu vậy à?”

Lý Dật Sơ quay đầu, “Chuyện này còn phải hỏi ư? Anh không thích anh ta chứ gì.”

Lương Huyền cười như không cười, “Vậy em biết tại sao anh lại không thích anh ta không?”

Lý Dật Sơ, “Quá rõ ràng, bởi vì anh thấy anh ta là kẻ dựa hơi cha mình có tiền để hoành hành ngang ngược, lưu manh không học hành không nghề nghiệp.”

Lương Huyền, “Không phải.”

Lý Dật Sơ quay mặt về phía Lương Huyền, nghiêng khóe mắt nhìn anh, “Vậy thì tại sao?”

Lương Huyền, “Bởi vì em quá thân thiết với anh ta.”

Lý Dật Sơ thầm nghĩ mới làm bạn với Lô Bân thôi đã phải chịu tai bay vạ gió, nếu thân hơn thì chắc không còn đường sống luôn. Cậu lập tức giơ tay đảm bảo, “Em thề tuyệt đối sẽ không thân thiết.”

Hai người đang nói chuyện thì có người gõ cửa, Lý Dật Sơ ra mở thì thấy Hứa Phán và Tống Tân Dư, một người ôm hoa một người cầm giỏ trái cây đứng trước cửa. Sau khi hai cô gái vào phòng không khí ngược lại liền trở nên lúng túng, ngoại trừ Hứa Phán thỉnh thoảng nói đùa vài câu thì ba người còn lại đều tẻ ngắt. Lý Dật Sơ cảm thấy tiếp tục như vậy không phải chuyện hay. Cậu đưa mắt với Hứa Phán, để Tống Tân Dư ở lại phòng bệnh với Lương Huyền còn hai người thì ra vườn hoa bên ngoài đi dạo. Lương Huyền dựa nửa người vào giường bệnh, đợi đến khi Hứa Phán và Lý Dật Sơ đi ra

ngoài mới nói với Tống Tân Dư, “Chuyện hôm đó, vô cùng xin lỗi. Khi ấy tâm trạng mình không tốt nên giận chó đánh mèo lên người cậu.”

Tống Tân Dư tuy rằng vẫn đau lòng như trước, nhưng giờ Lương Huyền đang là bệnh nhân, cô bé cũng không thể nổi nóng. Có điều lời xin lỗi của Lương Huyền chẳng có chút ý nghĩa nào với cô, ngược lại chỉ làm cô cảm thấy anh đang tìm cách qua loa với mình.

“Cậu làm như vậy thật sự khiến mình rất mất mặt, vốn còn định cả đời này sẽ không để ý tới cậu nữa.” Nói xong Tống Tân Dư liền cười tự giễu, “Mà coi như mình không để ý đến cậu thì chắc cậu cũng chẳng phát hiện đâu. Dù sao... trong lòng cậu mình cũng chẳng có chút trọng lượng nào.”

Lương Huyền nở nụ cười, “Nếu cậu gặp khó khăn có thể tới tìm mình hỗ trợ, chắc chắn mình sẽ tận tâm tận lực. Còn bình thường hai ta vẫn duy trì trạng thái như trước kia là tốt nhất.”

Tống Tân Dư giận quá hóa cười, “Cậu... cậu lạnh lùng vậy thật sao?”

Lương Huyền, “Hết cách rồi, mình sợ người mình yêu sẽ tức giận. Tuy rằng mình không hề làm gì nhưng cứ để cho người khác dựng chuyện thì người ấy sẽ cáu kỉnh với mình.”

Trong nháy mắt Tống Tân Dư liền sửng sốt, cô không biết nên khổ sở với việc Lương Huyền có người trong lòng, hay là khổ sở với giọng nói và thần sắc anh toát ra khi nhắc tới người ấy. Lương Huyền chưa từng thể hiện ra những thứ này trước mặt cô hay lúc ở trường, cảm giác kia giống như một đứa trẻ đang hết sức chăm chú

nhìn đóa mân côi chậm rãi nở rộ, bông hoa đó trong mắt nó chính là báu vật quý giá nhất xinh đẹp nhất.

“Thì ra là vậy...” Tống Tân Dư cười khở, “Cậu giấu kỹ quá, lớp chúng ta chả ai biết cả. Cô ấy... mình có thể biết là ai không?”

Lương Huyền, “Không thể.”

Tống Tân Dư, “Tại sao? Sợ mình đi nói lung tung à?”

Lương Huyền nhìn cửa phòng nói, “Cũng không phải, chỉ là hiện giờ thời cơ chưa tới, chờ năm, sáu năm sau nếu cậu vẫn còn có hứng thú thì mình sẽ nói cho cậu biết.”

“Xì –” Tống Tân Dư cười nhạo, “Năm, sáu năm sau cho dù mình muốn nghe, chỉ sợ cậu đã đổi người khác rồi.”

Lương Huyền cười to, “Cậu cứ chờ xem, năm mươi, sáu mươi năm sau vẫn sẽ là người hiện giờ.”

Lần này Lương Huyền xảy ra chuyện khiến quan hệ giữa Lý Dật Sơ và Lưu Phàm trực tiếp hạ xuống mức đóng băng. Tuy ngoài miệng Lưu Phàm không quá nặng lời nhưng Lý Dật Sơ biết trong lòng bà cực kỳ tức giận. Cậu có thể hiểu Lưu Phàm, dù sao lúc Lương Huyền phải vào viện đến chính cậu còn hận không thể chém cả Lô Bân và đám lưu manh kia cho hả giận. Bởi vậy mấy ngày nay nếu Lưu Phàm ở lại bệnh viện thì Lý Dật Sơ sẽ về nhà, thỉnh thoảng bà mệt mỗi cậu mới vào viện canh đêm. Trong phòng bệnh chỉ có một chiếc tủ đầu giường, Lý Dật Sơ đề nghị với y tá xin một bộ bàn ghế, ngồi dựa vào tủ làm bài tập. Lương Huyền ngược lại ngồi nhàn nhã đọc tạp chí, một chút cũng không lo lắng về bài tập, thỉnh thoảng còn muốn kiểm tra chất lượng làm bài của Lý Dật Sơ.

Mỗi lần đi thi Lý Dật Sơ đều tính điểm rồi mới viết đáp án sai, nhưng giờ cậu đang làm bài luyện tập, quên mất phải cố ý viết khác. Bởi vậy Lương Huyền kiểm tra liên tiếp vài bài, không ngờ toàn bộ đều chính xác.

Anh cũng không nghĩ nhiều, chỉ vui vẻ khen ngợi cậu, “Làm không tệ, mấy đề này còn có độ khó cao.”

Lý Dật Sơ đang cúi đầu viết bài, nghe xong trong lòng liền cảm thấy hồi hộp, nắm chặt đầu bút không biết có nên nói thật với Lương Huyền không? Tuy việc này có nói hay không cũng chẳng quan trọng lắm, nếu nói còn liên lụy tới dì Lưu, có điều nếu Lương Huyền biết cậu học giỏi thì chắc sẽ rất vui vẻ.

“Bài làm này cũng không tệ. Ủa, em nói xem, bình thường làm tốt thế này sao đi thi không được như vậy?”

Lời Lý Dật Sơ chưa kịp thốt ra khỏi miệng thì Lương Huyền đã bị cản lại, cậu đành lắp bắp nói, “Làm sao em biết...”

Lý Dật Sơ đổi ý, so với việc nói cho Lương Huyền bây giờ thì chi bằng dùng thành tích tỏ rõ năng lực thật sự của cậu một lần. Tháng sau chính là kỳ thi thử đầu tiên của lớp 12, trường học và lãnh đạo thành phố đều rất coi trọng, giống như là trận đánh đầu tiên sau khi lên lớp 12 vậy. Nếu đến lúc đó tên cậu và Lương Huyền có thể xuất hiện ngang hàng nhau trên bảng vàng của trường thì chấn động biết bao!

“Chứng tỏ là em mất bình tĩnh.” Lương Huyền chuyển người, ngồi xếp bằng quay mặt về phía Lý Dật Sơ trên giường, dường như có điều gì suy nghĩ, “Tật xấu này cần thay đổi.”

Lý Dật Sơ không tỏ rõ ý kiến, tiếp tục làm bài.

Mười một giờ đêm, Lý Dật Sơ đọc sách xong còn Lương Huyền cũng rửa mặt chuẩn bị đi ngủ. Lý Dật Sơ ngủ bên cạnh giường bệnh, cứ lăn qua lộn lại mãi. Lương Huyền vốn có cơn buồn ngủ cũng bị động tĩnh phía cậu dần vật đến biến mất, mở đèn nhìn Lý Dật Sơ, “Ngủ không được sao?”

Lý Dật Sơ gãi gãi đằng sau, “Sau lưng ngứa.”

Lương Huyền bước xuống ngồi lên giường Lý Dật Sơ, vén áo ngủ cậu lên nhìn phía sau lưng, quả thật có không ít vết muỗi chích. Phòng bệnh này nằm ở lầu một, ngoài cửa sổ chính là vườn hoa, trong bụi cỏ có rất nhiều muỗi, đến tối cũng không thể không bay vào phòng.

Lý Dật Sơ vừa gãi vừa nói, “Sao muỗi không cắn anh chứ?”

“Chắc là do da dễ anh cứng quá rồi.” Lương Huyền cười đáp lời, sau đó lục tìm nước hoa trong ngăn kéo, đổ ra tay thoa lên lưng Lý Dật Sơ. Vết bầm đen sau lưng cậu đã đỡ hơn nhiều, biến thành màu vàng sẫm.

Lý Dật Sơ cầm lấy nước hoa, buồn phiền nói, “Em phải thoa hết cả người một lần.”

Lương Huyền đứng dậy vào phòng vệ sinh rửa tay, trước giờ anh không thích mùi của loại nước hoa này. Lúc đi ra lại thấy Lý Dật Sơ giờ bình nước hoa lên ngơ ngác nhìn anh.

Lương Huyền, “Làm sao vậy?”

Lý Dật Sơ, “Nước hoa đổ trên giường.”

Lý Dật Sơ đi lại nhìn một chút, ga trải giường bị ẩm ngay chính giữa, đúng là không thể ngủ được. Anh nói, “Vậy để anh gọi y tá thay ga giường khác.”

Lý Dật Sơ vội vã giữ anh lại, “Trễ thế này rồi phiền phức lắm.”

Lương Huyền vốn định nói không phiền, có điều vừa nhìn thấy Lý Dật Sơ khoái chí không giấu được nụ cười liền nhận ra là cậu cố ý. Anh làm bộ không hiểu, quay lại giường mình, “Vậy em cứ ngủ như vậy nha?”

Lý Dật Sơ ôm chân ngồi phía cuối giường, “Được.”

Lương Huyền quay lưng về phía cậu nở nụ cười, khi xoay người lại khôi phục gương mặt không cảm xúc, vươn tay tắt đèn rồi hắng giọng, “Chúc ngủ ngon.”

Lý Dật Sơ, “...”

Trong bóng tối Lương Huyền che miệng cười không thành tiếng. Đôi mắt anh từ từ thích nghi với bóng tối, nhìn thấy Lý Dật Sơ vẫn giữ bộ dáng ôm chân ngồi cuối giường, biểu tình trên mặt không thấy rõ nhưng khẳng định là rất thú vị.

Lý Dật Sơ thầm mắng Lương Huyền trong lòng tới mười phút, thấy anh dường như thật sự ngủ rồi liền tức giận trườn thêm vài lần, đang chuẩn bị nằm tạm xuống lại nghe thấy giọng nói của anh trong bóng tối, “Lại đây.”

Lý Dật Sơ lập tức quẳng những câu mắng anh ban nãy lên chín tầng mây, nhảy khỏi giường mình chạy đến giường Lương Huyền. Anh dang tay ra ôm cậu vào lòng, trong mũi tràn ngập mùi hương

nước hoa. Lương Huyền khỏ sở nín thở, “Em xúc bao nhiêu nước hoa vậy?”

Lý Dật Sơ, “Hơn nửa bình.”

Lương Huyền, “...”

Lý Dật Sơ khá tự hào, “Có em ở đây, muỗi cũng sẽ không dám cắn anh.”

Lương Huyền hít sâu mấy lần muốn để mình quen với cái mùi kia, nhưng vẫn cứ cảm thấy rất gay mũi. Anh cọ cọ mũi mình mấy lần, rồi cuộc nhận ra mái tóc của Lý Dật Sơ là nơi không bị thứ mùi kia dính vào, thế là chôn luôn mũi mình vào tóc cậu. Tóc của Lý Dật Sơ không cứng như Lương Huyền, chân tóc thoang thoang mùi hương dầu gội đầu, anh nhẹ nhàng vuốt ve mấy lần, tay cầm lấy tay Lý Dật Sơ vòng qua thắt lưng mình, sau đó vỗ vỗ vào lưng cậu nói, “Em có nhớ trước đây anh từng dỗ em ngủ thế này không?”

Lý Dật Sơ ngạc nhiên hỏi, “Lúc nào chứ?”

Lương Huyền, “Bốn hoặc năm tuổi? Anh cũng không nhớ rõ. Anh tới nhà em chơi, mẹ em muốn nấu cơm còn em ngủ trên ghế sofa, cứ nửa tỉnh nửa mê rầm rì gì đó. Sau đấy mẹ em dạy anh vỗ nhẹ sau lưng em, quả nhiên vỗ một lát em liền ngủ rất say.”

Đôi mắt Lý Dật Sơ cười thành một vòng cong cong, “Chuyện lúc nhỏ như vậy mà anh còn nhớ?”

Lương Huyền dờn đầu xuống đối diện với Lý Dật Sơ. Hiện giờ anh chẳng còn cảm thấy mùi nước hoa khó ngửi nữa, “Anh cũng thấy thật thần kỳ, rất nhiều chuyện anh đều nhớ rất rõ. Ví dụ như lần

đầu tiên em và cha mẹ tới nhà anh làm khách, em đã làm vỡ cái chén của anh.”

Mặc dù Lý Dật Sơ không cố gắng ghi chép lại cuộc sống trước khi cha mẹ qua đời, nhưng thực sự một chút cũng chẳng quên. Có điều chắc là do cái chết của hai người nên cậu cực kỳ phiền diện đối với phần ký ức này, chỉ nhớ rõ những khi ở chung với cha mẹ, còn những người khác lại chẳng nhớ gì. Lương Huyền nhắc tới mấy việc này mà cậu chẳng có tí ấn tượng nào. Lý Dật Sơ ‘Xì’ một tiếng, “Làm vỡ cái chén mà nhớ tận mười mấy năm, quá hẹp hòi.”

Lương Huyền cười, “Anh hẹp hòi? Mỗi lần anh có đồ chơi mới không phải đều cho em chơi trước sao?”

Lý Dật Sơ cũng nghiêm túc nở nụ cười. Cậu nhớ đến những món đồ chơi Lương Huyền nhắc tới, khi đó quan hệ hai nhà rất tốt, mỗi lần người lớn mua đồ chơi đều sẽ mua cho đứa còn lại một cái, nhưng vì hy vọng bọn trẻ có cảm giác mới mẻ nên lần nào cũng mua hai thứ khác nhau, có điều mỗi lần đều là Lý Dật Sơ chơi hết cả hai món trước, sau đó mới tới Lương Huyền. Lúc ấy cha mẹ Lý Dật Sơ dạy dỗ cậu không thể như vậy, Lương Huyền còn đến cầu xin giúp cho, nói rằng mình thích em Dật Sơ, tình nguyện nhường cho cậu chơi trước. Một câu “thích em Dật Sơ” của anh bị mấy người lớn cười tới mấy ngày.

Sau đó thì sao? Sau đó cha mẹ Lý Dật Sơ qua đời, cậu được Lương gia thu dưỡng, chú Lương phải nuôi đến hai thằng con trai nên cuối cùng không còn dư tiền mua đồ chơi cho bọn họ nữa.

Ánh mắt mang theo nét cười của Lý Dật Sơ ảm đạm đi, nhìn Lương Huyền nói, “Tiếc là sau năm bảy tuổi anh không có đồ chơi nữa, đều tại em.”

Lương Huyền lấy ngón tay xoa xoa mi tâm cậu, dịu dàng nói, “Nhưng anh có em mà, cho anh thật nhiều đồ chơi cũng không đổi.”

Vành tai Lý Dật Sơ không nhìn được đỡ lên. Giữa bọn họ chưa từng nói ra lời xác định nào, cũng không có hành động hình thức gì, quan hệ của cả hai giống như một vò rượu được chôn mười bảy năm đột nhiên bị đào lên, hương rượu phút chốc đã xâm chiếm mọi góc ngách có thể nhìn thấy. Dường như hết thảy đều rất đột ngột, nhưng chỉ bản thân bọn họ biết rằng sự lan tràn trong giây lát này đều dựa vào quá trình lên men trong suốt mười bảy năm rùng rùng dưới mặt đất, mỗi giây mỗi phút đều đang biến hóa, mãi đến một ngày không giấu được nữa.

Lương Huyền ngẩng đầu hôn lên vành tai Lý Dật Sơ một cái, siết chặt cậu vào lòng thêm một chút, thấp giọng nói, “Ngủ đi.”

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 19

2012-03-06_135623

Vết thương sau gáy Lương Huyền không dài lắm, bởi vì vết khâu mà phải cạo mất một mảng tóc nhỏ, sau khi tháo chỉ vẫn để lại vết sẹo chưa kết vảy. Lưu Phàm nhìn vết sẹo ấy liên tục hỏi bác sĩ xem sau này tóc anh còn dài ra được không. Bác sĩ trả lời rất thận trọng: Trên lý thuyết thì không thể.

Thế là Lưu Phàm mặt chau mày ủ thu dọn đồ đạc, thỉnh thoảng lại thở dài.

Lương Huyền an ủi, “Mẹ, không phải bác sĩ nói còn có thể dài ra sao? Mẹ đừng gấp gáp.”

Lưu Phàm vốn đang khom lưng gấp quần áo, nghe xong liền ngồi dậy nói, “Cái này có mọc ra không chẳng ai dám chắc. Còn cả đầu của con nữa, ai biết có di chứng gì không.” Lưu Phàm vừa nói vừa liếc mắt nhìn Lý Dật Sơ, sau đó chỉ vào Lương Huyền, “Nếu không vì đầu con bị thương thì nhất định trước hết mẹ phải đánh con một trận cho con nhớ kỹ. Ở trường học không lo học, lại đi trêu chọc mấy đứa vớ va vớ vẩn, gây chuyện thị phi.”

Lý Dật Sơ vẫn ngồi tại chỗ sắp xếp đồ đạc, làm bộ như không hiểu những lời chỉ cây dâu mắng cây hòe của Lưu Phàm, những gì cần hỏi bà thì vẫn mỉm cười đến hỏi như mọi khi.

Lương Huyền biết mẹ mình vẫn luôn kìm nén lửa giận trong lòng. Quan tâm quá ắt sẽ loạn, nhìn con ruột nằm viện cha mẹ nào cũng không cảm thấy vui nổi, giận chó đánh mèo lên người Lý Dật Sơ coi như là bình thường. Dù sao phần lớn con người đều không thể xem xét hết mọi thứ, chỉ có thể xử trí theo cảm tính.

Mọi người cùng nhau về nhà. Lương Huyền lấy quần áo của mình trong túi ra treo vào tủ, phát hiện áo ngủ của Lý Dật Sơ cũng nhét vào túi mình nên anh cầm áo ngủ đến gõ cửa phòng cậu. Lý Dật Sơ đang đứng lên giường với lấy chiếc hộp giày trên tủ quần áo thì nghe tiếng Lương Huyền bước vào.

Lương Huyền đứng bên giường, nhìn bức chân dung nửa bên mặt vẫn còn nằm dưới gối Lý Dật Sơ, trong lòng lập tức khó chịu. Anh dứt khoát rút bức vẽ kia ra nói với cậu, “Cái này anh tịch thu.”

Lý Dật Sơ, “Tại sao?”

Ngôn từ của Lương Huyền rất chính nghĩa, “Bây giờ em vẫn còn nhỏ, học tập là chính, không nên nghĩ bậy tưởng tám gì đó.”

Lý Dật Sơ vốn tưởng anh nhận ra người trong tranh là ai, chẳng còn sức lực phản bác, “Em vẽ chơi thôi, cũng đâu phải muốn làm gì...”

Lương Huyền, “Em còn muốn làm gì?”

Lý Dật Sơ thầm nghĩ, em chỉ muốn lấy ra ngắm mỗi ngày trước khi ngủ, cũng đâu phải lấy làm việc gì không dám nói ra ngoài. Cậu làm bầm trong miệng nên anh không nghe rõ ràng.

Lương Huyền cúi người xuống nhìn Lý Dật Sơ từ dưới chân lên tới đỉnh đầu, cảm thấy đáng vẽ của cậu hiện giờ so với mọi khi quả

thực như hai người khác nhau, vừa e lệ vừa gầy yếu, giống như bị người khác bắt nạt mà không dám phản kháng.

Lương Huyền vỗ vỗ đầu cậu, “Được rồi, anh chỉ lấy một bức vẽ của em thôi. Nếu em thật sự yêu thích thì chờ thi đại học xong anh sẽ mua poster quảng cáo cho em, ha?”

Lý Dật Sơ nhìn thẳng vào người đối diện, “Poster quảng cáo?”

Lương Huyền nhìn bức tranh, “Đúng vậy, chẳng lẽ đây không phải là chân dung của mình tinh nào sao?”

Lý Dật Sơ bật cười, “Anh đừng có tự luyện như vậy được không hahahaha...”

Cười xong mới thấy hơi sai sai, Lý Dật Sơ bưng kín miệng mình thật nhanh. Mệ, thực là ngu hết mức mà, vốn Lương Huyền còn không biết, giờ thì chưa đánh đã khai rồi!

Lương Huyền sửng sốt vài giây, chờ đến khi anh phản ứng được ‘tự luyện’ là ý gì thì Lý Dật Sơ đã cầm áo ngủ chạy vào buồng tắm. Lương Huyền nắm tờ giấy kia muốn cười nhưng lại cảm thấy quá huênh hoang, khóe miệng nhếch lên như không, đầu ngón tay vừa chạm vào đường nét bức tranh thì sự ngọt ngào liền lan tràn khắp toàn thân.

Có điều nếu đã vậy thì anh càng muốn tịch thu tấm chân dung này.

Lương Huyền xin nghỉ bảy ngày, bài tập trên bàn học còn cao hơn chồng sách một nửa. Hứa Phán đã giúp anh phân thành từng môn đặt chung một chỗ. Lương Huyền cầm lấy quyển vở bài tập thầy cô mới phát gần nhất, những thứ còn lại thì giữ đó khi nào có

thời gian lại lấy ra làm tiếp. Việc học của anh luôn chú trọng hiệu suất chứ không sử dụng chiến thuật biển đề*, thêm vào đó thành tích anh trước giờ luôn ưu tú nên giáo viên cũng rất ít khi can thiệp vào phương pháp học tập của anh. Chỉ có điều kiến thức mới quá nhiều, vì muốn lớp trọng điểm nhanh chóng bước vào giai đoạn ôn tập nên nhà trường còn đẩy nhanh tiến độ học tập kiến thức mới. Theo cách học năm lớp 11 thì mỗi khi giảng một chương mới sẽ có thêm một ngày ôn tập củng cố, hiện tại thời gian một ngày này cũng bị bớt đi, bài tập phát ra học sinh phải tự mình lo luyện tập.

* 题海战术 – chiến thuật biển đề: từ này có nghĩa rộng là đạt được thắng lợi nhờ số lượng, mà không phải chất lượng.

Bảy ngày, đủ cho các thầy cô dạy xong một phần năm nội dung chương trình lớp 12.

Lương Huyền vốn mỗi đêm muộn nhất là mười một giờ lên giường ngủ, nhưng vì muốn nhanh chóng đuổi kịp tiến độ của giáo viên nên chỉ có thể thức đêm đọc sách. Lý Dật Sơ có thói quen trước khi ngủ sẽ dán lỗ tai lên mặt vách ngăn nghe ngóng âm thanh sát vách một chút. Vách gỗ này không hề có khả năng cách âm, bình thường lúc cậu bò lên giường thì Lương Huyền đã ngủ mất nên kê tai lên cũng không nghe thấy gì. Vậy mà hôm nay cậu lại nghe được tiếng lật sách ngoài ý muốn. Lý Dật Sơ ngồi dựa vào tường, gõ gõ vách ngăn nói, “Lương Huyền, anh còn đang học sao?”

Lương Huyền, “Ừm.”

Lý Dật Sơ, “Đầu anh vừa căng chỉ, phải nghỉ sớm một chút.”

Lương Huyền đặt bút xuống ra khỏi phòng mình vào phòng Lý Dật Sơ. Cậu đang ngồi xếp bằng trên giường, Lương Huyền tiến tới

ấn nhẹ lên hai bên đầu gối cậu, dùng tư thế mặt đối mặt nói, “Sáng mai nhớ gọi anh dậy.”

Lý Dật Sơ thấy bộ dáng anh nghiêm túc vậy còn tưởng anh muốn nói chuyện quan trọng gì, kết quả chỉ nói một câu như thế mà còn cố ý chạy đến phòng mình, phản ứng chậm mất nửa nhịp, “Ồ... Anh ngồi trong phòng mình nói không được sao.”

Lương Huyền cười khẽ, “Muốn nhìn em một chút.”

Lý Dật Sơ nhú mày, “Lớn lên thế nào?”

Lương Huyền lấy tay kéo nhẹ má Lý Dật Sơ ra hai bên, “Không tệ, mang theo ra ngoài cũng có thể khiến anh nở mặt.”

Lý Dật Sơ phì cười đánh tay anh, “Cút đi.”

Hai người đang đùa giỡn thì đột nhiên nghe tiếng Lưu Phàm, “Tiểu Huyền, sao con còn chưa ngủ?”

Có lẽ là có tật giật mình, hai người vốn không có hành động gì quá đáng nhưng vẫn dịch ra tạo khoảng cách. Lý Dật Sơ nhảy xuống giường mở cửa, lúc nhìn thấy Lưu Phàm liền hoảng hốt viện cớ, “Dì Lưu, Lương Huyền anh ấy, anh ấy đang giảng bài cho con.”

Lưu Phàm không vui nói, “Mấy giờ rồi mà còn giảng bài, ngày mai có đi học không? Dật Sơ, không phải dì muốn nói con, Lương Huyền nó mới từ bệnh viện về, con không đau lòng cho nó chứ dì thì đau đó.”

Lương Huyền bước lên kéo Lý Dật Sơ ra sau lưng mình, nhìn Lưu Phàm nói, “Mẹ, con không ngủ được nên sang nhìn một chút, Dật Sơ còn khuyên con đi ngủ đây.”

Lưu Phàm lười nghe anh giải thích, đẩy anh về phòng dặn dò, “Buổi tối con ngủ nhớ nằm nghiêng, đừng động đến vết thương, nghỉ ngơi thật tốt mới nhanh lành lại. Vốn có cả đồng bài tập không lo bù lại cho nhanh, vài ngày nữa thi thử con sẽ biết tay.”

Lương Huyền quay lại phòng mình, ngồi trên giường gõ gõ vách ngăn nhưng không nghe thấy hồi âm. Anh biết Lý Dật Sơ chưa ngủ, có thể là không muốn phiền đến giấc ngủ của anh nên cậu mới không trả lời.

Lương Huyền cúi đầu than một tiếng. Có vài lời anh cứ nghĩ mình không cần nói nhưng Lý Dật Sơ đều hiểu, nhưng giờ phút này anh cảm thấy nhất định phải nói ra, cho dù không thể bộc lộ rõ tâm ý mình thì cũng phải khiến cậu yên tâm.

“Dật Sơ, anh đã nghĩ về tương lai rồi. Chúng ta đến nơi khác học đại học rồi làm việc, sống cùng với nhau. Nếu như thời cơ chín mùi, sau khi tốt nghiệp đại học có thể giải thích tất cả cho ba mẹ anh, còn nếu chưa tới thì cứ từ từ. Nói chung chỉ cần hai chúng ta ở bên nhau thì những thứ khác chẳng còn gì đáng sợ. Em cũng có suy nghĩ giống anh, đúng không?”

Lý Dật Sơ nhìn vách ngăn, trong đôi mắt lóe lên ánh sáng ước ao, cười nhẹ nói, “Đúng.”

Cậu biết tương lai có bao nhiêu khó khăn, không kể tới người ngoài, cha mẹ Lương Huyền chính là hố sâu mãi mãi không bước qua nổi. Chú Lương có lẽ chỉ bắt hai đứa tách ra, còn dì Lưu, bà đặt tất cả hy vọng cả đời mình lên người Lương Huyền, nếu sau này bà biết Lý Dật Sơ đã dẫn anh vào con đường không có lối về, sợ rằng sẽ có cả ý nghĩ muốn đem cậu đi thiên đao vạn quả. Cho nên hiện giờ dù Lưu Phàm có đối xử với cậu thế nào, bởi vì hồ thẹn trong

lòng nên những e ngại, oan ức và tức giận đan xen như khi còn bé rất cuộc đời biến mất.

Hiếm có khi Lương Trường Bình ăn sáng ở nhà, Lưu Phàm cố tình làm món há cảo chiên mà ông thích ăn nhất, thế là món cháo sền sệt mọi khi giờ có thêm há cảo chiên mềm nhũn cháy xém. Dù đã sinh hoạt mười năm ở Lương gia nhưng Lý Dật Sơ vẫn rất khó thích ứng với mấy món ăn sáng này như cũ, Có lẽ là thói quen ăn uống lúc bé ảnh hưởng quá sâu tới cậu, mấy năm nay cậu không có cách nào yêu nổi cơm nước “chân thật” của Lương gia. Ví dụ như, cậu quen ăn cơm tẻ từng hạt rõ ràng kèm theo canh, cháo phải hơi lỏng chút, mì sợi cũng cần nước hầm, có điều những thứ đó chỉ do cậu tình cờ nhớ lại mà thôi. Có lần cậu còn hoài nghi không biết có phải đời trước mình chết khát hay không, đời này ăn cơm nhất định cần có đủ nước, bằng không nuốt xuống cũng phải dùng sức.

2

Hácảo chiên

Nhưng mà bây giờ với Lý Dật Sơ mà nói, có cơm ăn đã phải cảm ơn ông trời, đâu còn tâm tư xét xem thứ gì ngon.

Lưu Phàm bỏ thêm cho mỗi đĩa trẻ một cái trứng chiên, nhìn bọn họ nói, “Kỳ thi lần một có phải sớm hơn không?”

Lý Dật Sơ, “Dạ, tuần thứ năm sẽ kiểm tra.”

Lưu Phàm thở dài, “Tiểu Huyền con có soạn lại bài hết chưa? Có bị bỏ quá xa không?”

Lương Huyền, “Bây giờ còn chưa dám khẳng định nhưng quả thực kém hơn nhiều lắm. Có điều chỉ là kỳ thi thử mà thôi, mẹ đừng

quá lo lắng.”

Lương Trường Bình liếc anh một cái, “Sao mẹ con có thể không lo lắng được? Ba đã nói với con rồi, hàng năm trường học đều có vài suất tự tuyển sinh vào đại học, con vốn là ván đã đóng thuyền thế mà lại đột nhiên vào viện, thành tích cũng không biết có bị ảnh hưởng không, nhà trường thế nào cũng sẽ xem xét tình hình để xác định lại.”

Lý Dật Sơ, “Tự tuyển sinh không phải đều do nhà trường dựa theo thành tích từ trước đến giờ của học sinh để chọn sao ạ? Lần thi thử này đâu thể nói lên điều gì.”

Lương Trường Bình, “Hơn nửa năm học chỉ có tổng cộng hai kỳ thi thử lớn, lần sau là vào tháng 12, lúc đó các học sinh được tự tuyển sinh đã phải báo danh rồi, con nói cuộc thi lần này có quan trọng không? Kỳ thi hàng tháng nhà trường tổ chức không thể xem như một lần khảo sát tiêu chuẩn.”

Lương Huyền bình tĩnh nói, “Cho dù thật sự không giành được tiêu chuẩn lần này thì con sẽ tự mình thi.”

“Hừ.” Lưu Phàm gấp cho con trai một miếng há cảo, giả vờ giận dữ, “Con đừng nói mạnh miệng, thi đại học không thể so với mọi khi.”

Lương Huyền thả bát đĩa xuống, “Biết rồi, mọi người cứ yên tâm đi.”

Lý Dật Sơ cũng gác đĩa về phòng lấy cặp sách, cùng Lương Huyền đi xuống lầu.

Cậu bước sau lưng Lương Huyền, nhìn vết sẹo trên gáy anh hỏi, “Vết thương còn đau không?”

Lương Huyền, “Tình cò đụng vào mới đau.”

Lý Dật Sơ cắn cắn môi hỏi tiếp, “Vậy đầu có đau không?”

“Không đau.” Lương Huyền xoay người nhìn Lý Dật Sơ hỏi, “Hôm nay em sao vậy? Quan tâm đầu anh đến thế.”

Lý Dật Sơ than thở dắt xe đạp ra, mặt ủ mảy ê nói, “Nếu như vì cái này mà anh không nhận được suất tự tuyển sinh thì... Ôi!”

Lương Huyền vò đầu cậu, “Đừng ngốc, đó là bọn họ dọa anh sợ thôi, tốt xấu gì ba anh cũng là giáo viên trong trường, nói thêm vài lời hay giúp anh giành lấy tiêu chuẩn này cũng không khó.”

Lý Dật Sơ lập tức nói, “Sao có thể, chú Lương căn bản sẽ không làm những chuyện như vậy.”

Lương Huyền nở nụ cười, “Nếu như anh thật sự không giành được, em nói xem ông ấy có làm không.”

Lý Dật Sơ vẫn không yên tâm nổi, cậu hiểu rõ chú Lương, ông sẽ không làm những chuyện như lấy việc công lo việc tư như vậy. Lương Huyền nói thế hơn nửa là để an ủi cậu thôi.

Sau giờ ôn bài buổi sáng, Lý Dật Sơ lấy sách toán ra chờ cô giáo vào lớp. Lớp số sáu và lớp trọng điểm học chung một cô giáo số học, cô giáo này có chức danh đặc biệt cao, trình độ giảng bài cũng rất tốt. Lý Dật Sơ nhìn cô đột nhiên lóe lên một ý. Số lượng giáo viên khối 12 có hạn, thầy cô lớp trọng điểm không chỉ dạy một lớp, ví dụ như cô giáo số học sẽ dạy lớp trọng điểm cùng lớp số bốn, số sáu,

còn các thầy cô môn khác cũng phân đều ra các lớp phổ thông. Tiến độ giảng bài ở lớp trọng điểm rất nhanh nhưng lớp phổ thông lại chậm hơn hẳn. Rất nhiều kiến thức lớp Lương Huyền đã học qua mà lớp phổ thông còn chưa giảng đến.

Lý Dật Sơ vừa nghe giảng vừa chép ví dụ cô nói vào vở, sau khi hết tiết liền đi tìm giáo viên giả vờ để lấy giấy xin nghỉ tiết. Cậu muốn đến tiệm mua một cây bút ghi âm. Giá tiền của thứ này tỉ lệ thuận với chất lượng, ông chủ giới thiệu cho Lý Dật Sơ mấy loại, cậu liền chọn cái tốt nhất rồi cò kè mặt cả với chủ quán, cuối cùng đồng ý với giá hơn 200 đồng. Tiếc là trên người cậu không mang nhiều tiền như vậy, chẳng còn cách nào đành phải đến chỗ bà chủ tiệm hay lấy hàng lúc trước để vay tiền đặt cọc.

Sau khi về trường Lý Dật Sơ liền đến phòng giáo viên xem bảng sắp xếp lớp học, chép hết mọi lịch của lớp Lương Huyền dù là môn nào thầy nào, sau đó thừa dịp ăn trưa mang đồ uống đến nhờ vả bạn học ngồi bàn đầu giúp mình ghi âm, tiện thể ghi nhớ luôn các bài tập thầy cô nói. Chép xong một tiết cậu liền chạy lên lấy máy lại rồi chạy sang phòng học khác.

Cứ ghi chép mỗi môn như vậy suốt hai ngày, rốt cuộc cũng đuổi kịp tiến độ lớp trọng điểm lúc trước. Lý Dật Sơ sửa sang xong vở ghi chép, tranh thủ trước giờ tự học buổi tối đến lớp Lương Huyền tìm anh.

Hai người mới vừa cùng nhau ăn cơm tối, Lương Huyền còn tưởng cậu có chuyện gì gấp, ngồi trong lớp nghe bạn học bảo Lý Dật Sơ có việc tìm mình lập tức thả bút xuống chạy ra ngoài. Lý Dật Sơ đưa bút ghi âm và vở cho Lương Huyền, “Đây là mấy môn học và ví dụ mẫu thầy cô đưa ra trên lớp trong lúc anh nghỉ học, so với việc tự anh đọc sách chắc sẽ nhanh hơn.”

Lương Huyền chưa từng thấy bút ghi âm, tiện tay mở công tắc nghe được giọng nói quen thuộc truyền tới, anh mới ý thức được đây là thứ gì, cũng như Lý Dật Sơ đã làm gì vì mình. Lương Huyền nhất thời ghen lòi, “Em...”

“Tiếc là anh học quá tốt nên em không dạy nổi, nếu không cũng chẳng cần cách này.” Lý Dật Sơ mỉm cười, “Em đi đây.”

Lương Huyền bất đắc dĩ nhìn bóng lưng cậu, nửa ngày sau mới lẩm bẩm nói, “Đồ ngốc.”

Lương Huyền về chỗ ngồi lật vở ghi chép của Lý Dật Sơ ra xem. Cậu chép lại những ví dụ theo trình tự giảng bài của giáo viên, các loại đề khó sẽ được ghi chú đầy đủ, các đề thường thấy thì chỉ ghi “Bài này giống trong sách giáo khoa trang mấy số mấy”. Lương Huyền vốn nghĩ rằng với trình độ của Lý Dật Sơ thì không thể nào phân loại đề chính xác được, nào ngờ trong vở phân chẳng sai chút nào, những bài đánh dấu toàn là trọng điểm, Lương Huyền nhìn sơ qua đã thấy tốn rất nhiều công sức.

Đây là do Lý Dật Sơ mời thần thánh phương nào đến giúp đỡ?

Hai người tự học buổi tối xong, Lương Huyền vốn định đưa Lý Dật Sơ đi ăn chút gì theo thói quen từ lâu, cậu lại bảo thời gian ít ỏi nên về nhà học bài, vì vậy Lương Huyền đành mua hai bát canh đem theo, treo lên tay lái đạp về nhà.

Hai người về đến nhà lại bất ngờ phát hiện Lưu Phàm còn chưa ngủ. Lên cấp ba bọn họ bắt đầu phải tự học buổi tối, Lưu Phàm không thể thức muộn nên bình thường sẽ không cố chờ hai người về nhà, trừ khi có chuyện gì muốn nói. Lưu Phàm thấy Lương Huyền xách theo hai hộp cơm vào nhà liền hỏi, “Đây là cái gì?”

Lương Huyền, “À, con tự học xong cảm thấy hơi đói bụng nên cùng Dật Sơ đi mua chút đồ ăn.”

Lưu Phàm mở hộp cơm ra nhìn canh trong đó, bất mãn nói, “Quán ăn này đúng là không có tâm, một bát canh đêm được mấy cục thịt? Không được, áp lực lớp 12 của hai con rất lớn, sau này mẹ sẽ làm bữa ăn khuya cho các con.”

Lương Huyền vội vàng nói, “Không cần đâu mẹ, chúng con ăn ở ngoài cũng giống vậy. Sao giờ mẹ còn chưa ngủ?”

Lưu Phàm vỗ đầu một cái, “Aida xem trí nhớ của mẹ này. Hôm nay mẹ đến bệnh viện tìm bác sĩ kê thuốc để giúp vết khâu của con khép lại nhanh hơn chút, tiện thể còn mua thêm một ít thuốc bổ não. Sau này con và Dật Sơ mỗi ngày uống một lọ.”

Lý Dật Sơ cười nói, “Con không cần đâu dì Lưu.”

“Mặc kệ có cần hay không, uống chút cũng đâu hỏng chỗ nào đúng không? Nếu con có thêm chút sức lực thì biết đâu sau này có thể thi trường tốt hơn một chút.” Lưu Phàm cười khanh khách nói, ánh mắt kiêu ngạo liếc nhìn Lương Huyền, “Còn con tiểu Huyền, hạt giống danh giá không được để lần bị thương này làm cho hỏng mất đó.”

Lương Huyền đặt canh lên bàn ăn, nhìn mẹ nói, “Mẹ cũng đừng quá nôn nóng, vẫn còn thời gian.”

Lưu Phàm nhìn hai bát canh kia, “Không được, ngày mai nói ba con đi mua cái lò vi sóng, sau này cơm tối mẹ sẽ nấu nhiều một chút, các con về cứ dùng lò vi sóng hâm lại mà ăn. Đồ ăn bên ngoài sao có thể sạch sẽ như đồ ở nhà.”

Lương Huyền thấy không ngăn nổi chỉ đành đáp ứng, sau đó hỏi mẹ mình nhanh chóng về phòng nghỉ ngơi.

Tự tuyển sinh (自主招生的): từ này tui không biết dịch sao cho đúng, đại loại là mấy học sinh giỏi nhất trường sẽ được thi đại học trước, gồm hai phần là thi viết và phỏng vấn. Ai biết rõ hơn thì nói cho tui biết với nhaaa ♥

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 20

12644989_559999464164000_4563143855043438201_n

Sáng ngày thi thử đổ một trận mưa to, Lý Dật Sơ và Lương Huyền chỉ có thể ngồi xe buýt đi học. Giao thông công cộng rất đông đúc, hai người lên xe không tìm được chỗ ngồi đành nắm lấy tay vịn ngã qua nghiêng lại theo xe. Lý Dật Sơ và Lương Huyền đứng sánh vai nhau, đến một trạm đột nhiên rất nhiều người lên xe, vài người giơ túi cao lên chen từ cửa trước ra phía sau, không cẩn thận đụng vào gáy Lương Huyền. Vết thương chưa khỏi hẳn của anh đau nhói khiến anh hít vào một hơi theo bản năng. Lý Dật Sơ vội vàng lấy tay che chắn sau gáy Lương Huyền, lo lắng hỏi anh, “Đau lắm sao? Muốn đi bệnh viện không?”

Lương Huyền níu tay cậu xuống, an ủi, “Chỉ đụng chút thôi mà, không sao đâu.” Nói xong còn cau mày lắc đầu.

Lý Dật Sơ lo âu úp sấp lên vai anh để quan sát vết thương phía sau, không thấy dấu hiệu muốn chảy máu, hẳn là... không có gì nghiêm trọng. Lương Huyền thấy mặt mũi cậu nhăn hết cả lại liền cười nhẹ, “Thật sự không sao mà, đừng lo lắng.”

Lý Dật Sơ vẫn cứ lo cho đến tận lúc vào phòng thi. Trong tay cậu cầm bút mà đầu toàn nghĩ đến chuyện khác. Lúc kiểm tra có khi nào Lương Huyền bị văng đầu không? Có khi nào làm bài rất tệ không?

Vậy tiêu chuẩn tự tuyển sinh của anh phải làm sao đây? Dì Lưu đã từng cảnh báo rồi.

Cuối cùng, đều phải trách cậu.

Lý Dật Sơ càng nghĩ càng giận bản thân. Nếu như không phải đang ngồi trong phòng thi thì cậu còn muốn tự tát mình một cái.

Buồn phiền viết xong một bài văn, Lý Dật Sơ lật mặt bài thi lại chuẩn bị tô trắc nghiệm. Câu hỏi trắc nghiệm môn Ngữ văn tương đối ít, trước đây cậu đều cố ý đánh bốn đáp án sai, đồng thời viết sai hai lỗi chính tả thì đã có thể đạt mức trung bình. Thế nhưng giờ sao đây? Lý Dật Sơ cầm bút chì bắt đầu do dự. Cậu vốn định thể hiện khả năng thật sự trong kỳ thi này, để cho Lương Huyền biết được thành tích của cậu. Nhưng cậu không thể không nghĩ đến dì Lưu. Nếu lần này vì thành tích không tốt mà Lương Huyền mất suất tự tuyển sinh, còn cậu lại phóng một tia sét san bằng mặt đất lọt vào top đầu trong lớp thì dì Lưu sẽ nghĩ thế nào?

Tuy rằng không thể nói bà đối xử với cậu không tốt, nhưng suy cho cùng vẫn có rất nhiều chuyện bất mãn, đặc biệt là lần này khi Lương Huyền bị thương, một bụng tức giận của dì Lưu với cậu còn chưa xả ra. Cho tới giờ Lý Dật Sơ-bình-thường đã làm nổi bật lên Lương Huyền-ưu-tú một cách hoàn hảo, chuyện của cậu đối với dì Lưu chắc chắn không thể nào nói rõ rồi vui mừng tiếp nhận sự thật.

Cho nên, đã nhìn nhiều năm như vậy thì cần gì phải tiết lộ chân tướng vào thời điểm nhạy cảm thế này? Cậu chỉ cần phát huy thật tốt trong kỳ thi tốt nghiệp trung học, cùng Lương Huyền dọn đi học xa là đủ rồi, còn thành tích bình thường cần gì phải quan tâm? Lương Huyền có biết hay không thì khác gì nhau đâu chứ?

Thi xong cần phải đổi phòng học. Dựa theo thông lệ trường thì học sinh lớp 12 vừa nhập học phải chuyển lớp tới dãy phòng đọc lập phía sau trường. Khóa của Lý Dật Sơ năm nay khai giảng quá sớm, phòng học bên kia còn chưa quét dọn xong nên vẫn cứ kéo dài cho tới khi thi thử xong mới bắt đầu.

Học sinh khối 12 mới thi xong vừa so đáp án với nhau vừa dọn dẹp sách vở. Sách vở bài tập lớp 12 quá nhiều, mỗi người vác cặp trên lưng, tay còn phải ôm thêm một xấp, sau đó đi về phía sau trường học y như những con lạc đà. Lý Dật Sơ và bạn học vừa đi vừa tán gẫu, mới vừa không chú ý chút thì cặp sách sau lưng đã bị giành lấy.

Lương Huyền đeo cặp cậu lên vai mình, “Các cậu học ở tầng mấy phòng nào?”

Lý Dật Sơ; “Lầu một. Lớp anh thì sao?”

Lương Huyền, “Lầu bốn.”

Bạn học Lý Dật Sơ nói tiếp, “Nhà trường muốn cho lớp trọng điểm lên tầng cao nhất để khỏi bị làm phiền chứ gì.”

Lương Huyền, “Cái này cũng chỉ để an ủi tinh thần thôi.”

Lý Dật Sơ rất vui vẻ, “Sau này em tìm anh không cần chạy nửa vòng trường nữa?”

Lương Huyền cũng nghĩ tới chuyện này, trước đây phòng học hai người cách nhau cả nửa vòng sân trường, muốn gặp phải chạy một đoạn, giờ trái lại còn tiện hơn nhiều.

Chỗ ngồi của Lý Dật Sơ vẫn sát bên cửa sổ, Lương Huyền đứng ngoài đưa cặp vào cho cậu, nhìn quét qua hai người ngồi bên cạnh, ngón tay hơi dùng sức đánh rơi vài lọn tóc Lý Dật Sơ. Tiếp theo anh nhanh chóng đặt ngón tay lên môi dưới của cậu miết nhẹ mấy lần, phác họa theo đường nét khóe môi.

Lý Dật Sơ xé một tờ giấy vo tròn ném về phía Lương Huyền lại bị anh nhanh nhẹn tránh thoát, sau đó còn quay lưng về phía cậu giơ một chữ “V”, nghênh ngang đi mất.

Lý Dật Sơ nhỏ giọng mắng, “Đắc sắt.”

Đắc sắt (得瑟): Thực ra là một từ địa phương của khu vực phía Bắc Trung Quốc, hiện tại được xem như một từ ngữ mạng, dùng để miêu tả một người có tính cách rất kiêu ngạo, đắc ý, bình thường mang nghĩa xấu, hoặc có ý chế nhạo. Trong ngôn ngữ địa phương có nghĩa là khoe khoang, khoác lác. Ý nghĩa chủ yếu của từ này có ba tầng: 1. Do đắc ý nên khoe khoang | 2. Tiêu xài phung phí | 3. Làm việc không nên làm; khoe khoang quá mức, hung hăng. Tuy nhiên cách dùng không giống nhau nên cũng không cùng ý nghĩa châm chọc.

Mỗi tuần học sinh khối 12 chỉ có nửa ngày nghỉ, lần này bởi vì kiểm tra và đổi phòng học nên nhà trường cho bọn họ nghỉ cả ngày. Ngoại trừ vài cá nhân đặc biệt phải ở lại dọn vệ sinh thì phần lớn mọi người thả sách xuống bàn xong liền chạy mất. Lý Dật Sơ rút ra một quyển trích văn trẻ* trên giá sách cuối lớp, ngồi bên cửa sổ vừa đọc vừa chờ Lương Huyền.

e99d92e5b9b4e69687e69198

青年文摘 – Chắc là truyện ngắn tuổi mới lớn =))

Trời đã bắt đầu vào thu, tuy nhiệt độ ban ngày vẫn còn cao như cũ nhưng chiều tối lại có gió. Lý Dật Sơ ngồi cạnh cửa sổ hứng gió thổi liền bắt đầu buồn ngủ, chốc lát sau đã úp mặt xuống bàn đánh một giấc.

Lương Huyền làm xong chuyện trong lớp mới xuống lầu, đến bên cửa sổ Lý Dật Sơ ngồi thì thấy cậu đang ngủ. Vốn muốn gọi người tỉnh dậy, nhưng lại cảm thấy mặt cậu bị dồn ép thành những bộ dạng rất buồn cười, thế là anh ra sân hái một nhánh lá trên cây ngọc lan, dùng góc áo lau khô ráo rồi mới từ từ đưa đến gần mặt Lý Dật Sơ, chọc lá cây vào mũi cậu.

e78e89e585b0

玉兰 – Cây ngọc lan

Lý Dật Sơ bấu môi dùng ống tay áo chà chà sống mũi, sau đó hắt lá cây ra ngoài.

Lương Huyền không nhịn được cười, tiếp tục dùng nó cọ cọ lỗ tai cậu, khi Lý Dật Sơ sắp mở mắt liền lập tức ngồi xổm xuống nép sát vào tường. Lý Dật Sơ ngơ ngơ ngác ngác ngồi dậy, nhìn hai bên một hồi, chẳng lẽ là cơn trùng ư?

Trong phòng học đã không còn ai. Lý Dật Sơ nhìn đồng hồ treo tường chỉ gần sáu giờ, thầm hỏi không biết Lương Huyền đang làm gì mà còn chưa xuống. Cậu móc cặp sách trong ngăn bàn ra, chuẩn bị lên lầu tìm anh.

Trước tiên Lý Dật Sơ đến cuối lớp tắt đèn, sau đó đẩy cửa ra, chưa kịp cất bước thì trước mắt đã tối sầm lại, tiếp theo liền bị ai đó ôm lấy đẩy vào phòng đèn lên mặt sau cánh cửa.

Theo phản xạ có điều kiện Lý Dật Sơ muốn há mồm kêu to, lập tức bị người kia lấy tay chặn lại, đôi mắt cậu lúc này mới nhìn thấy ánh sáng.

Thì ra là Lương Huyền.

Tim Lý Dật Sơ vừa sợ hãi quá mức giờ mới bình tĩnh hơn. Cậu đang chuẩn bị hỏi Lương Huyền muốn làm gì thì miệng đã bị một vật ấm áp chặn lại. Trong phòng tối tăm hơn hẳn bên ngoài, nhưng dù vậy Lý Dật Sơ vẫn nhìn thấy rõ ràng đôi mắt tràn đầy ý cười của Lương Huyền khi hôn đến. Cặp sách cậu vốn chỉ còn một quai đeo, hiện giờ dựa lưng vào ván cửa nên nó tuột xuống tận cánh tay. Lương Huyền vươn tay cầm lấy cặp đặt sang một bên, sau đó ôm eo Lý Dật Sơ. Cậu cũng không tự chủ được vòng tay qua cổ anh, hai bàn tay đan vào nhau, ngẩng đầu lên quán quýt môi lưỡi.

Hai người đều không có kỹ xảo và kinh nghiệm, chỉ vì người hôn mình là bảo bối trong lòng nên cứ dụi dằm chạm đến rồi mút vào, đầu lưỡi né tránh hay truy đuổi dựa hết theo bản năng, mùi vị và nước bọt của đối phương đều trở thành món ngon khiến người ta phát nghiện, trong đầu nào còn bốn chữ ‘lướt qua rồi thôi’, chỉ có ‘không say không về’.

Hồi lâu sau ngoài cửa vang lên tiếng gõ, “Còn có ai không? Cổng lớn sắp khóa rồi!”

Người gõ cửa chỉ gọi một lần, tiếp theo liền sang phòng học khác, vẫn là giọng nói vang dội, “Còn có ai không? Cổng lớn sắp khóa rồi!”

Hai người bị âm thanh này đánh thức, liếc mắt nhìn nhau rồi phì cười thả tay ra. Lý Dật Sơ dựa đầu vào cửa lớn giọng trả lời, “Có

người, lập tức ra ngay –”

Lương Huyền nhìn đôi môi ướm át ánh lên sáng bóng của cậu, thân thể tuôn ra một sự kích động kỳ quái, dường như không hề vừa lòng với nụ hôn sâu vừa rồi, càng muốn có thêm tiếp xúc thân mật hơn. Lương Huyền nghiêng tầm mắt đi, đè nén khát vọng trong lòng xuống, vác cặp sách Lý Dật Sơ lên vai mình rồi khoát vai cậu mở cửa ra ngoài, “Đi thôi, về nhà.”

Năm ngoái Lương Trường Bình dạy lớp 12, năm nay lại bắt đầu với lớp 10. Ông mới vừa báo danh thì nhà trường đã phân cho ông vị trí chủ nhiệm. Lương Trường Bình vốn luôn công tác rất nghiêm túc, kể từ đó lại càng đi sớm về trễ mỗi ngày, bận đến không thấy được người. Cuối tuần bên nhà mẹ đẻ Lưu Phàm có họ hàng kết hôn, bà dậy từ sáng sớm, để lại tiền cơm cho hai đứa bé rồi ra ngoài.

Sau khi rời giường Lương Huyền liền vào bếp làm đồ ăn sáng. Anh hoàn toàn mù tịt về chuyện bếp núc, trong tủ lạnh có bánh mì và sữa tươi nhưng anh lại cảm thấy thế này quá đơn điệu, thế là lật tung ngăn trên ngăn dưới trong tủ lạnh, lấy hết mọi thứ anh nghĩ có thể dùng làm nguyên liệu nấu ăn ra. Xúc xích nướng và trứng rán nhìn thì rất dễ, bắt tay vào làm mới thấy không đơn giản như vậy. Trứng gà còn lại trong nhà không nhiều, rốt cuộc sau khi Lương Huyền bỏ liên tục ba cái trứng bị khét mới rán được một quả nhìn không tẻ lắm, còn quả cuối cùng anh vẫn không chĩnh lửa được tốt nên khét mất một mặt. Lương Huyền chia hai cái trứng vào hai bát khác nhau, cái khét một nửa thì để cho mình, Lý Dật Sơ không nên nhìn thấy. Làm thức ăn xong Lương Huyền lên sân thượng ôm thỏ con xuống. Hôm nay cha mẹ đều không ở nhà, hai người bọn họ có thể giữ nó trong nhà chơi một ngày.

Bình thường buổi sáng Lý Dật Sơ luôn dậy rất sớm, hôm nay lại chậm chạp không thấy ra. Lương Huyền đặt thức ăn lên bàn rồi vào phòng cậu gọi người. Lý Dật Sơ ôm chăn dựa vào tường ngủ, lông mày hơi nhíu lại, biểu tình nhìn như không thoải mái lắm. Lương Huyền lấy tay sờ trán cậu, không giống bị sốt, vì vậy liền dùng tay lay Lý Dật Sơ. “Dật Sơ? Dậy nào.”

Một lát sau Lý Dật Sơ mới mở mắt ra, “Ừm...” Giọng nói nghèn nghẹn.

Lương Huyền kéo cậu lên khỏi giường, đỡ lấy phía sau hỏi, “Không thoải mái chỗ nào?”

Lý Dật Sơ, “Nghẹt mũi.”

“Vậy chắc là bị cảm rồi, hồi bé lúc em cảm cũng thế này, không sốt mà chỉ chảy nước mũi thôi.” Lương Huyền kéo cậu ngồi dậy, “Xuống giường ăn chút gì đi, sau đó uống thuốc. Nếu đến chiều mà còn khó chịu hơn thì chúng ta đến bệnh viện khám, ha?”

Lý Dật Sơ hiểu cơ thể mình, cảm vặt thì uống thuốc hai lần là khỏe. Cậu lắc lắc đầu cho tỉnh táo lại, “Dì Lưu không về nhà sao? Anh nấu cơm à?”

Lương Huyền, “Đúng vậy, em có dám ăn không?”

Lý Dật Sơ mang dép lê đi ra ngoài, tới bên cạnh bàn ăn bốc một miếng xúc xích đút vào miệng, nhai đi nhai lại rồi nói, “Cũng không tệ lắm!”

Lương Huyền cười nói, “Đi đánh răng trước.”

Lý Dật Sơ đứng trước gương trong phòng vệ sinh đánh răng, Lương Huyền ôm lấy cậu từ phía sau cùng nhìn vào gương. Ngón tay cậu quệt bột kem trên mặt bôi lên má trái anh, Lương Huyền lại dụi má dính kem vào vai cậu, nhìn Lý Dật Sơ trong gương nói, “Đợi đến khi chúng ta đi học xa sẽ thuê một căn phòng, mỗi ngày anh làm đồ ăn sáng cho em, đảm bảo nuôi em mập lên.”

Lý Dật Sơ hứng nước súc miệng, rửa mặt sạch sẽ xong mới quay người nhìn anh, “Chờ sau khi tìm được việc thì chúng ta sẽ mua một căn nhà nhỏ, ừm, càng nhỏ càng tốt, một phòng ngủ một phòng khách là đủ rồi, dù sao cũng chỉ có hai chúng ta sống mà thôi.”

Lương Huyền cười, “Nếu như nuôi động vật thì sao? Lẽ nào cứ ném lên sân thượng như thả con bây giờ?”

“Cũng đúng.” Trong đầu Lý Dật Sơ xoay chuyển, đáp lời, “Vậy mua một căn có ban công lớn chút? Còn có thể làm vườn.”

Lương Huyền cười nói, “Em chính là chủ nhân, em nói là được.”

Hai người ăn sáng xong liền đem bài tập ra bàn ăn trong phòng khách, ngồi đối diện nhau học. Thỉnh thoảng Lương Huyền vào phòng ngủ lấy đồ, tới lui mấy lần thì không thấy nắp bút nữa. Thế là anh cứ bới từng quyển sách trước mặt lên tìm.

Lý Dật Sơ, “Đang tìm cái gì?”

Lương Huyền, “Nắp bút.”

Lý Dật Sơ nhớ mấy lần vào phòng Lương Huyền chơi thỉnh thoảng cũng thấy anh đang tìm nắp bút, bất đắc dĩ nói, “Sao anh cứ làm mất nắp bút hoài vậy? Em đã nói với anh rồi, mỗi lần viết phải

gắn nắp vào đuôi, vậy sẽ không có chuyện viết xong rồi không tìm được.” Nói xong cậu liền đứng lên vào phòng ngủ tìm giúp anh, quả nhiên thấy nó bị kẹt dưới vài cuốn sách.

Lý Dật Sơ đến cạnh Lương Huyền, gắn nắp bút vào đuôi rồi đưa cho anh, “Này, sau này nhớ kỹ phải viết như vậy.”

Lương Huyền ngồi trên ghế ngựa đầu nhìn cậu, đang hoàng trịnh trọng đáp, “Dạ!”

Lý Dật Sơ nhìn mặt anh, trong lòng ngứa ngáy, hai tay trái phải nâng mặt anh lên, cười híp mắt, “Hôn một cái.”

Lương Huyền cố ý nói, “Anh là người muốn thi đại học Q –”

Lý Dật Sơ trực tiếp cúi đầu dùng miệng mình chặn miệng anh lại, vừa đụng vào liền tách ra, sau đó nhanh chóng về chỗ mình ngồi.

Tự bản thân Lương Huyền có thể cảm giác được khoảng thời gian này mình đã thay đổi quá nhiều. Trước đây vốn đối diện sóng lớn cũng không hề sợ hãi, dường như giờ đã chậm rãi biến đổi, trở nên dễ dàng tức giận, đương nhiên lại càng dễ dàng vui vẻ hơn. Anh ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lý Dật Sơ đang làm bài, lại phát hiện cậu hết sức chăm chú viết chữ vào lòng bàn tay.

Lương Huyền, “Sao lại viết lên tay?”

Dòng suy nghĩ trong đầu Lý Dật Sơ bị Lương Huyền cắt ngang, vô thức nói, “Giấy nháp trong phòng không lấy ra.” Vừa nói vừa tiếp tục viết.

Lương Huyền vào phòng ngủ lấy giấy nháp đặt cạnh sách bài tập của cậu, đứng bên bàn cúi đầu nhìn bàn tay Lý Dật Sơ lút nha lút nhít

chữ viết bằng bút lông màu đen, bắt đầu dĩ nói, “Tật xấu của em này...”

Bây giờ Lý Dật Sơ đang xoắn não với một đề toán, cậu vốn cho rằng nó rất đơn giản nhưng không ngờ lại lần lượt phát hiện tận mấy cái bẫy trong đề. Cậu đi vào ngõ cụt nên không còn tâm trạng lấy giấy nháp, hai bên không có gì tính toán được mới dứt khoát viết vào lòng bàn tay, vậy mà càng viết càng loạn. Lương Huyền đi đến sau lưng Lý Dật Sơ cúi người xuống, tay trái cầm tờ giấy nháp, tay phải nắm chặt tay cầm bút của cậu, sau đó vừa viết ra vừa giải thích cho cậu, “Cách tính của em không sai, có điều em áp dụng điều kiện phụ sai chỗ rồi...”

Lý Dật Sơ cố gắng biện luận, “Nhưng mà đây vốn là cùng một loại phép tính mà.”

Lương Huyền nở nụ cười tiếp tục viết. Lý Dật Sơ dần dần không còn lên tiếng phản đối nữa. Đợi đến lúc anh viết xong thì cậu mới dùng tay trái đỡ trán, “Ừ, chẳng trách...”

Lương Huyền cúi đầu nhìn mặt cậu, “Chữ dính hết lên mặt rồi.” Nói xong kéo Lý Dật Sơ vào buồng tắm. Sau khi đến bồn rửa tay anh liền ôm lấy cậu từ phía sau, mở vòi nước thấm ướt tay cậu trước rồi mới thoa xà phòng thơm một lần, cuối cùng cẩn thận kỳ cọ lòng bàn tay giúp cậu. Anh vừa xoa vừa nói, “Mực của mấy cây bút đó cũng không biết làm từ nguyên liệu gì, sau này không được viết lên tay nữa.”

Lý Dật Sơ phản đối, “Mấy đứa con nít cũng bôi đầy màu nước lên tay mà, có vấn đề gì đâu?”

Lương Huyền, “Em là con nít sao?”

Lý Dật Sơ, “...”

Ngón tay Lý Dật Sơ thon dài, khớp xương không rõ ràng, lòng bàn tay vừa trắng vừa mềm, mới nhìn đã biết ngay chưa từng làm việc nặng nhọc. Chữ viết bằng bút lông không dễ rửa, lòng bàn tay cậu không ngừng bị Lương Huyền xoa nắn, cảm giác yếu yếu mềm mềm làm cậu nhột đến muốn bật cười. Để dời lực chú ý, Lý Dật Sơ liền dùng bàn tay còn lại quét bột xà phòng vẽ vờ lên gương. Lý Dật Sơ chưa từng học vẽ nhưng rất có năng khiếu, bình thường vẽ cái gì cũng vô cùng sinh động. Lần này cậu lấy bột xà phòng vẽ thỏ cũng không ngoại lệ, vài nét thôi mà trên mặt gương đã hiện ra một con thỏ nhỏ rất chân thực.

Lương Huyền cười nói, “Vẽ thật giống.”

Lý Dật Sơ đắc ý, “Đương nhiên rồi, cả người em toàn là tế bào nghệ thuật.”

Lương Huyền nhìn cậu vẽ tiếp một hình người, hỏi, “Đây là em?”

Lý Dật Sơ, “Làm sao anh biết?”

Lương Huyền, “Bằng cảm giác.”

Vài nét cuối cùng của Lý Dật Sơ vẽ xong một đôi giày vải thường, con thỏ ngồi cạnh một cậu bé xuất hiện trên gương.

Lương Huyền, “Anh đâu?”

Lý Dật Sơ cười, “Đừng nóng vội, em mà vẽ xấu anh cũng đừng trách em.”

Lương Huyền đã rửa sạch tay cậu nhưng muốn để cậu vẽ cho xong nên đứng bàng quan cạnh bồn rửa xem, thỉnh thoảng hỏi, “Sao chỗ cổ tay này lại nhô ra thế?”

Đôi mắt Lý Dật Sơ còn đang dán vào gương, “Xương cổ tay anh nhô ra còn đặc biệt rõ ràng hơn, tự anh nhìn đi.”

Lương Huyền giơ tay mình lên nhìn trong gương thì đúng vậy thật, anh cũng quét chút bột xà phòng vẽ một căn nhà bao quanh hai người.

Lý Dật Sơ reo lên, “Anh vẽ xấu quá đi –“

Lương Huyền nhin cười, “Nhìn ra là đủ rồi.”

Lý Dật Sơ chấm nước lau đi nét vẽ của anh, “Quá khó coi.”

Lương Huyền phản đối, “Em phải khích lệ anh chứ.” Vừa nói vừa vẽ lại những đường đã bị lau đi.

Lý Dật Sơ vừa lau vừa cười, “Anh phá hết tổng thể bức tranh rồi!”

Hai người một lau một vẽ, cứ cười nhau không dừng được, cánh tay còn đánh tới đánh lui. Lương Huyền ỷ vào chiều cao của mình, một tay ôm lấy Lý Dật Sơ một tay vẽ thật nhanh lên gương. Nửa thân trên của cậu đều bị anh đè lại không nhúc nhích được. Tầm mắt thoáng nhìn lòng khể ngựa ngáy, cậu nghiêng đầu về phía cổ Lương Huyền, thừa dịp anh không chú ý liền liếm lên hầu kết anh một cái.

Thế là bàn tay đang vẽ vờ của Lương Huyền lệch ra một đường xiên vẹo thật dài y như dự đoán.

Lý Dật Sơ lập tức nói, “Em nói anh về không được mà, để em để em!”

Lương Huyền phản ứng rất nhanh chóng, rút tay lại ôm lấy Lý Dật Sơ, khiến cậu vừa vặn xoay mặt về phía anh. Sau đó khi Lý Dật Sơ vừa bắt đầu giãy dụa thì anh đã cúi đầu cắn lên hầu kết cậu. Hai tay Lý Dật Sơ bị tay anh giữ chặt đằng sau lưng, hầu kết chuyển động lên xuống mỗi khi cậu làm động tác nuốt, bởi vậy càng cảm nhận rõ sự ẩm ướt mà đầu lưỡi anh đem đến khi liếm qua.

Cánh tay Lương Huyền ôm eo Lý Dật Sơ, đặt cậu lên trên bồn rửa tay, đôi môi vẫn không hề rời khỏi cổ cậu, động tác hôn môi từ từ biến thành gặm cắn và dùng sức mút vào. Hai tay cậu giành được tự do, theo bản năng tóm lấy vai Lương Huyền để giữ thăng bằng. Đôi môi anh hôn dọc theo vành tai đến khóe miệng Lý Dật Sơ, cuối cùng cắn lên môi cậu.

Hơi thở hai người ồ ồ, động tác hôn môi mang theo dục vọng giống như đang phân cao thấp với nhau, một người liếm lên hàm trên của người kia thì đối phương nhất định phải khiêu chiến ngược lại, không chạm đến phía trong cùng hàm răng sẽ không bỏ qua. Mãi đến khi giữa môi hai người đều ướt nhẹp nước bọt, hô hấp cũng không thể nhanh hơn thì mới kề đầu vào nhau dừng lại thở dốc.

Một lúc lâu sau hai người mới bình tĩnh lại. Lương Huyền chạm môi vào trán Lý Dật Sơ, sau đó hôn xuống một đường thuận theo sống mũi, cuối cùng đụng đến môi cậu mới mở miệng nói, “Dật Sơ, anh không biết phải nói sao em mới hiểu được. Anh cũng không biết bắt đầu từ bao giờ, có lẽ là mười hai tuổi, cũng có lẽ là mười ba? Mười bốn? Anh không biết... Anh chỉ nhớ rõ thật lâu trước đây anh đã muốn như bây giờ với em. Anh rất ghét đụng vào người khác, chỉ

có em là đặc biệt, anh không chỉ không ghét mà ngược lại còn rất khát vọng. Em... em sẽ ghét anh sao?”

Đôi môi Lý Dật Sơ hơi nhếch lên, giống như có điều khổ sở mà không nói ra được, môi dưới cậu nhúc nhích mấy lần mới mở miệng, “Lương Huyền...”

Lương Huyền, “Hử?”

Lý Dật Sơ nháy mắt mấy cái, hé môi, “Em thích anh.”

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 21

0ffbbe9b9d6ea405faadd69390d5d0db

Thành tích cuộc thi được đưa ra, Lý Dật Sơ vẫn đứng thứ hai mấy trong lớp, còn Lương Huyền không phụ kỳ vọng của cậu mà ngồi chắc vị trí thứ nhất. Lý Dật Sơ nhìn bảng vàng danh dự, hưng phấn nhảy tại chỗ ba vòng.

Khí trời lạnh dần, theo quy định của nhà trường mỗi sáng sau khi học ba tiết tất cả học sinh phải ra chạy bộ. Cả đám mới trải qua một mùa hè được thả lỏng, bắt đầu chạy lại mới hai vòng đã khiến chúng gần như ngã sấp mặt. Lý Dật Sơ chạy xong lê bước về phòng học nằm nhoài ra bàn thở dốc. Lương Huyền đi ngang qua cửa sổ đặt một bịch sữa tươi lên bàn cậu dặn, “Lát nữa nhớ uống sữa.”

Lý Dật Sơ còn chưa nói gì thì anh đã chạy mất. Chuông vào học sắp vang, không chạy không kịp.

Lý Dật Sơ nghỉ ngơi một lúc rồi vừa ngậm bịch sữa vừa làm bài, tình cờ nhìn ra ngoài lại thấy lá của hàng cây sát tường vây bắt đầu rơi rụng, bị gió cuốn đi khắp nơi. Lý Dật Sơ thở dài, khu vực từ cửa phòng học lầu một đến tường vây đó là do lớp cậu quét dọn, tuần này đến phiên cậu, gần đây thời tiết lạnh hơn, lá cây lại rụng dồn dập như vậy thì mỗi lần quét tước chắc phải tốn tới nửa tiếng.

Lương Huyền đứng trên hành lang lầu bốn nhìn Lý Dật Sơ dưới sân cầm cây chổi dài hơn hai mét dồn lá rụng thành một đống, xa xa

nhìn giống như một con kiến đang vận chuyển lương thực. Anh vo một cuộn giấy vút xuống trước mặt Lý Dật Sơ, tiếc là nó quá nhẹ nên bị lệch mất trên không trung, rơi xuống đất nằm ngoài tầm mắt cậu, không hề khiến cậu chú ý.

Bạn học của Lương Huyền đứng bên cạnh ăn bánh quy, bịch bánh vo lại trong tay thành một cục, vừa muốn vút xuống thì bị anh chặn ngay.

Bạn học, “Sao vậy?”

Lương Huyền, “Thùng rác nằm ngay cửa lớp.”

Bạn học vừa nhìn xuống dưới liền thấy Lý Dật Sơ, cười nói, “Chỉ cho quan lại phóng hỏa mà không cho dân chúng đốt đèn à.”

Lý Dật Sơ gom tất cả lá rụng thành một đồng xong xoay người nhìn mặt đất xung quanh, phát hiện ra viên giấy liền quét luôn vào đồng lá. Lương Huyền thấy thế lại ném xuống một viên nữa. Sau khi quét ba bốn viên rốt cuộc Lý Dật Sơ cũng phát hiện ra điểm sai sai, ngẩng đầu nhìn lên trên liền thấy Lương Huyền đang phát tay với mình. Từ xa Lý Dật Sơ không thấy rõ vẻ mặt anh, nhưng cũng dễ đoán ra được nhất định anh đang rất hí hửng. Cậu đương nhiên không chịu yếu thế, dùng một ít lá cây trong đồng lá xếp thành hình trên mặt đất.

Hai phút sau, hai chữ “sb” lớn nhỏ bằng lá cây xuất hiện trong tầm mắt Lương Huyền.

* sb: ngôn ngữ mạng của TQ, từ chửi với nghĩa là ngu ngốc.

Anh nằm nhoài trên lan can ôm bụng cười to.

Bạn học bên cạnh dùng ánh mắt nhìn người ngoài hành tinh mà nhìn Lương Huyền, bọn họ đương nhiên không hề biết anh có thể cười đến mức này.

“Lý Dật Sơ! Em đang làm gì đây?!” Thầy vật lý của lớp số sáu đã hơn năm mươi, từ phòng làm việc lầu một bước ra liền nhìn thấy Lý Dật Sơ đang xếp lá trong sân, có điều ông không hiểu ngôn ngữ của đám thanh niên nên nhìn hai chữ ngớ ngẩn bằng ký tự tiếng Anh này mà chưa kịp phản ứng xem là có ý gì, vì vậy mới bảo Lý Dật Sơ giải thích, “S... B... có ý gì?”

Lương Huyền đang chuẩn bị xuống giải vây cho cậu, lại nghe Lý Dật Sơ lớn tiếng trả lời, “Thầy ơi em đói bụng rồi, cho nên bày cái bánh nướng lót dạ.”

* Bánh nướng pinyin là shāo bǐng.

Thầy giáo, “...”

“...” Lương Huyền cười đến mức đứng không vững.

Lúc ăn cơm tối, Lý Dật Sơ theo thói quen đi về phía cửa chắn bán cơm, lại bị Lương Huyền dẫn lên nhà ăn cho giáo viên ở tầng hai, sau đó anh móc thẻ gọi hai phần cơm, một phần xúc xích nướng và một phần trứng luộc nước trà. Tất cả gộp lại mà còn rẻ hơn một phần cơm trong nhà ăn học sinh.

1

Xúc xích nướng

2

Trứng luộc nước trà

Lý Dật Sơ tò mò hỏi, “Thẻ cơm ở đâu anh có?”

Lương Huyền, “Giáo viên phát.”

Lý Dật Sơ bỗng hiểu ra, “Em biết rồi, học sinh lớp trọng điểm khối 12 có thể đến nhà ăn giáo viên mua cơm, trước đây từng nghe chú Lương nhắc tới.”

Lương Huyền, “Đúng, cho nên sau này chúng ta ăn ở đây.”

Lông mày Lý Dật Sơ giãn ra, mắt phát sáng, “Tri thức thay đổi vận mệnh, quả nhiên không sai. Có điều em đây là ăn chùa uống chùa đó, không hợp quy định đúng không?”

Lương Huyền cười nhạt, “Có gì không hợp? Thẻ đã phát ra, có cần hay không, dùng như thế nào đều do chúng ta quyết định. Hoặc là hai ta ăn ở cửa chần mọi khi, hoặc là tới đây, em chọn một đi?”

Lý Dật Sơ vui sướng hài lòng, “Em muốn ăn chuối chiên.”

Trong nhà ăn học sinh cũng có chuối chiên, thế nhưng đến hai đồng một quả, Lý Dật Sơ tuy rất thích ăn lại hiếm khi dám mua.

1466358160037

Chuối chiên

Lương Huyền đứng dậy đến trước cửa chần mua một phần rồi đưa cho Lý Dật Sơ đang lắc lư trên ghế, nhìn hai mắt cậu sáng lấp lánh cắn ngay một miếng y như dưa trẻ dễ thỏa mãn, cười cười lấy tay lau đi nước bọt bên khóe môi cậu.

Lý Dật Sơ vừa ăn vừa nói, “Chờ em lên đại học nhất định phải kiếm tiền mỗi ngày, lúc đó muốn mua cái gì thì mua.”

Lương Huyền, “Em muốn gì?”

Lý Dật Sơ, “Hỏi vậy thì rất nhiều, ăn và dùng, quá nhiều thứ em thích.”

Lương Huyền, “Sau này anh dẫn em đi.”

Lý Dật Sơ nhìn anh, “Lỡ em tiêu quá nhiều thì làm sao bây giờ?”

Lương Huyền, “Vậy anh phải nỗ lực kiếm tiền rồi, dù sao cũng phải nuôi được em.”

Lý Dật Sơ nghe xong liền cười nói, “Vậy đâu được, em cũng phải kiếm tiền, nếu không anh mệt mỏi quá lại không cần em nữa.”

“Đừng nói vậy.” Lương Huyền thu hồi vẻ mặt thoải mái, nhíu mày nói, “Sau này không được nói những câu vậy nữa. Sao anh lại không cần em được?”

Lý Dật Sơ thấy anh thật sự không vui liền gấp một miếng gà xào trong đĩa mình lên đưa đến miệng anh, mềm giọng nói, “Em nói sai, em nhận sai.”

4

Gà xào

Độ cong khoe miệng Lương Huyền hòa hoãn hơn rất nhiều, cắn lấy miếng gà này dưới ánh mắt chờ đợi của Lý Dật Sơ.

Lương Trường Bình và vài đồng nghiệp cùng vào nhà ăn, lúc đến trước cửa chần thì nhìn thấy Lý Dật Sơ đang ăn cơm cùng Lương Huyền. Ông lại gần xoa xoa đầu cậu, “Ăn gì đó?”

Lý Dật Sơ đặt đũa xuống mỉm cười, “Chú Lương, sao giờ chú mới tới ăn cơm?”

Lương Trường Bình ngồi xuống cạnh họ, móc thẻ cơm ra đưa cho Lương Huyền, “Đi mua cho ba một phần giống như các con.” Sau đó ông mới nhìn Lý Dật Sơ nói, “Dật Sơ, dạo này chú bận quá không gặp con nên vẫn chưa hỏi được, con tính thế nào? Đi du học hay ở lại trong nước?”

Lý Dật Sơ, “Chú Lương, con muốn ở lại. Con hoàn toàn không biết gì về việc du học, hơn nữa mọi người đều ở trong nước, tương lai có thể giúp đỡ lẫn nhau.”

Lương Trường Bình gật đầu nói, “Ừm, ở lại trong nước đương nhiên cũng tốt, người một nhà chúng ta đều ở bên cạnh nhau.”

Lương Huyền bưng khay đồ ăn đến trước mặt cha hỏi, “Ba, buổi tối còn phải tặng ca à?”

Lương Trường Bình vừa gật đầu vừa gấp một đũa cơm đưa vào miệng.

Lý Dật Sơ, “Chú Lương, chú nhớ chú ý thân thể, không thể cứ đi sớm về khuya mỗi ngày thế này, tới cơm cũng không kịp ăn.”

Lương Huyền phụ họa, “Đúng vậy, ba xem mới có nửa năm mà tóc ba đã bạc rồi.”

Lương Trường Bình cười nói, “Thân thể của ba ba tự biết, hai con chỉ cần lo chú ý học tập cho giỏi, không cần quan tâm tới ba.”

Học sinh khối 12 mỗi tuần chỉ có nửa ngày nghỉ, chủ nhật phải đến trường tự học tới giữa trưa, buổi chiều mới được tự do. Lý Dật Sơ chống đầu gối làm bài, đột nhiên một viên giấy từ ngoài cửa sổ bay vào bàn cậu. Cậu nhìn bên ngoài mà chẳng thấy ai, mở tờ giấy liền nhận ra chữ viết của Lương Huyền — sau khi hết tiết đem theo cặp sách ra phía tường sau chờ anh.

Đây là, Lương Huyền muốn trốn học?

Trên mặt Lý Dật Sơ tuy không biểu lộ ra điều gì, nhưng không thể không thừa nhận nội tâm cậu rất nóng lòng muốn thử. Vốn còn vài đề phải làm mà lúc này đâu còn tâm trạng nào. Cậu sớm bắt đầu thu dọn cặp sách, định chờ chuông hết tiết vang lên là phóng ra ngay. Hôm nay giáo viên lớp 12 phải tham dự khai mạc Hội nghị nghiên cứu giảng dạy, giờ tự học sáng này không có thầy cô điểm danh, chỉ có vài giám thị bên ngoài liếc mắt qua cửa sổ nhìn kỷ luật trong lớp.

Lý Dật Sơ nhỏ giọng dặn bạn cùng bàn, “Lát nữa nếu có thầy cô nào hỏi mình đi đâu thì cậu nói mình đi vệ sinh rồi, biết chưa?”

Chuông tan học vừa vang lên cậu liền ôm cặp vào ngực nhanh chóng chạy ra ngoài.

Lương Huyền đã chờ nơi góc tường, thấy Lý Dật Sơ chạy đến liền thúc giục, “Nhanh, đạp lên anh leo qua.”

Lý Dật Sơ vừa dựa vào sự giúp đỡ của anh leo lên tường vừa hỏi, “Làm gì vậy?”

Lương Huyền chờ đến khi cậu hạ xuống an toàn, tự mình lui về sau vài bước chạy lấy đà, vịn vách tường nhảy lên, dễ dàng đáp xuống cạnh Lý Dật Sơ, rung rung cặp sách nói, “Dẫn em đi xem cái này.”

Lương Huyền nhét Lý Dật Sơ tò mò đầy mặt vào taxi, hai mươi phút sai cả hai đến cung văn hóa huyện. Trước tiên Lương Huyền tìm một người đàn ông trung niên nói mấy câu, sau đó ông ta liền dắt bọn họ vào đại sảnh. Lý Dật Sơ nhìn cảnh tượng trước mắt cảm thán, “Wow...”

Đại sảnh của cung văn hóa tương đương với một lễ đường lớn, lúc này lại bày đầy sách. Từng quyển từng quyển được xếp chỉnh tề với nhau, phẳng phất nghiêm chỉnh như một thư viện trước mắt hai người.

Lương Huyền, “Người vừa dẫn chúng ta vào là bạn học của ba anh, hôm nay nghe bạn anh nói sẽ có một lượng lớn truyện tranh và tiểu thuyết phiên bản cũ trung chuyển đến đây, hừng đông ngày mai lại đóng bao chở đi. Anh nhớ em vẫn luôn muốn tìm phiên bản truyện tranh cũ kia, không bằng chúng ta đến thử vận may. Tìm được thì mua lại.”

Lý Dật Sơ hưng phấn nói, “Thật ư? Trời ạ, bây giờ em bắt đầu tìm ngay!”

Lương Huyền, “Em nói anh biết phiên bản năm nào, chúng ta cùng tìm.”

Hai người không muốn làm lộn xộn nguyên trạng nên quỳ trên mặt đất, đầu cúi sát xuống nền đọc tên trên gáy sách. Tuy tốc độ rất

nhANH NHƯNG VỚI LƯỢNG SÁCH NHIỀU NHƯ THỂ NÀY VẪN CẢM THẤY KHÔNG ĐỦ.

Lương Huyền luôn hết sức chăm chú đọc tên sách, mãi đến khi đầu gối hơi nhói lên mới ngồi bệt xuống xem giờ. Thì ra đã qua hai tiếng, vậy mà bọn họ mới kiểm tra được có một phần ba. Anh ngồi trên đất xoa xoa đầu gối, vén quần lên mới thấy đã đỏ bưng cả rồi. Anh liếc mắt nhìn Lý Dật Sơ đằng xa vẫn đang lần lượt mò tên từng quyển sách như cũ, đáng vẻ tập trung tinh thần dường như chẳng mệt mỗi chút nào.

Lương Huyền đứng dậy lấy áo khoác đồng phục của mình trong cặp ra, đi đến trước mặt Lý Dật Sơ, “Dật Sơ, trước tiên nghỉ một lát đi.”

Lý Dật Sơ cúi đầu nói, “Sao vậy? Em còn chưa tìm được mà.”

Lương Huyền ngồi xổm xuống nắm chặt cánh tay cậu, khiến cậu ngồi bệt xuống đất. Anh vén quần của cậu lên nhìn đầu gối một chút, quả nhiên đã cọ đến rách da. Lương Huyền trải áo khoác đồng phục ra, buộc mỗi bên tay áo vào một đầu gối cậu.

Lý Dật Sơ buồn cười hỏi, “Anh làm gì đó? Bắt cóc em à?”

Lương Huyền tách hai đầu gối cậu ra rồi khép lại, xác định khoảng co giãn của đồng phục đủ cho cậu hoạt động mới yên tâm nói, “Được rồi, mặc như vậy mà tìm, đừng cời ra.”

“Ừm.” Lý Dật Sơ vội vàng trả lời, tầm mắt lại trở về với từng chồng sách trong phòng.

Lương Huyền đột nhiên có hơi hối hận. Anh biết trong lòng Lý Dật Sơ rất trân trọng quyển truyện tranh kia, cho nên vừa nghe tin

này đã không hề chán chừ mà dẫn cậu đến tìm. Có điều anh quên mất, lỡ như không tìm được thì sao? Cho Lý Dật Sơ hy vọng rồi lại khiến cậu thất vọng, quá tàn nhẫn.

Lương Huyền nghiêng người ngăn cản tầm mắt Lý Dật Sơ, xoay vai cậu lại để cậu đối mặt với mình, “Dật Sơ.”

Lý Dật Sơ, “...?”

Lương Huyền im lặng một chút mới nói, “Nếu như không tìm được thì em cũng đừng đau buồn quá.”

Lý Dật Sơ gần như không nghĩ đến khả năng này. Cậu vừa nhìn thấy đại sảnh toàn sách đã cảm thấy nhất định có nó ở đây. Về lo lắng của Lương Huyền khiến cậu không thể nói ra lời thật lòng, đành giả vờ thoải mái cười, “Không tìm được thì không tìm được, có gì phải đau buồn đâu.”

Lương Huyền sờ sờ đầu cậu, sau đó trở lại vị trí tìm kiếm lúc nãy của mình, tra từng quyển từng quyển. Đến giờ cơm trưa, Lương Huyền ra khỏi cung văn hóa gọi điện về nhà nói đi gặp bạn bè đến tối mới về, sau đó mua hai bịch sữa tươi cho Lý Dật Sơ lót dạ.

Hơn bốn giờ chiều, Lương Huyền tìm được quyển truyện tranh mà Lý Dật Sơ vẫn luôn tâm tâm niệm niệm trong chồng sách. Anh sung sướng rút ra, vốn định đưa cho Lý Dật Sơ xem nhưng vừa ngẩng đầu liền thấy cậu đã sắp tìm tới chỗ mình. Thế là anh quyết định cho cậu một niềm vui bất ngờ, giả bộ như không thấy gì tiếp tục tìm kiếm.

Hai người chạm trán giữa chồng chồng tầng sách. Lý Dật Sơ nhìn phía sau lưng Lương Huyền hỏi, “Anh tìm xong rồi?”

Ánh mắt cậu ảm đạm đi, nhưng lại nhanh chóng dấy lên hi vọng, “Hai chúng ta đổi chỗ một chút tìm lại lần nữa được không? Biết đâu chừng vừa nãy không chú ý đến.”

Lương Huyền xoa xoa huyết thái dương, “Anh xem rất cẩn thận rồi, mắt sắp rớt ra luôn.”

Lý Dật Sơ thở dài, “Haiz, vậy cũng tốt, anh qua kia nghỉ ngơi đi, em tìm tiếp.” Nói xong cậu còn muốn vòng qua người anh bỏ tới chỗ khác bắt đầu tìm.

Lương Huyền xoay người, nhìn bóng lưng Lý Dật Sơ, “Dật Sơ, em đã nói sẽ không đau buồn.”

Bóng lưng cậu cứng lại một chút, giơ tay lên thô bạo quệt mắt, nỗ lực cười nói, “Không phải còn chưa tìm xong sao? Em thử lần nữa.”

Lương Huyền không đành lòng đùa cậu nữa, “Dật Sơ, xoay người lại.”

Vừa nãy đôi mắt Lý Dật Sơ quả thực đã ươn ướt vài giây. Cậu cho là Lương Huyền nhìn ra nên nhắm chặt mắt, “Làm gì? Anh mệt thì cứ nghỉ ngơi đi, đừng để ý đến em.”

Lương Huyền đưa quyển sách sau lưng ra trước mặt Lý Dật Sơ, cười nói, “Anh gạt em thôi.”

Lý Dật Sơ nhìn bìa sách kia, cặp mắt ra sức chớp chớp để không chế tâm trạng. Bởi vì quá cố gắng nên viền mắt cậu đỏ bừng đến dọa người. Cậu chậm chạp không dám đưa tay ra nhận sách, cơ thể cứng đờ quỳ ngồi tại chỗ.

Lương Huyền phát giác ra tâm trạng cậu, từ phía sau vòng tới trước mặt Lý Dật Sơ, nhìn đôi mắt cậu đỏ lên như thỏ con trong lòng liền cảm thấy hồ thẹn vạn phần, “Xin lỗi Dật Sơ, anh chỉ muốn đùa một chút với em.”

Lý Dật Sơ im lặng hồi lâu mới thấp giọng nói, “Em còn nhớ năm bảy, tám tuổi gần như ngày nào cũng mơ thấy ba mẹ, sau đó càng ngày càng ít, tới một, hai năm nay hầu như không còn. Lương Huyền, có phải bọn họ đã đầu thai làm thân nhân của người khác rồi không? Cho nên mới không muốn đến gặp em nữa.”

Lương Huyền nhìn cậu, “Em rất nhớ bọn họ sao?”

Lý Dật Sơ nở nụ cười, những đường tơ máu trong mắt tan đi rất nhiều, “Dường như không phải vậy. Chuyện ngày bé trôi qua quá lâu, em đã gần như quên mất có ba mẹ ở bên là cảm giác thế nào, bởi vậy không có gì là nhớ hay không.”

Hơn ai hết Lương Huyền là người hiểu rõ những năm nay Lý Dật Sơ trải qua ở Lương gia như thế nào. Anh chưa bao giờ ép buộc cậu mở lòng với mình. Anh và cha đã cố gắng hết sức mang lại cho cậu một gia đình, còn Lý Dật Sơ từ ban đầu cố tình gây sự cũng dần dần nỗ lực hòa nhập vào. Nhưng đến cùng thì một giọt máu đào hơn ao nước lã, đừng nói chi Lý Dật Sơ còn dùng thân phận nhận ân huệ sống trong nhà bọn họ.

Lương Huyền hiểu rõ sự e dè và trầm lặng mà Lý Dật Sơ che giấu dưới biểu tình hồn nhiên của cậu. Anh cũng biết, trừ khi cậu thật sự là em trai ruột của anh, nếu không vĩnh viễn cậu cũng không thể nào sống không còn gò bó ở Lương gia.

Lý Dật Sơ đã sống cuộc sống như thế quá lâu, sớm quên mất cảm giác có người cưng chiều dưới gối.

Lý Dật Sơ vươn tay nhận lấy quyển truyện tranh, rũ mắt nói, “Cảm ơn anh.”

Lương Huyền nghiêng người ôm cậu vào lòng, ngón tay vuốt ve sau gáy cậu, nhẹ giọng nói, “Dật Sơ, con người đều phải lớn lên, cũng phải từ từ rời khỏi cha mẹ. Chúng ta sẽ nhanh chóng trưởng thành, sau đó vẫn còn một con đường rất dài rất dài.”

Lý Dật Sơ chà chà mũi lên bả vai anh, buồn phiền nói, “Đúng, rất dài rất dài.”

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hấm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 22

a465aa42118f70fb9afcbaf05bcd988a

Mùa thu là mùa không có cảm giác tồn tại, bạn vừa mới nhận ra mình nên đổi sang quần áo mùa thu, hết một cơn mưa thì áo khoác thu bình thường đã không chắn được lạnh, chỉ chớp mắt mùa đông liền bắt đầu.

Cơ thể của Lương Huyền và Lý Dật Sơ đang ở thời điểm phát triển nhanh chóng, quần áo năm ngoái năm nay đã không mặc vừa nữa. Lúc Lý Dật Sơ vừa tới Lương gia, vì cậu thấp hơn Lương Huyền một đầu nên Lưu Phàm nghĩ quần áo anh bạn không vừa có thể đưa cho cậu, tiết kiệm không ít tiền. Có điều Lý Dật Sơ mới mặc một lần đã bị Lương Trường Bình bắt cởi ra. Ông không cho phép cậu mặc quần áo Lương Huyền bỏ đi, tuy rằng tự Lý Dật Sơ chẳng thấy có gì không ổn. Người khác có hai đứa con, đứa nhỏ mặc đồ không vừa với đứa lớn nữa là chuyện rất bình thường.

Có điều trong nhà này lời Lương Trường Bình là nhất ngôn cửu đỉnh, không ai dám cãi lời ông. Bởi vậy hằng năm vừa đến lúc chuyển mùa thì Lưu Phàm liền dẫn hai đứa trẻ ra cửa hàng mua quần áo. Bọn họ giờ đã lớn hơn nên bà mới đưa tiền cho tự đi mua.

Hai người đều là loại không để ý đến chuyện ăn mặc, lần nào cũng mua kiểu đơn giản nhất trong cửa hàng. Chiều cao bọn họ cũng ổn, quần áo bình thường mặc lên người khá đẹp mắt. Có điều

năm nay không biết ngọn gió nào thổi tới, quần áo thịnh hành toàn là kiểu hoa hòe hoa sói. Hai người vào cửa hàng hay đến, trên móc treo trong kệ hoặc là áo lông vàng kim rực rỡ, hoặc là quần jeans đáy thụng lưng lỗ chỗ, nhìn thiệt nhức mắt.

Lý Dật Sơ liên tục lướt qua một loạt áo trên tường, vất vả lắm mới chọn được một cái áo khoác ngắn màu xám tro, đưa cho Lương Huyền, “Anh thử cái này xem.”

Lương Huyền nhận lấy, không thèm nhìn mà đi thẳng vào phòng thử đồ, mặc xong bước ra, “Thế nào?”

Lý Dật Sơ lòng vòng nhìn hai bên, cười nói, “Đẹp trai.”

Lương Huyền hỏi nhân viên cửa hàng, “Xin hỏi, áo này còn cỡ nhỏ nhất không?”

Nhân viên cửa hàng nhìn nhãn hiệu, tiếc nuối nói, “Không còn, kiểu ấy chỉ còn một chiếc này.”

Lương Huyền cởi áo ra đưa lại cho nhân viên, “Vậy chúng tôi tìm thêm chút nữa đi.”

Lý Dật Sơ không hiểu hỏi, “Anh mặc hợp lắm đó, sao lại không muốn?”

Lương Huyền nắm lấy vai cậu đẩy cửa ra, “Xem thêm một chút.”

Hai người tiếp tục dạo thêm mấy cửa hàng, không ngờ quần áo năm nay lại kỳ dị như thế, phong cách thịnh hành đều là loại mặc lên người một giây sau biến thành xã hội đen, tiệm nào cũng phải nhìn không rời mắt mới có thể tìm được một hai thứ xem như khoan

khoái nhẹ nhàng, mà mấy thứ này kích cỡ lại không giống nhau, Lương Huyền liền chẳng muốn mua.

Thẩm mỹ của con người dễ dàng bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh. Lý Dật Sơ liên tục nhìn không ít quần áo có phong cách tương tự, đương nhiên sẽ cảm thấy loại quần áo này cũng không đau mắt như lúc ban đầu. Cậu kiếm ra một bộ rồi nói với Lương Huyền, “Em đi thử cái này nha?”

Lương Huyền nhìn sang, là một chiếc áo khoác da màu đen điểm một ít lông, bên trong là áo thun màu bạc. Anh vừa thấy đã cảm giác bộ đồ này chẳng hề hợp với Lý Dật Sơ, thế nhưng không hiểu sao lại muốn nhìn thử xem cậu mặc nó sẽ thành bộ dạng gì, bởi vậy liền tự mình lấy xuống cho cậu đi thay.

Đợi đến khi Lý Dật Sơ mất tự nhiên bước ra, Lương Huyền nhin cười vòng quanh cậu nhìn một lượt xong mới nói, “Em mặc cái này y như thổ con nhà chúng ta mặc quần áo người, chả ra ngô ra khoai gì.”

Lý Dật Sơ, “...”

Ví dụ cái kiểu gì vậy chứ!

Lý Dật Sơ có gương mặt thon dài sạch sẽ lương thiện, mặc loại áo thun tua rua bó sát người và áo khoác da màu đen giống mấy tên lăn lộn giang hồ chiếu trong ti vi buổi tối, hoàn toàn chẳng hợp với cậu.

Lý Dật Sơ đang chuẩn bị về phòng đổi lại quần áo thì bên tai lại nghe một giọng nữ quen thuộc, “Áy dà em trai Dật Sơ mặc bộ đồ này nhìn đẹp đó!”

Hứa Phán cầm ly sữa nóng đang kéo cánh tay Tống Tân Dư từ ngoài cửa hàng vào, phía sau còn một nam sinh xa lạ đi theo. Tống Tân Dư nhìn thấy Lương Huyền bên này liền cười chào hỏi anh.

Hứa Phán tới cạnh Lý Dật Sơ, bình luận, “Bộ này tôn chiều cao của cậu lên, lại rất có sức sống, mua nó đi!”

Lương Huyền, “Không được, áo khoác này không hợp với em ấy.”

Hứa Phán bĩu môi, “Dật Sơ mặc chứ đâu phải cậu mặc, quần nhiều như vậy làm gì?”

Lý Dật Sơ giật nhẹ góc áo, cười nói, “Lương Huyền nói rất đúng, mình không hợp với loại quần áo này.”

Hứa Phán kéo kéo Tống Tân Dư bên cạnh, “Tân Dư cậu nói xem, Dật Sơ mặc áo này thế nào?”

Tống Tân Dư liếc mắt nhìn Lương Huyền một cái mới nói, “Đúng là không tệ, có điều mua quần áo là do sở thích mà, phải để Lý Dật Sơ tự chọn.”

Lương Huyền nhìn quanh đồng hồ treo trên tường, chọn một chiếc áo bông dày màu nâu, lấy xuống đưa cho Lý Dật Sơ, “Lại thử cái này xem.”

Lý Dật Sơ trực tiếp cởi áo khoác da, mặc nguyên áo thun vậy khoác áo bông lên người. Lương Huyền cúi đầu kéo dây kéo cho cậu, sau đó giật nhẹ hai vai cậu nói, “Cái này không tệ.”

Cậu bạn đi cùng Hứa Phán cũng lên tiếng, “Đúng, kiểu này nhìn đẹp hơn cái ban nãy.”

Hứa Phán chép miệng, “Không thể hiểu nổi thẩm mỹ của đám con trai các cậu.”

Lý Dật Sơ mỉm cười nhìn cô, “Cậu không cần hiểu.”

Lương Huyền chỉ vào chiếc áo hỏi nhân viên cửa hàng bên cạnh, “Kiểu này còn cỡ lớn nhất không?”

Nhân viên cửa hàng, “Có.”

Lương Huyền thoải mái nói, “Vậy lấy thêm một cái cỡ lớn nhất, gói chung lại.”

Lý Dật Sơ, “Anh không thử à?”

Lương Huyền, “Cần gì thử, mặc vào cũng đâu khác mấy.”

Hứa Phán theo bản năng nói, “Các cậu là muốn mặc tình nhân — khụ khụ...” Chữ cuối cùng bị chính cô nuốt lại vào miệng.

Mấy người trẻ tuổi cùng nhau ra khỏi cửa hàng. Nam sinh sau lưng bọn họ trước tiên chạy đến tiệm đồ ngọt cách đó không xa mua năm cây kem, đưa cho mỗi người một cây. Tiệm kem kia là đại lý nổi tiếng, giá của mấy cây kem này đã đủ cả một tuần tiền cơm của Lý Dật Sơ. Cậu và Lương Huyền nhận kem xong cảm thấy thật ngại ngùng, bọn họ vốn không quen biết chàng trai này, dù sao cũng không thể để người ta tiêu tiền.

Vì vậy Lương Huyền nói, “Hai bọn mình đều mua xong quần áo rồi, các cậu còn việc gì không? Đã tình cờ gặp nhau thì chi bằng tìm chỗ ăn chút gì đi?”

Hứa Phán và Tống Tân Dư dư không hẹn mà cùng nói, “Được đó được đó.”

Lương Huyền nhìn xung quanh, muốn tìm xem đi đâu thì tốt. Hứa Phán nói, “Không bằng đi hát đi? Bên kia có một KTV, vừa có thể ca hát lại còn có thể ăn đồ ăn vặt, so với việc ngồi tán gẫu thì thú vị hơn nhiều!”

Đề nghị này được mọi người chấp nhận ngay. Mấy người bọn họ, bàn về quan hệ thì chỉ có Hứa Phán là tương đối quen thuộc với Lương Huyền và Lý Dật Sơ. Tống Tân Dư và Lương Huyền từng có một đoạn gút mắc, nếu thật sự phải ngồi chung một chỗ tán gẫu thì e là sẽ rất tẻ nhạt.

Nam sinh đi cùng hai cô gái ra về tự nhiên giới thiệu với Lương Huyền và Lý Dật Sơ, “Tôi tên Trâu Lỗi, các cậu thì sao?”

Lý Dật Sơ nhiệt tình nói, “Tôi là Lý Dật Sơ, đây là Lương Huyền, anh ấy và hai người đẹp này là bạn cùng lớp.”

Trâu Lỗi cười nói, “Thật có phúc.”

Vừa vào KTV Trâu Lỗi liền chọn một bản song ca nam nữ, muốn hát chung với Tống Tân Dư. Tống Tân Dư từ chối nói không, cậu ta lại chẳng thèm để ý mà nói, “Bài này đơn giản lắm, cậu hát chung là được.”

Cuối cùng hết cách, Tống Tân Dư đành theo cậu ta bước ra trước màn hình ca hát.

Hứa Phán ngồi bên cạnh Lương Huyền nói, “Nhìn ra rồi chứ? Cậu bạn này có ý với Tống Tân Dư, có điều Tống Tân Dư lại thấy

cậu ta rất phiền, bởi vậy hôm nay mới lôi kéo mình theo làm kỳ đà cản mũi, muốn để mình nói rõ chuyện này giúp.”

Lương Huyền, “Sao cậu ấy không nói thẳng?”

Hứa Phán, “Mình hỏi rồi, cậu ấy nói người lớn hai nhà có quan hệ rất tốt nên không thể làm ồn ào cứng rắn quá, đành kéo dài chưa nói.”

Hứa Phán thờ dài một tiếng dựa vào ghế sofa, “Hết người này đến người khác đi tìm chết ha — Cậu nói xem, người ta có tới vị sứ giả hộ hoa thứ bao nhiêu rồi, mình thì sao? Đến một người thổ lộ còn không có.”

Lý Dật Sơ cười nói, “Điều này nói rõ một vấn đề.”

Hứa Phán, “Vấn đề gì?”

Lý Dật Sơ, “Cậu vẫn luôn bị người khác yêu thầm.”

Hứa Phán, “...”

Lương Huyền mỉm cười, tay khẽ đẩy đầu Lý Dật Sơ xuống, an ủi Hứa Phán, “... Dật Sơ nói rất có lý.”

Hứa Phán trừng mắt nhìn hai người bọn họ, “Người no chẳng hiểu lòng kẻ đói, một chút thông cảm cũng không có.”

Lý Dật Sơ không biết Hứa Phán đã sớm nhận ra quan hệ giữa mình và Lương Huyền, bởi vậy không nhận ra ý trêu ghẹo bọn họ trong lời cô. Cậu đang chuẩn bị thành khẩn an ủi thì lại nghe giọng Tống Tân Dư trong loa truyền tới, “Lương Huyền, hai ta song ca một bài đi.”

Trâu Lỗi đã hát xong, đang đứng bên cạnh uống nước. Vừa nãy cậu ta vốn muốn hát tiếp với Tống Tân Dư, có điều nhìn thấy bộ dạng cụt hứng của cô thì không miễn cưỡng nữa. Nào ngờ cậu ta mới vừa rời micro thì Tống Tân Dư liền gọi Lương Huyền. Trâu Lỗi nhìn Tống Tân Dư trong ánh đèn sắc sỡ của KTV, trên mặt cô bé là vẻ cẩn thận và mong đợi xen lẫn, dường như mọi ý đồ trong lòng đều viết hết lên mặt.

Tống Tân Dư nghĩ rất đơn giản. Lương Huyền nói với cô rằng anh đã có người trong lòng, thế nhưng giờ bạn gái ấy hiển nhiên không có mặt ở đây, bạn bè với nhau song ca một bài cũng đâu có gì quá đáng?

Trước giờ Lương Huyền không thích nói chuyện vòng vo tam quốc với người khác. Anh vừa định từ chối thì đã bị Lý Dật Sơ giành trước, “Ngũ âm Lương Huyền không đầy đủ, mình với cậu hát đi.”

Lương Huyền, “...”

Là ai mới hai ngày trước còn nói thích nghe anh hát nhất?!

Vươn tay không đánh người tươi cười, Lý Dật Sơ cười híp mắt đề nghị như vậy khiến Tống Tân Dư không thể làm cậu mất mặt, im lặng mấy giây xong mới nói, “Cũng được.”

Hứa Phán ngồi dưới che miệng cười trộm, nhích lại gần bên Lương Huyền hỏi, “Aida, phỏng vấn chút coi, bây giờ tâm trạng cậu thế nào?”

Lương Huyền, “...”

Vừa nãy anh chỉ sợ Lý Dật Sơ sẽ ghen, nhưng trên thực tế anh mới là người dễ ghen hơn cả! Rõ ràng hai người kia không có quan

hệ gì, chỉ ngồi chung chỗ song ca một bài thôi mà anh đã thấy rất không thoải mái rồi.

Hứa Phán sớm nhận ra, Lương Huyền người này bình thường thoát nhìn thành thực lạnh lùng, nhưng chỉ cần việc liên quan tới Lý Dật Sơ thì y như đứa nhỏ kém thông minh, kiểu gì cũng không thể nói lý. Cho nên giờ phút này lòng tốt của cô nổi lên, thấy anh bắt đầu cau mày liền lập tức chạy lên trước cắt ngang, “Toàn là các cậu hát, tốt xấu gì cũng cho mình hát một bài chứ.”

Cả đám ngồi trong KTV hơn hai giờ mới đi. Vừa bắt đầu Lương Huyền đã bị Lý Dật Sơ chụp cái mũ ‘Ngũ âm không đầy đủ’ lên đầu, đơn giản liền không hát nữa. Tuy rằng anh hát không tệ lắm, nhưng vì bình thường ít nghe nên không biết nhiều bài, toàn là mấy bản tình ca. Hát cho Lý Dật Sơ thì vẫn được, đổi lại đám người kia, anh chẳng muốn mở miệng.

Khí trời trở lạnh, Lý Dật Sơ đã quen với việc mỗi sáng chạy xong được nghỉ giữa giờ làm bài thì trên bàn sẽ có một bịch sữa tươi. Lương Huyền sợ cậu uống ngán nên muốn đổi khẩu vị. Có điều anh không thích uống sữa nên cũng không biết loại nào uống ngon, đành hỏi bạn cùng bàn Hứa Phán, “Trong căn tin trường có bán vài loại sữa, loại nào ngon hơn nhất?”

Hứa Phán, “Mình uống táo đỏ tương đối nhiều.”

Thế là Lý Dật Sơ có một tuần uống toàn sữa tươi vị táo đỏ, mãi đến khi bạn cùng bàn cậu chế nhạo, “Lý Dật Sơ cậu tới kỳ kinh nguyệt à?”

Lý Dật Sơ, “...”

Từ khi lớp 12 bắt đầu triển khai tổng ôn tập, kiểm tra mỗi tuần là không thể thiếu. Buổi tối Lương Huyền tự học xong đến bên ngoài phòng học Lý Dật Sơ rút bài kiểm tra của cậu ra xem, nhìn thấy một vài sai lầm toàn do sơ ý liền gõ đầu cậu.

Lý Dật Sơ lại bày ra vẻ không chú ý như cũ. Lương Huyền thấy bạn cùng bạn cậu đi rồi mới bước vào phòng, ngồi bên cạnh chỉ vào bài thi nói, “Mấy sai lầm này sao có thể phạm phải hả? Em đã tính tới bước cuối cùng rồi, kết quả lại viết sai mẫu số, hoàn toàn mất hết điểm.”

Lý Dật Sơ vẫn cười ha hả nghiêng đầu nhìn anh, dường như không hề sợ anh sẽ tức giận chút nào.

Lương Huyền tiếp tục xem vài bài khác, đang chuẩn bị bỏ giấy xuống dạy bảo cậu một phen thì vừa nghiêng đầu qua liền thấy cậu chống cằm cười. Tất cả tức giận trong lòng anh đều tan biến, không thể làm gì khác hơn là cốc đầu cậu một phát, “Đúng là không có cách nào tức giận với em.”

Lý Dật Sơ vội vã cầm bài thi lại, nhảy nhót nói, “Đi thôi, không đi nữa là khóa cửa đó.”

Hai người đạp xe về tiểu khu nhà mình. Ngoài cổng có bà lão cầm một chiếc giỏ bán kem. Khí trời lạnh như băng thế này thì ai lại mua thứ đó chứ? Lý Dật Sơ dựng xe sang một bên gọi bà lão đang đi lại, móc tiền ra mua hai cây kem, đồng thời hiếu kỳ hỏi bà, “Sao giờ bà lại bán kem vậy ạ?”

Bà lão thoát nhìn tinh thần không tẻ, giọng nói cũng vang dội, “Con trai của bà bán thứ này mà, vốn là bán sỉ cho siêu thị lớn nhưng gần đây không biết xảy ra chuyện gì, bọn họ lại nói hàng của

nhà bà có thuốc khử trùng và chất phụ gia, bà nghe không hiểu. Siêu thị cũng không nhập hàng của nhà bà nữa.”

Lương Huyền nghĩ thầm bà lão này đúng là thành thật, thốt ra mấy lời này thì còn ai dám mua kem của bà nữa chứ? Anh cũng đi tới hỏi, “Vậy con trai bà không tìm Bộ Thực phẩm kiểm tra sao?”

Bà lão, “Có tìm! Cũng đã chứng minh được là không hề có vấn đề gì. Có điều siêu thị sợ ảnh hưởng đến lợi nhuận nên sống chết gì cũng không muốn loại này nữa, nhất định phải tìm loại mới. Bà chỉ đành lấy ra bán một chút, được bao nhiêu hay bấy nhiêu.”

Bà lão thấy hai người quen mặt, nhận tiền hai cây lại đưa tận ba cây cho bọn họ. Hai nam sinh từ chối không được đành phải cầm lấy.

Có điều kem này nhất định không thể cầm về đến nhà. Nếu người lớn biết hai bọn họ ăn kem trong mùa đông thế này nhất định sẽ la rầy tới mấy ngày. Vì vậy hai người vừa lên lầu vừa ăn, cuối cùng lúc lên tới sân thượng chỉ còn lại một cây. Bọn họ ngồi xuống cạnh chuồng thỏ, Lý Dật Sơ cắn một miếng rồi đưa đến bên miệng Lương Huyền. Anh sợ cậu ăn nhiều đau bụng nên cắn một miếng hơn nửa cây, sau đó lạnh tới mức muốn chảy cả nước mắt.

Lý Dật Sơ che miệng hà hơi, lại bị biểu tình của Lương Huyền chọc cho cười không ngừng, “Ha ha ha...”

Một cục kem lớn trong miệng Lương Huyền không tan ngay được, ngậm vào dần vật không chịu nổi.

Lý Dật Sơ, “Lạnh lắm à?”

Lương Huyền lè lưỡi, “Dĩ nhiên –”

Lý Dật Sơ, “Em giúp anh.”

Lý Dật Sơ lại gần hôn lên miệng Lương Huyền, đầu lưỡi mang theo hơi ẩm linh hoạt luồn vào khoang miệng anh, cuốn đi một phần kem nhỏ. Sau đó cậu nháy mắt hỏi anh, “Còn lạnh không?”

Lương Huyền cũng không trả lời cậu, ngay lúc Lý Dật Sơ đưa cây kem còn lại lên miệng chuẩn bị cắn thì anh kề đầu lại gần, cùng cậu mỗi người cắn một bên cây kem. Thỏ con nhảy đến giữa hai người sau đó ra sức chen lên đầu gối Lý Dật Sơ. Hai người đầu kề sát với nhau lại bị trò này phá bình, đồng thời cúi đầu nhìn nó. Thỏ con lớn quá nhanh, hiện giờ cơ thể đã không còn dùng một cánh tay tóm sau lưng được nữa. Lương Huyền đành duỗi tay ra che ánh mắt nó lại.

Lý Dật Sơ, “Anh làm gì vậy?”

“Phi lễ chó nhìn.” Giọng anh trầm xuống bao lần ý cười, hơi nghiêng người lành lạnh hôn lên môi Lý Dật Sơ.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hầm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 23

15621920_718717491625529_3712845278878800991_n

Các học sinh tự tuyển sinh bắt đầu phải báo danh, Lương Huyền và vài bạn học được chọn bị gọi vào phòng làm việc của giáo viên chủ nhiệm, lần lượt nghe phân tích tình huống bản thân. Học lực của mọi người có sự khác biệt, cho nên việc chọn trường cũng cần phải phân thành cấp độ khác nhau. Thành tích của Lương Huyền xuất sắc nhất, trường học gợi ý cho anh nên đến Bắc Kinh, Lương Huyền cầm giấy báo danh nói phải về thương lượng với người nhà một chút.

Lương Huyền ra khỏi phòng làm việc, đứng trên hành lang nhìn xuống thì thấy Lý Dật Sơ và mấy nam sinh khác đang từ sân tập trở về, có lẽ là mới học xong tiết thể dục. Lý Dật Sơ mặc áo khoác cao cổ, lông trên cổ áo phủ xuống bờ vai, vừa đi đường vừa chuyền một trái bóng rổ với bạn học. Mái tóc đen của cậu bị mồ hôi thấm ướt, lấp lóe lên dưới ánh mặt trời ngày đông. Lương Huyền nhìn tờ giấy trên tay, trong lòng cực kỳ rõ ràng. Anh đi chỗ nào, là do Lý Dật Sơ quyết định.

Bởi vì trời lạnh nên căn tin trường bắt đầu bán phần lẩu cho hai người ăn, trên bếp còn đặt một cái nồi nhỏ tám tactic, toàn bộ nước lẩu đều được hầm từ gà ác, phối liệu và đồ ăn nóng tự chọn, giá tiền hay mùi vị cũng rất vừa ý. Bởi vậy mỗi lần đến giờ cơm từng hàng

bàn ăn trong căn tin đều bốc lên khói trắng, tiếng người huyên náo như các cửa hàng bên lề đường mùa hè.

Lương Huyền bưng bếp còn đi tìm chỗ ngồi, Lý Dật Sơ tới trước cửa chần chọn đồ ăn, chọn xong bỏ vào một cái giỏ sau đó mới đem tất cả ra cân tính tiền. Lý Dật Sơ bưng giỏ về chỗ ngồi, cùng Lương Huyền bỏ rau dưa vào nồi lẩu. Sương trắng hừng hực bốc lên giữa hai người, không thấy rõ mặt nhau.

Lương Huyền, “Dật Sơ, tương lai em muốn đến thành phố nào?”

Lý Dật Sơ nghĩ một chút rồi nói, “Em thích phía nam.”

Lương Huyền, “Vậy đại học thì sao? Cũng đi phía nam à?”

Lý Dật Sơ đang mò đồ ăn trong nồi nghe vậy liền dừng đũa, khó hiểu nhìn Lương Huyền, “Lên đại học không phải đi Bắc Kinh ư? Qua tết anh cũng phải đến Bắc Kinh để dự thi tự tuyển sinh mà?”

Lương Huyền nở nụ cười, “Được, đi Bắc Kinh.”

Lý Dật Sơ đoán Lương Huyền đang lo lắng về thành tích của mình, liền đảm bảo nói, “Anh yên tâm, em nhất định sẽ thi thật tốt. Cho dù không học chung trường với anh được thì khẳng định cũng đi Bắc Kinh thi, trường nào gần đại học Q thì em thi trường đó!”

Lương Huyền chỉnh lửa trong lò hơi nhỏ lại, thổi tan một làn khói vừa bốc lên từ nồi lẩu, nói với Lý Dật Sơ, “Một lời đã định. Có điều, thành tích của em... thi đậu trường loại hai ở Bắc Kinh cũng có chút khó khăn.”

Lý Dật Sơ hút hết cọng bún vào miệng, giơ ba ngón tay lên, “Lần này thi học kỳ em nhất định tiến bộ, em thề!”

Hai người ăn tối xong ra khỏi căn tin thì trời đã tối đen, một luồng gió lạnh thổi thẳng vào mặt khiến cả hai rụt cổ. Lương Huyền khoác vai Lý Dật Sơ đi về phía phòng học khối 12. Từ nhà ăn đến dãy phòng này phải đi qua một đoạn đường xi măng rất dài, hai bên trái phải đều là phòng học, gió lạnh gào thét lửa từ đằng trước, so với lúc ra khỏi căn tin ban nãy còn lạnh hơn. Lương Huyền vòng ra trước mặt Lý Dật Sơ, quay mặt về phía cậu bước lùi, chắn hơn phân nửa gió lại.

Lý Dật Sơ giẫm lên cái bóng của Lương Huyền dưới ánh đèn đường, anh thấy thế liền nghiêng trái ngã phải, khiến cậu cười nói, “Anh đã đi lùi mà còn lắc lư!”

Lương Huyền thọc tay vào túi xòe rộng áo khoác ra, khoe khoang nói, “Lực cân bằng của anh tốt.”

Lý Dật Sơ liếc mắt nhìn anh một cái, tiếp đó lại nhìn chằm chằm vào cái bóng dưới đất, sau khi đi mấy bước, thừa dịp anh không chú ý cậu liền nhảy về trước. Kết quả không ngờ Lương Huyền cũng lập tức nhảy lui lại một bước, cái bóng nhảy theo thoát khỏi phạm vi bước chân của Lý Dật Sơ. Cậu đứng lắc lư tại chỗ, sau đó giương nanh múa vuốt chạy đến trước mặt anh, bị anh mở rộng áo ra bao lấy. Lý Dật Sơ trong áo anh ngẩng đầu lên, “Em thích anh lắm Lương Huyền.”

Lương Huyền có chút không phản ứng kịp với lời thổ lộ đột ngột của cậu, nửa ngày sau mới lắp bắp nói, “Anh, anh cũng thích em.”

Ngọn đèn vàng vọt mờ ảo chiếu xuống đường tạo thành quang sáng dịu dịu, bóng của hai người bị kéo ra thật dài dưới ánh đèn, tình cờ có vài học sinh đi đến, từ xa nhìn thấy có hai người ôm nhau liền né sang phía khác, không ai phát hiện đó lại là hai nam sinh.

Lương Huyền, “Thi học kỳ lần này em đừng cảm thấy áp lực quá lớn, thi không tốt cũng không sao. Sau này cho dù em ở xa đại học Q đến đâu anh cũng sẽ đi tìm em.”

Lý Dật Sơ cười nói, “Đây là anh nói đó nha. Em ghét ngồi xe buýt nhất, sau này anh phải đến tìm em.”

Để cho Lương Huyền hơi hơi yên tâm, kết quả thi học kỳ đợt này của Lý Dật Sơ cao hơn mọi khi hai mươi, ba mươi điểm, lọt vào top 10 trong lớp, thi trường loại hai hẳn không thành vấn đề. Trong lòng cậu không hề mong hai người lớn trong nhà chú ý nhiều hơn tới thành tích của mình, cho dù là quá tốt hay quá kém thì vẫn sẽ khiến căn nhà đang yên tĩnh nổi lên sóng gió. Cái gì cậu cũng không sợ, chỉ sợ Lương gia có chuyện gì bất hòa vì mình. Không thể nói rõ là vì quá mức cảm kích gia đình này, hay là vì từ đầu tới cuối cậu đều cảm thấy mình là người ngoài, Lý Dật Sơ luôn sợ ai đó trong nhà sẽ không vui.

Khi còn bé, đôi khi Lưu Phàm và Lương Trường Bình tình cờ cãi nhau, ngược với Lương Huyền hết sức bình tĩnh thì cậu lại lo lắng vô cùng, luôn đứng sau giật dây để anh ra mặt hòa giải, giúp hai người nhanh chóng làm hòa. Có lẽ, loại lo lắng như hình với bóng này phải chờ tới khi cậu rời khỏi căn nhà ấy mới có thể tan biến, hiện giờ vẫn chưa tới lúc.

Còn Lương Huyền, Lý Dật Sơ nghĩ đến lúc đó thi đại học đạt được thành tích tốt, có lẽ sẽ giúp giảm nhẹ bớt tội mình che giấu anh ấy nhiều năm qua? Bây giờ cậu phải che giấu nói đến cùng vẫn là vì Lưu Phàm, vậy cần gì phải cho Lương Huyền biết lúc này, mất công lại khiến anh bất mãn với mẹ mình?

Chỉ cần kết quả cuối cùng thật tốt thì cái gọi là oan ức và chịu đựng nhiều năm qua đều chẳng đáng nhắc tới. Đến lúc đó bọn họ trời cao đất rộng, không cần giống bây giờ ngày ngày phải đối mặt với cha mẹ, cũng không cần che giấu mọi thứ nữa.

Lương Huyền rất hài lòng với thành tích của Lý Dật Sơ đợt này. Anh không ngờ cậu nói tiến bộ là có thể tiến bộ ngay, không nuốt lời chút nào. Ngày anh nhận được thư thông báo là hai lăm tháng chạp, đến trường nhận thư xong là kỳ nghỉ đông đã bắt đầu. Sáng sớm Lý Dật Sơ thức dậy nhìn ra cửa sổ, lạnh lẽo ẩm ướt, có lẽ sắp có tuyết rồi. Hai người bọn họ rửa mặt xong liền ra trạm xe buýt chờ xe, có chú bán khoai lang bên cạnh rao, “Khoai lang nóng hổi ấm lòng đây —”

Xe buýt cứ chậm chạp không đến, gió lạnh thổi vào khiến cả người phát run. Lương Huyền bước sang đó mua khoai lang rồi đưa cho Lý Dật Sơ, “Ăn cái này sẽ ấm một chút.”

Khoai lang rất nóng, Lý Dật Sơ vừa lột vỏ vừa tung qua tung lại giữa hai tay, mới cắn một miếng đã bị Lương Huyền đẩy lên xe.

Nhận thư báo xong hai người cùng nhau vào trung tâm mua sắm mua vài thứ hoa quả hạt dưa và đồ ăn vặt cho năm mới. Khi còn bé chuyện mua sắm này là của Lưu Phàm, từ khi tốt nghiệp trung học xong Lý Dật Sơ liền ôm lấy công việc này cùng với Lương Huyền. Hai người bọn họ là con trai, xách đồ dù sao cũng dễ dàng hơn Lưu Phàm một chút.

Trong siêu thị chen vai ních gót, đều là người đến mua sắm đồ dùng tết. Lương Huyền và Lý Dật Sơ đẩy xe từ từ đi tới mỗi gian hàng, chọn lựa từng thứ một.

Loa phát thanh trong siêu thị phát ra — “Bạn nhỏ Trương Khả, ba bạn Trương Bằng Vĩ đang tìm bạn, bạn hãy mau đến quầy thông tin, không nên nói chuyện với người lạ.”

Loa cứ phát đi phát lại đoạn thông báo này, mãi đến khi bạn nhỏ kia được đưa đến cạnh cha mẹ.

Lý Dật Sơ nghe lời cảm ơn từ loa phát thanh, nhìn Lương Huyền cười nói, “Lát nữa mà anh có đi lạc thì em cũng sẽ tìm anh như vậy.”

Lương Huyền thả đồ vào xe đẩy, “Vậy nếu em bị lạc thì sao?”

Lý Dật Sơ nhìn hai bên một chút, chỉ vào nhân viên đang đứng trên bục cao chào hàng các sản phẩm giá đặc biệt, “Thì em sẽ đứng kia hát to một khúc, chờ anh đến tìm em.”

Lương Huyền nhin cười, “Mất mặt như vậy, anh không tìm.”

Lý Dật Sơ cầm lấy một bịch ô mai đường thật lớn trên kệ. Loại kẹo này trong nhà chỉ có mình Lưu Phàm thích ăn, ba người đàn ông khác vừa ngậm vào liền muốn khóc. Cho nên mỗi lần giao thừa nhà bọn họ thức cả đêm đánh bài, ngoại trừ thua tiền ra thì còn lấy kẹo này làm hình phạt, ai thua thì phải ăn.

Hai người xách theo mấy túi đồ lớn ra khỏi siêu thị, quả nhiên trời đã bắt đầu có tuyết bay bay. Bên ngoài siêu thị là đường chính, tới gần tết xe cộ chật như nêm cối, đừng nói tới xe buýt, ngay cả xe đạp còn không xoay nổi. Bọn họ chụp mũ lông lên đầu, đi bộ dọc theo vỉa hè về nhà.

Tuyết rơi càng lúc càng lớn, lúc hai người về tới cửa tiểu khu thì trên mặt đất đã tích thành một tầng tuyết mỏng. Bọn họ chạy vào

dưới mái hiên nhảy nhảy phủi hết tuyết trên người xuống, ba chân bốn cẳng lên lầu.

Lưu Phàm ở nhà đang chiên bong bóng cá và thịt viên, mấy thứ mới ra lò vừa thơm vừa giòn, thịt thì tươi ngon còn cá tới xương cũng chẳng cần nhả ra. Lưu Phàm lấy đĩa xếp vào một ít mang ra đặt trên khay trà ngoài phòng khách, “Hai con nhân lúc còn nóng ăn trước đi, lát nữa nguội rồi cũng chỉ có thể dùng để nấu ăn thôi.”

Lương Huyền bưng đĩa lên đi thẳng vào phòng ngủ của Lý Dật Sơ.

Lý Dật Sơ vừa về đến nhà liền cởi áo khoác ra thay áo len cổ cao rộng rãi vào. Áo này cổ vừa dày lại vừa cao, chỉ cần cúi đầu xuống là mặt đã vùi trong đó hơn phân nửa. Cậu ngồi chồm hồm trên mặt đất dùng băng kéo dán dán mấy tấm nhựa. Sau khi vào đông trời thường đổ mưa, ổ của thỏ con bên dưới lót bìa cứng quả thực phải đổi thường xuyên, cho nên cậu vợ vét hết mấy tấm nhựa trong nhà, muốn làm cho nó một miếng lót không thấm nước.

Lương Huyền thấy hai tay cậu đều bận liền chọn một miếng bong bóng cá đưa đến bên miệng. Lý Dật Sơ vươn cằm ra khỏi cổ áo, cắn xong vừa hít hà vừa nói, “Ăn ngon lắm!”

Lương Huyền, “Tối nay phải chuyển chuồng thỏ đi nơi khác, nếu tuyết thế này rơi cả đêm thì sáng mai sân thượng sẽ bị phủ kín.”

Lý Dật Sơ, “Vậy anh đi tìm ít vải bông đi.”

Chất thải của thỏ có mùi rất nồng, người lớn lại thích sạch sẽ, không muốn trong nhà có mùi lạ, đừng nói chi còn sắp ăn tết, chính là lúc cần tổng vệ sinh. Cho nên mấy ngày trước Lương Huyền vừa

xin cha mẹ cho mang thỏ con vào nhà nuôi liền bị cự tuyệt vô tình. Cửa hàng thú cưng đã đóng cửa ăn tết, hai người bọn họ trừ cách đặt chuồng thỏ vào nhà xe dưới lầu một thì chẳng còn biện pháp nào khác.

May mà lúc trước Lương Huyền dùng ván gỗ làm ổ cho nó đã có dự tính trước, làm lớn vô cùng, hiện giờ dọn sạch xong là có thể lót vài miếng vải bông cũ vào. Lý Dật Sơ dán dày đặc mấy tấm nhựa không thấm nước ra bên ngoài, dùng để cản gió to thỉnh thoảng lùa vào nhà xe. Sau khi bố trí bên trong kỹ càng, Lý Dật Sơ bỏ thêm hai túi chườm nước nóng vào trong tấm vải lót, sau đó đặt thỏ vào ổ, sờ sờ đầu nó, “Mấy ngày này oan ức cho mày rồi, có điều giữ mạng quan trọng hơn, không muốn tự chuốc khổ thì nhớ đừng ra ngoài nha.”

Để cho an toàn, hai người còn dùng tấm gỗ vây xung quanh một mét vuông làm thành tường chắn, có vậy thì dù thỏ con chạy ra thông khí cũng không chạy được xa.

Đêm đó quả nhiên tuyết bắt đầu rơi rất lớn. Lý Dật Sơ nằm trên giường nghe gió bắc bên ngoài gào thét, mở đèn dùng tay lau bớt hơi nước trên kính nhìn ra ngoài. Đèn đường chiếu xuống tán lá cây bạch quả bị bông tuyết che kín, toàn bộ mặt đường trong khu nhà đã bị phủ trắng, nhận không ra đâu là hàng cây đâu là đường xi măng. Lý Dật Sơ dựa vào đầu giường ngồi một lát, rốt cuộc vẫn không nhận được mặc áo khoác xuống lầu.

Trong nhà xe chỉ có hai đèn chiếu sáng, Lý Dật Sơ tuy không làm chuyện gì đui địt, nhưng đêm hôm khuya khoắt mò tới chỗ thế này khó tránh khỏi có chút nhút nhát. Cậu bước vài bước lại nhìn về phía sau, luôn cảm thấy sau lưng có ai đi theo. Tới trước chuồng thỏ, Lý Dật Sơ đẩy tấm gỗ ra, lại gần xốc màn che, thỏ con vốn nằm

nhoài bên trong lập tức chạy đến cạy tay cậu. Lý Dật Sơ vươn tay sờ hai túi nước ấm, đã không còn tí nhiệt độ nào. Cậu lấy chúng ra, cúi đầu nói với thỏ con, “Lạnh không? Tao đi đổi hai túi nước nóng khác cho mày, chờ tao một chút.”

Lý Dật Sơ chặn tấm gỗ lại đằng hoàng rồi nhanh chóng lên lầu vào nhà, tới bếp đổi hai túi nước lạnh thành nước nóng, sau đó rón rén ra ngoài.

Không có túi chườm nóng thì trong ổ chẳng ấm hơn bên ngoài là bao. Thỏ con không thích nằm một chỗ bên trong nên nhảy ra ngoài. Lý Dật Sơ lại gần nhìn nó đang níu vào tấm gỗ tìm cách vượt ngục, cười nói, “Mày đừng phí sức.” Cậu ngồi xổm xuống ôm nó vào lòng, sờ sờ nhiệt độ cơ thể nó, may mà không quá lạnh lẽo.

Lý Dật Sơ ôm thỏ con nên không khom lưng được, tốn công tốn sức muốn thả túi chườm nóng vào ổ thì một bàn tay bên cạnh đã đưa sang cầm lấy túi, sau đó bỏ vào bên trong ổ.

Lý Dật Sơ quay đầu nhìn, hỏi, “Sao anh lại xuống?”

Lương Huyền ôm lấy thỏ trong ngực cậu thả lại vào ổ, trả lời, “Nghe thấy động tĩnh trong phòng em nên đến nhìn.”

Lý Dật Sơ vỗ vỗ tay đứng lên, “Lên nhà thôi.”

Lương Huyền chỉnh vách chuồng cho thỏ thật tốt rồi mới theo sau Lý Dật Sơ lên lầu, tầm mắt lia xuống gót chân đã đông lạnh tới tái nhợt của cậu. Vào nhà xong Lý Dật Sơ liền bước về phía phòng ngủ của mình, Lương Huyền cũng đi theo vào. Cậu nghi ngờ hỏi, “Làm gì vậy? Anh không ngủ à?”

Lương Huyền đẩy Lý Dật Sơ ngồi xuống giường, nắm chặt bắp chân cậu kéo vào lồng ngực mình, hà hơi lên tay rồi bắt đầu dùng sức xoa bóp chân cho cậu. Anh vừa làm vừa trầm mặt phê bình, “Ra khỏi cửa cũng không biết mang giày, em mang dép lê lộ hơn nửa bàn chân ra ngoài thì có lợi ích gì?”

Chân cậu bị anh chà qua chà lại, vốn đông lạnh tới mất cảm giác giờ đã bắt đầu ngứa ngáy. Chẳng mấy chốc cậu liền rút chân về, vừa cười vừa nói, “Ngứa quá.”

“Đừng nghịch, mất công lát nữa người lớn lại nghe thấy.” Lương Huyền bắt được cổ tay cậu, động tác trên tay vẫn tiếp tục như trước. Lý Dật Sơ đành nắm lấy ga trải giường nhin cười.

Khoảng chừng hai mươi phút sau, hai chân Lý Dật Sơ đều trở lại vẻ hồng hào thì Lương Huyền mới đặt chân cậu vào chăn, ra lệnh, “Ngủ đi, sau này mỗi đêm anh sẽ đi đổi túi chườm cho đỡ ngứa, em không được đứng dậy.”

Lý Dật Sơ nhào người về phía trước, ngay lúc Lương Huyền chuẩn bị đi thì bắt lấy tay anh. Anh quay mặt lại nhìn cậu. Lý Dật Sơ ngẩng đầu, giống một tiểu khát cái rũ khóe miệng chớp mắt nhìn anh.

Trong lòng Lương Huyền mềm nhũn, xoay người lại cúi đầu chạm một phát lên môi Lý Dật Sơ, “Ngủ sớm một chút, ngoan.”

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hấm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 24

14079686_182886685466141_1606155004988999349_n

Kỳ nghỉ đông của lớp 12 rất ngắn, mừng bảy tháng giêng đã bắt đầu học lại, mà mừng mười tháng giêng chính là sinh nhật Lương Huyền. Trong lúc nghỉ đông Lý Dật Sơ vẫn luôn nghĩ xem phải tặng quà gì. Trước đây quan hệ của bọn họ không như bây giờ, tặng quà chẳng cần quá ý nghĩ mà thực dụng là được. Nhưng hiện tại thì khác, nếu như tặng anh món quà chẳng khác gì so với chú Lương di Lưu thì có khi nào anh sẽ không vui không? Thế nhưng lãng phí tiền anh cũng không thích, lần trước cậu tặng Lương Huyền bút ghi âm xong sau đó anh cứ đòi trả tiền cơm cho cậu mới yên tâm, chỉ sợ cậu nhin ăn để dành tiền. Những món quà tinh xảo trong tiệm nhìn lại giống đồ dành cho con gái, với Lương Huyền chắc chẳng có sức hấp dẫn gì. Huống hồ chi nhiều năm qua trong ấn tượng của cậu, dường như Lương Huyền không có thứ nào đặc biệt yêu thích.

Có điều Lý Dật Sơ vẫn nhớ lúc nhỏ Lương Huyền rất thích học Taekwondo. Khi ấy Lý Dật Sơ nhìn bộ dáng mặc võ phục uy phong凛冽 của anh còn ồn ào với cha mẹ đòi học theo, sau đó cha mẹ cậu cũng dẫn cậu đi học, chưa được mấy ngày đã chạy về vì quá mệt. Thế nhưng Lương Huyền lại luôn kiên trì, mỗi lần đến nhà họ Lý chơi đều phần khởi bày lại cho Lý Dật Sơ. Vậy mà từ năm bảy tuổi Lý Dật Sơ đến Lương gia thì không thấy Lương Huyền đến lớp Taekwondo nữa.

Trong lúc bình tĩnh nhớ kỹ lại những hồi ức ngày xưa, Lý Dật Sơ mới từ từ nhận ra được, vì cậu đến đây mà Lương Huyền đã từ bỏ rất nhiều thứ yêu thích, thậm chí còn mất đi những vật chất tốt hơn nhiều so với bây giờ mà anh nên có. Vậy nên hiện giờ Lương Huyền cũng giống như cậu, xem việc học tập là con đường duy nhất để có thể sống an ổn.

Tiết ba buổi sáng có giờ tự học. Lương Huyền ngồi cuối lớp đang nghiêm túc làm bài, Hứa Phán đột nhiên đẩy cánh tay anh, “Wow — cậu mau nhìn ra ngoài cửa sổ xem!”

Lương Huyền ngẩng đầu lên.

Từng quả bong bóng màu xanh nhạt chậm rãi bay lên, trên mỗi quả hình như còn có hình vẽ gì đó màu trắng. Những quả bóng này bồng bềnh cạnh cửa sổ lầu bốn, sau đó bay lên không trung.

Lương Huyền đến cạnh cửa sổ, khoảng cách gần khiến anh nhìn thấy rõ hình vẽ trên những quả bóng — hai chàng trai đứng sóng vai bên nhau cùng một con thỏ.

Bong bóng cuộn cuộn bay lên không ngừng ngang cửa sổ, đếm không xuể có bao nhiêu quả.

Lương Huyền ngửa đầu nhìn bức tranh ấy, dường như có thể tưởng tượng được bộ dạng Lý Dật Sơ nằm nhoài ra bàn vẽ vờ, sống lưng thật thẳng, khoe miệng nhếch lên, ngón tay cái vì hơi dùng sức cầm bút mà trở nên trắng bệch.

Nụ cười dường như không thể khống chế nổi. Lương Huyền vốn định làm ra vẻ bình tĩnh, có điều độ cong nơi khóe mắt đã bán đứng anh.

Không biết nhìn bao lâu, những quả bóng xanh nhạt từ từ bay xa, cuối cùng là mười tám quả bóng màu đỏ thắm, kèm theo tiếng chuông tan học từ cửa sổ trước lầu một. Mười tám quả bóng này không có hình cũng không có chữ, vậy mà lại thu hút tầm mắt người khác hơn cả những quả màu xanh ban nãy. Bởi vì mỗi quả bóng này đều đang dùng cách đơn giản nhất để nói — em yêu anh.

Cho nên rất lâu sau này, bạn học lúc đó vẫn nhớ mãi buổi sáng hôm ấy, có người dùng phương thức lãng mạn rực rỡ như vậy thổ lộ với người mình thích. Mặc dù các khóa sau đã hỏi thăm được ai là người thả bong bóng, nhưng tìm mãi vẫn không biết ai là người được thổ lộ.

Lý Dật Sơ dọn dẹp ống bơm, cảm ơn các bạn học bên cạnh đã giúp cậu bơm bong bóng. Cậu vốn không ngồi ở đây, tiết trước vừa hết liền tạm thời đổi vị trí với bạn học mà thôi. Cũng chỉ riêng giờ tự học không có giáo viên này cậu mới có thể làm loạn như vậy, giờ hết tiết rồi cậu phải về chỗ ngồi của mình.

Trước khi đi Lý Dật Sơ còn liếc mắt ra ngoài cửa sổ nhìn những quả bong bóng chỉ còn lưu lại những chấm nhỏ màu đỏ trên bầu trời. Cậu từng nghĩ tới việc viết câu sinh nhật vui vẻ lên bóng, nhưng lại sợ bạn cùng lớp Lương Huyền nhìn thấy sẽ đoán được những thứ này là dành cho anh, chẳng may bị nhà trường phát hiện phê bình sẽ liên lụy đến anh. Chi bằng cứ như vậy, chỉ cần Lương Huyền biết được bong bóng này dành cho mình là đủ rồi.

Mười tám tuổi là sinh nhật khá quan trọng của một thiếu niên. Lưu Phàm vốn định tổ chức tiệc cho con trai, nhưng tiếc là kỳ thi đã đuổi tới sau lưng rồi, dù có làm cũng sợ rằng các bạn anh chẳng thể nào đến. Lương Huyền cũng không muốn phiền phức như vậy, anh

thà rằng người một nhà cùng ăn bữa cơm, cứ vậy nhẹ nhàng trải qua lần sinh nhật này.

Vì thế buổi chiều tan học xong Lương Trường Bình liền đến lớp hai người xin nghỉ giờ tự học buổi tối. Lưu Phàm đặt một phòng riêng trong nhà hàng tốt nhất huyện, nhìn thấy cha con ba người đi vào liền vui vẻ gọi nhân viên phục vụ mang thức ăn lên.

Lương Trường Bình nghiêm khắc quen rồi, muốn tán gẫu với hai đứa con trai cũng không tìm được đề tài, ăn được nửa bữa liền bắt đầu căn dặn Lương Huyền, “Gần đây con nên thư giãn bớt, mấy ngày nữa phải lên Bắc Kinh thi rồi.”

Lương Huyền vừa lột tôm vừa nói, “Con biết rồi.”

Lưu Phàm, “Lúc đó chúng ta cùng đi với con.”

Lương Huyền vội vàng nói, “Không cần đâu, tới lúc đó có giáo viên dẫn đi mà.”

Lưu Phàm, “Mẹ không đi cũng được, dù sao cũng không biết nhiều bên ngoài lắm. Nhưng ba con thì phải đi cùng, nếu không mọi người đều không yên tâm.”

Lương Huyền vẫn cứ không chịu, Lý Dật Sơ cũng mở miệng nói, “Đúng đó, để chú Lương đi chung với anh đi, như vậy mọi người mới yên tâm hơn.”

Lương Huyền nhìn biểu tình của Lý Dật Sơ, lùi một bước, “Vậy đi.”

Lý Dật Sơ giờ ly rượu lên nhìn mọi người, “Nào, chúng ta cùng chúc Lương Huyền sinh nhật mười tám tuổi vui vẻ.”

Bữa cơm này ăn đến khuya, xong tiệc cũng đã sắp mười giờ, cả nhà ra khỏi nhà hàng đón xe về nhà, rửa mặt xong liền dồn dập đi ngủ.

Lý Dật Sơ không nghe thấy tiếng động nào cách vách, cởi áo khoác bò lên giường gõ gõ tẩm ngủ.

Lương Huyền đã tắt đèn, xoay người hỏi, “Sao vậy?”

Lý Dật Sơ nhìn mặt tường, mặt mày rạng rỡ, “Sinh nhật vui về nha Lương Huyền. Chúc anh sống lâu trăm tuổi, ừm, còn phải hạnh phúc an khang, công thành danh toại!”

Lương Huyền chạm ngón tay lên vách ngăn, thấp giọng nói, “Vậy còn em?”

Lý Dật Sơ không rõ, “Hả?”

Lương Huyền, “Anh sống lâu trăm tuổi, em phải ở bên cạnh anh.”

Lý Dật Sơ nghĩ một lát rồi nói, “Sau này mỗi ngày em sẽ rèn luyện thân thể, nhất định sống lâu như anh.”

Lương Huyền nở nụ cười, anh có chút không kịp chờ đợi, chỉ muốn nhanh chóng thi cử xong, nhanh chóng lên đại học. Anh muốn có một căn phòng của riêng mình và Lý Dật Sơ, như vậy mỗi đêm anh không cần nói chuyện với cậu cách một bức tường, cũng không cần tưởng tượng trong đầu xem vẻ mặt cậu lúc nói thế nào, lại càng không cần kiềm chế kích động muốn hôn cậu.

Lương Trường Bình vẫn luôn xem công việc là quan trọng nhất, Lương Huyền vốn không nghĩ ông sẽ cùng mình đi Bắc Kinh. Cha con hai người bình thường rất ít giao tiếp với nhau, hiện giờ phải

cùng đi xa ngược lại có chút không dễ chịu. Trường học có năm học sinh thông qua sơ tuyển cùng đi Bắc Kinh với Lương Huyền, ngoại trừ giáo viên dẫn đoàn thì mỗi người đều có cha mẹ đi theo.

Lương Huyền và cha mua vé giường nằm trên dưới, buổi tối anh bò lên giường, không gian chật hẹp khiến anh không thể nào ngồi thẳng, chỉ có thể khom người cởi áo khoác. Lương Huyền chưa bao giờ đi toa giường nằm, tàu hỏa lắc lắc lư lư khiến anh khó mà ngủ được, đành lấy tài liệu ra ôn tập. Những tài liệu này anh đã xem rất nhiều lần cho nên lật khá nhanh, chỉ chọn lọc trọng điểm đọc lại. Lúc lật tới trang cuối anh mới nhìn thấy cuối tờ giấy vẽ một hình người nhỏ nắm chặt tay kêu gọi cố gắng.

Lương Huyền bị nhân vật nhỏ xíu này chọc cười, cũng không biết Lý Dật Sơ vẽ nó lúc nào, người thì nhỏ đỉnh đầu lại to, đôi mắt dường như phát ra ánh sáng, đáng yêu muốn chết. Lương Huyền kê sắp tài liệu vào má, ngủ thiếp đi giữa sự lắc lư của con tàu.

Trong nhà chỉ còn Lưu Phàm và Lý Dật Sơ, buổi chiều cuối tuần cậu giúp bà quét dọn vệ sinh, an ủi lẫn nhau rằng Lương Huyền nhất định không có vấn đề gì. Trong thời sự cũng bắt đầu đưa tin về quá trình tự tuyển sinh của các trường đại học lớn, đề thi của kỳ thi viết cũng được công bố lên mạng. Lý Dật Sơ tải bộ đề này xuống, sau khi làm xong thì yên tâm hơn về Lương Huyền rất nhiều. Những đề này tuy rằng hơi mưu mẹo nhưng đối với Lương Huyền mà nói thì vẫn chưa khó lắm.

Lương Huyền thi viết xong cũng cảm thấy không tệ, học sinh trọng điểm như bọn họ thân kinh bách chiến, căn bản là đặt bút xuống ra khỏi phòng thi liền biết được mình phát huy đến mức nào. Cho nên không cần chờ công bố thành tích thi viết, anh đã vui đầu ôn tập vòng phỏng vấn ngay. Từ nhỏ tới lớn anh chưa từng trải

nghiệm kiểu thi gập mặt trực tiếp như vậy, nói không lo lắng là không thể nào. Thế nhưng tố chất tâm lý của Lương Huyền không tồi, cho nên chưa đến mức như các bạn học khác, tới tâm trạng yên tĩnh ngồi xuống ôn tập cũng không có.

Kinh phí của trường học tính theo đầu người, mà phụ huynh của nhóm học sinh này sợ con mình chen chúc với nhau ảnh hưởng tinh thần nên từng người đều thuê riêng một căn phòng. Lương Huyền và cha ở một căn trên lầu cao, khá rộng rãi. Mỗi sáng Lương Trường Bình lại ra ngoài đi loanh quanh với các cha mẹ khác, để con cái ở khách sạn ôn bài, sẩm tối mới cho bọn nhỏ ra ngoài hóng gió chốc lát.

12 giờ đêm bốn ngày sau, rốt cuộc thành tích kỳ thi viết cũng được công bố trên mạng, Lương Huyền lọt vào vòng phỏng vấn. Lương Trường Bình kích động gọi về nhà báo tin mừng. Mấy ngày nay Lý Dật Sơ ngủ không ngon lắm, vừa nghe động tĩnh bên ngoài liền thức giấc, xỏ dép vào chạy ra phòng khách. Nghe tiếng cười của Lưu Phàm cậu liền chạy đến, vui mừng hỏi, “Thông qua rồi đúng không ạ?”

Lưu Phàm ôm ống nghe gật đầu. Bà bảo Lương Trường Bình đưa điện thoại cho Lương Huyền, sung sướng nói, “Con trai, mẹ biết con nhất định không thua kém ai! Mẹ đã nói với con rồi, hai ngày nay phải nghỉ ngơi cho tốt. Không phải ba con nói tiếp đến còn phải phỏng vấn sao? Còn cả kiểm tra thân thể nữa đúng không? Con...”

Lưu Phàm vừa bắt đầu căn dặn liền thao thao bất tuyệt, Lương Huyền vẫn luôn miệng đáp lời phụ họa, cuối cùng khi bà muốn cúp điện thoại anh mới vội vã ngăn cản, “Mẹ, mẹ bảo Dật Sơ nghe điện thoại đi.”

Lý Dật Sơ ngồi trên ghế sofa, thấy Lưu Phàm đưa ống nghe tới có hơi sững sờ. Lưu Phàm buồn cười nói, “Mau nghe đi!”

Lúc này cậu mới vòng qua Lưu Phàm ngồi xuống cạnh điện thoại, háng giọng mở miệng, “Ừm.”

Chỉ một chữ như vậy, nội tâm trống rỗng mấy ngày nay của Lương Huyền lập tức tràn đầy. Lớn tới mức này nhưng đây là lần đầu tiên anh và cậu tách khỏi nhau lâu như vậy. Nỗi nhớ dường như lan ra khắp không gian, cho dù chẳng thấy được người nhưng thỉnh thoảng nghe được giọng cũng tốt lắm rồi.

Giọng nói Lương Huyền không tự chủ dẫu dằng thêm mấy phần, “Dật Sơ, anh qua vòng thi viết rồi.”

Lý Dật Sơ mỉm cười, “Em biết anh nhất định sẽ qua mà.”

Lương Huyền thở dài một hơi, “Nhưng mà còn phải phỏng vấn, anh chưa từng tham gia kiểu thi này.”

Lý Dật Sơ vội vàng nói, “Anh đừng lo lắng nha, em xem qua những đề thi trước đây trên mạng rồi, đều là kiểu nhìn vào thì khó nhưng thực ra chỉ là hỏ giấy. Hơn nữa cũng đừng sợ thầy cô phỏng vấn, tuy bọn họ là giáo sư của đại học Q nhưng đều chỉ có hai con mắt một cái miệng mà thôi, là người bình thường cả...”

Lương Huyền cầm điện thoại nằm trên giường nghe Lý Dật Sơ lia lịa truyền thụ những kinh nghiệm tìm được trên internet cho mình. Thực ra những lý luận đó Lương Huyền đều biết, thậm chí còn hiểu rõ hơn Lý Dật Sơ nhiều. Nhưng chẳng biết tại sao những câu này phát ra từ miệng cậu liền có sức trấn an gấp bội. Lương Huyền nghĩ

thăm, nếu hiện giờ có cậu bên cạnh thì thật tốt, tựa như chỉ cần Lý Dật Sơ nhìn anh thì anh có thể đánh đâu thắng đó.

Lương Trường Bình nằm trên một chiếc giường khác, nghe con trai và Lý Dật Sơ nói chuyện điện thoại, một luồng cảm giác kỳ quái dâng lên từ đáy lòng. Có lẽ trước giờ ông quá bận rộn, không để ý nhiều đến tình hình sinh hoạt của hai đứa nhỏ. Ông cũng không phát hiện được tình cảm của hai người đã tốt đến mức này, Lý Dật Sơ lại có thể khiến Lương Huyền kiên nhẫn, dịu dàng mà tràn ngập nụ cười nằm trên giường nói không ngừng như vậy. Lương Trường Bình nhớ mỗi lần họ hàng trong nhà đến thăm đều nói thẳng nhóc Lương Huyền này giống cha như đúc, vừa nghiêm túc vừa cứng nhắc, chơi chẳng có gì vui.

Lý Dật Sơ nói với Lương Huyền gần hai chục phút. Cậu nhìn đồng hồ treo tường, chưa thỏa mãn nhưng đành ngưng lại, “Không nói nữa, ngày mai anh nhớ nghỉ ngơi cho tốt, sau đó cố gắng lên. Em,... à, mọi người chờ tin tốt của anh.”

Ngón tay cầm điện thoại của Lương Huyền chậm rãi vuốt nhẹ, nửa ngày sau mới thấp giọng nói, “Được. Ngủ ngon.”

Giọng nói êm dịu phẳng phất giống như một nụ hôn, xuyên qua ống nghe rơi vào tai Lý Dật Sơ.

Lương Huyền cúp điện thoại sau đó đặt nó lên tủ đầu giường của cha, rón rén tắt đèn bò lên giường ngủ. Lúc con trai lại gần Lương Trường Bình liền chọn cách giả vờ ngủ theo bản năng, mãi tới khi nghe tiếng anh hít thở vững vàng trong đêm mới mở mắt ra. Tầm mắt ông rơi xuống chiếc di động của mình, dường như bên trong vật đó đang che giấu một chuyện kinh thiên động địa gì đấy. Nhưng ông không muốn ngẫm nghĩ, cũng không biết nên ngẫm nghĩ thế nào.

Phòng vấn được tiến hành theo trình tự rút thăm, Lương Huyền bốc trúng tổ cuối cùng nên phải ngồi trong phòng họp sát vách phòng thi chờ đợi với tám người khác. Những học sinh này đến từ khắp nơi, mỗi người đều là học sinh đứng đầu trong trường, lúc này ai cũng cầm tài liệu ôn tập trong tay tự chuẩn bị, phòng họp yên tĩnh đến mức tiếng lật sách cũng trở nên chói tai.

Ai phỏng vấn xong có thể đi trước. Lương Huyền nhìn số người bên cạnh từ từ vơi bớt, cuối cùng chỉ còn dư lại mình anh. Anh khép tài liệu lại, nhắm hai mắt bắt đầu nhớ lại những trọng điểm trong đầu.

“Lương Huyền, xin mời theo tôi vào phòng thi.” Giám thị hướng dẫn mở cửa phòng họp gọi anh.

Lương Huyền đứng lên cầm giấy tờ trong tay, tới trước phòng thi thì dừng lại. Anh cúi đầu sờ vào hình người nhỏ trên trang cuối cùng trong tài liệu, sau đó quay người giao hết cho giám thị, ngẩng đầu ưỡn ngực bước vào phòng thi.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 25

BYHình Bóng – Chương25

Hình Bóng

Tác giả:Mang Quả Hãm Tổng Tử

Editor: Den Shì

Chương25

12122715_226828100998674_5854646153461199037_n

Lương Huyền về đến nhà vào buổi tối hai ngày sau. Tắm rửa cơm nước xong đã gần chín giờ, anh liền nói với cha mẹ muốn đi đón Lý Dật Sơ tan học. Lương Trường Bình bảo, “Dật Sơ lớn vậy rồi mà không biết đường về hay sao? Con nhanh đi ngủ dưỡng sức đi, ngày mai còn đi học.”

Lương Huyền giải thích, “Con nằm trên tàu mười mấy tiếng rồi, xương cốt cả người đều đau nhức, nếu không ra ngoài dạo một chút thì không ngủ được đâu.”

Lưu Phàm vừa nghe liền tiếp lời, “Nếu vậy thì đi đi, hoạt động một chút.”

Lương Huyền vào phòng ngủ thay áo khoác, lúc ngang qua buồng tắm còn đứng trước gương chải tóc chỉnh cổ áo, nhìn thật

gọn gàng sạch sẽ mới nhanh nhẹn ra khỏi cửa.

Chuông tan học vang lên, Lý Dật Sơ và bạn học cùng ra khỏi lớp tùm năm tùm ba đi về phía nhà để xe. Lúc quẹo qua sân tập bạn học liền vỗ vai cậu, “Nhìn kìa, không phải là Lương Huyền sao? Đang chờ cậu à?”

Lý Dật Sơ quay đầu sang nhìn, người một tuần không gặp giờ đang ngồi trên xe đạp ven đường, một chân chống xuống đất mỉm cười nhìn cậu.

Mấy ngày nay Lý Dật Sơ vẫn nghĩ, đến ngày Lương Huyền về nhất định cậu sẽ kích động không ngừng, kêu to rồi nhào lại phía anh. Nhưng giờ thật sự gặp được người, cậu ngược lại cứ do dự đứng tại chỗ, không biết phải đi về phía trước thế nào. Bạn học bên cạnh không ngừng lướt qua, Lương Huyền vẫn đứng tại chỗ chờ cậu, không hề thúc giục. Lý Dật Sơ giơ tay gãi gãi sau đầu, chậm rãi bước đến trước mặt anh.

Lương Huyền, “Lên xe. Hôm nay anh chở em, không cần đạp xe đâu.”

Lý Dật Sơ leo lên xe đạp ngồi sau Lương Huyền. Đôi chân dài của anh giẫm một phát, chiếc xe “Xoẹt” một tiếng chạy đi, Lý Dật Sơ lập tức ôm lấy eo Lương Huyền.

Sau khi đạp xe ra khỏi cổng, đường càng ngày càng ít người. Lương Huyền cúi đầu nhìn những ngón tay cứng ngắc bất động trên eo mình, khóe môi mang theo nét cười, tay lái lệch đi quẹo vào hẻm nhỏ phía sau tiệm tạp hóa. Cửa hàng nào giờ này cũng đóng cửa hết rồi, quay đây không một bóng người. Lương Huyền đạp mấy trăm mét rồi dừng lại trước một gốc liễu chỉ còn cành cây trụi lủi.

Lý Dật Sơ nhảy xuống nhìn anh dựng xe lại, sau đó bị anh nắm lấy cánh tay kéo đến dưới gốc cây.

Lương Huyền đề Lý Dật Sơ lên thân cây khô, cúi đầu nhìn cậu mấy giây rồi mở to mắt hôn xuống. Cánh tay Lý Dật Sơ nâng lên vòng qua cổ anh, trong nháy mắt đầu lưỡi bị cắn khế thì cả người cậu như trúng đòn, ngón tay bắt lấy cành liễu sau đầu Lương Huyền. Khi mùi vị quen thuộc tràn vào khoang miệng, Lý Dật Sơ này giờ vẫn còn chậm chạp đột nhiên tỉnh lại, ngay sau đó tất cả các cảm quan của cơ thể cũng thức dậy. Cậu nhắm mắt bỏ mặc những khao khát nguyên thủy nhất của thân thể, dường như muốn thông qua đầu lưỡi và đôi môi để hấp thụ mùi vị của Lương Huyền không chứa một giọt.

Hai người chưa bao giờ hôn nhau kịch liệt như vậy. Vì dùng sức mà bàn tay của Lương Huyền đặt sau gáy Lý Dật Sơ nổi cả gân xanh, nhưng vẫn cứ luôn không đủ. Chỉ hôn môi mút lưỡi như vậy, còn thiếu rất nhiều.

Thật lâu sau đó, khi Lương Huyền thả cậu ra thì hô hấp của Lý Dật Sơ đã rất khó khăn. Chóp mũi hai người kề sát nhau, hít thở vững vàng xong anh mới nói, “Anh rất nhớ em...”

Cành cây trong tay Lý Dật Sơ đã bị cậu bẻ gãy, đôi môi thường ngày có chút khô khốc tái nhợt giờ y như mới ăn một nồi lẩu cay xong, ướt át sừng sững. Cậu cong khóe môi, “Mấy ngày nay em đã điều tra bản đồ rồi, xung quanh đại học Q có rất nhiều đại học khác, em cũng không biết nên thi trường nào, đại học Nhân văn, đại học Công nghiệp, đại học Ngoại ngữ...”

Lương Huyền chặn môi Lý Dật Sơ lần hai khi cậu đang kể tên các trường đại học ra.

“Ừm...” Lý Dật Sơ lập tức phát ra một tiếng hừ nhẹ trầm thấp ướt át, âm thanh này không bình thường mà thấm tới tận xương. Lương Huyền xich ra một chút nhìn cậu, hai gò má Lý Dật Sơ đã đỏ ửng, khoe mắt đuôi lông mày đều có chút ẩm ướt.

Lý Dật Sơ khó chịu muốn chết, cánh mũi run rẩy lên, hai tay vịn vào vai Lương Huyền, thân dưới như có như không cọ vào chân anh.

Lương Huyền dừng nụ hôn lại, ấn hai má cậu vào bả vai mình rồi thấp giọng nói, “Đừng né, nha?”

Mặt Lý Dật Sơ dính sát vào vai anh, môi dưới cắn chặt lúc ngón tay Lương Huyền nắm lấy thứ dưới hạ thể cậu, không tự chủ được thay đổi thân thể trong lúc anh chậm rãi hoạt động. Chiếc cổ thon dài của cậu ngửa ra dựa vào thân cây, hàm răng cắn chặt không để những âm thanh kỳ quái phát ra khỏi cổ họng mình.

Lương Huyền cúi đầu xuống mút lên cần cổ cậu, động tác bên dưới từ chậm thành nhanh, hai tay Lý Dật Sơ cũng càng siết càng chặt, cuối cùng đành run rẩy dựa vào ngực anh. Lý Dật Sơ ôm Lương Huyền, sự phóng túng của thân thể khiến giờ phút này cậu chẳng dám nhìn thẳng vào anh, chỉ biết cúi đầu thở dốc. Lương Huyền cười nhẹ một tiếng, kề sát lỗ tai cậu nói, “Trong túi của anh có giấy, lấy giúp anh được không?”

Lý Dật Sơ luống cuống tay chân đẩy anh ra, bước tới cạnh xe đạp mở túi tìm giấy ăn rồi rút một tờ đưa cho anh. Sau khi nhận được Lương Huyền bắt đầu lau tay, Lý Dật Sơ đứng bên cạnh lúng túng muốn đạp đầu vào thân cây luôn, đợi đến khi anh lau khô ráo xong mới lập tức ngồi lên sau xe đạp, “Được rồi, về nhà thôi.”

“Chờ đã.” Lương Huyền bước đến, chặn Lý Dật Sơ vào giữa yên xe và thân thể mình, sau đó lấy tay trái nâng gương mặt đang cúi gằm của cậu lên, so đo nói, “Tối nay em không có hôn anh.”

Lý Dật Sơ oan uổng, “Anh nói bậy.”

Lương Huyền nhíu mày, “Anh nói không có chính là không có.” Nói xong liền ngồi lên xe đạp, chờ Lý Dật Sơ ngồi vững xong mới đạp đi.

Lý Dật Sơ đằng sau nhìn lên gáy Lương Huyền, trong lòng tự hỏi sao lại có người đến gáy cũng đẹp như vậy chứ?

Lý Dật Sơ ôm chặt eo anh, hôn lên phần xương bả vai. Lương Huyền cảm giác được liền nở nụ cười, một tay nắm lấy ngón tay cậu đưa lên mép, nhẹ nhàng cắn một chút rồi thả ra.

Vừa qua tháng giêng thời gian liền trôi rất nhanh, dường như chỉ mới cúi đầu làm một đề bài, vừa ngẩng lên thì cây cối ngoài cửa sổ đã sum xuê cành lá.

Lương Huyền vượt ra cuộc thi tự tuyển sinh, đối với anh mà nói cũng tương đương như lấy được giấy báo đậu đại học sớm. Lý Dật Sơ vừa vui mừng giùm anh vừa cảm thấy áp lực đột nhiên tăng lên. Với trình độ trước mắt của cậu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì thi vào cùng trường với anh cũng không thành vấn đề. Thế nhưng thành tích học tập trước giờ của cậu luôn ở mức trung bình, không được nhận điểm cộng khi thi đại học, chỉ có thể tính gộp theo cách thông thường, bởi vậy chính cậu cũng chẳng dám chắc chắn là không có bất kỳ sai sót nào.

Lý Dật Sơ vốn rất nghiêm túc trong học tập, hiện giờ càng hận không thể mở đèn thức đêm mỗi ngày. Trước giờ có vài nội dung rất nhỏ cậu không để ý đến, vốn nghĩ không phải trọng điểm ra đề, xác suất gặp phải trong kỳ thi đại học vô cùng thấp. Nhưng giờ cậu dần dần biết được, cả nước nhiều thí sinh như vậy, nếu tính cả những thứ này, gộp lại không phải là toàn diện sao? Chỉ cần đã học qua, một phần cũng không thể bỏ đi.

Có lần Lương Huyền thức dậy vì bị tiếng mưa rơi ngoài cửa sổ đánh thức lúc gần mười hai giờ đêm. Anh rời giường đi uống nước, nhìn thấy đèn phòng Lý Dật Sơ vẫn sáng liền đến gõ cửa nhắc nhở cậu ngủ sớm một chút. Lý Dật Sơ trong phòng đáp ứng một tiếng, kết quả anh về phòng mình nằm nửa tiếng lại mơ hồ nghe thấy tiếng ho khan sát vách, dường như đã lấy thứ gì đó che miệng lại, âm thanh rất nặng nề. Lương Huyền xuống giường gõ cửa phòng Lý Dật Sơ.

Cậu vội vã tắt đèn bò lên giường, hô vọng ra ngoài, “Em ngủ rồi!”

Lương Huyền thở dài, rút bàn tay đang gõ cửa lại quay về phòng mình.

Lý Dật Sơ vùi đầu vào chăn ho khan liên tục, gần đây thỉnh thoảng cậu lại ho như vậy, vốn tưởng rằng chỉ bị cảm nên không coi đó là chuyện to tát gì. Có điều đêm nay không biết sao lại trở nặng như vậy, nếu không nhờ cậu cố gắng bưng kín miệng thì sợ là đã phiền tới mức Lương Huyền không ngủ yên nổi.

Lý Dật Sơ tựa vào vách ngăn nghe ngóng động tĩnh sát vách, thấy không còn tiếng nào mới chậm rãi xuống giường, định ra ngoài rót ly nước nóng thấm giọng. Vừa mở cửa liền thấy Lương Huyền

đứng ngay trước mặt, cậu vỗ ngực sợ hãi không thôi, “Anh làm gì vậy... Khụ khụ khụ...”

“Lúc nãy nghe thấy em ho khan.” Lương Huyền bước tới nắm chặt cầm Lý Dật Sơ, “Há miệng, anh xem thử cổ họng em có phải nhiễm trùng không.”

Lương Huyền đứng dưới ánh đèn nghiêng đầu nhìn vào miệng Lý Dật Sơ, quả nhiên cuống họng đã sưng lên. Lương Huyền vào phòng khách lục lọi ngăn kéo dưới TV tìm thuốc giảm nhiệt, loại thuốc còn trong nhà không đúng lắm, lật tới lật lui chỉ còn lại nửa viên Amoxycillin. Lương Huyền thả thuốc vào lòng bàn tay cậu, sau đó rót một ly nước ấm đưa tới, thấy Lý Dật Sơ uống xong mới yên tâm nói, “Ngày mai đi học chúng ta ghé qua tiệm thuốc để người ta kê thuốc cho em.”

Amoxycillin hoặc Amoxicillin hay được gọi tắt là amox, là thuốc kháng sinh cùng họ với penicilin, nó ngăn chặn và diệt các loại vi khuẩn gram dương như viêm họng, da tấy mủ hay nhiễm trùng da, nhiễm trùng đường tiết niệu, viêm phổi...

Lý Dật Sơ cười, “Anh bị ngốc à? Mai là ngày nghỉ mà.”

Quả thực vừa nãy Lương Huyền đã quên mất, hôm nay là ngày khối 12 toàn thành phố thi thử lần cuối, ngày mai được nghỉ một ngày.

Lương Huyền, “Cho nên em mới ngủ muộn như vậy? Đang làm gì đó? Đọc truyện tranh à?”

Lý Dật Sơ khinh thường nói, “Anh nghĩ em là người không biết phân biệt nặng nhẹ vậy sao? Em đang học bài.”

Lương Huyền cong môi cười, vòng qua người Lý Dật Sơ đến nhìn sách vở bày ra trên bàn cậu, quả nhiên đang viết một nửa bài tập. Lương Huyền xoa xoa vành tai cậu, “Học thì học, ngủ vẫn phải ngủ.”

“Biết rồi... Khụ khụ khụ... Dài dòng...” Lý Dật Sơ đẩy anh ra ngoài.

Lương Huyền nghe hai chữ ‘dài dòng’ này cảm thấy buồn cười vô cùng. Từ nhỏ đến lớn chỉ nghe người khác nói anh kiêu lời, hoàn toàn chưa từng có ai nói anh dài dòng.

Hôm sau có khách tới nhà, là chú thím hai của Lương Huyền. Vài năm nay họ sống ở nơi khác, lâu lâu mới về một lần thăm người thân. Sáng sớm Lưu Phàm đã ra chợ mua thức ăn, Lương Huyền và Lý Dật Sơ bị Lương Trường Bình gọi ra chào khách rồi về phòng học bài. Cả hai cùng vào phòng Lương Huyền, Lý Dật Sơ nằm nhoài lên bàn nhiều chuyện, “Lương Huyền, em phát hiện ra chú hai của anh đẹp trai thật đó.”

Lương Huyền kéo cậu vào lòng mình, tựa cằm lên vai cậu nhìn bài tập trên bàn, một lát sau mới nói, “Không được khen người khác đẹp trai.”

Hôm vai Lý Dật Sơ bị cằm Lương Huyền đè đau, vừa cười vừa ho, cuối cùng bị anh siết vào lòng bắt uống một ly nước nóng.

Lưu Phàm xách theo bao lớn bao nhỏ từ bên ngoài vào nhà, thím hai vội vã lại giúp bà. Cơm trưa chuẩn bị xong Lương Trường Bình mới vào phòng ngủ gọi hai đứa con trai ra ngoài ăn. Lương Huyền mở cửa, Lý Dật Sơ theo sau anh bước ra, sắc mặt ửng hồng, bộ

dáng thờ hớn hển. Lương Trường Bình đi sau hai người, sắc mặt tối lại mấy phần.

Người lớn đã vào chỗ hết, Lương Huyền và Lý Dật Sơ cũng ngồi xuống. Lương Trường Bình trò chuyện với khách vài câu, Lưu Phàm liền khuyên bọn họ ăn nhiều một chút, “Cả gia đình chú mấy năm nay đều sống ở Tứ Xuyên, chị không biết đồ mình làm có hợp khẩu vị hai người không, mau nếm thử đi.”

Cả bàn đồ ăn, ngoại trừ một đĩa cải xanh xào trước mặt Lương Trường Bình thì những món khác đều toàn một màu đỏ rực. Thỏ ướp cay, tiết canh vịt, gà xào ớt, liếc mắt nhìn qua tất cả đều toàn ớt tươi.

Chú hai họ Lương cười nói, “Chị dâu khách khí quá, biết bọn em thích ăn cay liền mất công thể này.”

Lưu Phàm cũng cười, “Anh chú có bệnh đau dạ dày cho nên xào cho ông ấy một đĩa cải xanh, mấy món khác mọi người chúng ta xử hết, đừng khách khí nha! Dật Sơ, Tiểu Huyền, ăn đi ăn đi.”

Lý Dật Sơ đang chuẩn bị gấp một miếng thịt vịt cho vào miệng lại bị Lương Huyền bắt lấy cổ tay. Anh vào bếp rót một ly nước đặt trước mặt cậu, “Uống trước rồi ăn, em còn đang ho khan.”

Những người khác lo tán gẫu, chỉ có Lương Trường Bình ngồi sát cạnh bọn họ là nghe được đoạn đối thoại của hai người. Ông hỏi, “Dật Sơ không thoải mái sao?”

Lý Dật Sơ cười nói, “Không có ạ, chỉ hơi ho khan chút thôi, hai ngày nữa là khỏe ngay.”

Lương Trường Bình gật gật đầu, không có chút thềm ăn nào. Một vài suy đoán ông vẫn luôn không muốn đối mặt, nhưng càng tiếp xúc nhiều với hai đứa bé một phần thì ông lại bình tĩnh một phần.

Trong lòng Lương Trường Bình hiểu rất rõ, chỉ cần ông hơi để ý một chút thì nhất định có thể phát hiện được chứng cứ cho những suy đoán của mình, nhưng ông lại chậm chạp không muốn làm. Nếu nói công việc bận rộn, chi bằng nói rằng sống gần nửa đời người nhưng đây là lần đầu tiên ông có ý trốn tránh việc gì đó. Ông sợ sau khi xé rách chân tướng thì sẽ nhìn thấy cục diện mà mình không thể khống chế cũng không thể chịu đựng được. Xưa nay ông đã dạy rất nhiều học sinh, cách dạy dỗ nghiêm khắc hơn cũng có thể trực tiếp thực hiện, chỉ có lúc phải đối mặt với hai thằng nhóc nhà mình mới chậm chạp không dám kéo tư bóc kén mà phân tích, ứng đối và giải quyết.

Trong lòng Lương Trường Bình như có một tảng đá nặng đè lên, nhưng ông không thể nói với ai, kể cả vợ mình. Trước mắt ông chỉ cảm thấy tình cảm giữa Lương Huyền và Lý Dật Sơ có chút khác thường, đoán là chưa tới mức không thể khống chế. Có lẽ mỗi ngày sớm chiều bên nhau nên mới thân mật hơn người ngoài một chút, hoặc cũng có thể là vì ngoại hình cả hai đều ưu tú, sở thích hợp nhau nên mới mơ mơ hồ hồ nói chuyện yêu đương. Hoàn cảnh sống của hai thằng nhóc này luôn đơn giản, mặc dù có tình cảm nhưng chắc là cũng không làm ra chuyện khác người gì.

Đã làm cha làm mẹ thì sao có thể để con mình không biết gì mà lầm đường lạc lối? Cho dù không vì bản thân, ngày giỗ hằng năm ông sao còn mặt mũi nào đi gặp người anh em đã khuất?

Trên bàn ăn không thể tránh khỏi đề tài học hành sau này của hai đứa trẻ. Chú hai họ Lương mỗi lần gọi điện thoại chúc tết anh trai

đều nghe được thành tích vô cùng tốt của Lương Huyền, bây giờ nghe anh thông qua kỳ thi tự tuyển sinh lại càng muốn uống với anh trai một chén chúc mừng. Dạ dày Lương Trường Bình không tốt nên không thể uống, Lương Huyền liền chặn rượu thay cha, “Chú hai, con mời chú.”

Chú hai càng thêm tán thưởng, đứng lên vỗ vai Lương Huyền, “Lương gia chúng ta chỉ có con là không kém cạnh ai, chờ con nhận được thư báo đậu đại học rồi thì chú sẽ tặng con điện thoại di động và máy vi tính, xem như quà mừng đại học!”

Lương Huyền cười nói, “Chú khoa trương quá rồi.”

Lý Dật Sơ ngồi một bên cười ha hả nhìn bọn họ uống rượu. Cậu rất thích Lương Huyền được người khác khen ngợi, giống như chính cậu mới là người được khen vậy.

Chú hai họ Lương thấy Lương Huyền uống hết rồi mới liếc nhìn Lý Dật Sơ, “Còn con Dật Sơ, năm chín tuổi chú còn dẫn con đi bơi đó có nhớ không? Chỉ chớp mắt đã lớn hết rồi, nào, con cũng uống một chén với chú.”

Từ nhỏ tới lớn Lý Dật Sơ chưa từng uống rượu để, người lớn đưa tới nên cậu cũng không thể từ chối, đành đứng lên cười nói, “Chú thím hai mấy năm nay cũng không già đi gì cả.”

Chú hai lập tức nói, “Nghe xem kìa, từ nhỏ con đã biết ăn nói, giỏi hơn Tiểu Huyền nhiều, nào, uống.”

Lý Dật Sơ nhắm mắt lại nuốt chén rượu nhỏ xuống, cay xè đến le lưỡi.

Chú hai, “Dật Sơ đã nghĩ kỹ xem đại học muốn đi đâu chưa?”

Lý Dật Sơ, “Cũng đi Bắc Kinh ạ.”

Lương Trường Bình ngẩn ra, nhanh chóng che giấu vẻ mất tự nhiên trên mặt.

Cơm nước xong khách cũng phải ra về, Lương Trường Bình và Lưu Phàm tiễn bọn họ xuống lầu. Lương Huyền ôm Lý Dật Sơ đã buồn ngủ ngồi trên ghế sofa vào giường trong phòng ngủ. Lý Dật Sơ uống một chén đã gục, giờ chậm chạp chớp mắt nhìn Lương Huyền, cánh tay vòng lấy cổ anh không chịu buông.

Lương Huyền cúi đầu hôn lên trán cậu, “Ngoan, ngủ chút đi.”

“Ừm...” Lý Dật Sơ thả tay ra, nhắm mắt ngủ.

Lương Huyền cởi dép giúp cậu, sau đó đắp kín chăn cho cậu rồi về phòng. Bình thường anh cũng rất ít uống rượu, một chén rượu để nuốt vào lúc này khiến đại não cũng có hơi chập mạch. Điện thoại phòng khách vang lên hồi lâu anh mới lắc lắc đầu ra nhận.

“Tiểu Huyền, mẹ và ba con có chút việc bên ngoài, có lẽ sáu giờ cũng chưa về, các con hâm đồ ăn thừa lại mà ăn tối.”

Lương Huyền cúp điện thoại xong liền nằm thẳng ra ghế sofa nhắm mắt yên tĩnh. Mặc dù anh có hơi say nhưng không hề buồn ngủ chút nào, ngược lại còn muốn tìm người nói chuyện phiếm, tiếc là Lý Dật Sơ đã ngủ mất rồi.

Lương Huyền đứng lên vào phòng cậu. Mặt Lý Dật Sơ bị chăn che lại phân nửa, hai má ửng hồng. Lương Huyền ngồi bên mép giường nhìn cậu, cảm thấy người đang yên lặng ngủ say này khiến lòng mình ngứa ngáy vô cùng. Anh kéo chăn xuống để cả gương

mặt cậu lộ ra, sau đó bóp hai cánh mũi cậu lại. Quả nhiên một lát sau Lý Dật Sơ liền cau mày muốn tránh thoát.

Lương Huyền nhin cười buông tay ra.

Lý Dật Sơ muốn kéo chần lại liền bị Lương Huyền giữ chặt, cúi đầu hôn lên môi cậu. Giữa răng môi hai người đều là hương rượu nhàn nhạt, Lương Huyền vuốt những lọn tóc rối trên trán Lý Dật Sơ, nâng gáy cậu lên để đầu lướn mình có thể tiến vào càng sâu.

Trong lúc nửa mê nửa tỉnh Lý Dật Sơ cảm giác được động tác của Lương Huyền. Mí mắt cậu nặng nề không mở ra nổi, thể nhưng não bộ lại biết rõ Lương Huyền đang hôn mình. Ngón tay Lý Dật Sơ sít sao nắm chặt quần áo Lương Huyền, hé môi đáp lại.

Lương Trường Bình đứng ngoài phòng ngủ, thân thể cứng đờ tới mấy phút rồi mới siết chặt nắm tay rời đi. Từ khi nghe Lý Dật Sơ nói cũng đi Bắc Kinh ông đã biết mọi chuyện không thể xem thường, cho nên mới tìm cách đưa vợ ra ngoài, trên đường lại lấy lý do quên đồ để quay về. Ông cũng là người từng trải qua tuổi mười bảy mười tám, ông biết thanh niên tuổi này đã nói chuyện yêu đương thì căn bản không biết chừng mực là gì. Mặc dù thận trọng như Lương Huyền thì cũng sẽ lợi dụng bất cứ thời gian riêng tư nào để làm một chút chuyện thân mật.

Có thể vì đã sớm chuẩn bị tâm lý nên Lương Trường Bình cũng không tức giận như trong dự đoán, chỉ là lúc xuống tới lầu một chân ông đột nhiên nhũn ra, suýt chút nữa vấp vào chân còn lại mà ngã nhào. Ông đã sắp năm mươi, cuộc đời đã qua phân nửa, trải nghiệm rất nhiều trắc trở to to nhỏ nhỏ, thời khắc sợ hãi nhất khắc sâu trong trí nhớ chính là lúc vợ mình khó sinh khi mang thai Lương Huyền. Ông canh bên ngoài phòng cả một đêm, trời đất tháng giêng

ngập tràn băng tuyết, vậy mà áo lông của ông đều bị mồ hôi thấm ướt nhẹp. Từ đó về sau, không còn chuyện gì có thể khiến ông sợ sệt được nữa.

Dạy học hơn hai mươi năm, ông đã từng gặp rất nhiều học sinh, cũng thấy không ít đứa trẻ đòi sống đòi chết vì cái gọi là tình yêu. Cho dù là loại tình yêu nào, khác giới cũng được, đồng giới cũng được, ông đều đã gặp qua, cho nên chỉ cần liếc mắt đã có thể nhìn thấu. Ông cẩn cẩn trọng trọng gần như dồn hết thời gian cho công việc, giúp không ít bậc cha mẹ nuôi dưỡng những đứa con ưu tú cầu tiến, nhưng quay đầu lại con trai mình đã trở thành thế này.

Lương Trường Bình bấm số điện thoại của giáo viên chủ nhiệm lớp Lý Dật Sơ, ra ngoài mua hai bình rượu ngon đến nhà thăm hỏi.

Bàn về kinh nghiệm thì giáo viên này còn không bằng Lương Trường Bình, cho nên liền vừa mừng vừa lo đón ông vào nhà. Cô hiểu rất rõ thành tích của Lý Dật Sơ, khi Lương Trường Bình hỏi cô chuyện liên quan tới gợi ý dự thi thì cô liền dựa vào kinh nghiệm của mình để đưa ra ý kiến trọng tâm nhất, “Năm nay thành tích Lý Dật Sơ nâng cao không ít, thi vào trường loại hai không thành vấn đề. Còn địa điểm thì cần xem sở thích của em ấy.”

Lương Trường Bình, “Vậy theo cô, phía nam có những trường nào hợp với nó?”

Giáo viên chủ nhiệm cười nói, “Cái này nếu nói ra thì rất nhiều, hơn nữa tiêu chuẩn tuyển sinh của những trường đó cũng không khác mấy với tỉnh ta. Cho nên nếu nói về địa điểm thì vùng duyên hải Quảng Đông tương đối tốt. Thượng Hải mặc dù cũng tốt nhưng các trường trọng điểm khá nhiều, khoa phổ thông chính quy sau khi tốt nghiệp không có bao nhiêu ưu thế cạnh tranh.”

Lương Trường Bình nói chuyện với giáo viên hồi lâu, cuối cùng mới xem kỹ từng thành tích kiểm tra lớn nhỏ của Lý Dật Sơ trong máy tính của cô. Giáo viên chủ nhiệm ngồi bên cạnh hỏi, “Đúng rồi thầy Lương, con trai thầy Lương Huyền cũng muốn đi Bắc Kinh đúng không?”

Lương Trường Bình, “Ừm.”

Giáo viên chủ nhiệm, “Vậy thầy đúng là nghĩ thoáng ghê, hai đứa trẻ một nam một bắc, trong lớp em lại có rất nhiều phụ huynh chỉ ước gì con mình ở lại trong tỉnh thôi.”

Khóe miệng Lương Trường Bình hơi cong lên, lễ phép cười cười, “Con trai mà, nên ra ngoài va chạm xã hội. Thằng nhỏ nhà tôi được anh nó chăm sóc quen rồi, phải đưa đi rèn luyện mới tốt. Đúng rồi, cuộc nói chuyện hôm nay cô đừng kể cho Lý Dật Sơ, chờ thi tốt nghiệp xong tôi sẽ bảo nó đền nguyện vọng.”

Giáo viên chủ nhiệm tỏ ra đã hiểu, “Chuyện này thầy cứ việc yên tâm.”

Lương Trường Bình bỏ ra hơn một tuần lễ hỏi thăm chung quanh, hạ mặt liên hệ với những học sinh cũ của mình, tìm hiểu thật cận kẽ về chuyên môn, ký túc xá, trình độ dạy học của từng trường phía nam. Dường như chỉ trong một tuần ngắn ngủi mà một bên tóc mai ông đã bạc trắng. Bây giờ ông muốn cứu vãn hai đứa trẻ nằm trên đầu quả tim mình, không thể vội vàng. Đánh không được, mắng cũng không được, ông có bao nhiêu sốt ruột thì có bấy nhiêu hối hận. Mấy năm nay ông chỉ lo bận bịu công việc, nếu chỉ cần rút một phần tư thời gian ra để ý gia đình thì cũng không đến nỗi để mặc bọn trẻ sai lầm tới bây giờ.

Lương Trường Bình đã nghĩ xong con đường tương lai, bước thứ nhất chính là tách hai đứa trẻ ra học một nam một bắc, hàng năm chỉ gặp nhau vào kỳ nghỉ đông. Sau đó ông sẽ dùng uy phong của một người cha nghiêm khắc để bắt bọn họ tìm học bổng đại học, đồng thời tự kiếm tiền nuôi bản thân, một chút nhàn rỗi cũng không cho. Còn hai mươi vạn đồng của Lý Dật Sơ, cứ đợi lúc cậu cưới vợ thì sẽ cho thêm. Đến khi bọn họ tốt nghiệp đại học thì Lương Trường Bình cũng nên rút lui khỏi vị trí chủ nhiệm, lúc đó càng có tinh lực cạnh chừng bọn họ chặt chẽ, chỉ cần có chút manh mối sai lệch nào liền tiêu diệt ngay. Ngày sau còn dài, ông làm công tác trông người cả đời, muốn đưa hai đứa con mình về lại chính đạo cũng không phải chuyện gì không làm nổi.

Lương Trường Bình tan tầm về nhà, thấy bọn nhỏ còn chưa về liền ngồi trên sofa xoa xoa huyết thái dương. Dư quang khỏe mắt ông nhìn đến quả cải thảo phỉ thúy trên kệ TV, đó là quà cưới cha Lý Dật Sơ tặng ông khi ông chuyển sang nhà mới. Lương Trường Bình đứng dậy vào bếp lấy khăn lau, ngồi xổm cạnh kệ TV nhìn quả cải thảo kia chăm chú.

1

Cải thảo phỉ thúy

Lưu Phàm thò đầu ra khỏi bếp, cười nói, “Anh ngày nào cũng lau qua, bụi đâu ra chứ.”

Tay Lương Trường Bình ngừng lại trên quả cải thảo, cuống họng dường như có hơi nghẹn ngào, giọng cũng khàn đi, “Lão Lý, thật xin lỗi...”

Trước khi tốt nghiệp trung học một tuần, học sinh khối 12 được chụp ảnh tốt nghiệp, từng lớp từng lớp thay phiên nhau đến trước phòng hành chính chụp ảnh. Ban giám hiệu trường và thầy cô đều có mặt nên bọn học sinh cũng không dám làm càn, giống như những con rối nhỏ bị người lừa xuống cầu thang, chụp xong lại về phòng tiếp tục ôn tập.

Lớp Lương Huyền được sắp xếp chụp trước, chụp xong quay về lớp liền đứng mặt Lý Dật Sơ đang đi đến. Cậu dùng tay xoa xoa mấy lọn tóc chĩa ra trên đỉnh đầu Lương Huyền, tiếc nuối nói, “Lương Huyền, hai ta còn chưa chụp chung với nhau tấm nào!”

Lương Huyền mỉm cười, “Chờ thi xong rồi chúng ta đi mua một cái máy ảnh, sau đó đi du lịch, muốn chụp bao nhiêu thì chụp bấy nhiêu.”

Lý Dật Sơ giơ thủ thế ok, quay người chạy đi.

Trước kỳ thi trường học cho học sinh nghỉ hai ngày, để bọn họ về nhà nghỉ ngơi chuẩn bị nghênh tiếp một trong những thử thách quan trọng nhất cuộc đời.

Giáo viên vừa tuyên bố tan học, chớp mắt bọn học sinh không hề có tâm trạng vui vẻ, yên lặng ngồi tại chỗ thu dọn cặp sách của mình, cất từng chồng bài tập dày cui vào bao nhựa, túi lớn túi nhỏ ra khỏi lớp. Lý Dật Sơ đứng ngoài hành lang chờ Lương Huyền, có bạn cùng lớp đến trước mặt cậu, nện nện lên bả vai nhau khích lệ rồi lướt qua.

Một ngày trước khi thi, Lương Huyền và Lý Dật Sơ đến xem địa điểm. Phòng thi một cái thành nam một cái thành bắc, mà nhà bọn họ lại ở thành tây, khoảng cách xa như nhau. Lưu Phàm sợ hai

người đập xe đi có gì bất trắc, nhất định bắt cả hai đón xe. Trước khi ra cửa bà còn nhét cho mỗi đứa một chiếc di động cũ, “Hai cái này đều là của người quen không cần nữa, đừng nhìn nó cũ kỹ, gọi điện thoại hay nhắn tin không hề có vấn đề gì, hai ngày thi này các con cứ mang theo, lỡ như có sót thứ gì ở nhà thì cứ gọi, chúng ta lập tức đem đến cho các con. Hai đứa đừng chê, chờ thi đại học xong chúng ta lại mua cái mới.” Hai người biết đây là tấm lòng của người lớn, cảm thấy sẽ làm bọn họ yên tâm hơn, vì vậy cả hai đều nhận. Trước tiên bọn họ đi xem phòng thi của Lương Huyền, thăm dò các con đường xung quanh rồi mới tới phòng thi của Lý Dật Sơ.

Chạng vạng ngày hè, ánh trời chiều như dệt cửi, cả con phố nhỏ đều nhuộm một sắc vàng óng ánh. Hai người ra khỏi địa điểm thi, Lý Dật Sơ quay đầu nhìn Lương Huyền, “Muốn gọi xe về nhà à?”

Lương Huyền chỉ chỉ vào con hẻm đối diện, “Chúng ta đi đường nhỏ về đi. Không gọi xe.”

Lý Dật Sơ chính là có ý đó, phong cảnh đẹp như vậy mà ngồi trong xe thì vô vị biết bao.

Hẻm nhỏ chưa đổ xi măng xong, cả một đoạn đường dài rải toàn đá nhỏ. Lương Huyền ngồi xổm xuống trước người Lý Dật Sơ, “Lên.”

Lý Dật Sơ nhìn mặt đường nói, “Không cần.”

Lương Huyền giục, “Nghe lời.”

Cậu nằm úp sấp lên lưng Lương Huyền, cánh tay vòng qua trước cổ anh, thân thể khẽ lay động theo từng bước chân. Liếc mắt nhìn

phía trước không có ai, Lý Dật Sơ nhanh chóng hôn lên vành tai Lương Huyền một phát.

Khóe miệng anh khẽ giương lên.

“Dật Sơ.”

“Hả?”

“Ngày mai đừng lo lắng, không cần biết em thi tốt hay không, anh đều ở cạnh em. Đợi đến khi em tám mươi tuổi anh vẫn sẽ cưng em như bây giờ.”

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 26

13445259_965611456890449_2352030351034168566_n

Bởi vì phòng thi nằm ngược hướng nhau nên hôm sau Lương Huyền và Lý Dật Sơ xuất phát cùng lúc, ra cổng tiểu khu bắt xe taxi chạy về hai hướng khác nhau, từng người tự đến phòng thi.

Rốt cuộc sau nhiều năm nay Lý Dật Sơ cũng không cần phải tính xem phải viết sai bao nhiêu đáp án để đạt điểm trung bình nữa, sau khi làm bài xong chỉ cần kiểm tra lại vài lần, cố gắng bảo đảm không còn chút sai sót nào. Làm toán xong Lý Dật Sơ đã biết ngay điểm chuẩn năm nay nhất định sẽ thấp nhất trong mấy năm gần đây, đề cực kỳ khó, trước giờ cậu làm bài ít nhất cũng còn bốn mươi phút để kiểm tra, vậy mà lần này chỉ dư có hai mươi phút, có điều với cậu mà nói cũng đủ rồi.

Thi xong ngày thứ nhất, Lý Dật Sơ về tới nhà thì Lương Huyền vẫn còn chưa thấy. Từ nơi anh thi về đến đây phải qua một cái chợ rất lớn, chỗ này hiện giờ đang là lúc kẹt xe. Lưu Phàm bưng quả dưa hấu đã cắt sẵn ra, không dám hỏi Lý Dật Sơ thi thế nào, sợ ảnh hưởng đến tâm trạng cậu, chỉ căn dặn cậu đi tắm rửa nghỉ ngơi một lát.

Ngược lại Lý Dật Sơ cũng không cảm thấy mệt, chào hỏi người lớn xong liền vào phòng ngủ xem lại những chỗ làm sai.

“Dật Sơ, Dật Sơ? Tỉnh lại đi!” Lương Huyền ngồi bên mép giường, không ngừng gọi Lý Dật Sơ đang nắm chặt ga trải giường nói mớ lung tung. Sau khi về nhà anh vào phòng ngủ tìm cậu ngay, nào ngờ vừa mở cửa ra lại thấy cậu nằm lệch trên giường giấy giữa, dường như đang bị vây trong đau khổ không thoát ra được.

Lương Huyền kêu vài tiếng liên tục mà không đánh thức nổi Lý Dật Sơ, cuối cùng đành vỗ nhẹ lòng bàn tay lên má cậu, “Dật Sơ!” Vỗ tới mấy lần cậu mới mở mắt ra thờ dốc nhìn Lương Huyền, thật lâu sau đó lại ngồi dậy ôm lấy anh.

Lương Huyền vỗ vỗ lưng cậu, “Sao vậy? Gặp ác mộng à?”

Lý Dật Sơ vẫn cứ trơ mắt nhìn, trong cơn mơ cậu gọi luôn mồm, hiện giờ tỉnh rồi lại không phát ra được tiếng nào, chỉ dùng sức ôm Lương Huyền thật chặt, lo sợ rằng anh sẽ giống như trong giấc mơ vừa rồi, không quay đầu lại càng chạy càng xa.

Lương Huyền dùng ngón tay cái vuốt ve sau gáy cậu hỏi, “Mơ thấy gì? Sợ đến mức này.”

Mấy phút sau giọng nói của Lý Dật Sơ mới khẽ phát ra từ bả vai Lương Huyền, “Mơ thấy... Thôi, giấc mơ đều ngược lại, không nói đâu.”

Lương Huyền nhìn cậu ôm mình không muốn buông tay, đoán được giấc mơ kia hơn phân nửa là có liên quan đến mình, động viên nói, “Cơm tối xong rồi, ra ăn đi.”

Vật lý là môn Lý Dật Sơ giỏi nhất, sau khi thi xong cậu cảm thấy mình phát huy không tệ, so với trình độ thường ngày còn tốt hơn. Buổi trưa cậu và Lương Huyền ngủ trong phòng mình, đồng hồ báo

thức vang lên Lý Dật Sơ liền mở mắt. Cậu không sao ngủ được, có điều cũng chẳng đáng kể, thành tích môn tiếng anh của cậu vẫn rất ổn định, không cần biết trạng thái tốt hay xấu.

Hai người rửa mặt xong ngồi uống nước trong phòng khách, Lương Trường Bình dặn dò, “Đừng xem thường, trước đây ba dạy qua không ít học sinh giỏi, cuối cùng khi thi đại học lại lơ là một chút, cảm thấy tiếng anh chính là môn không bao giờ nảy sinh vấn đề, kết quả thành tích đưa ra chính là bị môn này kéo chân lại.”

Lý Dật Sơ gật đầu, “Chú nói rất đúng.”

Lương Huyền nhìn giờ rồi nói, “Chúng ta đi thôi.”

Hai người mang theo cặp sách xuống lầu.

Lưu Phàm đứng ở ban công nhìn theo, thấy hai thằng nhóc ra tới cổng tiểu khu mới cười nói, “Thêm hai, ba tiếng nữa là bọn chúng sẽ được tự do rồi.”

Không nghe thấy tiếng đáp lời, Lưu Phàm nghiêng đầu nhìn sang bên cạnh, Lương Trường Bình chẳng còn ở đó, có lẽ là đã về phòng ngủ đọc sách. Bà cầm cây lau nhà đi vào, tầm mắt xoay một phát liền thấy Lương Trường Bình té ngã dưới bàn ăn. Lưu Phàm sợ hãi biến sắc, ném cây lau trong tay chạy đến. Ông ngã trên mặt đất hôn mê bất tỉnh, máu từ miệng không ngừng trào ra ngoài, phần áo trước ngực đã dính một mảng lớn.

“Trường Bình! Trường Bình!” Trong phút chốc Lưu Phàm sợ hãi đến hoang mang, dùng sức xốc Lương Trường Bình lên. Nhưng ông cao đến gần một mét chín, Lưu Phàm cắn môi dưới đến bật máu cũng không di chuyển được nửa phần. Bà nhìn môi ông không

ngừng sùi bọt nôn ra máu, muốn chặn miệng lại cũng cảm thấy chỉ là vô dụng. “Cứu mạng — có ai không — cứu mạng —” Lưu Phàm dùng hai tay ôm lấy Lương Trường Bình, muốn đỡ ông ngồi dậy một chút để máu không trào ra nữa, khàn giọng gọi ra bên ngoài.

Bà nhớ ra hàng xóm cùng tầng mấy ngày trước đã đi du lịch rồi, những tầng khác căn bản không biết có ai ở nhà không, đâu thể lần lượt gõ cửa từng nhà cầu cứu. Lưu Phàm dùng hết sức đỡ Lương Trường Bình tựa vào chân bàn, sau đó chạy đến chỗ điện thoại bấm số cấp cứu. Trong huyện chỉ có một bệnh viện trung tâm, cách nhà bọn họ không gần, hướng chi hai ngày nay vì thi đại học nên rất nhiều con đường bị phong tỏa, khó ai dám đảm bảo xe cứu thương bao giờ tới được.

Sau khi cúp điện thoại, Lưu Phàm quay đầu nhìn chồng mình đang trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, ngón tay ấn phím run không ngừng. Từ khi gả cho Lương Trường Bình tới nay, ngoại trừ giặt quần áo nấu cơm chăm sóc bọn nhỏ, bà chưa từng gặp bất kỳ hoàn cảnh nào vượt quá năng lực chịu đựng của bản thân. Năm ấy thi thể cha mẹ Lý Dật Sơ được chở về, Lương Trường Bình cũng bảo bà ở nhà không nên đi xem. Hiện giờ sắc mặt ông đã xám như tro, trong đầu Lưu Phàm như có người đang đánh nhau, Lương Huyền và Lý Dật Sơ vừa mới lên xe chắc chưa đi được xa. Mặc dù Lương Huyền đã thông qua cuộc thi tự tuyển sinh của đại học Q, nhưng kỳ thi lần này nhất định phải ở top đầu mới được trường chọn lựa. Trong đầu bà chạy qua chạy lại số di động của hai đứa nhỏ, cuối cùng cắn răng gọi cho Lý Dật Sơ, “Dật Sơ! Con mau quay lại đi! Chú Lương của con không xong rồi!”

Lý Dật Sơ vừa nhận điện thoại có chút không phản ứng kịp, thế nhưng vừa nghe tiếng gào khóc của Lưu Phàm liền lập tức nói với

tài xế, “Bác tài ơi phiền bác quay lại tiểu khu vừa nãy!”

Tài xế buồn bực nói, “Bây giờ quay lại? Giờ mà quay đầu có thể sẽ tốn thời gian lắm, cậu không thi à?”

Lý Dật Sơ không kịp nghĩ nhiều, nếu như chú Lương không xảy ra chuyện lớn thì dì Lưu cũng chẳng gọi cậu về lúc này. Cậu vội la lên, “Nhanh lên chút đi!”

Tài xế thấy cậu sốt ruột vậy chỉ có thể chuyển hướng, trong miệng nhắc nhở, “Chuyện gì quan trọng bằng kỳ thi chứ?”

Lý Dật Sơ thấy bác tài vẫn chạy với tốc độ ban nãy, quay đầu quát, “Ba tôi xảy ra vấn đề rồi, tôi phải về nhà!”

Tài xế kéo cậu lại chỗ ngồi, bình tĩnh nói, “Ngồi cho yên, tôi sẽ lái nhanh một chút.”

Nói xong liền trực tiếp vượt đèn đỏ chạy như bay.

Vừa đến cửa tiểu khu Lý Dật Sơ liền móc ra tờ tiền cũ kỹ, không kịp nhìn mà nhét luôn cho tài xế, sau đó đẩy cửa chạy vào trong. Bác tài nghĩ thằng nhóc này đến thi cũng không cần mà chạy về nhà, chỉ sợ thật sự có chuyện lớn xảy ra, bởi vậy liền đậu xe qua một bên, dự định chờ xem có cần hỗ trợ gì không.

Lý Dật Sơ bước một lần bốn bậc thang, cửa nhà mở rộng, Lưu Phàm đang quỳ trên mặt đất ôm Lương Trường Bình đã bất tỉnh, miệng gọi tên ông đau đớn cõi lòng. Từ cảm đến ngực ông toàn là vết máu lan rộng, nhìn mà giật mình. Cậu lập tức ngồi xổm xuống dìu Lương Trường Bình dậy, miệng chỉ đạo Lưu Phàm, “Dì Lưu, dì đỡ chú nằm lên lưng con, chúng ta lập tức đi bệnh viện.”

Lưu Phàm không kịp lau nước mắt trên mặt, đứng dậy hỗ trợ Lý Dật Sơ. Với thể trạng của cậu mà cồng Lương Trường Bình vốn cực kỳ vất vả, nhưng giờ phút sức lực toàn thân cậu như bùng nổ, sau khi Lưu Phàm giúp cậu giữ chặt hai đùi Lương Trường Bình liền nhanh chóng xuống lầu.

Tài xế trong xe nhìn thấy Lý Dật Sơ cồng một người đàn ông cao lớn chạy ra ngoài liền vội vã mở cửa đón cậu.

Lý Dật Sơ như tìm được cứu tinh, thiếu điều quỳ xuống trước mặt tài xế, hỏn hển nói, “Bác tài xin ông đưa chúng tôi đến bệnh viện, càng nhanh càng tốt!”

Tài xế giúp bọn họ đưa Lương Trường Bình lên ghế sau, sau đó nổ máy xe nhanh chóng chạy ra ngoài.

Cả đường vượt đèn đỏ, sau khi tới bệnh viện Lý Dật Sơ liền vọt vào gọi y tá, theo sau bọn họ đẩy người từ taxi vào tới phòng giải phẫu, cuối cùng bị y tá chặn lại bên ngoài. Y tá kia nhìn bọn họ nói, “Bệnh nhân cần cấp cứu ngay lập tức, gia đình trước hết đi nộp viện phí làm thủ tục đi, hiện giờ không thể trì hoãn một phút nào.”

Hai người đi rất gấp, trên người đều không mang tiền. Lưu Phàm hỏi, “Đại khái cần khoảng bao nhiêu?”

Y tá, “Tôi đề nghị trước mắt mọi người nên chuẩn bị ít nhất 50 ngàn, sau đó vẫn cần nghe chẩn đoán của bác sĩ.”

Lưu Phàm lão đảo về sau một chút. Trong nhà vốn không giàu có gì, chỉ có mấy vạn để dành vừa cho người thân mượn cách đây không lâu, bây giờ trong thời gian ngắn biết kiếm tiền từ đâu?

Lý Dật Sơ đỡ lấy Lưu Phàm, bình tĩnh nói, “Dì Lưu ở đây canh chừng đi, con về nhà lấy tiền rồi quay lại nhanh thôi!”

Lưu Phàm mắt hồn mất vía nắm tay cậu, “Trong nhà không có tiền mà...”

Lý Dật Sơ, “Con có, giờ con đi lấy.”

Cậu ngồi taxi về nhà, tìm ra sổ tiết kiệm lúc trước Lương Trường Bình đưa cho mình xem ở trong phòng ngủ, trong lòng vừa đọc thầm mật mã vừa lấy chứng minh thư của Lương Trường Bình và Lưu Phàm mang theo. Ngân hàng nằm gần trường học, Lý Dật Sơ đeo cặp vọt vào rút trước 70 ngàn, dùng túi nhựa bọc lại bỏ vào cặp sách, đeo lên lưng rồi bước ra khỏi cửa.

Cách đó không xa truyền đến một đợt tiếng chuông, là âm thanh không thể quen thuộc hơn với Lý Dật Sơ trong suốt mười mấy năm qua.

Đó là chuông báo cuộc thi đã bắt đầu được 15 phút, tiếng chuông này vang lên thì không còn thí sinh nào được phép vào phòng thi nữa, không một trường hợp đặc biệt nào.

Lý Dật Sơ đứng tại chỗ hoảng hốt vài giây, nhìn lớp học cách đó không xa rồi khẽ nhấc tay lau đi nước mắt đang trào ra, không quay đầu lại chui vào taxi.

Ca mổ của Lương Trường Bình kéo dài rất lâu, Lưu Phàm ban đầu còn hoảng loạn cũng từ từ bình tĩnh lại. Bà nhìn Lý Dật Sơ đang đứng yên dựa vào tường, chậm rãi đến gần cậu mở miệng, “Dật Sơ, xin lỗi...”

Lý Dật Sơ cúi đầu không nói gì.

Trong lòng Lưu Phàm vô cùng hổ thẹn, tuy cách làm của bà lấy mạng người làm trọng cũng là bất đẳng dĩ, thế nhưng trong lúc ngàn cân treo sợi tóc cuối cùng bà vẫn chọn hy sinh Lý Dật Sơ chứ không quấy rầy đến con trai mình. Mặc dù bà từng mấy lần oán hận trong lòng về kẻ trối buộc xuất hiện trong nhà, nhưng lần này ngoại trừ cảm kích và hổ thẹn thì không còn ý nghĩ gì khác.

Lưu Phàm thấp giọng nói, “Chúng ta học lại một năm được không? Dì thật sự không còn cách nào nên mới... mới gọi con quay lại. Sang năm con học lại một năm, lúc đó dì cũng không làm gì, sẽ chăm sóc con ngày ba bữa được không? Là dì có lỗi với con...”

“Con không trách dì.” Rốt cuộc Lý Dật Sơ cũng mở miệng, “Sức khỏe của chú Lương là quan trọng nhất. Chuyện khác... đều không quan trọng bằng chú.”

Lưu Phàm vừa nói vừa bắt đầu nghẹn ngào, “Con nói xem người tốt sao thế nào cũng ngục ngã chứ?”

Lý Dật Sơ không biết cách an ủi bà, hai người cứ yên lặng đứng chờ bên ngoài phòng giải phẫu.

Trên vách tường có đồng hồ điện tử, đến bốn giờ Lưu Phàm mới nghe thấy Lý Dật Sơ gọi mình, đáp lời, “Chuyện gì?”

Lý Dật Sơ nhìn đồng hồ treo tường, trên mặt là vẻ mệt mỏi và kiệt sức rất khó nhìn thấy ở một thiếu niên. Cậu chậm rãi nói, “Chuyện con không thi tiếng Anh, tạm thời dì đừng nói chú Lương biết, cũng... cũng đừng nói với Lương Huyền.” Lúc nhắc đến hai chữ Lương Huyền rõ ràng giọng nói của Lý Dật Sơ nghẹn lại một chút.

Lưu Phàm vốn đang nghĩ phải kể sao cho cha con Lương gia về chuyện này, với tình cảm của hai người họ dành cho Lý Dật Sơ thì lúc đó bà nhất định sẽ không được sống yên. Lưu Phàm khổ sở nói, “Có điều chuyện này sao giấu được đây?”

Lý Dật Sơ, “Giấu ngày nào hay ngày đó, còn hai tuần nữa thành tích mới được công bố, hiện giờ cứ lấy sức khỏe chú Lương làm trọng, không cần vì con mà khiến gia đình rối loạn, những chuyện khác sau này lại nói.”

Lưu Phàm cầm di động gọi cho Lương Huyền, bảo anh đến bệnh viện.

Lương Huyền lao nhanh đến đây, tới hành lang thì nhìn thấy Lý Dật Sơ vừa ngồi xuống cùng mẹ mình. Anh cũng nhanh chóng lại gần nắm tay bà hỏi, “Ba thế nào rồi?”

Lưu Phàm gặp được con trai liền cảm thấy có chỗ dựa, cả người tựa lên người anh nghẹn ngào nói, “Bác sĩ bảo rằng rất nghiêm trọng...”

Lương Huyền mở to mắt, ngẩng đầu nhìn Lý Dật Sơ, dường như muốn nghe một đáp án khác từ miệng cậu. Giờ khắc này Lý Dật Sơ không biết đối mặt với Lương Huyền thế nào, chỉ vờn vờn mấy tiếng trôi qua thôi nhưng cậu lại cảm giác như mình và anh đã lập tức bị phân ra hai đầu trái đất, xa xôi đến đáng sợ. Dường như có thứ gì đó cứ kéo giãn khoảng cách của bọn họ thêm từng chút, còn cậu chỉ có thể trơ mắt nhìn, không làm gì được.

Lương Huyền nhìn biểu tình của Lý Dật Sơ liền biết lời mẹ mình nói là thật, trầm mặc vỗ vỗ tay lên vai bà.

Ba người chờ đến chạng vạng, cuối cùng bác sĩ mới ra khỏi phòng giải phẫu. Lương Huyền đến hỏi thăm đầu tiên, bác sĩ tháo khẩu trang xuống nặng nề nói, “Bệnh nhân này bị ung thư dạ dày giai đoạn cuối, tế bào ung thư đã khuếch tán rồi.”

Lý Dật Sơ không tin, “Sao lại vậy chứ? Chú Lương vẫn luôn nói mình bị loét dạ dày...”

Bác sĩ, “Một vài người có năng lực chống lại cơn đau khá mạnh, nếu bệnh nhân cứ chịu đựng không nói thì người ngoài sẽ không nhìn ra. Bệnh nhân lần này phát tác rất nặng, tuy rằng cứu được người về nhưng trong chốc lát chưa thể tỉnh lại. Sau khi tỉnh dựa theo tình trạng thân thể ông ấy thì phải lựa chọn phương pháp chữa bệnh bằng hóa trị. Gia đình... mau chóng quyết định có chữa bằng cách này hay không đi.”

Lưu Phàm thẳng thốt hỏi, “Nếu hóa trị có thể duy trì được bao lâu?”

Bác sĩ, “Cái này còn phải xem tình hình, nếu bệnh nhân có thể tích cực phối hợp điều trị, đồng thời duy trì tâm trạng tốt thì bình thường có thể từ năm đến mười năm.”

Lương Huyền lập tức nói, “Chúng tôi đồng ý hóa trị.”

Bác sĩ nhìn quần áo ba người trước mặt đều rất mộc mạc, không giống như gia đình giàu có, nhắc nhở, “Chi phí hóa trị vô cùng đắt đỏ, trước hết ít nhất phải có hai mươi, ba mươi vạn. Nếu như mọi người xác định chữa bằng cách này thì nên lo chuẩn bị tiền trước đi.”

Lý Dật Sơ, “Tiền nong chúng tôi sẽ nghĩ cách, xin bác sĩ hãy cố gắng hết sức.”

Tối hôm ấy Lương Trường Bình tỉnh dậy mấy lần, nhưng đều chỉ hé mắt nhìn chung quanh một chút rồi thiếp đi, đến chiều hôm sau mới hoàn toàn tỉnh lại. Sau khi tỉnh táo ông còn phải nghỉ ngơi khá lâu thì tinh thần mới hồi phục một chút. Lương Trường Bình gọi ba người vào bên giường dặn dò, “Ba biết nếu như mình nói không trị thì nhất định mọi người sẽ không đồng ý. Vậy ba sẽ trị, có điều mọi người phải nghe theo sự sắp xếp của ba. Trong nhà còn mấy vạn đồng cho mượn phải nhanh chóng thu về, Lương Huyền và mẹ con cùng tới trường tìm thầy Thái chủ nhiệm hành chính, bảo ông ấy trước tiên giúp ba bán nhà lấy tiền đặt cọc, thêm vào tiền bảo hiểm của trường thì tạm thời hẳn là đủ tiền chữa bệnh rồi.”

Khi Lưu Phàm nghe bác sĩ nói phải chuẩn bị hai mươi, ba mươi vạn đã quyết định bán nhà, hiện giờ Lương Trường Bình cũng nói vậy bà liền gật đầu, “Được, tôi và tiểu Huyền lập tức đi ngay.”

Hôm nay Lý Dật Sơ đã quyết định đưa hết hai mươi vạn kia cho Lương Trường Bình chữa bệnh, bây giờ nghe ông nói xong vội la lên, “Chú Lương –”

“Dật Sơ ở lại bệnh viện với chú một lát.” Giọng Lương Trường Bình kiên quyết cắt ngang lời cậu.

Lương Huyền nhìn sắc mặt cha mình, biết ông có chuyện muốn nói với Lý Dật Sơ liền dẫn mẹ ra khỏi phòng bệnh.

Lý Dật Sơ thấy bọn họ vừa đi liền ngồi xuống mép giường, nhìn Lương Trường Bình nói, “Chú Lương, không cần biết chú muốn hay

không, con đều sẽ lấy tiền của mình ra. Chú nằm ở đây cũng không quản được con làm thế nào.”

Lương Trường Bình hừ một tiếng, “Tính nết này của con thật giống ba con.”

Lý Dật Sơ vẫn sợ ông không chịu nên mới tỏ thái độ như vậy, giờ thấy ông không phản đối mới coi như thả lỏng trái tim.

Lương Trường Bình, “Giúp chú nâng đầu giường lên. Chú muốn dựa vào một lát.”

Lý Dật Sơ đi tới bên cạnh bấm nút cho đầu giường dựng lên, vừa làm vừa hỏi, “Được chưa ạ?”

“Ừm.” Lương Trường Bình chỉ chỉ ghế trong phòng, “Con chuyển ghế ngồi lại đây, chú có chuyện muốn nói với con.”

Lý Dật Sơ thấy biểu tình ông nghiêm túc vậy liền y lời ngồi cạnh bên.

Lương Trường Bình, “Chú bảo hai người bọn họ đi đòi tiền là để họ an tâm thôi. Cơ thể mình chú tự biết, chú sẽ không đồng ý hóa trị.”

Lý Dật Sơ mở to mắt hoảng loạn nhìn ông, lúc nói chuyện đã gần muốn bật khóc, “Chú Lương bận tâm đến con đúng không? Con có tiền mà chú quên rồi sao? Bác sĩ nói hai mươi, ba mươi vạn là đủ rồi, chú đừng ương ngạnh được không?”

Lương Trường Bình nhìn gương mặt hết mức chân thành của đứa trẻ trước mắt, trong lòng chua xót không thôi. Đời này của ông tuy rằng khổ cực, nhưng nuôi được hai đứa bé chính trực hiểu

chuyện khiến ông vô cùng vui mừng. Ông vốn nghĩ ngày sau còn dài, tương lai nhất định có thể dẫn theo cháu trai đích tôn của lão Lý đi viếng mộ vợ chồng bọn họ, nhưng bây giờ ông đã không còn thời gian.

Hồi lâu sau Lương Trường Bình mới nói, “Trong nhà cho dù có nghèo cũng còn mấy vạn đồng để dành, thêm vào nhà ở thì cũng không đến nỗi phải động đến tiền của con.”

Lý Dật Sơ cả giận, “Vậy sao chú lại muốn như vậy?”

Lương Trường Bình liếc mắt nhìn cậu thật sâu, muốn nói lại thôi.

Lý Dật Sơ hiểu được ánh mắt kia, chú Lương cũng không phải không muốn hóa trị, mà là muốn lấy chuyện này ra đàm phán với mình, nói trắng ra là đang đe dọa cậu. Lý Dật Sơ không hiểu nhìn ông, “Vậy, vậy chú muốn con làm gì mới đồng ý?”

Cầm Lương Trường Bình hơi co lại, tàn nhẫn mở miệng, “Chú muốn con... muốn con làm anh em với Lương Huyền cả đời.”

Lý Dật Sơ mờ mịt hỏi, “... Cái gì?”

Lương Trường Bình, “Anh em chính là bây giờ chân thành với nhau, sau đó lớn rồi từng người sẽ thành gia lập nghiệp, cưới vợ sinh con.”

Lý Dật Sơ nghe không hiểu, có lẽ là không muốn hiểu. Cậu chớp mắt không ngừng, ngón tay cũng lo lắng nắm lấy thành ghế, giọng khàn khàn, “Ý của chú là sao?”

Lương Trường Bình thở ra một tiếng thật dài, “Chú chỉ có một đứa con trai là Lương Huyền, ba con cũng chỉ để lại mình con. Chú

và ba con có thể làm anh em, thậm chí có thể làm kẻ thù, chỉ... chỉ không thể làm thông gia.”

Khuôn mặt Lý Dật Sơ bùm một phát đỏ rực, giống như bị người qua đường lột hết quần áo, vừa xấu hổ vừa lúng túng, tim đập thình thịch như muốn nhảy ra khỏi cổ họng. Lương Trường Bình nhìn về mặt cậu lại nhớ đến bạn tốt đã từ trần nhiều năm qua. Lý Dật Sơ và cha cậu giống nhau mười phần, anh tuấn trắng trẻo, là kiểu phụ nữ thích nhất. Lúc mấy đứa trẻ còn nhỏ Lương Trường Bình từng đùa với cha Lý, nói rằng sau này khi Lý Dật Sơ mười bảy mười tám tuổi nhất định sẽ là kẻ gây họa. Khi ấy cha Lý còn khá kiêu ngạo, “Được phụ nữ yêu thích cũng tốt lắm, tương lai sẽ tìm được một người vợ đẹp người đẹp nét, sinh thêm mấy đứa cháu mập mập. Tiếc nuôi lớn nhất đời tôi là sức khỏe mẹ Dật Sơ không tốt, chỉ sinh được một mình nó.”

Sau khi cha Lý qua đời có đưa di thư về, Lương Trường Bình xem qua rất nhiều lần, gần như đã thuộc lòng. Trong thư cha Lý giao Lý Dật Sơ lại cho Lương gia, không cần cậu nổi bật hơn người, chỉ mong cậu cả đời bình an, vợ con tốt đẹp. Cho nên mấy năm nay Lương Trường Bình chẳng hề nghiêm khắc với việc học tập của cậu, chỉ cần thấy cậu cố gắng là được. Lương Trường Bình làm bạn nhiều năm với cha Lý, sao có thể làm trái nguyện vọng của người ta, để mặc con trai người ta trở thành kẻ lạc loài khó có chỗ đứng trong xã hội? Nơi chín tuổi làm sao ông còn mặt mũi nào đi gặp người anh em trước kia?

Lương Trường Bình tiếp tục nói, “Con hãy đồng ý với chú lập tức cắt đứt sạch sẽ quan hệ với Lương Huyền, đến vùng khác học đại học, sau đó có thể không gặp thì cũng không cần gặp.”

Lý Dật Sơ che mắt, “Chú Lương...”

Lương Trường Bình không đành lòng mà dờn tầm mắt, âm thanh già nua uể oải, “Đừng trách chú nhẩn tâm, chú... chú cũng không muốn ép con như vậy. Thế nhưng chú chỉ có thể ra tay từ phía con. Lương Huyền tính tình nóng nảy, lại còn quá cố chấp, trừ khi con chủ động rời khỏi nó, nếu không chắc chắn nó sẽ chẳng bỏ qua. Nếu chú tìm nó nói chuyện thì tất nhiên sẽ dẫn đến cục diện không thể thu dọn được. Dật Sơ, con coi như giúp chú được không? Đừng để dì Lưu đến năm tuổi già bạn đời không còn mà con trai cũng mất.”

Lý Dật Sơ lấy tay lau mặt một cái, viền mắt ửng hồng, “Chú Lương, con đã đồng ý với Lương Huyền, cho dù xảy ra chuyện gì cũng sẽ cùng anh ấy giải quyết. Con không thể, không thể có lỗi với anh ấy.”

Lương Trường Bình thất vọng nhìn cậu, cười khổ nửa ngày, “Cho nên chú và dì Lưu không hề có tí trọng lượng nào?”

Lý Dật Sơ kiên quyết nói, “Bệnh của chú nhất định chúng ta sẽ trị tiếp, có thể giấu dì Lưu bao lâu thì con và Lương Huyền sẽ giấu bấy lâu, tới khi thực sự không gạt được nữa, mặc cho dì đánh mắng cũng đều nghe dì, nhưng chúng con tuyệt đối sẽ không bỏ mặc dì.”

Lương Trường Bình trầm giọng ho khan một trận, trán đổ đầy mồ hôi nhưng vẫn dùng sức gạt đi bàn tay của Lý Dật Sơ đang muốn lau cho ông, hơi nghiêng người né tránh.

Tay Lý Dật Sơ khựng lại giữa không trung, một lúc lâu cũng không dám động đậy.

Lương Trường Bình xoay đầu không nhìn cậu, trong cổ họng hự một tiếng rồi kêu òng ọc. Lý Dật Sơ vẫn luôn đứng cạnh, sau mười

mấy phút đột nhiên mới cảm thấy sai sai, bước sang bên kia giường xem thử thì thấy tờ máu từ khước miệng ông đã dọc theo gối đầu thấm xuống giường, kim truyền dịch nằm trên cánh tay trái cũng bị nhổ ra. Lý Dật Sơ vội vã ấn nút đầu giường gọi bác sĩ, sau đó đưa tay đỡ lấy đầu Lương Trường Bình, kinh hoàng hô to, “Chú Lương! Chú Lương!”

Sau khi bác sĩ chạy vào nhìn thấy tình trạng này liền tức giận, “Gia đình xảy ra chuyện gì? Đến cùng là có biết chăm nom bệnh nhân không?!”

Lương Trường Bình bị đẩy vào phòng giải phẫu lần hai.

Lý Dật Sơ chạy theo sau xe đẩy đến trước cửa phòng, đi qua đi lại trước đó mấy vòng rồi ôm đầu ngồi xồm xuống góc tường.

Lương Huyền và mẹ trở lại bệnh viện liền nghe y tá báo tin cho, chạy tới phòng giải phẫu thấy Lý Dật Sơ đang co thành một đồng ngồi trong góc. Lương Huyền tới bên cạnh ngồi xồm xuống, thấy đôi mắt cậu cứ nhìn thẳng lên trên, hai tay ôm đầu, bàn tay siết chặt thành nắm đấm. “Dật Sơ?” Lương Huyền gọi cậu một tiếng, thấy cậu không phản ứng liền muốn lấy tay đẩy cậu. Có điều trong nháy mắt tay anh đụng tới người Lý Dật Sơ thì cả người cậu lại run lẩy bẩy y như bị điện giật, co rúm người dịch sang bên cạnh, không muốn nhìn anh cũng không muốn nói chuyện với anh.

Lương Huyền vốn muốn hỏi xem cha mình làm sao lại trở nặng, nhưng nhìn bộ dáng sợ hãi quá độ của cậu cũng biết rằng hỏi không ra điều gì. Lương Huyền chỉ có thể đứng cạnh chờ.

Lý Dật Sơ chưa bao giờ cách cái chết gần như vậy, cha mẹ qua đời nhiều năm trước cũng chỉ đến từ một câu nói trong miệng người

khác. Cậu không trải qua quá trình tử vong mà chỉ bị động tiếp nhận kết quả kia, cho nên không biết rằng quá trình này lại kinh khủng như thế. Huống chi chú Lương chuyển biến xấu là hoàn toàn vì cậu, từ nhỏ cậu đã biết ông nói một không nói hai, lại chẳng ngờ rằng ông có thể tàn nhẫn đến nước này. Gần như trong nháy mắt Lương Trường Bình bị đẩy vào phòng mổ, cậu cũng rơi vào trạng thái hỗn loạn, cả người như giã trên mây, hoang đường, không chân thật, lung lay muốn ngã.

Lý Dật Sơ vẫn nhìn đồng hồ treo tường, nhìn nó từng giây từng phút vượt qua cuộc giải phẫu hôm nay, mỗi một phút trôi qua cơ thể cậu lại lạnh thêm mấy phần, sau nửa giờ thì đã lạnh đến run run.

Lương Huyền thấy tình trạng Lý Dật Sơ kém như vậy liền muốn dìu cậu lên ghế ngồi, có điều vừa tiếp xúc với cậu thì Lý Dật Sơ lại đột nhiên lui về sau.

Lý Dật Sơ trợn to mắt nhìn đồng hồ trên tường, ép buộc chính mình không được nháy mắt, chỉ sợ sẽ nhìn lầm.

Bốn mươi phút trôi qua, cửa phòng giải phẫu vẫn đóng chặt như trước.

Lý Dật Sơ nhắm hai mắt lại vùi mặt vào đầu gối, trong lòng không tiếng động đưa ra lời khẩn cầu thành kính nhất cuộc đời — Chỉ cần chú còn sống, con đồng ý với chú.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 27

10407704_418103545020260_692730671422778957_n

Lần này thời gian Lương Trường Bình hôn mê càng lâu hơn, sau khi ra khỏi phòng giải phẫu đã một ngày một đêm mà vẫn chưa tỉnh. Lưu Phàm nằm ngoài ra ngủ bên giường bệnh, bị Lương Huyền ôm lên đặt sang giường bên cạnh. Lý Dật Sơ vẫn luôn ngồi xồm trước cửa phòng, từ lúc Lương Trường Bình bị đẩy về cậu cứ duy trì tư thế ấy, giống như trong phòng bệnh có hồng hoang mãnh thú gì khiến cậu không dám nhìn thẳng.

Lương Huyền thử kéo cậu lên mấy lần nhưng đều bị Lý Dật Sơ né tránh. Sau khi sắp xếp cho mẹ mình xong xuôi, Lương Huyền tới trước mặt cậu lần nữa, khoe miệng anh nhếch lên, cúi người không để ý đến sự chống cự của cậu mà trực tiếp ôm cậu đặt lên dãy ghế dài bên cạnh, nắm lấy cánh tay cậu thấp giọng quát, “Đừng nhúc nhích!”

Lương Huyền ngồi cuối dãy ghế, ôm đầu Lý Dật Sơ vào ngực, chờ cậu không phản kháng nữa mới dịu dàng nói, “Ngủ một lát đi.”

Lý Dật Sơ gối lên đùi anh, xoay người ôm lấy eo rồi vùi mặt vào hông Lương Huyền, nước mắt chảy ra ướt đầm quần áo anh, “Xin lỗi...”

Lương Huyền nhẹ nhàng xoa xoa gáy cậu, “Không ai trách em, đừng tự trách, biết chưa?”

Lý Dật Sơ cắn môi dưới, lời nói ra không nghe được rõ, “Em không nói chuyện đó.”

Lương Huyền chỉ nghĩ rằng cậu rơi vào ngõ cụt, chiều hôm qua có mình Lý Dật Sơ chăm sóc cha, cho nên cậu mới vợ việc cha anh xảy ra chuyện lên người mình. Lương Huyền ần ần huyết thái dương cậu, “Em không ngủ lâu rồi, nghỉ ngơi một lúc thật tốt, chờ em tỉnh lại thì chắc chắn ba cũng tỉnh rồi.”

Lý Dật Sơ biết đây có thể là lần cuối cùng mình và Lương Huyền gần gũi như vậy cạnh nhau. Ngồi xỏm ngoài phòng bệnh một ngày một đêm, cậu đã nghĩ xong tất cả đường lui, thậm chí tương lai xa xôi cũng tính hết rồi. Mọi thứ liên quan đến cuộc sống, đến học tập sự nghiệp, tương lai rất nhiều điều không dám chắc, với sự từng trải có hạn của cậu thậm chí còn nhiều chuyện khó tưởng tượng hơn nữa. Nhưng có một thứ cậu cực kỳ rõ ràng — trong những suy tính này, không có Lương Huyền.

Loại tình tảo ấy khiến cậu giờ phút này như một kẻ đáng thương nhớ nhung sự ấm áp trong cảnh đất trời ngập tràn băng tuyết lạnh lẽo, cậu biết sự ấm áp này sẽ nhanh chóng biến mất. Con người trong lúc bất lực nhất sẽ tình nguyện tin tưởng thế giới này có thần linh, cho nên cậu cần xin ông trời giúp chú Lương sống sót, chỉ cần chú có thể sống lâu trăm tuổi, cho dù từ nay về sau cậu phải sống trong giá lạnh thì Lý Dật Sơ cũng cam tâm tình nguyện trao đổi với trời cao.

Chỉ có điều Lương Huyền... Lương Huyền cái gì cũng không biết, thực sự có lỗi với anh.

Sau nửa đêm nhiệt độ hành lang có hơi thấp, Lương Huyền rón rén đặt Lý Dật Sơ xuống ghế dài, bước vào phòng bệnh lấy khăn

mặt xếp thành gối cho cậu, thuận tiện cầm theo áo khoác mỏng của mình đắp lên bụng Lý Dật Sơ, sau đó mới vào phòng nhìn tình trạng cha. Lương Trường Bình đã tỉnh nhưng vẫn không lên tiếng, thấy con trai bước lại trước mặt mới nhấp nháy mắt tỏ ý mình không sao.

Lương Huyền nhỏ giọng nói, “Mẹ và Dật Sơ đều đang ngủ, con đi gọi bác sĩ tới xem một chút.”

Lương Trường Bình nâng tay níu lấy anh, lúc Lương Huyền nhìn về phía mình liền nhẹ nhàng lắc đầu, chỉ chỉ ngón tay vào bản thân rồi làm thủ thế ok, ý bảo không cần gọi bác sĩ.

Lương Huyền cầm tay ông đặt về, lại gần bên gối, “Ba yên tâm, sẽ không đánh thức bọn họ.” Nói xong liền đi ra ngoài.

Lý Dật Sơ cũng tỉnh lại lúc bác sĩ bước vào phòng, đứng đằng sau nhìn Lương Trường Bình.

Sắc trời sáng lên, Lý Dật Sơ bảo Lương Huyền nằm xuống nghỉ ngơi một chút, còn cậu thì vào phòng vệ sinh rửa mặt rồi xuống lầu mua đồ ăn sáng. Bên ngoài bệnh viện có không ít hàng quán nhỏ, đại khái toàn bán bánh bao, trứng luộc nước trà và các loại bữa sáng. Lý Dật Sơ biết Lương Huyền không thích ăn trứng này, mà mua bánh bao thịt trước cổng bệnh viện lại thấy không đủ vệ sinh, vì vậy cậu chạy dọc theo ven đường, tìm tới một cửa hàng bán đồ ăn sáng coi như sạch sẽ, vào trong mua sữa đậu nành bánh quẩy và cháo nhuyển. Lúc chạy về xách theo túi nhựa rất dễ đổ, đề phòng sữa chảy ra cậu đành cầm ly giấy bước chậm lại. Sữa đậu nành vừa nấu xong, nắm trong lòng bàn tay đương nhiên sẽ phỏng.

Lần này Lương Trường Bình tỉnh lại trạng thái tốt hơn lần trước nhiều, ăn xong bữa sáng đã có thể dứt quãng tính toán với Lưu

Phàm về khoản để dành trong nhà.

Giữa trưa, Lý Dật Sơ thừa lúc Lưu Phàm và Lương Huyền đều vào nhà vệ sinh mà tới cạnh bên giường, “Chú Lương, chúng ta nói chuyện được không?”

Lương Trường Bình nhìn cậu không trả lời. Ông không biết Lý Dật Sơ dự định nói gì, nếu như vẫn là nội dung như hôm trước thì ông chẳng muốn nghe một chữ nào.

Lý Dật Sơ, “Lát nữa chú tìm cách đẩy dì Lưu và Lương Huyền đi đi, chúng ta nói tỉ mỉ sau.”

Nghe thấy cậu muốn đẩy Lương Huyền đi, Lương Trường Bình liền đoán ra được chắc chắn cậu đã đổi ý, vì vậy bèn tìm cơ đuổi vợ và con trai đi lần hai.

Lý Dật Sơ ôm thất lưng ngồi bên giường, trong đầu sắp xếp ngôn ngữ nhiều lần mới mở miệng, “Con đồng ý yêu cầu của chú.”

Lương Trường Bình nghe xong câu này không hề có cảm giác trút được gánh nặng. Ông nhận ra lúc nói mấy chữ ấy giọng Lý Dật Sơ hơi run lên, vai cũng xệ xuống trong nháy mắt, giống như bị người ta rút mất cột sống, cơ thể nháy mắt đã nản lòng. Lúc dạy học gặp phải học sinh không hiểu chuyện, phụ huynh không dám nhẫn tâm giáo dục, Lương Trường Bình sẽ nói với họ rằng giả sử con trai họ chơi ma túy, vậy họ cũng để mặc con hút hay sao? Hay là chấp nhận cho dù con có hận mình cũng phải trói nó lại canh chừng?

Bây giờ lại đến phiên chính ông. Ông vừa mới nhận ra, nếu thật sự muốn con giải được độc thì đầu tiên phụ huynh phải tự lột da mình.

Lý Dật Sơ, “Chú Lương, lần này con thi không tốt, không vào được đại học. Con sẽ đến vùng khác học lại rồi thi vào trường tốt một chút. Sau này cũng không trở về nữa.”

Lương Trường Bình vốn muốn Lý Dật Sơ và Lương Huyền giữ khoảng cách với nhau, nào ngờ cậu lại quyết tuyệt như vậy, thế này là muốn cắt đứt triệt để mọi quan hệ sao?

Lương Trường Bình, “Con không cần làm đến bước này...”

Lương Trường Bình cười khở một tiếng, “Chú đã biết hết, vậy con cũng nói thật, chỉ cần con và Lương Huyền còn gặp mặt thì chúng con không thể nào làm anh em được nữa. Cho dù là bỏ đi biệt xứ hay tạm thời giữ khoảng cách thì con đều nghĩ ra lý do để lừa anh ấy rồi. Có lẽ lời nói dối của con kiên trì không được bao lâu, chỉ cần Lương Huyền hỏi thêm vài câu thì chẳng mấy chốc con sẽ gior tay đầu hàng. Chú đã dạy vô số học sinh, luyện thành một đôi hỏa nhãn kim tinh rồi, chúng con căn bản không thể nào gạt được chú mà vương vấn không dứt. Cho nên ngoại trừ việc biến mất như vậy cả đời không gặp lại, con không còn cách nào thực hiện yêu cầu của chú. Đến lúc đó nếu chú lại lấy mạng ra uy hiếp thì con biết phải làm sao?”

Lý Dật Sơ đã nghĩ rất thấu đáo, thân thể Lương Trường Bình nhất định phải mau chóng ổn định lại mới có thể bắt đầu giai đoạn hóa trị, mà sau đó lại càng phải giữ vững tâm trạng vui sướng. Nếu Lý Dật Sơ muốn ông tiếp tục sống sót thì tốt nhất phải lập tức cho ông một kết quả, để ông hoàn toàn yên tâm.

Lương Trường Bình lúng túng ho khan vài tiếng. Ông biết Lý Dật Sơ có oán giận, đây rõ ràng là chuyện tình cảm của hai người, vậy mà ông lại đặt hết áp lực lên vai Lý Dật Sơ, để con trai mình làm một

người hạnh phúc không hay biết gì. Trong miệng ông luôn mượn có vì tính tình Lương Huyền, sâu nơi đáy lòng lại hiểu rõ, tóm lại vẫn là con ruột chiếm vị trí cao hơn.

Lý Dật Sơ không biết suy nghĩ trong lòng Lương Trường Bình, cậu đã quen với loại bản năng bảo vệ con ruột này, đồng thời bảo vệ Lương Huyền cũng là nguyện vọng của cậu, sắp phải nhanh chóng ra đi rồi, nói chuyện cũng chẳng cần kiêng kị nhiều đến vậy.

Lý Dật Sơ, “Chú và con diễn một màn kịch đi, ngoại trừ hai chúng ta thì không nói với ai, kể cả dì Lưu. Diễn xong, con sẽ đi ngay.”

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 28

14330149_269344470130773_7105533575077024557_n

Lương Trường Bình nằm viện ngày thứ tư thì có một người đàn ông trung niên quần áo chỉnh tề đến thăm. Lương Huyền và Lưu Phàm đều kinh ngạc nhìn người xa lạ này, Lương Huyền tưởng là bạn của cha nhưng khi ông ta bước tới trước giường thì Lương Trường Bình lại hừ lạnh một tiếng quay mặt đi.

Lương Huyền tiến lên phía trước, “Vị này là...?”

Người đàn ông trung niên đặt bó hoa và giỏ trái cây trong tay xuống, nhiệt tình chìa tay về phía Lương Huyền, “Bonjour!”

Lương Huyền không biết ông ta đang nói gì, Lý Dật Sơ lại bước về phía này, ánh mắt né tránh mà giới thiệu với bọn họ, “Đây là cậu con Đặng Khánh, định cư ở Pháp, mấy ngày trước mới về nước.”

Lưu Phàm và Lương Huyền đều biết cậu ruột của Lý Dật Sơ sống ở Pháp, thế nhưng Lưu Phàm nhớ trước đây Lương Trường Bình từng nói người cậu này đã sớm cắt đứt liên lạc với Lý gia, sao lại đột nhiên về nước?

Đặng Khánh làm một tràng tiếng phổ thông lơ lớ, “Bây giờ tôi mới biết anh Lương đây nằm viện, thật ngại quá, vốn nên đến thăm sớm chút.”

Lưu Phàm ý thức được đây là khách nên mời ông ta ngồi lên băng ghế, “Khiến anh tốn kém rồi, mời ngồi.”

Đặng Khánh làm một động tác khoanh tay thương hiệu của người nước ngoài, “Tôi không có thời gian. Hôm nay tôi tới là muốn báo cho Dật Sơ chuẩn bị một chút, ngày kia chúng tôi sẽ bay sang Pháp, tôi phải đến trường Dật Sơ làm hồ sơ nhập học cho nó, lập tức phải đi ngay.”

Lương Huyền sững sờ hỏi, “Bay sang Pháp?”

Đặng Khánh vô tội liếc mắt sang Lý Dật Sơ, “Cưng à, con và anh Lương chưa nói với bọn họ sao?”

Lương Huyền quay đầu nhìn Lý Dật Sơ. Cậu vươn đầu lưỡi liếm môi một cái, “... Vẫn chưa.”

Lương Trường Bình trên giường tức giận hừ một tiếng, “Muốn đi thì nhanh đi đi!”

Lý Dật Sơ đi tới bên giường, cúi đầu quỳ trên mặt đất, “Chú Lương, cảm ơn chú và dì Lưu đã nuôi dưỡng con, chăm sóc con nhiều năm như vậy. Sau này... mọi người nhớ giữ gìn sức khỏe.”

Lương Trường Bình hát hoa quả trên bàn xuống đất, quát, “Thứ vong ân phụ nghĩa! Cút!” Một tiếng rống như vậy lập tức khiến cả người ông đau đớn, vịn lấy thành giường ho khan không ngừng. Lưu Phàm và Lương Huyền vội vã chạy đến cạnh bên, Lương Huyền hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra trước mắt. Anh nhìn Lý Dật Sơ lớn lên, mấy năm nay giữa bọn họ không hề có bí mật gì, đây là lần đầu tiên anh và Lý Dật Sơ không ở chung một chiến tuyến.

Lý Dật Sơ đứng lên, ngẩng đầu liếc qua Lưu Phàm một cái, đôi phương lập tức tức giận nhìn cậu chăm chăm, lời cậu chưa thốt ra khỏi miệng đành nuốt trở vào, “Con về nhà sắp xếp đồ đạc, tối nay sẽ lại tới.”

Lý Dật Sơ không dám nhìn Lương Huyền, quay đầu bước đi, Đặng Khánh cũng theo sau.

Lương Huyền hỏi cha trên giường bệnh, “Chuyện gì thế này?”

“Trước kỳ thi của các con thì ông ta quay về, nói là con trai chết rồi nên phải về nước tìm người thừa kế.” Cơn giận còn sót lại của Lương Trường Bình chưa tiêu, hừ lạnh một tiếng, “Lúc ba nói cho Dật Sơ nó còn bảo sẽ không rời khỏi chúng ta, nhưng đáng tiếc cuối cùng vẫn không kháng cự lại nỗi đĩa bánh trên trời rơi xuống này. Vừa nghe trong tay cậu nó có mấy chục triệu đầu óc liền hồ đồ! Hừ... Đừng nói chi hiện tại ba lại trở thành trói buộc của mọi người.”

Lương Huyền như là nghe được một câu chuyện cười không giải thích nổi, thế nhưng từ nhỏ tới lớn cha chưa từng nói dối với anh lấy một câu. Anh nhớ lại lúc Lý Dật Sơ bừng tỉnh từ cơn ác mộng buổi xế chiều ngày thi, Lương Huyền chưa bao giờ nhìn thấy thần sắc bi thương xa vời như vậy trong đôi mắt cậu, mấy ngày trôi qua mà anh vẫn không quên được nó. Lẽ nào... khi đó Lý Dật Sơ đã đưa ra quyết định?

Lương Huyền làm sao cũng không tin nổi, đứng lên bước ra ngoài. Lưu Phàm gọi anh lại, “Con đi làm gì?”

Lương Trường Bình kéo Lưu Phàm, “Để cho nó đi đi. Hai anh em tình cảm sâu đậm, nhất thời nó không tiếp thu được.”

Lưu Phàm xì một tiếng, “Tiểu Huyền xem nó như em trai ruột, nhưng nó cũng đâu coi chúng ta là người thân.”

Lương Huyền lao thẳng một đường về nhà, vừa vào cửa liền bước tới phòng ngủ Lý Dật Sơ, nhìn thấy người đang ngồi chồm hổm trên mặt đất thu thập hành lý liền kéo cậu lên, “Em thật sự muốn đi Pháp?”

Lý Dật Sơ, “Đúng.”

Lương Huyền nhìn cậu thật gần, “Khi nào trở về?”

Lý Dật Sơ nhìn anh, “Xin lỗi.”

Lương Huyền khó tin được, “... Không quay lại?”

Lý Dật Sơ gật gật đầu.

Lương Huyền buông tay ra, gian nan mở miệng, “Em đùa gì thế?”

Lý Dật Sơ thả tay xuống đề lên một nửa quần áo, bình tĩnh nhìn anh, “Em nói thật. Hiện giờ cậu em đang cô đơn, tài sản của ông ấy chỉ có em và cháu trai của ông là có tư cách thừa kế, nếu như em không đi thì ông ấy sẽ không chọn em.”

Lương Huyền không tin được sự thật này, anh cảm thấy Lý Dật Sơ nhất định có chuyện gì gạt mình. Anh luôn có thể nhìn hiểu được mọi biểu tình của cậu, giờ khắc này vẻ mặt Lý Dật Sơ đang nói với anh rằng cậu vô cùng đau khổ, căn bản không hề có vẻ vui sướng như điển khi được nhận một lượng tài sản lớn.

Lương Huyền tiến lại nâng mặt cậu lên, nhìn cậu thật gần, “Dật Sơ, em có chuyện gạt anh đúng không? Em nói với anh đi anh sẽ

giúp em, anh nhất định sẽ giúp em –”

“Không có.” Lý Dật Sơ kiên quyết cắt lời anh, “Em chỉ là, chỉ là xấu hổ trong lòng thôi. Mọi người nuôi em mười mấy năm, em lại nói đi là đi.”

Lương Huyền nhìn cậu chăm chú, nghiêng răng nghiêng lợi thốt ra từng chữ, “Anh, không, tin.”

Lý Dật Sơ tránh khỏi bàn tay anh, lui về sau vài bước dựa vào bàn học, thở dài thật sâu rồi cười nói, “Anh muốn nghe lời thật lòng sao?”

Lương Huyền, “Đương nhiên.”

“Lời thật lòng chính là tôi sống trong căn nhà này mười một năm, một chút cũng không vui vẻ. Anh biết cảm giác ăn nhờ ở đậu là thế nào không? Anh biết cảm giác luôn đeo trên lưng món nợ ân tình là thế nào không? Tôi cảm kích cha mẹ anh, nhưng lại càng sợ bọn họ hơn. Kỳ thực bản tính tôi không phải là người biết nghe lời, trước bảy tuổi họa nào cũng dám gây, không sợ trời không sợ đất, từ khi đến nhà anh thì ai tôi cũng sợ.” Lý Dật Sơ thấy biểu tình của Lương Huyền thay đổi theo từng lời mình nói, các loại tâm tình phần nộ đau lòng khiếp sợ xuất hiện đan xen trên gương mặt ít khi bộc lộ cảm xúc ra ngoài của anh. Cậu chống một tay ra sau, siết chặt mép bàn tiếp tục nói, “Mỗi ngày tôi đều tính xem còn bao nhiêu ngày có thể thi đại học, có thể rời khỏi nơi này kiếm tiền nuôi sống chính mình, không cần dựa vào bố thí của người khác mà sống nữa. Tôi nằm mơ cũng nghĩ nếu như có thể trúng được một vé xổ thì tốt biết bao, sẽ không cần xem sắc mặt người khác nữa. Cho nên khi cậu tôi từ trên trời rớt xuống, anh nói tôi có lý do gì mà không nắm thật chặt? Mặc dù xưa nay ông ấy chưa từng chăm sóc tôi nhưng bây

giờ ông còn phải dựa vào tôi kế thừa tài sản, dưỡng lão đưa tang cho ông. Đây chính là huyết thống, là cảm giác an toàn mà gia đình anh mãi mãi không mang đến cho tôi được!”

Lý Dật Sơ nói xong một đoạn dài mới thở hắt hắt một hồi, Lương Huyền chờ hô hấp cậu bình thường lại mới cười khổ hỏi, “... Vậy anh thì sao? Ở trong mắt em vị trí của anh cũng giống như ba mẹ anh ư?”

Lý Dật Sơ nghiêng đầu nhìn ngoài cửa sổ, “Tôi hẳn là thích anh. Có thể... nhưng tôi không biết rốt cuộc là thật sự yêu thích, hay là bị anh dẫn dắt vào con đường sai lầm.”

Trong cơn tức giận Lương Huyền vung nắm đấm vào mặt Lý Dật Sơ, một giây cuối cùng mới miễn cưỡng thắng lại, hít một hơi ngược vào hỏi, “Em thật sự nghĩ như vậy?”

Lý Dật Sơ thả lỏng bĩu môi, dường như nói ra được hết tâm sự khiến cậu không cần kiêng kỵ gì nữa, “Kỳ thật nếu muốn nói cho đúng thì tôi hẳn là sợ anh. Ở trong nhà này tôi sợ anh nhất. Anh mới là con ruột của chú Lương và dì Lưu, mặc dù chú Lương có tình nghĩ anh em sâu đậm với ba tôi, nhưng nếu anh chán ghét tôi, nhất định đòi đuổi tôi đi thì anh cảm thấy chú Lương sẽ bỏ tôi hay là bỏ anh? Không cần hỏi cũng biết đáp án đúng không? Cho nên tôi mới cố làm anh vui, chưa bao giờ dám thật sự làm mất lòng anh, anh muốn gì tôi đều cho anh, dù cho... dù cho anh có coi tôi như con gái mà đối xử—”

Nắm đấm của Lương Huyền cuối cùng vẫn không đành lòng hạ xuống mặt Lý Dật Sơ, rầm một tiếng nện lên bàn. Lương Huyền không dám tin Lý Dật Sơ lại nghĩ thế về mối quan hệ giữa bọn họ, những khoảnh khắc đã qua không ngừng tái hiện trong đầu, từng

đoạn ôm ấp và hôn môi một lần so với một lần càng rõ ràng hơn, ký ức anh như bị một bàn tay kéo về, mãi đến tận khi trở lại lần đầu tiên hôn Lý Dật Sơ trong bệnh viện.

— Cho nên lúc đó Lý Dật Sơ phối hợp chỉ là vì thuận theo, chứ không phải vì cậu cũng thích anh như vậy?

Lý Dật Sơ thấy vẻ mặt anh có chút thả lỏng liền cắn đầu lưỡi để bản thân tỉnh táo hơn, nói từng chữ thật rõ ràng, “Lúc bắt đầu tôi đã không hề nghĩ tới việc ở lại bên cạnh các người mãi mãi, giống như lúc trước gạt các người bán đồ ở trường kiếm tiền vậy. Tôi vẫn còn rất nhiều chuyện gạt các người, đều là lót đường để sau này có thể triệt để bỏ đi. Ví dụ như tôi học tập không tệ chút nào, thậm chí... so với anh còn tốt hơn.”

Lương Huyền khiếp sợ nhìn cậu lần nữa.

Lý Dật Sơ, “Kỳ thật lý tưởng của tôi là thi vào trường đại học tốt nhất, đại học Q anh muốn vào tôi hoàn toàn có thể thi đậu. Thế nhưng anh đã muốn đi thì nhất định tôi sẽ không chọn, những thứ không sạch sẽ giữa chúng ta cứ bỏ lại đây đi. Tôi muốn có một cuộc sống mới, tôi muốn sống một cuộc đời còn tốt hơn lúc cha mẹ tôi còn tại thế. Chỉ là đột nhiên có chuyện ngoài ý muốn, cậu của tôi đến, tài sản của ông đủ để tôi phải phấn đấu hơn nửa đời người, vậy tôi còn ngốc nghếch thi đại học làm gì? Bởi vậy chiều ngày thứ 7 trên đường đi thi cậu nói với tôi ông ấy chuẩn bị đi, vì ngăn cản ông mà tôi đã bỏ lỡ buổi thi hôm đó.”

Lương Huyền đã bị mấy cái chân tướng liên tục khiến cho hoàn toàn chấn động. Sâu trong lòng mặc dù anh không tin những gì Lý Dật Sơ nói, nhưng sự thực đặt ngay trước mắt, hợp tình hợp lý,

không hề có lỗi hồng. Ngoại lệ duy nhất là, anh vẫn luôn nhìn lầm Lý Dật Sơ.

Lý Dật Sơ đi tới tủ quần áo bên cạnh tiếp tục thu dọn, lúc tay ngừng lại trước cửa tủ còn nhẹ nhàng nói, “Tôi chuẩn bị cho cuộc thi thể nào anh đều biết, nếu như anh vẫn không tin thì mấy ngày nữa thành tích được đưa ra cứ tra điểm tôi sẽ biết ngay tôi có lừa anh không. Có điều... việc này tốt nhất anh đừng nói với chú Lương, hiện giờ chú ấy không nên tức giận.”

Sáng sớm hôm sau Lý Dật Sơ đến trường tìm đồng nghiệp của Lương Trường Bình từng môn từng môn khai chứng minh, đóng dấu tài liệu, bận rộn cả ngày cuối cùng cũng rút được hồ sơ ra. Dựa theo chính sách quốc gia, nếu đổi trường trong tỉnh học lại thì cậu chỉ cần cầm hồ sơ qua trường mới báo danh là được, không cần tìm người tặng quà nhờ quan hệ. Cho nên cậu chuyển mục tiêu tới một thôn quê nơi huyện nhỏ ở tỉnh biên giới xa chỗ này nhất.

Từ sau khi cậu và Lương Huyền nói chuyện hôm trước, hai người chưa hề mở lời với nhau nữa. Lý Dật Sơ không biết Lương Huyền tin nhiều hay ít, ngược lại cậu không dám nhiều lời. Một lời nói dối cần tới mười lời nói dối khác đắp vào, nói nhiều thì sai nhiều. Những câu kia cậu đã đọc thăm qua nhiều lần, tự thấy theo logic thì không sai chỗ nào, hướng chi còn có Lương Trường Bình phối hợp, mặc dù Lương Huyền có chủ quan không tin thì khách quan mà nói cũng không thể không chấp nhận. Lương Trường Bình trong nhà này có quyền uy tuyệt đối, bọn họ từ nhỏ tới lớn chưa từng hoài nghi bất kỳ câu nào của ông, cho dù chỉ là một lời trêu đùa hiểm hoi. Lý Dật Sơ biết rõ Lương Huyền hiện nay vẫn còn trong trạng thái sững sờ, chờ anh tỉnh táo lại thì chỉ có thể chán ghét cậu, thậm chí oán hận cậu, nói chung với anh mà nói đều là kết cục tốt nhất.

Năm ấy cha mẹ mất Lý Dật Sơ vẫn nghĩ cứ ngồi chết rét trong nghĩa trang thì có thể gặp được bọn họ, mấy năm nay loại ý tưởng muốn đông chết chính mình này cũng đã sớm biết mất. Cho nên mới nói trên đời này không có loại tình cảm nào không nhạt đi được, chỉ cần thời gian đủ dài.

Trước khi rời khỏi bệnh viện, Lý Dật Sơ còn gọi Lưu Phàm vào vườn hoa, “Dì Lưu, trong sổ tiết kiệm của con còn mười mấy vạn đồng, con để trong hộp trang điểm của dì. Căn nhà sợ chốc lát chưa bán được, trước tiên dì cứ dùng số tiền này chữa bệnh cho chú Lương.”

Mấy ngày nay Lưu Phàm khá giận cậu vô tình vô nghĩa, lạnh mặt nói, “Chúng tôi không cần tiền của cậu.”

Lý Dật Sơ, “Coi như là con báo đáp công ơn nuôi dưỡng mười mấy năm qua cho mọi người đi. Bệnh của chú Lương một khi bắt đầu hóa trị thì chính là cái động không đáy, ba mươi vạn chỉ là khởi đầu, cho dù có bán nhà thì mọi người vẫn phải vay tiền khắp nơi. Cứ xem như dì không muốn, nhưng dì suy nghĩ một chút cho Lương Huyền đi, lẽ nào dì muốn anh ấy vừa vào đại học đã phải cõng theo một thân nợ nần sao?”

Lý Dật Sơ biết rõ Lương Huyền là uy hiếp của dì Lưu, chỉ cần tốt cho anh thì chuyện gì bà cũng đồng ý làm. Lý Dật Sơ tiếp tục nói, “Con biết dì sợ hai người họ biết được sẽ trách dì. Có điều chuyện này chỉ có con và dì biết, thậm chí Lương Huyền cũng không biết con có nhiều tiền như vậy, dì tìm ai đó bên nhà mẹ nói dối chút là có thể lừa gạt bọn họ về lai lịch của mười mấy vạn này, từ nay về sau chỉ cần dì không nói thì bọn họ vĩnh viễn không biết được.”

Lưu Phàm do dự. Bà thừa nhận Lý Dật Sơ nói rất có lý, bản thân bà khổ sở cũng không sao, thế nhưng trong nhà nếu quả thật phải gánh lấy khoản nợ mấy trăm ngàn thì Lương Huyền làm sao học cho được? Anh chỉ có thể đi làm kiếm tiền trả nợ mỗi ngày, Lưu Phàm vừa nghĩ đến đã thấy đau lòng.

Lý Dật Sơ biết bà đã bị mình lay động, cuối cùng nói thêm, “Còn chuyện bỏ thi đại học, con đã tìm một lý do nói với Lương Huyền rồi, sau này nếu như anh ấy hỏi thì dì chỉ cần nói không biết. Con đi rồi sẽ không quay lại, dì còn lo lắng gì chứ?”

Trước khi đi Lý Dật Sơ về nhà lấy valy. Đồ đạc của cậu rất ít, một cái như vậy là đủ rồi. Cậu lên mái nhà thăm thử con, ôm nó ngồi trên mặt đất thật lâu, cuối cùng sờ sờ lỗ tai nó nói, “Tao đi đây, sau này mày phải bầu bạn với Lương Huyền, biết chưa?”

Lý Dật Sơ và Đặng Khánh cùng vào bến xe, ngồi trên xe buýt chờ khởi hành. Giao thông trong huyện rất bất tiện, nếu như muốn đi máy bay hoặc tàu hỏa thì đều phải ngồi xe vào thành phố trước. Lý Dật Sơ dựa vào bên cửa sổ, trong đầu hỗn hỗn loạn loạn, cái gì cũng không nghĩ được rõ ràng. Lúc xe khởi động cậu mới mở mắt ra, vươn tay thả màn xe xuống, tầm mắt vừa xoay về sau bỗng dừng nhìn thấy một bóng người cực kỳ quen thuộc đứng bên cạnh trạm xe, vì vậy bàn tay kéo rèm liền cứng lại.

Lương Huyền đứng đó hai tay đút túi, không hề động đậy nhìn chiếc xe từ từ lướt qua trước mặt. Anh biết trên xe có người anh luôn đặt trong tim từ nhỏ đến giờ, anh có vô vàn kích động muốn vọt lên xe kéo người ấy về cạnh mình, nhưng cuối cùng vẫn không nhúc nhích chút nào. Lương Huyền từng hỏi bác sĩ, việc chữa trị cho cha cần một khoản tiền lớn đến mức anh không thể tưởng tượng được ở tuổi này, anh có thể vì cha vừa học vừa liệu mạng kiếm tiền, cực

khổ hơn nữa cũng không quan trọng. Nhưng anh không thể kéo theo Lý Dật Sơ xuống nước, anh không nỡ. Nơi Lý Dật Sơ đi là thế giới cậu muốn đến nhất, cũng là thế giới anh không cho cậu được. Lương Huyền đã quen trao mọi thứ tốt nhất của mình cho cậu, nhưng giờ anh mới hiểu ra, thứ anh gọi là tốt nhất, ví dụ phần ruột ngay chính giữa quả dưa hấu, sườn lợn trong bát canh, chiếc áo bọc lấy toàn thân cậu khi trời mưa xuống, đều là những thứ nhỏ bé chẳng đáng tiền.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 29

Xe buýt dừng lại ở bến xe thành phố, Lý Dật Sơ tạm biệt Đặng Khánh xong mới đi mua vé tàu lửa. Đặng Khánh — không đúng, phải gọi là chú Ngô mới đúng, ông là người do Lương Trường Bình nhờ bạn tìm tới. Chú Ngô này định cư ở Pháp, giúp bọn họ xong liền bận rộn quay về.

Chặng đường hơn ba tiếng, Lý Dật Sơ đến nhà vệ sinh cũng không dám đi. Cậu mang theo một vali hành lý cùng một cặp sách, chỉ sợ không cẩn thận làm mất thứ nào, thôi thà cảnh giác ngồi yên vị trí cũ.

Lần đầu tiên Lý Dật Sơ đến một nơi hoàn toàn xa lạ. Tàu hỏa vào ga, người trên tàu như trút được gánh nặng đứng lên lấy hành lý, còn cậu vẫn ngồi bất động tại chỗ, đợi đến lúc người ta xuống gần hết mới di chuyển theo sau. Trước khi hòa vào dòng người, Lý Dật Sơ quay đầu liếc mắt nhìn cái tên ghi trên thành tàu, hai chữ này, từ nay về sau không còn bất kỳ quan hệ gì với cậu.

Huyện Hướng Dương nằm ở biên giới, phía nam toàn là núi non. Lý Dật Sơ bước xuống tàu liền hỏi thăm những người xung quanh xem làm thế nào đến được trường Trung học số 1. Người ta chỉ phương hướng xong cậu liền thăm nghĩ, cái huyện này cũng không lớn lắm, cứ đi bộ là được.

Trước mắt vừa mới qua kỳ thi đại học, trong trường không có học sinh nào, trước cổng đặt một cái bảng lớn dán đầy thông báo. Lý Dật Sơ nhìn từng cái từng cái, tìm được thông báo ghi danh cho học sinh ôn thi lại liền đọc kỹ một lần. Trên này viết học sinh lớp 12 ngày 10 tháng 8 mang theo chứng nhận gốc đến ghi danh, phí ghi danh là một ngàn rưỡi, qua được tuyển một thì chỉ cần đóng ba trăm. Lý Dật Sơ tiếng anh 0 điểm, dù sao cũng không qua được tuyển một. Lúc đi cậu chỉ mang theo hai ngàn đồng, vốn cho rằng có thể chống đỡ một thời gian dài, bây giờ xem ra đành phải mau chóng tìm việc làm.

Trong huyện này không có xí nghiệp chính quy nào tuyển học sinh vị thành niên như cậu, Lý Dật Sơ đành đi dọc theo đường phố, tìm mấy bảng thông báo cần người trước quán cơm hay quán net. Lý Dật Sơ xem tới xem lui, đến một quán cơm viết rõ có bao ăn bao ở thì cậu đứng bên ngoài một hồi lại do dự không biết mở miệng thế nào. Xưa nay cậu chưa từng làm chuyện như vậy, tự tôn của thiếu niên khiến cậu lầy dững khí mấy lần nhưng rồi lại lùi về. Bà chủ bên trong thấy có người đứng trước cửa còn tưởng là khách tới ăn cơm, ra nhìn thử lại là một chàng trai trẻ tuổi xách theo hành lý, bà hỏi, “Bạn học nhỏ có chuyện gì sao?”

Mặt Lý Dật Sơ đỏ lên, “Bà, bà chủ, chỗ này đang cần người sao?”

Bà chủ đánh giá cậu một phen từ trên xuống dưới, cao gầy trắng nõn, thoát nhìn giống như chưa từng làm việc kiếm sống. Có điều bộ dạng cậu đẹp đẽ, làm chạy bàn cũng tương đối được khách khứa ưa thích, bà sẵn khoái nêu ra điều kiện của mình, “Chúng tôi hiện giờ đang cần người, nhưng mà có hai điều kiện cậu xem có hài lòng không. Thứ nhất, chúng tôi không nhận người có thân phận không rõ ràng, cậu có chứng minh thư chứ? Thứ hai, chỗ này của chúng

tôi đang hưng thịnh, việc làm ăn bận rộn, nhân viên phục vụ không hề có chút thời gian rảnh nào, cậu có thể chịu được không? Nếu như không làm nổi hai tuần đã muốn đi thì sẽ không trả lương đâu.”

Lý Dật Sơ vội vã bảo đảm, “Con có thể kiên trì, hơn nữa cũng có chứng minh thư, con, con không phải người xấu.”

Bà chủ phì cười nói, “Tôi không nói cậu là người xấu, nhìn cậu y như học sinh, tôi chỉ sợ cậu giận người nhà chạy đến đây, làm chưa được hai ngày đã bỏ ngang, vậy không phải tôi mất công toi sao.”

Lý Dật Sơ chỉ thiếu điều giơ tay lên thề, “Nhà con xảy ra chuyện, con... con không có người thân nên mới đi làm công.”

Bà chủ gật gật đầu, “Vậy được, lát nữa cậu theo tôi đi đăng ký, tôi sắp xếp cho cậu một phòng ở. Chỗ này tôi bao ăn ngày ba bữa và cả chỗ ở, mỗi tháng một ngàn. Việc làm ăn của quán rất bận cho nên trả lương cũng cao hơn nơi khác, cậu thấy thế nào?”

Lý Dật Sơ biết mức lương này so với mức sống trong huyện đã xem như khá cao, đặc biệt là việc ăn ở còn có thể tiết kiệm được rất nhiều. Cậu cao hứng nói, “Được.”

Quán cơm mở gần ngã ba đường ngay chợ, người đến người đi đông đúc vô cùng. Bà chủ bao hết hai tầng lầu, tầng một để làm ăn, tầng hai là phòng ở cho nhân viên. Phòng ở được bố trí rất đơn giản, tám người một phòng, nằm giường tầng, gần bên cửa có một loạt ngăn khóa và tủ quần áo, dùng để bọn họ đựng đồ đạc.

Bà chủ đăng ký xong xuôi liền gọi một thằng nhóc tên là Mã Tiểu Thiên dẫn Lý Dật Sơ vào phòng. Mã Tiểu Thiên lớn lên khỏe mạnh kháu khỉnh, cả người ngăm đen như một thằng nhóc châu Phi. Lý

Dật Sơ vào phòng quan sát bốn phía một chút, tuy rằng phòng này có tới tám người chen chúc ở chung nhưng cũng coi như sạch sẽ sáng sủa.

Mã Tiểu Thiên dẫn cậu vào tận trong cùng, chỉ lên giường phía trên, “Chỉ còn chỗ này là không có ai ngủ, anh nằm đây đi. Mật mã ngăn khóa bà chủ nói với anh rồi đúng không? Có gì quý giá thì bỏ vào đó. Nhà vệ sinh nằm ngay góc ngoặt cầu thang, muốn rửa ráy thì lấy nước trong bể ngoài ban công, bình thường giặt quần áo cũng ở đó.”

Lý Dật Sơ nhìn ra ban công, giữa không trung có hai, ba dây phơi đồ, treo đầy các loại quần áo và khăn mặt, bên dưới góc có vòi nước và bể vuông bằng xi măng, trên đất chõng nhiều chậu rửa mặt và thùng đựng nước. Tuy rằng cậu chỉ tính làm đến khai giảng rồi nghỉ nhưng vẫn hiếu kỳ hỏi, “Vậy mùa đông mọi người tắm rửa ở đâu?”

Mã Tiểu Thiên, “Có nhà tắm mà, anh chưa đi qua à?”

Lý Dật Sơ lắc đầu.

Mã Tiểu Thiên thấy cậu trắng trắng mềm mềm, cười nói, “Có phải anh còn đang đi học không?”

Lý Dật Sơ gật đầu, “Anh mới vừa thi đại học xong.”

Mã Tiểu Thiên vừa nghe liền vui mừng nói, “Vậy anh có thể hiểu rất nhiều sách đúng không? Có vài thứ em không thể nào hiểu nổi, anh có thể dạy em không?”

Lý Dật Sơ, “Thứ gì?”

Mã Tiểu Thiên lấy một quyển sách dưới gối mình, mở ra chỉ vào một đề toán hỏi cậu, “Cái này em xem đáp án rồi, nhưng vẫn không lý giải được.”

Lý Dật Sơ lật bìa sách lại nhìn xem, thì ra là sách phụ đạo để ôn thi đại học. Cậu nhìn Mã Tiểu Thiên, “Em muốn dự thi bổ túc à?”

Mã Tiểu Thiên, “Đúng, em vừa qua mười bảy tuổi, nửa cuối năm nay là có thể dự thi.”

Lý Dật Sơ tới cạnh bên bàn, viết mấy bước giải vào cạnh đề bài, giải thích cặn kẽ cho y, mãi đến tận khi Mã Tiểu Thiên hoàn toàn hiểu rõ mới trả sách lại. Mã Tiểu Thiên bội phục nhìn cậu, “Thành tích học tập của anh nhất định rất tốt, có phải thi đại học điểm cao lắm không?”

Lý Dật Sơ vốn muốn nói đề này quá đơn giản, dù không hỏi cậu thì chỉ cần tìm đại một học sinh cấp ba cũng có thể giảng giải rõ ràng. Nhưng thấy vẻ mặt cười khanh khách của Mã Tiểu Thiên, cậu đành mỉm cười nói, “Anh phát huy thất thường nên thi rất thấp, bởi vậy vài tháng nữa muốn học lại.”

Lý Dật Sơ bỏ hồ sơ và thẻ ngân hàng vào ngăn khóa, đổi quần áo làm việc cùng Mã Tiểu Thiên xuống lầu ra sân sau quán cơm. Mới đến nên bà chủ bảo cậu làm phụ bếp đằng sau cho quen dần. Lý Dật Sơ ngồi xổm xuống nhặt rau trong góc sân, một hai tiếng nữa là đến giờ cơm, nhân viên phục vụ trong quán hiện giờ đều tập hợp lại chuẩn bị rau dưa.

Nhân viên phần lớn là người trẻ tuổi, đối xử với ma mới như Lý Dật Sơ cũng xem như nhiệt tình, thấy cậu làm chậm sẽ dạy chút kỹ xảo. Lý Dật Sơ phải bấm bỏ gốc và lá hư của nguyên một sọt rau,

cả đồng cải xanh đều rất tươi mới, gần như không có lá sâu, phần gốc mọc nước nên bấm đi cũng không phí sức. Lý Dật Sơ nghiêm chỉnh nhặt xong cả sọt mới ngồi thẳng người lại, lập tức phát ra một tiếng gào đau đớn. Cậu khom người cả tiếng, hiện giờ phần eo giống như bị ai chặt đứt vậy.

Đầu bếp bên trong gọi đám nhân viên đang rửa rau bên này, “Khách tới, rửa đồ cho sạch rồi đem vào mau.”

Lý Dật Sơ không kịp vươn eo đã vội vã xả nước vào thau nhựa lớn, bỏ cải xanh vào rửa. Tới khi đầu bếp giục lần hai cậu mới bùng một rổ cải sạch đặt vào giá bên cạnh bếp gas.

Vừa đến giờ cơm, nhân viên vốn đang tập hợp đằng sau đều chạy ra trước cho khách gọi đồ bùng đồ. Người rửa rau sau bếp chỉ còn mình Lý Dật Sơ và một cô bé khác. Cậu và cô bé phân công nhau, một người ngồi chồm hóm trên mặt đất rửa liên tục, một người khác bùng sọt rau vào bếp.

Đợi đến khi đưa hết đồ ăn vào bếp, Lý Dật Sơ ngay cả ngồi cũng không dám, phần eo vừa đau vừa nhức, trái lại đứng như vậy còn thoải mái hơn.

Hai người bọn họ chỉ nghỉ ngơi chưa tới năm phút đã có nhân viên phục vụ đẩy xe đựng bát đĩa bẩn mới dùng xong tới trước mặt. Cô bé kia thở dài, nhìn Lý Dật Sơ nói, “Rửa đi.”

Thế là bọn họ lại bắt đầu ngồi chồm hóm trước thau nhựa rửa chén.

Đang giữa mùa hè, quán cơm vẫn như cũ tới 12 giờ khuya mới đóng cửa. Lý Dật Sơ ở sau bếp rửa hết bát đĩa thì đã tới một giờ

sáng. Cậu cùng mấy nhân viên khác chào hỏi bà chủ xong liền lên lầu.

Trong phòng có người đang rửa ráy, có người lấy di động ra gọi điện thoại, còn có người dùng radio nghe nhạc. Lý Dật Sơ đi tới cạnh tủ quần áo tìm đồ ngủ, chuẩn bị tắm xong rồi lên giường. Đáng tiếc là cậu và mấy người kia chưa quen thân lắm, không tiện ngồi lên giường bọn họ, vì vậy đành dựa vào tủ quần áo nghỉ ngơi. Một người đàn ông khá điển trai trong phòng bước tới trước mặt cậu, “Sao lại đứng đây?”

Người này tên Dương Quân, nói chuyện rất lớn tiếng, Lý Dật Sơ nhớ ra hắn là đầu bếp trong quán, lễ phép cười cười, “Đứng một chút chờ lát đi tắm.”

Dương Quân cười toe toét, “Lão Lục đang tắm đó, nhưng mà vẫn rộng rãi lắm, cậu cứ vào đi.”

Lý Dật Sơ từ chối nói, “Tôi đợi thêm chút nữa.”

Dương Quân cãi lại, “Đều là đàn ông có gì mà ngại ngùng? Tôi đã nói với cậu rồi, nơi này chúng tôi rửa ráy đi vệ sinh đều cùng nhau, cậu muốn chờ không có ai mới đi thì coi chừng nghẹn tới sinh bệnh đó.”

Dù thế nào thì Lý Dật Sơ cũng không muốn đứng rửa ráy chung với một người xa lạ thân thể trần truồng, nhưng bây giờ với điều kiện thế này không cho phép cậu làm khác, đây mới là chỗ đáng sợ. Lý Dật Sơ cầm áo ngủ bước ra ban công, trong lòng vẫn không ngừng khuyên nhủ bản thân, vậy mà đến lúc đi ngang qua chỗ mình cậu vẫn quay người leo lên. Cậu tình nguyện chờ, chờ đến khi tất cả mọi người tắm xong mới đi tắm. Nhưng mà tắm xong còn phải giặt

quần áo, đợi bảy người khác bò lên giường hết đã là hai giờ rưỡi, trên người Lý Dật Sơ toàn là mồ hôi, cậu ngửi mùi hôi trên quần áo, bò xuống giường.

Ban công chỉ có một vò nước lạnh, những người khác lúc tắm đều dùng thẳng nước từ đây, hoặc là lấy hơn nửa bình nước nóng. Nhưng hôm nay là ngày đầu tiên của cậu, chưa mua phích nước nên chỉ có thể dùng nước lạnh gội khắp toàn thân. Không có xà phòng thơm, Lý Dật Sơ xối nước xong liền nhanh chóng lau khô chạy vào phòng, run rẩy bò lên giường.

Hôm nay cậu nếu không phải đi đường thì cũng là làm việc, theo lý mà nói phải mệt mỏi lắm, vậy mà khi cậu nằm xuống chớp mắt lại không còn chút buồn ngủ nào. Đầu ngón tay loáng thoáng đau, cậu khẽ sờ sờ nơi đau đớn trong bóng tối, có lẽ là bấm rau quá nhiều nên da sưng lên. Lý Dật Sơ quay mặt vào trong, ngón tay không tự chủ được xoa lên vách tường, giống như rất nhiều buổi tối trong quá khứ, cậu đều sẽ vuốt ve vách tường rồi mới ngủ.

Nhưng mà bây giờ, người bên kia vách tường đã không còn là Lương Huyền.

Quán cơm không bán bữa sáng, cho nên nhân viên ở đây đều hơn mười giờ mới xuống lầu làm việc. Mới tám giờ đã có người tỉnh ngủ, Lý Dật Sơ bị động tĩnh kia đánh thức, sau khi mở mắt ra liền chuẩn bị ngồi dậy, có điều trong nháy mắt lại nằm vật xuống theo phản xạ có điều kiện.

Khắp toàn thân, không có chỗ nào là không đau.

Lý Dật Sơ cắn răng dùng tay xoa bóp phần eo, muốn giảm bớt chút đau đớn.

Mã Tiểu Thiên ló nửa cái đầu ra khỏi giường bên cạnh, gõ gõ lên giường cậu hỏi, “Anh Dật Sơ, anh đã tỉnh chưa? Em có mấy đề bài muốn hỏi anh.”

Lý Dật Sơ hít một hơi ngồi dậy. Mã Tiểu Thiên thấy bộ dạng khổ sở của cậu liền chạy đến tủ quần áo mình tìm một miếng thuốc dán đưa cho sang, “Có phải đau thắt lưng không? Dán cái này lên sẽ tốt hơn nhiều.”

Lý Dật Sơ muốn cự tuyệt theo bản năng, có điều Mã Tiểu Thiên đã bám cầu thang trèo lên, nhanh chóng ngồi vào chân giường Lý Dật Sơ, “Anh quay lưng lại đi, xốc quần áo lên.”

Lý Dật Sơ, “...”

Dương Quân tựa vào giường đối diện nhìn Mã Tiểu Thiên giúp Lý Dật Sơ dán thuốc. Cậu lộ ra phân nửa vòng eo trắng nõn gầy gò, thân thể theo từng chuyển động mà hình thành đường cong đẹp mắt. Dương Quân cứ nhìn không kiêng dè, đợi đến khi Lý Dật Sơ quay đầu lại mới nhếch môi rũ mắt xuống.

Thân thể con người có tiềm năng vô tận, mỗi buổi tối trước khi ngủ Lý Dật Sơ đều cảm thấy chỉ sợ mình ngủ giấc này sẽ không tỉnh lại, có điều ngày hôm sau trời vừa sáng cậu sẽ thức dậy đúng giờ. Cảm giác mệt mỏi trong người cũng giảm bớt từng ngày, dường như bắt đầu quen với việc gánh vác hoạt động nặng nề mỗi ngày.

Trước mười giờ sáng đều là thời gian tự do của nhân viên, phần lớn mọi người toàn chạy ra quán net bên đường chơi game, có mỗi Mã Tiểu Thiên và Lý Dật Sơ ở lại trong phòng ngủ. Lý Dật Sơ ngồi trên giường đọc truyện tranh, Mã Tiểu Thiên ngồi bên dưới nhỏ giọng học thuộc lòng, gặp phải kiến thức nào không hiểu liền đứng

dậy hỏi cậu. Hai người từ từ quen thân hơn, Lý Dật Sơ mới biết Mã Tiểu Thiên không cha không mẹ, mười hai tuổi đã bắt đầu làm công ở quán cơm, mười ba tuổi mất đi công việc đầu tiên, bà chủ quán cơm hiện giờ thấy y đáng thương mới giữ lại trong quán làm việc vặt. Y làm việc nhanh nhẹn lại tích cực, rất được vợ chồng bà chủ yêu thích, cho nên làm một lần tới nhiều năm như vậy. Có điều Mã Tiểu Thiên không muốn cả đời đều làm công trong quán ăn, không muốn làm kẻ mù chữ đến bản tin thời sự cũng nghe không hiểu. Y muốn thi lấy bằng cấp, muốn dựa vào học vấn mà tìm việc.

Lý Dật Sơ biết được thân thế y xong trong lòng không nói rõ được là cảm giác gì, mỗi người bất hạnh đều có một nỗi bất hạnh khác nhau, đối diện với gương mặt vừa đơn giản lại tràn trề hy vọng thế này cậu không sao thốt ra lời an ủi được, chỉ có thể vạch ra rõ ràng nội dung học tập dựa theo sách phụ đạo một cách thật dễ hiểu.

Hôm nay Lý Dật Sơ vẫn như cũ ăn sáng xong rồi quay về phòng đọc sách. Kỳ lạ là Mã Tiểu Thiên lại không học nữa, ngược lại ra sức khuyên nhủ cậu ra ngoài đi dạo.

Lý Dật Sơ buồn bực, “Đi ra ngoài làm gì?”

Mã Tiểu Thiên nháy mắt với cậu, “Nghe em đi không sai đâu. Nhanh đi thôi.”

Lý Dật Sơ không hiểu ánh mắt kia của y là có ý gì, không muốn động đậy. Dương Quân ở dưới cao giọng nói, “Đương nhiên cậu ta không muốn ra ngoài, Tiểu Thiên một mình cậu ra đi, để cậu ta... ở lại hiện trường học một chút.”

Mấy người đứng dưới đang chuẩn bị ra khỏi cửa lập tức cười vang, còn có một người nhìn Lý Dật Sơ huýt sáo không rõ ý tứ.

Mặt Mã Tiểu Thiên ửng đỏ, vồ vồ cẳng chân Lý Dật Sơ la lên, “Xuống dưới.”

Lý Dật Sơ phát giác ra bầu không khí không bình thường trong phòng liền leo xuống giường, đi theo Mã Tiểu Thiên ra ngoài. Chẳng bao lâu sau tất cả mọi người trong phòng cũng ra hết.

Hai người ra đường rồi Lý Dật Sơ mới hỏi, “Đến cùng là sao vậy?”

Mã Tiểu Thiên ho khan một tiếng, bất đắc dĩ nói, “Dương Quân và lão Lục muốn làm chuyện ấy, anh ở lại trong phòng làm gì?”

Lý Dật Sơ kinh ngạc nửa ngày không lên tiếng. Cậu mất tự nhiên sờ soạng cổ một chút, nhất thời không biết nên khinh bỉ loại hành vi phóng đảng trong phòng công cộng này, hay là nên khiếp sợ việc hai người đàn ông như vậy lại chút không kiêng kị... làm chuyện kia.

Mã Tiểu Thiên, “Em nhắc anh nè, sau này cách cái tên Dương Quân kia xa một chút. Cái tên này xấu xa muốn chết, nhìn thấy ai vẻ ngoài không tệ liền muốn kéo lên giường.”

Lý Dật Sơ, “...”

Mã Tiểu Thiên, “Trước đây lão Lục cũng có bạn gái, tới chỗ này chưa đến ba tháng đã bị Dương Quân lừa gạt đi mướn phòng, sau đó liền duy trì loại quan hệ này với hắn.”

Lý Dật Sơ không có hứng thú với việc riêng của người khác, đừng nói chi là loại chuyện chỉ nghe thôi đã khiến người ta không thoải mái này. Tuy rằng cậu không hiểu vì sao người khác đều phải nhường chỗ cho Dương Quân, nhưng cuối cùng vẫn lựa cách im miệng.

Mã Tiểu Thiên không nhìn sắc mặt cậu, thao thao bất tuyệt, “Dương Quân là đầu bếp trong quán, so với mấy kẻ bưng bê như chúng ta có địa vị hơn nhiều, lương cũng cao hơn. Trong phòng này hẳn chính là đại ca, muốn chúng ta ra khỏi phòng chúng ta cũng đành đi. Cho dù anh có làm loạn tới chỗ bà chủ thì bà ấy cũng sẽ đuổi anh giữ hấn, anh nói xem lão Lục có thể không theo hấn không.”

Lý Dật Sơ đã hiểu, nơi nào có người thì ắt có ba bảy loại, có đẳng cấp thì sẽ có áp bức và khuất phục, dù cho chỉ là một quán ăn nho nhỏ.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 30

Buổi tối ngày thành tích thi đại học được công bố, Lương Huyền ngồi một mình trong phòng chờ từng giây từng phút trôi qua. Vừa đến mười 12 giờ, anh lên trang web trôi chảy nhập mấy con số vào, khoảng chừng mấy chục giây sau màn hình hiện ra một bảng kết quả.

Nếu như nói mấy ngày trước còn chìm trong tê liệt và mờ mịt thì ngay sau khi nhìn thấy mấy con số kia, anh đã hoàn toàn tỉnh táo.

Ngữ văn 135, toán học 147, vật lý 282, tiếng anh 0.

Điểm ba môn trước, cho dù là Lương Huyền cũng chưa khi nào phát huy được tốt như vậy lúc thi. Anh vẫn cho rằng mình là “Độc cô cầu bại” trong trường, lại chẳng hay biết người vẫn luôn nói rằng mình không thích học mỗi lần anh nhắc nhở, còn có thực lực mạnh hơn anh.

Trào phúng cỡ nào, buồn cười cỡ nào.

Mỗi lần Lý Dật Sơ thờ ơ nói với anh rằng cậu học không tốt, có phải trong lòng đều đang cười nhạo không?

Lương Huyền tắt trang, nhập dãy số ấy lại lần nữa, vẫn xuất hiện bảng kết quả giống lúc này y như đúc. Bàn tay anh dùng sức nắm chặt con chuột, liều mạng nhìn chăm chăm vào máy vi tính, cắn răng không để bản thân phát tác.

Thì ra đều là thật.

Lời Lý Dật Sơ nói đều là thật, mười mấy năm qua cậu đều lừa bọn họ. Cậu vẫn muốn rời đi nên mới nỗ lực học tập, nhưng cậu lại có thể vì tài sản thừa kế mà từ bỏ cuộc thi đại học đã phấn đấu nhiều năm. Lương Trường Bình bệnh nặng rồi cả Lương Huyền, trong mắt cậu chắc chắn đều không quan trọng bằng kỳ thi này, như vậy họ có tư cách gì đánh đồng với tiền bạc?

—tôi không biết rốt cuộc là thật sự yêu thích, hay là bị anh dẫn dắt vào con đường sai lầm.

— tôi sợ làm mất lòng anh, dù cho anh có coi tôi như con gái mà đối xử.

Thì ra... cái này cũng là thật.

Lương Huyền buông con chuột ra, cả người ngã vào lưng ghế đằng sau, trong nháy mắt dựa vào ghế, anh lấy tay bưng kín gương mặt đã chảy đầy nước mắt của mình.

Lý Dật Sơ làm ở quán cơm hơn một tháng, từ chạy bàn đằng trước đến rửa chén sau bếp, mỗi ngày đều phải trải qua từng thứ từng thứ. Điều tốt đẹp nhất của việc bận rộn không một kẽ hở này chính là cậu không còn thời gian suy nghĩ vớ vẩn, mỗi tối sau khi kết thúc công việc lại nằm ngủ nửa tiếng, chờ mọi người bò lên giường hết thì cậu mới xuống tắm.

Mã Tiểu Thiên dưới sự giúp đỡ cậu tiến bộ nhanh như gió, kiến thức trong sách phụ đạo đã hiểu rõ toàn bộ. Đối với những lời nói mập mờ thỉnh thoảng của Dương Quân, Lý Dật Sơ cũng làm như

không nghe thấy, tình cờ cách hần quá gần thì cậu sẽ lập tức né xa. Dương Quân hiện giờ có lão Lục trong tay, thêm vào đó nhìn Lý Dật Sơ cũng không phải loại người dễ bị lừa gạt, cho nên cũng chỉ tình cờ chiếm chút lợi lộc đầu môi, chưa làm ra hành động quá đáng gì. Lý Dật Sơ cố gắng không đối đầu trực tiếp với hần, trốn được thì cứ trốn, chỉ cần chống đỡ được đến ngày 10 tháng 8 thì cậu sẽ xin bà chủ nghỉ việc, sau đó ghi tên đi học.

Cho dù tiếng anh Lý Dật Sơ bị 0 điểm nhưng tổng cộng lại đã đủ điểm vào trường loại hai thông thường rồi, có điều xưa nay loại hai không phải mục tiêu của cậu. Cậu có thực lực, cũng có đủ nỗ lực, vậy thì nhất định phải vào đại học tốt nhất. Cậu đã mất đi quá nhiều, không thể đánh mất luôn giấc mơ kiên trì từ nhỏ đến lớn.

Trước khi rời giường, Dương Quân nằm yên ho khan vài tiếng, Lý Dật Sơ liền thức thoir cùng những người khác rời khỏi phòng. Từ lúc đầu còn buồn nôn, giờ Lý Dật Sơ đã trở thành tê dại. Cậu từng nhìn thấy lão Lục vừa nói vừa cười với Dương Quân, nếu người ta đã tự mình lựa chọn thì người ngoài cần gì phải xen vào giúp đỡ. May mà Dương Quân cũng không thường xuyên lắm, thường thường cách ba, bốn ngày mới nằm trên giường ho khan giống như vậy cho mọi người ra ngoài.

Không ngờ vì tần suất ít mà lại vui mừng, Lý Dật Sơ tự giấu nghĩ.

Bà chủ thấy bọn họ xuống lầu liền gọi Lý Dật Sơ đi trước nhất lại, “Lý Dật Sơ, lát nữa cậu và đầu bếp Vương cùng đi chợ mua thức ăn nha? Hôm nay có hội nghị ở gần đây, khách khứa chắc chắn đông, cậu lái xe ba bánh theo chở đồ ăn về.”

u3UzT1LYn1_1253869931

Xe ba bánh

Dù sao Lý Dật Sơ cũng rảnh rồi, liền theo đầu bếp Vương đi chợ mua đồ.

Đầu bếp Vương có mười mấy năm kinh nghiệm mua hàng, hải sản tươi, thịt, rau dưa, ông liếc mắt nhìn cũng biết là tươi hay không, khen một câu rồi đưa cho Lý Dật Sơ. Hai người tốn hơn hai tiếng trong chợ, cuối cùng chở một xe đầy về.

Sau khi lái xe ra khỏi chợ vào phố, giao thông trên đường đột nhiên bị chặn lại, mấy chiếc ô tô đứng chắn trước đường đến nước chảy cũng không lọt. Lý Dật Sơ dừng xe ba bánh lại chạy ra trước xem thử, xa xa có khói đen bốc lên giữa không trung, còn có cả tiếng xe cứu thương. Lý Dật Sơ nhìn hướng làn khói ấy bốc lên, trong lòng nảy sinh dự cảm không lành. Cậu đứng lên bậc thang bên cạnh hàng cây, thấy rõ vị trí cột khói kia liền vội vã dùng sức đẩy đám người ra chen tới trước, khó khăn lắm mới chen được tới cửa quán cơm cậu làm, một chiếc xe cứu hỏa đang đậu bên ngoài, bà chủ và người làm đều đứng chờ bên ngoài tuyến phòng hộ.

Lửa đã được dập, tòa nhà trước mặt chỉ có một gian phòng ở tầng hai là cháy đen từ cửa sổ đến ban công, những nơi khác đều không bị lan đến. Lý Dật Sơ thấy rõ vị trí gian phòng kia liền chui qua tuyến phòng hộ chạy lên lầu. Nhân viên phòng cháy chữa cháy bên cạnh vội vàng kéo cậu, “Hiện trường còn đang kiểm tra, không thể lên.”

Lý Dật Sơ hất tay người kia, giống như không muốn sống mà chạy lên lầu. Căn phòng cậu sắp ở được hai tháng đã hoàn toàn thay đổi, bàn và tủ quần áo cháy hoàn toàn thành tro, tám chiếc giường cũng chỉ còn lại phần giá đỡ bị cháy đến biến dạng sụp

xuống. Mấy ngăn khóa gần cửa cũng biến thành một loạt hộp tứ phương đen kịt. Lý Dật Sơ nhìn chung quanh một chút tìm búa, sau đó liều mạng đập khóa tủ sắt. Ngăn tủ đã bị đốt cháy, vỏ ngoài không còn cứng rắn như trước, Lý Dật Sơ đập mấy búa đã tạo thành lỗ thủng. Cậu vội vã dùng tay tách cái lỗ thủng kia ra nhìn vào trong.

— Hồ sơ và bảng điểm gốc cậu bỏ bên trong đã cháy thành tro.

Lý Dật Sơ thọc tay vào lỗ thủng kia, mu bàn tay lập tức bị mép sắc cửa ra một vết thương thật dài. Cậu mở ngăn khóa từ bên trong, tập giấy tờ ngay ngắn lập tức lộ ra trước mặt, tay cậu vừa đụng vào thì mấy tờ giấy đen vốn đang dính liền nhau lập tức trở thành tro bụi.

Lý Dật Sơ quỳ trên mặt đất thật lâu không hề nhúc nhích. Đầu óc cậu trống rỗng, còn linh hồn dường như cũng giống như tập hồ sơ kia, bị thiêu cháy thành tro bụi.

Mã Tiểu Thiên chạy lên phòng, nhìn thấy Lý Dật Sơ quỳ trên mặt đất ngẩn người liền kéo cậu lên, “Làm sao vậy?”

Lý Dật Sơ lấy lại tinh thần, hất tay Mã Tiểu Thiên chạy ra ngoài. Cậu lao thẳng một đường đến chỗ chiêu sinh, thở hồng hộc hỏi giáo viên trong phòng làm việc, “Học sinh học lại muốn báo danh có nhất định phải điều tra hồ sơ không ạ?”

Giáo viên, “Đương nhiên, đặc biệt là học sinh từ nơi khác đến, đều phải mang theo hồ sơ và bảng điểm gốc. Hội học sinh của trường sau khi khai giảng sẽ tổng điều tra.”

Lý Dật Sơ, “Tất cả các trường đều như vậy?”

Giáo viên, “Đúng thế, đây là quy định thu nhận học sinh, ở đâu cũng giống nhau.”

Lý Dật Sơ nuốt nước miếng, “Vậy nếu như hồ sơ bị mất thì sao?”

Giáo viên kinh ngạc nói, “Chuyện này không thể nào. Hồ sơ của học sinh cấp ba trước khi tốt nghiệp đều do nhà trường bảo quản, mặc dù là học sinh bên ngoài đến học lại thì ngày báo danh cũng được thu vào trường, sẽ không mất được.”

Lý Dật Sơ vẫn không chịu từ bỏ hy vọng, “Nếu như quả thực mất rồi thì có thể bổ sung không?”

Giáo viên, “Trên lý thuyết thì có thể, có điều những khu vực lớn thì công tác bổ sung dễ dàng hơn chút, loại huyện thị nhỏ như chúng ta bổ sung quá khó khăn. Em nghĩ xem, tất cả chứng minh, tư liệu, quan hệ liên quan,... đều có trong hồ sơ, chưa nói cái khác, chỉ cần quan hệ liên quan đã phải bổ sung từ gia đình đến trường học của em, mặc dù quả thật có thể làm được nhưng ít nhất cũng phải cần nửa năm.”

Lý Dật Sơ, “Gia đình của em?”

Giáo viên, “Đúng rồi, người nhà của em, giáo viên chủ nhiệm trước kia, những người này em cũng phải tìm từng người từng người nhờ ký tên.”

Lý Dật Sơ giống như bị rút hết sức lực dựa vào mép bàn. Cậu chết lặng mở miệng, “Không có hồ sơ thì không báo danh được sao? Nơi nào cũng không được?”

Giáo viên tiếc nuối lắc đầu, “Không có hồ sơ thì trường nào cũng sẽ không nhận.”

Lý Dật Sơ lê thân thể ra khỏi văn phòng, không có mục đích mà đi lung tung dọc theo ven đường. Cứ đi mãi đi mãi đột nhiên cậu thấy rất muốn cười, đến cùng là cậu đã phạm phải tội ác tà trời gì mà trời cao cứ lần lượt bức cậu đến tuyệt cảnh như vậy?

Nếu như cậu muốn tiếp tục đi học thì phải xử lý hồ sơ, mà muốn xử lý thì nhất định phải quay lại. Tất cả lời nói dối trước đó đều sẽ bị lật đổ, cậu sẽ nuốt mất lời đã hứa với Lương Trường Bình, lúc đó có phải ông sẽ lại trở nặng bị đưa vào phòng mổ, thậm chí còn mất cả tính mạng?

Cậu từng cho rằng lý do duy nhất có thể ngăn cản cậu thi đậu chính là vì thực lực cậu không đủ, cho nên cậu thức khuya dậy sớm không hề thả lỏng dù chỉ một ngày. Nhưng cho tới giờ cậu mới biết lý do ngăn cản được mình có thể có đến trăm ngàn loại, mỗi một cái cũng đủ khiến cậu không còn sức đánh trả, thứ gọi là thực lực trước những điều này còn không bằng cái rắm.

Trong vô thức Lý Dật Sơ đã về đến quán cơm mình làm công. Đám người vây xem tản đi hết, nhân viên trong quán đang quét dọn từ trên xuống dưới, hôm nay chắc chắn không có cách nào buôn bán nữa.

Bà chủ nhìn thấy Lý Dật Sơ quay về liền bắt chuyện với cậu, “Lý Dật Sơ, phòng ở của các cậu bị cháy nặng nhất, tôi và lão to xác đã thương lượng, mỗi người trong phòng sẽ được bồi thường một ngàn đồng.”

Lý Dật Sơ im lặng đi vào phòng, mấy người khác đều đang tạt nước rửa nền. Mã Tiểu Thiên thấy cậu về liền lôi cậu ra ban công, “Anh có đồ quan trọng gì bị cháy sao? Bà chủ là người rất tốt, chỉ cần anh đưa ra được chứng cứ thì bà ấy sẽ bồi thường thật nhiều.”

Mã Tiểu Thiên nhìn mấy người khác, nhỏ giọng thì thầm vào tai Lý Dật Sơ, “Anh biết không? Lửa này là lão Lục châm, Dương Quân bây giờ không chết cũng tàn phế. Có điều sợ là bản thân lão Lục cũng phải ngồi tù.”

Lý Dật Sơ chỉ liếc mắt nhìn y, nhanh chóng trở lại bộ dáng ngạo lạnh như tro tàn ban nãy.

Lúc này Mã Tiểu Thiên mới phát hiện cậu không bình thường, quan tâm nói, “Anh Dật Sơ, anh làm sao vậy? Trong người không thoải mái ư?”

Lý Dật Sơ không trả lời được cậu hỏi của y. Cậu không biết mình là trong người không khỏe hay tâm trạng không tốt, chỉ cảm thấy không nghe lọt bất cứ âm thanh nào xung quanh, dường như cũng không nhìn thấy ai, tất cả giác quan trên cơ thể đều biến mất, cả người chỉ muốn cứ vậy mà nhắm mắt lại, không cần cảm nhận gì mà ngủ thẳng đến vĩnh hằng.

Đáng tiếc là đến nhắm mắt cũng chẳng làm được.

Lý Dật Sơ cứ đứng ngẩn người như vậy, mãi đến lúc có bạn cùng phòng cầm một chiếc chìa khóa cháy đen hỏi mọi người, “Đây là của ai?”

Tất cả mọi người đều lắc đầu, người kia liền cầm chìa khóa tới trước mặt Lý Dật Sơ, “Đây là của cậu sao?”

Lý Dật Sơ đương nhiên nhận ra chiếc chìa khóa này, đây là chìa khóa mà cậu và Lương Huyền gắn vào lúc làm ổ cho thỏ con, cậu vẫn luôn cất trong cặp sách, lúc ra đi cũng quên để lại.

Lý Dật Sơ chậm rãi nhận lấy chiếc chìa khóa kia, thân thể bắt đầu run rẩy rồi ngồi xổm xuống đất, dưới bả vai run run, một giọt nước khẽ rơi ra khỏi đôi mắt. Nắm chặt chìa khóa trong lòng bàn tay, Lý Dật Sơ thống khổ phát ra tiếng kêu khóc, “Lương Huyền... Em nên làm gì đây...”

Cậu còn chưa đầy mười tám tuổi, trong quãng đời ngắn ngủi này dường như mỗi bước đi đều cần cậu phải đưa ra lựa chọn, mà mỗi một lựa chọn đều ảnh hưởng cực kỳ lớn đến con đường sau này. Cậu không có loại quyết đoán và kinh nghiệm ấy, sao cứ phải ép buộc cậu?

Lúc rời khỏi huyện kia cậu chỉ cho là mất đi một khoản tiền, mất đi người thân, thì ra cũng có thể trong giây phút quyết định ấy, thứ mất đi là cả cuộc đời sau này của cậu.

Mã Tiểu Thiên nhìn Lý Dật Sơ vốn luôn bình tĩnh ít lời bỗng dưng khóc ròng trong chớp mắt, chỉ nhìn theo bóng lưng ngồi xổm trên mặt đất đã có thể cảm nhận được cậu có bao nhiêu bi thương. Mã Tiểu Thiên vẫn luôn sùng bái cậu, cảm thấy chuyện gì cậu cũng làm được, cái gì cũng biết, lại không có hứng thú quá nhiều với bất cứ thứ gì, giống như cao nhân thân mang theo tuyệt đỉnh võ công trong tiểu thuyết, vậy nên y mới quên mất cậu chỉ lớn hơn mình có mấy tháng thôi. Nhưng mà bây giờ nhìn cậu chẳng khác gì y lúc bị người ta đuổi đi mấy năm trước, Mã Tiểu Thiên khổ sở nghĩ.

Mã Tiểu Thiên không biết làm sao an ủi cậu. Y cảm thấy Lý Dật Sơ hiểu biết hơn mình nhiều lắm, dù y có nói gì cũng đều vô dụng. Cho nên y đành ngồi xổm xuống đằng sau cậu, nhìn bả vai thon gầy phía trước, thầm nghĩ nếu như Lý Dật Sơ cần giấy lau mũi thì mình có thể lập tức đưa tới.

Hừng đông hôm sau, Lý Dật Sơ đứng lên từ ban công, tất cả mọi thứ của cậu hầu như đều bị thiêu cháy hết, chỉ còn dư lại trong ví một ít tiền lẻ và chứng minh thư, cùng với chiếc chìa khóa trong lòng bàn tay. Cậu nhìn thấy Mã Tiểu Thiên sau lưng đang dựa vào vách tường ngủ gật, khom lưng khép vạt áo hơi hở ra của y lại, nhẹ giọng nói, “Chúc nguyện vọng của em trở thành sự thật, hẹn gặp lại.”

Lý Dật Sơ xuống lầu tính lương với bà chủ, cũng xin bọn họ nghỉ việc. Bà chủ thấy thái độ cậu kiên quyết cũng không khuyên nhủ nhiều, thêm cả tiền bồi thường thì đưa cho cậu tổng cộng 2500 đồng. Thẻ ngân hàng của Lý Dật Sơ đã cháy mất, cho nên cậu cầm tiền mặt đến ngân hàng làm lại lần nữa.

Làm thẻ xong, Lý Dật Sơ lần thứ hai ra bến xe, sau một tiếng đi đường thì đến ga xe lửa thành phố. Lần này, cậu lựa chọn một chỗ xa hơn.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 31

085c4fa4fcec6ad5eab7fbaed56912da

Lương Huyền ngồi trong quán Internet chơi game, hoàn toàn không biết bên ngoài đã đổ mưa tầm tã, điện thoại di động vang lên rất nhiều lần anh mới nghe thấy. Anh bấm nút nhận, giọng nói của mẹ phía bên kia thê thê sợ hãi, “Tiểu Huyền! Con mau tới bệnh viện! Ba con, ba con –”

Lương Huyền liền cúp điện thoại chạy ra ngoài.

Ngày hôm ấy trời mưa rất lớn, trên đường không bắt được taxi nên Lương Huyền đành đạp xe tới bệnh viện. Đoạn đường kia dài dằng dặc tưởng như đạp mãi cũng không tới, gương mặt anh bị nước mưa gột rửa, đôi mắt cũng không nhìn thấy đường, vậy nhưng dưới chân cứ đạp mỗi lúc một nhanh hơn. Loại cảm giác toàn thân sức cùng lực kiệt nhưng không thể ngừng lại này cực kỳ sâu sắc, cho nên sau đó vô số lần, mỗi lúc cảm thấy mệt mỏi cực độ Lương Huyền đều sẽ mơ thấy cảnh trời mưa chạng vạng hôm ấy.

Thân thể Lương Trường Bình từ đêm Lý Dật Sơ bỏ đi liền chuyển biến xấu, khiến các bác sĩ cũng đều bó tay với tốc độ mất sức sống nhanh chóng này. Mấy hôm trước lúc bác sĩ kiểm tra toàn thân ông đã bảo Lưu Phàm và Lương Huyền chuẩn bị tâm lý thật tốt. Có điều hai ngày nay Lương Trường Bình đột nhiên khá hơn rất nhiều, buổi

sáng mới đuổi Lương Huyền ra ngoài, tự mình dịch người dựa vào đầu giường tán gẫu với Lưu Phàm.

Lương Huyền ướm dẫm cả người vọt vào phòng bệnh, thứ nhìn thấy chỉ là mẹ mình đang nằm úp sấp khóc rống bên giường, cùng với cha mình đã không còn hô hấp.

Tang lễ được giản lược tất cả như nguyện vọng của Lương Trường Bình, Lương Huyền và mẹ đưa ông về quê an táng, ở lại đó mấy ngày rồi mới về nhà.

Lưu Phàm vẫn chìm trong bi thương chưa hồi phục lại, mấy ngày nay giống như xác chết di động mặc con trai kéo đi, về đến nhà cũng chỉ trằm mặc ngồi trên ghế sofa không nhúc nhích. Lương Huyền vào bếp làm một bát mì bưng ra cho bà, “Mẹ, mẹ ăn chút gì đi.”

Lưu Phàm đỏ mắt nghiêng đầu đi.

Lương Huyền kiên trì khuyên nhủ, “Mẹ cứ không ăn không uống như vậy, ba đi cũng không an lòng đâu.”

Lưu Phàm nức nở, “Đừng nhắc tới ba con.”

Lương Huyền nhét đũa vào tay bà, “Tốt xấu gì mẹ cũng ăn chút đi.”

Ngoài ban công nổi gió, nhìn như sắp đổ mưa. Cửa phòng ngủ của Lý Dật Sơ chỉ khép hờ, theo gió mà khẽ đóng lại mở ra loảng xoảng.

Lưu Phàm giống như bị âm thanh kia chọc phiền lòng, quay đầu phẫn hận nhìn chằm chằm vào cánh cửa ấy. Lương Huyền thấy thế

liền đặt bát mì lên khay trà, đứng dậy đi đóng cửa phòng ngủ. Không ngờ Lưu Phàm lại theo sau anh chạy vào căn phòng kia, tiến thẳng tới bàn học gạt hết đèn bàn, ống đựng bút và tất cả mọi thứ xuống đất, sau đó dùng sức kéo ga trải giường ra, một bên găm đập một bên xé nát, động tác điên cuồng như một con sử tử cái.

Lương Huyền thấy mẹ đột nhiên phát rồ thì không phản ứng kịp, lúc định thần lại liền vội vã ôm chặt bà, “Mẹ đang làm gì thế?!”

Lưu Phàm liều mạng giãy dụa, sức lực lớn đến mức Lương Huyền cũng không ôm nổi. Bà nhấc ghế dựa dưới đất đập lên tủ quần áo, mới đập một phát đã tạo thành vết nứt, sau đó lại tiếp tục vung ghế vào vết nứt kia.

Lương Huyền đoạt lại ghế, tóm lấy hai tay bà bắt chéo sau lưng, một tay khác đỡ lấy chân bà ôm người về phòng ngủ chính. Lưu Phàm vẫn cứ giãy dụa, “Lương Huyền con buông ra!! A –”

Trong tiếng thét chói tai tê tâm liệt phế, Lương Huyền vẫn không nói một lời, chỉ ôm mẹ mình thật chặt.

Một lúc lâu sau, bị trói buộc quá chặt rớt cuộc cũng khiến Lưu Phàm ngưng giãy dụa, nhếch miệng khóc rống lên, đột nhiên gào thét mang theo hận ý ngọt ngào, “Là Lý Dật Sơ hại chết ba con. Rõ ràng ban đầu còn rất tốt, nó vừa đi ba con liền bệnh tình nguy kịch. Ba con xem nó như con ruột mà nuôi mười một năm, nó nói đi là đi. Bác sĩ đều bảo ba con không chịu được kích thích... Lý Dật Sơ! Lý Dật Sơ! Chó má không bằng cầm thú.”

Lương Huyền tựa đầu mẹ vào bả vai mình, mặc bà phát tiết.

Lưu Phàm tỉnh táo lại một chút mới tránh khỏi tay con trai, nhìn anh nói, “Con ném hết đồ của Lý Dật Sơ đi, một thứ cũng không được giữ lại.”

Trong ánh mắt Lương Huyền xuất hiện sự chần chừ rõ ràng.

Lưu Phàm nhìn anh chăm chăm gần từng chữ, “Từ nay về sau con không còn đứa em này, Lương gia chúng ta cũng chưa từng có kẻ này.”

Lương Huyền sắp lên Bắc Kinh học đại học, lúc đó phải để mẹ ở nhà một mình, mọi chuyện đều khiến anh không yên lòng. Vì vậy sau khi cha qua đời không lâu, anh liền bắt đầu bày mẹ dùng máy vi tính, làm sao tìm thông tin, làm sao xem phim truyền hình, làm sao nói chuyện với khác qua video, từng bước từng bước dẫn dắt bà đi.

Căn nhà của Lương gia còn chưa kịp bán đi thì Lương Trường Bình đã qua đời, cho nên hai mẹ con họ cũng thu hồi thông tin bán nhà lại. Lưu Phàm gọi thợ tới gỡ bỏ vách ngăn trong phòng ngủ Lương Huyền, sơn trát lại lần nữa, vị trí trang hoàng trong phòng của thay đổi một lượt, tất cả mọi vết tích chứng minh Lý Dật Sơ đã từng tồn tại đều bị dọn sạch không còn một mống.

Từ nhỏ Lý Dật Sơ đã thích nơi có khí hậu ẩm ướt, ngày mưa dầm nằm trong chăn nghe cha mẹ kể chuyện xưa là ký ức đầu tiên của cậu về tuổi thơ. Tàu lửa một đường chạy thẳng về phía nam, lần này cậu không cần lo lắng bị mất hành lý, thân thể ngồi tới tê rần liền đứng lên đi lại trong toa tàu một lúc, nhìn ngắm phong cảnh ngoài cửa sổ.

Hơn hai chục tiếng ngồi ghế cứng, rốt cuộc lúc trời tờ mờ sáng trong toa cũng phát ra tiếng loa báo dừng — điểm đến cuối cùng phía trước: Ga Hạ Môn.

* Hạ Môn: một thành phố thuộc tỉnh Phúc Kiến, Trung Quốc.

Lý Dật Sơ xuôi theo dòng người ra khỏi ga, thành phố xa lạ chào hỏi cậu bằng không khí sáng sớm ẩm ướt, bên ngoài ga một loạt taxi đứng chờ kiếm khách, những người bên cạnh đều tùm nham tùm ba lôi kéo valy chạy về điểm đến của mình.

Lý Dật Sơ đi dọc theo đường phố, tìm một quán cơm nhỏ vào ăn chút gì. Sau khi ăn xong cậu đến cửa hàng mua túi sách, bản đồ, sổ ghi chép và bút, tiếp đó liền tìm tới một quán Internet, ngồi trong góc hẻo lánh bắt đầu kiểm tra liệu.

Cậu vào mấy trang web tuyển dụng, ghi lại tên người liên lạc và địa chỉ của mọi trường bổ túc đang tuyển giáo viên, cũng đánh dấu lại từng chỗ trên bản đồ, đợi đến lúc ra khỏi quán Internet thì đã là chạng vạng. Lý Dật Sơ nhìn nhìn bộ quần áo của mình, ngày mai cậu phải bắt đầu tìm việc làm, cũng không thể đi với bộ dạng rối bù thế này. Gần ga tàu lửa chưa bao giờ thiếu nhà trọ tiện nghi, Lý Dật Sơ vào thuê một phòng rồi hỏi thăm ông chủ nơi mua sắm gần đó, đến mua một bộ quần áo mùa hè mới tinh sạch sẽ.

Đã mấy ngày liên tục cậu không sao ngủ được, đêm hôm ấy ngủ cực kỳ sâu.

Sáng sớm hôm sau, Lý Dật Sơ bỏ quần áo cũ tối qua đã giặt sạch vào túi sách, ăn sáng xong lập tức dựa theo bản đồ tìm kiếm từng trường bổ túc đã đánh dấu, vì phải đến nhiều nơi nên bắt đắ dĩ đành gọi xe đi. Taxi chạy ngang qua một trường đại học, bây giờ

đang nghỉ hè, chỉ có vài người thi nghiên cứu sinh tình cờ ra khỏi trường mua hoa quả, đeo cặp sách túi năm túi ba cò kè mặc cả với người bán, tươi cười trả tiền sau đó cùng bạn bè uống chai nước lạnh bước lại vào trường.

Có nam sinh cao cao ốm tong, cũng có nữ sinh trắng trẻo thanh tú, giống nhau ở chỗ gương mặt vô cùng phấn chấn, giống nhau ở chỗ tương lai sáng ngời.

Mùa hè này kết thúc, Lương Huyền cũng sẽ giống như bọn họ, đọc sách sinh hoạt trong một khu nhà đẹp để yên tĩnh trong sân trường, sẽ quen biết những người ưu tú, sẽ trải qua rất nhiều chuyện thú vị đặc sắc, sau đó trưởng thành thành một người đàn ông thành thực chói mắt.

Khóe miệng Lý Dật Sơ thoáng nhếch lên, ảo tưởng đó khiến cậu không tự chủ được mỉm cười, chỉ là nụ cười kia chưa kịp lan tới đáy mắt đã biến mất.

Xe taxi đến nơi, Lý Dật Sơ nhìn giá trên đồng hồ tính, đau lòng móc tiền ra trả. Cậu biết rõ nếu muốn tiết kiệm tốt nhất là ở lại nơi xa xôi thiếu thốn giá cả thấp kia, nhưng cậu cũng hiểu rõ, nếu như ở lại đó thì cậu và Lương Huyền sẽ thật sự như trên trời dưới đất, kể cả tư cách cùng ngồi uống trà cũng không có.

Tuy rằng cậu đã không còn hy vọng muốn ở chung với Lương Huyền lần nữa, nhưng cậu vẫn luôn hy vọng có thể gặp lại anh một lần. Lương Huyền sẽ vào đại học Q, tốt nghiệp rồi nhất định sẽ tìm được một công việc tốt, lúc gặp lại thể nào cuộc sống của Lý Dật Sơ cũng chẳng thể sánh bằng, nếu như còn làm việc ở quán ăn nhỏ kia thì cậu cả đời cũng không thể nào cùng xuất hiện với tầng lớp như anh. Cho nên cậu ra đi, cậu hy vọng tương lai nếu như quả thật có

thể gặp lại, cậu cũng chẳng thấp kém đến mức Lương Huyền không nhìn thấy.

Trong trường bổ túc hoặc là giáo viên từ các trường chính quy đến dạy thêm, hoặc là sinh viên tốt nghiệp đại học đến dạy từng lớp nhỏ, với dạng học sinh mới 18 tuổi vừa tốt nghiệp trung học như Lý Dật Sơ thì căn bản vừa nói ra trình độ bản thân xong đã hết cơ hội. Thành phố Hạ Môn rất lớn, Lý Dật Sơ chạy cả ngày cũng chỉ tới được năm trường, đều thất bại ra về.

Sắc trời dần muộn, Lý Dật Sơ tìm nhà trọ gần đó thuê một tiếng đồng hồ vào tắm rửa thay quần áo, phơi đồ đặc ướt sũng dưới máy điều hòa cho khô xong mới đeo cặp lên ra ngoài, tìm một cửa hàng photocopy, lần đầu tiên vào website tra điểm thi đại học của mình. Điểm ba môn đầu không khác mấy so với đánh giá của cậu, khiến cho điểm tiếng anh càng được tôn lên một cách buồn cười. Trên trang web này có thông tin cá nhân của cậu và điểm số, Lý Dật Sơ chỉnh lại rồi in ra, sau đó tìm tới một cửa hàng KFC nằm úp sấp trong góc ngủ qua một đêm.

Mấy ngày kế tiếp cậu vẫn như vậy, ban ngày tìm việc buổi tối vào KFC ngủ, rốt cuộc ngày thứ tư mới tìm được một trường bổ túc đang tuyển sinh viên vào làm bán thời gian mùa hè, có bao chỗ ở. Người phụ trách thấy bằng thành tích của cậu xong rất kinh ngạc, lại biết tiếng anh 0 điểm là do trong nhà có chuyện phải bỏ thi, vô cùng tiếc nuối nhìn tờ giấy, “Điểm thế này là đủ để vào mấy trường nổi tiếng rồi.”

Lý Dật Sơ đã điều chỉnh tốt tâm trạng từ lâu, nghe vậy vẫn giữ sắc mặt như thường mà nói, “Mỗi người đều có số mệnh, không có gì đáng tiếc.”

Người phụ trách trung tâm này họ Trương, anh ta nói, “Trường Xán Tinh này của chúng tôi có hai loại giáo viên là bán thời gian và toàn thời gian, bình thường người làm bán thời gian toàn là sinh viên, cậu bây giờ tuy không phải học sinh nhưng tuổi tác quá nhỏ, học lực cũng không có, cho nên không phù hợp với quy định tuyển giáo viên toàn thời gian của chúng tôi. Vậy đi, cậu tạm thời dùng thân phận giáo viên bán thời gian vào dạy, chờ dạy được một thời gian, nếu như thành tích tốt thì tôi sẽ thương lượng với hiệu trưởng, tuyển cậu vào làm toàn thời gian. Còn về mức lương, giáo viên bán thời gian không có lương cơ bản, đều tính theo số giờ lên lớp, cậu thấy thế nào?”

Lý Dật Sơ đã thăm dò trường bổ túc này gần như toàn diện, đề nghị của anh Trương đây cũng xem như là biện pháp giải quyết tốt. Cậu xác nhận lại thời gian làm việc cùng tiêu chuẩn tính tiền theo số giờ học lần nữa, ký vào hợp đồng bán thời gian.

Ký túc xá của trường Xán Tinh nằm trong một tiểu khu, ba phòng hai sảnh ngăn thành tám phòng đơn, tuy rằng nam nữ ở chung nhưng tốt xấu gì cũng có vách gỗ ngăn ra, ít nhất mỗi người đều có một không gian tương đối kín đáo.

Chính là một căn phòng riêng như vậy, Lý Dật Sơ ở lại ba năm.

Thời gian ba năm, cậu thông qua cuộc thi tự do lấy được bằng tốt nghiệp chính quy khoa máy tính, quen biết được nhiều người đủ lứa tuổi, mua được máy tính xách tay đầu tiên trong đời, bắt đầu tiếp xúc với nhiều ngành nghề khác nhau.

Năm thứ tư, cậu nghỉ việc ở Xán Tinh, xin vào một công ty khởi nghiệp, mỗi ngày làm từ năm giờ sáng tới chín giờ tối như con chó, mặc dù mệt nhưng trình độ nghiệp vụ lại nhanh chóng nâng cao,

ngắn ngủi nửa năm đã trở thành nòng cốt trong công ty, điều tiếc nuối duy nhất là mức lương quá thấp.

Tháng trước cậu có một đồng nghiệp từ chức đến Thượng Hải, sau khi tìm được công việc tốt mới giựt dây Lý Dật Sơ đổi nghề đến đó theo, nói nơi đó mới là thiên đường cho nhân tài network như bọn họ, cơ hội nhiều, lương cũng cao. Sự nghiệp của Lý Dật Sơ ở Hạ Môn vừa cất bước, cho nên vẫn cứ do dự không đồng ý. Bình thường cuối tuần cậu cũng không nghỉ ngơi, vất vả lắm mới bàn giao được hạng mục, giành ra được vài ngày nghỉ cuối tuần, vậy mà vừa về tới phòng thuê liền hỏi đám bạn bè xem trong ngày có việc làm thêm nào không. Có một cô bạn nhanh chóng trả lời cậu, ngày mai trong khu du lịch có một buổi triển lãm, nhà tài trợ muốn tuyển người làm quảng cáo, một ngày một trăm rưỡi.

Lý Dật Sơ lập tức ghi tên.

Sáng sớm hôm sau lúc thức dậy cậu cảm thấy hơi đau họng, biết ngay đây là điềm báo sắp bị cảm, có lẽ do tối qua để nhiệt độ máy điều hòa quá thấp. Cậu nấu một chén rẽ bản lam uống rồi ra ngoài, mấy năm nay có đau đầu nhức mỏi gì cũng uống một chén thuốc nước này là hết, bận rộn lên thì sẽ không nhớ đến chuyện thân thể khó chịu nữa, đợi đến khi hết việc thì cơ thể cũng đã tự chữa khỏi. Lúc Lý Dật Sơ chạy đến nơi thì đã có một nhóm sinh viên cũng tới làm thêm đứng chờ ở cổng khu du lịch. Người phụ trách kiểm kê nhân số xong liền đưa bọn họ tới bãi đậu xe, mở cốp sau xe chở hàng ra phân phát quần áo cho mọi người. Đều là mấy bộ phục trang của các nhân vật hoạt hình, vừa to vừa dày, trên mũ trùm đầu chỉ có một khe nhỏ ở miệng cho bọn họ nhìn đường.

Thời tiết tương đối nóng, mọi người mặc quần áo vào xong đều đổ mồ hôi hột đầy mặt. Người phụ trách dẫn bọn họ vào trong, sau

lưng mỗi bộ trang phục đều có quảng cáo, cho nên bọn họ phải đi dọc từng vòng trong khu này, mãi đến tận năm giờ chiều đóng cửa.

Trên đường nếu gặp phải con nít, mấy con rối lớn lông mượt này liền bị lôi kéo tới chụp ảnh chung, còn phải phối hợp thành nhiều tư thế. Tình cờ gặp trúng mấy đứa nhóc khóc la ầm ĩ, người lớn sẽ bảo bọn họ ôm nó dỗ dành, thật là mệt mỏi. Lý Dật Sơ sai ở chỗ mặc trúng bộ đồ Pikachu được mấy đứa nhỏ thích nhất, dọc theo đường đi gần như phải chụp ảnh không ngừng.

“Woa, con này so với Pikachu thật còn đáng yêu hơn, Lương Huyền anh mau tới đây!”

Lý Dật Sơ đang chụp ảnh với một đứa bé, nghe được cô gái trẻ phía trước gọi tên người sau lưng mình, sau đó nhanh chóng có một bóng người đi đến cạnh cô. Cậu như bị sét đánh mà đứng sững sờ tại chỗ.

Tóc Lương Huyền ngắn hơn trước một chút, ngũ quan hiện ra càng thêm sắc bén, thân hình cũng cường tráng hơn rất nhiều.

Lý Dật Sơ xuyên qua khe hở nhìn Lương Huyền cách mình chưa tới ba mét, tất cả mọi thứ trước mắt bên tai đều như nhạt màu tắt tiếng, chỉ còn dư lại hình bóng cao lớn đứng thẳng kia, khóe miệng anh lộ ra nụ cười nhàn nhạt.

Mãi đến tận khi cô gái đưa di động cho anh, chạy đến cạnh Lý Dật Sơ khoắc lấy cánh tay cậu, không ngừng giục giã, “Mau chụp ảnh giúp em đi.”

Lý Dật Sơ mới đột nhiên tỉnh dậy khỏi giấc mộng thuở mới lớn.

Cô gái tính tình hoạt bát, ban đầu chỉ khoác tay Pikachu, sau đó liền trực tiếp ôm cậu, tiếng cười trong trẻo không ngừng quanh quẩn bên tai Lý Dật Sơ. Cơ thể cậu cứng ngắc, cô gái kia nghĩ cách bày thật nhiều kiểu pose, còn cậu cả quá trình chỉ đứng đờ người.

Lương Huyền chụp liên tục mười mấy tấm, mỉm cười giục cô, “Được rồi, phải đi thôi.”

Cô nàng vẫn còn chưa đã ghiền, chạy tới đưa di động cho một người đi đường, sau đó bám lấy Lương Huyền làm nũng, “Anh chụp chung với em một tấm đi mà, chỉ một tấm thôi. Có được không?”

Lương Huyền do dự một chút, cô đang chuẩn bị kéo anh thì anh đã đi đến cạnh Pikachu, “Chụp đi.”

Cô gái vui vẻ dặn dò người qua đường vài câu, sau đó chạy đến một bên khác của Pikachu, đưa ngón tay chữ V lên rồi cười nói, “Chụp được rồi!”

Hai người chụp xong liền cảm ơn Lý Dật Sơ một tiếng, sau đó sóng vai nhau bước về phía lối ra.

Lý Dật Sơ đứng tại chỗ nhìn theo bóng lưng Lương Huyền biến mất nơi khúc quanh. Anh từ Bắc Kinh đến Hạ Môn du lịch, có bạn gái xinh đẹp phóng khoáng bên cạnh, có nụ cười trên khóe miệng, chắc là đã quên cậu rồi. Nhìn thấy Lương Huyền sống rất tốt, đáng lẽ cậu nên vui vẻ mới đúng, đây vốn là hình ảnh cậu muốn thấy mà.

Nhưng thật sự Lý Dật Sơ lại rất khó vượt qua.

Thậm chí... so với lúc trước phải rời khỏi huyện Hòa còn khó khăn hơn.

Việc làm thêm kết thúc, Lý Dật Sơ đi dọc theo con đường về nhà dưới ánh mặt trời chói chang, thân thể đã quen làm việc liên tục chớp mắt liền bị mệt mỏi bao phủ, con đường trước mặt cũng biến thành từng gợn sóng vụn vụn, hai chân như bị cột thêm mấy chục bao cát, mỗi lần nhấc bước đều khó khăn vô cùng. Lý Dật Sơ lung lay đỡ lấy bảng hiệu ven đường nhắm mắt nghỉ ngơi vài giây, sau khi mở mắt ra liền định bước tiếp về trước. Có điều cậu vừa nhấc chân thì trước mắt bỗng dưng tối sầm, thân thể cũng không khống chế được ngã xuống ven đường.

Mấy người đứng chờ xe gần đó thấy cậu té xỉu liền lập tức chạy lại, vừa vây xem vừa lấy di động ra gọi cứu thương, người biết sơ cứu thì dùng ngón tay cái ấn vào người cậu, còn có người lớn tuổi dùng quạt quạt gió giúp cậu.

Xe cấp cứu mở còi chạy thẳng về phía này, người đi đường dồn dập né tránh. Lương Huyền và đàn em khóa dưới đang bước về phía trạm xe thì nhìn thấy một vòng người vây đầy cách đó không xa, anh vừa định nhìn xuyên qua kẽ hở vào giữa thì cô gái đã kéo góc áo anh, “Xe đến rồi, đi thôi.”

Hai người cùng vài người lớn tuổi lên xe, Lương Huyền nhìn ngoài cửa kính chỉ kịp thấy một người được đưa lên cáng, thân thể kia bị đám đông che lại, chỉ lộ ra một đoạn cẳng chân trắng trẻo thon gầy.

Thuê chung phòng với Lý Dật Sơ là Lộ Tân, hai người vừa là bạn cùng phòng vừa là đồng nghiệp, hắn cũng xem như là người bạn đầu tiên cậu quen được sau khi đổi việc. Lúc nhận điện thoại Lộ Tân đang ở nhà chơi game, nghe tin Lý Dật Sơ vào viện liền vội vã chạy tới.

Lý Dật Sơ bệnh trận này không phải chuyện nhỏ, liên tiếp sốt cao, gò má cũng ửng đỏ bất thường, cứ hôn mê không chịu tỉnh lại.

Lộ Tân mặt ủ mày chau hỏi thăm tất cả bác sĩ, mọi người đều nói không tìm được nguyên nhân sinh bệnh của bệnh nhân này, trước tiên chỉ có thể truyền dịch dinh dưỡng, sẽ mau chóng nghiên cứu sau.

Nghiên cứu, nghiên cứu ông nội ông! Lộ Tân thiếu chút nữa đã vắng tục chửi thẳng mặt, thầm nghĩ không biết đây là lang băm từ đâu tới. Lý Dật Sơ bình thường chưa bao giờ sinh bệnh, tình cờ sốt một phát liền trị không hết?!

Kỳ thực Lý Dật Sơ không hoàn toàn mất đi ý thức, cậu có thể mơ hồ nghe thấy tiếng Lộ Tân gọi điện máng người, muốn tỉnh lại nhưng thân thể tới một chút sức lực cũng không có, mí mắt cũng không nhúc nhích. Máy nằm gần đây rất nhiều lúc cậu cảm thấy mệt mỏi vô cùng, rất nhiều sáng sớm mệt tới không mở mắt nổi, nhưng chỉ cần nghe được tiếng chuông là có thể lập tức bò lên khỏi giường. Nhưng bây giờ không biết tại sao, thân thể dường như muốn nói rằng nó rất mệt, nó muốn nghỉ việc, không muốn giúp Lý Dật Sơ kiên cường chống đỡ nữa.

Lộ Tân ở lại bệnh viện cùng cậu hai ngày, thỉnh thoảng còn tới cạnh giường nhìn tình trạng của Lý Dật Sơ, cảm giác như đã truyền mấy bình dịch rồi mà cậu vẫn không có chuyển biến tốt, sắc mặt ngược lại còn biến từ ửng đỏ sang tái nhợt, đôi môi cũng dần dần mất đi huyết sắc, thoạt nhìn so với lúc mới bệnh còn nghiêm trọng hơn. Lộ Tân gấp đến quỳnh quáng, bắt đắc dĩ tìm số điện thoại của từng vị lãnh đạo trong công ty, hỏi thăm xem bọn họ có biết chuyên gia nào không.

Lý Dật Sơ đột nhiên nhúc nhích một chút, đôi môi khô nứt không ngừng nỉ non.

Lộ Tân kê tai lại bên cạnh môi cậu, chỉ nghe thấy cậu không ngừng lặp đi lặp lại hai chữ, hình như là cái gì đó Hiên, nghe không rõ lắm.

Lộ Tân cầu xin, “Mau tỉnh lại đi đại ca!”

Có lẽ là lời cầu xin của Lộ Tân có tác dụng, sáng ngày thứ ba Lý Dật Sơ đã tỉnh lại từ mê man, có điều vô cùng yếu ớt, cảm giác như chỉ một giây sau sẽ lại ngất đi. Lộ Tân vui sướng tới không đứng lên nổi, còn bác sĩ chỉ lại đây nói một đồng lời thừa thãi, dường như sống hay chết bọn họ cũng không có biện pháp nào.

Lộ Tân quyết định sau này dù cho vỡ đầu rách toạt cả da, hấn cũng sẽ không tới cái bệnh viện này khám nữa.

Mất thấy Lý Dật Sơ lại sắp ngất đi, Lộ Tân liền móc di động ra muốn tiếp tục tìm người giúp đỡ, nhìn thấy màn hình điện thoại Lý Dật Sơ nằm ở đầu giường sáng lên liền lấy tới xem, thì ra là một tấm hình mà đám bạn mình gửi tới. Hấn vội vã đưa tới trước mặt Lý Dật Sơ hấp dẫn sức chú ý của cậu, “Đây là tạo hình lần trước cậu đi làm thêm sao? Ngây thơ quá đi hahaha...”

Lý Dật Sơ hơi trợn mắt nhìn tấm hình kia, trong bức ảnh là chú Pikachu đứng một mình, xung quanh người đến người đi. Cậu vươn tay cầm lấy di động, mở to hai mắt nhìn sát vào, đằng sau Pikachu có một chàng trai cao to mặc áo sơ mi đứng nghiêng người, vì nguyên nhân khoảng cách mà chỉ có thể thấy được đường nét gương mặt, cũng không rõ ràng lắm.

Có điều Lý Dật Sơ biết, đó là Lương Huyền.

Lý Dật Sơ nhìn chăm chăm bức ảnh kia hồi lâu, mãi đến tận khi viền mắt ửng hồng mới úp di động vào ngực mình.

Lộ Tân thấy cậu đột nhiên có tinh thần, nhưng mà lại giống như sắp khóc, tay chân liên luống cuống, “Lý Dật Sơ cậu bệnh nghiêm trọng lắm sao? Cho tôi một câu chính xác đi ông trời của tôi ơi.”

Lý Dật Sơ lập tức dò tìm số điện thoại của người bạn lúc trước rồi gọi sang, “Này, tháng sau tôi sẽ tới Thượng Hải.”

Cậu sống ở Hạ Môn rất lâu, vốn cũng nghĩ rằng muốn định cư ở đây, nhưng hiện giờ cậu không thể tiếp tục chờ được nữa. Cậu tận mắt thấy Lương Huyền sống cuộc đời mà chú Lương mong muốn, điều này khiến cả Hạ Môn trong mắt Lý Dật Sơ đều trở nên ảm đạm đến đáng sợ.

Lộ Tân, “... Cậu muốn đổi nghề? Mang tôi theo với!”

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 32

5ed68527c844f01a238f6db5674df718

“Cụng ly –” một đám thanh niên ngồi vây quanh bàn tròn nâng chén ăn mừng. Ông chủ bưng một chậu tôm hùm đất cay đặt trên bếp lửa ra để vào giữa bàn. Bấy, tám người đang ngồi đều sáng mắt lên, bắt đầu ăn cho tới khi cay đến kêu gào.

Lộ Tân nhìn vài miếng vỏ đậu phộng trước mặt Lý Dật Sơ, lè lưỡi hỏi cậu, “Sao cậu không ăn tôm hùm đi?”

Lý Dật Sơ nói, “Trước tiên tôi ăn chút sủi cảo chiên lót dạ đã, một ngày rồi không ăn cơm, dạ dày xẹp lép.”

Tiểu Phương ngồi bên tay phải Lý Dật Sơ cười nói, “Anh Lý, hôm nay có phải anh rất căng thẳng không? Cơm hộp buổi trưa cũng không thấy anh ăn.”

Lý Dật Sơ nở nụ cười, “Trước giờ chưa từng ký hợp đồng nào lớn như vậy, đương nhiên là căng thẳng rồi.”

Lộ Tân ngồi bên cạnh nhìn cậu cười đến cong cả lông mày, nghĩ thầm đến Thượng Hải quả là lựa chọn chính xác.

Sau khi ăn vài thứ Lý Dật Sơ liền tới bàn khác chúc rượu, hàn huyên mấy câu với mọi người rồi mới quay về chỗ mình, thoải mái nhét đồ ăn vào bụng.

Cơm nước no nê xong mọi người bắt đầu kẻ đờ người dìu ra ngoài đón xe, Lý Dật Sơ cùng vài đồng nghiệp nam bắt taxi cho mấy cô gái, sau đó cậu tự gọi một chiếc về nhà.

Lý Dật Sơ dựa vào ghế ngồi trên taxi, híp mắt nhìn ánh đèn sặc sỡ bên đường. Gió đêm thổi vào mặt mang theo hơi lạnh mát mẻ làm cho cậu vốn đang chũnh choáng say cũng trở nên tỉnh táo hơn một chút. Bốn năm trước cậu và Lộ Tân đến Thượng Hải thuê chung một căn nhà ở khu dân cư ngoại thành. Hè năm ngoái Lộ Tân dọn ra ngoài ở chung với bạn gái, Lý Dật Sơ liền trả nhà rồi tìm tiểu khu khác mượn một căn phòng bốn mươi mét vuông sống một mình.

Khi bận rộn thời gian trôi nhanh như nước chảy, phảng phất chỉ là một lần say rượu, bốn năm đã qua, tám năm cũng qua.

Sáng thứ hai có cuộc họp thường kỳ, tối hôm trước Lý Dật Sơ uống rượu, không ngờ sáng hôm sau lại ngủ quên, khi vội vàng chạy đến công ty thì đã thấy mấy vị quản lý ôm laptop đi tới phòng hội nghị trên tầng năm. Lý Dật Sơ liếc mắt nhìn đồng hồ đeo tay, cách thời gian họp còn tới hai mươi phút mà sao tích cực dữ vậy?

Cậu bắt lấy một người hỏi, “Hôm nay họp sớm hơn à?”

Người nọ đáp, “Tuần trước phó tổng có nói rồi mà, cuộc họp hôm nay do tổng giám đốc chủ trì, anh Lý anh quên rồi à?”

Tuần trước Lý Dật Sơ vội vàng lo chuyện ký hợp đồng, sớm đã quên sạch sẽ mọi lời phó tổng nói rồi, nhìn thấy cảnh này mới nhắc cậu nhớ ra cuộc họp thường kỳ hôm nay có vẻ rất quan trọng. Cậu

nhANH chóng đến phòng làm việc lấy máy tính rồi chạy tới phòng họp.

Phòng làm việc của tổng giám đốc Trần An cũng ở tầng năm, cánh cửa pha lê trong suốt ngăn không cho bất cứ tiếng ồn nào lọt vào phòng. Lý Dật Sơ cầm máy tính bước ngang qua phòng làm việc của tổng giám đốc, dư quang nhìn thấy Trần An đang nói chuyện với một người đàn ông ở bên trong. Người kia quay lưng về phía Lý Dật Sơ, thân thể bị ghé làm việc che hơn phân nửa nhưng chỉ cần thoáng nhìn qua thôi mà trái tim cậu đã nhảy lên kịch liệt. Cậu không tự chủ được quay đầu sang nhìn, sắp thấy được người thì Lộ Tân từ đâu chạy đến kéo cậu vào phòng họp, “Sắp bắt đầu rồi cậu còn đứng cầm cốc ở đây làm gì?”

Họp thường kỳ chỉ có những lãnh đạo cấp quản lý trở lên mới tham dự. Vị trí của mỗi người quanh bàn họp hình bầu dục cũng được quy định sẵn. Lý Dật Sơ bị Lộ Tân đẩy vào chỗ ngồi, ngón tay cậu đặt trên mặt laptop, căng thẳng bất an gõ vang.

Năm phút sau, Trần An đưa một người đàn ông vô cùng phong độ bước vào phòng hội nghị, mỉm cười giới thiệu với mọi người, “Vị này chính là giám đốc kỹ thuật được điều tới từ tổng bộ Bắc Kinh, Lương Huyền. Mọi người cùng hoan nghênh nào.” Nói xong liền bắt đầu vỗ tay.

Lương Huyền nhìn mọi người đang ngồi xung quanh một lát rồi cười nhạt mở miệng, “Sau này mong mọi người giúp đỡ nhiều hơn.”

“Ngồi đi.” Trần An chỉ một vị trí bên tay phải bảo Lương Huyền ngồi xuống, sau đó nói tiếp, “Trình độ nghiệp vụ của giám đốc Lương ở tổng bộ vô cùng xuất sắc, còn từng trải nghiệm ở nước ngoài, cho nên tổng công ty điều cậu ấy đến chỗ chúng ta nhằm

nâng cao chất lượng bộ phận kỹ thuật, lát nữa lần lượt từng người một hãy trình bày rõ ràng với giám đốc Lương về tình hình công tác của mình để cậu ấy có cái nhìn tổng quát. Nếu không hay là chúng ta cứ theo quy tắc cũ, bắt đầu từ phòng kế hoạch sản phẩm nhé? Quản lý Lý, cậu nói trước đi.”

Lý Dật Sơ ngồi bên tay trái Trần An, cả người đang lơ lửng trên mây, đột nhiên bị Trần An gọi tên liền kinh ngạc một chút, “Hả?”

Trần An cười cười, “Dù sao cậu cũng chưa chuẩn bị, vậy chi bằng nói cho Lương Huyền về hạng mục mới ký kết tuần trước đi?”

Chân tay Lý Dật Sơ cứng đờ mở laptop ra, ho khan một tiếng rồi mới nói, “Hạng mục này đã được duyệt vào ngày 10 tháng 7 năm nay, tốn thời gian hai tháng...”

Lương Huyền cũng mở máy tính, gỡ cây bút kẹp bên ngoài cặp hồ sơ raròi gắn nắp vào đuôi bút, cúi xuống bắt đầu ghi chép lời Lý Dật Sơ nói.

Tầm mắt Lý Dật Sơ nhìn xuống cây bút mình cầm bên tay phải, tư thế cầm bút giống nhau như đúc, đến động tác gắn nắp vào đuôi cũng y hệt.

— Sao anh cứ làm mất nắp bút hoài vậy? Em đã nói với anh rồi, mỗi lần viết phải gắn nắp vào đuôi, vậy sẽ không có chuyện viết xong rồi không tìm được.

Bản thân mình từng nói những lời này lúc nào? Lớp 11 hay là 12? Nhớ không rõ lắm.

“Quản lý Lý?”

Đồng nghiệp bên phải Lý Dật Sơ nhỏ giọng kêu một tiếng mới khiến cậu vốn đang trở mắt ra lấy lại được tinh thần, ngược mắt lên thì toàn bộ mọi người đều đang nhìn cậu một cách kỳ quái. Lý Dật Sơ nhìn vào máy tính của mình một lần nữa, “Tôi mới nói tới... Ôi...”

Đương nhiên là quên mất nói đến đâu rồi.

Lý Dật Sơ đang chuẩn bị tìm lại tài liệu để nói tiếp thì Lương Huyền ngồi đối diện bình tĩnh nhắc, “Cậu đang nói đến chỗ nguyên mẫu của website do các cậu thiết kế có tham khảo từ nước ngoài.”

Lý Dật Sơ vội vàng nói, “Ồ đúng, tôi nói tiếp, trang web này...”

Sút mẻ lóng ngóng nói xong thì đã hơn mười phút, Lý Dật Sơ vẫn cứ rử mắt nhìn máy tính như cũ. Trần An hỏi Lương Huyền, “Giám đốc Lương có chỗ nào chưa hiểu rõ không?”

Lương Huyền đáp, “Không có, tiếp tục đi.”

Trần An, “Được, tiếp theo quản lý Hà của phòng kinh doanh nói đi.”

Mặc dù đa phần nhân viên trong công ty đều trẻ tuổi nhưng các cấp bậc từ quản lý trở lên thì cơ bản đều trên ba mươi. Đến nỗi những người chừng hai mươi mấy tuổi như Lý Dật Sơ và Lương Huyền ngồi chung liền lộ ra vẻ hoàn toàn không hợp.

Cuộc họp kéo dài hơn hai giờ, ngoại trừ phòng kế hoạch sản phẩm thì mỗi báo cáo của các vị quản lý khác đều bị Lương Huyền chọn vài điểm hỏi sâu hơn, ngữ khí không hề lay động, biểu tình hờ hững hững, chỉ toàn hỏi những vấn đề khiến người khác không dám trả lời qua loa. Mới một cuộc họp thôi mà mọi người đều biết vị giám đốc kỹ thuật trẻ tuổi đến từ tổng bộ này không chỉ có hư danh.

Sau khi tan họp Lý Dật Sơ cùng vài đồng nghiệp đi xuống lầu. Phòng làm việc của cậu ở lầu bốn, toàn bộ phòng kế hoạch sản phẩm tính cả cậu thì có hai mươi ba người, chiếm hơn hai trăm mét vuông, phòng quản lý của cậu nằm phía trong góc. Vào phòng rồi Lý Dật Sơ liền thả cửa chợp xuống ngăn tầm mắt mọi người lại, sau đó cứ thế ngồi ngẩn ngơ. Cậu có cảm giác rất không thật, giống như tất cả mọi chuyện mới vừa rồi đều chỉ là tưởng tượng của một mình cậu, kỳ thực chưa hề diễn ra.

Suy nghĩ này vừa lóe lên cậu đã nhếch khóe miệng tự giễu. Người ngày thường động một chút lại hiện lên trong trí nhờ giờ đột nhiên biến mất, lúc này cậu chỉ có thể nhận ra Lương Huyền bây giờ đã trưởng thành rồi, gương mặt không hề gợn sóng. Dường như không khác quá nhiều so với người trong ký ức, nhưng lại dường như chỗ nào cũng đã đổi thay.

Ngoài cửa vang lên tiếng gõ, Lý Dật Sơ lên tiếng mời vào, là một quản lý mang theo vật liệu tìm cậu bàn bạc. Lý Dật Sơ liền siết chặt nắm tay ép bản thân mình tập trung vào công việc. Tiếp theo không ngừng có người đến rồi đi, hạng mục vừa mới kết thúc hôm thứ hai, tóm lại có một đồng tổng kết và công việc mới không cho cậu thoát thân.

Vẫn như mọi khi tới gần mười giờ Lý Dật Sơ mới hoàn thành công việc xong, đóng cửa phòng làm việc sau đó vào thang máy xuống bãi đỗ xe, đi về phía chiếc xe Hyundai second-hand của mình.

Giờ này bãi đậu đã trống rỗng, liếc mắt nhìn chỉ còn hai chiếc xe.

Xe của Lý Dật Sơ đậu trong góc tối, cậu cầm túi laptop đi đến, vừa ngang qua chiếc xe còn lại thì đèn xe này đột nhiên sáng lên.

Tia sáng chói mắt khiến Lý Dật Sơ theo bản năng che tay lại nhìn vào trong xe.

Lương Huyền ngồi ở ghế lái mờ tối, nhìn cậu không hề động đậy.

Hai người một trong tối một ngoài sáng, cách một cánh cửa xe nhưng lại giống như cách cả thời gian mấy năm.

Chỉ có điều trong quá khứ Lý Dật Sơ là người đứng trong bóng tối, vừa hay ngược lại với giờ phút này.

Rất lâu sau Lương Huyền mới xuống xe đi tới trước mặt Lý Dật Sơ, chìa tay ra, “Đã lâu không gặp.”

Lý Dật Sơ bắt lại tay anh, “Đã lâu không gặp.”

Lương Huyền dựa vào nắp xe, “Có khỏe không?”

Lý Dật Sơ nở nụ cười: “Rất tốt, anh thì sao?”

Lương Huyền lấy tay kéo kéo cà vạt, dừng lại mấy phút mới mở miệng nói, “Cậu cảm thấy thế nào?”

Từ trước đến nay Lý Dật Sơ chỉ sợ Lương Huyền dùng cách cười mà không cười thế này nói chuyện với mình, hiện giờ càng sợ hơn. Cậu liếc mắt nhìn thân xe của Lương Huyền rồi nói, “Thoạt nhìn cũng không tệ lắm.”

Lương Huyền, “Cũng đúng, trước đây sợ nghèo, vừa bắt đầu làm việc liền liều mạng kiếm tiền.”

Lý Dật Sơ có ngốc cũng nghe ra ý trong lời anh, những chuyện đã qua tựa như một giấc mơ tràn vào đầu cậu. Lý Dật Sơ quay

người bước về xe của mình. Cậu không thể đứng đây nói chuyện với Lương Huyền được nữa, một câu cũng không.

Lương Huyền nhìn theo bóng lưng kia, đến khi cậu sắp ngồi vào xe mới gọi một tiếng, “Lý Dật Sơ.”

Tay Lý Dật Sơ ngừng lại trên cạnh cửa.

“Sau này... hợp tác vui vẻ.”

Lý Dật Sơ mở cửa xe ngồi vào, trong nháy mắt đó cậu còn có suy nghĩ cứ như vậy mà lái khỏi Thượng Hải. Cậu thừa nhận bản thân mình từng vô số lần tưởng tượng tới cảnh gặp lại Lương Huyền, nhưng đến khi thật sự nhìn thấy anh thì chỉ muốn chạy trốn theo bản năng. Ngoài ra, không có đường lui, không có tương lai.

Lương Huyền lái như bay về nhà, căn nhà trọ này là công ty sắp xếp cho anh, tầng trệt rất cao, trang trí theo phong cách hiện đại tối giản. Sau khi vào cửa anh liền đi tới tủ rượu trong phòng làm việc lấy một chai rượu vang đỏ ra, cử chỉ tao nhã cố gắng học tập nhiều năm giờ phút này đều bị quăng ra sau đầu. Anh trực tiếp tu rượu ừng ực, uống một hơi hết nửa chai mới cầm theo nó bước ra ban công.

Dưới lầu vạm ngời nhà sáng đèn, hình thành sự chênh lệch rõ ràng với căn phòng lạnh lẽo tịch mịch sau lưng anh.

Lương Huyền đứng hứng gió ngoài ban công rất lâu, chờ dáng vẻ của người kia trong đầu từ từ mờ hồ, mới xoay người vào phòng ngủ tắm rửa.

Làm mọi thứ xong Lương Huyền lại ngủ không được ngon giấc. Bảy giờ anh đến công ty, đi ngang qua lầu bốn thì nhìn thấy đèn trong phòng quản lý đã sáng, bên trong cửa sổ thủy tinh thả một tấm chớp che chắn tầm mắt, chỉ có thể nhận ra bóng người mơ hồ. Lương Huyền không cần nhìn kỹ cũng biết đó là Lý Dật Sơ. Anh liền đổi hướng tiến lại gõ cánh cửa kia.

Lý Dật Sơ đang vừa ăn bánh mì vừa vẽ sơ đồ tư duy, nghe thấy tiếng gõ cũng không ngẩng đầu lên, “Mời vào.”

Một lúc lâu sau vẫn không nghe thấy tiếng nói, cậu buồn bực ngẩng đầu lên, “Ai sao lại không nói –”

Lý Dật Sơ ngậm nửa ổ bánh mì trong miệng, sững sờ tại chỗ.

Lương Huyền, “Hôm qua mới gặp, hôm nay đã không nhận ra?”

Lý Dật Sơ nuốt bánh mì vào, “Anh, anh có việc gì à?”

Trên mặt Lương Huyền mang theo vẻ trêu tức, vươn tay cầm lấy sơ đồ Lý Dật Sơ đang vẽ lên xem, mấy giây sau liền vứt lại xuống bàn, “Đây đã là khái niệm ba năm trước ở nước ngoài, cậu không biết sao?”

Lý Dật Sơ, “Có thể trình độ kỹ thuật trong nước còn chưa bắt kịp nước ngoài.”

Lương Huyền, “Tôi còn tưởng phòng kế hoạch phải đi trước bộ phận kỹ thuật, thì ra không phải.”

Một câu nói hời hợt, ý trào phúng mười phần, nói xong liền rời khỏi văn phòng.

Lý Dật Sơ ném nửa ổ bánh mì còn dư lại qua một bên, mở máy tính ra lên mạng, bàn phím lọc cọc gõ vang. Thấm thoát đã hơn một tiếng trôi qua, trợ lý giám đốc Tiểu Nghiêm gõ cửa phòng cậu, chen nửa người vào nói, “Anh Lý, giám đốc Lương nói chín giờ sẽ mở cuộc họp giữa phòng kế hoạch và phòng kỹ thuật, anh chuẩn bị một chút nha.”

Lý Dật Sơ dùng sức gõ mạnh phím Enter.

Tiểu Nghiêm giật mình, nơm nớp lo sợ, “Híc, cuộc họp sẽ kéo dài ba tiếng, giám đốc Lương nói mọi người nhớ ăn no rồi hãy lên.”

Mặt Lý Dật Sơ không hề có cảm xúc, “Biết rồi.” Liếc mắt nhìn bánh mì bên cạnh, chẳng còn khẩu vị.

Trước đến giờ Lý Dật Sơ có một thói quen, lúc họp cậu không thích tranh luận tay đôi với lãnh đạo hoặc cấp dưới, thông thường đều chờ người khác nói hết quan điểm rồi mới nêu rõ ý kiến của mình, trong quá trình đôi bên phát biểu tốt nhất không nên cắt ngang nhau.

Nhưng bây giờ cậu còn chưa nói tới hai mươi phút đã bị Lương Huyền cắt lời năm, sáu lần.

Từ khái niệm đến quy trình, từ nhu cầu đến mở rộng, gần như mỗi mồn chi tiết đều bị nêu ra một đồng lớn khuyết điểm.

Dù thiếu nhạy bén như Lộ Tân cũng có thể cảm giác được Lương Huyền đây là đang cố ý kiểm soát. Đồng nghiệp bên phòng kỹ thuật ngồi đối diện, Lộ Tân càng nhìn một hàng kia càng ngứa mắt, vất vả lắm mới tìm được một kẽ hở Lương Huyền không lên tiếng liền mở miệng nói, “Giám đốc Lương, nếu như anh nghĩ mọi thứ của

phòng kế hoạch chúng tôi đều không ổn, vậy phòng kỹ thuật của các anh cứ bao hết là được.”

Lý Dật Sơ biết Lộ Tân là một người thẳng tính, trước giờ đều vậy. Hắn nói ra lời cậu muốn nói nhất, dù ánh mắt Lý Dật Sơ quăng cho hắn một ý cảnh cáo nhưng khóe miệng vẫn vô tình cong lên.

Lương Huyền đặt bút xuống tựa vào ghế, nhàn nhạt nói, “Nếu như mọi thứ các cậu đều làm được, có thể lập kế hoạch còn có thể viết mã, vậy sao lại cần chúng tôi?”

Lộ Tân đang muốn phản pháo thì bị Lý Dật Sơ đè vai lại, “Lộ Tân nói thẳng, giám đốc đừng để ý. Vậy đi, chúng ta bắt đầu lại từ đầu, chỉ cần anh cảm thấy có chỗ không vừa lòng thì chúng tôi sẽ làm lại lần nữa.”

Tầm mắt Lương Huyền rơi xuống cánh tay Lý Dật Sơ đang đè trên vai Lộ Tân, chậm rãi mở miệng, “Không cần bắt đầu lại từ đầu, từ chỗ chúng ta vừa thảo luận đến lúc này, trước đó làm lại hết đi. Phần sót lại chúng ta xem xét sau.”

Toàn bộ nhân viên phòng kế hoạch, “...”

12 giờ, cuộc họp khổ sở nhất từ trước tới nay của phòng kế hoạch cuối cùng cũng kết thúc. Lương Huyền nói với Tiểu Nghiêm, “Thông báo một chút, buổi chiều mở cuộc họp với phòng kinh doanh và phòng khách hàng.” Nói xong mới nhìn mọi người trong phòng, “Tan họp.”

Sau khi ra khỏi phòng họp quản lý Chu bên phòng kỹ thuật mới lại gần Lý Dật Sơ, “Chú em à, hôm nay tôi không thể nói lời nào, chú đừng có ôm hận lên phòng kỹ thuật chúng tôi nha.”

Lý Dật Sơ, “Sao có thể.”

Quản lý Chu, “Việc nào ra việc đấy, tan làm rồi thì không bàn công việc nữa, buổi trưa đi đâu ăn cơm?”

Lý Dật Sơ, “Ừm, có đặt thức ăn ngoài.”

Cuộc họp hôm nay phòng kế hoạch bị làm bể mặt, quản lý Chu có ý định mời cậu ăn bữa cơm hòa hoãn lại một chút, lắc đầu nói, “Thức ăn ngoài sao có thể ăn no chứ, nhìn cậu còn đang trẻ tuổi này, không ăn no thì sao có sức làm việc. Đi thôi, đến quán đồ cay Tứ Xuyên đổi diện ăn chút gì.”

Lý Dật Sơ còn chưa kịp từ chối thì đã bị quản lý Chu đẩy vào thang máy, đáng chết là trong thang máy chỉ có hai người, một trong số đó chính là Lương Huyền.

Quản lý Chu đẩy mạnh Lý Dật Sơ, tự mình đứng gần nút lệnh. Thang máy dừng lại ngay lầu bốn, một nhóm người ủa vô khiến Lý Dật Sơ phải lui vào trong, trong nháy mắt cúi đầu liền nhìn thấy Lương Huyền đang vươn tay ngăn cản những người trước mặt chen lấn cậu. Lý Dật Sơ gục đầu xuống nhìn cánh tay chặn trước người mình, trong trí nhớ chợt lóe lên cảnh năm ấy bọn họ cùng đi xe buýt, Lương Huyền cũng như thế này, theo bản năng mà ngăn cản đám người chen lấn hộ cậu. Khóe mắt Lý Dật Sơ chưa xót, quay đầu nhìn sang bên khác.

Thang máy đến lầu một, mọi người hồi hải ra ngoài, Lương Huyền và Lý Dật Sơ cũng đồng thời bước ra khỏi thang máy. Quản lý Chu cười hỏi Lương Huyền, “Giám đốc Lương đi đâu ăn cơm?”

Lương Huyền, “Tôi vừa tới nơi này, nhà hàng cũng không rành lắm, mọi người đi đâu?”

Quản lý Chu nghe ra ý tứ trong lời anh, vội vàng đáp, “Chúng tôi đến quán đồ cay Tứ Xuyên đối diện, đây là nhà hàng nổi tiếng nhất nơi này, giám đốc Lương có muốn cùng đi không? Ba người dù sao cũng náo nhiệt hơn hai mà phải không?”

Lương Huyền nở nụ cười, “VẬY CŨNG TỐT.”

Ba người chọn chỗ ngồi gần cửa sổ, hai bên bàn chữ nhật là mấy chiếc ghế nệm. Quản lý Chu nhường cho Lương Huyền vào trước, sao đó mới đẩy Lý Dật Sơ về phía bên kia còn mình thì ngồi cạnh anh. Nhân viên phục vụ đưa thực đơn lên, quản lý Chu nhìn Lương Huyền, “Để vị này gọi trước đi.”

Lương Huyền từ chối, “Tôi chưa quen lắm, mọi người gọi đi, tôi ăn gì cũng được.”

Quản lý Chu nhận lấy thực đơn, vừa xem vừa nói với Lý Dật Sơ, “Chú em, chú thích ăn cay đúng không? Tôi còn nhớ lần trước liên hoan, cuối cùng một mình chú đánh bại cả hai thằng nhóc Hồ Nam trong phòng chúng tôi.”

Lý Dật Sơ, “Gọi hai món không cay đi, Lương Huyền anh ấy...”

Quản lý Chu nghe Lý Dật Sơ gọi thẳng tên Lương Huyền liền buồn cười nhìn bọn họ, “Hai người quen nhau à?”

Lương Huyền, “Bạn học cũ.”

Lý Dật Sơ, “Không quen lắm.”

Hai người trăm miệng một lời.

Lương Huyền nghe thấy ba chữ kia xong lập tức liếc mắt nhìn Lý Dật Sơ, nửa ngày sau mới cười cười như tự giấu.

Quản lý Chu, “Nếu là bạn học cũ thì dễ nói chuyện rồi, sáng nay tôi còn lo lắng sau này người của hai phòng chúng ta không hợp nhau, thì ra các cậu đã có giao tình, nếu vậy thì sẽ không vì công việc mà tổn hại đến tình cảm, tôi đây cũng an tâm.”

Cơm dọn ra xong Lý Dật Sơ không nói lời nào mà chỉ cúi đầu ăn, ngược lại Lương Huyền và quản lý Chu trò chuyện rất vui vẻ, không phải tán gẫu về kinh tế thì cũng trò chuyện về phong cảnh ven biển. Trong ấn tượng của Lý Dật Sơ, Lương Huyền sẽ không nói nhiều lời với ai như vậy.

“Nói thế thì cậu chỉ mới làm ở tổng bộ chưa tới một năm? Vì sao lại đến phân bộ vậy? Ở tổng bộ không phải càng tốt hơn sao?” Quản lý Chu nghe Lương Huyền kể là tự anh xin đến phân bộ, cực kỳ khó hiểu.

Lương Huyền đặt đũa xuống dùng khăn giấy lau miệng, liếc mắt nhìn quản lý Chu rồi nhếch miệng, “Tuổi của tôi cũng không tính là nhỏ, muốn đến Thượng Hải lập gia đình.”

Quản lý Chu cười nói, “Sao thế, mấy cô gái Bắc Kinh không lọt nổi vào mắt xanh của cậu ư?”

“Vậy cũng không phải.” Lương Huyền vẫn bày ra bộ dáng mây bay gió thổi, “Tôi đây là người luyến cựa, chỉ thích một kiểu người.”

Quản lý Chu tò mò hỏi, “Kiểu người gì? Cậu nói ra đi tôi để ý giúp cậu, quay qua quay lại có ai thích hợp sẽ giới thiệu cho.”

Tầm mắt Lương Huyền lệch đi, nhìn thẳng vào Lý Dật Sơ, “Không cần, chuyện như vậy cứ để tôi tự làm.”

Lý Dật Sơ bị ánh mắt kia nhìn vào, một miếng ớt kẹt ngay cuống họng, lập tức sặc tới mức muốn trào cả nước mắt, vịn lấy cạnh bàn nghiêng người ra ngoài ho khan liên tục.

Lương Huyền đứng lên rót ly nước ấm đưa tới tay cậu, Lý Dật Sơ lại vung vung tay. Anh cứ không động đậy mà duy trì tư thế ấy. Lý Dật Sơ liếc mắt một cái, rũ mi nhận lấy ly nước đưa lên miệng uống một ngụm lớn.

Bữa cơm này ăn đến mức Lý Dật Sơ suýt chút đau dạ dày, hai người còn lại nói liên miên tới gần giờ làm mới thỏa mãn gọi nhân viên phục vụ tới tính tiền. Lý Dật Sơ không định xen vào, cúi đầu gặm sạch một đĩa chân gà ngâm tiêu trước mặt, xương xếp thành cả một núi nhỏ. Lúc ra khỏi nhà hàng cảm giác như đôi môi bị vô số con kiến bu lại cắn, cậu hít một hơi nói với quản lý Chu, “Tôi đi mua nước một chút, các anh về trước đi.”

Quản lý Chu cùng với Lương Huyền về công ty, kỳ lạ phát hiện anh đột nhiên không nói gì, dường như người hiền hòa hay nói và người trước mắt này không phải là một.

Lương Huyền trở lại văn phòng, chuẩn bị tài liệu cho cuộc họp buổi chiều. Bên trong hòm thư là phương án phòng kế hoạch gửi tới, sau khi mở ra xem tầm mắt anh liền dừng lại trên ba chữ ‘Lý Dật Sơ’ ngay chỗ ký tên. Anh biết phần phương án này nhất định không được thông qua.

Chỉ cần Lý Dật Sơ không phải kẻ ngu, cậu sẽ có thể cảm nhận được Lương Huyền là đang nhắm vào mình.

Lương Huyền lấy tay vuốt nhẹ ba chữ trên màn hình, hận cậu sao? Đến chính anh cũng không nói rõ được.

Có điều nếu như không dùng ‘hận cậu’ làm lý do, vậy thì lấy cớ gì mà xuất hiện trước mặt cậu đây?

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 33

93378ca4e6c52ff253ddb1c89bbd7d

Sáu giờ tan sở, Lý Dật Sơ vẫn như mọi khi ở lại văn phòng làm việc. Lộ Tân gõ cửa rồi bước vào, dựa người lên bàn, “Buổi tối về sớm chút nha?”

Lý Dật Sơ, “Làm gì?”

Lộ Tân cười hề hề khả ố, “Hôm nay là sinh nhật vợ tôi, bảo tôi tới mời cậu đến nhà ăn bữa cơm.”

Lý Dật Sơ ngẩng đầu nhìn hắn, “Sinh nhật vợ cậu gọi tôi làm gì? Làm kỳ đà à?”

Lộ Tân, “Nghe cậu nói kìa, tôi là loại có phúc quên anh em sao? Hôm nay vợ tôi cũng mời mấy cô bạn tới, đều còn trẻ tuổi cả, cậu đến rất thích hợp.”

Lý Dật Sơ, “Tôi sợ đám đông, không thích hợp.”

Lộ Tân đang chuẩn bị những nhẽo thuyết phục thì nghe có người gõ cửa, chạy tới mở lại thấy giám đốc Lương đứng bên ngoài.

Lương Huyền cũng hơi bất ngờ vì trong phòng còn có người khác, bước vào nhìn Lý Dật Sơ hỏi, “Bạn sao? Còn phải tìm cậu thảo luận lại một chút về hạng mục sáng nay.”

Lý Dật Sơ đứng lên, “Ồ tôi sắp tan làm rồi. Lộ... Lộ Tân hôm nay sinh nhật, tụi tôi đi uống một chén.”

Lộ Tân đang định nói trí nhớ cậu có vấn đề, tôi bảo là sinh nhật vợ tôi, đã thấy Lý Dật Sơ đứng lên cầm áo khoác trên ghế bước ra ngoài, đành vội vã vung vung tay với Lương Huyền rồi bước theo.

Lương Huyền đứng tại chỗ, biểu tình trên mặt không lộ rõ ý tứ.

Lộ Tân theo Lý Dật Sơ vào thang máy, hiếu kỳ hỏi, “Cậu làm gì mà phải chạy nhanh như vậy?”

Lý Dật Sơ, “Bởi vì có quý.”

“...” Lộ Tân ghen lời, sau đó phản ứng lại, “Cậu đang chỉ giám đốc Lương sao? Quả nhiên cậu cũng không thích anh ta. Xế chiều hôm nay tôi cố ý nghe ngóng, những phòng khác lúc đi họp đều mặt mày hớn hờ, họp xong đều bị anh ta thu phục. Tôi thấy anh ta chính là cố ý chữa mũi dùi vào phòng kế hoạch chúng ta. Cậu nói xem người này có phải có tật xấu không?”

Lý Dật Sơ, “Đừng nói lung tung, phòng kế hoạch bất hòa với bên kỹ thuật, nghề này của chúng ta luôn như vậy.”

Lộ Tân và Lý Dật Sơ quen nhau nhiều năm, hẳn biết cậu không phải quả hồng mềm, chưa bao giờ thấy cậu không phản ứng lại chút gì lúc bị người khác làm khó dễ. Hai bọn họ vào công ty lâu như vậy, Lý Dật Sơ từ công nhân leo lên được quản lý chi nhánh, hiển nhiên đủ mạnh mẽ cương quyết, ngay cả tổng giám đốc đối mặt với cậu còn phải tươi cười ba phần. Kỳ lạ nhất là hai ngày nay cậu như biến thành người khác chỉ trong chớp mắt, mềm nhũn. Lộ Tân như có điều suy tư, “Sao tôi cứ có cảm giác là cậu sợ anh ta vậy?”

Lý Dật Sơ, “...”

Bạn gái Lộ Tân, Trình Tiểu Nam là con gái phương bắc, tính tình hấp tấp nóng nảy còn hơn cả Lộ Tân. Hai người yêu đương một hai năm mà cãi nhau không ngừng, Lộ Tân động một chút là bị đuổi khỏi nhà chạy tới chỗ Lý Dật Sơ ngủ sofa, vậy mà là hai bọn họ càng cãi nhau tình cảm càng tốt, trước mắt thấy được cũng gần sắp kết hôn rồi.

Trình Tiểu Nam thấy Lý Dật Sơ vừa bước vào cửa liền vui vẻ đẩy cậu xuống sofa, “Đến đây ngồi đi, cơm nước sẽ xong ngay thôi, trước hết cứ tán gẫu với bạn em nha.”

Giữa ghế sofa là một cô gái tóc dài yếu điệu, đứng lên vẫy tay với Lý Dật Sơ, “Chào anh.”

Khóe mắt Lý Dật Sơ liếc thấy Lộ Tân và Trình Tiểu Nam cùng lui vào bếp, rốt cuộc nhận ra đây là một buổi xem mắt.

Chuyện xem mắt thế này, chính là để hai bên nam nữ ngồi cùng một chỗ quan sát lẫn nhau, mỗi người vừa đánh giá được đối phương lại vừa giữ được tự tôn. Cô gái kia thấy Lý Dật Sơ vẫn luôn tỏ ra không hứng thú thì cũng biết mình và cậu không có duyên, lập tức chán chĩnh tinh thần, xem như là một lần gặp gỡ bạn bè.

Sau khi tiễn cô gái kia về, Lý Dật Sơ ngồi co người trên ghế sofa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Lộ Tân bước tới, “Con người cậu đúng là không nhận ra lòng tốt.”

Lý Dật Sơ vẫn nhắm mắt như cũ, “Có phải tất cả mọi kẻ đang yêu đương đều nóng lòng làm bà mai cho bạn bè độc thân giống hai người các cậu không?”

Trình Tiểu Nam xì một tiếng, “Một mình anh đỡ bệnh không ai lo, ăn uống tạm bợ, cả ngày chỉ biết cắm mặt ở văn phòng, có gì thú vị chứ, có bạn gái bên cạnh không phải tốt hơn nhiều sao?”

Giọng nói Lý Dật Sơ lười biếng, “Là ai thắng trước bị bạn gái đuổi ra khỏi nhà đến tìm tôi ăn ké ở ké vậy ha.”

Lộ Tân quăng gói vào mặt cậu, “Vũng nước đọng như cậu sớm muộn gì cũng thúi lên.”

Vào nháy mắt bất lấy gói che mặt, gương mặt Lương Huyền đột nhiên xuất hiện trong đầu Lý Dật Sơ, đường nét còn hơi non nớt thuở thiếu thời đã hoàn toàn bị khuôn mặt bây giờ thay thế. Chỉ có mình cậu tự biết, từ ngày đó nhìn thấy bóng lưng Lương Huyền bên ngoài phòng làm việc, vũng nước đọng là cậu đây đã không còn bình tĩnh nữa. Có lẽ ngoài mặt vẫn có thể cố gắng duy trì, nhưng từ đáy lòng lại dâng lên một sức mạnh bề gãy nghiền nát, sớm muộn cũng có ngày hóa thành dòng lũ mãnh liệt tràn ra lần thứ hai.

Hợp đồng vừa mới ký xong lời một khoảng, phòng kế hoạch nhận được tiền thưởng, theo thông lệ thì cả phòng sẽ đi du lịch cùng nhau. Lý Dật Sơ và mấy vị lãnh đạo hợp với tổng giám đốc xong liền quay lại lầu bốn, dựa vào cạnh cửa truyền lệnh, “Tin hot đây, chuyển đi Thái Lan trước tiên chỉ có thể nợ lại với mọi người.”

Một nhân viên kêu rên, “Tôi vừa mới nhận được kem chống nắng —”

Lý Dật Sơ dùng tập tài liệu chỉ chỉ cậu ta, “Cậu có dùng kem chống nắng hay không cũng chẳng khác gì đâu.”

“Anh Lý, tôi đề nghị mua một cái cân để trong phòng làm việc.”

Lý Dật Sơ nhàn hạ thoải mái tán gẫu với mọi người, “Mua về làm gì?”

“Dựa theo cân nặng anh sẽ phát hiện chúng tôi lỗ bao nhiêu vốn vì công ty này.”

Lý Dật Sơ cười, “Sáng nay tôi còn nghe chị Trương nói thịt lợn đang xuống giá.”

“...”

Lý Dật Sơ biết mọi người vừa mới hoàn thành xong một hạng mục nên đều ngóng trông được nghỉ ngơi mấy ngày, hiện giờ chính là lúc ý chí chiến đấu yếu kém nhất. Nhưng cậu là lãnh đạo, nhiệm vụ đến cũng không thể cầm đầu lùi về sau, vì vậy vừa gọi mấy tổ trưởng vào văn phòng vừa nói với những người còn lại, “Không phải mọi người đều khen ngợi thẻ mua sắm siêu thị mùa Trung thu sao? Hai ngày này tôi sẽ đi bán thân cướp về cho các cậu một đồng thẻ mua hàng, làm việc làm việc.”

Cậu nhân viên mua kem chống nắng kia hô lên, “Anh Lý tôi còn mua kem dưỡng da nữa, đưa anh xức cho thơm nha?”

Tiểu Phương xen miệng vào cười nói, “Da Đen cậu né qua một chỗ đi, quản lý Tào bên siêu thị chỉ thích kem dưỡng mùi rượu, mùi khác không thềm ngửi đâu.”

Lý Dật Sơ đẩy đầu Tiểu Phương, “Nếu không cậu đi cùng tôi đi?”

Tiểu Phương lập tức ôm ngực bằng hai tay, “Tôi có vợ, không thể bán thân.”

Mắt thấy chuyện cười càng nói càng lớn, cấp trên trong phòng không kiêng kỵ thô tục mà còn chêm vào chọc cười mọi người, Lý Dật Sơ nhìn mấy cô bé mới vào công ty đỏ hết cả mặt lên, vỗ Lộ Tân đang nhảy nhót tung bừng một phát, “Đừng dạy hư mấy cô bé.”

Mọi người đang náo loạn vui vẻ thì đột nhiên nhìn ra phía sau Lý Dật Sơ không nói gì nữa. Cậu quay đầu lại, Lương Huyền đang gờ tập văn kiện lên giữa chừng nhìn mình.

Lương Huyền có chuyện tìm cậu, kết quả vừa đi đến lầu bốn đã nghe thấy bên trong âm ỉ ồn ào, tới gần cửa thì vừa lúc nghe Lý Dật Sơ đang nói đùa với đồng nghiệp về chuyện bán thân. Anh dương dương tự đắc kẹp tập tài liệu trong tay, “Về yêu cầu, chúng ta còn cần thảo luận.”

Lý Dật Sơ gật gật đầu, sau đó bảo mấy tổ trưởng kia về chỗ của mình trước rồi dẫn Lương Huyền vào văn phòng.

Sáng sớm chưa kịp uống ngụm nước đã bị Trần An kêu lên, Lý Dật Sơ vừa vào phòng liền rót một cốc nước, đồng thời mời Lương Huyền ngồi. Cậu làm việc nhiều năm nên sự chuyên nghiệp được rèn luyện hàng ngày cũng thuộc hàng đầu, tuy rằng người trước mặt khiến lòng cậu không có cách nào bình tĩnh nhưng biểu tình trên mặt vẫn không khác mấy so với bình thường. Hai người ngồi đối diện bên bàn làm việc giải quyết từng thứ từng thứ cần thiết.

Tiêu chuẩn tuyển dụng của nhân viên kế hoạch ngành network không hề cao, thậm chí còn chẳng ít người học ngành không liên quan cũng làm việc này, còn có thể lẫn lộn đến hô mưa gọi gió. Nhu cầu số lượng lớn cộng thêm có nhiều khuôn mẫu để sao chép lại khiến vị trí này luôn nằm trong tình trạng bất quy tắc, nhiều người nhảy vào giữa chừng cứ dựa theo cái có sẵn mà hoa tay múa chân,

vừa không hiểu biết thị trường vừa nhảy vào cái bẫy chết người, phải phụ thuộc vào nhân viên lập trình mà đưa ra kế hoạch. Cho nên trong ngành này nhân viên lập trình nhìn thấy nhân viên kế hoạch, ngoài miệng khen thật sáng tạo thật trâu bò, nhưng trong lòng lại nghĩ đối phương đúng là kẻ ngu ngốc thiếu hiểu biết. Kỹ thuật và kế hoạch trong ngành dường như càng lúc càng khó chung sống hòa bình.

Lý Dật Sơ hồi còn ở Hạ Môn là một nhân viên lập trình, bị người hô đến gọi đi không nói gì, tâm huyết mười ngày nửa tháng thường xuyên vì một câu của phòng kế hoạch mà phí thêm ba tháng sửa lại, cho nên sau khi tới Thượng Hải cậu liền có ý định chuyển hướng sang kế hoạch. Dù sao ngành này cũng không thiếu nhân viên lập trình, có điều lại vô cùng thiếu người vừa biết tạo mã vừa biết lập kế hoạch. Cũng bởi vì bối cảnh chuyên nghiệp này mà Lý Dật Sơ mới sống hòa bình được với quản lý Chu trong công ty, không bị đám trạch nam bên phòng kỹ thuật mắng mỏ sau lưng đến chết, ít nhất khi bên đối tác nêu ra những yêu cầu trên trời thì cậu có thể dùng góc độ nhân viên lập trình mà xác định xem làm được hay không, chứ không phải một mực phục tùng bên kia.

Nhưng dù vậy, mỗi lần xác định yêu cầu đã được duyệt đều là giai đoạn giương cung bạt kiếm giữa lãnh đạo phòng kế hoạch và phòng kỹ thuật.

Phòng kế hoạch cũng đã quen với việc mỗi lần xác định yêu cầu quản lý Chu đều đến văn phòng, không quá mười phút thì bên trong sẽ bắt đầu tranh cãi gay gắt ầm ĩ lên. Nhưng lần này từ lúc Lương Huyền đi vào đến lúc bước ra khoảng tầm hai tiếng, vậy mà một chút động tĩnh cũng không có.

Lộ Tân liếc mắt nhìn Lương Huyền bước ra khỏi cửa, vẫn gương mặt như khúc gỗ kia, không nhìn ra được là vui vẻ hay tức giận. Có điều hẳn hiểu rõ Lý Dật Sơ, trong công việc thì nửa centimet cũng không nhường, coi bộ lần này cả hai đã nhất trí được với nhau? Vậy cũng thật thuận lợi.

Kết quả buổi chiều liền chứng minh Lộ Tân đã quá lạc quan.

Vốn là cuộc họp toàn bộ nhân viên hai phòng, vì Lý Dật Sơ và bên kỹ thuật anh tới tới đi không nhường nhau lấy một bước mà Trần An đành phải tạm dừng, đuổi hết những người không liên quan ra ngoài làm việc, chỉ giữ lại vài vị lãnh đạo bên trong.

Phòng kỹ thuật có Lương Huyền làm chỗ dựa, nhân viên lập trình nói chuyện chẳng thêm khách khí. Lý Dật Sơ bị bọn họ ép buộc như thế rốt cuộc cũng hết khắc chế nổi. “Yêu cầu bên kia tôi đã cố gắng hết sức lược đi những phần không thể thao tác, nếu còn giảm bớt phần còn dư lại thì chúng ta đến tiền lời cũng đừng mong cầm được!”

Tổ trưởng bên phòng kỹ thuật mở miệng, “Không phải chúng tôi không muốn làm, chương trình chạy không được thì phải làm lại cho bọn họ, lúc đó hoặc là kéo dài thời hạn hoặc là phá hợp đồng, đừng nói tới tiền lời, có khi đặt cọc còn phải bồi thường ngược lại đó.”

Lương Huyền giống như bàng quan, cả cuộc họp này rất ít lên tiếng, chỉ ngầm tỏ vẻ đồng ý với kiểu phách lối của phòng kỹ thuật, mặc bọn họ lấy mã số ra ép người.

Lý Dật Sơ không cãi nhau với bọn họ nữa, bước tới ngồi xuống trước máy vi tính, nhập vào một địa chỉ mạng rồi gõ một đồng mã, bùm bùm cọc cọc, tiếp đó dựa theo văn bản yêu cầu của bên đối tác

đã vạch ra mà viết một chương trình nhỏ tương tự, hình ảnh đơn giản chỉ là một chú chó đồ họa, thế nhưng sau khi cậu cắt đổi trang hiển thị thì nó liền làm ra động tác như yêu cầu của bên kia, nhân viên lập trình cũng đành ghen hòng.

Mặc dù chương trình thô sơ này của Lý Dật Sơ còn cách xa vạn dặm so với yêu cầu, nhưng như vậy đã đủ để chứng minh điều cậu đưa ra hoàn toàn thực hiện được, có điều chỉ là nhân viên lập trình không muốn tốn nhiều công sức đi sâu vào mà thôi.

Rất nhiều nhân viên kế hoạch không hiểu chút gì về lập trình, một khi bên lập trình nói không làm được thì kế hoạch chỉ có thể quay lại gặp đối tác thay đổi yêu cầu. Tuy rằng nhìn bề ngoài là kế hoạch lãnh đạo lập trình, thực tế nếu họ không có hiểu biết vững vàng về lập trình thì chỉ có thể bị bên lập trình lừa gạt.

Rốt cuộc Lương Huyền cũng mở miệng, “Suy nghĩ này quả thật có thể thực hiện, thế nhưng thời gian hai tháng là quá ít, cho nên vừa nãy đồng nghiệp bên phòng kỹ thuật lo lắng cũng không phải không có lý. Ngược lại tôi có một ý này, mọi người xem xem.” Lương Huyền cũng đi đến cạnh máy tính kia, trước khi Lý Dật Sơ đứng dậy đã trực tiếp vươn tay thay đổi mã hóa trong máy, xong còn đổi chú chó vừa nãy của Lý Dật Sơ thành một con thỏ con, tiếp đó để nó biểu thị hiệu quả cho mọi người xem.

Lý Dật Sơ thừa dịp anh nhắc cánh tay ra, lập tức đứng lên quay lại chỗ ngồi của mình.

Trần An bỗng nhiên phát hiện bầu không khí từ gương cung bật kiếm chuyển thành âm u chết người. Lý Dật Sơ không nhiều lời nữa, phòng kỹ thuật thì đang ghen hòng, chỉ có Lương Huyền dò hỏi hai bên. Trần An mờ mịt không hiểu thế này là sao?

Lý Dật Sơ trước sau vẫn không ngẩng đầu lên nhìn hình chiếu trên vách tường, dường như chú thỏ đang nhảy qua nhảy lại trên màn ảnh kia là mảnh thú gì đó, khiến cho cậu đột nhiên mất sạch sự sắc bén bức người vừa nãy.

Trước khi tan tầm Lý Dật Sơ hẹn với quản lý Tào Phương của Phúc Vạn. Tào Phương trăm công nghìn việc bảo ngư hải sâm chưa bao giờ thiếu, nhưng mỗi lần Lý Dật Sơ hẹn hẳn, hẳn đều sẽ chạy tới. Cho nên lần này Lý Dật Sơ ngồi ở chỗ cũ gọi xiên nướng và bia sẵn chờ hẳn.

Tào Phương đã ngoài ba mươi, mỗi ngày đắm chìm trong tửu trì nhục lâm*, hiếm có nhất là vẫn giữ được vóc dáng hoàn hảo lứa được cả thiếu nữ mười tám. Lúc trước hẳn và Lý Dật Sơ quen nhau trên bàn nhậu, công ty Lý Dật Sơ hợp tác với một đơn vị chuyên nghiệp của viện nghiên cứu, Tào Phương đang cố hết sức chen vào trong chào hàng thẻ mua sắm đương nhiên cũng có mặt, sau khi ăn xong say đến ngã trái ngã phải, biết Lý Dật Sơ tiện đường với mình liền đi ké xe về nhà. Tào Phương nhớ ơn đi nhờ này liền tìm cách mời lại, thường xuyên lui tới một hồi hai người liền trở thành bạn bè. Hẳn có một cậu con trai hơn ba tuổi, mỗi lần nhìn thấy Lý Dật Sơ đều gọi bằng anh, Lý Dật Sơ thấy bối phận này khiến mình chịu thiệt nên nhiều lần làm bộ lừa nhóc con gọi bác.

* Tửu trì nhục lâm – 酒池肉林: chỉ rượu thịt rất nhiều. Hình dung sinh hoạt cực đoan xa xỉ xa hoa.

Tào Phương là nô lệ của con trai, thằng nhóc gọi bác mấy lần, hẳn uống nhiều vào cũng ôm vai Lý Dật Sơ gọi bác. Hai người ngồi trong một tiệm ăn lớn thuộc siêu thị của hẳn, hiện giờ trời lạnh buốt ăn đồ nướng không nóng nực như mùa hè, đây đúng là điều Lý Dật Sơ thích. Cậu quả thực sợ cảnh bàn ăn mùa hè lượn lờ bốc khói.

Tào Phương vừa nghe Lý Dật Sơ lại muốn xin thẻ liên khinh bỉ nói, “Chưa từng thấy ai làm sếp như cậu, người ta là làm trâu làm ngựa cho sếp, cậu lại vì thuộc hạ mà làm trâu làm ngựa.”

Mấy năm trước Lý Dật Sơ sống ở phía nam khẩu vị thanh đạm, sau khi đến Thượng Hải áp lực quá lớn nên khẩu vị không tốt, chuyên môn đến quán đồ cay Tứ Xuyên ăn cơm. Thứ như ớt trái thế này ban đầu đừng nghĩ tới chuyện ăn, hiện giờ tới xiên nướng cũng phải là loại cay đặc biệt mới nuốt được. Hai người đã diệt xong một chậu lớn, miệng Lý Dật Sơ cay đến đỏ chót, “Đều không thể đắc tội được mà.”

Tào Phương, “Mời tôi một bữa cơm là được, sau này không được bỏ tiền ra mua mỹ phẩm cho chị dâu cậu nữa.”

Lý Dật Sơ đã có chút say rồi, “Được.”

Tào Phương thấy cái kiểu này của cậu cũng có chút không đành, không phải đau lòng vì tiền mà đau lòng người anh em liều mạng vì công việc này. Hắn còn nhớ lần đầu tiên nhìn thấy Lý Dật Sơ, trông nho nhã như vậy mà uống rượu vào có thể hạ gục cả một bàn người. Tào Phương lớn hơn cậu không bao nhiêu tuổi, một bữa cơm nốc nhiều như vậy bảo đảm phải nằm một ngày mới hồi phục lại được, kết quả hôm sau hắn liền thấy Lý Dật Sơ trời chưa sáng đã xách cặp đi làm.

Cho dù là một con lừa cũng không chịu nổi hao tổn đến mức đó. Nhưng mà có thể Lý Dật Sơ có thiên phú dị bẩm, trong trí nhớ của Tào Phương chưa bao giờ thấy cậu đau đầu sổ mũi, mỗi lần gặp đều rải hai chân dài bước nhanh như gió.

Lương Huyền làm việc tới hơn tám giờ, lúc xuống qua lầu bốn liền liếc mắt nhìn vào trong, hơi bất ngờ vì Lý Dật Sơ về sớm như vậy. Anh lái xe về nhà, ngang qua một loạt cửa hàng lớn lại bỗng dừng thẳng xe.

Lý Dật Sơ và Tào Phương ngồi đối diện nhau, trước mặt chồng đầy xiên que và vỏ bia. Tào Phương uống say rồi nói chuyện không ngừng. Lý Dật Sơ thực ra lại thích những lúc như vậy, mỗi ngày chạy giữa nhà trọ và công ty, có đôi lúc cậu cảm thấy bản thân mình chỉ như một cỗ máy có thể hô hấp. Tào Phương là người nói nhiều, có một người vợ hiền lành chất phác, có một đứa con trai ngây thơ hoạt bát, trò chuyện giết thời gian thú vị vô cùng, khiến cho Lý Dật Sơ có một loại cảm giác chân thật.

Lương Huyền trong xe nhìn Lý Dật Sơ ngồi bên một bàn đầy dầu mỡ vừa ăn vừa cười với người đàn ông trung niên khác. Anh có thể nhận ra cậu đã hơi say rồi, thân thể ngã về trước tựa vào mép bàn, đầu cũng lay động nhiều lần.

Lương Huyền nhớ đến Lý Dật Sơ mặt mày giận dữ trong cuộc họp hôm nay, tranh cãi với phòng kỹ thuật một bước cũng không nhường, giống như một kẻ ôn hòa treo đầy thuốc nổ trên người. Anh biết Lý Dật Sơ trước năm bảy tuổi chính là người không biết cái gì gọi là nhường nhịn và khiêm tốn, sau đó chậm rãi trở nên ngoan ngoãn nghe lời, dù là ai nhìn vào cũng cảm thấy cậu là một thiếu niên khiến nhiều người yêu thích. Có điều chỉ có mình Lương Huyền là hiểu rõ, từ trong xương cốt cậu vẫn là một kẻ bất khuất như cũ.

Ngồi ven đường gần một tiếng, cuối cùng hai người kia cũng gọi ông chủ đến tính tiền. Bước chân Lý Dật Sơ bất ổn, hai người cứ như con lật đật đi về phía trước. Lương Huyền lái xe chậm rãi

theo sau, mãi đến khi nhìn Lý Dật Sơ đi vào một tiểu khu, lại đợi đến khi một căn phòng nào đó sáng đèn lên mới quay đầu lái xe đi.

Hai tháng trước trong mạng nội bộ ở tổng công ty, Lương Huyền nhìn thấy danh sách quản lý mới bổ nhiệm của mỗi phòng ban. Lúc anh nhìn thấy tên Lý Dật Sơ cùng chứng minh của cậu, phải bối rối hồi lâu mới tin chắc chính mình không xuất hiện ảo giác. Anh lập tức gấp gấp xin công ty điều mình đến Thượng Hải, vị trí của anh ở tổng bộ rất quan trọng, vì để bọn họ đồng ý cho mình đi mà Lương Huyền đã đưa ra kỳ hạn một năm. Một năm sau nếu như thành tích của phân bộ không tăng lên thì sẽ quay về tổng công ty. Thực ra Lương Huyền không hề nghĩ xem mình muốn đến Thượng Hải làm gì, những hành động này đều là lựa chọn bản năng sau khi nhìn thấy tên Lý Dật Sơ. Anh không biết cậu về nước lúc nào, không biết cậu đã sống ra sao, có phải đã có người yêu mới rồi không. Anh chỉ hướng về cái tên kia, được ăn cả ngã về không mà đến Thượng Hải.

Anh tập luyện vô số lần, chuẩn bị hết tất cả mọi thứ, bày ra một khuôn mặt lạnh lùng bước vào căn phòng họp kia.

Nhưng chính là liếc mắt một lần lại không tài nào dời đi được nữa, cho nên anh chỉ có thể rũ mắt xuống che khuất con ngươi.

Tựa như nhiều năm trước đây, Lý Dật Sơ mười mấy tuổi nhảy từ sau giá bóng rổ ra trước mặt anh. Buổi trưa bình thường, sân bóng rổ bình thường, nhưng không biết tại sao trong chớp mắt ấy anh như thấy được khung cảnh đẹp nhất thế gian này, không còn nhìn được thứ gì khác nữa.

Giờ phút này rốt cuộc anh cũng phát hiện, cho dù là cách bao lâu, Lý Dật Sơ luôn luôn đứng giữa khung hình kia.

Lương Huyền về đến nhà, di động nhận được tin nhắn của bạn thân từ Bắc Kinh gửi đến, “Gặp được rồi à?”

Lương Huyền trả lời, “Ừ.”

— Tính thế nào?

— Không về Bắc Kinh nữa.

— Đệt... Thấy sắc quên bạn.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hấm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 34

Đối với phòng kế hoạch mà nói, thời gian đau khổ nhất mỗi hạng mục chính là giai đoạn xét duyệt, lần lượt họp hành thảo luận phương án, không ngừng bác bỏ không ngừng sửa chữa, dẫn vật về tinh thần lớn hơn nhiều so với mệt mỏi thể xác. Càng nguy hiểm hơn là, bây giờ trên đầu bọn họ còn có một vị giám đốc khắp nơi đều nhìn phòng kế hoạch không vừa mắt.

Sau lần thứ bảy bị bác bỏ toàn diện, Lý Dật Sơ ôm sổ ghi chép cùng nhân viên bước ra khỏi phòng họp, mọi người ai ai cũng nhìn như xác chết, trở lại văn phòng dưới lầu bốn xong liền dồn dập nằm úp sấp lên bàn làm việc thở dài.

Lý Dật Sơ nhìn trạng thái mọi người, biết rằng nếu như còn hỏi thúc bọn họ sửa chữa thì hiệu suất nhất định sẽ thấp hiếm có. Vì vậy cậu liền đích thân gọi điện thoại cho tổng giám đốc xin cho cả phòng nghỉ một ngày, tổng giám đốc thoải mái đồng ý.

Lý Dật Sơ đứng ngay cửa phòng làm việc cao giọng nói, “Tối nay tan làm tôi mời mọi người đi hát, ngày mai thả cho mọi người một ngày ở nhà nghỉ ngơi.”

“Ôi — Anh Lý em yêu anh —”

Sau khi tan tầm mấy người đồng nghiệp có xe đều xuống bãi đỗ lái xe ra trước cửa công ty chờ những người khác, đông đủ rồi thì chạy đến một KTV cách công ty khá xa. Trên xe Lý Dật Sơ chở thêm

4 người, một vị tổ trưởng là nam, còn lại là ba nhân viên nữ. Dọc đường mọi người cứ ríu ra ríu rít kể tội Lương Huyền trong cuộc họp hôm nay.

Lý Dật Sơ nghe được tên Lương Huyền từ miệng người khác vẫn có một loại cảm giác khó nói. Cậu biết rõ đồng nghiệp trong phòng đều bị mình liên lụy, cho nên dọc đường cũng không ngăn cản mọi người thỉnh thoảng lại chửi mắng quá đáng.

Một đồng nghiệp nữ nói, “Trước đây mỗi lần em ghi biên bản đều để trống trang đầu tiên, trang thứ hai mới viết lên, tiện cho mỗi lần sửa chữa gì đó. Nhưng bây giờ không đủ dùng luôn, mỗi ngày đều sửa vài trang, lần nào em cũng phải lật từng tờ ra nhìn.”

Một người khác nói, “Chị chỉ cho em một cách khác, cứ đặt tên theo ngày đi, ví dụ như hạng mục 0911.1, 0911.2,... như vậy ứng theo ngày họp mà em sẽ biết ngay ghi chép ở chỗ nào.”

Đồng nghiệp kia trả lời, “Nhưng nếu đụng phải cuộc họp với giám đốc Lương thì em đây đếm từ 1 đến 100 không đủ quá.”

Bên trong xe ồn ào cười to.

Lý Dật Sơ cũng mỉm cười lắc đầu.

Bình thường Lý Dật Sơ không bao giờ tự cao tự đại, cấp dưới cũng không sợ cậu, thấy cậu cười liền hỏi, “Anh Lý, em nhớ trước đây có lần tổng giám đốc không ủng hộ phương án của chúng ta, anh đều dựa vào lý lẽ mà tranh luận với hấn, hiện giờ sao giám đốc Lương nói gì anh cũng nghe vậy?”

Người ngồi trên ghế phụ là lão Quan tổ trưởng, nhân viên kỳ cựu trong công ty, thời gian làm việc ở đây so với Lý Dật Sơ còn lâu hơn,

năng lực làm việc giống nhau nhưng lại am hiểu cực kỳ về nội bộ công ty, nghe vậy liền cười nói, “Các cô đây không hiểu đâu, quản lý chúng ta làm vậy là sáng suốt nhất. Giám đốc Lương kia được tổng bộ phái tới rèn luyện, một năm sau sẽ trở về thăng chức. Nếu chúng ta cứ liều chết với cậu ấy thì sẽ không có gì tốt, chi bằng dụ dỗ cậu ta một năm, chờ người đi rồi không phải chúng ta lại tự do sao.”

Tay lái của Lý Dật Sơ lệch đi, vội vã phanh xe, “Một năm?!”

Lão Quan nhìn vẻ mặt khiếp sợ của cậu, lắp bắp nói, “Đúng, đúng vậy.”

Lý Dật Sơ: “Làm sao anh biết?”

Lão Quan, “Tôi có người bạn làm trong phòng nhân sự ở tổng bộ nên nghe cậu ta nói vậy. Giám đốc Lương đến phân bộ làm đẹp hồ sơ thôi, giấy tờ và những thứ khác vẫn còn ở tổng công ty, một năm sau sẽ quay về.”

Ngón tay Lý Dật Sơ siết mạnh tay lái, trước đây không lâu Lương Huyền nói trên bàn cơm rằng đến Thượng Hải để lập gia đình, chỉ là một câu nói đùa?

Lão Quan thấy sắc mặt cậu khó coi, cẩn thận hỏi: “Quản lý Lý, làm sao vậy?”

Lý Dật Sơ lấy lại tinh thần, “Không có gì.”

Cả đêm nay Lý Dật Sơ đi hát vẫn luôn mất tập trung, cấp dưới chọn mấy bài cậu hay hát cũng bị phát tay từ chối, chỉ bưng chén rượu ngồi trong góc sofa nốc từng ngụm từng ngụm vào.

Lý Dật Sơ nhìn rượu trong ly, cậu đã quên mất từ khi nào bản thân bắt đầu uống rượu, tình cờ có lần sau khi say đầu óc đau như sắp nứt ra, cậu từng hạ quyết tâm cai rượu, thế nhưng lần tiếp theo nhìn thấy thứ này liền không nhịn được thưởng thức. Thật giống như Lương Huyền, từ khoảnh khắc gặp lại anh cậu đã biết mình sẽ nhanh chóng xong đời, trong lòng trong mắt tất cả đều là anh, một câu nói một động tác đều khắc sâu vào đầu cậu, biết rõ đáng sợ nhưng một bước cũng không muốn lui về sau.

Cậu biết nếu như bản thân không kiên định thì tương lai không xa chắc chắn sẽ giẫm lên vết xe đổ, lúc đó chỉ có tan xương nát thịt, nhưng mà có cách gì đâu? Cậu hiểu rõ Lương Huyền không phải vô duyên vô cớ xuất hiện ở đây, cũng không phải ghim cậu mà không có mục đích. Anh là đang đặt bẫy cậu, dẫn cậu bước vào con đường đó, cho dù là xuất phát từ tình cũ hay là trả thù thì cậu đều không hề có sức chống cự.

Chỉ cần Lương Huyền mở miệng nói một câu mình muốn, cái gì Lý Dật Sơ cũng sẽ cho anh. Tám năm trước như vậy, hiện giờ vẫn như vậy.

Lý Dật Sơ cúi đầu rót từng ly từng ly vào miệng, Lộ Tân chen qua mấy người ngồi xuống cạnh cậu, thấy cậu đã say đến bất tỉnh nhân sự liền chào hỏi các đồng nghiệp rồi đỡ cậu đứng dậy khỏi sofa đưa ra ngoài, dự định sẽ chở cậu về nhà.

“Đột, nhìn thì gầy mà uống say rồi sao lại nặng như heo vậy.” Lộ Tân hùng hùng hổ hổ đỡ cậu ra đại sảnh, đang đứng xoay tròn ngoài cửa tìm xe mình thì đột nhiên cảm thấy tay phải nhẹ đi, quay đầu nhìn lại đã thấy Lý Dật Sơ bị một người khác ôm lấy.

Lộ Tân, “Lương... giám đốc Lương?”

Lương Huyền ôm lấy Lý Dật Sơ, “Tôi đưa cậu ấy về, cậu cứ ở đây chơi đi.”

Lộ Tân nhất thời không nắm bắt được tình hình, mơ hồ nói, “Anh biết nhà cậu ấy ở đâu sao?”

“Biết.” Một chữ của Lương Huyền quý như vàng, sau đó cũng không thèm nhìn Lộ Tân nữa mà ôm Lý Dật Sơ bước dọc ven đường, mở cửa ghế phụ ra tựa đầu cậu vào ngực mình, sau đó đỡ cậu ngồi xuống cài dây an toàn.

Từ một loạt động tác kia không ngờ Lộ Tân lại nhìn thấy một loại dịu dàng thận trọng. Hắn lắc lắc như muốn xua đi cảm giác kinh khủng này ra khỏi đầu.

Cả đường Lương Huyền chỉ trầm mặt lái xe, theo thói quen tăng tốc lên, lúc này trên đường xe không nhiều nên anh càng chạy càng nhanh. Lý Dật Sơ đột nhiên khó chịu hừ một tiếng, Lương Huyền lập tức thả chậm tốc độ lại.

Đến tiểu khu Lý Dật Sơ ở, dừng xe xong Lương Huyền liền nhìn sang người say khướt bên tay phải, mấy phút sau mới nghiêng người qua tháo dây an toàn cho Lý Dật Sơ, dự định đưa cậu lên nhà. Cảm giác quen thuộc dần tiến lại gần, Lý Dật Sơ nhắm hai mắt nỉ non, “Lương Huyền...”

Tay Lương Huyền nhất thời dừng lại, rũ mắt xuống nhìn gương mặt gần trong gang tấc, một lúc sau đã cảm giác được hô hấp của mình càng ngày càng hỗn loạn. Anh cố nhin xuống lùi lại chỗ điều khiển, đánh tay lái chạy về phía khu nhà mình.

Sau khi lái vào gara, Lương Huyền ôm Lý Dật Sơ bước vào thang máy lên nhà. Mãi đến khi anh thả cậu xuống ghế sofa thì Lý Dật Sơ mới nửa mê nửa tỉnh mà thuận theo ôm lấy cổ anh.

Cả khuôn mặt Lương Huyền vặn vẹo khác thường, anh phải cắn chặt hàm răng lại mới có thể giữ cho bản thân bình tĩnh. Anh gắt gao nhìn chằm chằm vào chàng trai ửng đỏ hai má trước mặt, chỉ hận không thể nuốt người này từng miếng từng miếng vào bụng để đền bù cho nỗi hận đã bị cậu vứt bỏ lại còn gián tiếp hại chết cha mình.

— Còn cả quá khứ tám năm, mỗi ngày mỗi đêm cô đơn nhớ thương đến ray rứt cả ruột gan.

Lương Huyền thả Lý Dật Sơ xuống ghế sofa, đề lên trên cấn xe đôi môi cậu, đồng thời đầu lưỡi cạy hàm răng cậu ra cắn lấy môi dưới đến bật máu, rồi lại nhanh chóng hút lấy sạch sẽ, đầu lưỡi tấn công vào trong đến tận khi Lý Dật Sơ khó chịu bật ra tiếng ô ô từ khoang miệng. Lương Huyền thấy mặt cậu đã đỏ bừng mới hờn hển lùi lại. Lý Dật Sơ níu chặt bờ vai anh, lẩm bẩm nói, “Đau...”

Đường như chỉ một động tác như vậy, đã triệt tiêu tất cả mọi thứ.

Phẫn nộ và oán hận mà Lương Huyền từng cho là sâu sắc không gì sánh được đều tan thành mây khói. Anh gần như theo bản năng dừng ngay động tác đang muốn tấn công lần hai, đau lòng vươn tay chạm vào bờ môi dưới chảy máu của cậu. Đường nét gương mặt Lý Dật Sơ sâu sắc hơn một chút so với khi còn bé, ngũ quan bớt đi chút rực rỡ chói mắt, thêm một phần ý tứ và hòa nhã của đàn ông trưởng thành.

Trong nháy mắt chạm vào khoe môi kia Lương Huyền mới giật mình tỉnh lại, đột ngột đứng lên bỏ đi, mặc kệ tư thế nằm vẹo vẹo của Lý Dật Sơ trên ghế sofa.

Hôm sau, mặt trời lên cao Lý Dật Sơ mới ôm đầu ngồi dậy, hai tay cậu xoa nhẹ quanh huyệt thái dương một hồi mới cảm giác không còn đau như vậy nữa, mở mắt ra ngấm nhìn bốn phía, khung cảnh hoàn toàn xa lạ khiến cậu cứng lại tại chỗ. Cậu xoa đầu đứng lên, hỏi một câu “Có ai không?” nhưng lại không nghe thấy hồi âm. Đi xem từng căn phòng, cuối cùng đến phòng làm việc cũng không thấy bóng người nào.

Trên bàn làm việc bày đầy giấy tờ, Lý Dật Sơ bước lại nhìn, chữ ký kia hết sức quen thuộc. Nơi này... là nhà của Lương Huyền ư?

Sau khi hiểu ra Lý Dật Sơ liền tìm tới ban công phòng ngủ, miệng lớn tiếng gọi, “Lương Huyền!”

Tìm tới tìm lui mấy lần, rốt cuộc Lý Dật Sơ cũng xác định được Lương Huyền không có ở nhà. Cậu đứng trong phòng khách hồi tưởng chuyện tối qua, chỉ có thể mơ hồ nhớ được có nhìn thấy Lương Huyền, về sau thì không rõ lắm. Lý Dật Sơ nhép miệng, môi dưới hơi đau đớn. Cậu vào phòng vệ sinh liếc mắt nhìn, lập tức cả người nóng lên, bất đắc dĩ nghĩ có lẽ bản thân mình không chống đỡ được bao lâu nữa, còn tiếp tục như vậy thì có khi cậu còn không nhận được mà đi dụ dỗ Lương Huyền trước, lúc đó sẽ trở thành cục diện không cách nào dọn dẹp được.

Tìm lợi tránh hại là bản năng của con người, trong lòng Lý Dật Sơ không ngừng đọc thầm năm chữ ‘Dừng cương trước bờ vực’, cảm áo khoác của mình rời đi.

Mấy năm nay cuộc sống của Lý Dật Sơ ngoài công việc thì vô cùng nhàn chán, chỉ cần có kỳ nghỉ thì cậu sẽ ở nhà ngủ bù. Từ nhà Lương Huyền về cậu liền tắm rửa chui vào chăn, cầm quyển truyện tranh lên đọc rồi ngủ thiếp đi.

Sáng hôm sau lại là một cuộc họp nữa. Mọi người vào phòng rồi Lương Huyền cũng không cho phát biểu ý kiến mà lạnh mặt hỏi hôm qua có việc gì, vì sao tất cả đều nghỉ làm?

Lý Dật Sơ, “Ngày hôm qua cho mọi người nghỉ.”

Lương Huyền quan sát cậu, “Tại sao?”

Lý Dật Sơ, “Để họ nghỉ ngơi một ngày.”

Âm lượng của Lương Huyền cao lên, “Thứ nhất, bây giờ là thời gian xét duyệt, mỗi một giây phút đều rất quan trọng, không có thời gian để lãng phí. Thứ hai, mặc dù là được nghỉ nhưng sao tôi lại không biết? Lúc làm việc không tìm được người, làm gì có đạo lý này.”

Lý Dật Sơ tựa lưng vào ghế dựa, “Trong công ty muốn xin nghỉ chỉ cần tổng giám đốc và quản lý chi nhánh đồng ý là được, bộ phận khác tôi không xen vào, nhưng phòng kế hoạch là tôi quyết định.”

Lương Huyền lạnh lùng nhìn cậu, “Ý của cậu là tôi không có quyền hỏi đến việc của phòng kế hoạch sao?”

Lý Dật Sơ, “Anh là giám đốc, mọi chuyện anh đều có thể hỏi đến. Thế nhưng là giám đốc kỹ thuật thì anh chỉ có thể lãnh đạo trực tiếp phòng kỹ thuật, chúng tôi chỉ trợ giúp anh thôi, chứ không phải lệ thuộc vào anh.”

Lý Dật Sơ nói xong liền đứng lên, “Chiều nay tôi phải tham gia một hội nghị cấp cao, bởi vậy cuộc họp sáng nay để Lộ Tân thay thế tôi đi.”

Lộ Tân, “...”

Quả thực buổi chiều Lý Dật Sơ cần phải tham gia một hội nghị quan trọng, thế nhưng hôm qua cậu đã chuẩn bị xong nội dung diễn thuyết, vừa nãy chỉ là mượn cớ để rời khỏi phòng họp thôi.

Trận cãi vã của hai người nhanh chóng truyền tới tai tổng giám đốc Trần An. Lý Dật Sơ là cánh tay đắc lực của Trần An, Lương Huyền lại là người của tổng bộ, hấn không thể bắt công với bất kỳ bên nào, vì vậy đành gọi hai người vào văn phòng, khuyên bảo vài câu xong mới phát hiện ra bọn họ vẫn cứ bướng bỉnh nên đành phải nói sang chuyện khác, “Tuần sau có đợt triển lãm mỗi năm một lần, dựa theo quy tắc thì ban lãnh đạo sẽ cử đại biểu tới. Quản lý Lý nhất định đi rồi, ngoài ra các cậu còn chọn được ai không?”

Lương Huyền, “Tôi và quản lý Lý cùng đi.”

Hai người khác đồng thời quay đầu nhìn anh. Trần An nghĩ thầm, không phải nói hai người sắp đánh nhau trong phòng họp sao? Bây giờ nhìn đâu có giống.

Lý Dật Sơ, “Quản lý Chu phòng kỹ thuật đi cùng tôi là được rồi.”

Lương Huyền nở nụ cười, “Xem ra quản lý Lý có gì bất mãn với tôi. Tôi cho rằng việc công và việc tư cần phải tách riêng ra, tổng giám đốc Trần nói xem đúng không?”

Trần An thấy bộ dáng lầy lòng này của anh liền vội vàng nói, “Đúng vậy tiểu Lý, đàn ông trong bụng có thể chống thuyền, đừng vì

công việc mà tổn thương đến tình cảm.”

Lý Dật Sơ, “Tôi –”

Trần An vỗ mạnh lên bả vai cậu: “Cứ quyết định vậy đi, không cần nói nữa.”

Lý Dật Sơ, “...”

Vì thế mấy ngày tiếp theo quan hệ giữa hai người lại càng thêm ác liệt.

Trước khi tham gia triển lãm Trần An gọi Lương Huyền vào văn phòng, do dự nửa ngày mới mở miệng với anh, “Lương Huyền, tôi biết cậu làm việc ở tổng bộ thời gian dài, làm gì cũng có quy tắc nên không ưa phong cách lãnh đạo của người trẻ tuổi ở chỗ chúng tôi. Thế nhưng năng lực làm việc của Lý Dật Sơ cũng rất tốt, hy vọng cậu có thể nhìn thấy ưu điểm của cậu ấy. Ngày mai triển lãm các cậu hòa thuận một chút, nha?”

Lương Huyền vẫn đưa ra lời giải thích kia, “Công việc chính là công việc.”

Trần An bắt đắ dĩ nói, “Không bằng tôi nói rõ ngọn nguồn với cậu, đừng nói chi Lý Dật Sơ có năng lực, cho dù cậu ấy không có thì chúng ta cũng chẳng thể làm bề mặt cậu ấy quá mức.”

Lương Huyền, “Đây là ý gì?”

Trần An, “Cậu biết triển lãm ngày mai ai là người tổ chức chứ?”

Lương Huyền gật đầu, “Biết, tập đoàn Thừa Phong.”

Trần An nhìn ra cửa, nhỏ giọng nói, “Phong tổng của tập đoàn Thừa Phong, có quan hệ không bình thường với Lý Dật Sơ. Tôi không gạt cậu đâu, cậu ấy tuổi còn trẻ mà có thể ngồi vào vị trí này, chính là nhờ một câu nói của Phong tổng. Cho nên ngày mai dự triển lãm cậu không nể mặt sư cũng phải nể mặt phạt, dù thế nào thì cứ thuận theo cậu ấy đi.” Trần An tuy rằng rất cố gắng duy trì giọng nói bình tĩnh, nhưng lúc nhắc tới ba chữ ‘không bình thường’ kia vẫn nở một nụ cười khó hiểu, tiếng cười ấy vừa quỷ dị lại vừa ám muội.

Lương Huyền bỗng nhiên đứng dậy, không nói một lời bước ra khỏi văn phòng.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 35

498809fd6af6539a4277663a39bb57ab

Triển lãm được tổ chức hai ngày ở Hàng Châu. Từ Thượng Hải đến Hàng Châu cao nhất không đến một tiếng, có điều thời gian kiểu này lại tương đối lúng túng, nhắm mắt ngủ không thích hợp, tán gẫu thì giữa hai người bây giờ ngoài công việc ra các đề tài khác đều là khu vực cấm. Lương Huyền vẫn luôn lạnh nhạt, sau khi đeo tai nghe vào liền đưa một tai khác cho Lý Dật Sơ. Cậu không tiện từ chối nên đành nhét vào tai mình.

Kết quả xem cả mười phút mà Lý Dật Sơ cũng nghe không hiểu trong phim nói tiếng nước nào, lại càng không có phụ đề tiếng Trung. Cậu vốn định hỏi thì đột nhiên nhớ ra vừa nãy Lương Huyền bảo mở cho cậu xem bản gốc của một bộ phim nước ngoài, cái này rất có thể là tiếng Pháp.

Lý Dật Sơ phải nghe thứ ngôn ngữ mình không hiểu nên có chút mệt mỏi, dựa đầu vào ghế dần dần thiếp đi.

Nhanh chóng đến lúc người trước kể sau đứng lên lấy hành lý, tàu hỏa thắng khựng một phát khiến Lý Dật Sơ choàng tỉnh, mở mắt ra rồi mới phát hiện đầu mình đã gục xuống thanh vịn, hoàn toàn gối lên cánh tay Lương Huyền. Bởi vì tư thế vịn vẹo nên miệng cậu không khép lại được, một ngụm nước miếng chảy ra thấm ướt ống tay áo âu phục của Lương Huyền.

Lý Dật Sơ, “...”

Xưa nay ngồi xe lửa cậu không ngủ được, nào ngờ lần này lại gặp quỷ, ngủ sâu như vậy.

Lý Dật Sơ lấy tay áo mình chà chà tay áo Lương Huyền, lúng túng nói, “Không cẩn thận ngủ mất ha ha...”

Lương Huyền liếc mắt nhìn bộ đồ của mình, “Ra ngoài rồi làm.”

Lương Huyền và Lý Dật Sơ chạy tới Hàng Châu sớm một ngày, ở trong khách sạn mà phòng nhân sự đã sắp xếp. Lương Huyền tắm rửa xong ra ban công hóng gió, nhìn thấy Lý Dật Sơ đã thay đồ bước ra khỏi đại sảnh khách sạn, hai người đàn ông bận tây trang nhìn thấy cậu liền khom người chào, mời cậu lên một chiếc xe thương vụ.

1

Xe thương vụ

Lương Huyền vào phòng mở máy vi tính ra, nhập tên Phong Khải Minh, nhấn enter.

Đủ loại tin tức liên quan tới Phong tổng hiện lên trong kết quả tìm kiếm, tài sản khổng lồ, địa vị phi phàm, đã qua bốn mươi mà vẫn còn độc thân, cả nam lẫn nữ đào hoa không ngừng.

Lương Huyền cẩn răng úp máy vi tính xuống.

Anh ngồi ngoài ban công đến hơn nửa đêm vẫn không nhìn thấy Lý Dật Sơ quay lại. Sáng sớm hôm sau sang gõ cửa phòng cậu, rõ là cả đêm không về.

Ngọn lửa tích tụ trong lòng Lương Huyền đã sắp thiêu cháy anh, lúc này di động nhận được tin nhắn, anh cầm lên nhìn, là của Lý Dật Sơ, “Tôi đến hội trường rồi.”

Lương Huyền chạy tới hội trường, bên trong gần như đã kín chỗ. Anh tìm tới khu vực Thượng Hải, lách qua từng người từng người ngồi xuống cạnh Lý Dật Sơ.

Lý Dật Sơ vẫn chưa quay đầu lại, đang nhìn Phong Khải Minh phát biểu trên bục.

Tầm mắt Lương Huyền rơi xuống cổ áo âu phục vây quanh cần cổ thon dài của cậu, nơi này che đậy những suy đoán không hề tốt đẹp, anh liền cố gắng chuyển sự chú ý lên người đang nói bên trên. Phong Khải Minh thoạt nhìn trẻ hơn tuổi thực rất nhiều, nắm giữ chức vị cao đã lâu khiến ngũ quan không được anh tuần lãm của hắn sinh ra một loại cảm giác ngọt ngào khó có thể lơ là.

Hội nghị kết thúc, Lý Dật Sơ và Lương Huyền cùng đứng dậy đi ra ngoài, đột nhiên có một người đàn ông bước lại gọi Lý Dật Sơ, “Anh Lý, Phong tiên sinh mời anh đến phòng B206 dùng cơm trưa.”

Lý Dật Sơ đang lo không biết giữ khoảng cách với Lương Huyền thế nào, lập tức bước theo người đàn ông kia.

Vừa vào cửa đã thấy Phong Khải Minh đang chuẩn bị uống thuốc, Lý Dật Sơ liền ngăn cản, “Bác sĩ nói sau khi ăn mới được uống, sao chú lại quên rồi.”

Tay Phong Khải Minh đã nâng lên một nửa lại buông xuống, cười nói, “Đều là uống mà, đâu ra nhiều chuyện như vậy.”

Lý Dật Sơ hừ một tiếng, “Nghe lời bác sĩ cũng không mất lạng thịt nào.”

Nhân viên phục vụ bắt đầu mang đồ ăn lên cho bọn họ, Phong Khải Minh phát tay bảo tất cả vệ sĩ trong phòng ra ngoài, nhìn Lý Dật Sơ nói, “Hôm qua tôi đã bảo mời đồng nghiệp của cậu cùng ăn cơm, cậu đó, không biết xử lý tốt quan hệ đồng nghiệp chút nào.”

Lý Dật Sơ, “Tôi và anh ta không hợp nhau, ngồi ăn cơm một chỗ cũng khó chịu.”

Phong Khải Minh, “Khi nào về Thượng Hải?”

Lý Dật Sơ, “Chiều nay.”

Phong Khải Minh, “Tôi còn phải ở lại Hàng Châu hơn nửa tháng, hai ngày nay tiểu Lĩnh phát sốt không đi học, sau khi về Thượng Hải cậu đi thăm nó được không? Con nhóc này ngày nào cũng nhắc tới cậu với tôi.”

Lý Dật Sơ, “Được.”

Tuy Phong Khải Minh không kết hôn nhưng lại có một đứa con gái mười tuổi, rất được chiều chuộng, rơi cọng tóc cũng phải ở nhà nghỉ ngơi mấy ngày. Dường như lần nào Lý Dật Sơ đến Phong gia cũng thấy công chúa nhỏ này ở nhà chơi không đi học. Cậu và Phong Khải Minh quen biết hơn hai năm, Phong Khải Minh xem cậu như người nhà nhưng Lý Dật Sơ hiểu rõ trọng lượng của mình, hơn nữa lại không muốn phụ thuộc cho nên từ chối lời mời làm việc của Phong Khải Minh, chỉ đặt mình vào vị trí một người bạn tốt, ngược lại dễ chịu hơn nhiều.

Buổi chiều triển lãm kết thúc sớm, Lương Huyền cùng Lý Dật Sơ ra khỏi hội trường liền nói thẳng, “Tôi chưa đến Tây Hồ, có thể làm hướng dẫn viên cho tôi một chút không?”

Mặc dù người Thượng Hải cơ bản đều sẽ đi du lịch một lần đến Tô Hàng, thế nhưng mấy năm qua Lý Dật Sơ thật sự làm gì có thời gian rảnh rỗi mà đi chơi. Hai ngày nay cậu vẫn luôn né tránh Lương Huyền, có một loại cảm giác giấu đầu lòi đuôi nên giờ cũng muốn tỏ vẻ thản nhiên một chút, đáp, “Tôi cũng chưa đến, có điều cách khách sạn khá gần, đi dạo tí cũng được.”

Lý Dật Sơ còn nhớ hồi bé ‘Tân Bạch nương tử truyền kỳ’ vô cùng hot, mấy bé gái trong khu đều thích khoác mũng màn ra sân đánh rất tinh, có điều không thằng nhóc nào được đóng vai Hứa Tiên, bởi vì đứa nào cũng lặn lội cả người đầy đất cát, đứa sau còn bẩn hơn đứa trước. Lương Huyền tuy rằng sạch sẽ nhưng nhìn lại không thanh tú nho nhã giống Hứa Tiên. Chỉ có Lý Dật Sơ là trắng trẻo đẹp mắt, có điều khi đó cậu mới bảy, tám tuổi, vừa đến sống ở nhà Lương Huyền nên tính khí thay đổi thất thường, mấy cô nhóc đối diện tới rủ cậu đóng vai Hứa Tiên liền bị cậu dùng móng tay xé rách cả mũng.

Người lớn tức giận phê bình cậu, có điều cũng chỉ nói hai câu rồi thôi. Mỗi mình Lương Huyền là giận dữ dắt Lý Dật Sơ đến nhà người ta xin lỗi, sau đó giảng giải cho cậu làm vậy là không đúng, cho dù cậu có việc không vui cũng không thể trút lên người không liên quan. Lúc đó Lý Dật Sơ bị Lương Huyền răn dạy như vậy, không chỉ không tức giận mà ngược lại còn thấy thân mật. Cậu nhớ cái cảm giác bị người thân kiên trì dạy dỗ.

Trên đời này ngoại trừ cha mẹ thân cận nhất, sẽ không có ai uống phí công sức và tâm huyết giáo dục bạn. Lý Dật Sơ sổ khổ,

sớm mất đi cha mẹ, nhưng cậu lại rất may mắn có Lương Huyền dẫn đường trước mặt.

Hai người đi dọc theo bờ hồ, trong đầu Lý Dật Sơ không ngừng nhớ tới chuyện lúc trước, cho dù loại trừ phần tình yêu kia ra thì Lương Huyền cũng mang tới quá nhiều ánh sáng cho cuộc sống của cậu, cả đời này không ai có thể so sánh được. Chỉ cần nghĩ tới việc phải vứt bỏ những thứ này đi, giống như muốn chặt đứt tứ chi của chính cậu.

“Cứu mạng đi — có ai mau tới đây —”

Lý Dật Sơ bị tiếng kêu kéo ra khỏi suy nghĩ, cậu nhìn thấy có một đứa bé té xuống hồ, theo bản năng muốn đến cứu người liền bị Lương Huyền nắm lấy cánh tay. Anh nhét ví tiền và di động vào tay cậu, lao tới trước như một cơn gió nhảy “ầm” một phát xuống hồ. Lý Dật Sơ vội vã chạy đến quỳ cạnh bờ kéo Lương Huyền đang ôm đứa bé lên.

Có vài người nữa cũng chạy tới kéo Lương Huyền, anh mượn lực từ cánh tay họ bò lên bờ. Đứa bé kia vừa mới té xuống nên chưa bị sặc, có điều cũng ướt đẫm cả người như Lương Huyền. Người nhà đứa bé liên tiếp chân thành cảm ơn anh, Lý Dật Sơ vung vung tay bảo bọn họ đừng khách khí, kéo Lương Huyền trở về khách sạn.

Hiện giờ tuy chưa tới mùa đông nhưng cả người ướt đẫm thế này cũng không dễ chịu gì, hai người đi tới cửa phòng, Lương Huyền sờ túi mới nhận ra thẻ mở cửa không còn, có lẽ vừa nãy lúc cứu người đã quăng mất. Lý Dật Sơ đưa anh vào phòng mình, “Anh tắm rửa trước đi, tôi ra sảnh trước lấy lại thẻ cho anh.”

Lý Dật Sơ ra đại sảnh báo sổ phòng, sau đó mở ví Lương Huyền tìm chứng minh thư, vừa mở liền nhìn thấy ngăn trong suốt ngoài cùng có một mảnh giấy, nói là một mảnh bởi vì nó rõ ràng là xé từ vở ra, chỉ lớn chừng hai tắc, bên trên vẽ một hình người nhỏ đang giơ nắm đấm bảo cổ gắng lên.

Ngón tay Lý Dật Sơ chạm vào cái ngăn ấy.

— thực ra lúc đó cậu thật sự rất muốn cùng Lương Huyền đến Bắc Kinh, đến xem nơi hai bọn họ sắp cùng học đại học.

Tiếp tân thấy Lý Dật Sơ đột nhiên ngẩng người liền mềm giọng hỏi, “Anh gì ời?”

Lý Dật Sơ lấy lại tinh thần, rút chứng minh thư ra đưa tới.

Cậu cầm thẻ phòng mở cửa phòng mình, Lương Huyền vẫn chưa ra khỏi buồng tắm, cậu gõ gõ cửa, “Tôi đến phòng anh lấy quần áo rồi.”

Lương Huyền ở bên trong đáp một tiếng.

Lý Dật Sơ đặt quần áo lên ghế đầu cạnh cửa, sau đó ngồi ngoài ban công xem tin tức, thấy Lương Huyền đi ra liền đứng dậy trả ví tiền và di động cho anh.

Lương Huyền đưa tay đón lấy, ánh mắt nhìn cậu, “Giữa chúng ta ngay cả lời nói cũng mất?”

Lý Dật Sơ nghiêng người vào buồng tắm cầm khăn lông khô đưa cho anh, “Lau khô tóc đi.”

Lương Huyền nắm chặt lấy khăn kéo Lý Dật Sơ về phía mình, ôm cậu vào lòng.

Hai tay Lý Dật Sơ chặn giữa hai người, lúc này bị ôm chặt liên giây giữa kêu, “Lương Huyền!”

Lương Huyền, “Rõ ràng cậu sợ nước, muốn chứng tỏ cái gì chứ?”

Có lẽ bởi vì cha mẹ đều chết trong nước nên ngày bé lúc học bơi Lý Dật Sơ có một loại mâu thuẫn rất khó nói, tuy rằng không đến nỗi trở thành bóng ma trong lòng, có điều cậu vẫn không có cách nào ngâm mình trong nước được như những người khác.

Cảm giác quen thuộc đã lâu không gặp, Lý Dật Sơ phải siết chặt nắm đấm mới có thể duy trì tỉnh táo.

Lương Huyền nhanh chóng buông ra, vừa lau tóc vừa hỏi, “Tiệc rượu buổi tối cậu có đi không?”

Lý Dật Sơ bước sang một bên, “Không đi.”

Lương Huyền bất ngờ, “Nhiều thương hiệu triển lãm đều đến, tại sao không đi?”

Có Phong Khải Minh ở đây Lý Dật Sơ đâu cần phải tham dự mấy buổi xã giao vô vị đó. Phong Khải Minh không chỉ một lần muốn giới thiệu cậu với mấy vị đại gia, nhưng cơ bản cậu đều từ chối, hiện giờ nếu lại đi làm quen ngay dưới mắt hắn thì quả thực là tự viết mấy chữ ‘giả vờ thanh cao’ lên mặt. Nhưng lời này cậu không thể nói thẳng với Lương Huyền, đành tìm cớ, “Có hơi mệt, muốn ngủ sớm một chút.”

Nói đến chuyện ngủ, Lương Huyền liền nhớ ra cả đêm qua cậu không về, thăm dò mở miệng hỏi, “Tối hôm qua cậu đi đâu?”

Lý Dật Sơ, “Đi gặp một người bạn.”

Lương Huyền để khăn mặt qua một bên, bước lại đối diện Lý Dật Sơ, “Bạn bè cần gì bên nhau cả đêm?”

Lý Dật Sơ nghiêng đầu đi, “Tiệc rượu sắp bắt đầu rồi, anh chuẩn bị đi đi.”

Lương Huyền cho là cậu chột dạ, ngữ khí nói chuyện mang theo mấy phần châm chọc, “Phong tổng của tập đoàn Thừa Phong, đúng không?”

Lý Dật Sơ biết ngay là nhất định anh đã nghe được lời bóng gió từ chỗ nào, nếu không sẽ chẳng vô duyên vô cớ mà liên hệ cậu với Phong Khải Minh. Có điều trước đây Lý Dật Sơ còn để ý người khác hiểu lầm mình, sau này nghe nhiều rồi cũng chẳng sao, ngược lại chỉ cần cậu và Phong Khải Minh hiểu rõ tất cả đều vô căn cứ là đủ rồi. Lý Dật Sơ đáp, “Cho dù là ai cũng không cần báo cáo với anh.”

Lương Huyền dùng ngón tay gầy gầy cổ áo sơ mi cậu, ngoài cười mà trong không cười, “Dù sao cũng là khách quen trong danh sách đại gia, ai cũng sẽ tò mò xem vị Phong tiên sinh này làm sao ăn, làm sao... ngủ.”

Lý Dật Sơ lùi lại mấy bước, mặt lạnh nói, “Anh đi ra ngoài.”

Lương Huyền hơi kinh ngạc, “Sao lại tức giận dữ vậy?”

Lý Dật Sơ hít một hơi thật sâu nhìn anh, “Rất cuộc anh muốn nói gì?”

Khóe môi Lương Huyền cong lên, ý cười nhạt nhẽo cũng chỉ đủ uốn cong khóe miệng như vậy, “Tôi muốn nói, nhiều năm không gặp nhưng cậu vẫn như vậy, rất có duyên với đại gia.” Nói xong liền bỏ đi.

Lý Dật Sơ ngồi phịch xuống giường theo âm thanh đóng cửa, cậu biết lần này nhất định Lương Huyền đã nghĩ rằng giữa mình và Phong Khải Minh có quan hệ không sạch sẽ. Thế nhưng cậu không định giải thích, nếu Lương Huyền đã cho là như thế thì trái lại mỗi ngày cậu không cần trốn tránh anh nữa, với tính cách của Lương Huyền sau này tuyệt đối sẽ mặc kệ cậu. Chỉ cần sống qua một năm, một năm sau Lương Huyền lại quay về làm thanh niên tinh anh của anh, giữa bọn họ lại giống như tám năm quá khứ kia, không có bất kỳ dính dáng nào.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 36

Sau khi về Thượng Hải Lý Dật Sơ nhớ lời Phong Khải Minh dặn, mua một bộ đồ chơi đến thăm Phong Lĩnh. Cô nhóc ở nhà rất buồn chán, ôm đùi Lý Dật Sơ xin cậu dẫn mình ra ngoài chơi. Lý Dật Sơ gọi điện thoại hỏi ý Phong Khải Minh xong mới dẫn bé ra ngoài. Có lẽ vì bình thường được cha nuôi như búp bê sứ nên nội tâm Phong Lĩnh luôn ẩn giấu một con liệp báo bên trong, Lý Dật Sơ nêu ra những nơi giải trí khoa học kỹ thuật bé đều không muốn đi, nhất định phải ra ngoại ô cưỡi ngựa.

Trước giờ Lý Dật Sơ vẫn cảm thấy cách Phong Khải Minh nuôi con quá mức cưng chiều, tính cách cô nhóc rõ ràng là xông xáo bạo dạn vậy mà lại bị nuôi trong nhà giống như chim hoàng yến. Lúc này Phong Khải Minh không có mặt, Phong Lĩnh lại năn nỉ liên tục nhiều lần, Lý Dật Sơ đành ngồi xổm xuống nhìn bé nói, “Vậy được, anh dẫn em đi cưỡi ngựa, nhưng mà có một điều kiện, đến đó rồi bất cứ chuyện gì cũng phải nghe lời anh.”

Phong Lĩnh lập tức giơ tay thề, tỏ vẻ tất cả mọi thứ đều nghe lời anh Dật Sơ.

Lý Dật Sơ tuy rằng muốn bé vui vẻ nhưng trong lòng cũng hiểu rõ đây là sinh mạng của Phong Khải Minh, không thể có bất kỳ sơ suất nào. Bởi vậy người giúp việc trong nhà muốn đi theo cậu cũng không phản đối.

Đoàn người rờn rấn kéo nhau đến trại ngựa, Lý Dật Sơ để mấy người giúp việc chờ ở ngoài vòng, tự mình dắt một chú ngựa nhỏ ra giữa sân dạy Phong Lĩnh.

Ở Bắc Kinh Lương Huyền có một người anh em bối cảnh rất sâu, biết anh đến Thượng Hải liền sắp xếp giới thiệu cho anh mấy nhân vật tiếng tăm ở đây, sau này có nói chuyện hợp tác cũng thuận tiện. Người anh em này ở Bắc Kinh không thể phân thân nên đành tổ chức cuộc gặp từ xa, bởi vậy Lương Huyền mới cùng mấy người trẻ tuổi trong lĩnh vực kinh doanh này ra ngoài chơi.

Nói đến cũng thật trùng hợp, nơi bọn họ chọn lại đúng là trại ngựa này.

Mấy vị công tử sợ nếu toàn đàn ông thì sân khấu sẽ vắng lặng, mang theo không thiếu phụ nữ. Một đám người cưỡi ngựa cả buổi sáng, ăn cơm trưa xong liền ngồi bên ngoài trại ngựa tán gẫu.

Một người thấy Lương Huyền cứ nhìn chăm chăm vào đám đông ở đằng xa, uống ngụm nước rồi nói, “Cô bé kia cũng không phải người bình thường.”

Lương Huyền, “Ồ?”

Người đàn ông trẻ tuổi cười nói, “Hòn ngọc quý trên tay Phong Khải Minh, ra vào đều có một đám người vây quanh.”

Lương Huyền vốn đang tò mò không biết tại sao Lý Dật Sơ lại tới đây chơi cùng một cô bé, nghe cậu ta nói vậy liền tùy ý hỏi, “Bên kia đều là người giúp việc sao?”

“Cái người dạy cô bé cưỡi ngựa thì không phải. Năm ngoái Phong Khải Minh làm sinh nhật cho con gái, tôi từng gặp cậu ta

trong bữa tiệc một lần. Có câu nói đánh rắn phải đánh giáp đầu, nếu muốn vào làm mẹ kế Phong gia đúng là phải thu phục cô công chúa nhỏ này trước.”

Lương Huyền biết đám người này không biết giữ mồm giữ miệng, Phong Khải Minh nổi tiếng như vậy, chỉ cần ai đó xinh đẹp xuất hiện bên cạnh thì người ngoài cũng có thể nói thành vô cùng khó nghe.

Ngựa Phong Lĩnh cười là con nhỏ nhất trong trại, Lý Dật Sơ luôn đứng bên cạnh giữ yên ngựa không cho bé tăng tốc, Phong Lĩnh bèn làm nũng, “Anh Dật Sơ, cỡi như vậy còn không bằng ngồi ngựa gỗ trong công viên giải trí nữa!”

Lý Dật Sơ không hề bị lay động, “Đưa em đến trại ngựa đã là trái luật rồi, em đừng có được voi đòi tiên.”

Cắn chân Phong Lĩnh liên tục đá vào bụng ngựa, cố gắng thoát khỏi khống chế của Lý Dật Sơ. Cậu thấy động tác của cô nhóc càng lúc càng lớn liền trực tiếp ôm lấy hông bé bế xuống khỏi yên ngựa.

Phong Lĩnh tức giận giậm chân, “Em còn chưa cỡi đủ!”

Lý Dật Sơ vỗ nhẹ cho chú ngựa nhỏ vào chuồng, chỉ Phong Lĩnh nói, “Trước khi ra khỏi nhà nói thế nào? Chuyện gì cũng nghe anh!”

Tính khí Phong Lĩnh trẻ con, đâu có quan tâm mình từng nói gì, lập tức níu lấy cánh tay Lý Dật Sơ vừa khóc vừa gào, “Anh ơi cho em cỡi ngựa đi mà, em không đá, em bảo đảm!”

Lý Dật Sơ quay người, “Ba em nói chỉ cho ra ngoài hai tiếng, giờ đã được ba tiếng rồi, phải về nhà thôi.”

Phong Lĩnh nghe vậy liền ngồi tại chỗ khóc rống lên.

Người giúp việc bên cạnh vội vã chạy đến đỡ đại tiểu thư này, Lý Dật Sơ đứng một bên, “Anh đếm ba tiếng, nếu em không lại đây thì sau này anh sẽ không dẫn em ra ngoài chơi nữa.”

Lúc đầu Phong Lĩnh còn quệt miệng trừng mắt, tới khi Lý Dật Sơ đếm đến 2,5 liền vội vàng vỗ vỗ quần đứng lên đi theo.

Lý Dật Sơ nở nụ cười, duỗi một ngón tay ra cho bé nắm.

Đi ngang qua khu nghỉ ngơi Lý Dật Sơ mới thấy Lương Huyền cách mình mấy mét đang ngồi uống rượu tán gẫu với vài người khác. Cậu vốn định cứ thế đi vòng qua, nào ngờ anh đã bưng ly rượu bước về phía cậu.

Lý Dật Sơ đành phải dừng lại, cười nhạt nói, “Thật là khéo.”

Lương Huyền liếc mắt nhìn Phong Lĩnh đang nắm tay cậu, ngữ khí vi diệu, “Khó trách hôm qua trong buổi họp cậu nói bận, thì ra cuối tuần còn phải trông con cho người ta.”

Lý Dật Sơ quét mắt nhìn đoàn trai gái sau lưng anh, trào phúng nói, “Giám đốc Lương cũng đâu có nhàn hạ thoải mái?”

Nói lời này xong liền có một mỹ nữ mặc váy bó sát vừa phủ qua hông bước đến cạnh Lương Huyền, khoác cánh tay lên vai anh cười nói, “Đây là bạn của anh à? Chi bằng cùng ngồi một chút?”

Lương Huyền vốn ghét tiếp xúc tay chân với người xa lạ, vậy mà lúc này lại thờ ơ như không. Sắc mặt Lý Dật Sơ có chút khó coi, “Tôi còn có việc, mọi người cứ chơi đi.”

Sau khi lên xe Phong Lĩnh quan sát sắc mặt Lý Dật Sơ, qua một lúc mới cẩn thận hỏi, “Anh Dật Sơ, sau này em sẽ nghe lời anh, anh đừng tức giận được không?”

Lý Dật Sơ lấy lại tinh thần, vỗ vỗ đầu Phong Lĩnh, “Không có giận em.”

Lý Dật Sơ cảm thấy bản thân quả thực đâu có lập trường tức giận. Lúc trước cậu lựa chọn như vậy dẫn đến cuộc sống cực khổ sau đấy, nói là vì chú Lương cũng được, vì Lương Huyền cũng được, đều là con đường của chính cậu, cho dù có quay lại lần nữa thì cậu vẫn sẽ làm vậy. Còn về sau thất học và bôn ba, giống như việc cha mẹ mất lúc nhỏ vậy, đều là do số mạng cậu không tốt, chẳng trách được người khác. Ban đầu nhìn thấy Lương Huyền bên cạnh người khác ở Hạ Môn, suýt chút nữa cậu đã bệnh đến buông tay nhân gian. Sau khi chống đỡ được Lý Dật Sơ liền muốn dùng một đao cắt đứt với hai chữ Lương Huyền này, tuy rằng mấy năm qua cậu sống không dễ dàng nhưng tốt xấu gì cũng không thiếu nợ ân tình ai, làm gì cũng dựa hết vào mong muốn của bản thân, không cần có bất kỳ băn khoăn nào.

Vậy mà Lương Huyền lại xuất hiện, một mặt Lý Dật Sơ giả chết, mặt khác lại nhảy loạn như con thỏ nhỏ, bốn năm qua chưa từng xoắn xuýt đến vậy.

Xoắn xuýt rồi lại xoắn xuýt, nên đi con đường nào cậu rõ ràng hơn ai hết, nếu không muốn lặp lại sai lầm lần nữa thì phải rời xa Lương Huyền, rời xa Lương Trường Bình, thậm chí cả Lưu Phàm, rời thật xa khỏi Lương gia.

Bảo vệ tính mạng Lương Trường Bình, trả lại cho bọn họ một đứa con trai bình thường, cũng coi như xứng đáng với công ơn nuôi

dưỡng mười mấy năm.

Lý Dật Sơ đưa Phong Lĩnh tới nhà xong cũng lái xe ra về, vừa mới ra khỏi cửa biệt thự liền bị xe Lương Huyền chặn ngang đầu đường.

Lương Huyền bước xuống xe gõ cửa sổ xe cậu, Lý Dật Sơ vừa hạ xuống anh liền luồn tay trái vào mở cửa ra, tay phải nắm chặt lấy cánh tay Lý Dật Sơ lôi cậu xuống xe.

“Anh làm gì — a —”

Lý Dật Sơ còn chưa hỏi xong một câu, Lương Huyền đã trực tiếp đè cậu lên thành xe hôn sâu.

Nơi này là khu biệt thự, gia đình nào không phú cũng quý, bóng râm phủ xuống loang lổ trên con đường yên tĩnh, cuối đường chính là biệt thự Phong gia.

Hai, ba phút sau Lương Huyền mới buông cậu ra, ngón tay quẹt đi máu tươi tràn ra trên môi cậu, cười lạnh nói, “Có phải không cần đến nửa giờ thì Phong Khải Minh sẽ biết cậu làm gì ở đây không?”

Đầu lưỡi và môi Lý Dật Sơ đều bị cắn rách, trong cổ họng toàn là mùi máu tanh. Cậu trừng mắt liếc Lương Huyền một cái rồi nhìn vào xe mình. Anh tóm chặt lấy cậu, “Sợ đến vậy?”

Thân thể Lý Dật Sơ bị anh khống chế, cắn răng nói, “Không sai, Phong tiên sinh mà biết sẽ đánh gãy chân tôi.”

“Phong tiên sinh được lắm...” Lương Huyền cười nhạo, “Tôi còn tưởng rằng cậu nửa đêm đi hầu giường lại còn làm bảo mẫu cho đại

tiểu thư, dù thế nào cũng coi như một nửa gia chủ, thì ra tình cảm của Phong Khải Minh lại mỏng như vậy.”

Lý Dật Sơ rũ mắt nghe những lời quá quắt trong miệng anh, chỉ ước gì Lương Huyền nghĩ cậu càng ti tiện càng tốt. Cậu cười nhẹ nói, “Nếu anh đã biết hết rồi, nể tình tình cảm anh em giữa hai ta lúc trước, đừng có chặn đường tiền tài của tôi, để tôi đi đi.”

Lương Huyền cũng cười theo, “Anh em? Quay đầu lại nếu Phong tiên sinh có hỏi, có thể tôi sẽ không thừa nhận đâu.” Vừa nói anh vừa lấy ngón tay kéo môi dưới cậu xuống, “Giữa anh em với nhau cũng không làm chuyện thế này.”

Lương Huyền vươn đầu lưỡi liếm lên phần bên trong môi dưới bị cắn rách của cậu một chút.

Lý Dật Sơ run rẩy cả người, cậu biết ý định của Lương Huyền là muốn đứng tồn thời gian ở đây dụ Phong Khải Minh ra. Ông cụ non Lương Huyền chưa bao giờ làm những việc kích động ấu trĩ như vậy. Phong Khải Minh còn ở Hàng Châu, hai người bọn họ dù có chờ ở đây đến tối cũng không chờ được.

Lý Dật Sơ ngẩng đầu lên, “Lương Huyền, có phải anh còn chưa dứt tình cũ không?”

Đồng tử đen như mực của anh quả nhiên nhanh chóng co rút, gân xanh trên trán mờ hồ rúm lại, mấy giây sau mới gằn từng chữ, “Cậu quá đề cao mình.”

Lý Dật Sơ nhìn anh quay lại xe đạp ga phóng ra ngoài, sau đó mới dựa vào thành xe nhắm mắt nghỉ ngơi.

Cuộc sống dường như lại khôi phục bình tĩnh lần nữa, Lương Huyền chẳng còn xuất hiện trước mặt cậu nếu không có việc cần, Lý Dật Sơ thì vẫn trốn tránh anh như ôn dịch giống lúc trước. Có điều động tĩnh của Lý Dật Sơ và Lương Huyền ngày ấy bên ngoài Phong gia đương nhiên đâu thể giấu được Phong Khải Minh, hắn xem băng ghi hình thấy hai người đàn ông trẻ tuổi hôn nhau liền buồn bực cười gọi cho Lý Dật Sơ hỏi thử đây là thần thánh phương nào.

Lý Dật Sơ mặt mày xanh xao ngồi trong văn phòng, “Kẻ thù.”

Lúc Phong Khải Minh mới quen Lý Dật Sơ có ý bồi dưỡng cậu, thậm chí còn muốn tìm cho cậu một bạch phú mỹ* làm vợ, đáng tiếc cậu lại chậm chạp như đầu gỗ vậy. Phong Khải Minh biết thanh danh mình bên ngoài không tốt cho nên rất ít khi đưa Lý Dật Sơ theo dự tiệc. Cậu trẻ tuổi tuấn tú lại không gia thế, một khi theo bên cạnh hắn đảm bảo người ngoài sẽ nói những thứ không thể nào lường được. Lý Dật Sơ là một người trẻ tuổi tốt đẹp, đâu thể vì hắn mà hủy đi danh tiếng.

* bạch phú mỹ: chỉ phụ nữ trong sạch giàu có xinh đẹp, tương tự như nam thì dùng cao phú soái.

Có điều thứ khó khống chế nhất trên đời chính là trí tưởng tượng của người khác, dù Phong Khải Minh đã chú ý tất cả thì vẫn tình cờ để lọt ra một ít tiếng gió.

Giống như chàng trai trẻ cường hôn Lý Dật Sơ bên ngoài biệt thự Phong gia này, vừa nhìn qua đã biết là đang gửi thư khiêu chiến cho hắn. Phong Khải Minh tự nhận mình già rồi, đã qua cái giai đoạn chơi đùa cùng người trẻ tuổi, bởi vậy liền tỏ vẻ đứng đắn như bậc cha chú, “Dật Sơ, người trẻ tuổi nói chuyện yêu đương cần phải ôn hòa.”

Lý Dật Sơ vẫn giữ nguyên ngữ khí như con lừa, “Không có nói chuyện yêu đương.”

Phong Khải Minh lại bắt đầu cười, “Được, tôi sẽ xóa hết băng ghi hình, không lưu nguồn cho cậu.”

Lương Huyền vốn không thích xem tin tức giải trí, thế nhưng nhìn thấy ba chữ Phong Khải Minh không nhịn được vẫn bấm vào đọc nội dung. Trong tin tức nói Phong Khải Minh tổ chức một dạ hội cho các nữ minh tinh, lộ ý muốn tìm nữ chủ nhân cho Phong gia. Sau khi đọc xong Lương Huyền không biết mình đang vui hay giận, nửa tháng trước Lý Dật Sơ còn ra vẻ là chủ nhân Phong gia, ngày hôm nay đã bị đá qua một bên, dù anh hận Lý Dật Sơ cam chịu thấp hèn nhưng nghĩ đến việc cậu phải chịu oan ức ở chỗ người khác, nổi mừng thầm trong lòng anh liền biến mất, thậm chí còn có một tia đau lòng mà chính anh cũng không muốn thừa nhận.

Lương Huyền ngồi trong văn phòng chờ mọi người tan tầm gần hết mới ra cầu thang xuống lầu bốn.

Quả nhiên Lý Dật Sơ vẫn còn bận rộn bên trong, Lương Huyền nghe Lộ Tân mời cậu đến nhà ăn cơm nhưng lại bị cậu dùng lý do chưa làm hết việc mà từ chối. Anh đẩy cửa đi vào, sắc mặt bình thường nói, “Quản lý Lý phải tăng ca ư? Vừa hay phần khung tôi đã viết xong, lấy cho cậu đọc một chút nha?”

Lý Dật Sơ lập tức nhận lời mời của Lộ Tân, cả hai cùng nhau chạy trời chết.

Lương Huyền tới cửa sổ nhìn Lý Dật Sơ ngồi vào xe Lộ Tân, lòng bình tĩnh lại quay về phòng làm việc của mình. Anh không biết cậu

có đọc được tin tức hay chưa, chỉ hy vọng nếu như cậu khổ sở thì ít nhất bên cạnh cũng có Lộ Tân bầu bạn.

Lương Huyền dựa vào ghế làm việc mở mắt nhìn trần nhà, Lý Dật Sơ trước đây và bây giờ cứ tới tới lui lui trong đầu anh, cuối cùng hóa thành thân ảnh mới trốn vào thang máy kia. Lương Huyền thừa nhận cho tới giờ anh vẫn canh cánh trong lòng về việc Lý Dật Sơ bỏ đi tám năm trước, những lời cậu nói lúc đó từng chữ từng chữ đều khắc vào đầu anh. Nhưng anh biết, mấy ngày nay đây đưa, nói hận chỉ là mượn cớ lừa mình dối người mà thôi, yêu mới là nguyên nhân anh chưa từng buông xuống.

Lương Huyền cầm lấy áo khoác ra khỏi văn phòng.

Lý Dật Sơ đợi trong nhà Lộ Tân đến gần mười giờ mới ra ngoài, vừa vào thang máy liền nhận được điện thoại của Lương Huyền. Cậu do dự vài giây rồi mới bấm nghe.

Lương Huyền, “Dật Sơ, xe của tôi hỏng, giờ đang chờ xe kéo đến đưa đi, cậu có thể tới đón tôi không?”

Đối diện nhanh chóng truyền đến một tiếng “Được”.

Lý Dật Sơ lái xe đến địa chỉ Lương Huyền đưa, giờ khắc này mới nhớ ra ngoài đường đầy taxi, dù sao anh cũng sẽ không đứng ở nơi đầu đường xó chợ.

Lương Huyền đứng bên vệ đường, vai rộng chân dài bị ánh đèn đêm bao phủ, giống như người chết anh tuần thần bí trong đêm.

Lý Dật Sơ dừng xe lại vẫy vẫy tay với anh, Lương Huyền nhanh chóng bước vài bước mở cửa xe ngồi vào.

Cậu lái nhanh như chớp về đến tiểu khu của anh. Lương Huyền cảm ơn một tiếng chuẩn bị xuống xe, sờ túi rồi lại nói, “Chìa khóa quên trên xe.”

Lý Dật Sơ, “...”

Lương Huyền, “Cậu về đi, tôi tìm khách sạn nào gần đây ở một đêm.”

“Anh cố ý.” Lý Dật Sơ nghiêng răng nghiêng lợi khởi động xe, chờ anh về nhà mình.

Lương Huyền dựa lưng vào ghế, lạnh nhạt nói, “Đúng, tôi cố ý.”

Đây là lần đầu tiên Lương Huyền tới nhà Lý Dật Sơ, có chút bất ngờ vì phòng lại nhỏ vậy, vật dụng trong nhà cũng toàn kiểu dáng lâu đời, ưu điểm duy nhất chính là sạch sẽ. Có lẽ do tiết kiệm quen rồi, không muốn tỏ ra giàu có.

Lý Dật Sơ tìm một bộ đồ ngủ của bản thân cho anh, “Trước tiên anh đi rửa ráy đi.”

Phòng khách và phòng ngủ nối liền nhau, ở giữa chỉ đặt một chiếc kệ sách trống phân nửa có điêu khắc hoa văn xem như vách ngăn. Sau khi Lương Huyền tắm ra, Lý Dật Sơ đã bày sẵn ghế sofa, một chữ cũng quý như vàng, “Anh ngủ sofa.”

Ghế sofa rất nhỏ, Lương Huyền ngồi xuống thôi đã thấy chật rồi, lúc nằm thì chân chỉ có thể gác lên tay vịn.

Lý Dật Sơ tắm xong liền bò lên giường, tắt đèn ngủ.

Lương Huyền háng giọng, “Sao cậu lại về nước? Ông cậu của cậu đâu?”

Anh vốn nghĩ rằng Lý Dật Sơ sẽ giả bộ ngủ không trả lời, lát sau lại nghe được câu trả lời từ trong chăn truyền ra, “Chết rồi.”

Lương Huyền thở dài, “Hôm trước lời tôi nói có hơi khó nghe, cậu đừng để trong lòng.”

Lý Dật Sơ tự giễu, “Khó nghe hơn cũng đã nghe qua, không có gì.”

Ban đêm là lúc khiến con người cảm thấy thả lỏng và cô đơn nhất. Cả hai cứ thôi một câu anh một câu, Lý Dật Sơ dường như đã quên mất mấy lời ác độc giữa bọn họ vài ngày trước.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hầm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 37

5a47d8b32100ce4304a445b20fa05740

Gần đây nhân viên phòng kế hoạch đột nhiên phát hiện ngày trôi qua dễ chịu hơn nhiều, Lương Huyền không làm khó bọn họ khắp nơi nữa, phương án nộp lên cơ bản đều thông qua rất thuận lợi, chẳng cần tiếp tục tăng ca mỗi ngày tới mười giờ đêm như lúc trước.

Dạo này Lý Dật Sơ đang bận rộn với việc cạnh tranh để hợp tác với Nhất Cường, đây là đầu tàu trong ngành sắt thép của cả nước, nếu hợp tác được sẽ là cơ hội tuyệt vời để nâng cao địa vị của công ty trong ngành, tiền lời chỉ là thứ yếu, quan trọng là phải làm cho thật tốt. Phòng kế hoạch cần nhanh chóng làm quen với cách quản lý và quy trình sản xuất của cả xí nghiệp, bởi vì bọn họ phải thiết kế một mạng lưới internet mười phân vẹn mười dùng trong quản lý, sản xuất và tiêu thụ sản phẩm.

Tổng công ty rất coi trọng lần hợp tác này, điều xuống một nhóm nhỏ mười người cùng phân bộ tiến hành hạng mục.

Kế hoạch Lý Dật Sơ mất hai tuần lễ viết ra bị bọn họ bới lông tìm vết đến gần như không còn lại gì.

Trong công việc cậu luôn phân biệt được cái gì gọi là đã tốt rồi vẫn muốn tốt hơn, cái gì gọi là cố ý gây khó dễ, cho nên cậu chỉ

khiêm tốn tiếp thu ý kiến của đám chuyên gia này, sau khi trở về đành cùng đồng nghiệp làm lại lần nữa.

Tổng công ty yêu cầu trong vòng hai tuần phải đưa ra phương án tỉ mỉ, sau đó gửi đến cho phó tổng Hạ xét duyệt.

Thời gian eo hẹp, nhiệm vụ lại nặng nề, Lý Dật Sơ gần như canh giữ cả ngày ở công ty.

Lương Huyền bận rộn trong văn phòng đến quá chín giờ mới tan làm, đi ngang qua lầu bốn thấy phòng làm Lý Dật Sơ vẫn sáng đèn. Anh đứng tại chỗ một lúc mới bỏ ý nghĩ bảo cậu ra về, quay người xuống lầu.

Lương Huyền lái xe tới sân bay, đợi bên ngoài phòng chờ hơn mười phút mới thấy Hứa Phán đẩy vali hành lý ra, bấm điện thoại gọi cô, “Nhìn bên trái, mình đang vẫy tay này.”

Hứa Phán tìm một vòng rồi kéo hành lý chạy đến, Lương Huyền giúp cô bỏ đồ đạc vào cốp sau.

Lương Huyền, “Ăn cơm trước hay đưa cậu thẳng về nhà?”

Hứa Phán, “Đưa về nhà đi, mình không chờ nổi nữa mà muốn nhìn thấy căn phòng cậu tìm quá ha ha...”

Mấy năm nay Hứa Phán cũng ở Bắc Kinh, liên lạc với Lương Huyền tương đối thường xuyên. Sau khi tốt nghiệp công việc của cô vẫn không được thuận lợi, trước đây không lâu nghe nói anh đến Thượng Hải liền muốn qua đây tìm việc làm. Bởi vậy Lương Huyền mới thuê hộ cô một căn phòng nhỏ trước.

Hứa Phán không ngừng hỏi tình hình ở Thượng Hải, Lương Huyền chỉ trả lời dăm ba câu, so với hồi cấp ba thì vẫn trầm lặng như vậy. Hứa Phán quan tâm nói, “Sao mình có cảm giác tâm trạng cậu không được tốt lắm? Công việc không thuận lợi à?”

Trong lúc chờ đèn xanh đèn đỏ mà Lương Huyền vẫn ngẩn người, Hứa Phán vỗ lên tay một cái anh mới trả lời, “Không phải.”

Anh nhắm mắt lại xua tan bóng dáng bận rộn liên tục mấy ngày trong văn phòng đến rạng sáng kia khỏi đầu óc, liếc mắt hỏi Hứa Phán, “Mình nhớ cậu học thư ký đúng không?”

Hứa Phán, “Đúng.”

Lương Huyền, “Từ lúc đến phân bộ mình vẫn chưa tìm được trợ thủ thích hợp, cậu có đồng ý tới giúp mình không? Cậu yên tâm, không phải hợp đồng nô lệ đâu, chỉ cần cậu tìm được công việc thích hợp hơn thì mình sẽ thả người.”

Hứa Phán không quen với cuộc sống ở Thượng Hải, vốn tưởng phải mất mấy tháng mới tìm được việc, bây giờ nghe Lương Huyền nói vậy chỉ cần nghĩ một chút đã thấy đây là cơ hội cực kỳ tốt trước mắt, cô gật đầu cười, “Được, cảm ơn trước nha ông chủ Lương.”

Lương Huyền cười nhạt.

Về đến nhà Lương Huyền giúp Hứa Phán khuân hành lý lên, giao chìa khóa và hợp đồng các thứ cho cô xong liền chuẩn bị ra về. Hứa Phán muốn giữ anh ngồi lâu hơn chút thì anh nói có việc bận. Cô không hiểu, “Giờ hơn nửa đêm rồi cậu còn chuyện gì bận nữa hả? Chẳng bằng cậu nói mệt mỏi phải về nhà ngủ, bảo đảm mình sẽ không giữ lại.”

Lương Huyền im lặng một chút mới nhìn Hứa Phán nói, “Quên nói với cậu, Lý Dật Sơ cũng làm việc ở công ty mình.”

Hứa Phán giật mình che miệng, “Lý Dật Sơ? Cậu ấy về nước rồi?”

Lương Huyền, “Về chắc đã được mấy năm.”

Hứa Phán lén lút quan sát sắc mặt anh, cẩn thận mở miệng, “Vậy các cậu...”

Lương Huyền nở nụ cười, “Không có, chuyện quá khứ cậu ấy không muốn nhắc đến nữa.”

Hứa Phán là bạn tốt nhiều năm với anh, có thể nhìn ra tâm trạng Lương Huyền từ vẻ hờ hững của anh, một nỗi cay đắng chột dưng lên. Cô chưa bao giờ muốn nói xấu Lý Dật Sơ, càng không muốn thấy Lương Huyền đã qua nhiều năm như vậy mà vẫn không buông được chuyện cũ, đành khuyên lơn, “Vậy cậu cũng nên nghĩ thông suốt rồi đúng không?”

Lương Huyền nhìn đồng hồ đeo tay, phất tay bảo cô vào nhà, “Nói sau đi. Mình đi đây, nhớ nghỉ ngơi cho tốt.”

“Ừay –” Hứa Phán thấy chớp mắt một cái anh đã biến mất không còn bóng dáng, trong lòng thầm mắng cái suy nghĩ chết tiệt này thực sự mấy chục năm vẫn y như một.

Lương Huyền lái xe về công ty, từ dưới lầu nhìn thấy đèn trong văn phòng tầng bốn vẫn sáng như trước. Anh chạy vào gara đi thang máy lên tầng năm, tới phòng mình tiếp tục công việc.

Trong lòng anh rõ ràng, mặc kệ xa cách nhiều năm và vết rạn nứt ở giữa, thế nhưng thói quen khi còn bé vẫn in sâu tận xương tủy, anh không chịu nổi khi phải nhìn Lý Dật Sơ khổ cực một mình, nếu như không giúp đỡ được thì anh sẽ theo cạnh cậu.

Lúc họp thường kỳ, Lý Dật Sơ giật mình nhìn Hứa Phán theo sau Lương Huyền bước vào phòng hội nghị, nghe cô tự giới thiệu bản thân.

Cuộc họp vừa kết thúc Hứa Phán đã ngăn Lý Dật Sơ đang muốn bỏ chạy lại, “Em trai Dật Sơ, à không, quản lý Lý à, nhanh như vậy đã quên bạn học cũ rồi sao?”

Lý Dật Sơ bất đắc dĩ đáp, “Sao có thể chứ.”

Hứa Phán vỗ tay nói, “Chúng ta bạn cũ gặp lại, có phải nên đi ăn bữa cơm không? Mình không có nhiều tiền, buổi tối mời cậu và Lương Huyền ăn một bữa bánh bao chiên nổi tiếng của Thượng Hải nha, không thể không nể mặt mình đâu đó.”

Lý Dật Sơ, “...”

Hứa Phán đã sớm mong đợi món bánh bao chiên Thượng Hải, trước giờ cô thích ăn mì, loại bánh này cũng rẻ, mời khách chưa đến nỗi không đủ sức, cho nên sau khi tan làm ba người liền cùng nhau đến một cửa hàng bánh bao chiên. Tiệm này trang trí kiểu cổ điển, vách tường cao đến eo ngăn cách thành từng không gian nhỏ nhoi. Trước tiên Hứa Phán đặt túi và áo khoác của mình vào chỗ bên trong, sau đó ngồi xuống phía ngoài, “Hai người các cậu ngồi đối diện đi.”

Gọi món xong Hứa Phán mới nhìn hai người trước mặt, “Sao hai cậu không nói chuyện?”

Lý Dật Sơ dùng dư quang liếc nhìn Lương Huyền, vẫn cứ im lặng.

Hứa Phán biết trước giờ Lương Huyền không thích nói chuyện, bởi vậy liền chủ động hỏi Lý Dật Sơ, “Cậu cảm thấy nước Pháp thế nào?”

“Nước Pháp?” Lý Dật Sơ hơi sửng sốt.

“Đúng vậy.”

Lương Huyền, “Mình cảm thấy phong cảnh mấy nơi nổi tiếng đa phần đều giống nhau.”

Lý Dật Sơ kinh ngạc nhìn anh, “Anh từng sang Pháp sao?”

Hứa Phán, “Ừm, lúc học năm ba Lương Huyền có sang Pháp một năm theo diện exchange student.”

Lý Dật Sơ nhìn gò má Lương Huyền, một hồi lâu mới chuyển tầm mắt.

Nhân viên phục vụ bưng bánh bao chiên và mì nước ra đặt trước mặt bọn họ, mỉm cười chúc ngon miệng rồi rời đi. Hứa Phán gấp một miếng lên, vừa nói vừa đưa đến bên mép, “Mình muốn ăn bánh bao súp Thượng Hải từ lâu rồi.”

01

Đại loại là mấy món kiểu như vậy, phần đế chiên lên còn bên trong có nước súp.

“Chậm một chút –” Lương Huyền chưa kịp nói xong đã lập tức duỗi tay trái ra che lấy tay Lý Dật Sơ, vài giọt nước nóng bỏng bắn lên mu bàn tay anh.

Hứa Phán vừa lấy khăn giấy lau miệng vừa thổi ra phù phù, “Trước đây nhất định mình ăn bánh bao chiên không chính thống, chưa từng có lần nào mà nước súp bắn ra xa như vậy.”

Lý Dật Sơ rút tay lại, nhìn Hứa Phán cười nói, “Miếng đầu tiên cậu cắn nhỏ một chút, húp hết nước súp rồi sẽ không bị bắn tung tóe nữa.”

Hứa Phán nhìn động tác của hai bàn tay trên bàn, thầm thở dài trong lòng. Mặc dù bị đối xử như vậy nhưng Lương Huyền vẫn che chở Lý Dật Sơ trong tầm mắt, đúng là mỗi người đều có điểm chí mạng của mình.

Cơm nước xong Lương Huyền đưa Hứa Phán về nhà trước, sau đó mới đưa Lý Dật Sơ về tiểu khu cậu ở. Lý Dật Sơ cảm ơn rồi định xuống xe ngay, Lương Huyền lập tức nắm lấy cổ tay cậu nhưng ánh mắt vẫn cứ nhìn về phía trước, “Năm ấy tôi ở Pháp, đi khắp phố lớn ngõ nhỏ, tiếc là... không gặp được em.”

Lý Dật Sơ dịch tầm mắt ra ngoài cửa sổ, lúc này cậu không biết nên nói gì, chỉ sợ nói hai câu sẽ bị vạch trần lời nói dối.

Lương Huyền buông bàn tay đang nắm lấy cổ tay cậu ra, trong giọng nói ẩn chứa nỗi cô đơn bị che giấu cất lức, “Em còn nhớ bản đồ thế giới dán trong nhà không? Trước đây tôi từng nói với em những quốc gia châu Âu kia đều rất nhỏ, chỉ bằng một tỉnh của chúng ta mà thôi. Có điều đến Pháp rồi mới biết, thì ra muốn tìm một người, một tỉnh lại lớn như cả địa cầu vậy.”

Lý Dật Sơ không dám nhìn vào mắt anh, cúi thấp đầu nói, “Lương Huyền, đều qua rồi.”

Nói xong liền hoảng loạn mở cửa xuống xe, trong chớp mắt xoay người lại nghe Lương Huyền gọi lần nữa.

Anh nhìn cậu quay lại, khóe môi mấp máy vài lần mới mở miệng, “Reviens jusqu’à moi, je t’aime encore.”

Lý Dật Sơ đoán có lẽ anh đang nói tiếng Pháp, chẳng dám hỏi lại mà chỉ liếc mắt nhìn anh rồi nhanh chóng quay người bỏ đi.

Lương Huyền không hề chớp mắt nhìn cậu đi xa, cuối cùng mới đập lên vô-lăng một phát. Anh vốn tưởng rằng Phong Khải Minh không cần Lý Dật Sơ nữa thì mình có thể đoạt người về, có lẽ là anh đã quá nóng lòng.

Ngày xét duyệt nhanh chóng đến, ở tổng công ty phó tổng Hạ nổi danh là ‘thiết diện tướng quân’, trong mắt không dung nổi một hạt cát, nhân viên dưới tay gã xưa giờ không ai phạm sai lầm, bởi vì chỉ cần sai là bị đuổi ngay.

Lý Dật Sơ chiếu biểu đồ phương án lên màn hình lớn trong phòng họp, sau đó giải thích lần lượt cho phó tổng.

Phó tổng Hạ vẫn luôn nhíu mày lắng nghe, đến lúc Lý Dật Sơ nói ra mức dự toán liền cắt lời cậu, “3100 vạn? Con số này từ đâu ra?”

Thế là Lý Dật Sơ lại lặp lại dự toán một lần.

“Cậu biết tổng dự toán của chín hạng mục lớn trong vòng năm năm nay của công ty là bao nhiêu không?” Phó tổng Hạ nhìn cậu, “7200 vạn. Vậy mà dự toán một mình hạng mục của cậu đã bằng ba

cái, nếu mỗi hạng mục đều dự toán nhiều như vậy thì còn gì mà không làm được nữa? Tôi còn muốn cậu lập kế hoạch làm gì? Trực tiếp lấy tiền đi mua hợp đồng bên Nhất Cường luôn cho rồi?!”

Trần An đang muốn xem mồm, phó tổng Hạ đã tiếp tục mà không thèm thờ dõc, “Ai phê duyệt cái này?”

3100 vạn là mức dự toán lớn nhất mà Lý Dật Sơ tính đến, thực tế nhất định sẽ thấp hơn tiêu chuẩn này. Trước giờ cậu có thói quen đưa ra mức cao nhất để tranh luận với cấp trên, bởi vì không cần biết cậu báo lên bao nhiêu đều sẽ bị yêu cầu bớt lại, thế thì chi bằng cứ viết số lớn nhất. Đặc biệt hạng mục Nhất Cường này cực kỳ tốn tiền, lần này cậu cũng không phóng đại quá nhiều. Nào ngờ lãnh đạo tổng công ty lại nghiêm khắc như vậy, Lý Dật Sơ đang muốn thừa nhận thì nghe Lương Huyền mở miệng, “Đây là tôi phê.”

Mọi người đều khiếp sợ nhìn anh.

Lương Huyền đưa mắt ra hiệu cho Lý Dật Sơ đừng nói chuyện, tiếp tục nói, “Tôi biết, đầu tư vượt quá 2000 vạn cần phải xin tổng bộ phê chuẩn, kỳ hạn của hạng mục lần này quá sát nên chúng tôi chưa kịp trình lên. Sau này vẫn có thể xem xét lại phương án, nếu như khoản dự toán nào có vấn đề thì tôi sẽ cùng anh về tổng công ty giải thích rõ với ban lãnh đạo cấp cao.”

Phó tổng Hạ đương nhiên biết vị nhân tài mới xuất hiện này, gã có thể đuổi việc một quản lý chi nhánh của phân bộ như Lý Dật Sơ, nhưng không thể nói một câu mà đuổi người đang được thưởng tâng tổng công ty coi trọng này, muốn thưởng muốn phạt Lương Huyền đều phải do tổng bộ quyết định. Gã hít sâu một hơi, nhìn Lý Dật Sơ bảo, “Tiếp tục đi. Máy ngày nay tạm thời thu hồi chức vị của cậu, đợi tổng bộ bên kia quyết định mức dự toán rồi lại nói.”

Tổng thể phương án cũng khiến phó tổng Hạ thỏa mãn, chỉ còn mỗi vấn đề dự toán, Lương Huyền nhanh chóng đưa ra cam kết, bảo Hứa Phán đặt vé máy bay hôm sau đi Bắc Kinh. Loại hành vi chống lưng cho Lý Dật Sơ thế này Hứa Phán nhìn mãi thành quen, nghe mấy nhân viên khác bàn tán đầu óc giám đốc Lương có vấn đề, cô thầm nghĩ lúc nào mà cậu ta chẳng vậy?

Họp xong Lý Dật Sơ liền vào phòng Lương Huyền, “Anh... anh vốn không cần làm vậy. Chuyện này tôi có thể giải quyết, giờ lại khiến anh phải chạy tới chạy lui, thật xin lỗi.”

Lương Huyền khoanh hai tay trên bàn, “Giữa tôi với cậu cần gì phải khách khí như vậy?”

Lý Dật Sơ né tránh ánh mắt, “Tôi không muốn nợ anh.”

Lương Huyền nở nụ cười, “Cậu nợ tôi còn ít sao? Thêm một lần bớt một lần thì khác gì đâu?”

Lý Dật Sơ nghe anh lời tình riêng vào công việc, nhất thời lại không biết nói tiếp thế nào. Hình như anh rất thích nhìn bộ dạng lúng túng của cậu, dừng một hồi mới nói, “Như vậy đi, ngày mai tôi ngồi taxi ra sân bay, chờ tôi từ Bắc Kinh về thì cậu ra sân bay đón tôi một chuyến, hai chúng ta huề nhau, thế nào?”

Đừng nói là Lương Huyền, cho dù đồng nghiệp bình thường vì mình chạy một vòng lớn như vậy thì Lý Dật Sơ cũng nên ghi nhớ phần ân tình này, đáp một tiếng, “Được.”

Đêm đó Lý Dật Sơ nằm trên giường bấm di động xem trước thời tiết Bắc Kinh, bắt đầu từ mai nhiệt độ sẽ giảm, cậu chần chờ một lúc

mới nhận tin cho Lương Huyền, ‘Ngày mai nhớ mang theo quần áo dày, nhiệt độ Bắc Kinh hạ xuống.’

Đợi thật lâu mà không thấy trả lời, Lý Dật Sơ thầm nghĩ chắc anh đã ngủ rồi, tắt đèn chuẩn bị ngủ.

Kết quả vừa nhắm mắt lại thì di động dưới gối bắt đầu rung lên. Cậu lấy ra nhìn thấy tin nhắn của Lương Huyền, “Xuống lầu.”

Lý Dật Sơ nhảy xuống giường, xỏ dép lê chạy xuống lầu.

Tiểu khu một giờ sáng, trừ bọn họ ra không còn bóng người nào.

Lương Huyền đứng dựa vào cột đèn đường, hai tay đút túi, môi mang theo ý cười nhìn Lý Dật Sơ đi đến trước mặt mình.

Hơi thở của cậu còn chưa kịp đều, “Sao lại đến giờ này?”

Lương Huyền chăm chú nhìn cậu, “Nhớ em.”

Nói xong liền nghiêng người về trước ôm lấy Lý Dật Sơ.

Cơ thể Lý Dật Sơ cứng lại, anh ghé vào lỗ tai cậu thấp giọng nói, “Ngày mai tôi lên máy bay, nếu giờ em đẩy tôi ra thì ngày mai sẽ không may mắn.”

Ba chữ này là tử huyết của Lý Dật Sơ. Cậu không nhúc nhích, hít sâu mấy hơi mới nói, “Thuận buồm xuôi gió.”

Lương Huyền ôm cậu đứng năm phút đồng hồ, cuối cùng mới hạ xuống vành tai cậu một nụ hôn, “Được, lên nhà đi, bên ngoài lạnh.”

Thế là Lý Dật Sơ tay chân cứng đờ quay người bước vào dưới hiên. Cậu trở về phòng, đứng bên cạnh cửa một hồi mới bước ra

ban công, quả nhiên Lương Huyền vẫn đứng bên dưới ngẩng đầu nhìn về hướng phòng cậu.

Lý Dật Sơ đứng một bên ban công, điện thoại di động trong tay bắt đầu vang, sau khi bấm nhận cậu liền áp nó lên tai. Giọng nói trầm thấp dịu dàng của Lương Huyền truyền tới, “Ngủ ngon, Dật Sơ.”

Lý Dật Sơ nhìn người kia phát tay một cái với mình, xoay người rời đi.

Vào tới phòng ngủ, Lý Dật Sơ biết mình đã xong đời. Cậu có thể ngụy trang vô cùng cứng rắn đối mặt với một Lương Huyền lạnh lùng và châm chọc mình, lại không chống đỡ nổi một Lương Huyền đối xử với cậu dịu dàng quyến luyến như ngày còn bé. Đó là ký ức phủ đầy bụi kín đáo nhất trong sinh mệnh cậu, cậu không dám hồi tưởng, cũng không dám lưu luyến. Từ khổ sang sướng thì dễ, từ sướng xuống khổ thì sẽ gãy xương rút gân. Những thứ cậu có trên đời này quá ít ỏi, chỉ một ân tình đã phải dùng nửa đời sau trả lại, Lương Huyền là món quà duy nhất trời cao ban tặng cậu, cuộc đời trước năm mười tám tuổi vì có anh mà tươi đẹp, khiến cho cậu quên hết mọi bất hạnh. Cho nên sau này mất đi tám năm cậu cũng thấy không quan trọng nữa.

Giống như chỉ cần Lương Huyền lộ ra vẻ mặt dịu dàng với cậu như khi còn bé, Lý Dật Sơ liền muốn khóc lóc kể lể với anh về những oan ức và khổ sở mấy năm nay. Cậu y lại Lương Huyền của lúc đó, lại càng nhớ thương hơn.

Câu tiếng Pháp kia dịch ra tiếng Anh là “Come back to me, i still love you”. Dịch ướat át ra tiếng Việt là “Quay về bên anh đi, anh vẫn còn yêu em.”

P.S của tác giả: tuy rằng biết mọi người muốn mau chóng nhìn thấy hiệu làm được cời bỏ, nhưng trước tiên hãy cho tôi thỏa mãn chính mình với tiết mục cầu huyết “Mặc dù biết em không đáng, có điều anh vẫn không nhận được yêu em” hahahaha.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hấm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 38

Hôm sau Lý Dật Sơ hỏi Hứa Phán tan làm có thời gian không, muốn mời cô ăn bữa cơm. Hứa Phán nói không bằng đến tiệm cà phê gần đây ngồi một lát, có lô ghế riêng khá yên tĩnh. Lý Dật Sơ đặt chỗ trước theo sở thích của cô, sau khi hết giờ làm hai người liền cùng nhau đến quán cà phê.

Tuy rằng đứng ở lập trường bạn bè Hứa Phán có rất nhiều điều muốn trách Lý Dật Sơ, thế nhưng dù sao cô cũng là người ngoài cuộc, đến cả bản thân Lương Huyền còn không ngại thì cô có tư cách gì mà nói này nói nọ?

Lý Dật Sơ ngồi trên ghế sofa, cậu vốn muốn hỏi Hứa Phán rất nhiều điều, ví dụ như mấy năm qua Lương Huyền sống thế nào, anh có mở lòng hơn ở đại học Q không, có quen biết nhiều bạn bè không, có từng đổ bệnh không. Nhưng lời chưa kịp ra khỏi miệng thì cậu lại không biết nên hỏi cái nào trước.

Hứa Phán nhìn cậu muốn nói lại thôi, vạch trần thẳng, “Cậu muốn hỏi xem Lương Huyền mấy năm nay sống tốt không chứ gì?”

Lý Dật Sơ gật đầu.

Hứa Phán suy nghĩ một chút, “Ban đầu thực sự không tốt, sau đó... mình cũng không biết là thay đổi tốt hơn hay là xấu đi, chỉ có điều thoát nhìn yên tĩnh hơn nhiều.”

Lý Dật Sơ, “Ban đầu làm sao vậy?”

Hứa Phán nhớ lại lần cô gặp Lương Huyền trong kỳ nghỉ hè năm ấy, “Sau khi thành tích thi đại học được công bố, trường học muốn nhờ các học sinh thi đậu điểm cao quay một bộ phim ngắn tuyên truyền, có điều giáo viên chủ nhiệm và tụi mình đều không liên lạc được với Lương Huyền. Sau đó mình tới nhà các cậu thì mới biết chuyện thầy Lương nằm viện, bèn tới bệnh viện tìm cậu ấy. Ôi, đó là Lương Huyền xấu xí lồi thối nhất mình từng gặp, ban ngày dì Lưu chăm sóc thầy Lương thì cậu ấy đi tìm đám anh em của Lô Bân cùng uống rượu chơi net, buổi tối thì ngồi xỏm ngoài cửa phòng bệnh trông chừng thầy Lương. Giáo viên đến khuyên bảo cậu ấy còn không thèm để ý. Thư báo đậu được gửi về cũng chẳng lên trường nhận, mình đến bệnh viện giao cho cậu ấy, vậy mà cậu ấy vừa đụng vào đã muốn xé nát, may mà mình phản ứng nhanh giấu vào trong ngực.”

Lý Dật Sơ, “...”

Hứa Phán lườm cậu một cái, “Ngược lại cứ khủng khủng điên như vậy một thời gian rất lâu, mãi đến khi thầy Lương qua đời, trong một đêm cậu ấy mới khôi phục bình thường...”

“Chờ đã!” Lý Dật Sơ hoảng sợ mở to mắt, “Chú Lương... chú ấy mất rồi?”

Hứa Phán, “Đúng vậy, chỉ khoảng hơn một tháng sau khi cậu đi, bệnh tình trở nặng nên qua đời.”

Bàn tay cầm ly nước của Lý Dật Sơ mất khống chế run lên, sao lại vậy chứ? Trước khi đi cậu đã hỏi bác sĩ rõ ràng, thân thể chú

Lương chỉ cần kiên trì hóa trị thì sống thêm mười năm nữa cũng có thể. Sao lại... sao lại đến hai tháng cũng không chống đỡ được?

Hứa Phán nhìn vẻ mặt đau khổ của cậu, cẩn thận nói, “Mình, mình nghe ra ý từ lời dì Lưu, hẳn là sau khi cậu đi thì thầy nhanh chóng chuyển biến xấu. Dì ấy cảm thấy việc cậu bỏ đi chính là đã kích trí mạng đối với thầy Lương.”

Khóe môi Lý Dật Sơ giật giật, giọng khàn đi, “Mình không đi mới là đã kích trí mạng đối với ông ấy.”

Những năm qua cậu sống đến cực khổ, thậm chí còn có lần sắp không sống nổi, nhưng cậu chưa từng hối hận. Cậu không sợ khổ cực, cũng không sợ sau này sẽ lẻ loi hiu quạnh cả đời, chỉ cần lựa chọn của cậu là đúng thì cậu sẽ không oán không hối.

Nhưng bây giờ tính là gì?

Hiện giờ tám năm cậu khổ cực sống, mỗi ngày mỗi giây đều giã giụa rời xa Lương Huyền, giờ ông trời lại đột nhiên nói với cậu rằng tám năm này không hề có chút ý nghĩa nào.

Cậu có thể kiên quyết bỏ đi một mình như vậy, chỉ vì muốn Lương Trường Bình sống tiếp. Nhưng ông đã chết rồi.

Suy nghĩ nhanh chóng chuyển biến, cậu hiểu ra lúc trước có lẽ Lương Trường Bình không hề có ý định tiếp tục điều trị, ông chỉ đang lợi dụng thời gian cuối đời để khiến Lý Dật Sơ và Lương Huyền triệt để tách ra, sau đó không còn tiếc nuối gì mà đi gặp cha mẹ cậu. Cái gọi là sinh mạng, chỉ là thủ đoạn ông đem ra uy hiếp Lý Dật Sơ, không cần biết cậu chọn lựa thế nào ông cũng sẽ không sống tiếp.

— Sau này ba mẹ anh nhất định sẽ tìm trăm phương ngàn kế ngăn cản chúng ta, em hứa với anh đi, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì cũng phải ở bên cạnh anh, chúng ta cùng nhau đối mặt, từ từ tiến tới, tất cả đều sẽ có cách.

Lý Dật Sơ ra khỏi tiệm cà phê ngồi vào xe buýt kín gương mặt mình. Cậu đã từng hứa với Lương Huyền, nhưng lại nuốt lời.

Lý Dật Sơ đặt một vé máy bay bằng di động, lái xe thẳng ra sân bay.

Thời gian tám năm, thành thị bên ngoài thay đổi từng ngày, vậy mà huyện Hòa lại không hề có khác biệt gì so với ký ức của Lý Dật Sơ. Cậu bắt một chiếc taxi, không cần hỏi đường mà bảo tài xế lái về nơi cậu từng sống mười năm kia.

Tiểu khu so với tám năm trước lại càng cũ hơn, trong sân không còn mấy đứa nhỏ chơi đùa, ngay cả xe đạp trước kia nhìn đâu cũng thấy giờ lại càng ít, xem ra phần lớn hàng xóm đã chuyển đi rồi. Lý Dật Sơ đi tới trước cửa nhà mình, giơ tay gõ cửa.

“Ai vậy? Đến đây...” Lưu Phàm mở cửa ra, nhìn thấy người đứng trước mặt liền sững sờ chốc lát, sau đó mới lạnh mặt nói, “Cậu quay về làm gì?”

Lý Dật Sơ, “Dì Lưu, dì cho con nhìn chú Lương một chút đi.”

Lưu Phàm không nói lời nào cho cậu vào phòng.

Vừa vào phòng khách Lý Dật Sơ đã nhìn thấy di ảnh Lương Trường Bình đặt trên kệ TV. Cậu bước đến quỳ trên mặt đất, đốt một nén nhang rồi lạy ba lạy, cắm vào lư hương.

Lưu Phàm không biết cậu giả vờ giả vịt quay về đây làm mấy thứ này làm gì, đi vào phòng ngủ lấy một quyển sổ tiết kiệm chìa ra trước mặt Lý Dật Sơ đang quỳ, “Trường Bình không hóa trị, tiền cậu đưa tôi cũng vô dụng, tuy rằng chút tiền này chắc cậu cũng không để vào mắt, nhưng bây giờ cậu đã quay lại thì tôi trả cho cậu.”

Lý Dật Sơ nhìn bà, “Chú Lương... có lời gì để lại cho con không?”

Lưu Phàm vừa nghe cậu nhắc tới chuyện này lại càng tức giận. Trước khi Lương Trường Bình qua đời đã căn dặn bà nhiều lần, nếu như sau này có gặp lại Lý Dật Sơ thì nhất định phải chuyển cho cậu một câu. Bà vốn cho đây chỉ là lời trấn trối thông thường, nào ngờ ông lại để lại một ước nguyện tàn nhẫn như vậy.

“Ông ấy bảo tôi nói với cậu, nếu như cậu không tuân thủ cam kết thì ông ấy và cha mẹ cậu sẽ vĩnh viễn không được an bình.”

Hai mắt Lý Dật Sơ đầm lệ nhìn về phía di ảnh, cậu chạy cả đêm về đây chính là vì muốn nghe từ Lưu Phàm những lời Lương Trường Bình để lại, cho dù nửa câu thôi cũng được. Nếu như trước khi qua đời ông không nhắc tới cậu thì cậu có thể đến nói rõ ngay trước phần mộ ông, cậu muốn trở về bên cạnh Lương Huyền, cậu muốn phá bỏ lời hứa lúc trước. Nhưng cậu không ngờ, một chút ảo tưởng ông cũng không lưu lại cho cậu.

Lưu Phàm thấy biểu tình cậu thê lương, trong lòng lại càng mất kiên nhẫn, nói lạnh như băng, “Lúc Trường Bình qua đời tôi đã thề từ nay về sau sẽ không quen biết gì với cậu, cũng sẽ không cho cậu bước vào cửa nhà tôi. Hôm nay coi như cậu tới tế bái Trường Bình, sau này không cần quay lại nữa.”

Lý Dật Sơ mất hồn mất vía đứng lên, dư quang nhìn thấy cửa phòng ngủ lúc trước của cậu đã bị lấp lại. Cậu bước tới phòng ngủ Lương Huyền liếc mắt nhìn vào, thì ra phòng cậu đã biến mất rồi.

Dường như mười mấy năm quá khứ đều bị hời hợt xóa đi. Bản thân cậu, chưa từng tồn tại trong ngôi nhà này.

Chuyện này so với bị oán hận càng khiến cậu khổ sở hơn.

Lý Dật Sơ quay lại Thượng Hải, vừa mới xuống máy bay liền nhận được điện thoại của Lương Huyền. Bạn thời đại học của anh là Vũ Hạo đến Thượng Hải làm việc, tiện thể tới nhà anh lấy đồ. Lương Huyền có để chìa khóa dự phòng ở phòng làm việc, vì vậy nhờ Lý Dật Sơ cầm chìa khóa đưa Vũ Hạo đến nhà anh.

Sau khi tan làm Lý Dật Sơ liền đến chỗ hẹn gặp Vũ Hạo, sau đó lái xe đưa y về nhà trọ của Lương Huyền.

Vũ Hạo là người nhiệt tình hướng ngoại, cả đường đều tán gẫu với cậu về chuyện hồi đại học của Lương Huyền.

Buổi tối Vũ Hạo còn phải xã giao, nhưng bận rộn cả ngày nên quần áo y đều ướt đẫm mồ hôi, định tắm trong nhà Lương Huyền rồi mới đi. Lý Dật Sơ vốn muốn đưa người đến rồi đi ngay, lại bị y giữ lại, “Cậu có thể chờ tôi mấy phút không? Tôi tắm nhanh lắm. Chìa khóa nhà Lương Huyền còn phải nhờ cậu trả lại cho cậu ấy, chiều nay tôi phải bay tới Hương Cảng rồi, không đợi gặp cậu ấy được.”

Lý Dật Sơ gật đầu đồng ý.

Vũ Hạo vừa cởi áo khoác vừa chui đầu vào phòng ngủ nhìn, chặc một tiếng nghi ngờ nói, “Ồ, không ngờ trong phòng ngủ lại không thả bong bóng?”

Lý Dật Sơ, “Bong bóng gì?”

Vũ Hạo tựa vào cửa cười nói, “Vì để tiện làm việc nên bốn người trong ký túc xá chúng tôi năm hai liền thuê phòng chuyển ra ngoài. Từ năm hai đại học cho đến sau này đi làm, Lương Huyền luôn thả một quả bong bóng màu xanh trong phòng ngủ, cũ rồi lại thay mới. Trước đây chúng tôi còn cười nhạo cậu ấy nội tâm tiểu công chúa.”

Vũ Hạo thấy biểu tình Lý Dật Sơ đột nhiên trở nên buồn bã, lòng nghĩ không biết có phải nói sai gì rồi không, sờ mũi vào phòng tìm quần lót mới Lương Huyền chưa dùng. Sau khi mở tủ quần áo ra, một quả bong bóng ở bên trong liền bay ra ngoài.

Vũ Hạo, “...”

Lý Dật Sơ đang đứng ngoài cửa, nhìn quả bong bóng xanh nhạt kia chậm rãi bay lên trần nhà.

— Lương Huyền, chúc anh sống lâu trăm tuổi, hạnh phúc an khang, công thành danh toại!

— Anh sống lâu trăm tuổi, vậy còn em? Em phải ở bên cạnh anh.

Lý Dật Sơ bước đến dưới quả bong bóng kia, vươn tay kéo dây cột lại, kéo xuống được một nửa lại buông tay ra cho nó bay lên trần lần nữa. Vũ Hạo đã cầm quần áo đi tắm, cậu cứ ngửa đầu nhìn quả bong bóng kia chăm chú, dường như nó đã biến thành một màn hình nho nhỏ, một lần nữa chiếu lại những chuyện xưa cũ tuyệt vời đã qua trước mắt cậu.

Ngày hè Lương Huyền đưa sữa qua khung cửa sổ giờ giải lao, ngày đông anh ném cầu tuyết từ lầu bốn xuống đầu cậu, sáng sớm

lúc hai người cùng nhau đạp xe qua chợ nghe tiếng rao hàng của quầy điểm tâm, buổi tối tan học gió đêm mát mẻ phả vào mặt.

Những thứ rất lâu rồi cậu không nghĩ đến, cứ cho rằng quá nhỏ nhặt nên đều đã quên đi, giờ đây thi nhau tràn vào đầu cậu.

Lý Dật Sơ biết năm đó mình còn quá trẻ, cũng quá cứng đầu. Có một số việc vốn không nhất định phải lựa chọn như vậy, nhưng cậu cứ chọn con đường khó đi nhất đồng thời cũng quyết tuyệt nhất. Lúc đó cậu không hiểu, cứ cho rằng cuộc đời dài thế này tương lai cái gì cũng có thể. Chỉ là qua mấy năm nay, rốt cuộc cậu cũng phát hiện bản thân đã sớm không còn con đường nào khác.

Đời này của cậu, từ lúc bắt đầu cũng chỉ có mình con đường Lương Huyền.

Hiệu quả chuyển đi Bắc Kinh của Lương Huyền không thuận lợi lắm, mức dự toán này quả thực đã vượt qua đánh giá trước kia của mọi người. Cho dù tổng giám đốc vẫn luôn ưa thích anh thì cũng phải chờ ban lãnh đạo cấp cao thảo luận xong mới có thể chắc chắn.

Lương Huyền quyết định ngày mai sẽ đến gặp Vương lão tiên sinh lúc trước đã cực lực đề bạt anh trong công ty, có ông ra tay thì chuyện gì cũng không thành vấn đề.

Chờ ở Bắc Kinh ba ngày, Lương Huyền lấy được tài liệu tổng bộ đã phê duyệt rồi mới quay về Thượng Hải. Trước khi lên máy bay ngón tay anh dừng lại trước dãy số kia do dự một lúc lâu, Lý Dật Sơ đã hứa với anh, chắc là... sẽ không nuốt lời chứ.

Trước đây mỗi lần lên máy bay Lương Huyền đều ngủ, lần này lại chẳng hề buồn ngủ chút nào, cứ không ngừng nhìn đồng hồ đeo tay. Tiếp viên trên máy bay vừa nhắc nhở sắp đến sân bay Hồng Kiều, ánh mắt anh đã bắt đầu tìm kiếm bên ngoài cửa sổ. Ra khỏi cabin điện thoại Lương Huyền liền vang lên, anh nhận.

“Lương Huyền, tôi đợi anh bên ngoài phòng chờ.”

Lương Huyền bước đi thật nhanh, sau khi nhìn thấy chiếc xe hiện đại kia mới điều chỉnh vẻ mặt, khôi phục bộ dáng vân đạm phong khinh bước tới mở cửa ghế phụ ra ngồi vào.

Lý Dật Sơ vừa nổ máy xe vừa hỏi, “Mệt không?”

Lương Huyền, “Cũng được.”

Lý Dật Sơ cười nhẹ, “Về nhà trước hay là ăn cơm trước?”

Lương Huyền sờ sờ bụng, “Vừa đói vừa buồn ngủ, không biết nên chọn cái nào.”

Lý Dật Sơ liếc anh, “Nếu không về nhà anh đi? Anh ngủ một chút còn tôi nấu cơm.”

Lương Huyền vui vẻ, “Cậu biết nấu?”

Lý Dật Sơ, “Cũng có thể.”

Lý Dật Sơ lái xe đưa Lương Huyền về tiểu khu, hai người mua một đồng nguyên liệu nấu ăn trong siêu thị dưới nhà rồi cùng nhau đem lên lầu.

Lý Dật Sơ mang đồ ăn vào bếp, miệng nói với Lương Huyền, “Anh ngủ đi, cơm chín rồi tôi gọi anh.”

Lương Huyền nhìn bóng lưng cậu, vốn tưởng rằng Lý Dật Sơ có thể tới đón mình đã là tốt lắm rồi, nào ngờ còn được tặng kèm một bữa cơm, đi Bắc Kinh chuyến này cũng đáng lắm.

Lý Dật Sơ học được mấy món xào thường ngày ở quán cơm cậu làm việc hai tháng kia. Vài năm qua bận rộn công việc, tình cờ có hứng cậu mới tự mình làm cơm mời bạn bè, tuy nhiên tay nghề cũng có thể nói là tạm được. Cậu lấy ra từng thứ rau dưa vừa mua, trong lòng đã nghĩ xong phải nấu món gì, bắt tay làm đầu vào đấy.

Một tiếng sau Lý Dật Sơ bưng lên bàn ăn bốn món mặn một món canh, vừa cời tạp dề chuẩn bị vào gọi người thì Lương Huyền đã cầm tài liệu ra khỏi phòng ngủ. Cả hai ngồi xuống bàn ăn, anh đưa tạp dề kia cho cậu, “Tổng công ty đồng ý rồi, tuần sau chúng ta có thể bắt đầu làm.”

Lý Dật Sơ lật xem tỉ mỉ một lần, cười nói, “Quá tốt rồi.”

Lương Huyền nhìn đồ ăn trên bàn thêm nhỏ dãi, “Nhìn thật thơm ngon.”

Lý Dật Sơ, “Ném thử đi, tay nghề của tôi cũng tạm ổn.”

Ở Bắc Kinh mấy ngày Lương Huyền bận rộn đến chân không chạm đất, hôm nay lại ngồi hồi lâu trên máy bay nên đã đói bụng tới mức mơ màng, cầm đũa lên ném thử một miếng thịt gà, dựng thẳng ngón cái tiếp tục ăn.

Lý Dật Sơ gấp rau cho anh, trong thoáng chốc như trở lại nhiều năm trước đây. Khi đó Lương Huyền thích bắt cậu ăn nhiều cơm, có món cậu thích liền hăng hái gấp vào bát cậu. Còn anh luôn dùng vẻ mặt dửng dưng nhìn cậu, dường như chỉ cần ăn rau thôi đã no rồi. Cậu

từng vì Lương Huyền mà thỏa mãn vui sướng, sau đó lại ăn không biết vị suốt tám năm trời.

Một bữa cơm hai người ăn thật lâu, cả bàn đồ ăn đều bị Lương Huyền quét sạch, ăn xong anh liền thu dọn bát đĩa đi rửa. Lý Dật Sơ đứng bên cạnh cửa phòng bếp nhìn, đợi đến khi Lương Huyền rửa xong cái cuối cùng bỏ vào tủ bát đang hoàng mới bước lên ôm lấy anh. Lương Huyền cứng đờ ra tại chỗ, Lý Dật Sơ nhìn thẳng vào anh, nhắm mắt lại hôn đến.

Mười mấy giây sau Lương Huyền mới phản ứng được, ôm Lý Dật Sơ giành quyền chủ động, bàn tay giữ chặt gáy cậu đầu lưỡi quấn lấy nhau. Lý Dật Sơ hé miệng phối hợp với anh, lúc đầu lưỡi Lương Huyền tiến quân thần tốc hút lấy lưỡi cậu triền miên, hai tay cậu đồng thời vòng qua cổ anh. Lương Huyền liền ôm cậu như vậy ra khỏi phòng bếp, cả quá trình cũng không hề dừng nụ hôn này lại, bước vài bước tới phòng ngủ rồi ôm cậu ngã lên giường. Cánh tay anh thuận theo cởi áo sơ mi của cậu ra phân nửa, từ cầm hôn dọc lên trên.

Lý Dật Sơ gấp gáp thở dốc, ngón tay đan vào mái tóc thật dày của Lương Huyền, đầu lưỡi anh trong khoang miệng cậu càn quét ngang dọc, thừa dịp cậu thở dốc đôi môi anh liền liếm láp từ khước môi lên đến vành tai cậu. Lý Dật Sơ hơi nghiêng đầu đi theo động tác của anh, anh bắt lấy một cánh tay cậu đang duỗi ngang trên giường, đan tay mình vào tay cậu mười ngón quấn nhau. Lúc lỗ tai bị ngậm vào Lý Dật Sơ liền run rẩy liên tục siết chặt lòng bàn tay anh đè xuống, một vật sắc bén đột nhiên quét qua mu bàn tay Lương Huyền.

Dư quang khước mắt anh liếc qua, thì ra là vỏ ngoài tập tài liệu anh mới ném lên giường.

Giống như bị một chậu nước lạnh dội xuống đầu, dục vọng vốn đang bốc cháy của Lương Huyền lập tức biến mất. Anh buông Lý Dật Sơ trong lòng ra đứng bật dậy.

Lý Dật Sơ đã cởi hơn phân nửa quần áo nằm trên giường, thấy Lương Huyền đột nhiên rời đi thì có chút khó hiểu.

Anh cầm lấy tập tài liệu, cười lạnh một tiếng, “Là vì cái này đúng không?”

Sắc mặt cậu nhất thời trở nên vô cùng khó coi.

Lương Huyền không nói được cảm giác trong lòng là gì, từ thiên đường rơi xuống địa ngục cũng đến thế mà thôi. Một giây trước anh còn đang ôn lại chuyện cũ, một giây sau liền bị hiện thực đánh thức, chỉ một bữa cơm đã khiến anh quên mất Lý Dật Sơ là ai. Không sai, mấy ngày trước nhìn thấy mức dự toán của Lý Dật Sơ anh đã biết rõ con số này sẽ rất khó được tổng bộ thông qua, nhưng lại không nhắc nhở cậu. Anh muốn Lý Dật Sơ nợ mình về tiền bạc, nợ càng nhiều càng tốt. Lý Dật Sơ không phải người yêu tiền sao, vậy thì cứ tìm đến anh là được, cả đời này anh sẽ bắt lấy cậu.

Anh vốn còn đang lo Phong Khải Minh sẽ ra tay giúp đỡ, nào ngờ Lý Dật Sơ lại dễ dàng khom lưng vì tiền như vậy, dựa dẫm Phong Khải Minh không được liền quay đầu đến lấy lòng anh. Tuy rằng Lương Huyền cũng mong muốn kết quả này, nhưng trước khi đi Bắc Kinh thái độ của cậu đối với anh vẫn là tôn trọng mà không gần gũi, chỉ vờn vờn vì anh giải quyết được chuyện này mà cậu không chút do dự đến lấy thân báo đáp, xem anh là cái gì?

Lý Dật Sơ ngồi dậy trên giường nhìn Lương Huyền, “Chúng ta... chúng ta ở bên nhau lần nữa được không? Kỳ hạn một năm, một

năm sau nếu anh phải đi em tuyệt đối sẽ không cản anh. Chuyện lúc trước chúng ta hãy quên đi, em –”

“Tôi không quên được.” Lương Huyền cắt lời cậu, đôi mắt nhìn về nơi khác, “Ba mẹ tôi cũng không quên được.”

Lý Dật Sơ nghe anh nhắc tới cha mẹ vành mắt liền không nhìn được chua xót, trước đây Lương Trường Bình còn sống, cậu và Lương Huyền không thể. Có điều từ huyện về cậu mới hiểu được, dù Lương Trường Bình có biến mất thì vẫn còn lời thề độc của cậu, cho dù cậu cũng thêm quan tâm tới nó thì vẫn còn Lưu Phàm, một tầng rồi lại một tầng, trừ phi Lý Dật Sơ khiến Lương Huyền một đao cắt đứt với cha mẹ, dù sống hay chết cũng không hỏi đến nữa, nếu không bọn họ đừng hòng được toại nguyện.

Nếu như rốt cuộc vẫn phải đối mặt với đường cùng, vậy chi bằng cứ hôm nay có rượu hôm nay say. Còn lời thề độc kia, chú Lương là phần tử trí thức, giống với Lý Dật Sơ đều là người theo thuyết vô thần. Ông biết rõ người chết tức là đèn tắt, đã không còn liên quan gì tới trần thế nữa. Câu nói kia ông để lại cùng lắm là muốn Lý Dật Sơ thấy hổ thẹn mà rời xa Lương Huyền. Nếu như cậu không tuân thủ lời hứa thì cả đời này lương tâm sẽ mãi bất an.

Có điều Lý Dật Sơ thà rằng cộng lấy món nợ lương tâm cả đời, chỉ cần có thể ở bên Lương Huyền thì được một ngày tính một ngày.

Cậu lấy hết dũng khí mới dám bước đến bước này, nào ngờ Lương Huyền lại cự tuyệt cậu. Lý Dật Sơ mặc quần áo vào đàng hoàng, rũ mắt nói, “Nếu đã vậy, anh cứ coi như tôi đùa giỡn đi.”

Sau đó quay người rời khỏi nơi này.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 39

Hôm sau Lý Dật Sơ đi làm, dự toán đã được thông qua nên bọn họ phải bắt tay vào việc, Lý Dật Sơ ngồi trong phòng họp phân công chi tiết rõ ràng rồi mới giải tán mọi người. Cậu đang chuẩn bị xuống lầu thì bị Hứa Phán gọi lại, “Dật Sơ, Lương Huyền bảo cậu vào văn phòng cậu ấy một chút.”

Lý Dật Sơ vừa bước vào liền bị Lương Huyền kéo ra thang máy, khi xuống đến bãi đậu xe lại bị anh nhét luôn vào xe khóa trái cửa. Sau đó anh quăng một xấp giấy A4 lên đầu gối cậu, “Việc tư không nên thảo luận ở văn phòng, cho nên mới gọi cậu vào đây. Cậu đọc thử đi, không có vấn đề gì thì ký tên.”

Lý Dật Sơ cầm xấp giấy kia lên, đầu trang là bốn chữ lớn — Thỏa thuận sống chung, bên dưới là từng hàng điều khoản, cậu ngồi đọc từng chữ từng chữ.

Đây một tờ giấy, từ địa điểm sống chung, nghĩa vụ và quy tắc của hai bên, phân chia tài sản trong lúc sống chung, thời gian thỏa thuận có hiệu lực,... đều được viết ra hết. Câu cuối cùng là: Kỳ hạn của bản thỏa thuận này dài một năm, có hiệu lực ngay hôm nay, sau khi hết kỳ hạn nếu hai bên đồng ý có thể giải trừ quan hệ. Nếu có gì thiếu sót đều phải tham khảo ‘Luật hôn nhân nước Cộng hòa Nhân dân Trung Hoa’.

Lý Dật Sơ đọc xong toàn bộ thỏa thuận liền quay đầu nhìn ngoài cửa sổ, liếc chết căn chát môi dưới mới không nhịn được cười phá lên. Cậu thật muốn vung mấy tờ giấy kia vào mặt Lương Huyền, hỏi xem anh đây là muốn sống chung hay là muốn kết hôn? Lại còn tham khảo luật hôn nhân.

Lương Huyền đưa bút qua cho cậu.

Dư quang Lý Dật Sơ nhìn thấy cây bút được chìa sang, chẳng hề quay đầu mà nhận lấy loạch xoạch ký tên mình vào mặt sau thỏa thuận.

Lương Huyền háng giọng, “Có hiệu lực ngay hôm nay, nói cách khác từ giờ trở đi em phải ở chỗ tôi.”

Lý Dật Sơ, “Ừm”

Lương Huyền mở khóa xe ra, “Đi làm việc đi.”

Sau khi tan làm Lý Dật Sơ vẫn tăng ca đến hơn chín giờ như cũ, hết việc rồi mới gửi tin nhắn cho Lương Huyền, “Em chờ anh ở ga ra à?”

Lương Huyền nhanh chóng trả lời, “Chờ tôi ở văn phòng.”

Tắt vi tính xong Lương Huyền liền chạy tới phòng làm việc của cậu, giúp cậu cầm áo khoác rồi vừa đi vừa nói, “Đi ăn khuya chút không?”

Lý Dật Sơ, “Em dẫn anh đến chỗ này ngon lắm.”

Lý Dật Sơ đưa Lương Huyền chạy qua vài dãy nhà công sở, đến một tiệm cháo không lớn lắm, gọi nhân viên phục vụ cho hai phần

cháo cùng mấy món ăn kèm. Trong lúc chờ đợi cậu liền giới thiệu các món ăn trong cửa hàng cho Lương Huyền, “Mỗi lần tan tầm đôi bụng em đều đến đây, mùi vị rất ngon.”

Đầu tiên ông chủ bưng cháo lên, sau đó tới một đĩa bánh trứng. Bánh này được xếp ngay ngắn trên đĩa, bên mép là từng vết cắt gọn gàng, lúc ăn chỉ cần gảy nhẹ một cái là tách ra. Lý Dật Sơ gấp một miếng đưa đến, “Anh nếm thử cái này đi, không biết đầu bếp làm cách nào mà vừa mềm vừa dai.”

001

Bánh trứng鸡蛋饼

Cậu đưa đĩa lên vốn là muốn để Lương Huyền dùng đĩa nhận lấy, nào ngờ anh lại trực tiếp nghiêng đầu qua cắn miếng trứng kia. Lý Dật Sơ nhanh chóng cúi đầu húp cháo.

Hai người ăn khuya xong, Lương Huyền lái xe đưa Lý Dật Sơ về nhà. Trước đây bọn họ từng sớm chiều bên nhau, dạo này lại ma sát không ngừng, cả hai đều vô cùng quen thuộc với đối phương, có điều không biết tại sao đêm nay vừa về đến nhà lại cực kỳ câu nệ. Lý Dật Sơ mở tủ giày ra, phát hiện một đôi dép lê Lương Huyền mới mua.

Anh cầm đồ tắm đi ra từ phòng ngủ, “Đây là đồ tôi mới mua hôm qua, đều giặt rồi.”

Lý Dật Sơ nhận lấy vào buồng tắm, nhìn thấy kệ trống trước gương đã bày sẵn bàn chải đánh răng và cốc súc miệng cho hai người, còn có sữa rửa mặt, kem dưỡng da dành cho nam cùng khăn mặt, đều là một đôi.

Lý Dật Sơ đến gần bồn rửa mặt, lần lượt nhìn những dụng cụ ấy, cơ bản đều là một cái màu xanh đậm một cái màu xanh nhạt, cùng kích cỡ, nằm cùng phương hướng. Khóe miệng cậu khẽ cong lên, tối hôm qua Lương Huyền vừa soạn thỏa thuận vừa mua đồ, có phải là không ngủ cả đêm không?

Cậu rửa mặt xong đi ra ngoài, Lương Huyền liền cầm đồ tắm bước vào trong.

Lý Dật Sơ mở to mắt nằm trên giường, trong lòng thầm nhớ lại một điều khoản nào đó trong thỏa thuận trưa nay — hai bên có nghĩa vụ thỏa mãn nhu cầu thân thể của đối phương về mọi mặt.

Mấy năm nay một mình cậu vào nam ra bắc, tình cờ nhìn vật nhớ người cũng có lúc thân thể mất khống chế, trong lòng thầm nghĩ đến Lương Huyền mà tự cấp tự túc, đáng tiếc là rốt cuộc cũng không phải người từng trải qua sủng thật đạ thật. Khi còn bé suy nghĩ của hai người bọn họ đều đơn thuần, ngủ cùng nhau cũng sẽ không nghĩ tới những phương diện khác. Nhưng bây giờ cả hai đều là đàn ông chính trực khỏe mạnh, sắc đẹp trước mặt là mê hoặc khó qua nhất. Lý Dật Sơ nằm một bên giường, trừng mắt nhìn trần nhà còn lòng lại lẩm nhẩm Tam tự kinh hòng loại bỏ ý nghĩ hạ lưu trong đầu kia.

Đáng tiếc là Lương Huyền giống như ngủ luôn trong phòng tắm vậy, lâu rồi vẫn chưa ra.

Lý Dật Sơ chờ chờ một hồi liền ngoẹo đầu ngủ mất.

Kỳ thực Lương Huyền đã sớm tắm xong nhưng vẫn luôn ngồi trong phòng khách, mãi đến 12 giờ mới rón rén mò vào giường ngủ. Lý Dật Sơ nằm duỗi thẳng người, cái cổ lại lệch chín mươi độ sang

một bên, tư thế cực kỳ buồn cười. Lương Huyền bò lên giường hơi dịch cơ thể cậu xuống dưới, động tác nhỏ khiến cậu cau mày giật người một chút. Anh sợ đánh thức người này nên nhẹ nhàng hôn lên trán cậu, sau khi cảm nhận được Lý Dật Sơ liền nhắm mắt nhẹ giọng gọi, “Lương Huyền...”

Lương Huyền ôm cậu vào ngực, môi liên tiếp chạm vào trán cậu mấy lần, “Ngủ đi.”

Anh vậy mà không hề buồn ngủ. Thời gian đã qua tám năm, anh lại lần nữa ôm Lý Dật Sơ vào lòng, mặc dù là nhờ cái thỏa thuận buồn cười như vậy. Lương Huyền đã tìm Lý Dật Sơ rất nhiều năm, đã từng dùng hết tiền tiết kiệm đi khắp châu Âu, làm xong việc được nghỉ một thời gian lại bay ra nước ngoài, dường như tìm kiếm đã trở thành thói quen của anh. Anh giống như một con côn trùng nhỏ bé tìm kiếm khắp trời đất bao la này, bao nhiêu lần thất vọng nhưng chưa bao giờ ngừng lại. Tối qua hai người tan rã không vui, có điều trong nháy mắt Lý Dật Sơ rời đi kia anh đã hối hận rồi, chỉ cần có thể đạt được kết quả này thì những chuyện khác có gì phải tính toán? Cho dù Lý Dật Sơ là muốn báo đáp anh vì hạng mục này, cho dù giữa bọn họ có vết nứt quá sâu, nhưng ít ra hiện tại cả hai vẫn tựa sát vào nhau mà ngủ như vậy.

Có những người cả đời đều giãy giụa không thoát được khổ sở, dù cho vật đổi sao dời, dù cho cả hai đều trở nên xa lạ với nhau, chỉ cần có thể gặp lại thì sẽ ôm chặt và giữ lấy theo lựa chọn bản năng.

Sáng sớm hôm sau hai người đồng thời thức dậy. Tối qua đi ngủ Lương Huyền quên kéo rèm cửa sổ, lúc này ánh nắng buổi sớm đã chiếu vào khắp phòng. Lý Dật Sơ hé mắt ra liền nhìn thấy một mảnh da thịt trước mặt, cậu mở mắt nhìn lên trên, Lương Huyền mỉm cười, “Sớm.”

Lý Dật Sơ lại gần hôn lên cằm anh, sau đó nhảy xuống giường đi rửa mặt. Lương Huyền theo sau cậu, cũng cầm lấy bàn chải đánh răng. Lý Dật Sơ nhìn thấy xà phòng thơm bên cạnh vòi nước liền dùng ngón trỏ ướt nhẹ xoa xoa lên đó một chút rồi vươn tay vẽ vò trên gương.

Thời gian đột nhiên quay lại buổi sáng mà Lý Dật Sơ đỏ bừng mặt nói “Em thích anh” kia.

Lý Dật Sơ vẽ hai cái đầu phong cách hoạt hình, một người có mái tóc dựng thẳng lên, một người hai bên gương mặt đang run rẩy.

Lương Huyền lấy khăn lau khô mặt, “Tôi đáng sợ như vậy?”

Lý Dật Sơ không nói lời nào, lau mặt mình xong mới vẽ tiếp một thân thể nho nhỏ bên dưới cái đầu run rẩy kia, tay nó giấu sau lưng đang cầm một đóa hoa.

Lương Huyền cười ra tiếng.

Lý Dật Sơ vẽ từng cánh của đóa hoa kia thật tỉ mỉ, vừa vẽ vừa nói, “Tặng cho anh.”

Vẽ xong cậu liền duỗi eo, đang chuẩn bị quay người ra ngoài liền bị Lương Huyền chặn vai lại, đôi môi mang theo vị bạc hà dán lên. Nụ hôn của anh chẳng hề vội vã chút nào, hơi tách môi cậu ra dùng đầu lưỡi chạm đến đầu lưỡi cậu, cũng không đưa vào quá sâu. Giữa răng môi hai người tràn ngập một mùi kem đánh răng vị bạc hà giống nhau.

Hồi lâu sau cả hai mới tựa đầu vào đối phương, Lý Dật Sơ thấp giọng nói, “Lương Huyền, em vừa mới biết chú Lương qua đời, xin lỗi...”

Lương Huyền ôm cậu vào ngực, “Ba tôi không phối hợp điều trị, nguyên nhân chủ yếu là không muốn trong nhà thiếu nợ vì ông. Mẹ tôi không muốn chấp nhận, còn tôi chỉ là không tìm được lời nào để phát tiết nên mới giận chó đánh mèo lên người em. Sau này chúng ta không ai nhắc tới chuyện này nữa, được không?”

Liên tục mấy lần Lộ Tân nửa đêm không còn nhà để về vọt tới nhà Lý Dật Sơ, kết quả cửa chính đều đóng chặt, gọi điện thoại tới chỉ biết cậu đang ở chung với bạn, buổi tối không về. Một lần còn được, nhiều lần đều như vậy thì không ổn chút nào. Vì vậy một ngày nọ sau khi tan tầm Lộ Tân liền trốn trong quán KFC đối diện công ty chờ, mãi cho tới hơn tám giờ mới nhìn thấy Lý Dật Sơ ngồi vào xe Lương Huyền đi mất. Hắn nhất thời không hiểu nổi tình huống này là thế nào, sao hai kẻ vốn đối đầu nhau giờ lại đi chung?

Hơn mười một giờ tối Lộ Tân gọi điện thoại cho Lý Dật Sơ hỏi cậu ở đâu, hắn muốn đến tìm cậu, kết quả lại là Lương Huyền bắt điện thoại. Trong lòng Lộ Tân nhủ thầm lần này có chuyện lớn để tám rồi.

Hôm sau là cuối tuần, Lương Huyền phải tham gia một hội nghị, Lý Dật Sơ bảo anh sau khi họp xong liền về nhà ăn cơm, bởi vậy tối nay hai người mới đi siêu thị mua một đồng rau dưa và hoa quả. Ăn một bữa cơm bên ngoài rồi đi dạo siêu thị, về đến nhà đã sắp mười một giờ, Lý Dật Sơ tắm xong đi ra thì Lương Huyền liền vẫy vẫy di động của cậu, “Vừa nãy Lộ Tân gọi điện thoại cho em, nhiều lần liên tục nên tôi bắt máy.”

Lý Dật Sơ, “Cậu ta có chuyện gì?”

Lương Huyền, “Bảo là muốn đến nhà em ở kè. Trước đây cậu ta thường đến chỗ em ở à?”

Lý Dật Sơ vừa nhìn thấy vẻ mặt đó của Lương Huyền liền biết anh rất không vui, lau tóc nói, “Trước đây tụi em có thuê chung nhà mấy năm, ăn ké ở ké cũng quen rồi.”

Lương Huyền, “Tại sao lại phải thuê chung?”

Bàn tay lau tóc của Lý Dật Sơ dừng lại, cậu quên mất bản thân mình trong mắt Lương Huyền là dòng dõi người thừa kế mấy chục triệu, sao có thể thuê chung với người khác? Cậu thuận miệng tìm một lý do, “Ừm, cậu ta vừa tới Thượng Hải nên tương đối nghèo.”

Lương Huyền không hỏi nữa, dường như đã chấp nhận lý do này.

Ngày hôm sau lúc Lý Dật Sơ tỉnh dậy thì Lương Huyền đã đi, địa điểm hội nghị cách tiểu khu khá xa, đi chậm thì nhất định sẽ muộn. Lý Dật Sơ rửa mặt xong liền vào bếp chuẩn bị lấy bánh mì làm bữa sáng, mở tủ lạnh ra thì thấy rau dưa mua tối qua đều đã được rửa sạch, cắt gọn gàng bỏ riêng từng đĩa đặt vào khay, sắp xếp chỉnh tề trong tủ lạnh. Lý Dật Sơ không biết Lương Huyền dậy từ lúc nào để làm những chuyện này, nhìn khoai tây được cắt thành từng sợi nhỏ, trong lòng cậu thầm mắng ‘Đồ ngốc!’

Tính thời gian thấy Lương Huyền cũng sắp về, Lý Dật Sơ liền vào bếp chuẩn bị nấu cơm, lại nhận được điện thoại của Phong Khải Minh.

Nghe xong tình huống bên kia cậu liền cời tạp dề lao ra cửa.

Lương Huyền về tới nơi mới nhớ trong nhà không có rượu vang, mà Lý Dật Sơ thích nhất là sau khi ăn xong uống một chút rượu này, bởi vậy anh liền quay đầu chạy đến tiệm rượu gần nhất mua mấy

chai. Về đến nhà lại không nghe thấy tiếng xào nấu trong bếp, anh tìm khắp các phòng một lần mới phát hiện trong nhà không có ai. Lương Huyền gọi điện thoại cho Lý Dật Sơ, bên kia vẫn luôn báo đường dây đang bận.

Lương Huyền nhớ tối qua cậu có nói hôm nay sẽ ở nhà nấu cơm chờ mình, giờ phút này lại không thấy người, phản ứng đầu tiên của anh là không biết có phải đã xảy ra chuyện gì hay không, lập tức gọi Hứa Phán bảo cô tìm người hỏi cách liên lạc với Lộ Tân.

Hứa Phán thấy lạ không biết anh tìm Lộ Tân làm gì, giọng nói còn có vẻ cấp bách, “Mình phải tìm Lý Dật Sơ.”

Qua lại vài câu Hứa Phán mới biết hai người bọn họ đã ở chung, trong lòng quả thật muốn hét to một tiếng, cúp điện thoại liên lạc với phòng nhân sự.

Đáng tiếc là Lộ Tân cũng không biết chuyện gì. Hắn nghe giọng nói đối phương có chút nôn nóng bèn an ủi, “Có lẽ chỉ ra ngoài có chuyện gì thôi, chờ một chút xem.”

Lương Huyền tiếp tục gọi điện thoại cho Lý Dật Sơ, vẫn là báo bận.

Hứa Phán ở nhà lướt weibo, đột nhiên nhìn thấy tin tức được đưa lên đầu bảng, ông chủ tập đoàn Thừa Phong nhập viện vì bệnh tình nguy kịch, phóng viên chụp được mấy bức ảnh ở hiện trường, người đàn ông đứng trong xe cứu thương cực kỳ giống Lý Dật Sơ. Cô không dám xác nhận, vội vã gửi ảnh sang cho Lương Huyền.

Lương Huyền gọi hết các số điện thoại có thể nghĩ tới, giờ phút này anh mới phát hiện quan hệ giữa anh và Lý Dật Sơ mỏng manh

tới mức nào, thậm chí cậu có những ai là bạn bè anh cũng hoàn toàn không biết.

Lương Huyền nhìn hình ảnh Hứa Phán gửi tới, cho dù khuôn mặt người kia rất mơ hồ, thân hình bị che hơn phân nửa nhưng chỉ cần liếc mắt anh đã xác định được đó là Lý Dật Sơ. Biết cậu không có gì ngoài ý muốn, anh mới đề nỗi hoảng loạn trong lòng xuống, ngồi trong phòng khách bấm vào tài khoản weibo vừa đưa tin Phong Khải Minh nhập viện, không ngừng theo dõi tình hình.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 40

Lý Dật Sơ đi chuyến này tận hai ngày, Lương Huyền vừa rảnh rồi liền gọi điện cho cậu, sau đó bên kia báo đã tắt máy.

Tối ngày thứ hai, Lương Huyền vừa tan làm liền lái xe về hướng bệnh viện Phong Khải Minh đang nằm, chạy ngang qua tiểu khu nhà mình thấy đèn phòng bật sáng liền lập tức quay đầu chạy về.

Lý Dật Sơ vừa ra khỏi bệnh viện là về nhà ngay, hai ngày nay không liên lạc được nhất định Lương Huyền rất lo lắng. Về đến nhà cậu sục điện thoại trước tiên, đang chuẩn bị rút ra thì nghe thấy tiếng mở cửa. Cậu ngẩng đầu nhìn lên, “Anh đã về rồi!”

Hồ hấp Lương Huyền còn chưa kịp vững vàng, lạnh mặt chất vấn cậu, “Tại sao không nghe điện thoại?”

Lý Dật Sơ, “Bên kia không cho nghe, lúc quay lại di động cũng hết pin rồi.”

“Bên kia?” Lương Huyền nhướn mi giấu cợt nói, “Cậu ngược lại thật là nghe lời.”

Lý Dật Sơ nhìn sắc mặt anh, giải thích, “Bệnh tình Phong tiên sinh nguy kịch, quản gia gọi em qua đó nên đi rất gấp.”

Lương Huyền, “Gấp đến mức một cú điện thoại cũng không gọi nổi? Hay là nói lòng cậu toàn nhớ về Tập đoàn Thừa Phong nên

không rảnh nghĩ đến chuyện khác?”

Lý Dật Sơ bất đắc dĩ, “Lương Huyền, chúng ta đã nói không nhắc đến chuyện quá khứ nữa.”

Lương Huyền nghe vậy liền dừng lại, mặt âm trầm đi về phía phòng ngủ.

Lý Dật Sơ biết hiện giờ bọn họ không thể nhiều lời, nếu nói tiếp khẳng định sẽ càng ầm ĩ thêm, tầm mắt quét qua thùng rác ngay cửa liền muốn đứng dậy xuống vứt rác rồi lên. Dư quang của Lương Huyền nhìn thấy người đi tới cửa liền sải bước dài tóm lấy cậu ép lên tường, “Cậu lại muốn đi đâu?! Phong Khải Minh có bản lĩnh lớn như vậy, khiến cậu gọi cái là đến?”

Lý Dật Sơ nhìn anh, “Lương Huyền, anh bình tĩnh đi.”

Lương Huyền nhìn cậu vì bị áp chế mà hơi ngắc đầu, khuôn mặt đã ửng hồng. Một phút sau anh mới buông tay ra, quay người vào phòng ngủ lấy quần áo, “Tôi đi ra ngoài một chuyến, tối sẽ không về.”

Anh không có cách nào đối diện Lý Dật Sơ với trạng thái vừa tồn tại cả tức giận và dục vọng này. Anh sợ bản thân mình nhất thời sẽ mất khống chế mà xúc phạm tới cậu.

Lý Dật Sơ vừa cảm nhận rõ ràng hô hấp ồ ồ mà Lương Huyền cực lực kiềm chế lúc ép mình, cậu dựa vào cạnh cửa, cả người đều khô nóng. Đợi đến lúc Lương Huyền bước ra khỏi phòng ngủ Lý Dật Sơ mới khẽ cắn răng, hồi hộp mở miệng, “Lương Huyền, có phải anh ghét bỏ em không?”

Trên mặt Lương Huyền là biểu tình “Cậu đang phát bệnh thần kinh gì thế?”

Lý Dật Sơ bước một bước về phía trước, uốn cổ lên, “Vậy sao anh đã cứng rồi mà còn muốn ra ngoài qua đêm, anh định đi tìm vịt ư?”

Áo khoác âu phục Lương Huyền che trước chân hơi run lên, ánh mắt đảo qua mặt Lý Dật Sơ, giọng nói trầm khàn, “... Tránh ra.”

Lý Dật Sơ nắm lấy tay nắm cửa.

Lương Huyền tập trung nhìn cậu vài giây, vút luôn âu phục khom lưng khiêng cậu đi về phía phòng ngủ, dùng chân đạp một phát đóng cửa, ném Lý Dật Sơ lên giường đồng thời áp lên người cậu, một tay túm chặt cổ tay cậu cúi đầu dùng sức gặm cắn, chỉ hai ba lần đã cởi sạch khuy áo sơ mi cậu. Bụng Lý Dật Sơ bị anh liều mạng cắn, sức lực vô cùng lớn, mỗi vết đều khiến cậu đau đến hít vào một hơi.

Hai người nhanh chóng trần truồng cả người, thứ cứng rắn đã gượng dậy của Lương Huyền kê ngay vật giữa hai đùi cậu. Trong lòng Lý Dật Sơ thầm nhắm hảo hán không ngại thua thiệt trước mắt, hai chân quăn lẩy eo Lương Huyền khiến cho mặt sau của mình lộ rõ ra, có điều động tác này không hiểu sao lại chạm đến điểm phần nộ của anh. Lương Huyền ép hai đùi cậu lên sát ngực, ngón tay mở rộng miệng huyết Lý Dật Sơ mấy lần rồi mạnh mẽ đâm tính cụ vào.

Lý Dật Sơ lập tức đau đến không kêu nổi, đôi môi nháy mắt trắng bệch, hai bên trán cũng toát đầy mồ hôi. Cậu gần như khóc ra tiếng, chưa từng nghĩ rằng chuyện này sẽ đau như vậy. Đến khi trước mắt đột nhiên xuất hiện từng chùm sáng lệch nhau đột nhiên cậu lại

nghĩ, may mà năm đó không làm đến bước cuối cùng với Lương Huyền, nếu không nhất định cậu sẽ hét to đến mức mọi người trong tiểu khu đều nghe thấy. Khi ấy cậu không chịu được đau, nào như hiện giờ có thể chịu đến mức này.

Lương Huyền cũng tiến vào vô cùng khó khăn, bộ dạng đau đớn của Lý Dật Sơ như bất cứ lúc nào cũng có thể xuôi tay về Tây kích thích rất mạnh đến dự vọng của anh, cắn răng thẳng tiến thêm mấy phần vào trong, mãi đến khi cảm giác được toàn bộ tính cụ đều được bao bọc thì anh mới tóm lấy chân Lý Dật Sơ bắt đầu chậm rãi ra vào.

Lý Dật Sơ đã đau đến chết lặng, đôi mắt cũng không nhìn thấy nổi bóng người hoàn chỉnh, chỉ có từng chùm sáng sắc sỡ lay động theo thân thể cậu.

Hồi lâu sau cậu mới cảm thấy chùm sáng kia không còn lay động nữa, tiếp đó là đến phiên một dòng dịch thể nóng bỏng bắn vào thân thể cậu.

Lý Dật Sơ chớp mắt hồi lâu, rốt cuộc mới có thể thấy rõ trần nhà. Cậu yếu ớt mở miệng, “Sau khi kết hôn ba mẹ em đến Thượng Hải hưởng tuần trăng mật, trong lúc vô tình cứu được một cậu thiếu niên bị đánh gần chết. Họ đưa cậu ta vào bệnh viện còn để lại cho một ít tiền, người đó chính là Phong Khải Minh. Năm thứ hai sau khi em đến Thượng Hải có xảy ra xung đột với một khách hàng ở nhà hàng kiểu Tây, vị khách kia cũng là Phong Khải Minh.”

Thực ra không phải là ăn cơm ở nhà hàng Tây, mà là làm công ở đó. Khi ấy cậu vừa tới Thượng Hải, tuy rằng năng lực vượt trội nhưng học lực thực sự quá thấp, vì muốn công ty cho cậu cơ hội nên đã nghĩ ra cách xin miễn lương ba tháng thử việc, sau thời gian

này nếu không đạt chuẩn sẽ nghỉ ngay. Lúc đó cậu không muốn động đến tiền để dành trong người nên mới tìm một công việc phục vụ chỉ làm vào cuối tuần, có lần không cẩn thận hát đồ lên người Phong Khải Minh khiến hắn để ý thấy tướng mạo của cậu giống y hệt với cố nhân. Sau khi liên hệ giữa hai người tăng lên Phong Khải Minh mới biết Lý Dật Sơ chính là con trai của cặp vợ chồng kia, thế nên có lòng muốn báo ân. Lý Dật Sơ không có công không nhận lộc, luôn không muốn nhận ân huệ tiền bạc của người khác, càng thường xuyên qua lại Phong Khải Minh càng cảm thấy hắn với cậu vô cùng hợp ý, vậy là đối xử với cậu nửa như con trai.

Lý Dật Sơ thấy Lương Huyền ngồi lên cạnh mình liền tiếp tục nói, “Phong tiên sinh mắc bệnh tim rất nghiêm trọng, lần đó chú ấy bị đánh suýt chết. Sau đấy chú quen thuộc với em hơn vẫn luôn rất quan tâm săn sóc, lần này chú phát bệnh quản gia liền gọi em qua ngay. Bởi vì con trưởng Phong gia đang ở Mỹ không kịp về, nếu như Phong tiên sinh muốn lập di chúc thì em nhất định là người có thể truyền lời nhất.”

Lương Huyền tỉnh táo lại, cúi người nhìn cậu, “Giữa em và người ta chẳng hề giống như người ngoài đồn đại?”

Lý Dật Sơ cười không còn biết nói gì, “Phong tiên sinh vừa qua bốn mươi tuổi đã thành người thủy tinh, chạm mạnh cũng sẽ nát, anh cảm thấy chú ấy có thể có cuộc sống riêng hỗn loạn như vậy không? Bệnh của chú không ai biết, phóng viên toàn là dựa vào ảnh chụp mà viết linh tinh thôi.”

Sắc mặt Lương Huyền đã hòa hoãn, thế nhưng nghe mấy lời này cũng không hài lòng lắm, bất mãn nói, “Ý của em là đều vì người ta không có khả năng, nếu như có thể –”

Lý Dật Sơ trực tiếp chặn miệng anh lại. Từ trước giờ Lương Huyền chính là như vậy, thoát nhìn trầm ổn nhưng lại cực dễ ghen, tuy rằng Lý Dật Sơ luôn cảm thấy mỗi khi anh nhăn mặt nhíu trán nhìn rất vui, nhưng tóm lại vẫn không nhìn được mà chủ động dỗ dành anh, lần này cũng không ngoại lệ.

Lương Huyền bị nụ hôn này làm cho nói không ra lời nữa.

Lý Dật Sơ chỉ cần bỏ ra ba phần sức lực thì Lương Huyền nhất định sẽ trả lại cậu mười phần. Cậu ngược cổ hôn anh, thân thể bị tay anh nhào nặn xoa xoa tạo thành từng trận run rẩy. Lương Huyền hôn khắp người cậu từ trên xuống dưới, cuối cùng đôi môi dừng lại bên vành tai cậu không ngừng hạ xuống những nụ hôn vụn vặt, hơi thở mập mờ phả vào tai Lý Dật Sơ, “Xin lỗi Dật Sơ, anh... anh giận quá mất khôn.”

Lý Dật Sơ giờ tay ôm anh, dán má phải vào mặt anh mềm giọng nói, “Làm lại một lần nữa được không, vừa nãy rất đau, em không muốn sau này vừa nghĩ tới liền cảm thấy đau như vậy...”

Lương Huyền nhìn ánh mắt cậu, qua một hồi lâu mới nhẹ nhàng hôn cậu, “Được... Nếu như đau em phải nói anh ngay.”

Hai tay Lý Dật Sơ cuốn lấy bụng anh, Lương Huyền vươn tay lấy ra một ống thuốc bôi trơn trong tủ đầu giường. Lý Dật Sơ nhìn thấy nó liền hỏi, “... Anh mua lúc nào?”

“Một ngày trước khi em dọn tới, nhưng tiếc là luôn không dùng đến.” Lương Huyền bóp thứ kia ra lòng bàn tay, chậm rãi bôi lên hậu huyệt Lý Dật Sơ.

Lý Dật Sơ cắn môi chịu đựng ngón tay Lương Huyền quấy đảo trong hậu huyệt mình, vừa nẩy đã làm một lần nên lúc này chất bôi trơn khiến cậu cảm thấy ngứa ngứa, cau mày hừ một tiếng. Lương Huyền hạ người xuống đặt ngay lối vào, chậm rãi đâm vào bên trong. Hạ thân của Lý Dật Sơ khép chặt khẽ run, anh vội vã dừng lại, dùng tay xoa nắn hông cậu khiến chỗ ấy mềm mại ra, đôi môi cũng ngậm lấy đầu lưỡi cậu mút vào liên tục để phân tán lực chú ý. Mãi đến khi cảm giác được cậu run rẩy thở bình thường trở lại anh mới chậm rãi tiếp tục đẩy mạnh vào. Hai người ôm nhau thật chặt, Lương Huyền dừng một lúc lâu mút lấy hầu kết Lý Dật Sơ rồi chậm rãi chuyển động, một khi bắt đầu động tác thì không thể miễn cưỡng dừng lại được. Thân thể Lý Dật Sơ trong lòng anh không ngừng bị thúc lên trên, đồng thời phát ra tiếng hừ như đang khóc nức nở. Đầu lưỡi Lương Huyền liếm qua, quả nhiên phát hiện vài giọt nước nơi khóe mắt cậu, không biết tại sao trong lòng anh lại sinh ra một loại khoái cảm chinh phục. Từ lúc Lý Dật Sơ rời khỏi anh, anh đã từng nhiều lần nghĩ xem đến khi tìm được cậu phải làm nhục cậu thế nào, có điều cho tới giờ anh vẫn không đành lòng làm ra chuyện gì khác người với Lý Dật Sơ.

Lương Huyền tách rộng hai chân Lý Dật Sơ ra một chút, mắt cá chân trắng trẻo bị anh nắm chặt, tư thế mở hai chân khiến anh có thể đi vào càng sâu hơn, đâm rút cũng càng thông thuận. Nửa người dưới bị khống chế nên Lý Dật Sơ không thể động đậy, sau lưng cũng bị ma sát đến bỏng rát, một lần rồi lại một lần bị đâm mạnh vào sâu bên trong khiến cậu chẳng còn sức lực mà vắn eo. Hai tay cậu nắm lấy ga trải giường hai bên, từng giọt mồ hôi nóng bỏng trên trán Lương Huyền nhỏ xuống ngực cậu, giọt nước mang theo vị mặn thấm vào đầu v* bị cắn đến sưng huyết khiến vết thương đau nhói lên như ngâm muối.

Lương Huyền hướng vào trong nghiền nát càng lúc càng mạnh hơn, Lý Dật Sơ nhếch miệng gấp gáp thở dốc, đầu lưỡi ướt át đỏ tươi như ửng như hiện. Anh cúi đầu mút cắn đầu lưỡi kia, tay cầm chân cậu vòng qua hông mình rồi một tay ôm eo Lý Dật Sơ, tay kia đặt lên đỉnh đầu cậu kéo thân thể đã phủ kín dấu vết tình sắc vào lòng mình thật sát. Còn Lý Dật Sơ cũng ôm anh thật chặt, mặc dù đau đớn đến mức tiếng rên rỉ không liên mạch nổi, thế nhưng cậu vẫn không muốn mở miệng kêu đau.

Mấy chục năm nhớ mong và tình ý, một khi phóng thích sẽ là đến chết mới thôi.

Ngày hôm sau mãi đến tận mười giờ Lý Dật Sơ cũng chưa tỉnh lại. Lương Huyền xin nghỉ cho cả hai, vốn định ôm cậu ngủ thêm một lúc, kết quả vừa đụng vào thân thể đã cảm giác được cậu đang phát sốt. Anh vội vã xuống lầu mua thuốc hạ sốt và thuốc giảm đau, lấy nước lọc đút cho cậu uống. Qua hơn nửa giờ sau cơ thể Lý Dật Sơ mới không còn nóng như vậy nữa.

Nháy mắt đã đến trưa, Lương Huyền vào bếp chuẩn bị cơm, từ trước đến giờ anh không am hiểu nấu nướng, trong bếp còn dưa muối mấy hôm trước Lý Dật Sơ mua, anh liền dự định nấu chút cháo. Hồi đại học nghỉ hè được về nhà, lúc mẹ làm cơm anh có hỗ trợ một tay cho nên đổ nước nhiều hay ít cũng coi như nắm rõ. Nấu cháo xong anh múc ra chén, lại lấy thêm một ít dưa muối rồi vào phòng ngủ gọi Lý Dật Sơ dậy.

Lý Dật Sơ chóng mặt chóng mày ngồi lên dựa vào đầu giường, Lương Huyền múc một muống cháo đưa đến miệng cậu nhưng cậu chỉ ăn một miếng rồi lắc đầu không muốn ăn nữa. Lương Huyền lại đưa một muống đến, “Nghe lời, ăn một chút thì dạ dày mới thoải mái hơn.”

Lý Dật Sơ híp mắt lại hất đầu sang một bên, “Em ghét ăn loại cháo đặc này.”

Lương Huyền nhìn vào bát, bọn họ từ nhỏ đến lớn đều ăn loại cháo này mà. Anh cho là Lý Dật Sơ bị bệnh nên khẩu vị không tốt, ngồi gần lại dỗ cậu, “Ăn một chút thôi được không? Buổi tối anh sẽ nấu loãng hơn một chút.”

Lý Dật Sơ vừa tuột xuống từ đầu giường vừa làm bằm, “Ăn không trôi.”

Lương Huyền đặt chén qua một bên lay chăn cậu, cả người Lý Dật Sơ rúc vào chăn chỉ lộ ra mỗi đầu, mặt mỗi nói, “Em không thích ăn loại cháo này, xưa giờ đều không thích.”

Lương Huyền vuốt mấy sợi tóc rối trên trán cậu, thấp giọng hỏi, “Khi còn bé không phải vẫn luôn ăn loại này sao?”

Lý Dật Sơ lấy chăn che mặt, giọng khàn khàn nói, “Khi còn bé cũng không thích, nhưng nhà anh ai cũng thích, em không dám nói.”

Lương Huyền nhìn cậu lòng vừa mềm lại vừa đau, cúi đầu hôn lên mặt cậu cách một lớp chăn, “Anh nấu lại lần nữa cho em.”

Lương Huyền quay lại bếp, anh nhớ trước đây ở nhà mỗi lần ăn không hết cơm mẹ sẽ thêm nước vào để ăn bữa sau. Có điều Lương Huyền nhìn đống hỗn loạn kia, vẫn là đổ ra để sang một bên, lấy gạo và nước nấu một mẻ cháo mới. Anh không nắm được tỉ lệ nên cảm di động tra cách nấu, đáng tiếc các công thức trên internet lại mỗi người nói một kiểu, anh suy nghĩ chốc lát rồi lấy mấy cái nồi nhỏ chưa từng dùng tới trong tủ bếp ra, cọ rửa sạch sẽ xong mới

đặt bốn cái lên bốn bếp, trong mỗi nồi là lượng nước khác nhau, bắt đầu nấu cùng lúc.

Trong lúc nấu cháo anh có quay lại phòng ngủ nhìn Lý Dật Sơ, cậu đang rúc trong chăn ngủ say. Lương Huyền nhẹ nhàng kéo chăn xuống bớt để khuôn mặt cậu lộ ra ngoài. Có lẽ là vì thân thể không thoải mái nên dù ngủ Lý Dật Sơ vẫn cứ nhíu mày. Anh cúi đầu hôn lên mi tâm cậu, không nhìn được lại hôn thêm mấy lần lên sống mũi và hai má Lý Dật Sơ.

Nửa giờ sau nấu cháo xong, Lương Huyền múc mỗi nồi ra một chén, dùng khay đồng bưng đến đầu giường Lý Dật Sơ rồi đánh thức cậu.

Lý Dật Sơ ngồi dậy nhìn thấy bốn chén cháo liền cười nói, “Anh muốn làm em chết no à.”

Lương Huyền, “Anh không biết em thích loại nào, em chọn một loại đi, sau này anh sẽ nấu loại đó.”

Lý Dật Sơ bưng một chén trong đó lên, rũ mắt khuấy cái muống, “Được đối xử thế này... Em thật không thể tin nổi.”

Sau khi Lý Dật Sơ rời khỏi huyện Hòa phải trải qua rất nhiều ngày bị người ta hô tới quát đi, tiếp đó đến Hạ Môn cũng không còn ai coi cậu là con nít, thân thể không thoải mái vẫn phải bò lên lớp dạy học như bình thường, nếu dạy không đàng hoàng thì không chỉ bị hiệu trưởng mắng mà còn bị trừ tiền lương. Ở chung với bảy, tám người trong phòng chung, chẳng có ai chủ động làm vệ sinh, bồn cầu thường thường dính bẩn xung quanh cũng không ai để ý, cho nên mỗi ngày cậu là người tắm cuối cùng đều phải kéo dài ra mà quét tước dọn dẹp. Thế giới này chính là như vậy, ai có thể một mắt

nhắm một mắt mở thì sẽ thoải mái, người khác nhìn được còn cậu không nhìn được, cho nên cậu chỉ có thể tự mình làm. Khi đến Thượng Hải cậu là người không hề có bằng cấp chính quy, ai cũng không xem cậu ra gì, lúc xin việc bị người phòng nhân sự dùng ánh mắt lạnh lùng trào phúng, ngồi trên vỉa hè ăn cơm hộp bị quản lý đô thị đuổi đi. Vất vả lắm mới vào được công ty bây giờ, ai cũng có thể vượt qua cậu, để chứng minh bản thân lúc làm việc cậu đều xem mình như trâu bò, trăm cay nghìn đắng thắng được mấy hạng mục lớn để lập công, họp bầu quản lý toàn bộ phiếu đều thông qua, lại chỉ vì học lực của mình mà bị quy định của công ty bác bỏ. Phong tiên sinh biết được việc này nên mới giúp cậu một lần. Đó là lần duy nhất cậu nhận sự trợ giúp của Phong Khải Minh, tuy nhiên vì lần trợ giúp này mà cậu lại phải gánh lấy danh tiếng không trong sạch trong mắt tổng giám đốc.

Mấy năm nay cậu dựa vào chính mình và chút ý chí này mà chống lại thế giới, cả đường khổ cực gần như đã quên mất, cậu cũng từng được người khác xem như bảo bối mà hỏi han ân cần che chở trong lòng bàn tay.

Lương Huyền thấy cậu không ngừng khuấy cháo trong chén nhưng lại không đút vào miệng, nghi ngờ hỏi, “Có phải không thích loại này không? Vậy đổi chén khác đi.”

Lý Dật Sơ không dùng muỗng mà trực tiếp bưng chén cháo kia lên húp.

Lương Huyền vừa cười vừa lấy tay lau đi hạt gạo dính bên khóe miệng cậu, “Đói bụng đến vậy sao? Anh đi múc thêm cho em.”

Thân thể Lý Dật Sơ dường như được chén cháo này chữa khỏi, nắm lấy tay Lương Huyền nói, “Buổi chiều chúng ta ra ngoài chơi

được không?”

Tầm mắt Lương Huyền lướt qua chần, cười như không cười nhìn cậu, “Ra ngoài? Em có thể bước đi sao?”

Khóe miệng Lý Dật Sơ giật một cái, “Em rất khỏe!”

Lúc hừng đông Lương Huyền tắm cho cậu đã kiểm tra thân thể một lần, tối qua vẫn là quá kịch liệt, không nói đến việc khắp toàn thân cậu toàn là vết tích xanh xanh tím tím, với hậu huyết sưng tấy mang theo cả tơ máu kia chắc chắn không thể bước đi nhiều, vì vậy anh liền bác bỏ thỉnh cầu của cậu, “Chờ thân thể em tốt lên chúng ta lại đi, nếu em sợ ngồi không buồn chán thì chiều chúng ta đi dạo siêu thị trước cửa tiểu khu, về nhà anh hầm canh cho em.”

Lý Dật Sơ bắt đầu dĩ đồng ý.

Lúc trước Lương Huyền chọn tiểu khu này cũng là vì ra khỏi nhà mấy trăm mét có một siêu thị lớn, muốn mua thứ gì đều rất thuận tiện.

Hai người đẩy xe đi dạo dọc theo các dãy hàng, miệng Lý Dật Sơ vừa nói muốn uống sữa chua Lương Huyền liền vươn tay lấy một thùng bỏ vào xe, đi tới dãy hàng tiếp theo cậu nhìn thấy một hiệu có giá tốt hơn vừa nãy liền lấy cái mới, muốn Lương Huyền trả thùng kia lại chỗ cũ.

Lương Huyền thuận miệng nói, “Đều không khác mấy mà.”

Lý Dật Sơ không phản đối, “Có cái tốt hơn thì sao vẫn muốn cái cũ chứ.”

Câu nói này không biết kích động Lương Huyền chỗ nào, ánh mắt anh tối sầm lại, “Đúng vậy, có thứ tốt hơn thì còn muốn anh làm gì.”

Lý Dật Sơ nghe ra thâm ý trong lời Lương Huyền liền quay đầu nhìn anh. Lương Huyền nhìn mặt cậu một lúc rồi mới nói, “Anh qua bên kia xem.”

“Này –” Lý Dật Sơ chưa kịp gọi anh lại thì người đã bị đám đông che mất.

Lý Dật Sơ thở dài, cậu biết chuyện quá khứ luôn là cái gai trong lòng anh. Trong mắt Lương Huyền cậu là người vì tiền tài mà vứt bỏ anh, hiện giờ sợ rằng anh đang cảm thấy cậu chỉ tạm thời ở bên mình, một khi có mê hoặc gì lớn hơn sẽ lập tức quăng anh đi mất.

Lý Dật Sơ không định nói ra toàn bộ sự thực, cậu và Lương Huyền vốn đã khó có kết quả, nếu nói ra chuyện quá khứ thì ngoại trừ khiến Lương Huyền càng thêm khó xử ra cũng không còn ý nghĩa gì. Nếu như đổi lại là cậu, đột nhiên phát hiện đối phương vì mình mà sống khổ cực qua tám năm như vậy, chẳng khác nào lấy dao đâm vào tim cậu. So với việc khiến Lương Huyền nửa đời sau phải hổ thẹn trong lòng, chi bằng cứ để anh hận cậu, ít nhất cũng dễ dàng hơn một chút, lúc thật sự phải đối diện lựa chọn cũng sẽ đơn giản hơn. Có lẽ thêm hai mươi, ba mươi năm nữa di Lưu đã qua đời, nếu Lương Huyền vẫn còn muốn cậu thì cậu sẽ cùng anh đi hết quãng đường còn lại.

Nhưng mà bây giờ phải nghĩ ra một cách đỡ dành người này.

Trong siêu thị có hệ thống loa đang phát danh sách các mặt hàng có giá đặc biệt để chào hàng. Lý Dật Sơ nhanh trí nảy ra một ý.

Lương Huyền chạy tới khu đồ tươi, anh cũng không phải cố ý ôm lấy chuyện quá khứ không buông tha, nhưng mà những chuyện kia khiến anh thiếu tự tin và cảm giác an toàn suốt một quãng thời gian dài, mặc dù bây giờ Lý Dật Sơ đã trở về bên cạnh mình nhưng anh không biết lúc nào cậu sẽ lại đi mất, mỗi ngày đều lo lắng, chỉ một câu bình thường cũng có thể động đến nỗi đau âm thầm của anh. Mới rồi còn cảm thấy buồn bã trong lòng, vậy mà vừa nhìn thấy xương sườn anh liền nhớ ra Lý Dật Sơ nói muốn ăn canh sườn, liền bảo người ta chọn mấy khúc ngon nhất bổ nhất. Nhìn sang bên cạnh có thịt bò lại muốn làm thịt bò xào cho cậu, vì mấy ngày trước hai người cùng ăn cơm ở ngoài Lý Dật Sơ đã chén sạch cả đĩa thịt bò cay Hàng Châu. Lương Huyền đang chỉ cho người bán hàng mình lấy khúc nào thì loa phát thanh đột nhiên vang lên khắp siêu thị.

001

Thịt bò xào cay

“Bạn nhỏ Lương Huyền, bạn nhỏ Lương Huyền, người nhà của bạn là Lý Dật Sơ đang tìm bạn, hãy nhanh chóng đến quầy phục vụ, đừng nên nói chuyện với người lạ.”

Lương Huyền, “...”

Lý Dật Sơ ngồi trước quầy phục vụ, cánh tay gác trên xe đẩy đầu quay trái quay phải, chỉ chốc lát sau đã nhìn thấy Lương Huyền từ cửa ra bước về phía này, lập tức đứng dậy nói với nhân viên phục vụ đã tìm được người rồi không cần gọi nữa, sau đó đẩy xe chạy về hướng kia. Lương Huyền thấy thế vội vã chạy chậm vài bước, giữ chặt lấy xe đẩy quá khế, “Cẩn thận té.”

Lý Dật Sơ nghiêng đầu nhìn sắc mặt anh, “Đừng tức giận mà, em nhận sai còn không được sao?”

Khóe miệng Lương Huyền hiện lên ý cười không rõ ràng, giành xe đẩy vào tay mình rồi nắm chặt tay trái cậu đi ra ngoài, “Về nhà.”

Nói là Lương Huyền nấu cơm, thực ra còn phải có Lý Dật Sơ làm quân sư cho anh.

Lý Dật Sơ thấy anh luống cuống tay chân liền cười phá lên, còn xấu xa không nói cho anh biết phải lấy sạch hạt ớt ra, kết quả Lương Huyền vừa bỏ ớt vào trong chảo dầu liền lập tức bị sặc đến ho khan liên tục. Lý Dật Sơ cười chạy ra ngoài, bị Lương Huyền vồ lấy kéo về trên tủ chén hôn đến thở hồng hộc.

Điện thoại di động Lý Dật Sơ vang lên, cậu nhân cơ hội chạy ra khỏi bếp, thì ra là cấp dưới hỏi cậu một ít chuyện công việc. Cậu nói với Lương Huyền một tiếng rồi đến phòng làm việc mở laptop của mình lên nhận tài liệu cấp dưới gửi tới, kẹp di động vào tai giải quyết vấn đề của cậu ta. Bên kia cũng biết cậu xin nghỉ nên chỉ hỏi những thứ thực sự không nắm chắc được, bởi vậy mười mấy phút sau Lý Dật Sơ đã cúp điện thoại. Cậu tắt laptop đứng dậy, đầu gối không cẩn thận đụng đến ngăn kéo bên chân bàn khiến nó trượt ra một nửa.

Tầm mắt Lý Dật Sơ dờ xuống, nhìn thấy trong ngăn kéo đặt một chiếc bút ghi âm và một ống đựng bút. Bút ghi âm là cái cậu từng mua cho Lương Huyền, ấn thử xuống nút phát, chẳng biết vì sao không có tiếng giáo viên giảng bài mà lại là một trận ồn ào “Lương Huyền cố lên!”. Cậu nhớ ra, lúc đó mình đã ghi âm xong nên mới nói một câu động viên Lương Huyền vào âm tần cuối cùng.

Lý Dật Sơ cúi đầu nhìn phím bấm trên bút ghi âm, tróc sơn rất nhiều, có thể tưởng tượng được chủ của nó đã đụng đến vô số lần.

Ống đựng bút là quà Lương Huyền tặng cậu lúc sinh nhật mười hai tuổi, ống làm bằng trúc nên qua một thời gian màu sắc liền tối đi, Lý Dật Sơ chê nó quá tối không đẹp nên lấy bút lông màu xanh nhạt vẽ một bức tranh lên đó, là hai nhân vật hoạt hình nhỏ đều đang đạp xe đạp. Thời gian trôi qua lâu như vậy, vết bút lông màu xanh lam cũng đã phai đi hết.

Lúc rời khỏi huyện Hòa Lý Dật Sơ chỉ mang theo quần áo và đồ vật thực dụng, những thứ chiếm diện tích cậu đều để lại. Nhớ trước đây không lâu vừa quay về huyện Hòa, phòng của cậu đã không còn tồn tại, đồ đạc cũng bị ném đi hết. Thì ra cái ống đựng bút này Lương Huyền vẫn còn giữ.

“Dật Sơ, ra ăn cơm.”

Lý Dật Sơ nghe Lương Huyền kêu mình bên ngoài liền vội vã thả mấy thứ này vào lại ngăn kéo, đóng máy tính bước ra.

Lương Huyền vừa múc canh cho cậu vừa nói, “Sao đã xin nghỉ rồi mà còn bắt em làm việc?”

Lý Dật Sơ nhậm lấy chén, “Em phải định hướng cho bọn họ.”

Lương Huyền nhìn cậu gặm xương sườn, hài lòng đẩy thịt bò tới trước mặt cậu. Hồi trước còn đi học Lương Huyền cũng không yêu cầu nghiêm khắc gì với việc học của Lý Dật Sơ, anh chỉ hy vọng cơ thể cậu mạnh khỏe, mỗi ngày đều thoải mái vui vẻ là đủ rồi.

Hiện giờ cũng vậy, tự anh hiểu rất rõ cho tới giờ bản thân mình đều có kỳ vọng gì quá cao về sự nghiệp của cậu, yêu một người

đơn giản là muốn người đó thật vui vẻ ăn cơm, an an ổn ổn đi ngủ, những thứ khác đều không cần đòi hỏi gì thêm.

Bằng một cách ngáo ngơ nào đó mà tui đã bỏ sót chi tiết là cái huyện hai bạn ở lúc nhỏ tên là huyện Hòa._. tui sửa lại hết nha mọi người.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 41

16386851_741060816057863_136966590916382851_n

Lương Huyền luôn nhớ đến ý nghĩ muốn đi chơi của Lý Dật Sơ, sau khi hạng mục Nhất Cường hoàn thành anh phải đến vùng khác dự hội nghị, liền nhân đó thương lượng với người của công ty, cấp cho mọi người ba ngày nghỉ. Như vậy nếu tính cả thời gian hội nghị thì anh có thể đi chơi năm ngày với Lý Dật Sơ.

Lương Huyền đã sớm tra trên mạng các điểm đến và đường đi, toàn bộ đều lưu vào di động, Lý Dật Sơ khỏi phải đem theo đầu óc mà chỉ cần ra ngoài cùng anh.

Vào mùa này nhiệt độ phương bắc thấp hơn phương nam rất nhiều, sáng sớm Lương Huyền đã dậy đi họp, Lý Dật Sơ nhất định đòi đưa anh đến hội trường. Anh không ép được cậu nên hai người liền cùng nhau ra ngoài. Hội trường nằm gần một công viên, Lý Dật Sơ đưa Lương Huyền xong liền xuyên qua ngõ hẻm đi dạo dọc theo bên ngoài công viên này. Tuy rằng thời gian còn sớm nhưng bên hồ đã có không ít cụ già ở trần tập Thái cực quyền. Lý Dật Sơ nhìn bọn họ rồi nhìn lại mình một chút, cảm thấy bản thân đến ông già cũng không bằng.

Chu vi quanh công viên rất lớn, đủ các loại hàng quán và quán bar, Lý Dật Sơ chỉ đi dạo một nửa đã nhận được điện thoại của Lương Huyền hỏi cậu đang ở đâu.

Lý Dật Sơ nói vị trí quán nước mình đứng.

“Em đứng yên đó đừng đi đâu, anh đến tìm em.” Lương Huyền cúp điện thoại liền xuất phát ngay, còn chưa tới phố quán bar đã nhìn thấy Lý Dật Sơ bước về phía mình. Anh đi đến, “Không phải bảo em đứng yên tại chỗ chờ anh sao?”

Lý Dật Sơ cười, “Em biết đường mà, cho nên quay về.”

Lương Huyền mở rộng vòng tay ôm lấy cậu, môi hôn lên vành tai đối phương một cái, “Trước tiên muốn đi dạo chỗ nào?”

Lý Dật Sơ, “Gần đây đi.”

Mấy năm nay Lý Dật Sơ đều ở phía nam, chưa từng thấy các loại kiến trúc cung đình, Lương Huyền liền dẫn cậu đến cố đô gần nhất.

Bây giờ là mùa ế khách, trong khu thắng cảnh không đông lắm, hai người bước một hồi liền nắm lấy tay nhau, bởi vì đều mặc áo khoác, trong lúc đi quần áo lại lay động nên chỉ có thể nhìn thấy hai người đang kề vai bước đi, không nhìn thấy hai tay bọn họ đang nắm lấy nhau.

Phía trước có một đoàn du lịch, hướng dẫn viên bước lùi cầm loa trong tay giới thiệu về khu vực này cho đám người kia. Hai người Lý Dật Sơ né qua bên cạnh tránh đường, vừa mới nghiêng người liền nghe thấy một giọng nói vui mừng thông qua loa phóng to truyền đến, “Anh Dật Sơ!”

Lý Dật Sơ kinh ngạc quay đầu, dù nhiều năm không gặp nhưng cậu vẫn nhanh chóng nhận ra chàng trai trẻ da ngăm đen trước mặt chính là Mã Tiểu Thiên. Cậu thấy Mã Tiểu Thiên cúi chào mọi người trong đoàn du lịch một cái rồi chạy tới trước mặt mình, trong lúc

hoảng loạn liền vội vã buông tay Lương Huyền, chưa chờ Mã Tiểu Thiên mở miệng đã chặn ngang câu chuyện trước tiên, “Tiểu Thiên, thật là khéo.”

Mã Tiểu Thiên cười nói, “Vừa nãy em đã nhìn thấy anh, có điều vẫn không dám chắc nên chỉ thử kêu một tiếng, quả nhiên là anh mà!”

Ngón tay Lý Dật Sơ khần trương cuộn tròn trong ống tay áo, dư quang liếc qua Lương Huyền đứng hơi chếch phía sau bên phải, lấp bắp nói, “À, anh, anh đến đây chơi.”

Mã Tiểu Thiên vẫn canh cánh trong lòng chuyện cậu không chào mà đi lúc trước, “Anh hồi đó sao không nói tiếng nào mà đã –”

Lý Dật Sơ lập tức cắt ngang, “Tiểu Thiên, du khách còn đang chờ em đây, có cơ hội chúng ta lại trò chuyện tiếp.”

Mã Tiểu Thiên quay đầu lại liếc mắt nhìn, quả nhiên có mấy người khách đã không nhìn được nhìn sang bên này. Cậu vội vã móc bút viết số điện thoại di động của mình lên một tờ giấy đưa cho Lý Dật Sơ, “Vậy được, có thời gian rảnh nhất định phải liên lạc với em.”

Lý Dật Sơ chờ cậu ta đi xa mới điều chỉnh biểu tình xoay người cười với Lương Huyền, “Chúng ta đến nơi khác chơi đi, nơi này chẳng có gì đẹp cả.”

Lương Huyền liếc mắt nhìn cậu, gật đầu: “Được.”

Hai người ra khỏi khu thắng cảnh gọi taxi chạy đến chỗ khác, Lý Dật Sơ ngồi trên xe rõ ràng cảm giác được trên người Lương Huyền tràn đầy áp suất thấp, cả đường im lặng không nói gì mà chỉ nhìn ra

ngoài cửa sổ. Cậu nhớ lại đoạn đối thoại vừa rồi của mình và Mã Tiểu Thiên, hẳn là không lộ ra tin tức gì, vậy có sao Lương Huyền lại tức giận?

Xe taxi chở hai người đến thủy cung, mua vé xong cả hai cùng vào chung. Lý Dật Sơ đứng trong đường hầm đáy biển, trên đỉnh đầu là các loại sinh vật biển không biết tên, cậu ghé sát mặt vào tường pha lê nhìn bên trong, vì bị một mảnh đá san hô ngăn cản nên trên mặt kính hiện ra hình chiếu của Lương Huyền đằng sau. Lý Dật Sơ dùng ngón tay chọc chọc hình chiếu này mấy lần, Lương Huyền ôm lấy cậu từ sau lưng, hai má cà cà mái tóc cậu rồi thấp giọng nói, “Dật Sơ, anh hứa với em, đây là lần cuối cùng.”

Lý Dật Sơ nghe không hiểu, “Cái gì lần cuối cùng?”

Lương Huyền buông cậu ra, “Sau này ở bên ngoài anh sẽ không khiến em cảm thấy lúng túng nữa.”

Lý Dật Sơ thấy anh nói xong lập tức lùi lại mấy bước, giữ một khoảng cách với cậu. Lúc này cậu mới nhớ tới việc vừa nãy mình thấy Mã Tiểu Thiên liền căng thẳng thả tay Lương Huyền ra. Lý Dật Sơ biết anh hiểu lầm, nhưng cậu lại không thể giải thích, hiện giờ nhìn anh lui xa vài bước trong lòng chỉ có xót xa.

Lý Dật Sơ nhìn hai bên một chút, trong đường hầm chỉ thừa thớt vài người, cậu hạ quyết tâm nhanh chân tiến lại ôm lấy Lương Huyền.

Anh kinh ngạc mở to mắt, nhìn thấy ý cười tích trong đáy mắt Lý Dật Sơ cũng lập tức vươn tay ôm lấy cậu.

Sau khi hai người lên giường lần thứ nhất, Lương Huyền vẫn luôn sợ thân thể Lý Dật Sơ khôi phục không tốt nên không có làm tiếp. Nhưng đêm này từ thủy cung về hai người đều khó khắc chế hơn nữa, vừa vào cửa liền dính lấy nhau, khi tắm đã chống lên tường buồng tắm làm một hồi, quay lại giường lại càng liều chết quần quýt, một đêm không ngủ.

Sáng sớm hôm sau Lương Huyền có một hội nghị cuối cùng, trước khi ra cửa còn cố ý nhéo mũi Lý Dật Sơ, cười trêu nói, “Hôm nay còn đưa anh đến hội trường không?”

Lý Dật Sơ rầm rì vỗ rớt tay anh.

Lương Huyền, “Buổi sáng cũng không ra ngoài chơi à?”

Lý Dật Sơ làm bằm, “Không ra ngoài, em muốn ngủ.”

Lương Huyền nhét cánh tay cậu vào chần rồi ra cửa.

Lý Dật Sơ chỉ ngủ một tiếng rồi giã giò xuống giường vào phòng vệ sinh, quần áo tối qua hai người cởi ra chỗ nào cũng có, buổi sáng đều bị Lương Huyền cuốn lại một đồng quăng lên ghế. Lý Dật Sơ lấy mảnh giấy lộ ra trong túi áo khoác, nhớ tới Mã Tiểu Thiên còn đang chờ mình liên lạc. Lương Huyền chỉ còn buổi hội nghị hôm nay, sau đó hai người sẽ luôn ở cạnh nhau, cậu không thể đưa anh theo gặp Mã Tiểu Thiên cho nên đành xoa eo vào phòng vệ sinh rửa mặt, chuẩn bị thừa dịp trưa rảnh hẹn Mã Tiểu Thiên ra ngoài ôn chuyện.

Mã Tiểu Thiên đã sống ở nơi này mấy năm, nhận điện thoại xong liền báo với Lý Dật Sơ địa chỉ một nhà hàng cách khách sạn cậu ở tương đối gần.

Mười giờ rưỡi hội nghị của Lương Huyền có mười phút nghỉ ngơi, anh bấm số điện thoại của khách sạn gọi một chút đồ ăn bảo họ đưa lên phòng mình. Hiện giờ khách trong khách sạn không nhiều, tiếp tân có ấn tượng rất sâu với hai anh đẹp trai cùng ra cùng vào, nghe thấy Lương Huyền nhờ các cô đưa đồ ăn lên phòng liền hỏi, “Hiện giờ đưa thức ăn, xin hỏi anh sẽ về ngay sao?”

Lương Huyền, “Không, gọi cho bạn của tôi ăn.”

Tiếp tân nghi ngờ nói, “Bạn của anh đã ra ngoài từ sớm rồi.”

Lương Huyền, “Đi ra ngoài? Lúc nào?”

Tiếp tân, “Khoảng chín giờ.”

Lương Huyền cúp điện thoại, ngẫm lại vẫn trực tiếp gửi tin nhắn cho Lý Dật Sơ, “Dậy chưa?”

Cậu nhanh chóng trả lời, “Dậy rồi, làm sao vậy?”

Lương Huyền, “Ăn sáng chưa?”

Lý Dật Sơ, “Đang ăn, cùng với bạn em.”

Lương Huyền có chút buồn bực, hôm qua thái độ của Lý Dật Sơ đối với người bạn kia vẫn là tránh không kịp, hôm nay sao lại hẹn nhau ra ngoài ăn cơm, có điều biết được cậu không chạy loạn anh cũng yên tâm.

Mã Tiểu Thiên thấy Lý Dật Sơ đối diện mang theo nụ cười bên mép mà trả lời tin nhắn, hiếu kỳ hỏi, “Anh Dật Sơ, anh kết hôn rồi sao?”

Lý Dật Sơ, “Không có. Đúng rồi, người bạn của anh hôm qua em có nhớ không? Sau này nếu em có gặp lại anh ấy, tuyệt đối đừng nói lúc trước hai chúng ta quen nhau trong lúc làm việc ở quán cơm, chỉ nói hai ta quen nhau ở Thượng Hải thôi, được không?”

Mã Tiểu Thiên không hiểu, “Tại sao?”

Trong đầu Lý Dật Sơ xoay chuyển vài vòng bịa một lý do, “Anh ấy là bạn tốt của anh, cao phú soái, không phải anh sợ anh ấy xem thường anh sao.”

Lý do này Mã Tiểu Thiên cực kỳ thấu hiểu, lập tức bảo đảm nói, “Anh yên tâm, em tuyệt đối sẽ không nói lung tung.”

Hai người bất tri bất giác ngồi tới trưa, Lý Dật Sơ nhìn thời gian rồi gọi nhân viên phục vụ tính tiền, lại bị Mã Tiểu Thiên giành trả mất. Nụ cười của Mã Tiểu Thiên vẫn giống nhiều năm trước, “Anh Dật Sơ, năm đó anh ra đi âm thầm nên em vẫn chưa kịp cảm ơn anh. Nếu không nhờ anh thì em cũng không chạy thoát khỏi cái quán cơm kia.”

Lý Dật Sơ nở nụ cười, “Cũng không liên quan nhiều đến anh, là chính em nỗ lực. Sau này nếu có đến Thượng Hải nhớ liên lạc với anh. Anh mời em ăn cơm.”

Buổi chiều Lý Dật Sơ và Lương Huyền đi dạo một khu phong cảnh, lúc đứng trong cửa hàng mỹ nghệ thì gặp hai người nước ngoài đang luyện thuyền giải thích với ông chủ. Lương Huyền đứng một bên nghe ra hai người kia đang nói tiếng Pháp, cùng ông chủ khoa tay múa chân ông nói gà bà nói vịt. Anh vỗ vỗ Lý Dật Sơ, “Đi giúp bạn bè quốc tế kia.”

Lý Dật Sơ, “Cái gì?”

Lương Huyền ra hiệu, “Hai người Pháp kia đang gấp gáp lắm.”

Lý Dật Sơ thăm nghĩ lần này ra ngoài thật sự nơi nơi đều là hố sâu, cậu lập tức ôm bụng nói, “Bụng em không thoải mái, phải tìm nhà vệ sinh, sẽ quay lại nhanh thôi.”

Lương Huyền thấy cậu nhanh chóng chạy đi liền lắc đầu một cái rồi bước đến hỗ trợ hai người nước ngoài trước mặt.

Lý Dật Sơ đứng trong nhà cầu mười mấy phút, đoán chừng Lương Huyền đã nói xong mới dám bước ra.

Lương Huyền đang chờ cậu bên ngoài nhà vệ sinh, thấy người đi ra liền lo lắng hỏi, “Sao lại đi lâu như vậy? Ăn đến đau bụng à?”

Lý Dật Sơ, “Gió thổi đau bụng.”

Hai người đi tiếp tục, Lương Huyền thấy tiệm thuốc nhỏ liền vào mua thuốc và nước cho cậu, lúc ra đưa Lý Dật Sơ, “Uống thuốc đi.”

Lý Dật Sơ, “...”

Diễn trò phải diễn cho hết, Lý Dật Sơ chỉ có thể nuốt viên thuốc này xuống.

Chạng vạng hai người đi ngang qua phố ẩm thực, các món ăn vặt đặc sản địa phương rực rỡ muôn màu, tiếc là Lương Huyền chỉ cho Lý Dật Sơ uống một ly nước ép trái cây tươi rồi kéo cậu đi luôn. Lý Dật Sơ kháng nghị lại bị một câu “Em lại muốn đau bụng hả?” của anh bác bỏ.

Lý Dật Sơ thăm nghĩ lần này đúng là thiệt thòi lớn, đồng thời cũng khiến cho cậu cảm thấy không thể tiếp tục thế này được. Cậu phải học tiếng Pháp, cho dù không thể tinh thông thì ít nhất cũng phải giao tiếp đơn giản được, nếu không sớm muộn cũng sẽ bại lộ.

Đêm đó lúc ngủ Lương Huyền phải tỉnh dậy mấy lần xem Lý Dật Sơ có đá chẵn không, đến hừng đông lại thấy cậu duỗi cánh tay ra ngoài, đơn giản liền nắm chặt lấy nhét tay cả hai vào ổ chẵn.

Buổi sáng trời lờ mờ, một tia sáng xuyên qua rèm cửa chiếu vào, sau khi Lương Huyền thức dậy Lý Dật Sơ vẫn dựa lưng vào người anh ngủ say. Lương Huyền rút tay cậu ra khỏi ổ chẵn, ngắm nhìn bàn tay ấy dưới nắng sớm. Từ khi hai người gặp lại anh chưa bao giờ nghiêm túc nhìn tay Lý Dật Sơ, trong ấn tượng của anh lòng bàn tay cậu luôn non mềm, bên trong lộ ra nét hồng hào, vừa nhìn chính là biết chưa từng làm những việc tốn sức. Nhưng hiện giờ nhìn đôi tay này, trừ việc ngón tay vẫn thon dài như trước, da dẻ vẫn trắng nõn như trước thì ngón tay và lòng bàn tay toàn là vết chai, ngón giữa còn có một vết sẹo ngắn, giống như là bị dao cắt trúng. Lương Huyền lại lấy bàn tay phải của cậu ra nhìn, chỉ hơn chứ không kém.

Lương Huyền không nghĩ ra được rốt cuộc cậu đã làm gì bàn tay mới trở nên thô ráp như vậy? Không phải cậu sang Pháp làm thiếu gia sao? Cho dù trở lại Thượng Hải, trong công việc đối thủ lớn nhất của bàn tay cũng chỉ là gõ bàn phím đơn giản thôi, nhiều lắm thì chai đầu ngón tay, sao có thể khắp cả tay thế này?

Trong đầu anh lại nghĩ đến vẻ hoang mang và trốn tránh không kịp che giấu của cậu hôm qua lúc nhìn thấy bạn cũ, có một số việc vốn không hề nghĩ đến, một khi đã liên tưởng thì chỗ nào cũng cảm thấy kỳ lạ.

Anh liếc mắt nhìn người đang quay lưng về phía mình ngủ say, từ góc độ của anh chỉ nhìn thấy một bên mặt cậu. Lương Huyền đột nhiên ý thức được từ khi gặp lại tới giờ cả hai vẫn luôn ở vị trí không ngang nhau, quá khứ của anh vừa nhìn là hiểu ngay, nhưng quá khứ của Lý Dật Sơ thì chỉ do anh chắc chắn phải là vậy, anh chưa bao giờ nghe được từ miệng cậu dù chỉ một chút xiu miêu tả về cuộc sống trước đây. Lương Huyền chỉ nóng lòng kéo cậu về bên cạnh mình lần nữa, hình như đã quên mất rất nhiều thứ.

Nhận thức này đột nhiên khiến anh cảm thấy hoảng hốt, trước đây anh lo lắng một ngày nào đó trong tương lai Lý Dật Sơ sẽ lại bỏ mình mà đi lần nữa, nhưng giờ khắc này lại phảng phất cảm thấy như cậu xưa nay đều không thuộc về anh, chỉ là tạm thời nghỉ chân một chút ở cạnh mình mà thôi. Lương Huyền cúi đầu hôn cổ Lý Dật Sơ, khi cậu phát ra âm thanh liền đồng thời xoay người cậu nằm thẳng lại, trong lúc người kia còn nửa mê nửa tỉnh đã tiến vào thân thể cậu, chậm rãi mà tràn ngập mạnh mẽ đánh thức cậu rồi lại đè người xuống nệm, mãi cho đến khi toàn thân Lý Dật Sơ đều là hơi thở của anh.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 42

10521927_660585937393004_293854865406377069_n

Sau khi đi du lịch về Lý Dật Sơ liền đặt mua một bộ tài liệu giảng dạy tiếng Pháp nhập môn. Cậu không dám gửi đến nhà Lương Huyền, đành để ở văn phòng nhân mỗi buổi ăn trưa mà học.

Lộ Tân đã lâu không tóm được Lý Dật Sơ, mấy ngày trước nghe nói cậu và Lương Huyền đều xin nghỉ liền biết hai kẻ này nhất định là thông đồng nhau làm bậy. Hắn không biết bọn họ vừa mất nhau từ bao giờ, có điều càng đáng sợ hơn nữa là bạn cũ lâu năm không ngờ lại là gay. Con người một khi biết chút ít chuyện mới mẻ thường hay thích nghĩ bậy nghĩ bạ, hắn nhớ lại mấy năm mình thuê chung nhà với Lý Dật Sơ, cậu đối xử với hắn hoàn toàn như trai thẳng. Lộ Tân sẫm soi gương mặt mình qua màn hình máy vi tính đen thui, thậm chí còn có một tia đau buồn nhàn nhạt. Ôi, thì ra mình xấu như vậy, đúng là oan ức cho Trình Tiểu Nam.

Thừa dịp nghỉ trưa, Lộ Tân đem một hộp dâu tây vào phòng làm việc của Lý Dật Sơ, đưa cho người đang ngồi đọc sách trên bàn, “Vợ tôi mua, nếm thử đi.”

Lý Dật Sơ ngẩng đầu, “Có việc?”

Lộ Tân lắc đầu.

Lý Dật Sơ đuổi người, “Không có chuyện gì thì ra ngoài đi, tôi đang học.”

Lộ Tân cười trộm, “Tôi thì không, nhưng cậu lại có, mau thành thật khai báo đi.”

Lý Dật Sơ, “Khai báo cái gì?”

Lộ Tân cúi đầu, thì thào nói, “Có phải cậu và Lương Huyền quen nhau không?”

Lý Dật Sơ, “...”

Lộ Tân vừa nhìn bộ dạng không được tự nhiên kia của cậu liền biết mình đoán không sai. Trước mắt hắn thực bội phục kiểu yêu đương của đàn ông này, nhớ ban đầu hắn phải theo đuổi Trình Tiểu Nam hơn nửa năm mới được tới tay cô, còn nhìn hiệu suất của Lý Dật Sơ và Lương Huyền xem, một phút trước còn mũi ngang mắt dọc trong văn phòng, một phút sau đã sống chung rồi!

Lý Dật Sơ nói sang chuyện khác, “Ăn dâu của cậu đi, không được nhiều chuyện.”

Lộ Tân, “Cậu nhìn cậu xem, không coi tôi là anh em chút nào cả, chuyện lớn vậy mà cũng không nói với tôi.”

Lý Dật Sơ hừ một tiếng, “Có gì đáng nói, chưa biết chừng hôm nay nói với cậu ngày mai đã tàn rồi.”

Lộ Tân nghe ra, tình cảm của hai người bọn họ chỉ là vui đùa một chút theo hormone mà thôi, khó hiểu hỏi, “Tôi nhớ trước đây cậu nghiêm trang như hòa thượng vậy, sao giờ đã đổi tính rồi?”

Lý Dật Sơ, “Giống hòa thượng chứ cũng đâu phải hòa thượng thật.”

“...” Lộ Tân ghen hòng, “Được, tôi không quan tâm nữa, tự cậu kiểm chế một chút nha, giữ mạng là quan trọng nhất.”

Lý Dật Sơ nghe hắn nói như là cậu muốn đi chịu chết vậy, không khỏi cười bảo, “Tôi rất rõ ràng.”

Lộ Tân ép những lời đã dâng lên tới cổ hòng xuống, trước đây hắn có nghe nói về cái vòng này, không cẩn thận sẽ rất dễ nhiễm bệnh, cho nên mới muốn nhắc nhở Lý Dật Sơ vài câu. Có điều nhìn cậu vô cùng tỉnh táo, hắn là không cần hắn phải bận tâm.

Lương Huyền rất cố gắng thông qua lời Lý Dật Sơ để tìm hiểu cuộc sống trước đây của cậu, nhưng mà mỗi lần anh vừa mở miệng thì cậu đều chuyển hướng sang chuyện khác, thường thường lúc hai người đang tình nồng mật ý cũng chỉ vì một câu nói mà lạnh đi.

Đên nay cũng vậy, cả hai tựa vào đầu giường dùng iPad xem phim, là một bộ phim hợp tác Mỹ – Trung, bên trong có đưa vào một ca khúc tiếng Anh rất nổi tiếng. Lương Huyền hỏi Lý Dật Sơ, “Bài này em có biết hát không?”

Lý Dật Sơ, “... Không biết.”

Lương Huyền nói như đùa giỡn, “Mấy năm nay em đã học gì hả? Không làm việc đàn ông.”

Lý Dật Sơ nhất thời cáu lên, giận hờn đáp một câu, “Cái gì cũng không học.” Mấy ngày nay cậu vẫn né tránh không thảo luận với Lương Huyền các đề tài thiên về nghệ thuật. Những năm này cậu sống rất mệt mỏi, làm gì có thời gian đọc kiệt tác văn học, nghe

nhạc kịch, nắm rõ điện ảnh trong và ngoài nước như lòng bàn tay giống sinh viên đại học. Cậu tự biết loại trốn tránh này xuất phát từ tự ti, thậm chí có lúc cậu còn cảm thấy, nếu không nhờ tình cảm của hai người từ trước thì nhất định Lương Huyền sẽ không vừa mắt một kẻ chưa từng học đại học, lại còn cả người đầy mùi khói lửa chợ búa như mình.

Lương Huyền nghe thấy Lý Dật Sơ mắt hứng liền nhéo nhẹ vành tai cậu nói, “Không làm việc đảng hoàng nên không thể nói à?”

Lý Dật Sơ vén chăn lên, “Muốn nói thì anh nói cho đủ đi.”

Nói xong liền xuống giường đi ra ngoài.

Lương Huyền ngồi dậy hỏi, “Em đi đâu?”

Lý Dật Sơ cũng không quay đầu lại, “Muốn đi đâu thì đi.”

Lương Huyền chẳng biết cơn tức giận đột ngột của cậu tới từ đâu, muốn để cậu tự mình hạ nhiệt nên không gọi lại nữa.

Hai mươi phút sau anh xem xong phim, có điều phần sau nói gì anh chẳng nhớ chút nào, nhìn chiếc gối bên cạnh một lát vẫn là đứng dậy xuống giường, muốn đi tìm Lý Dật Sơ.

Kết quả ra khỏi phòng ngủ vẫn không thấy cậu, Lương Huyền đoán chắc chắn là cậu về nhà mình rồi, một bên vừa nhủ thầm để xem anh trừng trị em thế nào, một bên vừa thay đồ mang giày. Lúc ra tới huyền quan, nhìn thấy mấy cái hộp chuyển phát nhanh, Lương Huyền liền cầm theo định nhân tiện xuống lầu bỏ đi, trong nháy mắt mở cửa ra liền giật cả mình. Lý Dật Sơ mặc áo ngủ ngồi cạnh cửa, vừa nghe tiếng động liền đứng lên, trong mắt bao hàm ý cười, “Anh ra tìm em à?”

Lương Huyền cố nín cười, mặt lạnh lắc lắc hộp giấy trong tay, “Anh đi vứt rác.”

Sau đó liền vòng tới hàng hiên đi thang máy xuống đổ rác. Chờ đến khi anh lên lại nhà mình, Lý Dật Sơ vẫn còn đứng tại chỗ. Lương Huyền cả giận, “Nhất định phải để anh ôm em vào đúng không?”

Lý Dật Sơ không nói một lời nhìn anh, trên mặt mang theo nụ cười đắc ý.

Cuối thu trời giá rét, mảnh da thịt lộ ra khỏi áo ngủ của Lý Dật Sơ đã lạnh đến đỏ bừng. Lương Huyền ôm cậu vào nhà, lúc qua cửa còn lấy tay che chở đầu cậu, trầm giọng nói, “Ba ngày không đánh, nhà tốt cũng bị dỡ ngói.”

三天不打，上房揭瓦 – Tam thiên bất đả, thượng phòng yết ngã: tạm dịch là ba ngày không đánh, nhà tốt cũng bị dỡ ngói, dùng để nói về dạy dỗ trẻ con.

Vừa vào phòng ngủ Lương Huyền đã nhét cậu vào chăn, dựa theo cảm giác lột sạch quần áo cậu, cắn lên phần da dẻ trên cổ Lý Dật Sơ giận dữ nói, “Nhất định là mỗi ngày đều quá nuông chiều em, hôm nay em có khóc súp giường cũng vô dụng!”

Kết quả đến cùng Lương Huyền cũng không tàn nhẫn nổi, sau nửa đêm Lý Dật Sơ vùi đầu vào trong chăn kêu vài tiếng “Lương Huyền em không chịu nổi...”, anh lập tức vội vã rút ra, đau lòng ôm cậu vào ngực vân vê hậu đình gần như không khép kín nổi của cậu.

Lý Dật Sơ vùi đầu vào bả vai anh, trầm giọng cười.

Lương Huyền vỗ cậu một phát, “Sau này không được bỏ nhà trốn đi.”

Lý Dật Sơ không lên tiếng.

Giọng nói Lương Huyền mềm nhũn ra, “Nếu như tức giận, đánh anh mắng anh cãi nhau với anh đều được.”

Cánh tay Lý Dật Sơ quấn lấy eo anh, nhỏ giọng nói, “Lương Huyền, em yêu anh lắm.”

Lương Huyền thầm nghĩ trước đây em cũng nói yêu anh, không phải vẫn bảo đi là đi sao. Thế nhưng sợ nói lời này ra Lý Dật Sơ sẽ mất hứng, anh liền cụng cụng trán cậu cười nói, “Tạm thời tin em.”

Lý Dật Sơ biết tối nay là do tâm trạng mình không tốt, chẳng thể trách Lương Huyền. Có lẽ con người chính là như vậy, càng quan tâm lại càng tính toán, so sánh khắp nơi, chỉ lo mình có điểm nào khiến người ta coi thường. Cách một thời gian tám năm, cậu đã không còn như hồi bé, cực kỳ vững tin rằng dù có bất cứ chuyện gì phát sinh thì Lương Huyền đều sẽ ở bên cạnh cậu. Chỉ có trẻ con mới ngốc nghếch không biết sợ như vậy.

Lúc thông báo tập huấn nước ngoài gửi đến, Lý Dật Sơ đang vùi đầu trong văn phòng đọc giấy tờ. Hòm thư điện thoại di động nhắc nhở có tin nhắn mới, cậu liền mở ra liếc mắt nhìn. Hằng năm công ty đều có vài tiêu chuẩn ra nước ngoài tập huấn, có điều mấy loại huấn luyện này xưa giờ Lý Dật Sơ chưa từng tham dự. Bởi vì cậu hỏi thăm người khác, nghe nói tập huấn chỉ có hình thức không có chất lượng, coi như là trao đổi một chút với công ty quốc tế lớn mà thôi, nếu thật sự muốn học tập thì thà ở nhà lên mạng tìm hiểu kỹ thuật của bọn họ còn hơn. Nhưng lần này cậu nhìn thấy thành phố tập

huấn là Vancouver, đột nhiên có chút động lòng. Gần đây cậu đang học tiếng Pháp, mỗi ngày đều dành hai mươi, ba mươi phút để học, vậy mà tới giờ một câu hoàn chỉnh còn chưa nói được. Lý Dật Sơ từng đọc được trong sách, ở Vancouver ngoài tiếng Anh ra thì còn có tiếng Pháp là ngôn ngữ chính, đúng là nơi không thể tốt hơn để học thứ tiếng này.

Dù sao cũng chẳng sợ mất gì, sống một tháng ở nơi người ta nói tiếng Pháp, hiệu quả chắc chắn cao hơn so với bây giờ. Lại nói hiện giờ cậu cũng không có hạng mục mới nào cần làm, vừa vặn có thời gian nhàn rỗi.

Ứng cử viên cho loại tập huấn này bình thường đều chọn từ nhân viên mới có biểu hiện tốt, đâu có lãnh đạo nào lại lãng phí thời gian một tháng để tham gia cái tập huấn chẳng mấy quan trọng này. Có điều một khi lãnh đạo đã đăng kí thì khẳng định có thể thông qua. Bây giờ vấn đề chính là Lương Huyền, Lý Dật Sơ phải tìm ra một lý do thuyết phục được anh mới ổn.

Mà Lương Huyền hai ngày nay cũng đang buồn bực. Từ hồi đại học anh đã bắt đầu kiếm tiền, năm ba bắt đầu chơi cổ phiếu, vẫn luôn lỗ ít lời nhiều, hơn nữa sau khi tốt nghiệp cũng kiếm ra tiền, tiền đổ vào chứng khoán lại càng nhiều thêm, ai biết tại sao mấy ngày nay thị trường chứng khoán loại nào cũng hạ như điên vậy, anh trở mắt nhìn tiền của mình hai ngày bay mất bảy mươi vạn. Anh gồi trước máy tính phân tích cả buổi trưa, thị trường chứng khoán sẽ còn giảm nữa, nếu không theo tiếp thì chỉ có bán hết cổ phiếu trong tay. Mặc dù nói chơi cổ phiếu cho vui mà thôi, mấy năm qua anh kiếm được cũng không ít, nhưng trong nháy mắt mất bảy chục vạn vẫn khiến Lương Huyền khó lòng bình tĩnh.

Một người năng lực cá nhân càng cao thì càng biết rõ tay trắng dựng nghiệp khó khăn tới đâu. Đặc biệt là ở thời đại này, dường như có rất ít truyền kỳ về các ông trùm bình dân xuất hiện. Tuy Lương Huyền so với người cùng lứa đã ưu tú hơn nhiều, có điều vẫn còn cách mục tiêu của anh rất xa. Lương Huyền vốn không phải người ham mê vật chất, cái mục tiêu này bắt nguồn từ khi Lý Dật Sơ rời đi, thế nhưng anh cũng phải thừa nhận rằng nhờ có nó mà anh mới nhanh chóng trưởng thành.

Giống như nhiều năm trước, anh luôn nghĩ trăm phương ngàn kế thỏa mãn bất kỳ nguyện vọng nào của Lý Dật Sơ, bây giờ bọn họ đều là người trưởng thành, nguyện vọng của cậu càng trở nên xa xỉ, dường như đến mức anh không có cách nào làm được. Mặc dù anh từng phần nộ cũng từng oán hận, có điều sau khi tỉnh táo lại anh vẫn hy vọng có thể thực hiện được nó, sau đó giữ Lý Dật Sơ lại bên cạnh mình mãi mãi. Tờ thỏa thuận kia, chỉ là anh mượn có thôi, anh vĩnh viễn không bao giờ ký vào giấy hủy bỏ nó.

Lúc ở Bắc Kinh Lương Huyền có mở một nhà hàng lẩu chung với bạn, anh góp vốn, bạn anh quản lý, vì vị trí tốt nên thu nhập hàng năm trừ đi tiền thuê nhà và đồ dùng thì cũng được chia năm mười, sáu mười vạn. Lương Huyền rút hết tiền ra khỏi thị trường chứng khoán, bắt đầu cân nhắc tìm người chung vốn mở nhà hàng lẩu ăn uống các loại ở Thượng Hải. Tuy rằng không nhất định kiếm được nhiều tiền, nhưng một năm lời thêm mười vạn cũng tốt hơn chỉ sống bằng tiền lương hiện giờ.

Bắc Kinh thì Lương Huyền tương đối quen thuộc, tìm cửa hàng cũng rất dễ dàng, thế nhưng Thượng Hải với anh lại hoàn toàn xa lạ, nơi nào vị trí tốt, nơi nào tiền thuê nhà thích hợp, anh đều chẳng biết gì. Tuy rằng Lý Dật Sơ đã ở đây mấy năm, là đối tượng hợp tác

không thể tốt hơn, nhưng Lương Huyền lại không tính kéo cậu tham gia. Việc mở nhà hàng rất mệt mỏi, một khi hai người hợp tác thì Lý Dật Sơ không thể khoanh tay đứng nhìn, nhưng anh chỉ muốn để cậu làm bà chủ ngồi mát ăn bát vàng thôi. Hơn nữa tài sản của Lý Dật Sơ dồi dào, mắc mớ gì phải tham gia náo nhiệt với anh?

Thế là Lương Huyền bắt đầu liên lạc với bạn bè, thăm nghĩ tìm hiểu thị trường rồi lại quyết định sau. Liên hệ lần này cũng thật sự hỏi được một cơ hội tốt, thông qua giới thiệu của bạn bè, có một ông chủ ở Thượng Hải vì người thân bị bệnh cần dùng tiền gấp nên muốn bán nhà hàng thật nhanh, cho giá thấp nhất là 550 vạn. Lương Huyền cố ý đến nhà hàng kia xem xét một vòng, nơi này gần trung tâm mua sắm và rạp chiếu phim nên có lưu lượng khách vô cùng lớn, ông chủ cũng vốn mở nhà hàng lâu. Anh tới ngay giờ cơm, người đến người đi tấp nập, đến trễ còn phải xếp hàng.

Có điều trong tay Lương Huyền hiện giờ không có đủ 550 vạn, hơn nữa anh không thể quẳng hết tiền vào đây không giữ lại phần nào, nhưng mặt khác thời gian của ông chủ nhà hàng bên kia lại eo hẹp, nếu anh không nhanh chóng quyết định thì sẽ bị người khác cướp đi ngay. Còn về đối tác, nhóm bạn Thượng Hải anh quen kia không giàu thì sang, chẳng ai có hứng thú hợp tác bán lẻ kiểu này với người khác. Suy tính trước sau mấy ngày, Lương Huyền đành mượn đỡ tiền của bạn bè, một mình mua trọn cả nhà hàng. Lần này khó khăn hơn ở Bắc Kinh vì anh không có bạn bè đủ tin tưởng để quản lý tiệm, chỉ có thể chờ làm xong thủ tục rồi tuyển dụng bên ngoài, trong tương lai khi nào có ứng cử viên phù hợp lại lôi kéo người ta nhập bọn sau.

Lương Huyền bận rộn ngựa không ngừng vó, trực tiếp khiến Lý Dật Sơ liên tục cả tuần không gặp được anh. Lương Huyền muốn

chờ làm xong tất cả thỏa đáng mới nói cậu biết, cho nên vừa bị hỏi liền bảo là đi gặp bạn bè nói chuyện, khi nào bàn bạc xong xuôi sẽ kể cậu nghe.

Đăng kí tập huấn nước ngoài hết hạn vào hôm sau, Lý Dật Sơ vẫn chưa nghĩ ra cách nào nói với Lương Huyền. Nhất định anh biết ý nghĩa của đợt huấn luyện này không lớn, cho dù cậu nói thế nào hình như cũng thấy không tròn trịa. Còn lý do thật sự, lại càng không có cách nào mở miệng.

Từ khi ở chung, cuối tuần hai người đã không tăng ca nữa, nhưng đáng tiếc buổi sáng Lý Dật Sơ còn chưa thức dậy thì Lương Huyền đã ra ngoài rồi. Nhanh chóng đến trưa, Lý Dật Sơ nhận được điện thoại của anh bảo cậu xuống lầu.

Lương Huyền đưa Lý Dật Sơ đến nhà hàng lẩu của mình, vì không muốn ảnh hưởng đến việc làm ăn trong tiệm nên sau khi mua lại nhà hàng anh chẳng thay đổi gì, chỉ nghỉ kinh doanh mấy ngày, tuyển chọn giám đốc thật kỹ rồi cuối tuần khai trương lần nữa. Hai người đến nơi khoảng 12 giờ, bên ngoài khu xếp hàng của nhà hàng đã có khoảng mười người ngồi. Lý Dật Sơ vừa thấy thế trận này liền thuận miệng nói, “Đổi nhà hàng khác đi.”

Lương Huyền nở nụ cười, “Chúng ta có phòng riêng.” Sau đó không hề e dè mà kéo Lý Dật Sơ vào trong, dọc đường còn hứng thú dạt dào chỉ vào trang trí của nhà hàng mà giới thiệu với cậu là phong cách gì, dùng chất liệu gì... Hai người vào một phòng riêng dành cho mười mấy người, Lý Dật Sơ buồn bực, “Anh mời bạn bè tới à?”

Lương Huyền, “Không có, chỉ hai ta.”

Lý Dật Sơ, “Vây đặt phòng lớn như vậy làm gì?”

Lương Huyền đẩy cậu vào chỗ, “Ăn cơm trước đi, lát nữa nói với em chuyện này.”

Lương Huyền vừa nói thế, Lý Dật Sơ liền nhớ ra mình cũng có việc muốn nói với anh. Sáng mai phải gửi đơn đăng ký cho tổng bộ, hiện giờ nếu không nói thì sau này lại càng khó giải thích rõ ràng. Lương Huyền cầm thực đơn gọi món ăn với nhân viên phục vụ, còn đôi mắt Lý Dật Sơ cứ nhìn chăm chăm bát đĩa trước mặt, trong đầu như bị người ta khoét rỗng, lý do gì cũng chẳng nghĩ ra. Cậu thầm nghĩ không biết đây có phải báo ứng vì nói dối Lương Huyền quá nhiều không. Lúc làm việc khó tránh khỏi phải lá mặt lá trái với người khác, các loại mượn cớ cậu đều thuận miệng mà bịa ra, sao đến lượt Lương Huyền đầu óc lại như rỉ sắt vậy chứ?

Lương Huyền chờ nhân viên phục vụ đi rồi mới nhìn sang Lý Dật Sơ đang ngồi nhìn chăm chăm phía trước như khúc gỗ, càng nhìn lại càng thấy vui vẻ nên nghiêng đầu qua hôn cậu một chút, nào ngờ lại khiến cậu hoảng sợ mà chấn động cả người.

Lương Huyền, “... Làm sao vậy?”

Lý Dật Sơ vội vã ngồi lại, “Anh, anh sao lại đột nhiên đánh lén.”

Lương Huyền cười nhẹ, “Đang suy nghĩ gì? Trợn cả mắt lên.”

Lý Dật Sơ đang chuẩn bị nói chuyện thì nhân viên phục vụ bên ngoài gõ cửa. Lương Huyền cho cô vào, đồng thời có cả một bàn thức ăn. Lý Dật Sơ nhìn mấy món bày đầy trên xe đẩy, kỳ quái nói, “Sao lại gọi nhiều thế?”

Lương Huyền, “Tuy rằng nhiều món nhưng mỗi loại đều đã bớt đi hai phần ba, cho nên tổng cộng cũng không nhiều lắm.”

Lý Dật Sơ nghĩ thăm tiệm này đúng là không tồi, còn cho phép khách hàng gọi món kiểu này nữa.

Lương Huyền vừa làm nóng đồ ăn vừa nói, “Tất cả các món đều gọi, em cũng phải thử hết, sau đó nói xem cái nào ngon cái nào không ngon.”

Lý Dật Sơ thấy người đối diện hiếm khi tỏ vẻ trẻ con, cười nói, “Thì ra là anh đưa em tới thử món ăn.”

Hai người ăn được một nửa, Lý Dật Sơ liền đặt đĩa xuống, nhìn Lương Huyền nghiêm túc nói, “Lương Huyền, có chuyện này em muốn nói với anh, anh phải hứa trước với em, nghe xong không được tức giận.”

Lương Huyền thấy sắc mặt cậu trang trọng còn tưởng có chuyện lớn gì, “Anh hứa với em, nói đi.”

Lý Dật Sơ, “Công ty muốn cử người đi Canada huấn luyện, chuyện này anh biết chưa?”

Nụ cười trên khóe miệng Lương Huyền biến mất, tay cũng rút về, nhìn Lý Dật Sơ, “... Em muốn đi?”

Lý Dật Sơ, “Đúng, em muốn đi. Thời gian một tháng, em... trước giờ em chưa từng đi Canada, lần này muốn đi thử.”

Lương Huyền lùi ra sau, lạnh nhạt nhìn cậu. Trong nháy mắt kia Lý Dật Sơ phảng phất như thấy Lương Huyền ngồi trong xe nhìn mình ngày hai người gặp lại, mang theo vẻ xa cách quen thuộc và

sự xa lạ khó có thể phớt lờ. Dường như mấy ngày nay sớm chiều bên nhau đều chỉ là giả tạo, một đòn đã nát vụn.

Lương Huyền, “Ở bên anh, em rất mệt phải không?”

Lý Dật Sơ vội vã dịch ghế đến trước mặt anh, trịnh trọng nói, “Lương Huyền, lần này em thật sự rất muốn đi, còn nguyên nhân chỉ là vì em muốn đến thành phố kia xem thử, muốn nghe thử ngôn ngữ của bọn họ, một tháng thôi, em sẽ nhanh chóng trở về mà.”

Lương Huyền lấy di động ra, mở trình duyệt nhập vào ba chữ Phong Khải Minh, tin mới nhất chính là Phong Khải Minh sắp đến Canada điều dưỡng, tập đoàn Thừa Phong tạm thời do phó tổng Từ nắm quyền.

Lý Dật Sơ trăm ngàn lần không ngờ tới lại có chuyện trùng hợp như vậy. Gần đây cậu rất ít liên lạc với Phong Khải Minh, cũng không để ý tin tức trên internet, làm sao biết được Phong Khải Minh cũng muốn sang Canada.

Lương Huyền nhìn cậu, “Dật Sơ, anh biết quan hệ giữa em và Phong Khải Minh rất thuần khiết, nếu như em nói thật với anh thì không cần biết là em đi chăm sóc người bệnh, hay là... hay là đi tranh phần di chúc kia, dù anh có tức giận cũng sẽ không cản em. Vì sao đến cả lời nói thật em cũng không dám nói với anh? Em thật sự cảm thấy trước mặt em anh ngu tới mức em nói gì cũng tin sao?”

Lý Dật Sơ bất đắc dĩ chống tay đỡ trán, cậu chẳng thể ngờ mọi việc lại biến thành thế này, hiện giờ dù cậu làm sao cũng không giải thích rõ được. Nhưng có một chuyện Lý Dật Sơ cực kỳ rõ ràng, một khi cậu đi Canada lần này thì cậu và Lương Huyền lập tức xong.

Lý Dật Sơ nắm lấy cánh tay anh, giọng nói mang vẻ khẩn cầu, “Em không đi, được không? Em không đi nữa.”

Khóe miệng Lương Huyền miễn cưỡng kéo ra một ý cười, “Dật Sơ, anh hỏi em lần nữa, anh không biết em về nước lúc nào, dù cho em ở Thượng Hải bốn năm cũng chưa từng nghĩ đến việc tìm anh sao? Sao em biết anh sẽ không tha thứ cho em? Nếu như anh không đến Thượng Hải thì có phải cả đời này em cũng sẽ chẳng đến Bắc Kinh không? Em... coi anh là gì? Có thì dùng, không có cũng không sao đúng không?”

Thân thể Lương Huyền nghiêng về phía trước, cách Lý Dật Sơ chỉ một gang tay. Anh cúi đầu đặt ngón cái lên môi Lý Dật Sơ, từng câu từng chữ lạnh lùng nói, “Tối hôm qua nơi này còn nói yêu anh, cái miệng của em cũng thật biết dỗ dành người khác.”

Sau khi nói xong anh đột ngột đứng dậy, đầu gối va vào ghế cũng không quay đầu lại mà bước ra ngoài.

Lý Dật Sơ ngồi trên ghế ôm đầu, chán nản đến mức muốn lật bàn, tại sao mình không thể nói sớm hơn? Tại sao tất cả lại biến thành như vậy?

Đêm đó đến 12 giờ Lương Huyền cũng không về. Lý Dật Sơ biết anh là người trưởng thành, sẽ không xảy ra chuyện gì, không về chỉ là vì không muốn gặp mình. Cậu ngồi trên ghế sofa nhớ lại hôm qua chính mình cũng ngồi ở đây chờ Lương Huyền đến thiếp đi. Sau khi về anh liền ôm cậu vào phòng ngủ, cậu còn cười hì hì thì thào vào tai nói yêu anh.

Nhưng mà đêm này dù có chờ thế nào, e là Lương Huyền cũng sẽ không về nhà.

Hôm sau họp sớm, Lý Dật Sơ gặp Lương Huyền trong phòng họp, lúc này cậu mới biết tối qua anh ngủ ở văn phòng. Từ trong phòng họp bước ra đầu óc cậu toàn là cái cảm lún phún râu và áo sơ mi nhăn nhúm của anh. Buổi trưa Lý Dật Sơ ngồi trong văn phòng, nhắn một tin ngắn cho Lương Huyền, ‘Anh về nhà đi, xé chiều hôm nay em đi Quảng Châu công tác, thời gian một tuần.’

Lần này vốn không cần cậu phải đi, nhưng Lý Dật Sơ nhìn thấy đồng nghiệp trong nhóm bảo buổi trưa phải lên đường nên lập tức xin với phòng nhân sự. Cậu biết hiện giờ Lương Huyền đang tức giận, cho dù cậu có lặp lại một trăm lần rằng mình không biết Phong Khải Minh đi Canada thì anh cũng chẳng tin. Chi bằng cứ biến mất mấy ngày, đợi đến lúc anh nguôi giận lại quay về.

Lý Dật Sơ vừa đi Lương Huyền liền trực tiếp không đến công ty cả hai ngày. Ngày thứ ba Hứa Phán tới cửa tìm người, đứng bên ngoài đập cửa cho tới khi dưới lầu phải máng chửi lên thì mới thấy Lương Huyền xoa xoa huyệt thái dương mở cửa. Hứa Phán gặp anh liền thẳng thừng nói, “Cậu có đi làm không hả? Tổng giám đốc Trần sắp mất mình đến chết rồi cậu biết không?”

Kết quả vừa bước vào phòng Hứa Phán liền bị mùi rượu xông vào mũi phải lui về sau vài bước. Cô theo sau anh vô nhà, Lương Huyền lại vùi đầu vào ghế sofa. Hứa Phán mở cửa sổ sát đất trong phòng khách ra thông gió, bỏ hết vỏ rượu rải rác trên bàn vào thùng rác, đứng trong phòng khách nhìn bao quát căn phòng. Lúc mới đến Thượng Hải cô từng tới đây, khi đó nơi này không hề có chút hơi người nào nhưng bây giờ lại tràn ngập hơi thở sinh hoạt, miếng dán tủ lạnh hoạt hình, gối ôm màu sắc sặc sỡ, còn có lọ hoa và khăn trải bàn ăn. Cô không cần hỏi cũng biết những thứ này nhất định là Lương Huyền mua, trước đây lúc học cấp ba cô đã nhận ra,

bề ngoài nhìn Lương Huyền lạnh lạnh lùng lùng, có điều chỉ là đối với người khác, nếu anh và Lý Dật Sơ ở chung một chỗ thì bất kỳ chi tiết nhỏ nào cũng có thể nghĩ ra được.

Lần cuối cùng Hứa Phán nhìn thấy bộ dạng lôi thôi này của Lương Huyền chính là vào kỳ nghỉ hè năm ấy sau khi thi đại học. Lúc đó cũng vì Lý Dật Sơ rời khỏi anh, cả người Lương Huyền giống như muốn phế đi. Hiện giờ hai người dây dưa lẫn nhau, Lương Huyền sớm muốn gì cũng phế. Hồi trước Hứa Phán biết hai người ở chung liền cảm thấy Lương Huyền lại lợt lốt rồi, đúng như dự đoán, giờ mới được bao lâu chứ?!

Hứa Phán đẩy đẩy người trên ghế sofa, “Cậu đây là đang làm gì? Còn chê quan hệ giữa hai người chưa đủ phức tạp, nhất định phải đánh nhau đến người chết ta sống à?”

Lương Huyền nằm úp mặt xuống ghế, không nhúc nhích.

Hứa Phán dùng sức đẩy anh một phát, “Nói chuyện đi!”

Anh ngửa mặt lại, cánh tay đặt trên trán, hồi lâu sau mới khàn giọng nói, “Giữa chúng mình làm gì có quan hệ nào... Đều là mình cưỡng cầu mà thôi.”

Hứa Phán, “...”

Lương Huyền nửa mở mắt, giọng nói rất mệt mỏi, “Mình chẳng qua là dựa vào tình cảm, hay phải nói là ân tình từ trước đến giờ, bó buộc em ấy bên cạnh. Những năm nay mình một thân một mình, còn cuộc sống của em ấy có Phong Khải Minh, có Lộ Tân, có lẽ còn có những người khác. Trong khoảng thời gian em ấy từ thiếu niên trở thành thanh niên, em ấy và những người này đã ở đây cùng

nhau, trải qua rất nhiều chuyện mà mình không tưởng tượng được. Cho dù tình tiết ra sao cũng đều đáng ghi lòng tạc dạ hơn kẻ nói bỏ là bỏ được từ thật lâu trước kia như mình. Dù có lừa mình dối người thế nào thì trong lòng em ấy mình đã sớm không phải là duy nhất, thậm chí, đã lật qua rồi.”

Hứa Phán là người chứng kiến, mặc dù cô cũng rất oán trách lý do Lý Dật Sơ rời đi lúc trước, thế nhưng cô không có quyền huơ tay múa chân với lựa chọn của người khác. Chuyện tình cảm chính là như vậy, Lý Dật Sơ bỏ đi được nhưng Lương Huyền lại không, cũng đáng đời anh treo cổ cả đời trên cành cây này.

Hứa Phán, “Lúc đó mình biết lý do cậu đến Thượng Hải là vì Lý Dật Sơ, lập tức cảm thấy cậu cơ bản là tự ngược. Chuyện trước kia đã kết thúc rồi, cậu không ngại bản thân thì cũng còn mẹ cậu mà, nếu bà ấy biết hai người quán lấy nhau một chỗ thì đoán chừng sẽ tức điên. Cậu nói xem rõ ràng là một chuyện tốt đẹp, cậu lại dẫn vật thành cái dạng gì rồi, chi bằng cứ làm bạn bè đi. Con người trên đời làm gì có ai thiếu ai mà không sống nổi, chỉ là tâm lý cậu chưa vượt qua được khúc mắc kia, một khi nghĩ thông rồi thì muốn cái gì sẽ có cái đó.”

Lương Huyền cười khỏ, “Trước đây mình cũng nghĩ bản thân chỉ là không qua được khúc mắc ấy cho nên mới không thoát ra nổi. Có điều sau mấy ngày nay, mình biết là không phải vậy.”

Anh hiểu rõ thỏa thuận sống chung ký lúc trước chỉ là một trò cười, là một tờ giấy lộn không hề có hiệu lực pháp lý, nếu như Lý Dật Sơ thật sự muốn đi thì nó chẳng có tí tác dụng nào. Nhưng anh vẫn cứ tốn một buổi tối nghiên cứu từng từ từng chữ, đối chiếu với các văn bản pháp luật đủ loại, muốn khiến cậu không tìm được một chỗ hở, muốn thỏa thuận kia hoàn thiện như luật hôn nhân vậy. Nếu

như nói lúc vừa đến Thượng Hải Lý Dật Sơ trong mắt anh vẫn cứ như dừng lại ở tám năm trước, vậy thì từ khi ở chung đến giờ giữa bọn họ đã sớm không còn là tình cảm quá khứ. Lúc trước anh có bao nhiêu yêu, hiện tại chỉ tăng chứ không giảm. Ngày trước anh còn trẻ con, cũng chưa nhìn thấy thế giới rộng lớn, cho nên trong lòng chỉ có mình Lý Dật Sơ cũng không kỳ lạ. Nhưng hôm nay anh đã va chạm với xã hội rất nhiều năm, gặp được rất nhiều người hoặc thú vị hoặc cực kỳ xinh đẹp, nhưng một khi gặp lại Lý Dật Sơ là không còn muốn nhìn những thứ xung quanh nữa. Dường như từ nhỏ cậu đã là tử huyệt của anh, dù có gặp nhau lúc tuổi già thì cũng sẽ không khổng chế được mà động lòng.

Hứa Phán thấy anh tựa đầu quay mặt vào trong liền biết anh không muốn nhiều lời, thở dài nói, “Haiz, chuyện của các cậu mình cũng không quản được, lát nữa mình đến công ty xin cho cậu nghỉ mấy ngày nha?”

“Không cần.” Lương Huyền nhắm mắt lại, “Mình tắm rồi đi làm.”

Hứa Phán, “Thôi đi, bộ dáng này của cậu đi làm thì có thể làm được gì?”

Lương Huyền, “Mình tự có tính toán, cậu về công ty trước đi.”

Hứa Phán thấy không khuyên nổi anh, chẳng thể làm gì khác hơn là rời đi trước.

Lương Huyền vào phòng ngủ lấy áo tắm, trong tủ treo đầy quần áo của cả hai. Anh nhớ lúc trước có một lần dậy trễ quá vội vã nên Lý Dật Sơ đã mặc nhầm áo anh đến công ty, khi hợp bị anh nhìn thấy, tâm hồn cả lần đó đều treo ngược cành cây.

Ngày hôm ấy trong nhà hàng lẩu bị Lý Dật Sơ tổn thương, anh thật sự muốn một đao cắt đứt với cậu. Nhưng bây giờ anh không thể không thừa nhận, anh nhớ chủ nhân của đồng quần áo này.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 43

15241870_1109678592483734_8538597275778497384_n

Lý Dật Sơ ở Quảng Châu sáu ngày, mỗi ngày đều nhận tin cho Lương Huyền nhắc nhở anh ăn cơm nghỉ ngơi, tiếc là không hề có hồi âm. Cậu luôn nghĩ không biết làm sao mới có thể khiến anh nguôi giận, lúc đó Lương Huyền tràn đầy phần khởi dẫn cậu đi ăn lẩu, lại bị một câu của cậu chọc giận tới mức chưa ăn gì đã bỏ đi. Trước đây mỗi lần hai người ra ngoài ăn phần lớn đều do Lý Dật Sơ chọn địa điểm, Lương Huyền rất ít khi có hứng thú với nhà hàng nào như vậy. Cậu nhập tên nhà hàng lẩu kia vào máy tính, nghĩ thầm không biết lúc về có nên mời anh đến đây ăn một bữa nhận lỗi không?

Đọc lướt qua mấy kết quả tìm được đầu tiên thì thấy có tin tuyển dụng giám đốc nhà hàng, Lý Dật Sơ tiện tay mở ra, bên dưới thông báo có tên và số điện thoại người liên lạc, là dãy số cậu có thể đọc thuộc lòng kể cả trong mơ. Cậu không dám tin cẩn thận đọc lại thông báo tuyển dụng kia lần nữa, cuối cùng mới đưa ra được kết luận, chủ nhà hàng này chính là Lương Huyền.

Chẳng trách lúc đó nhiều người xếp hàng như vậy mà anh còn có thể lấy phòng riêng, chẳng trách lúc đó anh lại gọi hết các món cho cậu ném thử. Thì ra hôm ấy anh bảo phải nói với cậu một chuyện, chính là chuyện anh mua nhà hàng lẩu này.

Lương Huyền đã chuẩn bị xong việc bám rễ ở Thượng Hải để sống bên cạnh cậu, nhưng lại bị một câu nói của cậu giới sạch nhiệt tình.

Ý nghĩ vốn vô cùng kiên định của Lý Dật Sơ lúc này đột nhiên có hơi dao động, cậu có nên kể hết rõ ràng mọi chuyện quá khứ cho Lương Huyền không? Cậu vẫn luôn cảm thấy mình đang bảo vệ anh, nhưng loại che giấu này đâu chắc rằng sẽ khiến anh vui vẻ gì. Còn tương lai, đương nhiên là tương lai chung của bọn họ, vậy Lương Huyền phải có quyền biết được sự thật rồi mới đưa ra lựa chọn tiếp theo.

Lý Dật Sơ lăn qua lộn lại trên giường dẫn vật chính mình, hôm sau từ chối lời mời đi chơi của đồng nghiệp để về Thượng Hải sớm. Cậu chưa về nhà ngay mà đến thẳng nhà hàng lẩu. Bây giờ không phải giờ cơm, trong cửa hàng không có ai, giám đốc vừa thấy cậu liền ra đón, “Anh Lý đến rồi?!”

Lý Dật Sơ khó hiểu, “Anh biết tôi?”

Giám đốc cười cười, “Ông chủ Lương có giới thiệu qua, ngày đó anh ấy đưa anh đến đây ăn tôi đã nhận ra ngay rồi.”

Gương mặt Lý Dật Sơ mang theo nụ cười, “Tôi có thể tham quan bên trong nhà hàng không?”

Giám đốc, “Đương nhiên có thể, ông chủ Lương nói nhà hàng lẩu này có hai ông chủ, một là anh ấy, một là anh. Anh muốn nhìn cái gì cũng được.”

Lý Dật Sơ nghe xong trong lòng dâng lên sự ấm áp quen thuộc, ngày đó cậu dọn tới nhà Lương Huyền, lúc nhìn thấy đồ dùng trong

nhà tắm bày thành đôi cũng có cảm giác này. Lương Huyền không hề làm gì cậu đã thích đến không có cách nào tự kiểm chế, hiện giờ anh còn làm nhiều như vậy... Cậu cúi đầu nở nụ cười, vậy thì đúng là cả đời cũng không muốn rời đi.

Lý Dật Sơ xem xét tỉ mỉ bàn ghế và trang trí trong nhà hàng. Cậu đã từng có kinh nghiệm làm việc ở quán ăn trong thời gian không ngắn, những nơi nào là góc chết vệ sinh, lối đi nào cần kiểm tra, còn cả nơi nào đặt đồ chứa cháy cần phải điều chỉnh, cậu chỉ cần liếc mắt là chỉ ra được ngay. Giám đốc theo đằng sau ghi chép lại từng cái, thỉnh thoảng còn cười nói, “Anh Lý quả nhiên là người trong nghề, trước đây từng làm nhà hàng à?”

Lý Dật Sơ nở nụ cười, “Không có, chỉ là nhìn nhiều nên nhớ kỹ thôi.”

Xem xong sảnh trước Lý Dật Sơ mới ra sau bếp, máu chốt quyết định thành bại của một nhà hàng chính là nơi này. Cậu kiểm tra một vòng, móc một tấm thẻ trong ví ra đưa cho giám đốc, “Thiết bị điện trong bếp dùng quá lâu rồi, mặc dù bây giờ chưa xảy ra sự cố gì, nhưng mà không sợ nhất vạn chỉ sợ vạn nhất. Giờ tôi liệt kê vài nhãn hiệu cho anh, anh ghi lại sau đó mau chóng đổi đi. Tôi biết sơ giá thị trường, tiền trong thẻ này có lẽ đủ để mua hết những thứ tôi nói.”

Giám đốc gặp được người hiểu biết cũng không phí lời, cầm cuốn sổ đi theo Lý Dật Sơ nghe cậu nói tên nhãn hiệu của từng thiết bị nhỏ bé cần đổi.

Bận rộn một hồi đã đến chạng vạng, nhân viên trong bếp đều chen nhau bên cạnh bồn nước rửa rau. Lý Dật Sơ nhìn thấy một cô bé không lớn lắm ngồi xổm bên cạnh thau nhựa rửa từng cọng từng

cọng rau hẹ, phương pháp vừa xem là biết chỉ quen nấu cơm ở nhà, mấy nơi như nhà hàng này cần phải rửa cả chậu, tốc độ như thế cực kỳ chậm chạp. Giám đốc nhìn theo tầm mắt của cậu, thấp giọng nói nhỏ vào tai, “Cô bé này là bà con xa của đầu bếp Vương, chưa học xong đã tới Thượng Hải làm việc, hôm qua mới đến nhà hàng chúng ta. Cô bé là người lanh lợi, có lẽ học thêm hai ngày nữa là tốt thôi.”

Lý Dật Sơ đi tới ngồi xổm bên cạnh cô, bốc một nắm rau hẹ trong túi ra, nhìn cô bé nói, “Trước tiên rửa phần ngọn trước, đừng dùng lực quá mạnh, sau đó túm lại dùng ngón cái gạt hết những phần vàng dưới gốc đi, làm vậy mỗi lần sẽ rửa được một nắm lớn, tốc độ nhanh hơn rất nhiều, hơn nữa lúc xếp ra rổ cũng nhanh hơn.”

Lý Dật Sơ vừa nói vừa làm, tuy rằng đã hai, ba năm rồi cậu không làm việc này nhưng phương pháp luyện được từ hồi làm ở quán cơm vẫn còn rất nhuần nhuyễn, khi rửa còn có thể nắm gọn một bó trong lòng bàn tay, đều đặn rửa sạch sẽ trong thau nước, sau khi gạt gốc đi ngón tay càng xoay chuyển như bay. Cô bé kia nhìn cậu tươi cười nói, “Đúng là một cách hay, cảm ơn ông chủ!”

Lý Dật Sơ đang chuẩn bị đáp lời thì thấy tầm mắt của cô và vài người trước mặt đều hướng ra sau lưng mình. Cậu quay đầu nhìn theo, Lương Huyền tay dứt túi đang đứng tựa cửa.

Lý Dật Sơ lúng túng đứng lên, hai tay còn đang nhỏ nước, “Anh, anh đến rồi.”

Lương Huyền đi tới ôm lấy vai cậu, dẫn cậu ra ngoài từ cửa sau.

Vừa vào xe Lương Huyền đã lấy giấy ăn ra lau khô tay Lý Dật Sơ, lúc lau còn nhìn lòng bàn tay cậu, mở miệng hỏi, “Vết chai trên

tay từ đâu mà có?”

Lý Dật Sơ lấp bắp, “Em...”

Lương Huyền nhìn cậu, “Em nói thật với anh đi, có phải cậu em căn bản không có tiền như ông ta nói không? Lúc trước đưa em sang Pháp thật ra là muốn em dưỡng lão đưa ma cho ông ta chứ gì? Bởi vậy nên ông ta vừa chết em đã phải tự mình về nước mưu sinh?”

Lý Dật Sơ, “...”

Cậu không ngờ Lương Huyền có thể tưởng tượng xa như vậy, có điều... cách nói này của anh ngược lại còn có thể giải thích khá thông.

Lương Huyền thấy cậu không trả lời liền xem như mình đã đoán trúng, nghiêng người qua ôm Lý Dật Sơ vào lòng, “Anh biết hôm nay em về nên đã chuẩn bị bữa tối ở nhà chờ em, nghe giám đốc nói buổi trưa em đến nhà hàng lẩu anh liền lập tức chạy đến. Chúng ta... Về nhà đi.”

Lý Dật Sơ ôm lại anh, trong lòng cảm thấy vì giây phút này, bất cứ chuyện gì đã làm vì anh trước đây cũng đều cam tâm tình nguyện.

Trên bàn ăn trong nhà quả nhiên đã bày sẵn beefsteak và mì Ý, Lương Huyền biết Lý Dật Sơ còn chưa ăn trưa, vừa này ở trên xe vốn đã định đưa cậu đến nhà hàng nào ăn, có điều Lý Dật Sơ lại nói mệt không muốn đi. Bây giờ nhìn một bàn đồ ăn nguội ngất này, Lương Huyền nói, “Nếu không em uống chút sữa tươi trước nha?”

Anh làm lại lần nữa. Lúc trưa anh sợ làm không tốt nên có mua vài miếng thịt bò phòng hờ.”

Lý Dật Sơ nhìn tủ lạnh nói, “Ăn mì đi, ấm áp.”

Lương Huyền, “Được, em đi tắm trước đi.”

Ra khỏi phòng tắm Lý Dật Sơ liền bước đến cửa bếp, thấy Lương Huyền đang bỏ nửa chén thịt đã xào rồi vào trong nồi nước, định bước tới giúp anh bỏ rau dưa. Lương Huyền nắm lấy cổ tay cậu, “Để anh làm, em ra phòng khách chờ đi.”

Cơm nước xong, trước khi Lý Dật Sơ kịp làm gì thì Lương Huyền đã giành trước dọn chén vào bếp rửa sạch. Cậu bắt đắ dĩ đứng bên cạnh tủ chén, “Anh muốn em làm một kẻ tàn phế à?”

Lương Huyền cúi đầu cười, “Nếu em thực sự tàn phế, anh ngược lại không thấy chỗ nào không tốt cả.”

Lý Dật Sơ, “...”

Lương Huyền dọn dẹp nhà bếp sạch sẽ, chặn Lý Dật Sơ lại giữa mình và tủ chén, nhìn cậu nói, “Sau này cho dù là nấu cơm rửa chén hay giặt đồ phơi đồ, tất cả đều do anh làm, nếu như em rảnh rồi quá thì cùng lắm là gọt hoa quả thôi.”

Lý Dật Sơ bắt đắ dĩ cười, “Em không cao quý như vậy đâu, hơn nữa làm việc nhà cũng đâu nặng nề gì, không mệt chút nào hết.”

“Cứ quyết định vậy đi, ngày mai anh sẽ đi tìm thầy dạy nấu ăn.” Ngón tay Lương Huyền siết lấy áo ngủ cậu, “Chỉ có điều phải nhờ em làm người ăn thử một thời gian, chờ anh học thành tài sẽ có thể nấu các món ngon cho em.”

Buổi tối Lý Dật Sơ bị Lương Huyền nghiền ép đến không còn một giọt, cả người bủn rủn dựa vào anh nhắm mắt nghỉ ngơi. Trong lúc ngất ngất ngây ngây cậu cảm giác tay mình vừa ngứa vừa tê, hơi hé mắt ra lại thấy Lương Huyền đang hôn lên lòng bàn tay mình, biểu tình trên mặt anh hình như cậu đã từng quen thuộc. Khi còn bé nếu như Lý Dật Sơ té ngã sút mẻ gì, lúc Lương Huyền thoa thuốc cho cậu đều có vẻ mặt này.

Lý Dật Sơ làm bộ như không thấy gì tiếp tục nhắm mắt lại. Chỉ là biết cậu từng làm công một thời gian anh đã không cho cậu đụng đến việc nhà nữa, nếu để anh biết được nhiều chuyện hơn có khi nào anh sẽ sụp đổ không?

Vậy cứ để những chuyện ấy thối rữa trong bụng cậu là được.

Sắp tới giáng sinh mà còn phải làm việc, tuy rằng đầy đường đều là cây thông Noel và mũ đỏ, người đi làm vẫn phải đến văn phòng công tác. Có điều cũng may ban lãnh đạo anh minh, sau khi tan làm không giao nhiệm vụ gì thêm, để cho mọi người chạy đi từ sớm.

Lương Huyền và Lý Dật Sơ ăn cơm tối xong thì đi dạo, dọc đường có rất nhiều quán nhỏ bán mũ giáng sinh, Lý Dật Sơ không để ý đến ánh mắt uy hiếp của Lương Huyền mà mua hai cái đội lên đầu hai người. Cậu đi bên trái anh nên cố ý buông mũ xuống hai hướng ngược nhau, gật gù đắc ý bước về phía trước. Người đi đường rộn rộn ràng ràng, Lương Huyền kéo cậu đến cạnh mình, nắm tay cậu đút vào túi áo khoác của anh, bước xuôi theo dòng người đi dọc bến Thượng Hải. Lúc này ở đây đông nghẹt, rất nhiều thanh niên trẻ đội mũ giáng sinh quay lưng về phía tháp Minh Châu Phương Đông cho bạn bè chụp ảnh hộ.

Tháp Minh Châu Phương Đông

Cả hai xuôi theo dòng người đi tới, giờ muốn thoát ra còn khó hơn chui vào, đẩy đẩy ồ ào một hồi đã đến gần hàng rào đá. Lý Dật Sơ quay đầu nhìn thấy góc đứng của cả hai cũng vừa vặn, lấy điện thoại di động ra nói với Lương Huyền, “Anh đứng đây đừng nhúc nhích, em chụp cho anh.”

Lương Huyền dịu dàng đứng đó mặc cho Lý Dật Sơ chụp khắp trên dưới trái phải.

Đợi đến khi cậu quay lại, Lương Huyền cũng lấy di động của mình ra muốn chụp cậu, có điều ấn một cái mới phát hiện hết pin. Lý Dật Sơ đưa điện thoại của mình cho anh, “Dùng của em.”

Lương Huyền bước đến đối diện cậu, canh góc chuẩn bị chụp, cánh tay đột nhiên bị người bên cạnh va vào một phát, ngón tay không cẩn thận chạm trúng nút mở album. Ảnh trong album không nhiều, nhìn sơ qua đều là mấy ảnh tài liệu công việc các loại, cho nên bức ảnh Pikachu trong phần thu nhỏ rất dễ thấy. Khóe miệng Lương Huyền hơi cong lên, lúc nhìn rõ bức ảnh kia trong nháy mắt suýt chút không giữ được điện thoại.

Xung quanh tối đen, Lý Dật Sơ cũng không nhìn rõ vẻ mặt anh, thấy anh cứ đứng bất động ở đó liền cao giọng hỏi, “Chụp xong chưa?”

Lương Huyền thoát khỏi album mở máy ảnh ra lần nữa, đáp, “Chưa, em đứng vào giữa một chút đi.”

Hai người chụp xong liền đứng bên bờ sông, giờ bọn họ không có cách nào chen ra ngoài, đành nhìn con tàu xa hoa đang chậm rãi

chạy trên mặt nước. Lý Dật Sơ hỏi Lương Huyền liên tiếp vài câu, đối phương đều ngây người một lúc lâu rồi mới trả lời. Cậu nghiêng đầu nhìn anh, “Anh làm sao vậy?”

Gió sông thổi vào mặt khiến tóc Lý Dật Sơ dựng đứng lên, Lương Huyền cởi áo khoác khoác lên cho cậu. Lý Dật Sơ nhìn mọi người hai bên trái phải, nhỏ giọng nói, “Anh làm gì vậy... Nơi này toàn là người!”

Lương Huyền tiến sát cậu hơn một bước, không để ý đến sự giãy dụa yếu ớt của cậu mà ôm chặt cậu vào lòng. Khung xương thất lưng của anh to mà lại gầy, bởi vậy thường thường lúc mặc áo khoác mùa đông chiều rộng và độ dài vai đều vừa, nhưng bụng lại trống rỗng. Anh dùng áo bao lấy Lý Dật Sơ, đầu tựa lên vai cậu thấp giọng nói, “Vừa này anh đang nghĩ một chuyện công việc, còn chưa nghĩ thông.”

Giờ phút này Lý Dật Sơ cũng không dám nhìn trái nhìn phải nữa, hai người đàn ông như bọn họ lại ôm nhau thành tư thế kỳ lạ thế này, bây giờ người ta không còn lạc hậu như trước, biết đâu chừng vừa liếc mắt đã biết quan hệ giữa bọn họ là gì. Lý Dật Sơ không tránh thoát đành nhìn phía trước nói, “... Kể em nghe một chút xem, nói không chừng em có thể đưa ra ý kiến cho anh.”

Lương Huyền chợt cắn lấy vành tai cậu, thở ra hơi nóng, “Không cần, anh sẽ từ từ suy nghĩ, dù sao cũng phải nghĩ cho rõ ràng.”

Lý Dật Sơ nghiêng đầu trốn qua một bên, cánh tay Lương Huyền càng dùng sức vây lấy cậu, đầu lưỡi ẩm áp liếm liếm quanh tai sau đó ngậm lấy cả vành tai mút vào. Lý Dật Sơ gần như muốn đứng không vững, cậu dùng dư quang liếc sang hai bên, may mà mọi người đều bận chụp ảnh nên không có ai chú ý đến bọn họ. Hơn

nửa hiện giờ cả hai đều mặc đồ đen, cho dù nhìn sang cũng không thấy được Lương Huyền đang làm gì. Hơi thở Lý Dật Sơ bất ổn, “Lương Huyền!”

Lương Huyền cắn nhẹ lên vành tai cậu, hít sâu một hơi mới dừng lại, lúc mở miệng giọng nói còn mang theo cảm giác nghiền răng nghiền lợi kỳ lạ, “Chúng ta về nhà.”

Vừa vào cửa Lương Huyền đã ôm lấy Lý Dật Sơ bước về phía phòng ngủ, đè người lên giường đồng thời mở máy điều hòa, sau đó không nói gì mà lột sạch đồ cậu. Lý Dật Sơ hơi chưa kịp thích ứng với việc Lương Huyền đột nhiên kịch liệt như vậy, có điều lúc thứ kia của anh đặt ngay cửa huyết muốn thúc vào, vẻ lạnh lùng trên mặt anh dường như bị xóa đi ngay, ngón tay nhẹ nhàng xoa quanh miệng huyết của Lý Dật Sơ, vừa hôn lên gò má vừa dụ dỗ cậu, “Thả lỏng... Cục cưng...”

Trước đây không lâu trong lúc hai người quên hết tất cả, Lương Huyền đã gọi một tiếng cục cưng, Lý Dật Sơ lập tức run rẩy thoải mái bắn ra. Từ đó về sau, chỉ cần anh cảm giác được cậu đau đớn thì sẽ gọi hai chữ này bằng chất giọng trầm khàn nhuộm đầy dục vọng của mình. Với Lý Dật Sơ mà nói, quả thực là vừa tàn nhẫn vừa đòi mạng.

Trong chuyện tình dục tuy rằng Lương Huyền không thô bạo, nhưng cũng không tính là đặc biệt dịu dàng, mỗi lần Lý Dật Sơ đều có thể cảm nhận được anh tuyệt đối là đang áp chế sức mạnh của mình. Mặc dù dạo đầu và kết thúc có thể xem như mưa thuận gió hòa, nhưng trung gian nhất định sẽ khiến cậu mệt đến mức không còn sức chống đỡ.

Lần này cũng không ngoại lệ, đợi đến khi Lương Huyền ôm cậu ra khỏi buồng tắm thì Lý Dật Sơ đã nhắm mắt buồn ngủ lắm rồi. Anh chờ cậu ngủ say mới rón rén ra khỏi phòng, mở máy tính lên vào xem QQ của tiểu sư muội. Đàn em này là con gái một giáo sư từng dạy anh, lúc đó giáo sư đến Hạ Môn công tác nên nhờ anh đưa con gái mình đến Hạ Môn, sau đó ở đây chơi mấy ngày. Lương Huyền vẫn luôn cho rằng Lý Dật Sơ học xong đại học ở nước ngoài mới về Thượng Hải làm việc, nhưng lúc anh đến Hạ Môn dù thế nào cũng không thể trùng với thời gian cậu tốt nghiệp, lẽ nào Lý Dật Sơ về nước giữa chừng?

Có điều cái này cũng phải điểm quan trọng, thứ khiến anh khó chịu nhất chính là tấm hình kia, chứng minh rõ ràng Lý Dật Sơ đã nhìn thấy anh, lúc đó thậm chí ngay cả câu bắt chuyện cũng không nói mà đã bỏ đi. Còn có anh, sao lại mù đến mức Lý Dật Sơ đứng đối diện mình mà cũng không thấy chứ?

Lương Huyền đeo kính vào lật xem từng ảnh từng ảnh trong album của sư muội. Anh biết cô bé thích đăng ảnh lên mạng, tần suất đổi di động của người hiện đại bây giờ rất cao, sợ là trong di động của cô đã không còn những bức ảnh cũ. Lương Huyền lật một lúc lâu, rốt cuộc cũng tới album đi Hạ Môn lần đó, có chút khẩn trương siết tay, lần lượt phóng lớn ảnh lên xem. Bọn họ ở lại Hạ Môn chơi ba, bốn ngày, đi qua không ít nơi, bối cảnh trong mỗi tấm hình của sư muội luôn có không ít người đi đường, anh đều phóng to lên nhìn thật kỹ, có lúc rõ ràng liếc mắt đã biết đây không phải Lý Dật Sơ nhưng vẫn cúi sát vào màn hình nhìn thật tỉ mỉ. Xem hết 100 bức ảnh vẫn không tìm được bóng dáng cậu. Lương Huyền chưa từ bỏ ý định, phóng to mười mấy bức ảnh chụp quanh hồ kiểm tra lần nữa, cho dù là nam hay nữ xung quanh Pikachu đều phải xác nhận

một lần, cuối cùng đành tiếc nuối kết luận, quả thực không có Lý Dật Sơ.

Lý Dật Sơ có thể tự nhiên chụp được mình và Pikachu trong cùng một bức ảnh, đủ để nói rõ lúc đó cậu cũng ở gần con Pikachu này, sao mà một bóng người cũng không chụp được chứ?

Buổi tối ở ngoài bến Thượng Hải, từ lúc nhìn thấy tấm hình kia trong lòng anh liền trào ra khí lạnh, gần như khiến anh muốn trực tiếp tuyên bố quan hệ của cả hai trước mặt nhiều người như vậy, để cho Lý Dật Sơ rốt cuộc cũng không còn đường lui. Anh biết rõ tình cảm của Lý Dật Sơ với mình không đủ sâu đậm, nhưng thế nào cũng không tưởng tượng được lúc ấy làm sao cậu có thể ung dung thản nhiên chụp bức hình này, sau đó lại tỉnh táo rời khỏi nơi đấy?

Nếu như lúc ấy một câu cũng không muốn nói, vậy cần gì phải giữ tấm hình này trong di động nhiều năm như vậy?

Cho tới nay Lương Huyền luôn hy vọng dù giữa hai người xảy ra bất kỳ vấn đề gì đều có thể nghe được đáp án từ chính miệng nhau, nhưng bây giờ anh bắt đầu hoài nghi, nếu như chuyện gì cũng nghe lời Lý Dật Sơ như từ trước đến giờ thì anh còn có thể giữ được cậu bao lâu? Anh quá tin tưởng Lý Dật Sơ, có điều sự thực lại chứng minh, loại tin tưởng này chẳng hề mang đến kết quả anh mong muốn.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 44

110 2

Sau khi cuộc họp thường lệ kết thúc, Lộ Tân bị Lương Huyền gọi vào phòng làm việc. Trước khi đi hắn còn liếc mắt nhìn Lý Dật Sơ, trên mặt viết rõ, “Gọi tôi làm gì?” Tuy Lý Dật Sơ không biết Lương Huyền muốn nói gì với hắn, nhưng vẫn vỗ vỗ bả vai hắn, “Đi đi.”

Lương Huyền vào văn phòng trước, chờ Lộ Tân vào rồi rót cho hắn ly nước, cười nói, “Ngồi đi.”

Lộ Tân cười toe toét ngồi xuống.

Lương Huyền ngồi sau bàn làm việc, “Lúc họp nghe cậu nhắc đến vài vấn đề, có thể thảo luận kỹ hơn không?”

Thì ra là hỏi cái này, Lộ Tân thả lỏng tinh thần, nhìn màn hình máy tính thảo luận với Lương Huyền.

Hỏi xong vài câu chính sự, Lương Huyền thuận miệng nói, “Vụ án này là do một công ty kỹ thuật ở Quảng Châu làm ra mấy năm trước, cậu từng đi khảo sát à? Sao lại hiểu rõ ràng vậy.”

Lộ Tân, “À, lúc mới tốt nghiệp tôi từng thực tập ở đó.”

Lương Huyền, “Thật vậy à? Cậu học trường nào?”

Lộ Tân, “Đại học Hạ Môn.”

Lương Huyền bình tĩnh đứng dậy, tự rót cho mình một ly nước đầy, vừa đi vừa nói, “Tôi còn tưởng cậu và Lý Dật Sơ là bạn học.”

Lúc này Lộ Tân mới phân tâm khỏi công việc, câu nói của Lương Huyền nghe có vẻ như thuận miệng, nhưng hắn không biết mục đích của anh là gì. Trước đây khi Lương Huyền vừa xuất hiện ở phân bộ Lý Dật Sơ đã từng căn dặn Lộ Tân vài điều, cho nên giờ hắn liền cười nói, “Tôi học ở Hạ Môn, ở bên đó làm việc không thuận lợi nên mới đến Thượng Hải, không lâu sau thì quen biết Lý Dật Sơ, cùng cậu ấy vào công ty này làm.”

Lương Huyền nghe hắn nói vậy, nghĩ thầm có lẽ Lý Dật Sơ đã đến Hạ Môn trước khi quen biết Lộ Tân, cũng không hỏi thêm nữa.

Lộ Tân đi rồi, Lương Huyền ngồi trong văn phòng đối diện máy vi tính trầm tư. Anh cũng không biết tại sao bản thân lại vội vã muốn tìm chứng cứ chứng minh Lý Dật Sơ đã từng đến Hạ Môn như vậy, huống hồ dù tìm được thì cũng không có ý nghĩa gì nhiều. Nhưng anh cứ luôn cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như thế, dù Lộ Tân quen biết Lý Dật Sơ ở Thượng Hải nhưng vì sao cậu ta là vừa khéo là sinh viên đại học Hạ Môn? Rõ ràng chuyện quá khứ khó có thể giải thích chỉ bằng vài lời, còn Lý Dật Sơ cứ vô tình hay cố ý trốn tránh. Ví dụ như cuộc sống của cậu ở Pháp, công việc và sinh hoạt của cậu ở Thượng Hải, không ai có thể không nhắc đến một lời nào về quá khứ của mình trong cuộc sống hằng ngày, trừ phi là cố ý che giấu. Lương Huyền muốn Lý Dật Sơ mãi ở bên cạnh mình từ nay về sau, ít nhất cũng phải hiểu rõ quá khứ của cậu trước đây.

Anh biết quy định của công ty, muốn ngồi vào vị trí quản lý chi nhánh, hoặc phải là sinh viên tốt nghiệp đại học danh tiếng trong nước, hoặc phải từ nước ngoài về. Năm đó thi đại học xong Lý Dật Sơ còn chưa biết điểm đã đi, vậy chỉ có thể là từ nước ngoài về.

Bọn họ chỉ là trùng hợp cùng đến Hạ Môn du lịch trong lúc học đại học? Càng trùng hợp nhiều lại càng cảm thấy kỳ lạ.

Lương Huyền đến phòng làm việc của Trần An tìm y tán gẫu, đề tài dần đưa về lý lịch của các quản lý chi nhánh. Trần An không nghĩ nhiều, kể hết những gì mình biết với anh, chỉ có điều cuối cùng nhắc đến Lý Dật Sơ y liền lắc đầu tỏ vẻ mình cũng không biết gì nhiều.

Lương Huyền thấy rất lạ, “Lý lịch của mấy quản lý này anh không xem qua sao?”

Trần An, “Tôi mới được tổng bộ điều tới năm nay, nghiệp vụ bên này còn chưa quen thuộc, ai có thể giúp tôi làm việc thì tôi dùng người đó, xem lý lịch làm gì.”

Lương Huyền, “Nghe nói quản lý Lý là từ nhân viên phấn đấu lên chức vị bây giờ, lúc trước người tuyển cậu ta cũng thật tinh mắt, là vị lãnh đạo nào của phòng nhân sự vậy?”

Trần An cười nói, “Kiểu công ty như chúng ta đâu phải cậu không biết, nhân viên vào từng đợt từng đợt, làm lâu một chút liền muốn đến công ty lớn hơn. Đừng nói phòng nhân sự, những phòng khác cũng khó tìm được ai làm tới được ba năm, đều sớm đi mất rồi. Lại nói như cấp bậc lãnh đạo của hai ta này, ngoại trừ tiếp xúc với quản lý chi nhánh thì nhân viên phía dưới cũng đâu thể biết hết được. Lúc tôi đến phân bộ, lão Chu và Lý Dật Sơ đều chỉ mới là tổ trưởng, tôi cũng không để ý đến bọn họ mấy.”

Lương Huyền nhớ lại việc lúc trước Trần An nhắc nhở mình về quan hệ không bình thường giữa Lý Dật Sơ và Phong Khải Minh. Anh không thể nói trắng ra, đang nghĩ xem nên hỏi thế nào thì ngược lại Trần An đã giành nói trước, “Nói tới Lý Dật Sơ, tôi lại nhớ

hỏi đầu năm cậu ấy cạnh tranh vị trí quản lý chi nhánh, vốn mọi người đều tán thành nhưng sau khi báo lên cho phòng nhân sự của tổng bộ lại nhận được câu trả lời phải “Bàn lại”. Khi ấy tôi còn cố ý hỏi giám đốc nhân sự, anh ta bảo tư cách của Lý Dật Sơ có chút vấn đề, sau đó không nói gì thêm. Kết quả chưa được hai ngày sau tổng bộ bên kia lại báo Lý Dật Sơ đã thông qua, tôi càng thấy kỳ lạ hơn, hỏi thăm bóng gió một hồi, trong tổng bộ không ai biết được tình hình cụ thể, giám đốc nhân sự lại càng không muốn nói ra nguyên nhân sâu xa, chỉ nhắc tôi sau này đừng khiến Lý Dật Sơ khó xử, sau lưng cậu ấy có Phong Khải Minh.”

Lương Huyền lọc ra được vài thông tin từ lời Trần An, người lúc trước tuyển Lý Dật Sơ vào công ty đã không tìm được, bình thường cậu lại không đề cập đến quá khứ của mình với người khác, còn có khả năng giám đốc nhân sự, người duy nhất biết được lý lịch của Lý Dật Sơ đã bị Phong Khải Minh chặn miệng, hỏi cái gì cũng không ra.

Lương Huyền không biết nên khóc hay nên cười, Lý Dật Sơ che giấu quá khứ như vậy nhìn có hơi giống như tội phạm đang chạy trốn. Rốt cuộc cậu có điều gì không muốn lộ ra ngoài?

Sau khi tan làm hai người về nhà, Lương Huyền bây giờ còn chưa học xong, cuối tuần mới có thời gian để phung phí mà nấu cơm, bình thường buổi tối đều ăn cháo ở một quán ăn gần nhà. Lương Huyền gọi đồ ăn xong hỏi người đối diện, “Sắp hết năm rồi, có muốn đi du lịch không?”

Lý Dật Sơ, “Anh không về nhà à?”

Lương Huyền, “Về chứ, có điều về thời gian ngắn thôi.”

Lý Dật Sơ biết anh muốn ở bên cạnh mình, cười nói, “Chuyện du lịch sau này hãy nói, tết anh hãy về với dì Lưu đi, dì ở nhà một mình, quanh năm suốt tháng chỉ ngóng trông ăn tết thôi.”

Lương Huyền, “Mấy ngày nay anh đang xem thử trong nước còn chỗ nào khí hậu tốt để tránh đông, em thật sự không muốn đi sao?”

Lý Dật Sơ lắc đầu.

Lương Huyền, “Hải Nam, Quảng Châu, Hạ Môn cũng được.”

Lúc nói đến Hạ Môn Lương Huyền còn cố ý quan sát sắc mặt Lý Dật Sơ, không thấy có gì bất thường liền tiếp tục nói, “Nghe nói Hạ Môn mùa đông rất ấm áp.”

Lý Dật Sơ, “Cũng gần giống bên này.”

Lương Huyền, “Em từng đến Hạ Môn?”

Con người của cậu vẫn luôn rũ xuống, “Ừm, trước đây có đến chơi.”

Lương Huyền múc cháo cho cậu, “Đến lúc nào? Mùa đông sao?”

Lý Dật Sơ gật đầu, “Ừm. Đi mấy năm trước, em không nhớ rõ.”

Lương Huyền không hỏi nữa, anh đến Hạ Môn vào mùa hè, nói cách khách Lý Dật Sơ không chỉ đến Hạ Môn một lần, thậm chí có thể cậu còn từng ở đó một thời gian?

Lúc trước khi Lương Huyền tán gẫu với Lý Dật Sơ có chạm tới một vấn đề trong quá khứ, cậu nhanh chóng chuyển đề tài nhưng anh có thể xác định cậu đã ở Thượng Hải bốn năm. Còn trước bốn

năm đó cậu đã làm gì, đi những đâu, tất cả đều lơ mờ không rõ. Cho dù thời gian hay địa điểm, đều là những từ ngữ qua loa.

Lý Dật Sơ cúi đầu ăn cơm, nghe Lương Huyền đổi đề tài liên lén lút thở ra một hơi. Lúc trước cậu và anh đột nhiên gặp lại, còn chưa kịp biến quá khứ tám năm thành một câu chuyện cũ toàn vẹn thì hai người đã dây dưa với nhau, vì vậy đành vừa bước tiếp vừa đối phó, cuối cùng thành bộ dạng che che giấu giấu bây giờ. Có điều từ lần làm hòa sau cuộc cãi nhau lần trước, Lương Huyền đã không nhắc lại chuyện quá khứ nữa, Lý Dật Sơ cũng thả lỏng hơn, chỉ cần không đụng đến đề tài nhạy cảm thì hẳn là anh sẽ không suy nghĩ nhiều.

Cuối năm ngoại trừ phòng hành chính và tài vụ, những phòng khác đều không quá bận, từng bước từng bước tiến hành tổng kết, người tăng ca sau khi tan làm cũng ít hơn nhiều.

Lương Huyền đang rửa bát trong bếp, điện thoại đặt ngoài phòng khách cứ vang lên không ngừng, Lý Dật Sơ mang vào cho anh nghe. Hai tay Lương Huyền đều dính nước, vì vậy cậu đành đưa điện thoại đến bên tai anh. Bên kia truyền đến giọng nữ mà Lý Dật Sơ quen thuộc, “Tiểu Huyền, chừng nào con được nghỉ về nhà?”

Lương Huyền vừa xào rau vừa trả lời, “Có lẽ còn khoảng một tuần.”

Lưu Phàm, “Vậy à, mấy hôm trước bệnh cột sống của mẹ lại tái phát, đến bệnh viện mua thuốc uống cũng không có tác dụng, muốn đến Thượng Hải kiểm tra thử. Nếu không ngày mai mẹ đến, chờ con nghỉ rồi hai chúng ta cùng về nhà?”

Lương Huyền nhìn Lý Dật Sơ, cậu không ngừng gật đầu ra hiệu anh đồng ý, thế là anh trả lời, “Được, giờ con đặt vé máy bay cho mẹ ngay, ngày mai mẹ đến con ra sân bay đón mẹ.”

Cúp điện thoại xong Lý Dật Sơ ra ngoài, “Em phải nhanh chóng thu dọn đồ đạc rời đi.”

Lương Huyền vội vã đi tới, Lý Dật Sơ đã mở tủ quần áo lấy đồ của mình ra, anh bước lên dùng sức nắm chặt cổ tay cậu, kéo cậu ra sofa ngoài phòng khách, trịnh trọng nói, “Dật Sơ, em muốn cho mẹ anh biết quan hệ của chúng ta, sau đó chậm rãi thuyết phục bà, hay là muốn bà vĩnh viễn không bao giờ biết?”

Lý Dật Sơ cười, “Anh đừng ngây thơ, nếu như dì Lưu biết, tuyệt đối sẽ không cho chúng ta cơ hội thuyết phục dì.”

Lương Huyền vào phòng ngủ lấy tờ thỏa thuận ở chung kia ra đặt trước mặt hai người, nghiêm túc nói, “Em yên tâm, nếu như em chọn cái thứ nhất, tất cả mọi chuyện anh sẽ giải quyết hết. Nếu em chọn cái thứ hai, vậy đời này anh sẽ nói với mẹ anh là người theo chủ nghĩa độc thân, cũng sẽ không để cho bà biết đến sự tồn tại của em, chúng ta vẫn sống cuộc sống như bây giờ. Cho dù em chọn cái nào, bản thỏa thuận này cũng sẽ mất đi hiệu lực, em phải hứa với anh, từ nay về sau em không được rời xa anh nữa.”

Lý Dật Sơ nhíu lông mày, “Nhưng...”

Lương Huyền giờ tờ giấy ra trước mặt cậu, “Nếu như em đồng ý thì xé cái thỏa thuận này đi.”

Lý Dật Sơ nâng con người nhìn anh.

Lương Huyền nhìn thẳng vào cậu, “Nếu như trong hai ta có một người là phụ nữ thì bây giờ hẳn là đang cầu hôn? Nhưng chúng ta đều là đàn ông, anh cũng không biết định nghĩa hành động này thế nào. Khoảng thời gian này anh đã suy nghĩ rất nhiều lần, nghĩ xem phải chuẩn bị lễ vật gì, phải mở lời thế nào mới có thể khiến em đồng ý xé bản thỏa thuận này đi, khiến cho thời khắc này trở nên lãng mạn khó quên, khiến em đồng ý sau này sẽ ở bên anh vĩnh viễn.” Nói đến đây anh liền dừng lại một chút, thay vẻ nghiêm túc trên gương mặt bằng vẻ cẩn thận, dường như còn mang theo nụ cười xấu hổ, “Có điều vừa nãy nhìn thấy em thu dọn đồ đạc muốn đi, anh lại nghĩ chọn ngày không bằng gặp ngày. Dật Sơ, bắt đầu từ lúc bảo em ký vào thỏa thuận này, anh đã không chỉ nghĩ tới thời hạn một năm. Thứ anh muốn chính là cả đời, em... em có đồng ý không?”

Lý Dật Sơ bị lời “cầu hôn” bất ngờ này làm cho mơ màng, trong lòng cậu chỉ cầu mong hai người có thể ở bên nhau lâu hơn một chút, đâu dám tham lam hi vọng xa vời đến cả đời.

Lương Huyền thấy cậu sững sờ liền nói tiếp, “Anh không biết trong lòng em anh có đáng để em ở cạnh cả đời không, nhưng với anh mà nói, anh sẽ không để cho chuyện như quá khứ xảy ra lần nữa. Thứ em muốn trước đây anh không cho được, sau này anh nhất định sẽ giành được hết cho em.”

Lý Dật Sơ cúi đầu nhìn thỏa thuận kia, thực ra cả hai bọn họ đều biết thỏa thuận này chỉ giống như quà mà mấy đứa con nít mang đến thăm ông nội, có điều cả hai đều không vạch trần, ngược lại còn dựa vào nó cố gắng duy trì quan hệ này. Bọn họ đã từng nghĩ rằng sẽ không thể nào rời xa nhau, đâu ngờ một lần xa lại đến tận tám năm. Bây giờ cả danh nghĩa ‘anh em’ cũng không còn, dường như

một giây trước có thể nước sữa hòa nhau, một giây sau sẽ biến thành người dưng, bởi vậy vài tờ giấy mỏng manh này liền trở thành nhánh cỏ cứu mạng cho bọn họ. Lý Dật Sơ nhìn về phía Lương Huyền, anh cũng giống như chú Lương vậy, nhất ngôn cửu đỉnh, chưa từng lừa gạt cậu bao giờ. Khóe miệng cậu hơi nhếch lên, "... Em đồng ý với anh."

Cậu vừa xé thỏa thuận kia vừa nói, "Có điều chuyện vừa nãy anh nói em chọn cái thứ hai, em không muốn đổi mặt với dì Lưu."

Lương Huyền nhìn đồng giấy vụn kia bay vào thùng rác, đứng dậy ôm lấy cậu đi vào phòng ngủ, "Được."

Trước khi bị cởi quần áo, Lý Dật Sơ nâng đầu Lương Huyền lên hỏi, "Vậy nếu mỗi ngày dì Lưu đều bắt anh đi xem mắt thì làm sao bây giờ?"

Lương Huyền hôn cằm cậu, "Không đồng ý, cũng không đi."

Lý Dật Sơ chưa chịu thuận theo, "Vậy nếu mẹ anh lấy mạng ra ép thì sao?"

Đôi môi Lương Huyền khẽ sát gò má cậu, cười, "Mạng? Anh cũng có, mẹ ăn ít một bát cơm anh liền rạch lên người mình một dao, em cảm thấy ai có thể liều mạng hơn ai?"

Lý Dật Sơ, "... Em không nói đùa."

Lương Huyền ngẩng đầu lên, từ bên trên nhìn xuống cậu, "Dật Sơ, anh biết em không muốn đổi mặt với mẹ anh, bà không quen không biết nhưng lại nuôi em mười mấy năm, em không có sức tranh với bà. Nhưng anh thì không như vậy, giữa anh và cha mẹ là bình đẳng, sinh con dưỡng cái là trách nhiệm của cha mẹ, ngược lại

phụng dưỡng bọn họ là trách nhiệm của anh. Hơn nữa anh là một cá nhân độc lập, trên thế giới này không ai có thể quyết định anh phải trở thành người thế nào, cả cha mẹ cũng không được. Cũng không ai có thể tính toán trước toàn bộ cuộc sống của người khác, bắt người đó chấp hành theo vô điều kiện, trừ phi có thể chịu trách nhiệm cả đời. Đạo lý này hiện giờ mẹ anh không hiểu, anh sẽ dùng nửa đời sau giải thích cho bà.”

Thấy Lý Dật Sơ vẫn có chút không nghĩ thông, Lương Huyền liền trực tiếp tung chăn che lấy hai người, nhanh chóng khiến cậu đỏ mặt tới mang tai không còn nghĩ ngợi nhiều như vậy được nữa.

Hôm sau Lý Dật Sơ tỉnh lại rất sớm, trong lòng cậu còn nhớ phải thu dọn đồ đạc của mình, không thể để dì Lưu nhìn ra cái gì. Thân thể hơi động đã cảm giác được bên cạnh trống không, cậu xuống giường ra khỏi phòng ngủ, nhìn thấy Lương Huyền đi chân đất quay lưng về phía mình nhón từng bước thu dọn hành lý cho cậu, có lẽ là sợ phát ra tiếng động đánh thức cậu.

Lý Dật Sơ bước đến nhào lên lưng anh, cười nói, “Dậy từ lúc nào?”

Lương Huyền thuận thế ngồi xuống đất, tóm được người sau lưng kéo ra ngồi lên chân mình, ôm lấy cậu hỏi, “Dậy sớm vậy, không mệt sao?”

Lý Dật Sơ vòng tay ôm cổ anh, trong nháy mắt nâng cánh tay lên mới thấy trên ngón tay dư ra một thứ. Cậu giơ đến trước mắt nhìn, ngón đeo nhẫn tay trái có thêm một chiếc nhẫn bạch kim, trên nhẫn không có trang trí gì thêm, chỉ có vài hoa văn sẫm màu.

Lương Huyền thấy cậu nhìn chiếc nhẫn kia ngẩn người liền đưa tay mình ra, “Đã sớm muốn tặng cho em, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp. Tối qua nếu như đã nói hết những lời cần thiết thì cũng nên đưa nhẫn ra. Chỉ là hình thức thôi, sau này em muốn mang chơi thì mang, không thì cứ để ở nhà.”

Lý Dật Sơ nắm chặt tay Lương Huyền chậm rãi tháo chiếc nhẫn trên tay anh xuống, đưa lại gần nhìn hoa văn sẫm màu bên trên, quả nhiên thấy trên thành nhẫn hai nhóm ký tự tiếng anh — LX&LYC. Cậu nghĩ thầm quả nhiên mọi người đều là kẻ thô tục, đã trải qua bao nhiêu chuyện mà vẫn muốn có một sự công nhận về mặt hình thức, cười nói, “Anh muốn mang ở công ty luôn ư?”

Lương Huyền 梁煊liáng xuān / Lý Dật Sơ 李逸初lǐ yì chū

Một tay Lương Huyền theo thói quen nắm lấy rái tai cậu, “Anh không có vấn đề, nhẫn bây giờ cũng chẳng khác nhau là mấy, không nhìn chăm chăm thật kỹ thì ai biết được hai ta đeo nhẫn đôi.”

Lý Dật Sơ lắc lắc tay, “Vậy thì mang đi.”

Lương Huyền sửa áo ngủ cậu lại một chút, “Ngủ thêm tí nữa đi, thời gian còn sớm, đợi anh làm bữa sáng xong sẽ gọi em.”

Lý Dật Sơ dựa vào vai anh ngáp một cái, “Còn có khăn mặt và cốc trong buồng tắm, quần áo phơi ngoài ban công, đều phải tìm chỗ giấu đi.”

Lương Huyền ghé sát vào lỗ tai cậu cười nói, “Biết rồi.”

Hôm nay Lương Huyền xin nghỉ đưa mẹ đến bệnh viện, sau khi tan làm Lý Dật Sơ lái xe về nhà mình, vốn tưởng rằng đến nơi còn phải tổng vệ sinh một lần, nào ngờ mở cửa ra lại thấy gian phòng

sạch sẽ sáng bóng, thật giống như cậu vẫn ở đây mỗi ngày vậy. Xem ra trưa nay Lương Huyền đem hành lý tới còn thuận tiện giúp cậu làm vệ sinh.

Trước giờ ở chung với anh, về đến nhà Lý Dật Sơ không cần phải làm gì, dường như giữa hai người có rất nhiều thứ bận rộn phải làm xong, nhưng bây giờ chỉ có một mình cậu, trừ ăn cơm tối rồi học tiếng Pháp ra, cũng không còn chuyện gì khác để làm.

Trước khi ngủ Lương Huyền gửi đến một tin nhắn dặn cậu ngủ sớm, Lý Dật Sơ trả lời lại hỏi thăm tình hình dì Lưu, anh liền trốn vào nhà vệ sinh gọi điện cho cậu. Lý Dật Sơ vừa nói vừa cười, Lương Huyền cố gắng đè thấp giọng nói làm cậu nhớ tới năm 12 hai người nói chuyện với nhau cách một vách ngăn, lúc đó âm thanh của anh cũng đè thấp như vậy.

Lương Huyền nhường cho mẹ ngủ trong phòng mình, còn anh ôm chần ra ghế sofa ngủ, dùng di động kiểm tra email công ty gửi trả lời. Làm giám đốc kỹ thuật anh có quyền kiểm tra toàn bộ CV và biểu đồ sếp hạch mỗi giai đoạn của tất cả nhân viên ở tổng bộ, còn hồ sơ của họ, nếu như muốn kiểm tra thì cần phải được tổng bộ phê duyệt. Nhưng sau khi anh xin tổng bộ kiểm tra hồ sơ của Lý Dật Sơ lại nhận được câu trả lời là hồ sơ của cậu không phải do công ty quản lý, thậm chí cả CV phỏng vấn cũng bị Phong Khải Minh đem đi.

Lương Huyền biết Phong Khải Minh có khả năng này, nhưng kỳ lạ là sao hắn lại muốn lấy cả CV của cậu trước khi vào công ty?

Dựa theo tin tức nghe được ở chỗ Trần An, lúc trước y không có thời gian rảnh và cũng không có ý muốn thăm dò CV của Lý Dật Sơ, từ trước đến giờ y chỉ nhìn kết quả mà xem xét, hiệu suất làm việc cao là được, những phương diện khác cũng lười tìm hiểu.

Con đường kiểm tra từ phía Trần An và tổng công ty đều bị chặt đứt. Anh thở dài đặt di động sang một bên ngủ.

Mặc dù thiết bị và trình độ bác sĩ ở Thượng Hải đều tốt hơn bệnh viện huyện nhiều, thế nhưng sau khi kiểm tra tổng quát, bệnh viện vẫn đề nghị Lưu Phàm dùng thuốc điều trị. Bệnh của bà không nghiêm trọng lắm, có giải phẫu cũng không mang lại hiệu quả rõ rệt. Hiếm khi bà mới đến Thượng Hải một lần, Lương Huyền muốn dẫn mẹ đi dạo khắp nơi, bởi vậy buổi sáng anh đi làm còn chiều lại lái xe chở mẹ đi tham quan.

Tới gần cuối năm, các loại liên hoan trong công ty là không thể thiếu, ngoại trừ vài buổi liên hoan bắt buộc phải đến uống vài chén, còn lại đa số Lương Huyền đều từ chối. Lý Dật Sơ đang lúc rảnh rỗi, từ tiệc của ban lãnh đạo đến tiệc phòng tiệc tổ, trận nào cũng chơi tới. Sau khi Lương Huyền biết được, mỗi lần đều canh giờ tàn tiệc chạy tới nhà hàng hốt người về nhà, chỉ lo cậu uống nhiều rồi lại lái xe. Lý Dật Sơ vốn còn nhớ lát nữa phải lái xe về nên không được uống nhiều, nhưng lần nào ra khỏi nhà hàng đều thấy xe Lương Huyền đậu ven đường chờ mình, vài lần liên tục như vậy khiến cậu an tâm, người khác đến chúc rượu đều phóng khoáng uống không trừ một ai.

Lần nào Lương Huyền cũng đưa cậu về nhà, tắm rửa sạch sẽ rồi nhét vào chăn mới yên tâm rời đi. Có điều đêm nay Lý Dật Sơ uống nhiều hơn mọi ngày, Lương Huyền vừa ôm cậu đến dưới vò hoa sen trong buồng tắm liền bị cậu ôm chặt lấy cổ. Trong lòng anh thầm nguyên rửa, bàn tay thuần thục cởi quần áo rửa ráy cho cậu. Nước nóng chảy xuống, làn da trắng trẻo của Lý Dật Sơ lập tức ửng hồng, miệng còn thì thầm bên tai Lương Huyền, quả thực không chứa cho anh đường sống. Lương Huyền tắt vò sen đi, lấy khăn mặt vội vã

lau khô một lần rồi ôm người ra ngoài. Lý Dật Sơ say khướt nằm trên ghế sofa, bắp đùi trắng mịn vô tình hay cố ý cọ cọ Lương Huyền, anh nắm lấy cánh tay cậu lập tức hôn xuống.

Lương Huyền ôm Lý Dật Sơ làm trên ghế sofa chỉ rộng hơn một thước. Cậu uống rượu say nên cũng mất đi kiêng kị thường ngày, chỗ mẫn cảm trên thân thể vừa bị đụng vào liền lập tức rên rỉ ra tiếng, hai chân quăn chặt sau lưng Lương Huyền, cứ lần lượt trượt xuống rồi lại nâng lên theo từng đợt va chạm của thân thể. Ngũ quan xinh đẹp vì tình dục mà nở rộ rực rỡ, thân thể rung động theo từng động tác của Lương Huyền, cả người như phủ một lớp phấn ngọc mỏng manh.

Hai người làm trên ghế sofa gần cả tiếng, Lương Huyền mới mút lấy đầu lưỡi Lý Dật Sơ co thân dưới bắn vào cơ thể cậu, sau đó ôm chặt người còn không thở đều đặn nổi kia, cùng nhau nghỉ ngơi một chút. Điện thoại anh vừa vắn vang lên ngay lúc này, Lương Huyền cầm lên nhìn thấy là mẹ mình liền dán ngón trỏ lên đôi môi Lý Dật Sơ ra hiệu cho cậu không được lên tiếng. Anh nhận điện thoại trả lời vài câu hỏi của mẹ trước, sau đó mới nói với bà buổi tối còn có tiệc, có lẽ phải hai, ba giờ mới xong được, bởi vậy sẽ ngủ khách sạn chứ không về nhà.

Lý Dật Sơ há mồm cắn lấy ngón tay trỏ của anh.

Hô hấp Lương Huyền rõ ràng dồn dập hơn một chút, ánh mắt như uy hiếp liếc nhìn Lý Dật Sơ, trên môi lại nở nụ cười khó có thể kìm chế. Miệng anh vẫn nghiêm trang nói chuyện, “Còn đang thảo luận, hạng mục quá lớn nên hơn nửa đêm phải gọi con qua giúp đỡ, mẹ đừng để ý, cứ ngủ trước đi.”

Lưu Phàm vẫn không yên tâm mà dò hỏi, cố gắng bảo anh nhanh chóng làm xong việc về nhà.

Toàn bộ tâm tư của Lương Huyền đều đặt lên môi Lý Dật Sơ, ngón tay anh kẹp lấy hai mảnh thịt mềm ấy, thừa dịp mẹ bên kia đang nói mà cúi đầu hôn một cái, khiến Lý Dật Sơ suýt chút đã cười ra tiếng. Thử của Lương Huyền còn chôn trong cơ thể cậu lại khôi phục sức sống, anh hắng giọng nói với mẹ mình, “Được rồi mẹ, con tự có tính toán mà. Sáng mai con về, giờ con vào phòng riêng đây, không nói nữa.”

Nói xong liền nhanh chóng cúp điện thoại.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hấm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 45

bc515cc5942446c4c11c7f97c103344f

Mấy năm qua, vừa đến Tết là bạn bè đều về quê, một mình Lý Dật Sơ ở Thượng Hải không có chỗ nào đi. Cậu liêu mạng làm việc, quanh năm suốt tháng cũng chỉ có mấy ngày Tết này để thả lỏng. Lý Dật Sơ không thích lặn lội đường xa đi du lịch, năm nào cũng nhét đầy đồ ăn vào tủ lạnh, đến mười ngày nghỉ Tết kia liền cứ thế ở nhà ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, đối với cậu mà nói chính là cách nghỉ ngơi không thể nào tốt hơn. Năm đầu tiên đến Thượng Hải cậu còn ra bến Thượng Hải xem náo nhiệt, kết quả xung quanh nếu không phải tình nhân thì cũng là người một nhà đi với nhau, cậu dạo một vòng xong lại càng bị kích thích thêm, còn chẳng bằng ở nhà xem Xuân Vãn.

Trước khi nghỉ lễ Lương Huyền phải đưa mẹ đi kiểm tra tổng quát một lần, hai người cũng không có thời gian gặp mặt. Lương Huyền chỉ có thể về nhà trước, tới nửa đêm thừa dịp mẹ ngủ say mà lén lút chạy đến nhà Lý Dật Sơ, yên lặng ôm cậu ngủ mấy tiếng, trời chưa sáng lại chạy về.

Ngày nghỉ đầu tiên Lý Dật Sơ ngủ thẳng cẳng đến khi có người gõ cửa mới tỉnh, mở ra thì thấy một chàng trai đưa đồ ăn. Lý Dật Sơ vừa nhìn là biết Lương Huyền gọi cơm cho cậu, trước khi đi anh nhìn thấy tủ lạnh nhà cậu nhét đầy một đồng thức ăn nhanh, lông mày nhíu chặt tới mức gần xoắn cả vào nhau.

Trong lúc ăn Tết các chương trình tivi đại khái đều giống nhau, Lý Dật Sơ ôm iPad ngồi trên ghế sofa xem phim. Bình thường công việc cậu bận rộn không có thời gian đến rạp chiếu phim, hiện giờ rảnh rồi liền xem bù hết các bộ phim điện ảnh mới, nếu không sẽ chẳng có tiếng nói chung với đám người trẻ tuổi trong công ty. Ở một mình đọc sách cũng không vào, tiếng Pháp của cậu tiến bằng tốc độ rùa bò, hiện giờ sang Pháp chắc cũng đủ để hỏi đường.

Mấy năm nay đều một mình qua giao thừa, Lý Dật Sơ vốn cho rằng chẳng có gì ghê gớm, thật ra đến lúc MC trong tivi vui sướng chúc mọi người năm mới tốt lành, cậu lại xoay xoay chiếc nhẫn trên tay, vẫn cảm thấy trong lòng trống trải. Con người chính là như vậy, không có thì không sao, một khi đã từng có được thì sẽ không chịu nổi nếu phải mất đi.

Đám đồng nghiệp đang tranh tiền lì xì, mỗi lần đều là Lý Dật Sơ mở ra đầu tiên, kết quả toàn một đồng hai đồng, gộp lại còn chưa đủ gọi thức ăn bên ngoài. Trong lòng cậu chửi thầm đám người bủn xỉn này, tay lại gửi ra một bao lì xì với số tiền lớn nhất, vì vậy nhanh chóng thu được một đợt sóng các loại tranh ảnh quý gọi ba ba, cười suýt chết. Cậu chọn một bức ảnh ôm đùi ba ba khóc đến mức đầu gối cũng sắp bị nhấn chìm, gửi sang cho Lương Huyền.

Mấy phút sau Lương Huyền gửi lại một bao lì xì, trên đó còn viết “Con trai ngoan, ba ba yêu con”.

Lý Dật Sơ, “...”

Mùng hai Lương Huyền đến Hạ Môn. Anh muốn Lý Dật Sơ ở bên cạnh mình từ bây giờ, vậy có một số việc dù sao cũng nên điều tra cho rõ ràng. Có che giấu thì sẽ có không biết, mà không biết chính là điều anh không thể chấp nhận nhất. Anh ngồi trên máy bay sờ chiếc

nhấn trên tay, bọn họ đã kết hôn rồi, không cần biết tra ra được điều gì, Lý Dật Sơ đều không thể rời khỏi anh.

Lý Dật Sơ ở nhà buồn bực ngán ngẩm, mỗi ngày đều gọi một cuộc điện thoại với Lương Huyền cũng không đủ giải quyết khát vọng gặp người của cậu. Mừng mười tháng giêng chính là sinh nhật anh, Lý Dật Sơ thiếu điều gõ muốn hư máy tính mà vẫn chưa nghĩ ra phải tặng quà gì.

Người trên mạng cũng không phải người tốt, vừa nghe nói phải tặng quà cho người yêu đều trả lời giống nhau, tự tắm rửa sạch sẽ đóng gói đưa lên giường, chẳng hề phù hợp với mong muốn tao nhã gần gũi trong lòng cậu chút nào.

Mùng bảy chính thức đi làm, chiều mùng sáu Lương Huyền vẫn chưa quay lại Thượng Hải, gọi điện thoại báo với Lý Dật Sơ rằng bệnh cũ của mẹ mình tái phát, mấy ngày nữa anh mới về được. Mặc dù có chút mất mát nhưng Lý Dật Sơ vẫn dặn dò anh phải chăm sóc dì Lưu thật tốt.

Chiều mùng chín Lý Dật Sơ xin nghỉ về huyện Hòa. Cậu đâu thể để mặc Lương Huyền đến một món quà sinh nhật cũng không có.

Cậu muốn cho anh một niềm vui bất ngờ nên không báo trước, tìm một nhà trọ nghỉ tạm đến tối mới ra ngoài đi ăn. Đối diện nhà trọ là một quầy hoa quả, Lý Dật Sơ ra khỏi sảnh liền nhìn thấy một bóng người quen thuộc trước mặt. Cậu đứng sau cửa xoay tỉ mỉ nhìn kỹ một hồi, xác định đó đúng là dì Lưu.

Không phải nói bệnh cũ tái phát ư? Sao giờ lại sinh long hoạt hổ đứng đây cò kè mặc cả mua hoa quả với người ta?

Lý Dật Sơ lấy di động ra gửi một tin nhắn, “Ăn cơm chưa?”

Lúc này Lương Huyền đang đứng bên ngoài công ty trước đây Lý Dật Sơ từng làm việc, anh mới vừa tán gẫu với bảo vệ, buổi tối sẽ gặp Trương Bình nhân viên phòng nhân sự.

Bảy ngày, anh chạy khắp các công ty kỹ thuật to to nhỏ nhỏ ở Hạ Môn, có thể nhờ bạn bè thì nhờ bạn bè, không nhờ được thì dùng lý lịch của chính mình đến gặp lãnh đạo công ty, dựa theo nguyên tắc sáu người*, bắt đầu từ ngành nghề là dễ dàng nhất. Quả nhiên ngày hôm sau anh đang nói chuyện trời đất với nhân viên một công ty lập trình nọ thì gặp ngay bạn đại học của Lộ Tân, kể đó tìm đến được công ty này. Lương Huyền có chút hối hận vì lúc trước sơ ý chưa tìm hiểu lý lịch của Lộ Tân, đợi đến khi nhớ ra thì đã nghỉ Tết, bởi vậy mới khiến lần đến Hạ Môn này kéo dài oan uổng. Tuy anh không xác định được có phải Lý Dật Sơ đã từng làm việc chung một công ty với Lộ Tân hay không, thế nhưng tốt xấu gì cũng tìm thấy một tia liên hệ có thể xâm nhập.

* Nguyên tắc sáu người (Six Degrees of Separation): đại loại là hai người bất kỳ trên thế giới sẽ có liên quan tới nhau thông qua sáu người ở giữa.

Trước khi gặp Trương Bình, Lương Huyền chuyển điện thoại sang chế độ run, nhìn thấy tin nhắn Lý Dật Sơ gửi đến nhưng lại định nói chuyện xong mới trả lời cậu.

Lương Huyền hẹn với Trương Bình thông qua người bạn kia của Lộ Tân, Trương Bình phụ trách việc chăm công, đồng thời tuyển dụng người mới cho công ty, vốn dĩ cô tưởng Lương Huyền muốn đổi chỗ làm nên cơm cũng không ăn mà chạy tới ngay.

Trước hết Lương Huyền tự giới thiệu một phen, lý lịch sáng chói khiến hai mắt Trương Bình tỏa sáng, người tài giỏi thế này nếu có thể tuyển vào công ty thì thưởng quý của cô chắc chắn sẽ khả quan ngoài tưởng tượng. Lương Huyền thấy cô thả lỏng thái độ liền bắt đầu vào thẳng mục đích, “Tôi nghe nói chị Trương làm ở công ty này gần mười năm rồi?”

Trương Bình đã ba mươi tám tuổi, trong công ty cũng thuộc dạng lão làng, tất cả mọi nhân viên đều gọi cô một tiếng chị. Nghe vậy cô liền đáp, “Đúng, mười năm.”

Lương Huyền, “Vậy Lộ Tân và Lý Dật Sơ, hai cái tên này chị có ấn tượng gì không?”

Trương Bình nghiêng đầu nghĩ một hồi, gõ gõ ngón tay, “Có ấn tượng, đều là nhân viên kỳ cựu của công ty chúng tôi, hình như tầm năm, sáu năm trước đã nghỉ việc? Lộ Tân tôi không nhớ rõ lắm, có lẽ sau khi tốt nghiệp thì vào công ty, ngược lại Lý Dật Sơ thì ấn tượng rất sâu, vào công ty không bao lâu đã lên làm tổ trưởng, lớn lên rất đẹp trai, mấy cô gái trẻ nhìn thấy cậu ấy đều không cất bước nổi.”

Sắc mặt Lương Huyền tối sầm, lưng cứng lại như bị người ta đè chặt, tiếp tục hỏi, “Cậu ấy vào công ty thế nào, vì sao lại nghỉ việc, chị còn nhớ không?”

Trương Bình nở nụ cười, “Nguyên nhân nghỉ việc tôi không rõ, chỉ nhớ lúc đó cậu ấy đổ bệnh nặng, bệnh còn chưa hết đã quay về từ chức, khi ấy nhìn cả người đều ốm nhom. Có điều làm sao vào công ty thì tôi biết, bởi vì hồi đó em họ tôi tới công ty chơi mấy lần liền thích Lý Dật Sơ, đòi tôi làm mai cho nó. Tôi muốn xem thử xem Lý Dật Sơ là người ở đâu, học đại học nào nên xin giám đốc đọc lý

lịch của cậu ấy. Vậy mới biết cậu ấy chưa từng học đại học, nhờ trình độ chuyên môn giỏi nên mới được ông chủ chúng tôi thuê vào.”

Lương Huyền nắm lấy cổ tay Trương Bình vội vàng hỏi, “Cậu ấy không phải từ nước ngoài về sao?!”

Lương Huyền là đàn ông, tay hơi dùng sức đã khiến Trương Bình đau đến hít vào một hơi. Cô không hiểu tại sao người trước mặt này lại đột nhiên mất khống chế, vừa giãy ra vừa nói, “Cái gì mà nước ngoài, chỉ là trình độ chính quy thi tự do thôi.”

Trình độ chính quy thi tự do, mấy chữ này như từng búa từng búa nặng nề nện trực tiếp xuống đỉnh đầu Lương Huyền, miệng anh dường như không mở nổi mấy lần mới tìm lại được âm thanh, “Vậy trước khi vào công ty của chị thì cậu ấy làm việc ở đâu, chị biết không?”

Trương Bình lắc đầu, “Tôi không rõ, ông chủ trực tiếp đưa cậu ấy tới, chúng tôi cũng không để ý.”

Bước ra khỏi chỗ ấy, mấy lần Lương Huyền đã kích động đến mức muốn gọi thẳng cho Lộ Tân hỏi rõ mọi thứ, nhưng anh lại nhìn thấy tin nhắn ngắn ngủi kia trên di động, ngón tay cứng ngắc tắt máy.

Anh muốn biết rõ mọi chuyện từng chút, từng chút một.

Từ tối mừng chín Lý Dật Sơ bắt đầu mất tin tức của Lương Huyền, gọi điện thoại thì tắt máy, nhắn tin không trả lời. Cậu còn lạc quan nghĩ biết đâu anh cố ý đùa mình, đến 12 giờ đêm mừng mười vẫn không liên lạc được với anh như trước, Lý Dật Sơ không thể nào chờ được nữa, sáng mười một chạy đến nhà Lưu Phàm.

Lưu Phàm gấp lại cậu lần hai, ngay cả cửa cũng không để cho cậu bước vào, đứng chặn lại hỏi cậu muốn gì.

Lý Dật Sơ không nói nhảm nữa, mở miệng hỏi thẳng, “Dì Lưu, Lương Huyền có ở nhà không?”

Lương Huyền chẳng muốn cậu và Lương Huyền qua lại với nhau, nghe vậy liền lạnh nhạt đáp, “Không có, đi làm rồi. Làm ở đâu tôi không biết.”

Lý Dật Sơ căn bản không quan tâm đến sắc mặt bà, tiếp tục hỏi, “Đi từ lúc nào?”

Lưu Phàm vừa nghe cậu không chịu thôi liền muốn đóng cửa lại. Lý Dật Sơ trực tiếp kê chân vào khe cửa, thái độ kiên quyết vô cùng, hoàn hảo trở thành hình tượng Lưu Phàm chán ghét nhất, “Dì nói cho con biết anh ấy đi lúc nào đi, con lập tức đi ngay.”

Lưu Phàm, “Mùng hai tháng giêng!”

“Ầm” một tiếng sập cửa, Lưu Phàm bên trong mắng ra, “Đã nói cậu đừng quay về, rốt cuộc cậu có hiểu hay không hả?”

Lý Dật Sơ nổi trận lôi đình, liên tục gọi điện thoại cho Lương Huyền. Hay lắm Lương Huyền, đi từ mùng hai tháng giêng, vậy mà đến giờ còn chưa thấy bóng người!

Lương Huyền cầm chiếc di động không ngừng nhận được tin nhắn và điện thoại. Ban đầu Lý Dật Sơ còn hỏi “Anh đi đâu?! Mau về đi!”, đến cuối cùng lại thành “Anh ở đâu? Có phải xảy ra chuyện gì không?” Mỗi ngày đều nhận được mười mấy, hai mươi tin nhắn, nhưng từ đầu tới cuối Lương Huyền đều không trả lời. Anh lấy lý do hợp tác làm ăn mà tìm đến ông chủ công ty Lý Dật Sơ từng làm,

dùng đủ mọi cách hỏi thăm hoàn cảnh của cậu trước khi vào công ty, tìm được một ít tin tức vụn vặt đồng thời biết thêm một vài người quen cũ của Lý Dật Sơ. Anh chỉ có thể lần theo từng dấu vết một, chậm rãi chấp vá thành sự thực.

Mỗi lần tiến lên trước một bước Lương Huyền đều cảm thấy rất khó khăn, dường như có vô số sợi dây thừng đang kéo anh trở về, không cho anh tiếp tục tìm hiểu. Nhưng những thứ này cũng không đáng sợ, đáng sợ nhất chính là anh vẫn luôn không khống chế được tưởng tượng của mình, phẳng phất như trước mặt có một vực sâu không đáy đang chờ anh nhảy xuống.

Tin nhắn của Lý Dật Sơ đúng giờ lại gửi đến, Lương Huyền cúi đầu nhìn, tắt máy.

Lương Huyền đứng trước căn phòng chung của trung tâm Xán Tinh dành cho giáo viên, bên cạnh là anh Trương phụ trách. Anh ta chỉ vào một căn phòng nói với Lương Huyền, “Căn phòng này Lý Dật Sơ từng ở ba năm.”

Lương Huyền đi tới ngồi xuống chiếc giường ván gỗ bên trong, nhìn những đồ vật đơn sơ xung quanh, sau đó hai tay ôm lấy đầu gối thật lâu mà không nhúc nhích.

Một lát sau anh Trương mới nhìn thấy đôi vai của người trẻ tuổi ngồi trên giường ván gỗ kia không ngừng rung động, anh ta chỉ có thể nhìn thấy sau gáy Lương Huyền, cần cổ nổi đầy gân xanh.

Bảy giờ anh Trương mới nhận ra, người này đang khóc.

Anh Trương cũng không bất ngờ lắm, bởi vì từ khi nhìn thấy chàng trai trẻ này, mỗi lần Lương Huyền đặt câu hỏi, đáp án của anh

ta đều giống như một roi quất lên thân thể anh, gần như đến chính anh ta cũng có thể nhìn thấy sự thống khổ mà chiếc roi ấy tạo ra. Người này giống như bị từ từ rút đi gân cốt, đau đớn chất chồng, hoàn toàn là một hình phạt tàn khốc mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Lý Dật Sơ làm ở chỗ tôi ba năm, tôi nhớ năm đó cậu ấy mới vừa thành niên, nếu không phải thấy thành tích thi đại học của cậu ấy quá tốt thì tôi cũng không dám nhận đâu.

Công việc thế nào à? Haiz, rất mệt, số giờ dạy của cậu ấy đã tương đương với hai giáo viên bọn tôi.

Tại sao lại nghĩ? Hình như là cậu ấy muốn dự thi tự do, định vào công ty chính quy làm việc thì phải, tôi không nhớ rõ lắm.

Bạn bè của cậu ấy không nhiều, chúng tôi không phải giáo viên chính quy, cậu ấy có quan hệ không tồi với vài sinh viên đại học. Cách thức liên hệ? Máy sinh viên đó đã không còn làm ở chỗ tôi từ lâu, nếu không tôi đưa số điện thoại trước kia của bọn họ cho anh, anh thử chút xem.

...

Trong đầu Lương Huyền toàn là câu trả lời của anh Trương ban nãy, mỗi một từ rõ ràng vang dội ủa vào tai anh.

Anh nhìn thấy Lý Dật Sơ mười tám tuổi, lẻ loi một mình bị người ta cự tuyệt ngoài cửa; Lý Dật Sơ mười chín tuổi, chạy khắp nơi với lịch dạy dày đặc, đến hừng đông mới có thể ngã lưng xuống chiếc giường gỗ này nghỉ ngơi chốc lát; Lý Dật Sơ hai mươi một tuổi, vì bù đắp sự thiếu hụt kiến thức mà dậy sớm sờ soạn đi đọc sách.

Còn lúc đó anh đang làm gì?

Hồ sen đại học Q, phòng tự học toàn bộ đều có máy sưởi, trần bóng vui vẻ ngập tràn trên sân tập, còn có giáo sư đức cao vọng trọng, bạn học ưu tú thân thiện, sau khi tốt nghiệp các cảnh ô-liu được đưa đến dồn dập.

Những thứ quen thuộc của anh, với Lý Dật Sơ mà nói đều là giấc mộng không thể với tới.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 46

f558fc45d14f4ae0176c219022bcdcdc

Từ tức giận ban đầu giờ Lý Dật Sơ đã trở nên hoảng hốt, cậu không tự chủ được nghĩ đến những tình huống xấu hơn, thậm chí còn không biết có phải Lương Huyền bị lừa đến tổ chức bán hàng đa cấp nào không. Nhưng nghĩ kỹ lại thì với sự thông minh của anh, không lừa gạt người khác đã là tốt lắm rồi.

Lộ Tân thấy Lý Dật Sơ đã nghỉ quá hai, ba ngày mà còn chưa đi làm, Lương Huyền cũng không có ở công ty, nghĩ thầm không phải hai người này lại đi đâu chơi rồi chứ? Loại hành vi sa đọa này nhất định phải phê bình thật nặng. Thế là hắn gọi điện thoại cho Lý Dật Sơ, “Tôi nói này quản lý Lý, cậu dự định chạy trốn cùng giám đốc Lương luôn hay sao?”

Giọng Lý Dật Sơ khàn đi, “Lộ Tân, tôi không tìm được Lương Huyền.”

Lộ Tân vừa nghe giọng cậu liền biết người này đang nổi nóng, vội vã đứng thẳng người, “Sao, làm sao vậy? Cậu từ từ nói, đừng nóng vội.”

Lý Dật Sơ vò đầu, đi qua đi lại trong nhà trọ, “Lương Huyền nói với mẹ là mừng hai đã về Thượng Hải rồi, nhưng đến giờ tôi vẫn chưa gặp anh ấy. Trước đây còn có gọi điện nhắn tin, giờ di động nếu không bận thì cũng là tắt máy, căn bản không hề liên lạc được!”

Lộ Tân bắt sai trọng điểm, “Cậu gặp mẹ anh ta? Cậu, các cậu come out rồi?!”

Come out? Hai chữ này nhắc nhở Lý Dật Sơ, nếu như Lương Huyền thật sự mất tích thì dì Lưu phải cực kỳ sốt ruột mới đúng, sao có thể nhàn nhã dạo phố ăn cơm mỗi ngày như vậy được. Vậy rõ ràng là anh vẫn còn liên lạc với bà.

Trong đầu Lý Dật Sơ xoay chuyển vài vòng, “Cậu nói xem, có phải mẹ Lương Huyền biết được chuyện của bọn tôi nên không cho anh ấy gặp lại tôi nữa không?”

“...” Lộ Tân biết người quýnh lên sẽ dễ dàng hoảng loạn, khả năng chống lại áp lực của Lý Dật Sơ thuộc hàng đầu trong công ty, có điều phải là chuyện không liên quan đến Lương Huyền mới được. Hắn bắt đầu nói, “Tuy rằng tôi không biết rõ Lương Huyền lắm, nhưng tôi cảm thấy với cách làm người của anh ta thì nếu quả thực muốn chia tay nhất định cũng sẽ nói rõ ràng.”

Lý Dật Sơ ngẫm nghĩ thấy cũng có lý.

Lộ Tân, “Số điện thoại của bạn bè anh ta thì sao? Cậu không có lấy một cái à?”

Hứa Phán và giám đốc nhà hàng lẩu Lý Dật Sơ đều đã gọi đến, không có tin tức gì.

Cậu suy đi nghĩ lại, chỉ có thể tìm Lưu Phàm.

Lưu Phàm nhìn thấy Lý Dật Sơ lần thứ ba, đến cửa cũng không mở, giả bộ như trong nhà không có ai.

Lý Dật Sơ vừa thấy bà mua đồ ăn về nhà, biết bên trong nhất định có người. Lưu Phàm vẫn không chịu mở cửa, cậu chẳng còn cách nào liền đứng ngay cửa nói, “Dì Lưu, dì chắc chắc có liên lạc với Lương Huyền đúng không? Con có chuyện rất quan trọng phải tìm anh ấy, chỉ cần dì nói cho con biết anh ấy ở đâu con sẽ lập tức đi ngay.”

Lý Dật Sơ đứng trước cửa, cách năm phút đồng hồ lại lặp lại câu nói này một lần.

Lưu Phàm không chịu nổi phiền nhiễu, hét lên sau cửa, “Nếu cậu còn không đi tôi sẽ báo cảnh sát đó!”

Lý Dật Sơ không còn cách nào, quay về bắt đầu tìm website các hacker trên mạng, muốn thuê một người thông qua di động để định vị vị trí Lương Huyền. Kết quả khó khăn lắm mới mò được một trang có vẻ đáng tin, tiền đặt cọc cũng thanh toán xong thì Lương Huyền lại tắt điện thoại.

Lý Dật Sơ mua vé máy bay về Thượng Hải, khí thế hung hăng đến phá cửa nhà Lương Huyền, đương nhiên chẳng có ai đáp lại.

Cậu tìm khắp mọi nơi có thể nghĩ ra ở Thượng Hải, cậu biết Lương Huyền đang cố ý trốn mình, đến đúng lúc thì anh sẽ tự quay về. Có điều quan tâm quá ắt loạn, Lý Dật Sơ căn bản không có cách nào ngồi yên ở nhà chờ đợi. Một ngày trước khi cậu chuẩn bị đi Bắc Kinh, rốt cuộc Lương Huyền cũng gọi điện thoại đến.

Lý Dật Sơ nhìn thấy hai chữ trên màn hình liền không hề nghĩ ngợi bấm nhận, trực tiếp chửi ra, “Lương Huyền đ*t m* nhà anh!”

Lương Huyền chờ cậu chờ hết những lời thô tục mới thản nhiên nói, “Lý Dật Sơ, em đã biết cảm giác tìm một người chưa?”

Lý Dật Sơ, “...”

Lương Huyền, “Ngày mai anh đợi em ở số 9 đường Tĩnh Vân, không gặp không về.”

Số 9 đường Tĩnh Vân, đó là nghĩa trang chôn cất Lương Trường Bình.

Điện thoại Lý Dật Sơ trượt xuống từ bên tai. Lương Huyền anh ấy... đã biết hết?

Lương Huyền cúp điện thoại xong nhìn về phía mẹ mình ngồi trên ghế sofa đối diện, ánh mắt kiên quyết, “Mẹ, có một việc con phải nói với mẹ.”

Giờ khắc này trong đầu Lưu Phàm đã vô cùng hỗn loạn, nửa tiếng trước Lương Huyền về đến nhà, hỏi mỗi một câu, “Mẹ, có phải chỉ có mình mẹ biết năm đó thi đại học Lý Dật Sơ không dự buổi thi tiếng Anh không?” Lúc ấy Lưu Phàm đã hoảng rồi, bà không biết tại sao qua nhiều năm vậy mà Lương Huyền lại hỏi chuyện này. Sự né tránh của bà không thể thoát khỏi đôi mắt anh, Lương Huyền đắm một đám xô ngã giá áo cạnh cửa, bà mới sợ hãi gật đầu.

Tay anh nắm thành quyền, trán nổi đầy gân xanh, “Tại sao em ấy lại không thi?”

Lương Huyền lớn đến tuổi này nhưng vẫn chưa từng dùng ánh mắt mang theo địch ý như vậy nhìn bà, Lưu Phàm hoàn toàn đầu hàng trước ánh nhìn chằm chằm ấy, “Bởi vì, bởi vì trưa hôm đó các

con vừa ra tới cửa tiểu khu thì ba con hộc máu té xuống đất. Mẹ sợ muốn chết, mẹ, mẹ chỉ có thể gọi Lý Dật Sơ về giúp đỡ...”

Đáy mắt Lương Huyền đỏ như máu, “Cho nên, lúc đó Lý Dật Sơ vì cứu ba con nên mới bỏ lỡ cuộc thi?”

Lưu Phàm trước tiên gật đầu, sau đó liền giải thích, “Tuy rằng mẹ làm như vậy có hơi ích kỷ một chút, nhưng không phải nó đã ra nước ngoài với ông cậu giàu có sao? Thi hay không thi tiếng anh cũng đâu có gì khác biệt!”

Lưu Phàm bị ánh nhìn chòng chọc của Lương Huyền làm sồn cả tóc gáy, chạy vào phòng ngủ lấy quyển sổ tiết kiệm kia ra, “Còn có cái này, mẹ chưa từng đụng đến.”

Lương Huyền nhận lấy quyển sổ, nhìn tên và con số bên trong, giọng khàn khàn, “Đây là ý gì?”

Ánh mắt Lưu Phàm liếc trái liếc phải, “Lúc trước cha mẹ Lý Dật Sơ có để lại 20 vạn đồng nhờ gia đình chúng ta nuôi nấng nó, ba con vẫn không muốn động đến số tiền này, năm Lý Dật Sơ mười bảy tuổi ba con mới đưa sổ tiết kiệm cho nó. Sau đó ba con bệnh nặng, Lý Dật Sơ bỏ ra 50 ngàn, số tiền còn lại trước khi nó ra nước ngoài đã để lại cho mẹ, nói là dùng chữa bệnh cho ba con.”

Đôi mắt đỏ ngầu của Lương Huyền nhìn Lưu Phàm một cách khó tin, lồng ngực bỗng đau nhói lên, giống như đột nhiên bị ai chém một đao, nỗi đau đớn ấy khiến trán anh toát đầy mồ hôi lạnh, cả người lão đã lão đảo. Mấy năm nay Lương Huyền không dám nhớ đến những lời Lý Dật Sơ nói lúc ra đi, thế nhưng những câu ấy lại thường xuyên đột ngột vang lên trong đầu anh không kịp đề phòng.

Trong lúc Lý Dật Sơ bật vô âm tín, Lương Huyền từng cầu mong mình có thể quên đi những câu nói kia, bây giờ hai người đã ở bên nhau lần nữa, anh lại càng hy vọng bản thân không níu chặt lấy quá khứ không buông. Có điều tổn thương đã quá sâu, trước sau anh vẫn không có cách nào tiêu tán.

Vì vậy những lời nói dối ấy bây giờ lại rõ ràng vang lên trong đầu anh lần nữa. Chúng dường như không hề có lỗi hổng, lời nói vong ân phụ nghĩa, từng chữ từng chữ như những chiếc gai nhọn trên dây mây đánh vào thân thể trần trụi của Lương Huyền.

—chiều ngày thứ 7 trên đường đi thi cậu nói với tôi ông ấy chuẩn bị đi, vì ngăn cản ông mà tôi đã bỏ lỡ buổi thi hôm đó.

Từ cổ họng Lương Huyền phát ra tiếng nghẹn ngào khó nghe như tiếng sắt chém vào cây khô.

“Em ấy không ra nước ngoài, em ấy chưa tới mười tám tuổi đã phải ra ngoài làm thuê mẹ có biết không? Mẹ...” Lương Huyền nắm lấy tay Lưu Phàm quỳ xuống đất, thân thể gập lại cầm chặt quyền sở tiết kiệm kia khóc rống lên, âm thanh khàn khàn vỡ vụn từ từ yếu đi, giống như một con sói bị cắt đứt cổ họng chỉ có thể thấp giọng gào thét.

Cả người Lưu Phàm đều bị Lương Huyền kéo xuống, không dám tin hỏi lại anh, “Không ra nước ngoài? Sao, sao có thể chứ?”

Mấy phút sau Lương Huyền mới chậm rãi đứng lên khỏi mặt đất, bước tới trước di ảnh của cha quỳ xuống dập đầu mấy cái, sau đó đứng dậy gọi điện thoại cho Lý Dật Sơ bảo cậu về huyện Hòa.

Lưu Phàm ngồi trên ghế sofa, trong lòng thoáng bất an, “Chuyện gì vậy?”

Lương Huyền xoay chiếc nhẫn trên tay, lúc ở nhà ăn Tết vì không muốn mẹ nghi ngờ nên anh không đeo nhẫn, hôm nay từ Hạ Môn quay về liền đeo vào lần nữa. Những chuyện ở Hạ Môn khiến anh hoàn toàn hiểu rõ tám nay của Lý Dật Sơ, sự thực bày ra trước mắt, chỉ còn lại nguyên nhân, đó chính là vì sao Lý Dật Sơ lại khổ cực chịu đựng tám năm như vậy?

Người cậu kia, vốn là giả.

Lương Huyền suy đoán ra rất nhiều nguyên nhân, gần như đã sắp chạm đến chân tướng. Cho nên anh phải về huyện Hòa, tìm bằng chứng từ miệng mẹ mình để chứng minh cho suy đoán của bản thân. Nhưng anh không ngờ sự thực còn tàn khốc hơn suy đoán của anh, mỗi khi anh cho rằng đó là cái giá cuối cùng Lý Dật Sơ phải trả thì lại phát hiện vẫn còn có thứ khó khăn hơn nữa. Một tầng rồi lại một tầng, mãi đến khi anh về điểm bắt đầu, trở lại ngày Lý Dật Sơ rời đi kia.

Anh biết được câu nói cha mình để lại cho cậu trước khi chết.

Vì vậy hết thảy mọi thứ đều đã rõ ràng.

Người anh vốn cho là nhỏ bé yếu ớt ngây thơ trong sáng, cho là cần phải dùng cả đời cố gắng chăm sóc thật tốt, lại dốc hết sức chống lại tất cả mọi thứ, đẩy anh đến một nơi không cần lo lắng, còn chính mình tình nguyện dừng lại ở nơi đó, thậm chí chìm xuống.

Oán hận và hiểu lầm Lương Huyền từng dành cho Lý Dật Sơ, lúc này đều hóa thành những chiếc kim nhỏ bé sắc bén, quay ngược lại

đâm vào thân thể của chính anh, kín không kể hờ, thương tích đầy mình.

Lưu Phàm nhìn anh xoay chiếc nhẫn trên tay, vội vàng hỏi, “Con kết hôn rồi?!”

Sắc mặt vốn tối tăm của Lương Huyền lúc này mới có thêm chút dịu dàng, “Đúng.”

Lưu Phàm lập tức bùng nổ, “Trời ạ con có còn coi mẹ là mẹ con không?! Chuyện lớn như vậy mà cũng không nói với mẹ?! Vợ con đâu? Tên gì? Là người nơi nào?”

Lương Huyền nâng con người, giọng nói rõ ràng, “Em ấy tên là Lý Dật Sơ.”

Lưu Phàm, “...”

Vẻ mặt của mẹ nằm trong dự liệu của Lương Huyền, anh biết đối với những người lớn tuổi ở quê như thế này, vấn đề không phải có chấp nhận hay không, mà là bọn họ vốn không biết trên cõi đời còn có một loại tình cảm như vậy tồn tại. Nhưng cũng không sao, Lương Huyền có đủ kiên trì để làm cho bọn họ từ từ hiểu rõ. Anh đã từng hứa với Lý Dật Sơ vĩnh viễn sẽ không để mẹ biết đến sự tồn tại của cậu, có điều từ Hạ Môn về anh lại bỏ ý nghĩ này đi.

Anh không phải người theo chủ nghĩa độc thân, anh có người yêu, anh không thể cho Lý Dật Sơ một mối quan hệ được pháp luật thừa nhận, nhưng anh tuyệt đối không để cậu vĩnh viễn sống trong bóng tối, đến giao thừa cũng phải trải qua một mình.

Lương Huyền, “Nếu như mẹ không lý giải được thì con nói đơn giản hơn, giữa vợ chồng làm sao ở bên nhau cả đời, con và Lý Dật

Sơ cũng là như thế.”

Gương mặt Lưu Phàm hoàn toàn thẳng thốt, “Con đang nói cái gì vậy...”

Lương Huyền nhìn về phía di ảnh của cha, “Ba con đã biết từ sớm, cho nên ông ấy mới ép Lý Dật Sơ rời đi. Con là con ruột của ba mẹ, lúc ba xảy ra chuyện phải gọi con, chuyện con và Lý Dật Sơ có bị phát hiện cũng phải do con gánh trách nhiệm. Lý Dật Sơ chỉ là người ngoài, dựa vào đâu mà phải từ bỏ cả tương lai vì con?”

Lương Huyền bất bình thay Lý Dật Sơ, nhưng chính anh cũng đến giờ mới biết cậu ngốc đến mức nào. Nhà họ Lương nuôi lớn cậu, cậu liền dốc hết tất cả ra mà báo đáp.

Lúc này Lưu Phàm mới hiểu rõ vài phần ý tứ của Lương Huyền, có điều bà thà rằng không hiểu, bởi vì loại chuyện này với bà mà nói chẳng khác gì trời sập. Bà trượt xuống ghế sofa, ngồi xổm bên người Lương Huyền nắm lấy tay anh, “Con trai, con đang chọc giận mẹ thôi đúng không? Chúng ta có lỗi với Lý Dật Sơ, vậy từ giờ chúng ta sẽ bồi thường cho nó, mẹ sẽ đối xử với nó như con ruột có được không? Hả? Con đừng làm mẹ sợ...”

“Bồi thường?” Con mắt đỏ ngầu ướt át của Lương Huyền nhìn lên nóc nhà, đè nén cảm xúc mắt không chế xuống mà gầm nhẹ, “Thành tích của em ấy còn tốt hơn cả con, nhưng ngay cả đại học cũng không vào được, mẹ có thể trả cho em ấy một thời đại học không? Mẹ cho rằng hiện giờ em ấy còn cần chúng ta bồi thường sao?!”

“Chỉ nghĩ đến việc những năm này em ấy trải qua thế nào, con đã hận không thể...” Lương Huyền nắm chặt tay thành nắm, cắn răng

ngừng những lời đâm vào tim lại, hít sâu một hơi mới nói, “Con thà rằng em ấy thật sự vứt bỏ chúng ta sang Pháp, chứ không muốn em ấy trải qua tám năm như vậy!”

Bàn tay Lưu Phàm vốn đặt trên mu bàn tay Lương Huyền cũng rút lại, vừa khiếp sợ vừa thất vọng, rõ ràng bà mới vừa thấy được sự thù hận trong đôi mắt anh.

“Trước đây mẹ muốn con từ đó về sau coi như không có đứa em này nữa, con nói thật cho mẹ biết, xưa nay con chưa bao giờ xem em ấy là em trai. Từ mười mấy tuổi con đã yêu em ấy, mấy năm nay cũng chưa từng thích cô gái nào, con vẫn luôn yêu em ấy.” Lương Huyền hơi dừng lại một chút, tiếp tục nói, “Con từ Bắc Kinh đến Thượng Hải chính là để tìm em ấy, đời này con sẽ không có thêm ai khác nữa.”

“Bốp” Tiếng bạt tai vang lên.

Tay Lưu Phàm còn đang run rẩy, bà chưa bao giờ đánh Lương Huyền, chính bà cũng không tin được mình sẽ dùng nhiều sức đến như vậy, lòng bàn tay đã tê rần. Bà nhìn anh nói, “Lúc đó mẹ không hiểu lời ba con nói trước khi chết, hiện giờ xem như đã rõ rồi. Lương Huyền, lời con mới nói mẹ sẽ coi như chưa từng nghe thấy, trước khi ba con chết mẹ đã thề với ông ấy, nhất định sẽ nuôi nấng con thành gia lập nghiệp.”

Lương Huyền, “Mẹ, con không phải đang trưng cầu sự đồng ý của mẹ, con chỉ nói cho mẹ một sự thật mà thôi.”

Lưu Phàm chọn cách làm đà điều, trực tiếp đứng dậy vào phòng ngủ khóa trái lại.

Lương Huyền đi đến trước cửa, “Con đường này là con chọn, ba muốn trách thì chỉ có thể trách con. Ngày mai con sẽ về Thượng Hải, sau này cũng sẽ không để Dật Sơ đón năm mới một mình nữa.”

Lưu Phàm cười lạnh, “Con đây là vì nó mà không cần mẹ?”

Lương Huyền, “Mẹ, con chỉ có một câu. Mẹ là người sinh ra con, còn Lý Dật Sơ là người sẽ bên con cả đời, không có em ấy, cái mạng này của con cũng chẳng còn gì đáng quý nữa.”

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 47

BYHình Bóng – Chương47

Hình Bóng

Tác giả:Mang Quả Hãm Tổng Tử

Editor: Den Shì

Chương 47

PicsArt_04-25-084331

Lý Dật Sơ vừa xuống xe liền đi thẳng đến số 9 đường Tĩnh Vân. Nghĩa trang rất yên tĩnh, mộ Lương Trường Bình nằm giữa sườn núi, Lý Dật Sơ bước theo bậc thang đi lên. Cậu lăm lét nhìn trái nhìn phải tìm Lương Huyền, tiếc là đến cái bóng cũng không thấy.

Đến trước mộ Lương Trường Bình, Lý Dật Sơ đặt hoa xuống vái lạy, sau khi ngẩng lên mới thấy đầu Lương Huyền lộ ra sau tấm bia.

Anh nhìn cậu mỉm cười, “Anh đột nhiên muốn tìm ba nói chuyện phiếm, làm sao bây giờ?”

Lý Dật Sơ đi đến ngồi bên cạnh anh, giống như rất nhiều năm trước đây, động tác của cậu bây giờ y như Lương Huyền đã làm lúc cậu ngồi sau tấm bia mộ của cha mẹ không muốn rời đi. Lý Dật Sơ vỗ vỗ vai anh, “Anh nói với em là được rồi.”

Lương Huyền đuổi người nắm lấy cánh tay cậu, “Ba anh sẽ nghe thấy chứ?”

Lý Dật Sơ, “Sẽ.”

Lương Huyền nhìn ngói mộ hình bán nguyệt, “Bố già, nếu như ba biết Dật Sơ có thể đậu đại học Q nhưng lại bỏ lỡ vì cứu ba, ba còn có thể nhẫn tâm như vậy không?”

Lý Dật Sơ quay đầu nhìn anh.

Anh cũng quay sang nhìn cậu, mười mấy giây sau ánh mắt anh mới sáng lên, khóe môi cong nhẹ, “Ba anh nói ông không biết.”

Ánh mắt Lý Dật Sơ mang theo ý cười tròng anh một chút rồi không thềm đoái hoài nữa.

Lương Huyền, “Dật Sơ.”

Lý Dật Sơ quay tầm mắt lại, “Hả?”

Lương Huyền nhìn vào mắt cậu, “Anh yêu em.”

Đôi mắt Lý Dật Sơ không chớp lấy một cái, nhìn Lương Huyền chậm rãi lại gần hôn mình. Nhớ ra đây là một cửa của Lương Trường Bình, cậu có chút lùi bước.

Bàn tay Lương Huyền lại giữ chặt sau gáy Lý Dật Sơ, dán môi mình vào môi cậu không cho phép cự tuyệt. Sau đó đầu lưỡi anh trượt vào kẽ răng, quấn lấy đầu lưỡi vì căng thẳng mà cứng ngắc của cậu.

Nụ hôn sâu dài dằng dặc rốt cuộc cũng kết thúc, Lương Huyền nhả môi Lý Dật Sơ ra, lấy tay gõ gõ bia mộ, “Ba, ba thấy không? Là

con trai ba bắt cóc con trai anh em tốt của ba, ba bắt nạt Dật Sơ không có cha mẹ làm chỗ dựa, ba xứng với anh em của ba sao?”

Lý Dật Sơ không nói gì nhìn người ấu trĩ đối diện.

Lương Huyền ôm cậu vào lòng lần nữa, đôi môi cọ lên trán cậu, “Tối qua đến giờ anh vẫn luôn ngồi sau tấm bia mộ này, anh gần như đã nghĩ... cứ như vậy chết trước mặt ba anh.”

Lý Dật Sơ hoảng hốt ngẩng đầu nhìn anh.

Ngón tay Lương Huyền dừng lại giữa hai má cậu, giữa chân mày nhíu chặt của cậu, run môi nói, “Có lẽ như vậy ông ấy mới biết được, khiến em trải qua tám năm như vậy chẳng khác nào đòi mạng anh.”

Lý Dật Sơ cũng đã từng nghĩ qua, rốt cuộc là cậu nợ nhà họ Lương, hay là có ân với nhà họ? Nếu như cậu không đến Lương gia, Lương Trường Bình sẽ không vì phải nuôi hai người con trai mà làm việc cả năm không được nghỉ ngơi, đến cả thời gian đi khám bệnh cũng không có, hoặc là nói, căn bản ông sẽ không mắc bệnh. Có điều trên thực tế cậu đã đến, sau đó cũng bỏ ra mọi thứ để giữ cho nhà họ Lương không đến nỗi tán loạn.

Những thứ này không hề giống phương trình toán học, hai bên đẳng thức cộng trừ nhân chia đủ các điều kiện, do đó so với việc tính xem ai thiếu ai, có lẽ nên gọi nó là vận mệnh. Không có sắp đặt tỉ mỉ và tính toán theo công thức, nó đã xảy ra, cậu cũng vừa hay gặp phải.

Vì vậy tất cả biến cố và nghịch cảnh, đều chỉ có thể đổ cho vận mệnh.

Giống như cậu bảy tuổi mất đi cha mẹ, giống như cậu bảy tuổi có được Lương Huyền.

Lý Dật Sơ mỉm cười, trên mặt là vẻ thoải mái, “Lúc đó chú Lương bảo em mang tiền đến nơi khác thi lại đại học, chú chỉ muốn em rời khỏi anh, chuyện về sau chúng ta chẳng ai ngờ tới. Em đến huyện Hướng Dương làm công trong một quán ăn, một ngày nọ quán bị cháy, hồ sơ của em cũng cháy theo, không còn cách nào khác để ghi danh học lại.”

Lương Huyền nhìn cậu, đau lòng nói, “Sao em không quay về, có gì quan trọng hơn tương lai chứ?”

Lý Dật Sơ rũ mắt xuống, thờ dãi.

Lương Huyền dùng sức ấn đầu cậu vào ngực mình, nhắm mắt ôm chặt lấy cậu.

Anh nhìn vẻ mặt cậu là hiểu ngay sự lựa chọn của cậu lúc đó. Khi ấy Lý Dật Sơ trẻ người non dạ, là sao biết cân nhắc thiệt hơn, sợ rằng điều cậu nghĩ tới chỉ toàn là tính mạng của cha mình.

Lúc hai người quay lại Thượng Hải trời vừa chạng vạng, mới vào cửa Lý Dật Sơ đã bắt đầu tính sổ, “Sao anh không nhận điện thoại cũng không trả lời tin nhắn?”

Lương Huyền ôm cậu nói, “Sợ.”

Lý Dật Sơ nghi hoặc, “Sợ cái gì?”

Lương Huyền, “Phát hiện em có rất nhiều chuyện gạt anh, mà mỗi lần anh phát hiện một thứ đều chỉ hận không thể lập tức quay về hỏi rõ ngay mặt.”

Lý Dật Sơ, “VẬ sao anh không quay lại hỏi?”

Lương Huyền như trừng phạt mà cắn cắn chóp mũi cậu, “Hỏi thì em sẽ nói thật sao?”

Lý Dật Sơ mạnh miệng, “... Sẽ.”

Lương Huyền mím môi cười một tiếng, hiển nhiên không tin. Lý Dật Sơ có chút chột dạ quay người định đi, lại bị cánh tay anh quần lấy đẩy lên giữa tường, bàn tay anh che sau gáy cậu, nghiêng đầu hôn xuống. Động tác Lương Huyền không nhanh không chậm, đầu lưỡi cậu bị anh dùng hàm răng nhẹ nhàng ma sát hút cắn, cả người nhũn ra, mũi hừ nhẹ thành tiếng.

Lương Huyền ôm lấy Lý Dật Sơ vào phòng ngủ, lực đạo đôi môi rơi xuống thân thể cậu nhẹ như lông chim, dịu dàng đến cực hạn. Lý Dật Sơ ưỡn người liên tục trong loại đụng chạm nhẹ nhàng chẳng khác nào làn gió này. Lương Huyền tiến vào hay di chuyển đều chậm rãi mềm mại, phảng phất như Lý Dật Sơ là một người bằng giấy không chịu nổi chút mạnh bạo nào. Trận tình sự này êm ái đến tận xương, Lý Dật Sơ chưa bao giờ trải qua cảm giác cả xương cốt cũng muốn hóa thành nước như thế, trong làn sóng nước dập dờn ấy cơ thể cậu từ trong ra ngoài đều hiện rõ không chút sơ hở trong ánh mắt, dưới đôi môi Lương Huyền. Lý Dật Sơ nhỏ giọng rên rỉ, âm thanh nhiễm đầy sung sướng và si mê. Khi đôi môi Lương Huyền hôn đến tai cậu, hạ thân anh trong người cậu lại thúc mạnh lần nữa, môi dán vào tai cậu thì thào một câu, “Anh yêu em.”

Lý Dật Sơ mơ mơ màng màng, chỉ cảm thấy ba chữ kia như một tấm lưới chần chịt, vây lấy cậu từ lòng bàn chân đến tận từng cọng tóc.

Hai người nghỉ rất nhiều ngày mới bắt đầu đi làm, tổng giám đốc có hơi ngăm chỉ trích nên bọn họ đành phải tăng ca làm bù lại.

Lâu rồi Lương Huyền không đến nhà hàng lẩu, đến nơi mới phát hiện thiết bị điện sau bếp đều được thay đổi, hỏi ra thì được biết là do Lý Dật Sơ bỏ tiền. Anh liền gửi tin nhắn cho vị quản lý phòng kế hoạch buổi tối còn phải đi tiếp rượu kia, “Thiết bị điện trong nhà hàng lẩu là của hồi môn của em?”

Lý Dật Sơ uống với mấy người phòng kế hoạch đến đỏ cả mặt, nhìn thấy tin nhắn trên di động liền đặt ly rượu xuống trả lời, “Sính lễ!!”

Lương Huyền rất biết nghe lời, “Ông xã nói đúng.”

Lộ Tân ngăn thẳng nhóc đang muốn đến mời rượu, “Đừng bắt quản lý của chúng ta uống nữa, cậu xem mới năm giây mà mặt cậu ta đã đỏ đến mức nào rồi?!”

Lý Dật Sơ đoạt lấy ly rượu, “Uống!”

Bộ dáng hào khí kiên vân này dọa Lộ Tân giật mình, kéo lấy bàn tay vui mừng xòe ra của Lý Dật Sơ, “Làm gì đây hả?”

Hào khí kiên vân – 豪气干云: Từ này miêu tả khí phách to lớn, lớn tới nỗi chạm đến mây.

Lý Dật Sơ cười đến đắc ý cả mặt, “Cười được bà xã, vui vẻ!”

Lộ Tân, “...”

Tiệc rượu giải tán, Lý Dật Sơ nghiêng trái ngã phải bước ra ngoài, Lộ Tân không cần nhìn cũng biết nhất định Lương Huyền

đang chờ cậu bên ngoài quán rượu.

Lương Huyền vừa nhìn thấy bóng dáng Lý Dật Sơ liền bước tới vài bước đỡ lấy cậu, sau đó nói với Lộ Tân, “Cuối tuần này có thời gian không?”

Lộ Tân, “Làm chi?”

Lương Huyền, “Trước đây cậu gặt tôi, tôi phải tính với cậu một trận.”

Lộ Tân vội vã giơ tay thề, “Đó là do Lý Dật Sơ bảo, không thể trách tôi!”

Lương Huyền nở nụ cười, “Đùa thôi. Chỉ là muốn mời cậu và bạn gái bữa cơm, cảm ơn hai người đã chăm sóc Dật Sơ mấy năm qua.”

Lộ Tân trêu ghẹo, “Sao không mời sớm hơn một chút hả?”

Lương Huyền ôm lấy thân thể đang tựa vào người mình, nở cười giống Lý Dật Sơ như đúc, “Còn không phải là vì mấy hôm trước mới gặp tới sao.”

Lộ Tân, “...”

Hắn bị hai người này làm cho buồn nôn muốn chết rồi.

Lương Huyền phát tay với hắn một cái, “Nói xong rồi. Hẹn gặp lại.”

Sau đó ôm lấy Lý Dật Sơ đi ra ngoài, cậu lập tức như người không xương mà dựa vào cổ anh.

Lộ Tân quả thực chưa từng tận mắt nhìn thấy bộ dạng mất mặt như vậy của Lý Dật Sơ, cái kẻ như hòa thượng xem mọi thứ đều là hư vô, sao lại nhanh chóng buông thả thế này? Có điều trong nháy mắt hai người queo qua góc tường kia, ý nghĩ của Lộ Tân đột nhiên lóe lên, đuổi theo sau gọi Lương Huyền, “Lương Huyền, có phải mấy năm trước anh từng đến Hạ Môn không?”

Lương Huyền quay đầu lại, “Phải.”

Cuối cùng Lộ Tân cũng biết được lúc trước Lý Dật Sơ bệnh đến sống dở chết dở trong miệng vẫn luôn nhắc đến cái gì, bỗng nhiên tỉnh ngộ, “Thì ra hai người đã sớm quen biết nhau.”

Lương Huyền, “Dật Sơ chưa từng kể với cậu sao?”

Lộ Tân lắc đầu, “Bốn, năm năm trước chúng tôi làm việc ở Hạ Môn, có một ngày Lý Dật Sơ ra ngoài làm thêm, nửa chừng lại té xỉu ven đường, sau đó bệnh đến như núi đổ, tôi còn cho rằng cậu ấy hết thuốc chữa rồi. Hà hà, khi đó cậu ấy sốt cao bất tỉnh, trong miệng vẫn luôn gọi tên anh.”

Lương Huyền, “Em ấy làm thêm việc gì?”

Giờ nhớ tới Lộ Tân vẫn còn cảm thấy buồn cười, “Nói ra chắc anh phải bật cười, cậu ấy mặc bộ đồ Pikachu đi loanh quanh khu thắng cảnh.”

Lương Huyền giật mình cúi đầu nhìn Lý Dật Sơ đang nhắm mắt.

Chẳng trách anh lật tung các ảnh lên cũng không tìm được bóng dáng Lý Dật Sơ, thì ra con Pikachu kia chính là cậu.

Vậy thì người bị đưa lên xe cứu thương anh thấy ven đường lúc đó, cũng là Lý Dật Sơ.

Thì ra bọn họ chỉ thiếu chút nữa đã có thể gặp được nhau.

Lộ Tân nhìn vẻ mặt Lương Huyền như đang cực lực đè nén nỗi buồn, hình như mình đã nói ra lời gì đó không nên nói, dò hỏi, “Này... Anh không sao chứ?”

Lương Huyền dán môi lên trán Lý Dật Sơ hôn một cái, khoe miệng miễn cưỡng cong lên thành một tia cười, “Không có gì.”

Lộ Tân nhìn anh quay người tiếp tục bước về phía trước, bóng lưng dang rộng hai tay ôm lấy Lý Dật Sơ chẳng khác nào dãy núi nguy nga bảo vệ hồ nước giữa lòng, yên tĩnh mà kiên định.

Lương Huyền đưa Lý Dật Sơ về nhà, trước tiên rót mật ong tỉnh rượu đút cho cậu.

Lý Dật Sơ ngủ thẳng đến quá nửa đêm mới tỉnh lại, cậu mà uống rượu thì sẽ không ngủ được, thân thể hơi động là Lương Huyền tỉnh ngay, xoa xoa huyết thái dương giúp cậu rồi hỏi, “Khó chịu à?”

Giọng nói Lý Dật Sơ còn hơi trầm khàn vì mới tỉnh ngủ, “Không khó chịu, chỉ là không buồn ngủ thôi.”

Lương Huyền bật đèn tường mờ nhạt, ôm cậu vào lòng rồi mở điện thoại di động của mình ra đăng nhập QQ, “Nếu đã không buồn ngủ thì xem cái này đi.”

Lý Dật Sơ híp mắt lại nhìn anh ấn vào album của một cô gái, sau đó trượt xuống dưới tìm kiếm, cuối cùng tìm thấy một tấm ảnh ba người chụp chung.

Lý Dật Sơ mở to mắt nhìn anh.

Lương Huyền mỉm cười, “Con Pikachu này là con đẹp nhất anh từng thấy.”

Lý Dật Sơ cười giễu, “Anh biết hết rồi?”

Lương Huyền cọ cảm lên trán cậu, “Cô bé này là con gái giáo sư của anh, lúc đó giáo sư đến Hạ Môn công tác nên nhờ anh đưa con gái tới. Bọn anh chỉ là sư huynh muội thôi.”

Lý Dật Sơ ngượng ngùng, “Loại dấm chua xưa lắc này anh không cần giải thích đâu.”

Lương Huyền đặt di động xuống, ôm cả người cậu vào lòng, “Sau này anh sẽ không để em phải đổ bệnh vì anh nữa.”

Lý Dật Sơ nép vào lòng anh cười. Cậu biết chỉ cần là lời Lương Huyền mở miệng nói ra, nhất định anh sẽ thực hiện được. Cậu đã từng sợ Lương Huyền biết được chuyện quá khứ, sợ hơn nữa là sau khi biết anh sẽ đưa ra lựa chọn, có lẽ vì xa cách đã lâu nên cậu đã quên mất, Lương Huyền chưa bao giờ đẩy cậu về phía đối diện một thân một mình.

“Anh nhìn thấy bức ảnh trong điện thoại em mới bắt đầu nghi ngờ à?”

Ngón tay Lương Huyền quần lấy vài cọng tóc ngắn mềm mại sau tai Lý Dật Sơ, “Thực ra thì không phải, chỉ là trước đó dù trong lòng đôi khi có cảm thấy hơi kỳ lạ, nhưng vẫn chưa từng ngẫm nghĩ kỹ.”

Lý Dật Sơ cười, “Xem ra trình độ của em còn chưa đủ.”

Lương Huyền hừ một tiếng, “Không phải trình độ của em có vấn đề, mà là anh quá tin em. Anh làm sao cũng không ngờ được em lại bày ra một lời nói dối lớn như vậy lừa gạt anh.”

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 48

10987627_417585325072082_118633021462074454_n 2

Lộ Tân thực sự phục Lương Huyền rồi, nói mời bọn họ ăn cơm, kết quả mười một giờ trưa đứng trước nhà anh bấm chuông năm phút đồng hồ cũng không ai ra mở. Trình Tiểu Nam bên cạnh nói, “Có phải bọn họ quên mất rồi không?”

Lộ Tân, “Tôi qua Lý Dật Sơ còn gọi điện dài dòng dặn cả trăm lần bảo chúng ta đến sớm một chút. Hay là có việc gì đột xuất?”

Lộ Tân định lấy di động ra gọi hỏi tình hình thì cửa phòng bỗng nhiên mở ra, là Lương Huyền với nửa bên tóc còn dựng đứng.

Anh đưa tay mời bọn họ vào nhà, “Thực xin lỗi, ngủ quên nên không nghe thấy tiếng chuông cửa.”

Lộ Tân đã quen tiếp xúc với Lương Huyền bằng thân phận cấp dưới, trong chớp mắt lại trở thành bạn bè khiến hắn có chút không thích ứng kịp. Cho nên vừa vào nhà hắn đã chuyển đề tài sang Lý Dật Sơ, “Dật Sơ đâu?”

Lương Huyền rót nước cho bọn họ, bưng hoa quả và hạt khô ra, cười nói, “Dật Sơ còn đang ngủ, hai người ngồi đợi một chút, tôi đi gọi em ấy.”

Lúc ngủ Lý Dật Sơ có thói quen trùm chăn che kín nửa mặt, Lương Huyền ngồi bên mép giường kéo chăn của cậu xuống, nắm lấy vành tai cậu nhẹ giọng gọi, “Dật Sơ? Dậy đi, bọn Lộ Tân đến rồi.”

Lương Huyền kêu liên tục vài tiếng Lý Dật Sơ mới mở nửa mắt mơ màng nhìn anh. Anh nở nụ cười, vén chăn lên ôm cậu vào lòng ấm. Lý Dật Sơ còn đang ngáp một cái thật dài, Lương Huyền vừa lấy kem đánh răng cho cậu vừa nói, “Lát nữa anh gọi điện thoại đặt chỗ, buổi trưa chúng ta đến nhà hàng lẩu ăn nha?”

Lý Dật Sơ gật đầu.

Lương Huyền vội vã rửa mặt rồi ra phòng khách nói chuyện với hai người Lộ Tân. Trước khi tới đây Lộ Tân còn nghĩ lần gặp gỡ này hơi phân nửa là sẽ lúng túng muốn chết, có điều vì Lý Dật Sơ nên hẳn vẫn phải đến một chuyến. Lý Dật Sơ chẳng có cha mẹ người thân, Lộ Tân không muốn để Lương Huyền nghĩ rằng đến một người bạn cậu cũng không có, sau này nói bỏ là bỏ, nói bắt nạt là bắt nạt. Nào ngờ tới giờ suy đoán của hắn đã hoàn toàn bị lật đổ.

Lương Huyền trước mắt đâu phải cùng một người với vị giám đốc kỹ thuật không có nhân tính trong phòng làm việc kia, trò chuyện giết thì giờ cũng rất chân thành, hề nhắc đến Lý Dật Sơ là khóe mắt đuôi lông mày đều nhuộm đầy ý cười không hề che giấu. Lộ Tân còn có chút xấu hổ vì mình trước giờ đều nghĩ xấu cho anh.

Lý Dật Sơ rửa mặt xong mới hoàn toàn tỉnh táo, cầm hai tay trong túi áo ngủ chậm rãi bước ra phòng khách. Lương Huyền đưa sữa bò vừa mới hâm nóng cho cậu, “Uống hết sữa rồi chúng ta đi.”

Đang lúc cuối tuần, việc buôn bán của nhà hàng lẩu rất bận rộn, Lương Huyền đi trước dẫn bọn họ vào phòng riêng, Lộ Tân hỏi Lý

Dật Sơ, “Đặt chỗ rồi à?”

Cậu nhớn lông mày, “Không cần đặt, đây là nhà hàng của tôi.”

Lộ Tân tròn to mắt, “Cậu đùa gì thế?”

Lương Huyền nghe Lý Dật Sơ nói liền xoay người cười bảo, “Không đùa, Dật Sơ là ông chủ của nhà hàng này.”

Lộ Tân, “Tiền ở đâu ra mà cậu mở nhà hàng? Thành thật khai báo xem mấy năm nay cậu kiếm được bao nhiêu tiền công quỹ rồi?”

Lý Dật Sơ nhìn Lương Huyền, “Lương Huyền bỏ tiền, tôi làm ông chủ.”

Lộ Tân chặc một tiếng, “Chưa từng thấy kẻ nào ăn theo người giàu mà còn hùng hồn như cậu.”

Trình Tiểu Nam cực kỳ thích ăn tôm viên và bao tử bò, Lộ Tân cố ý gọi cho cô hai đĩa. Lý Dật Sơ thấy thế liền cười nói, “Không giảm béo sao?”

00

Tôm viên

000

Bao tử bò

0000

Bánh khoai tím

Trình Tiểu Nam lườm Lý Dật Sơ một phát, “Anh nói xem, xưa nay anh không chịu nói thẳng với tụi em là không thích con gái, uổng công em cứ luôn giúp anh thu xếp chuyện làm quen.”

Lý Dật Sơ lập tức giơ tay đảm bảo, “Sau này bất cứ lúc nào hai người đến nhà hàng của anh ăn cơm, toàn bộ tiền cứ tính lên đầu anh.”

Trình Tiểu Nam cầm lấy thực đơn, không hề khách khí gọi thêm vài món mắc nhất.

Lương Huyền nhìn quan hệ của ba người bọn họ tốt như vậy, lại nghĩ đến mấy năm nay nhờ có bọn họ ở cạnh chăm sóc Lý Dật Sơ, trong lòng chỉ thấy cho dù bây giờ Trình Tiểu Nam có mở miệng nói muốn nhà hàng này của anh, anh cũng có thể tặng cô không cần chớp mắt.

Nhà hàng lẩu vốn chỉ bán lẩu nhúng, trước đây không lâu Lý Dật Sơ vừa tiến cử với đầu bếp, bắt đầu cung cấp các loại món chính và thức ăn sáng, ví dụ như tôm chiên cá viên có thể giảm bớt vị cay, đổi mới thực đơn một lần, rất được khách hàng đón nhận. Lương Huyền gọi một phần bánh khoai tím cho Lý Dật Sơ lót dạ trước khi ăn lẩu, tránh để bụng rỗng mà ăn đồ cay tổn thương dạ dày.

Lộ Tân ăn giữa chừng thì hỏi Lý Dật Sơ, “Cậu nói rõ cho tôi xem hai người đến cùng là định thế nào, nếu như chỉ tùy tiện chơi đùa một chút thì bữa cơm này tôi ăn không vô nữa.”

Lý Dật Sơ nở nụ cười, “Yên tâm ăn đi, lát nữa sẽ kể lại câu chuyện bi thảm của tôi cho cậu, tới lúc đó đừng có khóc.”

Trước đây Lộ Tân thuê chung nhà với Lý Dật Sơ, đôi khi tình cờ tán gẫu cũng có hỏi đến việc gia đình cậu, xưa giờ Lý Dật Sơ đều né tránh không trả lời, hẳn liền đoán nhất định không phải dạng cha hiền con hiếu gia đình đoàn viên gì. Bây giờ nghe Lý Dật Sơ nói vậy đột nhiên Lộ Tân mới nghĩ đến, có lẽ sự xuất hiện của Lương Huyền không phải là ngẫu nhiên, anh hẳn là người duy nhất từ trước đến giờ của cậu.

Đạo lý nhân bất như cố Lộ Tân hiểu rõ, hiện giờ hẳn cũng yên tâm rồi.

Nhân bất như cố – 人不如故: Người không bằng người cũ.

Bốn người trò chuyện vô cùng ăn ý, một bữa cơm này ăn tới hơn ba giờ chiều mới ra khỏi nhà hàng. Lộ Tân và Trình Tiểu Nam tạm biệt bọn họ, Lương Huyền liền kéo Lý Dật Sơ lên xe về nhà.

Món lẩu này là thứ lúc ăn không no, ăn xong rồi mới có thấy nặng bụng. Lý Dật Sơ ngồi trên xe cảm thấy dạ dày hơi đầy, Lương Huyền liền đề nghị lái xe đến trường đại học gần đó đi bộ tiêu cơm.

Hai người đều mặc quần áo bình thường, bộ dạng cũng khá trẻ trung, đi trong trường chẳng ai nhìn ra bọn họ là người đã làm việc mấy năm.

Lương Huyền và Lý Dật Sơ dạo quanh trường học một vòng, cuối cùng mới tìm một thảm cỏ ngồi xuống. Lương Huyền nắm lấy tay cậu, “Dật Sơ, em còn muốn học đại học không?”

Lý Dật Sơ không ngờ anh đột nhiên lại nhắc đến vấn đề này, nhìn đám sinh viên đi lại phía xa, suy tư một hồi mới nói, “Không muốn.”

Lương Huyền có hơi bất ngờ, “Em không cần băn khoăn, nếu như em muốn thì cứ nói, nghỉ việc đi học đi. Anh sẽ giúp em.”

Lý Dật Sơ chống cằm nghiêng đầu nhìn anh, nửa ngày sau mới nở nụ cười, “Em biết ngay anh sẽ như vậy mà.”

Lý Dật Sơ biết rõ một khi mọi chuyện trước kia đều rõ ràng, trong lòng Lương Huyền nhất định sẽ chịu dày vò. Mấy ngày qua cậu gần như bị anh nuôi như một kẻ ngớ ngẩn, trong công việc chuyện lớn chuyện nhỏ anh đều ôm vào người, trong cuộc sống hằng ngày việc ra vào mặc đồ thay giày cũng do anh làm, lúc ăn cơm chỉ hận không thể đút từng muỗng đến miệng cậu.

Khi còn bé Lý Dật Sơ đã được Lương Huyền chăm sóc chu đáo tỉ mỉ, hiện giờ so với hồi ấy chỉ hơn chứ không kém. Cậu biết Lương Huyền nhất định là đang muốn tìm cách bù đắp cho mình, thế nhưng cậu càng rõ hơn, rất nhiều chuyện một khi đã qua thì chính là bỏ lỡ, hiện giờ có học đại học thì tâm trạng và sự từng trải đều khác xa một trời một vực so với năm đó, căn bản không hề có ý nghĩa.

Huống chi người khác đều xem đại học là bệ phóng để tạo nên sự nghiệp, hiện giờ cậu đã từng bước thực hiện được, quay đầu nhìn lại cũng không còn tiếc nuối sâu sắc như trước.

Lương Huyền cũng cười, “Là anh nghĩ lung tung.”

Lý Dật Sơ nhìn người đi tới đi lui, bọn họ ngồi trên thảm cỏ cách lối đi hơi xa, sinh viên bước ngang qua cũng không thể nhìn thấy bọn họ rõ ràng. Lý Dật Sơ nghiêng người gối đầu lên đùi Lương Huyền, anh vội vã ôm lấy cậu.

Lý Dật Sơ nhìn anh, “Lương Huyền, em nói thật, trước đây mỗi khi cực kỳ mệt mỏi hoặc cực kỳ nhớ anh, em cũng đã từng oán hận. Thứ em oán hận là vận mệnh, là chú Lương, cả dì Lưu nữa. Có lẽ em nên vì mấy năm quá khứ ấy mà trả thù gia đình anh, thế nhưng em không làm được, em thậm chí còn không cảm thấy bọn họ mắc nợ em. Anh có biết tại sao không?”

Lương Huyền nhìn cậu, chờ cậu tiếp tục nói.

Khóe môi Lý Dật Sơ ẩn chứa ý cười, “Bởi vì anh. Chỉ cần anh ở bên cạnh em, em liền có thể quên hết tất cả mọi khổ cực trong mấy năm qua.”

Sang năm mới tổng bộ công ty đưa thông báo xuống, mức độ nghiệp vụ của Thượng Hải mở rộng theo từng năm, phân bộ cũng cần phải mở rộng quy mô, đồng thời tổng bộ còn có ý định cho phép phân bộ từng bước tự chủ tài chính, dù sao thì trước mắt thị trường Thượng Hải gần như sắp đã đuổi kịp Bắc Kinh rồi.

Thông báo vừa đưa đến, ban lãnh đạo của phân bộ đã rất vui mừng, nhưng áp lực của Trần An lại đột nhiên tăng lên. Năm ngoái y vừa mới phẫu thuật, thân thể đã sớm không thể gánh vác công việc quá nặng nề, cho nên y mới xin được điều đến phân bộ. Nhưng hôm nay thấy phân bộ đã sắp thoát ly khỏi tổng công ty, vị trí tổng giám đốc này càng ngày càng khó ngồi, với tình trạng thân thể bây giờ của y thì chẳng phải là chuyện gì tốt.

Trần An là Lương Huyền đã làm cộng sự được nửa năm, qua mấy lần nói chuyện cũng biết anh không định về lại Bắc Kinh, vậy vị trí tổng giám đốc phân bộ này không ai hợp hơn anh. Lương Huyền bây giờ là giám đốc kỹ thuật, trên thực tế cũng ngang hàng với tổng giám đốc, chỉ có điều anh cảm thấy tư lịch của mình chưa sâu nên

mới xem Trần An như lãnh đạo. Trần An đã làm ở công ty rất nhiều năm, đối với công ty vừa có tình cảm vừa có trách nhiệm, trước khi quảng gánh rời đi y vẫn muốn tìm một người nối nghiệp thật thích hợp cho nơi này.

Tư lịch – 资历: Tư cách và sự từng trải.

Vì vậy không chờ tới lúc tan làm, Trần An đã hẹn Lương Huyền buổi tối đi uống vài chén.

Lương Huyền nhìn tin nhắn Trần An gửi tới trên màn hình, chẳng cần nghĩ nhiều cũng đoán được mục đích của y. Sau khi đến phân bộ, trong công việc người anh tiếp xúc nhiều nhất chính là Trần An, tình trạng thân thể và ý định từ chức của y anh đã sớm cảm giác được.

Thực ra dựa theo quy trình của công ty, lãnh đạo bậc trung thì xét tư lịch, lãnh đạo cấp cao bình thường đều do ban giám đốc quyết định. Bây giờ Lương Huyền ở phân bộ cũng không khác tổng giám đốc là bao, muốn anh từ chức vị giám đốc kỹ thuật chuyển hướng sang quản lý, với anh mà nói cũng không có sức hấp dẫn gì quá lớn.

Thế nhưng lời mời của Trần An lại không thể từ chối, Lương Huyền định đến nghe thử xem suy nghĩ của y thế nào.

Lý Dật Sơ xong việc liền về nhà một mình, trong tủ lạnh có đồ ăn thừa hôm trước, cậu bỏ vào lò vi sóng hâm nóng một chút rồi bung đến phòng làm việc ăn. Từ khi từ huyện Hòa trở về, tay nghề của Lương Huyền tăng nhanh như gió, chưa đến hai lần cuối tuần mà anh đã gần như có thể sánh vai với bếp trưởng nhà hàng. Miệng Lý Dật Sơ bị nuôi đến kén chọn, bây giờ thà hâm nóng đồ ăn Lương Huyền nấu dư để lại chứ không nuốt trôi nổi thứ mình tự nấu.

Có điều sau này Lý Dật Sơ mới biết, giờ nghỉ trưa mỗi ngày Lương Huyền đều chạy đến nhà hàng bán sư học nghệ, chiên xào nấu nướng đã học xong, nhưng kỹ thuật dùng dao cũng không phải một sớm một chiều là có thể luyện thành. Lương Huyền nóng lòng học nhanh, có lần còn cắt vào tay, cho tới giờ trên tay vẫn còn vết sẹo.

Lý Dật Sơ vừa làm việc vừa ăn cơm, nhanh chóng quên mất phải đưa cơm vào miệng. Không thể trách cậu, thật sự là thời gian đầu năm rất nhiều việc, nếu cậu không tăng ca làm thêm thì ngày mai sẽ bị cấp dưới quấn chân.

Lương Huyền về đến nhà liền thuận theo ánh đèn đi đến phòng làm việc, đôi mắt Lý Dật Sơ nhìn chăm chăm vào màn hình, ngón tay gõ lộc cộc, đầu cũng không ngẩng lên, “Về rồi à.”

Lương Huyền đi đến cạnh bàn nhìn thấy tô cơm trộn đã lạnh, cúi đầu đọc tài liệu trên màn hình máy tính, bàn tay gầy gầy mái tóc cậu, “Còn không ăn cơm, anh nấu mì cho em.”

Lý Dật Sơ cao giọng nói, “Phải nhiều nước nha!”

Lương Huyền cong môi bước vào nhà bếp.

Lý Dật Sơ ngồi trước máy tính thêm mười phút, rốt cuộc cũng quyết định xong mọi chuyện, duỗi thắt lưng mệt mỏi vào bếp tìm Lương Huyền. Anh đang bỏ tôm vào nồi mì, cậu ôm lấy anh từ phía sau, ngáp một cái, “Đôi mắt muốn mù luôn rồi.”

Lương Huyền vừa dùng một tay quấy mì sợi, một tay che trên mu bàn tay cậu, tránh cho cậu khỏi bị nước nóng bắn đến, nghe vậy liền cười nói, “Anh muốn giúp em mà em lại không chịu.”

Sống mũi Lý Dật Sơ hơi ngửa, quay đầu cọ cọ mặt vào lưng áo Lương Huyền.

Lương Huyền bỏ cải xanh và tôm tươi vào tô, kéo cái đuôi sau lưng đến bàn ăn.

Anh nhìn cậu ăn mì, nghĩ đến chuyện vừa nói với Trần An, suy tư một hồi mới mở miệng hỏi Lý Dật Sơ, “Dật Sơ, tối nay Trần tổng nói muốn tự đề bạt với tổng công ty một phó tổng giám đốc phụ giúp anh ta, nhiều lắm là hai năm nữa anh ta sẽ từ chức, sau đó phân bộ sẽ giao cho vị phó tổng này, em cảm thấy ai thích hợp?”

Lý Dật Sơ không hiểu, “Phó tổng là do ban giám đốc quyết định mà, em nói cũng đâu tính.”

Lương Huyền, “Giả sử như tuyển ra từ lãnh đạo bậc trung trong công ty, em cảm thấy ai có hy vọng?”

Lý Dật Sơ vừa nghĩ vừa nói, “Phân bộ chỉ có mấy người quản lý chi nhánh, lão Chu tuy nhiều kinh nghiệm nhưng hơi bốc đồng; quản lý Cố thường không giữ được người, có thể thấy cách quản lý không đủ phục chúng; quản lý Nghiêm ngược lại là thích hợp nhất...”

Lý Dật Sơ lần lượt liệt kê từng người, nói xong thấy Lương Huyền nhìn mình chẳng nói gì liền hỏi, “Làm sao vậy?”

Tay Lương Huyền đặt lên bàn, “Vậy còn em? Em cảm thấy bản thân có hợp không?”

Lý Dật Sơ theo bản năng phát phát tay, “Đừng nói giỡn, chỉ xét học lực thôi là em đã không qua nổi cửa công ty rồi.”

Lương Huyền, “Nếu không xét đến chuyện đó, em có muốn ngồi vào vị trí kia không?”

Đôi đũa trong tay Lý Dật Sơ khựng lại một chút, nhanh chóng tiếp tục cúi đầu ăn mì. Sao lại không muốn chứ? Người đàn ông nào mà không mong muốn lập nên sự nghiệp? Chỉ có điều mấy năm qua cậu đã sớm biết có vài thứ chính là trời định, trừ phi cậu có tiền tự mình mở một công ty làm ông chủ, bằng không nếu cạnh tranh dưới hoàn cảnh này, một học sinh tốt nghiệp trung học có thể đi đến địa vị hôm nay đã là kỳ tích, ngoại trừ ngồi vững trên vị trí hiện tại cậu cũng không dám hy vọng xa vời gì hơn.

Từ biểu tình nhỏ bé trên mặt Lý Dật Sơ, Lương Huyền đã hiểu được suy nghĩ trong lòng cậu. Anh dịu dàng nói, “Tổng bộ không có cứng nhắc như em tưởng đâu, đối với các ông chủ lớn mà nói, cấp dưới có thể kiếm tiền hữu dụng hơn cái gọi là trình độ học vấn cao nhiều lắm.”

Lý Dật Sơ nở nụ cười, “Nghĩ nhiều như thế làm gì, lãnh đạo cấp cao toàn là do ban giám đốc trực tiếp bổ nhiệm, chúng ta xem trò vui là được rồi.”

Lương Huyền rút khăn giấy lau khô miệng cậu, lại gần hôn lên trán Lý Dật Sơ, “Đi tắm đi, anh dọn dẹp xong nhà bếp sẽ vào.”

Lý Dật Sơ tắm xong lên giường nằm, vốn muốn chờ Lương Huyền nhưng có lẽ là thật sự quá mệt, mới vừa tựa lên giường đã nghiêng đầu ngủ mất. Lương Huyền sấy tóc xong vào phòng ngủ, đi tới bên giường khom lưng ôm cậu đỡ người nằm xuống từ đầu giường. Giờ phút này anh chẳng buồn ngủ chút nào, nhìn gương mặt trong lòng, đầu anh lại nhớ đến lời hôm nay Trần An đã nói.

Trần An muốn anh kiêm luôn chức vụ phó tổng này, có điều ứng cử viên trong đầu anh lại là Lý Dật Sơ.

Trong mấy phòng ban ở phân bộ, phòng kế hoạch của Lý Dật Sơ là chỉnh tề nhất, hiệu suất làm việc cũng cao. Theo Lương Huyền quan sát, nhóm người phòng kế hoạch thích vị lãnh đạo này thực lòng. Cậu đã làm ở công ty mấy năm, vị trí phó tổng thích hợp với cậu hơn Lương Huyền nhiều. Có điều anh biết quy trình của công ty, phó tổng phải do ban giám đốc lựa chọn và bổ nhiệm, mà đám người này chỉ có thể nhìn thấy người của tổng bộ, tuyệt đối không lựa người của phân bộ.

Anh cúi đầu chạm môi vào trán Lý Dật Sơ, sau đó hôn lên chóp mũi cậu, khoe miệng không tự chủ được mỉm cười. Anh biết mình đã khắc chế quá lâu, hiện giờ rốt cuộc cũng không cần dùng “hận” để nguy trang nữa, thường xuyên nhìn Lý Dật Sơ chăm chăm, vừa nhìn lại muốn ôm cậu vào lòng hôn nhẹ xoa nắn. Tuy rằng anh chỉ ước Lý Dật Sơ chịu ở nhà sống nhàn hạ, không cần quan tâm đến bất cứ chuyện gì, thế nhưng anh biết rõ cậu không muốn trải qua những ngày tháng ấy. Năm đó Lý Dật Sơ đối mặt với hoàn cảnh như vậy mà vẫn còn có thể từ từ đứng lên, cậu cứng cỏi hơn so với Lương Huyền trước đây nhiều lắm. Nếu bắt cậu phải sống bên cạnh mình giống như chim hoàng yến trong lồng tre, đây không phải là yêu mà là dẫn dắt cậu.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 49

11138644_443631415800806_5901534694523796009_n

Lưu Phàm ở nhà đang trải qua một quãng thời gian đau khổ, lòng bà có một tảng đá ngàn vạn cân đè nặng nhưng lại chẳng nghĩ ra cách nào. Nếu như là trước đây, bà có thể vì con trai mà ép buộc Lý Dật Sơ rời đi, dùng công ơn nuôi dưỡng hay thân phận của trường bối, đó đều là vũ khí của bà. Nhưng bây giờ bà lại không có chút lập trường nào. Mặc dù bà từng nuôi Lý Dật Sơ, nhưng sau đó đã gián tiếp hủy đi tương lai của cậu. Một mặt bà hận Lý Dật Sơ dẫn Lương Huyền rẽ sang con đường lệch lạc, một mặt lại khó có thể hùng hồn thẳng thắn đứng trước mặt cậu nói ra bất cứ lời nào.

Cho nên người bà có thể khống chế chỉ còn lại mỗi mình Lương Huyền, thế nhưng từ nhỏ đến lớn tính cách của anh đâu hề để bà bắt bớ. Lương Huyền thuê luôn căn nhà đối diện nhà mình, mời một bảo mẫu chăm lo cơm nước cho Lưu Phàm mỗi ngày ba bữa. Anh hiểu rõ tính cách của mẹ mình, thích lấy thân thể bản thân ra uy hiếp người xung quanh, nhưng mà không kiên trì được bao lâu. Huống chi bà là người cực kỳ sĩ diện, dù thế nào cũng sẽ không kể chuyện xấu trong nhà ra trước mặt người ngoài, không muốn người ta cảm thấy con trai bà bất hiếu.

Kiểu sinh hoạt bình thường có bảo mẫu chăm sóc và tán gẫu kéo dài được một thời gian, Lưu Phàm càng thêm hoảng hốt. Bà cảm

giác nếu mình không làm gì đó thì mọi chuyện chỉ sợ sẽ thành ván đã đóng thuyền.

Lúc Lương Huyền nhận được điện thoại của bảo mẫu thì đang ở Bắc Kinh. Hôm trước anh đến Bắc Kinh làm việc, tới hôm nay mới có khởi sắc, còn phải đợi thêm mấy ngày. Bảo mẫu nói Lưu Phàm ở nhà uống mười mấy viên thuốc ngủ, may mà cô phát hiện đúng lúc. Giờ bà đã được rửa dạ dày nhưng vẫn đang hôn mê. Thời khắc ấy Lương Huyền chỉ muốn đập luôn di động. Anh yêu cha mẹ mình, nhưng lại cực kỳ ghét hành vi lấy tính mạng của bản thân ra uy hiếp người thân như vậy. Lúc trước Lý Dật Sơ cũng bị cha anh dọa cho sợ hãi mới rời khỏi huyện Hòa, giờ lại đến mẹ anh giờ trò cũ. Anh biết có lần thứ nhất thì sẽ có lần thứ hai, chỉ cần anh chưa hé miệng thì mẹ sẽ không chịu bỏ qua.

Lương Huyền thông qua điện thoại dặn dò bảo mẫu xem chừng mẹ mình, có bất kỳ tình huống gì đều phải báo cho anh biết, giải quyết xong việc trong tay anh sẽ lập tức trở về thăm bà ngay. Lúc trước nói với mẹ quá đột ngột, anh không thể ép bà phải nghĩ thông mọi chuyện trong vòng một ngày. Cho nên Lương Huyền mới muốn từ từ thực hiện, trước hết để cho mẹ biết mọi chuyện, sau đó làm công tác tư tưởng từng bước một. Cho dù cả đời bà vẫn không thể nào tiếp thu được, chỉ cần bà biết con trai mình nhất định sẽ không kết hôn sinh con là đủ.

Lương Huyền không có ở đây, Lý Dật Sơ về nhà trừ làm việc ra thì chỉ có ngủ. Trước khi ngủ cậu muốn gọi video với Lương Huyền, nhưng anh lại nói hồi nãy dự tiệc uống nhiều rượu, mặt quá đỏ nên không muốn bật. Hai người đeo tai nghe nói chuyện vài câu, Lý Dật Sơ nhận ra được tâm trạng anh không quá tốt. Cậu cho là Lương Huyền gặp phải phiền toái trong công việc nên nằm lì trên giường

nói, “Đừng lo, nếu như tổng bộ thật sự bắt anh nhất định phải về Bắc Kinh thì anh cứ tạm thời về trước đi, đừng làm mọi chuyện quá căng.”

Lương Huyền không phải buồn chuyện này, có điều nghe Lý Dật Sơ nói thế vẫn khẽ cười, “Vậy đâu được, để em lại một mình ở Thượng Hải thì thà anh lập tức từ chức.”

Lý Dật Sơ lăn qua lăn lại trên giường, nắm tai nghe thấp giọng nói, “Chùng nào thì anh về?”

Lương Huyền nghe được vẻ không muốn xa rời trong giọng cậu, cảm giác khắp người có một ngọn lửa từ dưới thân phun thẳng lên trên, nhưng mà bây giờ hai người cách xa như vậy, cái gì cũng không làm được. Lương Huyền thở dài, “Dật Sơ...”

Lý Dật Sơ, “Hả?”

Lương Huyền nhắm mắt lại hít sâu, chờ một lúc mới nói, “Ngủ ngon, bảo bối.”

Lý Dật Sơ nghe bên kia nhanh chóng cúp điện thoại, vùi đầu vào chăn cười to. Trước đây cậu có hỏi Lương Huyền, trong lúc hai người chia xa mấy năm anh đối phó với nhu cầu sinh lý thế nào. Cậu còn nhớ lúc ấy Lương Huyền lạnh mặt bảo dùng tay. Sau này hai người ở chung rồi anh cũng không muốn dùng tay giải quyết nữa, cho dù tình cờ có khi điều kiện không cho phép làm trực tiếp, anh cũng cố nén lại chờ thân thể bình tĩnh chứ không thêm dùng tay, dường như đôi tay kia của anh là mượn từ chỗ khác tới, một chút cũng không thích.

Lý Dật Sơ đoán giờ phút này nhất định là Lương Huyền đang chạy đi tắm nước lạnh. Cậu lặn từ cuối giường tới đầu giường, ôm gối của Lương Huyền ngủ.

Lương Huyền xử lý xong chuyện ở Bắc Kinh liền trực tiếp mua vé máy bay về quê.

Bảo mẫu đang khuyên Lưu Phàm ăn cơm, nhìn thấy Lương Huyền giống như được đại xá. Cô đẩy hộp cháo đến trước mặt anh, “Cậu Lương rốt cuộc cũng về rồi, mấy ngày nay chị Lưu chưa ăn uống chút gì, tôi sắp rầu chết mất.”

Trước khi vào phòng Lương Huyền có hỏi bác sĩ về tình trạng của mẹ. Bà mới vừa rửa dạ dày không thể ăn nhiều, mấy ngày nay tuy không ăn cơm nhưng vẫn truyền dịch dinh dưỡng, thân thể cũng không chịu ảnh hưởng quá lớn. Lương Huyền cho bảo mẫu về trước, anh ở lại chăm sóc Lưu Phàm.

Lưu Phàm nửa tựa vào giường bệnh, đôi mắt hơi cúi xuống, Lương Huyền đến cũng không có phản ứng gì.

Lương Huyền cởi áo khoác, xắn tay áo sơ mi lên bưng hộp múc một muống cháo, nhẹ nhàng nói, “Mẹ, ăn chút cháo đi.”

Cái muống đưa tới bên mép, Lưu Phàm vẫn không chịu mở miệng như trước.

Lương Huyền giằng co với bà vài giây, rút tay lại đặt hộp sang một bên.

Anh không muốn vừa đến nơi đã làm mẹ càng thêm bức bối, vì vậy liền cầm lấy quả táo trên bàn dùng dao gọt vỏ, đôi mắt vẫn nhìn

mẹ, “Mẹ, cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì con cũng hy vọng mẹ có thể thỏa thuận với con, chứ không phải dùng cách này ép buộc con.”

Lưu Phàm cười gần bên mép, “Thỏa thuận? Vấn đề liên quan đến Lý Dật Sơ con chịu thỏa thuận ư?”

Lương Huyền dừng động tác, “Con và Lý Dật Sơ sẽ cùng nhau trải qua một đời, điểm ấy con đã nói rõ ràng với mẹ rồi.”

Lưu Phàm, “Vậy không có gì cần nói nữa, chờ mẹ chết mắt không nhìn được gì, con muốn yêu ai ở với ai thì muốn.”

Lương Huyền nhìn bà, trong mắt là sóng ngầm cuộn cuộn, khóe môi lạnh lùng mím chặt, cổ tay đang cầm con dao gọt hoa quả thay đổi góc độ cắm vào cánh tay trái của anh chậm rãi đâm xuống. Máu tươi lập tức trào ra khỏi mũi dao.

“Tiểu Huyền con làm gì thế?!” Lưu Phàm lập tức nhảy lên khỏi giường, gạt con dao gọt hoa quả trên tay phải Lương Huyền đi, run rẩy nắm lấy cánh tay đầy máu của anh. Tim bà như muốn vỡ ra, vừa khóc vừa kéo con trai ra ngoài, “Đi gặp bác sĩ... Nhanh lên!”

Vết thương Lương Huyền cắt ra rất ngắn, chỉ khoảng ba, bốn centimet. Anh vừa mới đâm vào da thì đã bị Lưu Phàm gạt đi. Cả quá trình Lương Huyền không nói lời nào, mặc cho bác sĩ may lại rồi băng bó. Lưu Phàm đứng một bên chùi nước mắt hỏi bác sĩ có nghiêm trọng không, có khi nào lưu lại sẹo không, bao lâu mới lành được.

Sau khi băng bó vết thương cẩn thận, Lưu Phàm lôi Lương Huyền về phòng bệnh, đóng cửa lại lập tức cho anh một cái tát, khóc rống nói, “Vô liêm sỉ!”

Lưu Phàm mắng xong vẫn cảm thấy không đủ, còn giờ nắm đấm nện lên người Lương Huyền, vừa đánh vừa khóc mắng, “Con có lương tâm hay không hả?! Con vì Lý Dật Sơ mà tới mạng cũng không muốn sao? Con cái đứa súc sinh này!”

Lương Huyền chờ bà phát tiết xong mới mở miệng nói, “Con không phải là vì Lý Dật Sơ, vốn là mẹ con chúng ta có vấn đề.”

Lưu Phàm nhắc đôi mắt đẫm nước lên nhìn anh.

Gương mặt anh vô cùng lạnh nhạt, “Chuyện tự hại mình như vậy con cũng có thể làm, chỉ là con không đành lòng khiến mọi người phải khổ sở. Tâm trạng của mẹ bây giờ thế nào, mấy ngày trước lúc con nghe tin mẹ uống thuốc ngủ cũng là như vậy. Mẹ, dù cho con rất yêu mẹ thì cũng không chịu nổi cách mẹ đối xử với con thế này. Nếu như mẹ thật sự xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì cả đời này con sẽ không có cách nào sống yên ổn, mẹ làm sao có thể khiến con tin được là mẹ muốn tốt cho con, chứ không phải hận con?”

Lưu Phàm rũ mắt hoảng hốt nhìn xuống, bà tập tễnh bước đến giường bệnh nằm lên lần nữa, quay đầu vào bên trong.

Lương Huyền cũng đến cạnh giường, ngồi xuống bình tĩnh nói, “Cho dù không phải là chuyện Dật Sơ thì cuộc đời con cũng có thể sẽ có khuyết điểm khác, có thể là chỉ biết học vẹt không tìm được việc tốt, có thể là không cưới được người vợ hiền lành, hoặc có thể bản thân bị bệnh. Hiện giờ những chuyện ấy không hề xảy ra, còn con mỗi ngày đều cảm thấy vui sướng hạnh phúc, chỉ là không thể trở thành một người như mẹ mong muốn, mẹ liền muốn giết chết con sao? Vậy rồi cuộc thì con là con trai của mẹ, hay là kẻ thù của mẹ?”

Những lời này của anh khiến Lưu Phàm á khẩu không trả lời được, có lẽ là sức ảnh hưởng từ một dao kia của Lương Huyền quá lớn, bà nghĩ đến vẫn còn thấy sợ. Suy nghĩ của bà không thể không bước theo Lương Huyền, bị anh giảng đạo lý từng câu từng câu như vậy, bà hoàn toàn không tìm được cách nào phản bác.

Nếu như Lương Trường Bình còn sống, nhất định Lưu Phàm sẽ giao hết mọi chuyện cho ông giải quyết, không cần biết ông đưa ra quyết định thế nào, bà đều sẽ nghe theo. Bây giờ bà dùng sức của mình đối kháng với đứa con trai đã hoàn toàn trưởng thành, ngoài cảm giác lực bất tòng tâm ra thì còn nảy sinh một chút oán giận với người chồng đã sớm qua đời.

Lưu Phàm là kiểu phụ huynh không tự biết mình ngu muội, có chút lòng hư vinh của phụ nữ, trước mặt chị em thân thích không chấp nhận được mình có điểm nào thua kém người khác, chồng phải là người biết lo cho gia đình nhất trong nhà, con trai cũng phải là người ưu tú nhất trong đám cùng lứa, không cần biết bên trong khổ cực thế nào, nhưng trước mặt người ngoài bà luôn phải duy trì một hình tượng khiến người khác hâm mộ. Bởi vậy đối với bà mà nói, tính hướng của Lương Huyền không chỉ có nghĩa là khi con trai về già sẽ không có nơi nương tựa, mà còn có nghĩa là từ nay về sau trước mặt bạn bè thân thích bà sẽ không ngóc đầu lên nổi.

Lương Huyền thấy mẹ vẫn không nói lời nào liền chỉnh chẵn cho bà, “Trước đây ba con từng dạy một học sinh, tuy rất cố gắng học tập nhưng thành tích cứ luôn không tốt. Cha mẹ cậu ta đến nhà chúng ta nhờ ba chăm sóc con trai mình nhiều hơn. Lúc đó ba con nói, đối với mỗi học sinh ông đều rất để ý, sau này cũng sẽ phụ đạo cho cậu bé này nhiều hơn, có điều ông lại càng hy vọng người làm cha làm mẹ đừng ngày nào cũng ảo tưởng con mình là thần đồng,

mà phải học cách chấp nhận rằng con mình chỉ là một người bình thường, không thể thực hiện được mong đợi quá cao của cha mẹ. Cũng giống như con, con có thể cố gắng học tập thi đại học, cũng có thể làm việc thật tốt kiếm nhiều tiền, chỉ có kết hôn sinh con là con không thể nào làm được, chuyện này vượt quá năng lực của con rồi. Ba con ra đi quá gấp nên không biết được tình cảm của con dành cho Dật Sơ, nhưng con tin là nếu như ông còn sống thì ông cũng sẽ không ngăn cản tụi con nữa.”

Rốt cuộc Lưu Phàm cũng hít mũi một cái, quay đầu lại.

Gương mặt Lương Huyền thoải mái hơn, “Đợi đến khi mẹ thật sự nghĩ thông rồi chúng con sẽ đón mẹ đến Thượng Hải. Lúc đó nếu mẹ thích thì cứ ở lại, không thích thì quay về. Dật Sơ em ấy không trách mẹ, còn con hy vọng đến mẹ có thể thật sự xem em ấy như con trai, không còn căm thù em ấy nữa. Mấy năm nay Dật Sơ sống chẳng hề dễ dàng, con không nỡ khiến em ấy chịu oan ức thêm nữa.”

Lưu Phàm nhìn cánh tay băng lại của Lương Huyền, mang theo tiếng nước nở nói, “Các con vốn là hai đứa bé thật tốt, vì sao lại biến thành như vậy...”

Lương Huyền, “Chúng con chẳng có gì khác biệt với người trên đời này cả.”

Lương Huyền nhìn đồng hồ đeo tay, anh cần phải bay chuyến bay đêm về Thượng Hải. Anh gọi bảo mẫu đến, sau khi căn dặn mọi chuyện rõ ràng mới rời khỏi bệnh viện.

Trước đó Lương Huyền cũng không nói với Lý Dật Sơ hôm nay mình về, lúc đến nhà đã rạng sáng hơn năm giờ, còn một tiếng nữa

Lý Dật Sơ mới thức dậy. Lương Huyền sợ nếu giờ mình vào phòng ngủ sẽ đánh thức cậu, định vào nhà bếp chuẩn bị bữa sáng cho Lý Dật Sơ.

Tay trái anh bị thương nên thái rau không tiện, đành đến tủ lạnh tìm nguyên liệu nấu ăn đơn giản hơn.

Đồng hồ báo thức của di động vang lên, Lý Dật Sơ híp mắt xuống giường. Ra khỏi phòng ngủ cậu liền nghe được tiếng động trong bếp, phản ứng đầu tiên là Lương Huyền về rồi, chạy vài bước đến quả nhiên thấy anh đang làm sủi cảo. Lý Dật Sơ vui vẻ tới trước mặt anh, “Anh về lúc nào? Sao lại không gọi em?”

Tay trái của Lương Huyền bị Lý Dật Sơ nắm lấy, lập tức hít một hơi đưa tay lên cao.

Lý Dật Sơ vội vàng bắt lấy tay anh, lo lắng nói, “Làm sao vậy?”

Lương Huyền nhìn cậu cười, “Bị quệt một đường trên cánh tay.”

Lý Dật Sơ lật trái lật phải nhìn tay anh, cau mày hỏi, “Làm sao quệt?”

Lương Huyền, “Lúc gọt hoa quả bị người ta đụng phải.”

Lý Dật Sơ giương mắt nhìn anh, không tin tưởng lắm.

Lương Huyền nhìn vẻ mặt đó của cậu, lại gần hôn lên, “Nhớ anh không?”

Lý Dật Sơ lui về phía sau, “Thiệt hay giả?”

Lương Huyền vô tội nói, “Anh lừa em làm gì? Anh đi Bắc Kinh cũng đâu phải để tìm người đánh nhau.”

Lý Dật Sơ vẫn cứ bán tín bán nghi.

Sủi cảo chiên đã chín giòn, Lương Huyền tắt lửa, dùng tay không bị thương ôm eo Lý Dật Sơ, nghiêng đầu ngậm lấy đôi môi cậu.

Lý Dật Sơ rửa mặt xong thì Lương Huyền cũng dọn bữa sáng lên bàn, một đĩa đậu hũ kho tương, một đĩa rau xào nấm mèo, một đĩa sủi cảo chiên và hai bát cháo hoa. Lý Dật Sơ nằm nhoài trên bàn cơm thềm nhỏ dãi ba thước, “Anh về rồi em mới thấy mình được sống như con người.”

Lương Huyền cầm đĩa đến, vỗ vào bờ hông cong lên của cậu, “Ngồi xuống ăn cơm.”

Lý Dật Sơ, “Hôm nay anh nghỉ ngơi trước đi rồi hãy đi làm.”

Lương Huyền húp một hớp cháo, “Ừm, chiều anh mới đi.”

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hầm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 50

0421 2

Lý Dật Sơ đang làm việc thì Lộ Tân xông vào văn phòng, gương mặt cầu đầy dấu hỏi nhìn hấn.

Lộ Tân bước đến bên cạnh cậu, nhếch lông mày lên, “Cậu có muốn ứng cử không?”

Lý Dật Sơ, “Ứng cử cái gì?”

Lộ Tân, “Cậu không thấy trên web nội bộ à? Buổi sáng đi làm vừa đăng thông báo, nói là phân bộ chúng ta sẽ công khai cạnh tranh vị trí phó tổng giám đốc.”

Nãy giờ Lý Dật Sơ còn đang vội vàng xử lý giấy tờ, còn chưa kịp xem thông báo trên mạng, nghe vậy liền buồn bực nói, “Ứng cử? Phó tổng không phải đều được bổ nhiệm trực tiếp sao?”

Lộ Tân, “Chúng tôi cũng đang buồn bực đây. Có điều kệ nó, nếu như tổng bộ đã đưa ra thông báo thì không phải giả rồi. Chúng tôi đều nhất trí hy vọng cậu tham gia đó.”

Lý Dật Sơ cười nói, “Đùa gì thế, học lực của tôi đâu phải cậu không biết.”

Lộ Tân lắc đầu nói, “Lúc trước không phải cậu cũng cho rằng vị trí quản lý chi nhánh là không thể ư? Sau đó chẳng phải đã nhận được phiếu tán thành của tất cả mọi người đó?”

Lộ Tân cũng không biết chuyện lúc trước Phong Khải Minh đã giúp Lý Dật Sơ, quyết định chính thức mà công ty đưa ra cũng thuận theo ý kiến đa số, bởi vậy mọi người trong phòng đều hy vọng Lý Dật Sơ tham gia tiếp lần này.

Lý Dật Sơ, “Đâu có dễ dàng như vậy.”

Lộ Tân chắc một tiếng, nói, “Lúc trước đã đặc cách cho cậu làm quản lý chi nhánh, giờ còn đặc cách cho phép ứng cử, nói rõ công ty chúng ta không phải nơi không chịu thay đổi, cậu sợ cái gì?”

Lý Dật Sơ mở web nội bộ lên, kiểm tra nội dung thông báo. Lần cạnh tranh này được triển khai toàn diện từ tổng bộ đến phân bộ, tất cả quản lý chi nhánh đều có thể tham gia. Khoảng giữa tháng sau sẽ đưa thư mời xuống, cuối tháng công khai tranh cử ở tổng bộ, đến lúc đó sẽ do những người có vai vế và lãnh đạo cấp cao trong công ty trực tiếp chấm điểm.

Lý Dật Sơ lần lượt đọc hết thông báo kia, ngón trỏ cứ trượt lên trượt xuống con chuột, hàm răng cắn vào phần môi mềm theo bản năng. Cậu quả thực động lòng, nhưng mà cũng biết rõ điều này rất khó khăn. Trước đây Lý Dật Sơ cũng từng ngây thơ cho rằng chỉ cần cố gắng thì có thể chậm rãi bò đến vị trí mình mong muốn, nhưng cuộc cạnh tranh vị trí quản lý năm ngoái đã khiến cậu tỉnh ngộ, nguyên nhân thua cuộc của các ứng cử viên khác là vì thiếu kinh nghiệm, tư lịch hoặc khả năng biểu đạt,... Những thứ này đều có thể cải thiện, sau đó lại tiếp tục cạnh tranh. Chỉ có mình Lý Dật Sơ, trở ngại của cậu là bằng cấp là học lực, những thứ dù có làm

thế nào cũng không sửa đổi được, cho nên lúc đó cậu mới nhận sự giúp đỡ của Phong Khải Minh. Cậu đã từng nghĩ đến việc từ chức, nhưng cậu biết rõ không cần biết mình làm việc ở đâu, một ngày nào đó vẫn sẽ đối mặt với tình huống như thế. Đây là điều cậu hoàn toàn bất lực.

Cậu không kém bất kì ai, chỉ thua mỗi tấm bằng tốt nghiệp kia.

Lộ Tân gõ gõ mặt bàn, “Tôi đeo trên lưng kỳ vọng của ba mươi người trong phòng chúng ta tới tìm cậu, cậu nhất định không được chùn bước, quay đầu lại bọn họ sẽ xử tôi đó.”

Lý Dật Sơ nhìn chăm chăm vào máy vi tính, “... Đợi tôi nghĩ kỹ đã rồi nói.”

Lộ Tân thấy mục đích đã đạt được liền khẽ hát bước ra khỏi văn phòng, ngồi vào bàn làm việc của mình báo cáo chiến công với Lương Huyền, “Dật Sơ đã dao động rồi ha ha...”

Lương Huyền gõ chữ trả lời, “Trước khi Dật Sơ chắc chắn tham gia còn phải phiền cậu cổ vũ em ấy nhiều hơn.”

Lộ Tân, “Đương nhiên rồi!”

Lương Huyền dựa lưng vào ghế, lần này anh đi Bắc Kinh chính là vì muốn tìm cách đổi việc bổ nhiệm phó tổng thành phương thức cạnh tranh. Anh biết đối với một công ty thành lập nhiều năm thì việc tiến hành mọi thứ theo quy trình đã trở thành thói quen, cũng bớt rách việc. Thế nhưng mục đích của công ty đến cùng vẫn là lợi nhuận, chỉ cần không liên quan đến vấn đề sống còn thì những thứ khác đều có thể thương lượng. Điểm xuất phát là lợi ích công ty, vậy thì không cần biết là cạnh tranh hay trực tiếp bổ nhiệm, đều chỉ là

hình thức mà thôi. Cái anh cần làm chính là thuyết phục những người phụ trách việc bổ nhiệm và miễn nhiệm cấp cao ở tổng bộ tiến hành công khai cạnh tranh lựa chọn.

Lương Huyền không hề nghi ngờ năng lực của Lý Dật Sơ mà chỉ lo cậu không có đủ lòng tin, cho nên mới nhờ Lộ Tân thổi gió bên tai trước.

Lý Dật Sơ nhìn thông báo kia lướt qua lộn lại mấy lần, mặt mày ủ rũ nằm úp sấp trên bàn làm việc, trước khi tan làm còn gửi cho Lương Huyền một icon đòi ôm.

Lương Huyền che miệng cười, vừa hết giờ làm liền xuống lầu đứng trước cửa tầng bốn chờ đồng nghiệp về hết, sau đó mới vào văn phòng Lý Dật Sơ vớt người đang nằm nhoài trên bàn lên ôm vào lòng, xoa xoa mũi cậu, “Dẫn em đến chỗ này.”

Lý Dật Sơ ngược đầu, “Đi đâu?”

Lương Huyền khoác vai cậu ra ngoài, “Đi rồi em sẽ biết.”

Anh lái xe đưa Lý Dật Sơ đến một toà nhà văn phòng ở Phố Đông, mặc dù bây giờ đã là giờ tan tầm nhưng văn phòng vẫn đèn đuốc sáng trưng như trước. Trong phòng bày vài cái bàn dài, trên mặt phủ đầy bản vẽ, chính giữa còn có hai hàng bàn làm việc nằm chéo nhau, bên trên cũng đủ loại giấy tờ.

* Phố Đông: một quận của Thượng Hải.

Một người trẻ tuổi bước ra từ bàn làm việc trong cùng, nhiệt tình bắt tay với Lương Huyền, “Tôi còn nghĩ giờ này sẽ kẹt xe, phải chốc nữa hai người mới đến được.”

Lương Huyền giới thiệu Lý Dật Sơ với y, sau đó bảo cậu, “Đây là Mã Vành, bạn thân thời đại học của anh. Cậu ta mở chỗ này để thiết kế phòng làm việc, anh dẫn em đến đây tham quan.”

Mã Vành cười, “Cũng không thể gọi là tham quan, không gian nhỏ mà thôi, liếc mắt cái đã thấy hết rồi.”

Ban ngày Lương Huyền đã báo trước với Mã Vành cho nên giờ mới đưa người đến xem phòng làm việc có chút danh tiếng này, tiện để nhìn thử cách thức hoạt động của bọn họ. Ban đầu Lý Dật Sơ còn nghi ngờ không biết Lương Huyền muốn làm gì, sau đó liền bị đồ đạc của Mã Vành thu hút sự chú ý.

Mãi đến khi Mã Vành giới thiệu với bọn họ rằng gần đây văn phòng đang bận cạnh tranh một dự án, Lý Dật Sơ mới lờ mờ đoán được mục đích của Lương Huyền.

Phòng làm việc của Mã Vành có quy mô nhỏ, kinh nghiệm cũng thiếu thốn, nhưng mục tiêu của bọn họ lần này lại là cướp đi miếng bánh ngọt từ tay các công ty kinh doanh cùng ngành. Điều này đối với người ngoài gần như là ý nghĩ quái lạ.

Mã Vành lại rất nhẹ nhàng, “Chỉ cần cạnh tranh công khai thì chúng ta đều có cơ hội. Trước hết cứ cố gắng làm đã, được hay không tính sau. Không phải có một câu rất hay ư, làm người suy cho cùng vẫn nên có ước mơ, biết đâu có thể thực hiện được thì sao?

Lý Dật Sơ cười, “Mấy câu Chicken soup for the Soul cũ rích.”

Hai người ở đó tới hơn mười giờ mới ra về, đành phải ăn thức ăn ngoài một bữa.

Lý Dật Sơ ngồi ghé phó lái, đầu lệch trên cửa sổ xe nhìn Lương Huyền, “Anh cũng muốn khuyên em đi ứng cử?”

Lương Huyền lắc đầu.

Lý Dật Sơ nhíu mày, “Chẳng lẽ không đúng?”

Lương Huyền cười nhẹ, “Đó là nhân tiện thôi, mục đích thực sự của anh là muốn cho em xem thử một văn phòng vận hành thế nào, sau này nếu em cảm thấy làm ở công ty không tự do thì chúng ta tách ra riêng. Bởi vậy em cứ làm chuyện em muốn làm đi, không phải sợ, cho dù kết quả thế nào chúng ta vẫn còn có đường lui.”

Có lẽ là vì cậu từng rời khỏi huyện Hoa một cách gấp gáp, tiếp đó hồ sơ bị cháy không thể học tiếp đại học, biến cố liên tục khiến sau này mỗi lần phải đưa ra lựa chọn Lý Dật Sơ đều nhìn trước ngó sau, cậu sợ chỉ sợ ý một chút sẽ lập tức rơi vào tuyệt cảnh không còn lại gì. Huống hồ khiếm khuyết về học lực là điều cậu tự ti nhất mấy năm nay, khó tránh khỏi có chút do dự.

Lương Huyền dừng xe ở ven đường, nắm tay Lý Dật Sơ đi lên cầu, ôm lấy cậu từ phía sau cùng ngắm mặt sông, “Năm đó anh vào công ty chung với mười mấy người, tuy anh là thạc sĩ đại học Q nhưng trước mặt những người đi du học về thì chẳng đáng gì, đương nhiên trong số bọn anh cũng có thạc sĩ của những trường đại học bình thường. Tối nay em đã thấy phòng làm việc của Mã Vành, bối cảnh nhân viên bên trong đều chênh lệch nhau không đồng đều.” Lương Huyền nắm lấy ngón tay Lý Dật Sơ nói tiếp, “Anh không nói rằng học lực chẳng đáng bàn tới, vậy thì quá giả rồi. Mấy năm nay anh đã nhìn thấy rất nhiều kiểu công ty, đa phần học lực chỉ là nước cò đầu mà thôi, một khi em đã qua cửa này thì việc phát triển sau đó gần như chẳng liên quan gì đến học lực nữa.”

Lý Dật Sơ cũng là lãnh đạo, bình thường cũng sẽ giao tiếp với nhiều cấp dưới có bối cảnh khác nhau, những đạo lý này cậu đều hiểu. Có điều lý thuyết ai cũng biết thế, đến lúc thực sự bắt tay vào làm thì vẫn có chút sợ hãi.

Lương Huyền xoay mặt cậu về phía mình, đôi mắt phản chiếu ánh đèn dịu dàng ngời sáng, “Em rất giỏi, giỏi đến mức khiến anh ngưỡng mộ.”

Lý Dật Sơ không nhận được nở nụ cười trên mặt, khi còn bé cậu xem Lương Huyền như mục tiêu, sau khi xảy ra chuyện liền tự biết mình không còn tư cách mà chỉ có thể ước ao. Cậu chưa từng nghĩ đến việc có một ngày anh cũng sẽ ngưỡng mộ ngược lại cậu.

Lương Huyền cúi đầu kề sát trán cậu, “Anh vẫn thường cảm thấy may mà ba anh và ba em là anh em tốt, cho nên anh mới có thể quen biết em từ nhỏ, chiếm hết tiên cơ. Nếu không người ưu tú trên cuộc đời này nhiều như vậy, anh làm sao có tư cách để đứng bên cạnh em.”

Lý Dật Sơ nhăn mũi, “Cảm giác như anh đang nịnh em vậy...”

Lương Huyền cười, “Em thử một lần đi, sẽ biết ngay là anh nịnh em hay sự thực là vậy.”

Mùa thu năm ngoái Lý Dật Sơ đã nhờ Phong Khải Minh rút CV và tư liệu của mình đi, cậu sợ lỡ đâu Lương Huyền kiểm tra lý lịch của mình thì chuyện trước kia sẽ không thể giấu được nữa. Giờ cậu muốn tham gia ứng cử nên phải gặp Phong Khải Minh lấy hồ sơ về. Năm ngoái Phong Khải Minh đến Canada an dưỡng, đến hết năm vừa rồi mới về nước.

Phong Khải Minh đã rất lâu chưa gặp Lý Dật Sơ, sau khi nhận điện thoại liền bảo cậu đến thẳng nhà.

Ngày cuối tuần Phong Lĩnh không đi học, ngồi trong sân chống bàn vẽ vờ, vừa nhìn thấy Lý Dật Sơ bước vào liền ném bút vẽ chạy về phía cậu, “Anh Dật Sơ! Lâu rồi em chưa gặp anh!”

Phong Khải Minh cũng nhìn Lý Dật Sơ cười nói, “Bạn rợn nói chuyện yêu đương, quên hết hai cha con chúng ta rồi.”

Lý Dật Sơ. “...”

Phong Lĩnh cùng hai người lớn vào nhà, Phong Khải Minh bảo cô nhóc đi xem tivi để mình và Lý Dật Sơ nói chuyện, đợi chút nữa sẽ chơi chung với bé.

Phong Khải Minh dẫn Lý Dật Sơ vào phòng làm việc, rót cho cậu một chén hồng trà.

Lý Dật Sơ ngồi thẳng tắp trên ghế sofa.

Phong Khải Minh vỗ vỗ bả vai cậu, “Muốn hàn huyên tán gẫu với cậu thôi, không có chuyện gì lớn đâu.”

Lý Dật Sơ bình tĩnh lại. Phong Khải Minh trịnh trọng như vậy khiến cậu này giờ có chút căng thẳng không rõ vì sao.

Phong Khải Minh, “Đầu tiên phải xin lỗi cậu, tôi đã tự động tra xét lý lịch của Lương Huyền.”

Lý Dật Sơ thờ ơ uống một ngụm trà.

Phong Khải Minh cười, “Cậu cũng biết tôi xem cậu như con trai, cha mẹ cậu mất sớm, việc thành gia lập nghiệp tôi phải chịu trách

nhiệm thay bọn họ. Mấy năm qua tôi thấy cậu vẫn luôn một mình, vất vả lắm mới tìm được Lương Huyền, tôi không thể khoanh tay đứng nhìn.”

Lý Dật Sơ, “Tra xong rồi chứ? Có phát hiện gì không?”

Phong Khải Minh, “Tôi đây không thể không khen cậu một câu, ánh mắt thật là tốt.”

Lý Dật Sơ nhìn vẻ mặt đó của Phong Khải Minh liền biết hẳn chắc chắn có mục đích gì, bĩu môi một phát, “Chú muốn làm gì?”

Phong Khải Minh gõ ngón tay lên đầu gối, mỉm cười nói, “Tập đoàn Thừa Phong luôn khát khao nhân tài.”

“Thôi đi.” Lý Dật Sơ đặt chén trà xuống, “Tôi không muốn làm việc cho chú, chú liền đánh chủ ý lên người Lương Huyền. Có điều tôi đã nói thật với chú rồi, tôi sẽ không can thiệp vào sự nghiệp của Lương Huyền, cũng sẽ không khuyên anh ấy.”

Phong Khải Minh, “Thật ư?”

Lý Dật Sơ, “Nhiều lắm là tôi sẽ nói với anh ấy rằng chú có ý này, còn Lương Huyền muốn lựa chọn thế nào tôi cũng mặc kệ.”

Phong Khải Minh hài lòng nói, “Được, trước tiên cậu cứ chuyển lời giúp tôi đi, sau đó tôi sẽ tự thảo luận với Lương Huyền.”

Lý Dật Sơ ăn trưa ở Phong gia, Phong Lĩnh cứ quán lấy cậu không cho đi, chơi mãi đến bốn, năm giờ chiều, Phong Khải Minh muốn giữ cậu lại ăn tối nhưng Lý Dật Sơ bảo chả muốn ăn gì cả, vỗ vỗ gáy Phong Lĩnh rồi đi.

Hôm nay Lương Huyền đến nhà hàng lẩu kiểm toán, cũng bận đến bốn, năm giờ mới về nhà. Vì vậy xe hai người đồng thời chạy đến trước gara. Lý Dật Sơ quay kính xe xuống huyết sáo trên anh, “Vị huynh đệ này, xin mời!”

Lúc ăn tối Lý Dật Sơ có kể với Lương Huyền về lời đề nghị của Phong Khải Minh, anh không thêm suy nghĩ mà cự tuyệt ngay.

Lý Dật Sơ có chút kỳ lạ, cứ theo sau Lương Huyền hỏi tại sao, anh vẫn không chịu trả lời thẳng thắn. Sau đó Lý Dật Sơ bị anh bắt vào tắm chung, tắm được chốc lát hai người liền ôm chặt lấy nhau, lưng cậu kề sát vách tường, hai chân quăn lấy eo anh, cả người ửng hồng. Lương Huyền mút cằm cậu, mặt mờ nói, “Muốn anh đến tập đoàn Thừa Phong mỗi ngày nghe người ta đem chuyện của em và Phong Khải Minh ra đàm tiếu à, em cũng quá đề cao sự nhần nại của anh rồi.”

Lý Dật Sơ nghe vậy liền bật cười, lại nhanh chóng bị thứ cứng rắn nóng rực trong cơ thể đâm đến mức không cười nổi nữa.

“Lương Huyền... Nhẹ chút...” Lý Dật Sơ nín lấy vai Lương Huyền thấp giọng cầu xin anh, bên trong thanh âm run rẩy còn lẫn vào tiếng thở dốc dồn dập.

Lương Huyền cảm giác như nơi đang cắn lấy mình càng lúc càng co rút nhanh hơn, động tác không chỉ không nhẹ đi mà ngược lại càng hung hăng dồn dập hơn nữa.

Hai chân Lý Dật Sơ không nhịn được lắc lư liên tục, mười mấy phút sau mới choáng váng cuộn tròn ngón chân ôm chặt lấy Lương Huyền.

Anh vừa ôm cậu vừa thanh lý thân thể giúp cậu. Lý Dật Sơ dựa vào vai Lương Huyền, miệng có hơi sưng, “Hôm nay em nói với Phong Khải Minh, muốn chú ấy tìm cách thể hiện chút ý tứ, để người khác đừng phỏng đoán mối quan hệ giữa em và chú theo hướng đó nữa.”

Lương Huyền cười khẽ, “Tự giác như vậy?”

Lý Dật Sơ quán lấy cổ anh, “Vì anh đó. Nếu như anh cũng có lời đồn khó nghe như vậy với ai đó, cho dù biết là giả thì em vẫn sẽ khó chịu như thường.”

Lương Huyền thật sự không ngờ Lý Dật Sơ lại nghĩ như vậy. Lúc trước khi còn làm trưởng cậu có quan hệ với Phong Khải Minh, anh vẫn luôn muốn tìm cách giành người về, từ đầu tới cuối điều anh muốn chỉ có mình Lý Dật Sơ, những phương diện khác, ví dụ như bệnh sạch sẽ hay nổi khó chịu gì đó đều chỉ là đối với người ngoài, một khi đối diện với Lý Dật Sơ thì những thứ như nguyên tắc đều không hề tồn tại.

Lý Dật Sơ đã từng đơn độc trải qua tám năm, cố gắng rất nhiều nhưng đồng thời không thể không cảm tạ trời cao cũng xem như phúc hậu, không để cậu gặp phải quá nhiều người hoặc chuyện gì xấu xa dưới đáy xã hội. Năm đó Lý Dật Sơ còn nhỏ tuổi ngây thơ, lớn lên lại xinh đẹp, sợ ý một chút sẽ bị người khác dẫn vào con đường sai lệch. Lương Huyền cúi đầu mút lấy chiếc lưỡi mềm mại của cậu, dục vọng cuộn cuộn, suýt chút nữa muốn liếm hồng hàm trên của Lý Dật Sơ luôn.

Lương Huyền có bao nhiêu oán hận thì có bấy nhiêu cảm kích. Anh oán hận chính mình, cũng oán hận vận mệnh trên người, khiến Lý Dật Sơ phải xa cách anh tám năm dài. Nhưng anh lại càng cảm

kích hơn, cảm kích Phong Khải Minh, cảm kích Lộ Tân, cảm kích mỗi một người trong quá khứ đã đối xử tử tế với Lý Dật Sơ, những người này khiến người anh yêu như sinh mệnh không đến mức tuyệt vọng trong thời điểm khổ sở bất lực nhất, từng bước một đi tới, một lần nữa trở lại bên cạnh anh.

HÌNH BÓNG

Mang Quả Hãm Tổng Tử
dtv-ebook.com

Chương 51

BYHình Bóng – Chương 51 (Toàn vănhoàn)

Hình Bóng

Tác giả:Mang Quả Hãm Tổng Tử

Editor: Den Shì

Chương 51

1262de1856ac0af89bba604fe267bb0d

Lý Dật Sơ bắt đầu chuẩn bị tài liệu ứng cử, Lương Huyền đương nhiên trở thành thầy giáo của cậu. Anh hiểu biết khá rõ về tổng công ty, cũng biết lãnh đạo của công ty yêu thích người có phong cách làm việc thế nào, cho nên anh lựa chọn những phương án có tính công kích nhất cho Lý Dật Sơ.

Hai người ngồi song song trước bàn làm việc, Lương Huyền cầm bút viết tài liệu, Lý Dật Sơ chống cằm, “Sao em có cảm giác không được công bằng lắm.”

Lương Huyền, “Làm sao?”

Lý Dật Sơ cười hì hì, “Anh là plug-in* của em, còn người khác lại không có.”

* Plug-in: trình cắm, hay phần bổ trợ là một bộ phần mềm hỗ trợ mà thêm những tính năng cụ thể cho một phần mềm ứng dụng lớn hơn. Nếu được hỗ trợ, plug-in cho phép tùy biến các chức năng của một ứng dụng. Ví dụ hai plug-in được biết đến rộng rãi bao gồm Adobe Flash Player và QuickTime.

Lương Huyền vò tóc cậu, “Bằng bản lãnh của mình, sao em biết được bọn họ không tìm ai nhờ vả.”

Đầu Lý Dật Sơ nhích đến trước mặt anh, “Dù tìm ai thì cũng không bằng anh.”

Lương Huyền hắng giọng, “Nghiêm túc đọc tài liệu đi, không cho dùng sắc dụ.”

Lý Dật Sơ nhin cười, dùng bút chọc vào khóe miệng mím chặt của Lương Huyền, một giây sau đã bị anh bắt được cổ tay. Lương Huyền đẩy ghế ra, ôm lấy eo Lý Dật Sơ kéo người lại, chân khoác lên thanh ngang dưới ghế, siết cậu vào lòng thật chặt. Tay phải anh nắm lấy cằm cậu cười hỏi, “Còn quậy không?”

Lý Dật Sơ nghiêng đầu sang chỗ khác nhìn màn hình vi tính, nghiêm túc nói, “Tiếp tục làm việc.”

Ngón tay Lương Huyền hơi hơi lệch đi, quay Lý Dật Sơ lại hôn lên môi cậu, mút lấy viên kẹo bạc hà vừa nãy mới đút cho cậu sang miệng mình rồi mới thả người ra, có điều vẫn giữ nguyên vị trí thân thể như ban nãy. Tay anh lật một tập tài liệu, “Xem tiếp.”

Máy vi tính hiển thị mười một giờ rưỡi, Lương Huyền cúi đầu nhìn Lý Dật Sơ, “Mệt rồi à?”

Mí mắt cậu rũ xuống, “Em còn chưa rửa mặt...”

Lương Huyền ấn đầu cậu lên bả vai mình, “Ngủ đi, lát nữa anh lau cho em.”

Lý Dật Sơ liền nhắm chặt mắt lại.

Lương Huyền ôm cậu về phòng ngủ, vào buồng tắm thấm ướt khăn mặt rồi nhẹ nhàng lau mặt giúp cậu.

Hôm sau là cuối tuần, Lương Huyền định để Lý Dật Sơ ngủ thêm một chút. Sau khi thức dậy anh không rút cánh tay bị Lý Dật Sơ gối lên về mà còn dùng nó ôm lấy cậu, một tay khác bấm điện thoại di động.

Mũi Lý Dật Sơ kề sát bên xương quai xanh của Lương Huyền, cơ thể cũng dán vào người anh. Lương Huyền cúi đầu nhìn cậu, dùng di động chụp lại bộ dạng khi ngủ của Lý Dật Sơ.

Buổi chiều cậu dựa theo yêu cầu của Lương Huyền, coi anh là ban giám khảo mà tiến hành diễn thuyết. Lý Dật Sơ đứng giữa phòng khách, sau lưng là tivi. Lương Huyền ngồi trên ghế sofa, đeo kính mắt quan sát tỉ mỉ biểu hiện của cậu.

Trong quá trình diễn thuyết Lương Huyền sẽ không cắt lời Lý Dật Sơ, chỉ cầm vở ghi lại những vấn đề mình phát hiện ra, đợi tới lúc cậu nói xong anh mới đứng dậy bước đến trước mặt, nhận xét từ trên xuống dưới, “Trước tiên nói về hình thức. Mắt em chớp quá nhiều lần, tay cầm bút quá dùng sức, còn cả chân nữa, mỗi lần tạm ngừng em đều đi qua đi lại, thể hiện rõ là em rất hồi hộp. Mỗi lần họp em đâu có mấy tật xấu này.”

Lý Dật Sơ, “Bình thường đâu có lo lắng đâu.”

Lương Huyền nhếch miệng, kề mặt sát vào Lý Dật Sơ, sống mũi chỉ cách cậu hai ngón tay, “Vậy còn bây giờ? Căng thẳng à?”

Lý Dật Sơ mím môi, cánh mũi phập phồng.

Lương Huyền cười khế, “Bảo bối, em nhìn xem bây giờ em cũng rất hồi hộp, nhưng mà đâu có chớp mắt.”

Lý Dật Sơ nguýt anh một cái, “...Cái này có thể giống nhau sao?”

Lương Huyền, “Điều này nói lên rằng động tác của tứ chi có thể điều chỉnh được, chỉ cần chúng ta tập luyện tiếp thì có thể sửa đổi.”

Lý Dật Sơ được Lương Huyền huấn luyện đặc biệt hai tháng, rốt cuộc cũng tới ngày đi Bắc Kinh. Đáng tiếc anh gần đây đang bận một dự án, hơn nữa cũng phải tránh nghi ngờ cho nên chuyển đi này chỉ có một mình Lý Dật Sơ.

Sáng sớm Lương Huyền đưa cậu ra sân bay, nhìn cậu bước qua cửa lên máy bay rồi mới rời đi.

Lý Dật Sơ ở chung một khách sạn với mấy vị quản lý chi nhánh khác của phân bộ, chạng vạng cả đám người liền cùng nhau ăn bữa cơm. Đương nhiên cuộc cạnh tranh ngày hôm sau là đề tài lớn khó có thể tránh khỏi.

Lý Dật Sơ chưa từng gặp lãnh đạo cấp cao ở tổng bộ, nhưng mà mấy ngày nay Lương Huyền đã giới thiệu từng người với cậu, thậm chí còn in ảnh ra dán lên lưng ghế sofa thành ban giám khảo, chính là muốn Lý Dật Sơ tập thành thói quen. Dựa theo thông lệ của công ty, sau khi cạnh tranh kết thúc trong vòng ba ngày sẽ nhận được thông báo chính thức, có điều thể chế lần này lại đổi thành

chấm điểm công khai tại chỗ, hội nghị vừa kết thúc là lập tức công bố người chiến thắng.

Lý Dật Sơ đến nơi mới biết quy tắc được sửa lại, nhất thời có chút hoảng loạn. Dù sao mọi thứ đều đã sớm chuẩn bị xong, trong chớp mắt lại có thay đổi thì ai cũng không bình tĩnh nổi. Nhưng mà lúc bước vào hội trường, nhìn thấy ông lão ngồi chính giữa ban giám khảo cậu lại khẽ cong khóe môi.

Cậu đã từng nghe Lương Huyền đề cập tới ông Vương nhiều lần, người này là nguyên lão của công ty, dù không còn nhúng tay vào công việc nội bộ nhưng chỉ cần ông nói ra thì chính là nhất ngôn cửu đỉnh. Lương Huyền rất tôn kính ông, thường bảo với Lý Dật Sơ rằng ông lão này khí phách sáng ngời.

Trong lúc chờ đến lượt, Lý Dật Sơ vẫn còn suy đoán xem không biết việc chấm điểm trực tiếp thế này có thao tác ngầm gì không, vậy người của phân bộ như bọn họ dù có làm thế nào cũng không tranh lại người của tổng bộ. Nhưng bây giờ cậu yên tâm rồi, cậu tin tưởng ánh mắt của Lương Huyền, có ông Vương ở đây thì lần cạnh tranh không phải chỉ để cho có.

Lý Dật Sơ đứng trước màn chiếu, mở PPT thuyết trình của mình ra, bình tĩnh tâm trạng bắt đầu diễn giải.

Thời gian một tiếng, Lý Dật Sơ dựa theo quy trình đã luyện tập vô số lần, giảng giải những thành tích trước đây của mình ở công ty, suy nghĩ về chiến lược và phương hướng, cùng với nghiên cứu nghiệp vụ và mục tiêu đối với phân bộ Thượng Hải.

Hội nghị kéo dài cả ngày, buổi trưa ban giám khảo chỉ có thể ở lại phòng họp ăn cơm hộp, tất cả những người tham dự cũng không

thể rời đi.

Năm giờ chiều, toàn bộ những người tham gia đều đã hoàn thành, điểm số cũng lần lượt được công bố trên màn chiếu trong phòng họp.

Lý Dật Sơ nhìn những con số kia từ trên xuống dưới, chênh lệch cũng không quá lớn, còn cậu xếp hạng nhất với vẻn vẹn ba điểm cao hơn.

Mọi người hai bên đều đến bắt tay chúc mừng Lý Dật Sơ, nhưng bản thân cậu lại không kích động như trong dự đoán. Giống như một vận động viên khắc khổ tập luyện từ ngày này qua tháng nọ, lúc huấn luyện rất gian khổ, nhưng đến khi thực sự đứng trên bục nhận thưởng thì ngược lại rất bình tĩnh.

Công bố điểm xong tất cả mọi người đều đến phòng hội nghị. Ông Vương cầm tài liệu lên bục diễn thuyết điểm danh tuyên dương những nhân tài mới phát hiện qua cuộc cạnh tranh lần này, cuối cùng mới vỗ tay chúc mừng Lý Dật Sơ.

Hội nghị kết thúc, cả đám người đông đúc chen chúc xung quanh ông Vương. Lý Dật Sơ ngồi ở hàng cuối cùng, cậu có một loại cảm giác rằng việc lựa chọn và bổ nhiệm phó tổng lần này có thể công bằng cả một đường, nhất định ông có vai trò cực kỳ quan trọng.

Lý Dật Sơ đang chuẩn bị thu dọn đồ đạc đến phòng nhân sự nộp tài liệu, nào ngờ ông Vương lại đẩy đám người ra một mình bước về phía cậu. Lý Dật Sơ tôn kính bắt tay ông, nét mặt ông lão cười đầy nếp nhăn, “Lý Dật Sơ? Hôm nay cậu thật là làm tôi phải nhìn với cặp mắt khác xưa. Cậu chính là người trẻ tuổi nhất hôm nay.”

Lý Dật Sơ lễ phép trả lời, “Ngài quá khen rồi.”

Ông Vương hí mắt nhìn cậu một lúc, như nhớ ra điều gì hỏi, “Cậu có phải là bạn tốt của Lương Huyền không?”

Lý Dật Sơ sửng sò, “Vâng. Lương Huyền từng đề cập với ngài về tôi à?”

Ông Vương, “Lương Huyền nói cậu ấy có một người bạn tham gia cạnh tranh lần này, cho nên mới nhờ tôi đến làm ban giám khảo.”

Lý Dật Sơ cười nói, “Cảm ơn ngài đã chiếu cố.”

Ông Vương vung vung tay, “Không cần cảm ơn tôi, lúc trước tôi cũng không biết ai là bạn của Lương Huyền cả. Khi đó tôi còn hỏi cậu ấy, cậu ấy bảo thứ cậu muốn không phải là chiếu cố, mà là công bằng. Chính vì câu nói này mà tôi đến đây.”

Lý Dật Sơ cúi đầu cười khẽ, Lương Huyền đối với cậu thật sự là vô cùng tự tin, cũng không sợ lỡ đâu thất bại lại trở thành trò cười cho ông Vương.

Lý Dật Sơ xử lý xong xuôi mọi việc mới về khách sạn, sáng mai cậu phải quay lại Thượng Hải, gấp gáp mấy ngày rồi cuối cùng đêm nay cũng có thể thả lỏng. Cậu tắm xong liền nằm úp sấp trên giường gọi điện thoại cho Lương Huyền, không ai nghe. Khoảng hơn mười phút sau anh mới gọi lại.

Lý Dật Sơ trở mình nằm ngửa trên giường, nghe thấy giọng nói của Lương Huyền từ đầu kia, “Dật Sơ, giờ em mở cửa phòng đi.”

Trong lòng Lý Dật Sơ đột nhiên nảy lên một phát, sung sướng nhảy khỏi giường đi mở cửa, quả nhiên Lương Huyền đang đứng

bên ngoài. Cậu nhảy phắt lên người anh, vui mừng nói, “Sao anh lại tới đây? Ngày mai em đã về rồi.”

Lương Huyền vừa đóng cửa vừa ôm Lý Dật Sơ vào trong, ngậm lấy môi dưới của cậu, “Đến đón em cùng về.”

Mỗi lần đi máy bay lỗi tai Lý Dật Sơ đều đau, trên máy bay không cho sử dụng các sản phẩm điện tử, Lương Huyền sợ cậu buồn chán nên bình thường mỗi lần Lý Dật Sơ tình cờ phải đi công tác anh đều sẽ cố gắng dành thời gian trống ra để đi với cậu, lúc ngồi máy bay hay cùng nhau chơi Sudoku để dời lực chú ý của cậu đi.

Tin tức Lý Dật Sơ chiến thắng đã sớm truyền về phân bộ, cậu vừa xuống máy bay thì nhân viên cấp dưới dù đang trong giờ làm việc mà vẫn la hét bắt cậu khao một chầu. Lý Dật Sơ đương nhiên sẽ không khiến mọi người thất vọng, hứa với đám người xong mới hỏi Lương Huyền, “Còn mấy tiếng nữa đã đến giờ cơm tối rồi, vẫn còn kịp đặt chỗ chứ?”

Lương Huyền cầm lấy di động của cậu, trả lời vào nhóm một câu, ‘Sáu giờ tối nay, chờ mọi người ở cửa nam công viên Hoài Hải.’

Lý Dật Sơ, “... Anh đặt chỗ trước rồi à?”

Lương Huyền khẽ nhếch khóe miệng, “Đương nhiên, em lên chức mà, trở về không cho mọi người chém giết một lần thì làm sao qua được?”

Lần này Lý Dật Sơ không cần quan tâm xem là nhà hàng nào nữa, hai người cùng nhau về thẳng nhà.

Về đến cửa Lương Huyền liền che đôi mắt Lý Dật Sơ lại dắt cậu vào trong. Lý Dật Sơ cười, “Làm gì thế?”

Một tay Lương Huyền che mắt cậu, tay kia đặt lên vai đẩy cậu ra ban công. Lý Dật Sơ không nhìn thấy thứ gì, chỉ có thể cảm giác được Lương Huyền mở cửa sổ ra, gió từ ban công lùa vào mặt cậu, đồng thời cậu cũng nghe thấy có tiếng kêu của động vật.

Lương Huyền bỏ tay ra, nhìn cậu nói, “Anh mới mua về hôm qua, có đáng yêu không?”

Lý Dật Sơ vui mừng ngồi xổm xuống ôm lấy chú chó nhỏ đang ngoắt ngoắt cái đuôi chạy loanh quanh chân mình. Chó con còn rất nhỏ, bộ lông trắng trên mình cũng rất mềm, cậu vui sướng hỏi, “Bao lớn?”

Lương Huyền, “Ba tháng.”

Lý Dật Sơ ôm lấy chó con dưới đất, vui vẻ vuốt lông nó.

Lương Huyền, “Trước đây em từng nói, chờ sau này chúng ta lớn lên sẽ mua một căn phòng nhỏ, nuôi thú cưng trồng vườn trên ban công, giờ chúng ta thực hiện.”

Lý Dật Sơ nhìn về phía cuối ban công bên tay phải, nơi đó vốn trống không nhưng giờ lại đặt một giá gỗ ba tầng để trồng hoa, mỗi tầng đều bày mấy chậu. Lý Dật Sơ ngửa ra sau dựa vào lòng Lương Huyền, ngẩng đầu cười, “Em xin nhận việc quét dọn ổ chó sau này.”

Lương Huyền nhú mày, “Yêu cầu bị bác bỏ.”

Lý Dật Sơ không buông tha, “Vậy tưới hoa nhỏ cỏ thì sao?”

Lương Huyền nhìn trời, “Miễn cưỡng đồng ý cái thứ nhất, tưới cây.”

Lý Dật Sơ ẵm chó con cười ha hả cọ cọ cổ anh.

Tiệc liên hoan buổi tối phần lớn người trong phân bộ đều đến, cơm nước xong rất nhiều người còn chưa hết thòm thèm, Lý Dật Sơ liền tìm một tiệm KTV gần đó mời mọi người đi hát.

Phòng riêng rất lớn, thế nhưng chỉ có bốn người hát, còn lại đều vây vào một đám chơi trò chơi. Người thua hoặc là phải uống rượu hoặc là phải đại mạo hiểm. Bình thường ở công ty Lương Huyền tương đối lạnh lùng, dù anh có thua thì mọi người cũng không dám bắt anh đại mạo hiểm gì, đều chỉ rót rượu cho anh.

Có điều đến tay Hứa Phán thì không dễ dàng như vậy. Cô và Lương Huyền là bạn tốt nhiều năm, không cần lo anh sẽ tức giận, đảo con người cười nói, “Giám đốc Lương dùng micro tỏ tình với người trong lòng đi. Tuy rằng người ấy không nhất định sẽ nghe được, nhưng mình có thể giúp cậu truyền đạt.”

Nhất thời cả phòng bắt đầu ồn ào, gần đây khắp công ty vẫn luôn có lời đồn rằng giám đốc Lương đã có bạn gái, chỉ có điều không phải người trong nội bộ. Một vài cô gái trẻ còn tám với nhau, người lạnh lùng chỉ biết làm việc như Lương Huyền thì e là người khác phải theo đuổi anh. Hiện giờ bảo thủ trưởng mặt than này nói lời tỏ tình trước đám đông, ngấm lại cũng thật khôi hài.

Hứa Phán nhìn Lý Dật Sơ bên cạnh cười đến ngửa tới ngửa lui, từ khi cô biết được nguyên nhân Lý Dật Sơ rời đi năm đó, trong lòng đặc biệt cảm thấy tiếc nuối cho cậu, thỉnh thoảng còn muốn quây Lương Huyền một trận để trêu chọc Lý Dật Sơ.

Lương Huyền lại không hề có chút đắn đo nào, cầm micro đi đến chỗ hát, ngồi trên ghế chân cao thử âm thanh của một chút.

Thân thể Lý Dật Sơ cứng lại ngồi trên sofa, đôi mắt chớp tới chớp lui.

Ánh đèn trong phòng tối tăm, chỉ có chùm sáng rực rỡ lập lòe, đôi mắt Lương Huyền nửa rũ xuống dán lên người Lý Dật Sơ, thấp giọng nói, “Bảo bối, anh hứa với em, từ nay về sau sẽ không khiến em phải nhú mày dù chỉ một chút.”

Mặt Lý Dật Sơ nhanh chóng nóng lên trong bóng tối.

Lương Huyền thả micro xuống rồi mọi người mới tỉnh táo lại từ giọng nói trầm thấp tràn ngập từ tính ấy, nhanh chóng la hét bảo giám đốc Lương thua tiếp đi, bọn tôi còn muốn nghe nữa.

Về mặt Lương Huyền thản nhiên bước về phía sofa, duỗi đôi chân dài ngồi xuống cạnh Lý Dật Sơ.

Lý Dật Sơ giấu đầu hờ đuôi nhích đến gần một chút. Mắt Lương Huyền đảo khắp ghế sofa, miệng nghiêng đến gần tai cậu, “Chắc, mấy lời vừa rồi thật quá hoàn hảo.”

Lý Dật Sơ quay đầu căm tức nhìn anh, suýt chút nữa đã bật thốt lên, “Đồ lừa đảo nhà anh.”

Đầu Lương Huyền di chuyển đến sát mặt Lý Dật Sơ hơn một chút, hô hấp phả vào lỗ tai cậu, âm thanh nhỏ đến mức gần như không nghe thấy, “Phải trừ lúc trên giường.”

Lý Dật Sơ, “...”

Lương Huyền quay đầu về, ngồi trên ghế sofa che mặt cười.

Hôm sau có cuộc họp thường kỳ, Lý Dật Sơ là quan mới nhậm chức, cần phải phát biểu chính thức trong cuộc họp.

Lương Huyền ngồi ở hàng thứ nhất trong phòng họp nhìn bóng người chính giữa màn chiếu, lúc nói lời cảm ơn, khóe mắt Lý Dật Sơ cong lên như đang cười; lúc nói đến kế hoạch công việc, đôi môi cậu thẳng tắp thành một đường, thể hiện sự nghiêm túc. Chẳng cần đến âm thanh, Lương Huyền có thể dựa vào mỗi nét mặt của cậu mà đọc hiểu được cậu muốn nói gì.

Bên ngoài cửa kính phòng họp là phòng làm việc của tổng giám đốc và giám đốc kỹ thuật. Hai năm sau Lý Dật Sơ sẽ dõng vào căn phòng tổng giám đốc ấy.

Lương Huyền xoay chiếc nhẫn trên tay trái, khóe môi nhếch lên một độ cong dịu dàng.

Bọn họ vốn nên sánh vai nhau mà đi, lại vì tạo hóa trêu ngươi mà muộn mất tám năm. Thứ Lý Dật Sơ đã từng mất đi và thứ cậu nên nắm giữ, Lương Huyền đều sẽ tìm về giúp cậu từng chút một.

Bọn họ sẽ tiếp tục như từ trước đến giờ, đứng ở cùng một độ cao làm bạn với nhau, cùng nhau tiến về phía trước.

~~TOÀN VĂN HOÀN~~